

KŘEŠŤANSKÝ KALENDÁŘ

I.

s uvažováním Božího slova
na každý den

3. opravené vydání

ŠÍŘENÍ PÍSMĀ SVATÉHO

Spolek pro šíření křesťanské vzdělávací literatury

Nabočany 19

538 62 Hrochův Týnec

www.sirenipismasvateho.cz

info@sirenipismasvateho.cz

2021

Čtenářům

„*Já jsem, nebojte se!*“ – těmito slovy Pán Ježíš kdysi povzbuzoval ustrašené učedníky při jejich noční plavbě na jezeře. Skončil právě jeden den pestré činnosti a velikého požehnání. Nyní však prostředí zdrsnělo a bouří zmítané vody jezera způsobovaly plavcům se učedníkům stále více námahy. Od toužebně vyhlášeného cíle je už dělil jenom poslední, krátký úsek cesty.

Zdá se nám, že toto je výstižný obraz doby, v níž žijeme. Úžasný den milosti, který trvá již téměř 2.000 let, se blíží ke konci. Temnota se rozmáhá stále více a nelze přehlížet, že přibývá těžkostí pro milovaný lid Páně. Ale Boží lid je ještě na cestě. Ještě nejsme u cíle. Znovu se chystáme napsat nový letopočet.

Proto pozdravujeme čtenáře tím vždy aktuálním slovem Pána Ježíše: „*Já jsem, nebojte se!*“ Je to slovo naděje a možnosti naprostého spolehnutí. Ano, nade vším, co se může v pohnutých budoucích dnech stát, stojí On a je nám ve všech situacích nablízku. O toto vědomí Jeho blízkosti bychom se chtěli s našimi čtenáři podělovat a nadějeme se, že ten či onen list tohoto kalendáře k tomu bude moci trochu přispět. Čím jasněji vidíme Jeho blízkost, tím kratší se stává cesta. Tak to zakoušeli učedníci, a tak to říká i básník:

„Tvá blízkost pokoj dává
a duši oblaží.“

Předchůdce tohoto kalendáře, který vycházel v malém počtu výtisků před desítkami let s názvem „*Úzkou cestou*“, i když ještě někde slouží, je dnešnímu Božímu lidu převážně už málo znám. Proto jsme se, povzbuzováni přáteli, rozhodli vydat kalendář nový, rozsahem větší a tištěný. Také tento kalendář má s Páně pomocí být čtenáři podnětem a pomůckou, aby vlastní slovo Bible mělo u něho každého dne to místo, které mu patří. Předním cílem ovšem je, aby čtenář sám hledal a četl v Písmě svatém. Jenom Boží slovo je věřícímu skutečnou potravou a nejvyšší autoritou pro jeho svědomí. Jedině Boží slovo je také světlem, které může člověku ukázat cestu ze tmy k Bohu. Tou cestou je Pán Ježíš, který sám je „*cesta, i pravda, i život*“ (Jan 14,6).

Naší modlitbou je, aby Pán požehnal všem čtenářům a vedl je po cestě, která je před nimi.

Spolupracovníci

(V citacích Písma bylo použito textu Kralické bible z r. 1613, popřípadě opraveného Janem Karafiátem. Znění veršů označených „+“ byla opravena podle elberfeld. překladu Písma nebo podle franc. překladu J. N. D. V citacích Písma první číslo označuje kapitolu, druhé číslo verš. Je-li uvedeno více veršů, jsou odděleny tečkami.)

1. leden

Aj, já s vámi jsem po všechny dny až do skonání (tohoto) věku.

Matouš 28,20+

Jak potěšující je to slovo na počátku nového roku pro každého věřícího křesťana, který si přeje chodit s Pánem Ježíšem! A kdo je to, jenž nám tu slibuje svůj doprovod? Je to Boží Syn, který nás dokonale miluje, protože za nás zemřel. Má k dispozici všechnu moc v nebi i na zemi. Chce a může při nás stát a pomáhat nám. Cožpak by bylo možné, aby náš Pán, když nás spasil Svou smrtí, vyrval nás satanu a získal nám místo ve Svě slávě, na nás zapomněl, zanedbával nás nebo nás dokonce opustil? V žádném případě! On Svůj lid miluje a nese až do konce. Ale někdo by se mohl otázat, zda také má pochopení pro všechny naše úzkosti a těžkosti? Zcela jistě, protože byl na tomto světě jako člověk a „*pokoušen byl ve všem nám podobně, kromě hříchu*“ (Žid. 4,15+). Dobře ví, jak nám, slabým poutníkům, v tomto světě, plném nebezpečí, těžkostí a soužení je. A nadto je „*velmi milosrdný a lítostivý*“ (Jak. 5,11). Unaveným dává sílu a nemohoucím moci hojně udílí. „*Podpírá všechny padající, a pozdvihuje všech sklíčených*“ (Ž. 145,14+), dává chléb hladovějícím, ochraňuje přichozího a pomáhá vdově a sirotku. Šťasten každý, kdo v Něho doufá, „*jehož pomoc jest Bůh Jákobův, jehož naděje jest v Hospodinu, Bohu jeho*“ (Ž. 146,5.7.9+).

Časy mohou být rok co rok těžší a zkoušky větší, ale zaslíbení našeho Boha se nemění, jsou neochvějně pevná, stále stejná. Zda tedy nemůžeme překročit práh nového roku s plnou jistotou a důvěrou?

A přesto ne jeden křesťan, třebaže dobře ví, že cílem jeho putování je věčná sláva, klade svou nohu na práh nového roku váhavě. Není to ovšem cíl, jenž by mu působil starosti – ten je jistý, takže se šťastným srdcem může říkat: „*Chlubíme se nadějí slávy Boží.*“ (Řím. 5,2) Ale pohled na cestu k tomu slavnému cíli sklíčuje naše srdce, protože cesta vede tmavým světem, který podléhá mnoha změnám!

Ale jak slavná a potěšující právě na prahu nového roku jsou slova dnešní verše! Jsou to slova Ježíše Krista, zmrtvýchvstalého Pána, kterému je dána veškerá moc nejen v nebi, ale i zde dole, na této ubohé, neklidné zemi, v tomto světě plném nebezpečí, bojů, starostí a těžkostí. Ale nejenže Pán Ježíš má ve Svých rukách všechnu moc, nýbrž je také se Svým lidem po všechny dny a podpírá je Svou láskou, Svým slitováním a soucitem.

Jestliže jsi Jemu, tomu velikému Spasiteli, navěky předal své srdce, předej Mu také s plnou důvěrou své ruce! Bezpečně tě povede a bude s tebou po celou dobu pozemského putování. Na tvém skutečném postoji k Němu závisí, zda nový rok bude pro tebe šťastný a velice požehnaný. V obecenství s Pánem je světlo, útěcha, síla a pokoj!

2. leden

Pojďtež ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.

Matouš 11,28

Mohu přijít k Pánu Ježíši takový, jaký jsem? Jestliže se tak tážeš proto, že jsi zneklidněn svými hříchy, můžeš si celým srdcem plně přivlastnit dnešní biblický verš.

Ale nejenže můžeš přijít takový, jaký jsi, nýbrž takový dokonce musíš přijít! Nebo si snad myslíš, že své hříchy můžeš smýt slzami, anebo je odčinit vlastními skutky? Boží slovo opakovaně říká: „*Ze skutků zákona nebude ospravedlněno žádné tělo (=žádný člověk).*“ (Řím. 3,20). To znamená, že nikdo se nemůže vykázat něčím, co by mu mohlo pomoci, aby ho Pán Ježíš přijal. Přijdeš-li k Němu s vírou, Bůh ti dá vše, čeho je třeba k tvému spasení.

Ztracený (marnotratný) syn, jehož návrat k otci nám Pán Ježíš líčí v podobenství v 15. kap. Evangelia Lukáše, přišel takový, jaký byl. A protože doznal svou vinu, otec ho políbil, oblékl ho do nádherných šatů, ozdobil jeho ruku zlatým prstenem, dal obuv na jeho nohy a přivedl ho k bohatě prostřenému stolu.

Také ona hříšnice, o níž je řeč v 7. kap. Ev. Lukáše, přišla k Pánu Ježíši toužíc po spasení a plačící nad svou vinou. Přišla taková, jaká byla. A slyšela z úst Pána slova: „*Odpuštění jsou tobě hříchové... Víra tvá tebe k spasení přivedla. Jdi v pokoji.*“ (48. a 50. v.)

Bible jasně prohlašuje: „*Jemu (tj. Pánu Ježíši) všichni proroci svědectví vydávají, že odpuštění hříchů vezme skrze jméno jeho všeliký, kdokoli uvěřil by v něho.*“ (Skut. 10,43). Pospěš a jdi k Němu!

Lámechovi (viz 1. Mojš. 5,28) bylo 182 let, když se mu narodil syn, jemuž dal příznačné jméno: Noe (značí: „útěcha“, „odpočinutí“). Utěšení a odpočinutí bylo touhou lidských synů od chvíle, kdy naplnili zemi. Ale nebyla pravá útěcha, nebyl trvalý, zůstávající pokoj až do chvíle, kdy to oboje zaslíbil dát Pán Ježíš, a to ne jako nějakou zaslouženou věc nebo odměnu, nýbrž jako ničím nevázaný dar pouhé milosti.

Všechno lidské pokolení úpělo pod námahou a tíhou. Hledali rozptýlení, potěšení a povyražení, jen aby byl utlumen hlodající hlas svědomí. Jak mnohé srdce trpce pláče, zatímco oko se směje! Nosiči těžkých břemen a namáhavým lopocením ztrápení jsou všichni takoví, a v tichých chvílích se u nich probouzí touha: kdo mne vysvobodí, kdo mi dá klid?

Patříš dosud k této skupině lidí? Pán Ježíš tě zve, abys šel k Němu. Ty ses sice možná již tisícerými způsoby pokoušel sám vysvobodit, ale nepodařilo se ti to. Nechtěl bys pospíšit k Ježíši, dříve než zajde slunce milosti? On na tebe totiž čeká. Jeho přáním je vyprostit tě ze všech béd. Proč ještě váháš? Ježíšova láska má moc tě spasit, Jeho ruka je silná a věrná – On láme okovy hříchu a činí vše nové. Věř Jeho Slovu a pokoř se před Ním. On ti dá vzácný klid a odpočinutí.

3. leden

Jsmo zajisté jeho dílo, jsouce stvořeni v Kristu Ježíši ke skutkům dobrým, kteréž Bůh připravil, abychom v nich chodili.

Efezským 2,10

Veliké a úžasné jsou skutky Božího stvoření. Bůh mohl po dokonání toho díla říci, že vše bylo „*velmi dobré*“. Svědectví stvoření mluví beze slov a bez hlasu mocnou řečí. Ať se díváme na stvoření v nejmenších nebo v největších věcech, ať se pokusíme zpytovat hlubiny země nebo neprobádatelné dálky vesmíru – vždy se setkáváme s Boží velikostí a majestátem. Ale o žádném z těchto vznešených předmětů Jeho stvoření se nemluví jako o tajemství. Velikost vesmíru byla od počátku před zraky lidí. Naprosto jinak je tomu s „*tajemstvím Krista*“. Toto nejužasnější ze všech tajemství nebylo známé nikomu z lidí, ani Abrahamovi nebo jinému Božímu muži nebo knížeti uplynulých věků. Teprve apoštolu Pavlovi byla svěřena tato až dosud skrytá, slavná pravda o Kristu a Církvi. Všichni svatí na zemi tvoří s Kristem, Hlavou v nebesích, jedno tělo. Zároveň jsou věřící v Ep. Efezským viděni jako Boží dům. Bůh se sklání, aby mezi nimi přebýval jako v nějakém duchovním domě. Vskutku, oni jsou „*jeho dílo, jsouce stvořeni v Kristu Ježíši*“.

Zamysleli jsme se již nad tím, že toto dílo přesahuje dílo stvoření? S klaněním a v údivu stojíme před tímto nyní zjeveným tajemstvím, oslavujeme Jeho milost, která i nás povolala do tohoto vysokého postavení. Poněvadž jsme Jeho dílo, smíme chodit v skutcích, které Bůh předem připravil. I věřící až příliš rád mluví o „svých“ skutcích a o „své“ práci a nepomyslí, že to vše předem připravil Bůh a nám že jen stačí to přijímat.

V prvních dvou verších druhé kapitoly Ep. Efezským apoštol ukazuje, že my, věřící, jsme kdysi byli mrtví v přestoupeních a hříších, a tudíž bez jakékoli možnosti činit třeba nejmenší dobro – pokud vezmeme v úvahu Boží práva. A tu došlo k oné úžasné proměně. Na nás, kteří jsme kdysi byli mrtví v přestoupeních a hříších, Bůh dokázal bohatství Své dobrotivosti a oživil nás s Kristem.

Jak ale čteme v dnešním verši, On nás stvořil nově k jednomu zvláštnímu účelu, totiž abychom chodili v dobrých skutcích. Ale nesmíme si myslet, že tyto dobré skutky úplně záleží na našem uvážení a volbě. Nikoli. Člověku tu není dáno nic, čím by se sám mohl chlubit. Ony skutky připravil sám Bůh. Jakou radost musí působit Jeho srdci, jestliže dobře rozeznáváme Jeho libou vůli a činíme ji!

Zdalipak jsme už ale vůbec někdy pomysleli na to, že Bůh připravil pro každého z nás zvláštní skutky, aby tedy každý z nás zastával přesně určenou službu? Jaké jsou ony úkoly, které máme plnit, je ovšem otázkou, která může být rozhodnuta jen osobně mezi námi a naším nebeským Otcem. Ale pomýšlení na to, že jde o skutky, které Bůh připravil, uděluje mnohým jinak nevýznamným věcem zvláštní cenu, ulehčuje ne jeden těžký kříž a chrání nás před mnohým svévolným jednáním.

4. leden

Neboť buď že jsme živi, Pánu živi jsme; buď že mřeme, Pánu mřeme. A tak buď že jsme živi, buď že umíráme, Páně jsme.

Římanům 14,8

Kéž bychom si tento verš vzali jako heslo do dalších dnů! Život skutečného křesťana by měl být zasvěcen Pánu. Když jsme ještě nebyli vlastnictvím Pána Ježíše, žili jsme sobě, vlastní vůli, svým nesčíslným přáním a žádostem, jak to dnes ještě dělají tisíce ba milióny lidí. Obrovský počet neobrácených lidí, možná většina, vidí v sobě vždy hlavní osobu, na niž je koneckonců zaměřen celý život a všechno snažení. Bezpochyby jsou i tací, u nichž cena jiných věcí je stavěna nad jejich „já“.

Opravdu krásný, naplněný pravým obsahem a s věčnou cenou je však život člověka jen tehdy, jestliže patří a je žitý Božímu Synu. Milý spolukřesťane, kéž by bylo naším rozhodnutím a vždy sledovanou snahou oslavit Pána, dělat radost Jeho srdci, poslouchat Ho, ve všem Mu sloužit a dělat to, co se Mu líbí. Zda nás k tomu nenutká naše srdce a zda Mu to nepůsobí skutečnou radost, když nás přece tolik miloval a tolik toho pro nás udělal a ještě dělá? Kéž by nám tedy On sám ve Své milosti k našemu chtění daroval i vykonání!

Když apoštol v Ep. Římanům probral uložení Boží milosti, týkající se hříšníka, přistupuje 12. kapitolou k napomenutím a dalším poučením. Jestliže se v dnešním verši praví, že žijeme Pánu, tedy to neznamená, že bychom Mu opravdu a v praxi zasvětili svůj život, a že by se ani svévole a jiné věci, které se Mu nelíbí, u nás už nevyskytovaly. Spíše jsme na tomto místě viděni jako vykoupení služebníci, kteří patří někomu jinému, jenž zemřel a opět ožil, aby vládl nad mrtvými i živými. Jestliže tedy jdeme svou cestou věrně a plníme, co nám bylo uloženo, děje se to ke cti, k užitku Pána. Jestliže však chodíme lhostejně, v lenivosti nebo v nečistotě, nectíme našeho Pána, Jehož jsme vykoupenými služebníky, neboť „žádný z nás není sám sobě živ“ (7. verš). Zda bychom tedy neměli dbát na to a dělat to, z čeho náš Pán má užitek? Vystříhejme se věcí, kvůli nimž je Jeho jméno v porouhání (kap. 2,24)! Oboje je u nás věřících možné: buď můžeme Pána věrností ctít, anebo také působit Mu bolest. Všechno ale je činěno Jemu.

Jako však nikdo nežije sám sobě, tak ani sám sobě neumírá (7. v.). Jestliže v Orientu zemřel nějaký otrok, ať byl dobrý nebo špatný, zemřel svému pánu, kterému přece patřil. Jeho pán se tedy musil o něho postarat. Není tato skutečnost vhodná, aby udělila věřícímu odvahu a radost za předpokladu, že jde svou cestou věrně? Umře, až ho Pán odvolá, do Jeho rukou. „Dnes,“ tak to Pán řekl onomu lotrovi, „budeš se mnou v ráji“.

Lhostejnost

V jednom kalendáři, který propaguje bezpečnost a ochranu zdraví člověka, je lhostejnost popsána takto:

Ničím více majetků než všechny bomby a děla. – Usmrcuji více lidí než všechny války. – Rok co rok mrzačím nesčíslné množství mužů a žen. – Přináším nemoc, chřadnutí i smrt. – Nikoho nešetřím, ani dítě, ani starce, – ani dům, ani dvůr. – Nic nedaruji, ale všechno беру. – Jsem tvým nejhorším nepřítelem: já, LHOSTEJNOST. – Měl by ses přede mnou mít na pozoru, jenomže ty na mne úplně zapomínáš!

Jestliže lhostejnost může mít už v pozemském životě tak pustošící účinky, oč více pak, když jde o věčnost! Milióny lidí dnešní blahobytné společnosti nechtějí být ničím rušeny ve svém příjemném životě. Přemýšlet o Bohu a o věčnosti? – to by je přece mohlo jen zneklidnit! Proto se takovým myšlenkám vyhýbají a drží je od sebe co nejdále.

Ale jestliže po smrti je přece jen nějaký život, jestliže svatý Bůh opravdu existuje, jestliže Bible má přece pravdu, co potom? Zeptejte se těch, kteří si z lhostejnosti sami způsobili škodu a nyní si činí oprávněné výčitky. Chceš patřit k těm, kteří, vzdálení od Boha, si jednou budou musit věčně vyčítat, že z lhostejnosti a z lehkomyšlnosti se nikdy neptali po Bohu a po Bibli? To by přece bylo hrozné!

Jaká to je milost, že i lhostejné Bůh chce z jejich stavu vyvést.

Jeden věřící navštívil nemocného. Rozhovor uvázl u bezvýznamných věcí. Tu se návštěvník zeptal: „Nechtěl byste, abychom si společně přečetli něco z Bible?“ – „Děkuji,“ řekl nemocný, „já na tom nejsem tak špatně, jak si myslíte.“ A potom s ironií dodal: „Dnes ještě žádné svátosti nepotřebuji.“ Na to mu návštěvník odvětil: „Ale Bible není kniha jen pro umírající. Chce vás učit, abyste poznal Boha, toho Boha, který nenávidí hřích, avšak miluje hříšníka. On vydal Svého Syna, aby každý, kdo uvěří, měl život věčný.“

Zdálo se, že nemocný je překvapen a na rozpacích. Vždy si myslil, že ta Boží kniha může být užitečná jen těm, kteří stanuli u bran smrti. To je ovšem tragický omyl! Evangelium není jen průkazkou pro nebe. Spojuje nás s jednou osobou, která, abychom byli zachráněni, spaseni, se dala v oběť. „*Musíte se znovu zroditi!*“ řekl Pán (Jan 3,7). Kdo se narodil znovu, začíná žít úplně nový život. Takový se odvrací od model k Bohu, není již podmaněn žádostem světa, který jeho Pána ukřížoval, nýbrž slouží živému a pravému Bohu a očekává Jeho Syna z nebe. Nalézá v Bohu, co svět nemá: pokoj, radost, odpočínutí. Pro putování po této zemi mu nic nechybí a jeho budoucí příbytek je v domě Otce v nebesích.

6. leden

Jedna pak žena, jménem Lydia, prodavačka šarlatů z města Tyatiru, která sloužila Bohu, poslouchala, jejíž srdce otevřel Pán, aby dávala pozor na to, co bylo Pavlem mluveno.
Skutky ap. 16,14+

Antické město Filipi v Makedonii je dnes už jen místem trosek. Ale v novozákonní době bylo toto město historicky proslulé. Bydlila v něm jedna prodavačka, která se jmenovala Lydia. Tato žena při všem svém blahobytu toužila po Bohu. Dokonce Mu sloužila. V tom se jí dnes podobá mnoho lidí. Vždyť peníze nejsou všechno.

Takoví lidé najdou podobné, stejně smýšlející. Ve Filipi asi nebyla žádná synagóga, takže bohobojní Židé se tenkrát scházeli k modlitbám za městem na břehu jedné řeky. Jistě to nebylo náhodou, že apoštol Pavel se svými společníky navštívil právě toto místo. Měl přece ve zvyku navazovat na svých misijních cestách kontakt s příslušníky svého národa, Židy.

A tak si apoštol vyhradil čas, aby promluvil také k těm, kteří tam byli shromážděni. Šlo mu o poselství od Pána Ježíše, Spasitele pro každého, kdo je obtížen vinou hříchů. Proto ti poslové Páně konali obtížné cesty – považovali to za naléhavý úkol.

Nemáme zprávu, jak reagovali ostatní účastníci té „modlitební hodiny“ tam u řeky. Možná že to, co slyšeli, na ně působilo menším vlivem. Ne tak Lydia. Naslouchala pozorně. Boží slovo mohlo pronikat do jejího srdce, když je Pán otevřel. Ona již předtím projevovala hluboký zájem. Proto ji Bůh mohl vést dále. Stala se předchůdkyní pro mnohé, takže v tomto makedonském městě vzniklo první křesťanské shromáždění v Evropě.

Faraón kdysi zatvrdil své srdce Božímu poselství. – Neobměkčily ho ani seslané tvrdé rány. Potom Bůh zatvrdil srdce faraóna. To pro něho znamenalo zavržení pro tento čas i pro věčnost.

Ani dnes se člověk nemůže obrátit, kdy se mu chce. Mnozí si myslí, že to mohou odložit až do stáří, až na smrtelnou postel. Ale Boží slovo říká: „*Dnes, uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých.*“ (Žid. 3,7.8)

U Lydie, prodavačky purpurů, tomu bylo jinak. Pocházela z Tyatiru a měla dům ve Filipi. Nevíme nic o jejím dřívějším životě. Ale jedno víme: sloužila Bohu a Bůh její srdce otevřel. Proto mohla velmi pozorně sledovat, co Pavel říkal. Když se uchopila Slova spasení, dala se pokřtít. Jak krásná slova slyšíme potom z jejích úst: „*Jestliže soudíte, že jsem věrná Pánu, vejděte do mého domu a zůstaňte.*“ (15. verš+) To slovo „*věrný*“ znamená také „*věřící*“. Jak je to úžasné, nechá-li si některý člověk Bohem otevřít srdce, chce Mu rád sloužit a dává Mu k dispozici své srdce i svůj dům! Takový se pak nejen osobně raduje ze svého spasení v Pánu Ježíši, ale je pak také požehnáním pro druhé. A tak se Lydia stala první duší v Evropě, která přijala evangelium a byla spasena.

Jaký opak k faraónovi, který zatvrdil své srdce a Bůh ho proto používá jako varovný příklad pro všechny, na nichž jednou prokáže Svou moc v soudu (Řím. 9,17).

7. leden

Poněvadž tedy Kristus trpěl za nás na těle, i vy také týmž myšlením oděni (= vyzbrojeni) buďte, že ten, kdož trpěl na těle, přestal od hříchu.

1. Petra 4,1

S hlubokou vděčností smíme uznávat, že Pán Ježíš Svým dílem vykoupení vyřídil pro každého, kdo v Něho uvěří, otázku hříchu. Tato otázka je vyřešena nejen k naprostému Božímu uspokojení – On byl dokonce oslaven a věřící je zproštěn viny a moci hříchu. Kristus za nás trpěl na golgotském kříži na těle. Tam On, který byl čistý, svatý a bez hříchu, za nás „zemřel hříchu“, jak praví Písmo, a to „jednou provždy“. Pán tam pro nás navždy v náš prospěch skoncoval s hříchem, navěky ho odstranil a odčinil. Nyní smíme toto chápat vírou, ale brzo to budeme vidět jako výsledek na věčnosti. Všechno je založeno na díle na Golgotě, kde Ten, který hříchu nepoznal, byl za nás učiněn hříchem. Nám, kteří jsme s Kristem spojeni, je nyní určena důležitá výzva, abychom se totiž vyzbrojili stejným myšlením. Smíme se, pokud jde o hřích, pokládat za zemřelé spolu s Kristem, neboť Bůh nás takové vidí. Pán nás Svou přehořkou smrtí na kříži vykoupil. Tuto smrt na kříži, skrze niž jsme v Něm a s Ním zemřeli hříchu, máme vždy na sebe vztahovat, máme držet své staré „já“ ve smrti, a tak přestat od hříchu. Potom budeme v správném smyslu ozbrojeni proti hříchu, abychom se již více nestávali jeho kořistí. Zbývající nám ještě čas bychom už neměli být více živi lidským žádostem, nýbrž Boží vůli, protože dost je nám na uplynulém čase, kdy jsme činili vůli pohanů. Ozbrojme se v tomto smyslu!

Bůh kdysi stvořil člověka upřímného (Kaz. 7,29). Adam neznal zlé pohnutky a sklony. Byly mu vštípeny teprve satanem. Hřích se pak jako plevel rozbujel v celém dalším lidském pokolení a uvedl je pod rozsudek smrti. Avšak Bůh nemá zalíbení ve smrti bezbožného (Ezech. 18,23). Ve Své úžasné lásce poslal jednorozeného Syna, který, puzen touž láskou, přišel na tuto zem v podobnosti člověka a strpěl na kříži potupnou smrt. Sám ve Své osobě neměl naprosto nic co činit s hříchem, ale hřích lidí Mu způsobil ta nejstrašnější utrpení a přivodil Mu smrt jako odplatu za hřích. Tím je otázka hříchu vyřízena a On „*přestal* (= odpočívá) *od hříchu*“. A nyní Petr říká věřícím Izraelitům, a tím i nám: Vyzbrojte se touž myslí, neboť kdo „trpěl“ na těle, přestal od hříchu. To znamená, že jsme v smrti Krista spatřili smrt našeho vlastního těla, a že setrváváme v praktickém uskutečňování tohoto faktu. Pak ale též smíme odpočívat od hříchu. Skoncovali jsme s ním. Tělo ovšem zůstává tělem a jeho činnost se nemůže Bohu líbit. Kdysi jsme činili vůli těla a vlastních myšlenek, a přitom naše tělo netrpělo. Ono však má újmu, jestliže jeho projevy a hnutí necháváme bez povšimnutí. Tak si Pán přeje nás vidět a On je jistě hoden toho, abychom projevovali ochotu chodit v Jeho smýšlení, majíce na paměti onu vysokou cenu, kterou za nás zaplatil.

Moudrý získává duše.

Příslaví 11,30+

Získávat duše je něco jiného, než získávat stoupence pro nějaké hnutí, pro nějakou církev či skupinu. Víme ze zkušenosti, že právě toto bývá většinou v popředí. Bývá vynakládáno mnoho času a námahy, ba jsou činěny i velké oběti k získávání lidí pro určité myšlenky. Jestliže ale duše nejsou vedeny k Pánu Ježíši, aby u Něho našly spasení a pokoj, On k tomu nedá Svůj souhlas. Jak velice káral počínání tehdejších Židů, protože jejich usilování o lidi nemělo za cíl vést je k pravému Bohu (Mat. 23,15).

Duše najde skutečné odpočinutí jen u Něho, který řekl: „*Pojďte ke mně... a já vám odpočinutí dám*“ (Mat. 11,28.29), a jenom ten, kdo sám byl pro Něho získán, může získávat jiné.

Jsou „velicí“ a „malí“ „získávači“ duší. Apoštolu Pavlovi bylo dopřáno přivést k Pánu Ježíši tisíce ba statisíce lidí. Jenže on na to nebyl pyšný, nýbrž viděl jen milosrdenství od Pána v tom, že smí konat tuto službu (1. Tim. 1,12.13.16). – Jedna malá dívka v domě vrchního velitele syrské armády, Námána, mohla svému pánu ukázat cestu k Božímu proroku, který ho uzdravil od jeho malomocenství. A Bůh jí ve Svém Slově postavil pomník (2. Král. 5), neboť v Jeho očích je každá jednotlivá duše tak vzácná, že On dal Svého jednorozeného Syna k její záchraně. – Také evangelista Filip musil opustit rozsáhlé pracovní pole a jít za jedinou duší (Skut. 8,26-40).

Neklesejme tedy na mysl, zdají-li se nám naše možnosti „malé“. Jde o naši věrnost!

Doba Boží trpělivosti a milosti se rychle blíží ke konci a přibližuje se den Jeho hněvu. Zatímco věci ve světě spějí nepochybně k hrozné krizi, nesmrtelné duše jsou nezadržitelně unášeny proudem času do nekonečného moře věčnosti. Dotýká se nás to? Co děláme v prostředí, kde jsme postaveni? Činíme zadost své osobní odpovědnosti? Kéž bychom s těmito vážnými otázkami vstoupili do Boží přítomnosti a tam se snažili je pochopit v jejich velikém významu! Děláme skutečně vše, co je v našich silách, k podpoře věci Krista, k šíření Jeho drahého evangelia? Jsou na místě obavy, že nevyužíváme správným způsobem všechnu tu milost, lásku a známost, kterou nám Bůh ve Své milosti dal. Jak často bývají křesťané s menší známostí mnohem užitečnější ve svém životě, a Bůh jich více používá k zachraňování duší, než my. Čím to je? Jsme dostatečně prázdní od svých myšlenek, dosti na modlitbě a máme prosté oko? Možná že někdo namítne: Je to něco ubohého zaměstnávat se sebou a vlastními skutky. Ovšemže, ale jestliže naše cesty a skutky nejsou tím, čím by měly být, musíme se jimi zabývat a odsoudit je. Je velice nebezpečné, jsme-li spokojeni s naší známostí, s našimi zásadami a s naším postavením a zároveň žijeme světsky, sobecky a lhostejně. Kéž by Bůh vzhledem k takovým věcem působil Svou mocí v našich duších!

9. leden

Aby zkoušení (= osvědčení) víry vaší, mnohem dražší nežli zlato, kteréž hyne, avšak se v ohni zkouší, nalezeno bylo vám ke chvále, a ke cti i ke slávě při zjevení Ježíše Krista.

1. Petra 1,7

Boží péče

Boží péče o nás je trvalá snaha. Nebyla z Boží strany jen nějakým jednorázovým úsilím. Jakmile jsme došli spasení, byli vytrženi ze záhuby hříchu, Boží péče o nás jako Jeho děti trvá dál. Je to zvláštní péče od našeho Boha a Otce. Jako byla pro Izraelity cílem zaslíbená země, Božím plánem, který se týká nás, je, abychom byli s Ním. Na cestě k slávě se i my stále přesvědčujeme o Jeho péči, kterou nám věnuje. Pomysleme jen na společná shromáždění s věřícími, na stůl Páně, modlitební hodiny, na společná uvažování Písma. Jistě, každý dar dobrý a každé darování dokonalé pochází od Boha.

Ale Bůh se o nás stará i jiným způsobem. Nemoci, úrazy a zkoušky všeho druhu jsou Boží zásahy do našeho života. A i když tomu často těžko rozumíme, přesto máme příčinu být přesvědčeni, že to jsou zkoušky, které Bůh uvádí ze Své lásky k nám.

A tak si nestýskejme, když se Bůh i takovým způsobem o nás stará, nýbrž pamatujme na výrok Písma: „*Ze všeho díky čiňte!*“ (1. Tes. 5,18) – anebo i na to, co je v Ef. 5,20: „*Díky činíce vždycky ze všeho ve jménu Pána našeho Ježíše Krista Bohu a Otcí.*“

Okruhem, kde se má prokazovat naše víra, je tento svět, a Bůh naši víru zkouší. Nikdy nedává víru proto, aby ji také nepodrobil zkoušce. A výsledkem té zkoušky je ovoce, které bude viditelné, až bude vše zjeveno Ježíšem Kristem.

Máme za to, že v nadepsaném verši zmíněné „*zkoušení v ohni*“ je narážkou (která by měla působit na naše srdce) na ony tři hebrejské mládence, kteří byli zkoušeni ohněm, jsouce na příkaz krále Nabuchodonozora uvrženi do rozpálené pece (Dan. 3,12-30). Co v jejich případě způsobil oheň? Shořela jen jejich pouta a oni byli osvobozeni. Také nás Pán často uvádí do žáru zkoušky, a to proto, aby provazy pout, které jsme si často sami uvázali, shořely a my mohli vyjít svobodní a volní. A co poznáváme v takovém ohni? Uvědomujeme si, že tam je přítomen a má s námi obecenství náš Pán, jak jsme to předtím ještě nikdy nezažili! Tak tomu bylo také s oněmi třemi přáteli Daniele – procházel se tam s nimi kdosi čtvrtý, „*na pohledění podobný synu Božímu*“ (25. v.). A tak můžeme s Davidem směle říkat: „*Byť se mi dostalo jíti i přes údolí stínu smrti, nebudut se báti zlého, neboť ty se mnou jsi.*“ (Ž. 23,4)

Jednou budeme ve slávě mnohem více děkovat za všechny dny plné soužení a zkoušek, které nás donutily cele důvěřovat Pánu a opírat se jen o Něho, než za ty dny, kdy všechno šlo hladce. Právě ony pak vyznějí k Jeho oslavení.

10. leden

Bůh pak naděje naplňuje vás všelikou radostí a pokojem u víře, abyste se rozhojnili v naději, skrze moc Ducha Svatého.

Římanům 15,13

Pravá víra (I)

Jedna paní byla ve velikých nesnázích, zda vůbec má pravou víru. Věděla, že víra je jako ruka, pomocí níž se musíme uchopit pokoje s Bohem. Jenomže ona slyšela o různých druzích víry: o „zděděné víře po rodičích“, o „pravověrné víře“, o „spasitelné víře“ atd. Která asi je ta pravá? Mám ji, nebo ne?

Ona paní neměla pokoj, protože se nezabývala tím pro hříšníka jediným a pravým předmětem víry: Kristem! Třebaže své hříchy opravdu vyznala Bohu a třebaže uvěřila v tu oběť, která se stala jednou provždy, neměla pokoj s Bohem.

Velikému nepříteli lidských duší, satanovi, je jedno, čím se zaměstnáváme v mysli, jen když to není osoba Pána Ježíše. Jestliže někdo má žízeň a někdo mu podá sklenici vody, je to ona ruka, která mu podala vodu, jež uhasí jeho žízeň, nebo voda? I kdyby ruka žíznivého byla nevím jak slabá a třásla se, přesto ona se jen uchopí podávané sklenice, v níž je voda, která uhasí žízeň. A tak se nezabývejme tou „rukou“ – vírou, zda je pravá, veliká nebo malá, silná či slabá. Hleď na Krista, který vše dokonal! On je to, jenž dobyl pokoj s Bohem hříšníkům, kteří byli Jeho nepřáteli.

Vyznej Bohu svou vinu a své hříchy a vděčně se uchop spasení v Kristu Ježíši. On zemřel na kříži, ale nyní je ve slávě jako vítězně zmrtvýchvstalý, jako „*naš pokoj*“. Totiž: pokoj pro všechny, kdo v Něho uvěří. Sedí po Boží pravici jako Ten, jenž učinil „*pokoj skrze krev kříže svého*“ (Kol. 1,20). V Něm máme pokoj. On dokonal!

Víra i naděje jsou vzájemně úzce spjaté. Jak víra, tak i naděje má co činit s neviditelnými věcmi, „*neboť což kdo vidí, proč by se toho nadál?*“ I když naše naděje je pevně založena na skále – Ježíši Kristu, přesto potřebujeme, aby „*Bůh naděje nás naplňoval všelikou radostí a pokojem u víře, abychom se rozhojnili v naději skrze moc Ducha Svatého.*“

V Novém zákoně se mluví o naději z trojího hlediska. Ve 2. Tes. 2,16 čteme o „*dobré naději*“, v 1. Petr. 1,3 o „*živé naději*“ a v Tit. 2,13 o „*blahoslavené naději*“. Dobrá naděje je dar milosti „*našeho Boha a Otce, který miloval nás, a dal potěšení věčné*“. Máme ji a okoušíme každého dne ve svízelných a bojích, jak je s sebou přináší život. Živá naděje je spojena s „*dědictvím, které se nám chová v nebesích*“. A obsahem blahoslavené naděje je „*příští (= zjevení se) slávy velikého Boha a Spasitele našeho Ježíše Krista,*“ a zaměřuje náš zrak jak na Jeho příchod k vzetí Jeho lidu, tak i na onen den, kdy přijde, „*aby oslaven byl v svatých svých*“ (2. Tes. 1,10). – Čím by byla naše víra bez té trojí naděje? Je to ona, jež „*nebude zahanbena*“, a je nám vzpruhou k další vytrvalosti. Již brzy budeme u cíle. A tak chtějme mít stále na mysli slovo apoštola: „*nadějí se veselé*“ (Řím. 12,12).

11. leden

Bůh pak naděje naplňujž vás všelikou radostí a pokojem u víře, abyste se rozhojnili v naději, skrze moc Duchu Svatého.

Římanům 15,13

Pravá víra (II)

V tomto oddílku je věřícím ukázáno, že Kristus nebyl jenom služebníkem obřizky. Jeho služba směřovala také k tomu, „*aby pohané (= národy) z milosrdenství slavili Boha*“ (Řím. 15,9). Izrael jako národ odmítl svého Mesiáše, a tím se nám, kteří jsme z pohanů, dostalo spasení (kap. 11,11). Při Svém setkání se syrofénickou ženou Pán Ježíš řekl: „*Nejsem poslán než k ovčím zahynulým z domu izraelského.*“ (Mat. 15,24) Avšak co jsme měli my? Byli jsme bez jakékoli smlouvy, bez zaslíbení, bez „*naděje... a bez Boha na světě.*“ (Ef. 2,12) A přesto „*Bůh naděje*“ už před založením světa myslel na nás, aby i nám dopomohl k živé naději. V Kristu Ježíši se stal naším Otcem. Tyto požehnané výsledky díla Páně Bůh viděl už dříve, jak nám to ukazuje náš oddílek. Na různých místech Starého zákona, která o tom mluví, se vždy znovu uvádí, že pohané (= národy) se budou radovat s Izraelem, budou Pána chválit a doufat v Toho, který nad nimi bude vládnout. My, očištění krví Ježíše od svých hříchů, dokonce víme, že budeme vládnout spolu s Ním, naším Pánem. Věčně budeme hledět na Jeho tvář a mít tu slávu, kterou Mu dal Otec (Jan 17,24). Stali jsme se dědici Božími a spoludědici Krista. Naše srdce by měla být cele otevřena veškeré radosti a všemu pokoji u víře, čímž by je Bůh naděje rád naplnil. Jeho přáním je, abychom se „*rozhojnili skrze moc Duchu Svatého*“. Je to Duch Boží, jenž v nás působí, aby nám oznamoval všechna požehnání plynoucí z díla Pána Ježíše.

V civilizovaných zemích, kde žijeme, bylo pohanství nahrazeno křesťanstvím. Musíme však, žel, doznat, že to je pouhé křesťanství podle jména, chápané v sociálním, národním nebo jiném smyslu, nikoli však se skutečným obrácením k Bohu skrze Krista, jak tomu bylo na počátku. Proto nijak nepřekvapuje, setkáme-li se s lidmi, kteří se nazývají křesťané, a přesto zapírají Krista, anebo Ho prostě mají za jednoho z „dobrodinců lidstva“, jací v různých dobách skutečně byli mezi lidmi.

Říkává se, že naše země jsou křesťanské země, ale jak mnozí jejich obyvatelé neznají Boha ani Krista, ba dokonce ani nevědí, že Bůh nám o sobě dal určitá zjevení. Proto je tak důležité klást důraz na to, co je to obrácení. Při něm nejde jen o určitou změnu smýšlení, ale o úplnou změnu celého života. Evangelium Boží milosti přináší každému hříšníku poselství o spasení, a to ne na podkladě nějakých skutků, které bychom my činili, ale jedině na základě víry v ukřižovaného Krista, který zemřel za naše provinění a vstal z mrtvých pro naše ospravedlnění.

Je vůbec nějaké peklo?

Na tuto otázku musíme s rozhodností říci: ANO! A proč jsme o tom tolik přesvědčeni? Protože jsme křesťané. Ten, kdo popírá existenci pekla, činí Krista lhářem a opravdu není hoden, aby byl nazýván „křesťanem“. Jestliže některý mohamedán popírá, že Mohamed byl prorok, není považován za mohamedána, nýbrž za odpadlíka. Pán Ježíš vždy znovu mluvil o pekle. „*Bojte se toho, který může i duši i tělo zatratiti v pekelném ohni.*“ (Mat. 10,28) Jeho slova jsou naprosto spolehlivá. My věříme v Krista a jsme plně přesvědčeni o Jeho slovech. Také příroda to potvrzuje a podpírá toto přesvědčení, učí nás velikému zákonu o setbě a sklizni. Brambory se přece nesázejí do země s očekáváním, že z nich sklídíme řepu. Podobně není možné zasévat život bez Boha a mít naději, že z takové setby „sklidíme“ věčnost s Bohem. Bible říká: „*Nemylte se, Bůh nebude oklamán (nebo: „posmíván“); neboť cokoli rozséval by člověk, toť bude i žnouti.*“ (Gal. 6,7) Tou sklizní bude buď záhuba – anebo věčný život. Existence pekla je tedy nevyhnutelným následkem existence dobra a zla a také nesmiřených zlých činů, které čekají na odplatu.

Božímu soudu můžeš ujít jenom skrze víru v Pána Ježíše a v Jeho dokonalé dílo vykupení. Farizeům a zákoníkům Pán Ježíš musil říci: „*Kterak byste ušli odsouzení do pekelného ohně?*“ (Mat. 23,33)

Když Pán Ježíš, Boží Syn, byl na této zemi, neodmítl nikoho, kdo k Němu přišel. Všem lidem vycházel vstříc podle stavu jejich srdce a oni u Něho našli odpuštění hříchů. Vícekrát čteme, že uzdravení Ho následovali s radostí.

Stejně jedná Pán Ježíš i dnes, třebaže už je nahoře, v nebi. Používá nyní Svého lidu a dává zvěstovat spasení, které je v Něm, a blažen každý, kdo uposlechne tohoto volání. Také tímto kalendářním lístkem říká každému neobrácenému: „*Pojď!*“ Tím tě, milý čtenáři, Pán staví před rozhodnutí, které sahá až na věčnost. Jestliže jsi dosud nepřišel se svými hříchy a ztraceným životem k Spasiteli hříšníků, obrať se k Němu dnes! Ovšem stejně jasně jako můžeš dnes slyšet Jeho zvoucí slovo: „*Pojď!*“, v případě, že nepůjdeš, budeš musit jednou od Něho slyšet: „*Jděte ode mne, zlořečení!*“ Pak to bude pro tebe slovo odsouzení, které zpečetí tvůj nezměnitelný, věčný úděl. Věčný oheň (Mat. 25,41) je sice připraven pro ďábla a jeho anděly, ale každého, kdo zatvrdí své srdce proti slovu milosti, nečeká nic jiného, než úděl ďábla a jeho andělů. Ale ještě dnes On, který na kříži dokonale zjevil Svou lásku k tobě, tě volá: „*Pojď!*“ Jak dlouho Mu ještě chceš vzdorovat a před Jeho láskou se uzavírat?

13. leden

O nic nebudte pečliví, ale ve všech věcech skrze modlitby a pokorné prosby s díkyčinným žádostí své oznamujte Bohu.

Filipským 4,6+

Starosti (I)

My tento verš jistě dobře známe, a přesto jak snadno si děláme starosti! Boží slovo sice nikde neschvaluje lhostejnost, avšak přesto nás varuje před přílišným pečováním a ustaraností. Cožpak není výsadou Božích dětí, abychom se všim, co by nám mohlo působit starost, šli k Božimu otcovskému srdci? „*Máme přístup k milosti této, ve kteréž stojíme.*“ (Řím. 5,2) A On, kterému je všechno k dispozici, ví, co je pro nás dobré. Čeká jen na naši víru a důvěru. Kéž bychom ji k Němu vždy měli.

Při čtení tohoto verše můžeme myslet na rozmanité věci každodenního života. V životě věřícího bývá tak mnohé, co ho tlačí, rmoutí anebo naplňuje starostí! Když Pavel toto psal, nebyl v příjemné situaci. Psal z vězení. Jeden z jeho spolupracovníků byl nemocen a blízek smrti. On však znal Něoho, u Něohož mohl všechny své starosti složit, a věděl, že On má o něho péči. Také v našem životě bývají různé zkoušky a těžkosti. Jeden má problémy v rodině, jiný v zaměstnání nebo ve škole. Může přijít nemoc, zármutek, těžkost a řada jiných věcí. Těžce na nás doléhá nízký duchovní stav mezi Božími dětmi a všeobecný úpadek celého křesťanstva. To vše se nemůže nás nedotýkat, avšak přesto Bůh nechce, aby nás tyto věci srážely a skličovaly. On sám má péči o nás a očekává, že Mu všechny své starosti, problémy a těžkosti přineseme. „*O nic nebudte pečliví.*“ Jak těžké nám to často bývá. Vlečeme se raději se svým „rancem“ sem a tam, namísto abychom ho uvrhli na Něho.

Jak můžeme ale prakticky uskutečňovat: o nic nepečovat? Apoštol nám ukazuje úžasnou jednoduchou cestu: „*Ve všech věcech... žádosti své oznamujte Bohu.*“ Jen tak budeme moci v Božím pokoji procházet všemi situacemi. Kolem nás může být všechno ještě beze změny, neboť Bůh neslibuje, že ihned odejme to, co nás skličuje. Ale Boží pokoj, který převyšuje všechnen rozum, bude střežit naše srdce a naši mysl v Kristu Ježíši.

Srdce plné starostí nám často brání posuzovat věci správně. Namísto abychom klidně důvěřovali Bohu, býváme plni nepokoje a úzkosti a uděláme pak to první, co nás napadne, což obvykle nebývá nejlepší věc. Mnohem lépe tedy je zařídít se podle Boží rady, neřídít se starostmi, ale ze všeho učinit modlitbu. Můžeš prosit o nejmenší i o největší věci. Boží péče zahrnuje všechny tvé tělesné, duševní i duchovní potřeby. Myslí na všechno. Bohu nic není příliš malé ani příliš veliké. Neměli bychom tedy všechny naše starosti proměňovat v modlitbu?

Ví zajisté Otec váš nebeský, že toho všeho potřebujete!

Matouš 6,32

Ten, kdo dosáhl odpuštění hříchů, je údem Boží rodiny. Bůh se stal jeho Otcem. Před Ním může vylévat své srdce plné starostí a bolesti. Pod Jeho křídly může hledat útočiště ve všech pokušeních, zkouškách i těžkostech. Jistě býváme rádi, známe-li nějakého člověka, o němž víme, že nás má upřímně rád a má nás ve svém srdci. Oč větší je však radost těch, kteří znají a okoušejí lásku Boha Otce, a vždy se mohou opřít o to, že On ví, co potřebují! On, který Svého vlastního Syna neušetřil, ale za nás všechny Ho vydal, daruje nám také s Ním z milosti všechno (Řím. 8,32). Chce, abychom se obírali Božím královstvím a jeho spravedlností, a vše ostatní nám bude přidáno. To neznamená, že bychom měli zanedbávat svou pozemskou práci. Naopak, budeme-li v tom věrní, budeme moci tím více počítat s Jeho požehnáním.

Často sami vůbec nevíme, co by pro nás bylo nejlepší, ale Bůh to ví. Bývají chvíle, kdy nerozumíme Boží cestě s námi, když nás třeba zklamou přátelé, nebo když nám žádný člověk nemůže pomoci a my jsme bezradní. Takových situací se snaží využít satan. Našeptává nám, že Bůh na nás zapomněl. Náš pokoj je otřesen a my začínáme pochybovat o Boží lásce. – Zda jsme to už nezažili? Ale potom přijde Pán a řekne nám: „*Ví zajisté Otec váš nebeský, že toho všeho potřebujete!*“ Jaké potěšení je v těch slovech! On ví, co potřebujeme dnes – a dává nám to dnes. Rovněž ví, co budeme potřebovat zítra – a dá nám to zítra. Není ani jednoho dne, kdy by na nás zapomněl. Miluje nás nepochopitelnou láskou. A tak Mu jen chťme každého dne a ve všech situacích plně důvěřovat! „*Vzývej mne v den soužení, vytrhnu tě, a ty mne budeš slaviti!*“ (Ž. 50,15)

Kde může být dítěti lépe, než v otcově náručí? Kde může být Božimu člověku lépe, nežli v rukou jeho Boha? Jenže my lidé často tak špatně rozumíme tomu, co je lepší a co je nejlepší! Proto jak je dobré, že nás řídí ta Moudrost, která je neomylná!

Už se zase nepokojíš? Nerozumíš tomu, co se s tebou děje? Tvůj kříž se ti zdá příliš těžký? Bylo ti vzato něco, co bylo oporou tvého ducha? Bylo ti zmařeno něco, co tě na tomto světě těšilo? Ranil červ i tvůj břecťan, takže uschl? (Viz Jon. 4,7.) Napiš si nad každou tu ztrátu dnešní verš! Byl to Bůh, jenž ztížil tvé břímě. Proč? – Protože je ti toho třeba. – On to byl, jenž roztránil tvou hliněnou modlu. – Proč? – Protože to nutně potřebuješ. – Vtíralo se to na Jeho místo, proto to odstranil. – On to byl, jenž ti zmařil tvé pozemské plány a zmařil tvá očekávání. Proč? – Protože je ti toho nezbytně třeba. Na cestě, která tě tolik vábila, byl skryt nějaký trn. Bůh má pro tebe připraveno něco mnohem lepšího. Jak nevýslovně tě má rád! Chval Ho za to!

Zdá se ti snad, že tvá bolest je zbytečná? Že kříž, který On na tebe vložil, nemá žádnou nevyhnutelnou příčinu? Odstup od tebe taková pohanská nevěra! Vždyť za tebe dal Svého Syna, vždyť se nazývá tvým Otcem! Ať jsi v jakémkoli soužení či zkoušce, nechť slovo tvého drahého Spasitele (Mat. 8,26) i u tebe způsobí utišení a potlačí každou vzpurnou slzu. On, tvůj neomylný Otec, ví, že i toto potřebuješ, právě tak jako vše jiné!

15. leden

Kdybych jazyky lidskými mluvil i andělskými, ale lásky kdybych neměl, učiněn jsem měď zvučící aneb zvonec znějící. 1. Korintským 13,1

Miluješ bratry?

Jestliže nám Bůh skrze Své slovo a Svého Ducha otevřel srdce pro Svou velikou lásku k nám a jestliže láska k Tomu, který nás miloval až na smrt, má být vyjadřována nejen city a slovy, nýbrž i skutky, musíme přijímat i tento výrok Písma jako určený naprosto jasně nám: *„Milovaní, poněvadž tak miloval nás Bůh, i my jsme povinni jedni druhé milovati. Boha žádný nikdy nespapřil. Milujeme-li jedni druhé, Bůh v nás zůstává, a láska jeho dokonána jest v nás.“* (1. Jan. 4,11.12+)

Je řada zkušebních kamenů toho, zda naše láska k Bohu je pravá a upřímá. Ale nejjištějším zkušebním kamenem, jež nám Boží slovo vždy znovu předkládá, neklamným důkazem, že v nás opravdu přebývá nový život, život z Boha, je a zůstává láska k bratřím. Nejen nějakému úzkému okruhu učedníků Páně, nýbrž nám všem platí slovo našeho Pána: *„Přikázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek; jakož já miloval jsem vás, abyste i vy milovali jeden druhého. Po tom poznají všichni, že jste moji učedníci, budete-li míti lásku jedni k druhým.“* (Jan 13,34.35) Na tuto poslední vůli milovaného Pána upozorňuje apoštol Jan příjemce svého dopisu, když říká: *„Toto přikázání máme od něho, aby ten, kdo miluje Boha, miloval i bratra svého.“* (1. Jan. 4,21)

Bratrská láska je tak nerozlučně spojena s novým životem, který člověk obdrží v okamžiku znovuzrození, že je dokonce důkazem toho, že někdo se stal Božím dítětem. Jan píše: *„Víme, že jsme přešli ze smrti do života, neboť milujeme bratři. Kdo nemiluje bratra, zůstává ve smrti“* (1. Jan. 3,14+) – a: *„Kdo praví, že jest ve světle, a bratra svého nenávidí, v temnosti jest až posavad.“* (1. Jan. 2,9) V našich vztazích jedněch k druhým nejsme přenecháni sami sobě. Máme tu jedno měřítko, jeden příklad a vzor, jak máme žít mezi sebou: samého Pána Ježíše!

Někoho by však mohlo napadnout: Dosáhnout tohoto vzoru? to nikdy nedokážu! Ale proto nemusíme klesat na mysli. Pán nám sice nemůže dát nějaké nižší měřítko než sebe sama, ale může nás přetvářet, abychom Mu byli stále podobnější a schopni už zde na zemi uskutečňovat úzké spojení „Boží rodiny“, předávat přijatou Boží lásku dál, a tím také být navenek svědectvím.

Je sice lehčí mluvit o lásce, než ji žít, avšak přesto se chceme vzájemně povzbudit a tážeme se: Je to láska, když pokárání udělená některým bratrem nebo sestrou si vylóžíme ve zlém, anebo dokonce je nechceme přijmout? - Je to láska, když se nezajímáme o ty, kteří jen někdy navštíví shromáždění? – Je to láska, jestliže druhým říkáme o spoluměřících jen nepříznivé věci a o dobrých věcech mlčíme?

Je to jen několik příkladů. Dáme-li si „posvítit“ na svůj život, zjistíme, jak velice nutně potřebujeme ono Boží měřítko. Kéž nám všem Pán dá milost, abychom Jeho lásku v praxi více uskutečňovali!

16. leden

Je cesta, která se zdá přímá člověku, avšak konec její jsou cesty smrti.

Přísl. 14,12+

Zeptej se napřed Pána!

V životě často stojíme před nějakou volbou, ale nevíme, jak se rozhodnout! Někdy to bývají veliké, jindy zase malé a též drobné věci. Jenže mnohdy záleží na zdánlivě i nevýznamných rozhodnutích více, než se nám v oné chvíli může zdát.

Podívejme se na takového Lota, stojícího na horské výšině, jak dává spočinout svému zraku na krajině, která se pod ním šíří do dálky. Je bohatá vodami a úrodná. Obyvatelé oněch měst sice jsou bezbožní, ale jinak všechno mluví k rozhodnutí se pro tuto krajinu. Podívej se, jak to zní tak samozřejmě: „*Pozdvihl tedy Lot očí svých a spatřil...*“ (1. M. 13,10) Kdyby se byl jen obrátil na Boha s pokornou prosbou: „Pane, ukaž mi, jaká je Tvá cesta!“ Ale ne, Lot si jde svou cestou, která se jemu zdá být nejlepší. A tato cesta končí v katastrofě.

Jak je nebezpečné, když si věřící volí svou cestu sám! Jak mnohá dívka, jak mnohý mladík takto vstoupili do manželství anebo do povolání, aniž se napřed ptali na Boží vůli. A co bylo výsledkem? Bída a slzy. Jak smutně se utvářela celá cesta Lota, a jak hrozně skončila, ačkoli on sám přece byl věřící! Ten, kdo se nebojí udělat první krok, nemůže vědět, jak a kde jeho cesta skončí!

Mnoho mladých lidí se pokouší odejít z domu rodičů, jakmile jim to jejich finanční prostředky dovolí a oni mohou vzít život do svých vlastních rukou. Mají vřelé přání: mít volnost, opravdovou svobodu! Už žádnou nedůvěru, žádná vyčítání, žádné rozmrzelé obličejy, žádné poručíkování! – Mnozí tento krok učinili. Ale jak to vše po určité době vypadalo? Lesk svobody a volnosti trochu vybledl. Láska, kterou našli, nebyla tak úplně nezištná. Za radost musili zaplatit notnou cenu, i fyzicky. Jsou sice volní, ale už nikde doma. A problémy tu jsou stejně dál.

Těm všem Pán Ježíš říká: Já jsem cesta k Bohu. Já jsem cesta k Otcovskému domu, k pravému domovu, kde bydlí Boží láska. Netoužíš po takové lásce a takovém zátiší? Možná že se ptáš: Jak tomu mám rozumět? Nuže Bůh je spravedlivý, avšak Jeho podstatou je láska. Jeho spravedlnost znemožňovala jakékoli spojení s námi, hříšnými bytostmi. Ale Boží láska se s tím nespokojila. Když Jeho Syn přišel na tuto zem jako člověk, lidé mohli jasně cítit tuto Boží lásku. Ona však dosáhla svého vrcholu, když Kristus strpěl na kříži smrt za naše hříchy.

Kdo přijme Boží rozsudek nad svým ztraceným stavem a vyzná Mu celý svůj převrácený život, smí věřit, že Bůh mu ve Svém Synu všechno odpustil. Stane se tak Božím dítětem, které je u Boha doma.

17. leden

A uzřev Ježíše, jak (tu) jde, řekl: Aj, Beránek Boží. I slyšeli ho ti dva učedníci, a šli za Ježíšem.

Jan, 1,36.37+

První učedníci (I)

Zdalipak si Ježíš, ten vznešený posel z nebe, všimne těch dvou obyčejných mužů, kteří Ho hledají a chtějí jít za Ním? Jestliže „*Bůh těm, kteříž ho hledají, odplatu dává,*“ (Žid. 11,6) tedy jistě Jeho Syn, který přišel, aby přinesl milost a pravdu, prokáže zde zvláštním způsobem Boží přívětivost k lidem a lásku k padlému stvoření! Všem lidem přeče říká: „*Pojďte ke mně,*“ (Mat. 11,28) a zvláště těm, kteří vědí, že jsou hříšníci, unavení a obtíženi. On žádného neodmítne, nikdo Mu není příliš malý.

Tak i tu Jeho srdce vědělo, že za Ním jdou dva muži, kteří Ho hledají. V daném okamžiku se otáčí a táže se jich: „*Co hledáte?*“ A oni Mu dávají krásnou odpověď. Nehledali hmotné výhody, ani marnou čest nebo formální blahobyt svého národa. Byla to Jeho vzácná osoba, která je upoutala a přitahovala. Proto řekli: „*Rabbi (= Mistře, Učitel), kde bydlíš?*“ A On je hned zve: „*Pojďte a vizte!*“ „*I šli a viděli, kde bydlil, a zůstali u Něho ten den; neboť bylo okolo desáté hodiny.*“

Přijít k Ježíši, předat se Mu, uznat Ho a zůstat u Něho – to je začátek a obsah úplně nového života, bohatého pokojem a radostí, bohatého na divy a vzácné zkušenosti, ale také bohatého na věrný a ustavičný boj víry!

Jen zřídka najdeš člověka, který by byl k Ježíši přiveden naprosto stejným způsobem jako někdo jiný. Obrácení a znovuzrození jsou vždy dílem Ducha Svatého. A Bůh má k dispozici mnoho cest a prostředků, jak seznámit hříšníka se spasením v Kristu.

První učedníci přišli k Ježíši na základě svědectví Jana Křtitele. On svým učedníkům ukázal na Něho, jenž se procházel, a řekl: „*Aj, Beránek Boží!*“ Tato slova vzbudila u Jana a Ondřeje touhu osobně Ho poznat, a tak šli za Ním. Bylo to „*kolem desáté hodiny*“, jak se Jan mohl asi po šedesáti letech ještě rozpomenout – tak hluboký dojem v něm zanechalo toto první setkání. Byl to začátek jeho osobního následování, jeho svědectví a služby. Nyní byli na řadě oni, aby druhým lidem svědčili o Ježíši a přiváděli je k Němu. A ti pak zase to, co obdrželi, předávali jiným. A tak to stále pokračovalo. Kéž by všichni, kdo uvěřili, chtěli s vděčným srdcem ukazovat na Ježíše! Kéž by ale také všichni, kteří slyší svědectví o Ježíši, je přijali tak, že se k Němu obrátí a budou Ho následovat.

18. leden

A uzřev Ježíše, jak (tu) jde, řekl: Aj, Beránek Boží. I slyšeli ho ti dva učedníci, a šli za Ježíšem.

Jan 1,36.37+

První učedníci (II)

Když Jan a Ondřej uslyšeli zvláštní svědectví Jana Křtitele o Pánu Ježíši, došlo u nich k pozoruhodné změně: začali hledat.

Také dnes je tomu tak. Jestliže poselství evangelia někomu pronikne až do srdce, nemá žádný klid. Začne hledat. Jak důležité však je, aby hledal správným směrem. Jan a Ondřej hledali Toho, na Něhož je upozornil Jan Křtitel.

Jenom ti, kteří upřímně hledají Krista, Ho také najdou. Ne, je to sám Pán, který je potom najde. Také zde vidíme, jak se k nim Ježíš obrací a sám s nimi začíná rozhovor otázkou: „Co hledáte?“

Odpověď na takovou otázku možná nebude pro mnohé jednoduchá. Jim šlo o Jeho osobu, o to, kde zůstává. A oni šli. Tenkrát u nich došlo k velikému obratu. Setkáš-li se osobně s Pánem Ježíšem, dojde k takovému obratu i u tebe.

Každý ze čtyř evangelistů nás povzbuzuje k následování Krista. Matouš nám ukazuje pohrdaného a zavrhaného Krista a povzbuzuje nás, abychom Ho následovali a sdíleli s Ním Jeho pohanění. V Evangelii Marka nalézáme Pána Ježíše jako neúnavného, věrného Božího služebníka, který zároveň vyvoluje jiné služebníky a volá je, aby Ho následovali. Lukáš nám ukazuje Pána v Jeho hlubokém ponížení jako „Syna člověka“, kterého smíme následovat na cestě pokory a ponížení se. V Evangelii Jana je následování Krista spojeno s velikostí a slávou Jeho osoby. Oba učedníci Jana Křtitele se dostali pod požehnaný vliv Toho, který měl „slávu jakožto jednorozený od Otce“. Tato vznešená osoba působila na jejich srdce takovou přitažlivou mocí, že se ke všemu, co je dosud poutalo a pevně drželo, obrátili zády a následovali Ho. Bylo to úžasné poselství, které uslyšeli: „Aj, Beránek Boží!“ – a oni byli přemoženi slávou této Osoby. – Jak důležité je pro nás ve dnech prázdného vyznávání a odchylování se od pravdy, abychom i my Pána cele a věrně následovali! Kéž by se Duchu Božímu podařilo způsobit v nás tak silný dojem o kráse a slávě Božího Syna a Jeho úžasného díla, aby tím byly získány hluboké city našeho srdce a my Ho následovali s radostným a vděčným srdcem! Následování Krista je vždy spojeno se sebezapřením a často i s pohaněním, avšak přesto smíme vědět, že On nám dá při následování sílu, až nakonec vejdemo s naším Pánem do domu našeho Otce.

19. leden

O nic nebudte pečliví, ale ve všech věcech skrze modlitby a pokorné prosby s důkčováním žádosti své oznamujte Bohu.

Filipským 4,6+

Starosti (II)

Je mnoho věřících, kteří pokud jde o jejich věčné spasení, důvěřují Bohu, avšak u nichž se zdá, že k Němu nemají důvěru v drobných věcech všedních dnů. A přece Bůh bývá oslaven právě v tom, když Mu s důvěrou svěřujeme své starosti a vírou Ho činíme nositelem všech svých břemen. Nic není drobné nebo bezvýznamné, abychom to před Něm nemohli přinést – a rovněž nic není tak malé, aby to nemohlo být nad naši sílu a naše schopnosti. Kdybychom jen měli hlubší vědomí o vlastní nemohoucnosti, o své nicotnosti, činili bychom více a požehnanějších zkušeností o všemohoucnosti a láskyplné péči našeho Boha a Otce.

Starosti jsou jako tráva – sotvaže ji přisečeme, ihned zase dorůstá, takže ji musíme znovu zase pokosit, aby byla krátká. Proto je pravidelná modlitba pro nás věřící skutečná nutnost, chceme-li zůstat uchráněni před hlodajícím a ochromujícím vlivem starostí.

„O nic pečliví“ neznamená, že bychom měli jít s nějakou povrchní bezstarostností dál. Naopak, Boží děti se nemusí uchylovat k nějaké ledabylosti, jako to dělá svět, který se sám klame. Pomysleme jen na apoštola Pavla. Každého dne na něj doléhala starost (péče) o všechny sbory (2. Kor. 11,28). Nezaujal stanovisko, jako by si toho jednoduše nevšímal, nýbrž stále tuto starost přinášel před Pána. V tom bylo tajemství jeho síly.

„S děkováním“ – toto vybídnutí Písma bychom neměli nikdy přehlížet, neboť tím zůstáváme ochráněni před svévolností. Zdalipak by úzkostlivé volání učedníků o pomoc na moři: *„Mistře, tobě na tom vůbec nezáleží, že hyneme?“* (Mk. 4,38+) skončilo výtkou, kdyby Mu napřed poděkovali, že je s nimi?

A tak jen využívejme této své výsady přímé, ničím neomezované modlitby, skládejme své starosti před Bohem a nechť jsme je pak dále vláčet s sebou!

20. leden

Zlapejte nám lišky, lišky maličké, ježto škodu dělají na vinicích, poněvadž vinice naše kvetou.

Píseň písní 2,15+

Maličkosti

Vinice musí být bedlivě střežena. Maličké lišky mají ostré zuby, a třebaže jsou maličké, jsou velice chytré a snadno způsobí velikou škodu. V zimě, kdy ratolesti jsou holé, se lišky těžko skryjí. Ale jakmile přijde jaro, skýtá jim zelené listí révy dost úkrytu pro zahájení jejich ničivé práce. Bdi tedy, milý čtenáři, nad stavem svého srdce. A zvláště buď bdělý při všedních starostech o pozemský život a při tisícero drobných, nepatrných věcí, které mohou přivést ke zkáze tak mnohé ovoce. Zůstávej v tom pravém vinném kmenu, čerpej potravu a sílu z jeho kořenů, a pak budeš schopen nést ovoce k oslavení svého Otce (Jan 15). Ve chvílích, kdy Pán nějakým zvláštním způsobem potěšuje anebo působí velké probuzení, bývá třeba dvojnásobné bdělosti. Takové lišky mohou být skryté v našem myšlenkovém světě, anebo ve způsobu, jak jednáme s lidmi, a také v našich spojeních s nimi. Možná, že někdo řekne: Jsou to pošetilé zvláštnosti naší povahy, čeho satan používá, aby nás, pokud je to možné, znovu zase zapletl se světem.

Můžeme stavět na odiv sebekrásnější křesťanský život, avšak jestliže se u nás nalézají takové viditelné „maličkosti“, bude to špatným svěděctvím nejen nevěřícím, nýbrž i před spoluvěřícími, zvláště mladými. Potom můžeme mluvit nevíme jak pobožně a duchovně, avšak nebudeme se moci divit, nebudou-li naše slova brána vážně. Bude to škodit svěděctví – ať doma, či v práci anebo ve shromážděních, a také našim duším tím bude prokazována špatná služba. Jsou to věci, které bolí naše srdce a nadlouho poškozují naše svěděctví. A kromě toho může jít o takové věci, na něž jsme si jejich každodenní přítomností již tak zvykli, že už jejich neblahý vliv vůbec nevnímáme.

Kdyby Boží milost ustavičně nepůsobila, kdyby Pán pro nás bez přestání nepracoval, byli bychom už možná bídným způsobem padli. Nedopouštějme tedy, aby ty maličké lišky kazily naše vinice, ale chytejme je a zabíjejme soudem nad sebou!

Jeden muž pozoroval orla, který se rychle vznášel od země. Pojednou se pták začal kymáčet a náhle se zřítíl na zem. Ukázalo se, že ve spárech držel lasičku, která se mu zahryzla do hrudi a způsobila jeho vykrvácení. Zdá se, že něco podobného se děje nejednomu, kdo nalezl pokoj s Bohem, ale jehož vnitřní život se nerozvíjí. Začal si s nějakým hříchem a chřadne. Hřích ho okrádá o sílu a radost a brání růstu jakéhokoli ovoce. Již ho neunesou perutě víry, ale unaveně se plahočí, jako by byl upoután k nějakému řetězu. Je tomu tak i s tebou, milý příteli? Pojď do světla a důkladně vše vyznej; nejen před Bohem, ale, je-li toho třeba, i před spoluvěřícími. Dej se Pánem uzdravit a osvobodit. Ale třeba jsi ještě nepřijal Pána Ježíše jako svého Spasitele a jsi pevně spoután nějakým hříchem. Satan ti tak chce zabránit, abys nepředal svůj život Pánu Ježíši. Nechce, aby ses stal Božím dítětem a nesl ovoce pro Boha. Avšak Bůh si to přeje, a proto tě dnes zve, abys přišel k Spasiteli a skrze Něho dosáhl odpuštění, pokoje s Bohem a věčného života.

21. leden

Všeliký strom, kterýž nenese ovoce dobrého, vyřát a na oheň uvržen bývá. A tak tedy po ovocích jejich poznáte je.

Matouš 7,19.20

Pravost – nebo padělek?

Mnozí o sobě budí dobré zdání svým vyznáním. Dovedou plakat jako Ezau – celá léta žijí s mnohým strádáním s věřícími jako Jidáš Iškariotský – přejí si konec a smrt spravedlivého jako Balám – dovedou horlit o Boží věc jako král Saul – žádají Boží služebníky, aby se za ně modlili, jak to chtěl třeba Saul a čarodějník Šimon – vyslovují úžasné pravdy jako Kaifáš – chodí zkroušeně, postí se a sklánějí se před ohlášeným soudem jako král Achab (1. Král. 21,27) – vzdávají se největších hříchů jako kdysi král Jéhu – rádi poslouchají Boží slovo, jak to čteme i o králi Herodesovi – říkají Kristu: „*Pane, půjdu za tebou, kamkoli „půjdeš“* – a zůstávají zpět. Mají všechnu lesk a budí zdání zlata, avšak nemají jeho cenu. Mají sice určitou formu zbožnosti, nikoli však její moc. Mají lampu, ale bez oleje – mají jméno, že jsou živí, ale jsou mrtví. Pán jednou všem takovým řekne: „*Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mne!*“ (Mat. 7,23)

Milý čtenáři, je to hrozné budit o sobě zdání něčeho, co ve skutečnosti není pravda. Děje-li se to s vědomým úmyslem, je to zlé. Snažíme-li se tím sami uklidňovat, ukáže se jednou, že to bylo klamné. Vstříc věčnosti můžeš jít s klidem jen tehdy, jestliže jsi činil pokání a úplně předal své srdce Spasiteli z Golgoty, jestliže Pána Ježíše skutečně miluješ a následuješ Ho.

Jeden mladý člověk zesměšňoval před větší skupinou lidí křesťanství tím, že ukazoval na chování určitých osob, které byly křesťany jen podle jména. Kdosi se ho zeptal: „Vy jste se asi ještě nikdy nedivil, když některý nevěřící dělá špatné věci?“ – Mladík na to nic neřekl. „Vy tedy asi předpokládáte,“ pokračoval onen, „že normální křesťanství mění život v nový, protože očekáváte, že křesťané jsou lepší než druzí lidé. Tím ovšem děláte křesťanství pěknou poklonu!“

Mladík nevěděl, co na to říci.

Musíme, žel, přiznat, že jsou někteří „křesťanští“ lidé, kteří předstírají, že „*Boha znají, ale skutky svými toho zapírají*“ (Tit. 1,16).

Ale opravňuje nedůslednost chování takových lidí někoho k tomu, aby odsuzoval pravou křesťanskou víru? Jsou přece i mnohé falešné bankovky, ale měli bychom se proto zdráhat přijímat ty, které jsou pravé? Lidé mohou zklamat, ale Ježíš nikdy ne. I kdyby většina křesťanů byli takzvaní křesťané podle jména, nemůže ti to být omluvou, aby ses ke Kristu obracel zády. Volá tě. Vrať se k Němu. Nalezneš věčné štěstí a budeš pak opravdovým křesťanem!

22. leden

Předivnát jsou svědectví tvá, (Bože), protož jich ostříhá duše má.

Žalm 119,129

Boží slovo je skutečně předivné!

Ach, to je předivné! Kolikrát už jsme to asi zvolali. Co bylo předmětem našeho údivu? Vyjádřili jsme své city jako skladatel Žalmu?

Předivné je něco, co v nás působí radostné pohnutí a co neodpovídá našim všedním zkušenostem. Boží slovo má pro nás připraveno spoustu takových věcí, anebo si snad myslíš, že Bibli už natolik znáš, že pro tebe již nemůže mít žádné překvapení? Jsem přesvědčen, že v tomto směru bychom toho měli od našeho Boha očekávat mnohem více. Budeme-li k sobě upřímní, doznáme, že naše mysl podléhá změnám. Dnes jsme třeba svěží, a už zítra bez jakékoli síly. Avšak skutečnost, že nebýváme vždy na stejné úrovni, by nás od toho neměla zdržet, neboť jestliže jsme v Božím slově našli něco předivného, měli bychom to také celou svou duší pevně držet a střežit to.

Takové střežení můžeme vidět ze dvou stran: Předně by se to mělo stát naším trvanlivým majetkem. Možná, že nám toho Pán ukázal už mnoho, ale dosud to neproniklo až do naší duše, takže jsme to zase ztratili! Neměli bychom to trpět!

Střežit znamená dále, že to předivné si bereme i do své každodenní praxe, aby z toho mohli něco vycítit i naši bližní. Předivné věci Božího slova by nás vždy měly vést k tomu, abychom překonávali svou pohodlnost, nasadili celou svou osobnost, aby to předivné nás také změnilo. Tys ještě nikdy nenašel v Bibli něco úžasného, předivného? Hledej v ní s modlitbou, a jistě v ní nalezneš pravé poklady!

Krásné svědectví o Bibli podal francouzský básník Fr. Coppée (1842-1908), když napsal: „Jednoho dne jsem na svém čele pocítil dechnutí smrti a v mé duši se probudila hrůza před soudem a potřeba věčného života. Znovu jsem začal číst Bibli. Četl jsem ji tak, jak ji člověk musí číst, totiž s prostým, důvěřujícím srdcem. A tu jsem na každé stránce, v každém slově té vznešené knihy viděl zářit věčnou pravdu. Dnes pevně věřím všem divům, o nichž tam je řeč, které ostatně jsou pisateli Evangelii vyprávěny, zaznamenány a dokládány s takovou jistotou a přesností až do nejmenších podrobností, že již z toho je vidět naprosto zřejmou upřímnost a věrohodnost těch mužů. Při čtení Bible jsem opět našel víru v Ježíše Krista a chci ji chovat ve svém nitru. Ubohý člověče, neposlouchej ty, kteří ti chtějí namluvit, že víra je mrtvá. Jako ty, příteli, i já jsem na tom byl velice bídne. Hledal jsem nevědomky někoho, jemuž bych se mohl cele svěřit, a jenž je plný milosti a něhy. A našel jsem Ho. Udělej to jako já: otevři si svou Bibli a pojď ke kříži, k Ježíši. Pak i ty nalezneš pro svou duši pokoj.“

23. leden

Bratři... napomínejte (nebo: povzbuzujte) **se vespolek po všechny dny, dokud se dnes jmenuje, aby někdo z vás nebyl zatvrzen oklamáním hřícha.**

Židům 3,13+

Každý z nás by se měl mít na pozoru před sebou a před lstmi vlastního srdce. Zároveň je třeba, abychom se vzájemně napomínali a povzbuzovali, a to „po všechny dny“. Každý křesťan má plnit tuto povinnost lásky vůči svým bratřím – je to pro něho i pro ně určitá síla. Bojujeme-li společně, máme více rozhodnosti a odvahy, než jsme-li přitom sami. A je velice třeba, aby to bylo „po všechny dny“, protože každého dne, než dosáhneme cíle, se setkáváme se zkouškami, těžkostmi a pokušeními.

Proto je dodáno: „*Dokud se dnes jmenuje.*“ Jenom dnešek nám patří – zítřejším dnem nemůžeme disponovat. Každý den je takové „dnes“, než skončíme běh a dosáhneme slavného odpočinku. „Dnes“ je slyšet Boží hlas skrze Jeho Slovo, a to nejen aby hříšníci byli voláni k spasení, nýbrž i křesťané k bdělosti, trpělivosti a vytrvání. „Dnes“ nám připomíná, že také přijde jitro, slavné, zářící jitro, ale ne pro tuto zem. A když si tak v lásce všímáme jedni druhých a „dnes“, každého dne se povzbuzujeme, budeme chráněni před určitým zatvrzením srdce, k němuž by mohlo vést oklamání hříchem.

Naši staří říkali: „Dábel má dvě zrcadla: jedním hřích zmenšuje, jako by prakticky vůbec nic neznamenal. Jakmile se však člověk hříchu dopustí, dábel ho druhým zrcadlem tak zveličí, jako by nikdy nemohl být odpuštěn.“

Ale zdalipak z mnohých zkušeností nevíme, že nepřítel si takto počíná dokonce i u věřících, které Bůh přece vytrhl z tohoto světa a z hříchu? Snaží se znovu je zaplést do hříchu, tím že jim ho ukazuje malý a lákavý a zastírá jim hrozné následné škody, které tím způsobí sobě i jiným. Žel že býváme do hříchu zapleteni mnohem snáze, než bychom si mysleli – ba dokonce býváme rychle „zatvrzeni oklamáním hřícha“.

Jak to je hrozné pro skutečného věřícího, pro Boží dítě, upadne-li do takového stavu! Tím se mine jediného cíle, proč tu je na světě zanecháno: oslavovat tu Boha. Bůh pak musí takového věřícího z jeho stavu otupělosti a strnulosti opět probudit, a často se také stává, že mu sešle jako kázeň vážné zkoušky. A tu se dábel snaží takového nevěrného, když se jeho svědomí probudí, dohnat k zoufalství tím, že mu namlouvá, že se navždy připravil o své věčné spasení. Chce ho, kdyby to bylo možné, zadržet, aby se nenavrátil k Pánu a nebyl napraven a nenalezl pokoj pro svou duši. Dobře si rozmysleme, s čím si začínáme, když dáváme místo i nejmenšímu hříchu! Přijde k tobě nepozorovaně, ale nikdy tě nenechá beze škod.

24. leden

I vás, kdysi odcizené a nepřátele v myslí skrze skutky zlé, nyní již smířil v těle svém skrze smrt.

Koloským 1,21.22+

Každého měl rád

Na jednom hřbitovním pomníku byla vyryta slova: „Neměl žádné nepřátele.“ Mnohým lidem by se to mohlo zdát tou nejkrásnější chválou. A přece ten jedině dokonalý člověk na zemi – Ježíš Kristus – byl tím nejvíce nenáviděným, – tím, jenž měl nejvíce nepřátele. Chodil po městech a vesnicích dobře čině: uzdravoval nemocné, křísil mrtvé, vysvobozoval ty, kteří byli spoutáni démonskými mocemi – ale přesto Ho lidé nenáviděli. Šel vstříc smrti, obětoval Svůj život Bohu jako oběť za hřích – a přesto Ho lidé tupili, bičovali a ukřižovali. Nikdo neměl tolik nepřátel jako On. V Žalmu 25,19 (a podobně také v Ž. 69,5) volá: „*Viz nepřátele mé, jak mnozí jsou, a nenávisť nešlechtnou nenávidí mne.*“

Nápis na kříži zněl: „*Ježíš Nazaretský, Král židovský.*“ Pilát mohl právě tak dobře napsat: Miloval Své nepřátele. Toto je to nejkrásnější svědectví. Miloval je až do posledního dechu. Miloval dokonce i ty, kteří mezi nimi byli nejkrutější, a prosil za ně Otce: „*Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!*“ (Luk. 23,34)

Věřícím v Kolosách apoštol Pavel mohl napsat dnešní verš. Jak je tomu ale s tebou? Máš již pokoj s Bohem? Možná, že odpovíš: „Já si myslím, že ano, protože sám proti Němu nic nemám.“ Ale neměl by si člověk aspoň jednou položit otázku: Nemá Bůh něco proti mně? Protože, skutečně, Bůh toho má proti nám velice mnoho.

Takového lhostejného, který si namýšlí, že jestliže on nemá nic proti Bohu, tedy je všechno v pořádku, bychom mohli přirovnat k obžalovanému, který by v soudní síni šel k soudci a řekl: „Pane soudce, tady vám dávám svou ruku na to, že proti vám nic nemám. A tak je jistě všechno v pořádku a mohu odejít, že?“ Co by asi soudce řekl takovému muži? A co říká Soudce živých i mrtvých nám?

Jsme před Ním obžalováni. V neposlušnosti k Jeho vůli jsme si chodili po svých vlastních cestách. Nyní jsou mezi Ním, svatým Bohem, a námi naše hříchy. Musíme s Ním dát svou věc do pořádku, musíme s Ním dojít smíření, protože jinak by nad námi musil vyslovit spravedlivý odsuzující rozsudek.

Ale Pán Ježíš přišel, aby učinil pokoj skrze krev Svého kříže. Vzal na sebe spravedlivý Boží soud nad námi a zemřel na kříži jako náš Zástupce. A nyní každý, kdo uzná Boží rozsudek nad sebou a uvěří v Pána Ježíše, je prohlášen za zproštěného viny. „*Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Ježíše Krista.*“ (Řím. 5,1)

25. leden

O nic nebuďte pečliví, ale ve všech věcech skrze modlitby a pokorné prosby s díkyčinným žádostí své oznamujte Bohu.

Filipským 4,6+

Starosti (III)

Starosti jsou velice účinným prostředkem, jímž se nepříteli daří odvádět naši mysl a naše srdce od Krista. Nemusíme je hledat, ony samy na nás dotírají. Jsou jako roje much, které se stále snaží usadit se na nás.

Starosti se většinou vyskytují v souvislosti s věcmi, které samy o sobě jsou dobré: jde-li o naši rodinu, o naše povinnosti, o naši práci, ba i o věci spojené s dílem a zájmy Pána. Toto nám jaksi zastírá zlý charakter starostí. Jestliže jim dáme místo, svědčí to o tom, že málo důvěřujeme našemu Bohu a Otci, který se přece sám o nás věrně stará.

Bůh až příliš dobře zná tento neblahý sklon v srdci Svých dětí. Proto máme v Jeho slově tolik příslušných napomenutí a povzbuzení. O tom svědčí i dnešní verš. Jak bychom se mohli radovat v Pánu, dokud nás trápí a zneklidňuje nějaká starost? I když je neoprávněná, nesmyslná a bezvýznamná, přesto stojí mezi Ním a námi a přerušuje naše obecnství s Ním.

Jakmile si však navykne se řídit se výše uvedeným vybidnutím, budou nás starosti jenom podněcovat, abychom mnoho vyhledávali Boží tvář. Jeho pokoj bude potom ostříhat naše srdce i naši mysl, jak nám to zaslíbil. Ať se nalzáme v jakékoli situaci a ať naše srdce naplňují nevím jaké starosti – Pán, náš Bůh, nás vybízí, abychom se vším tím šli k Němu. Je skutečně připraven a má dost síly vzít vše na sebe. Chce s námi ve Své něžné lásce udělat výměnu: vzít nám naše starosti a dát nám Svůj pokoj. Jak úžasná je taková výměna! Jistě, jak je nevýslovně dobrý! Nechce, aby ani jedna starost tížila naše srdce. Chce, aby ono bylo stejně oprostěné od starosti jako naše svědomí od jakékoli viny. Namísto hříchu nám dal Svou spravedlnost a namísto našich starostí nám chce dát Svůj pokoj. Jaká je to láska! Říká nám výslovně a řečí, které každý může rozumět: Dej Mi své starosti, ať jsou jakékoli, malé či veliké, – osobní, rodinné nebo týkající se povolání – dej Mi je, a Já ti za ně dám Svůj pokoj, který přesahuje všeliký rozum. Jak Mu odpovíme na tuto láskyplnou nabídku? Jen Mu to vše předejme! Proč bychom si měli ty starosti, které nám přece jsou jen těžkým břemenem, ponechávat, když Bůh je chce mít? Proč bychom se měli sami starat, když to chce činit Bůh? Ještě nikdo toho pro nás neudělal tolik jako On. Zda tedy není hoden naší důvěry? Veliký Bůh, Stvořitel nebe i země, má dokonce sečtené i vlasy naší hlavy. Jak velice o nás pečuje! Proto Mu můžeme bezvýhradně důvěřovat a všechno Mu přinášet. Jak klidná pak mohou být naše srdce i uprostřed všelijakých bouří tohoto života!

26. leden

Kdo jest věrný v malém (= v nejmenším), **i ve mnohém věrný jest. A kdo v malém** (= v nejmenším) **jest nespravedlivý, i ve mnohém nespravedlivý jest.** Lukáš 16,10+

Věrný i v malém! Toto slovo nám říká mnoho, a právě dnes! Jen málokterí z nás dosahují nějakého význačnějšího odpovědného postavení. Povinné zaměstnávání se „malými věcmi“ je pravidlem zvláště v mládí. Patří ke „jhu“, nošenému v mládí (Pláč. J. 3,27+). Prorok říká: „*Kdo by pohrdal dnem malých věcí?*“ (Zach. 4,10+) My bychom to jistě neměli dělat. Přesnost, s níž plníme i nejnepatrnější povinnosti, houževnatá vytrvalost při konání nějaké únavné, monotónní práce, bezpodmínečná spolehlivost, s níž konáme to, co druzí nevidí – to vše jsou věci, které se líbí Bohu. On nás vidí! On nás také posuzuje. Protože On každou práci, která je pro Něho věrně konána, uzná a odmění, „malé“ pak už vůbec není malé ani nedůležité. Ať tedy obstarávám pochůzky nebo zvěstuji evangelium velikému zástupu lidí – mou práci šlechtí vědomí, že On mne vidí. Na váhách svatyně jsou jiná závaží než na lidských váhách, ale jsou naprosto správná.

Výše uvedená slova o „věrnosti v malém“ ukazují, že život s věrností není věcí nějakého „štěstí“ nebo „náhody“, nýbrž že to je cílevědomá věc. Když David nejprve mnoho let věrně ostříhal drobný dobytek, zabil filistinského. A Jidáš byl nejprve zloděj a pak zrádce.

Vyplatí se být „v malém věrný“. Ta slova, která Pán řekl Svým učedníkům v souvislosti s podobenstvím o nepravém (nevěrném) šafáři, mají pro nás zásadní význam a důležitost. Lidské srdce má od přirozenosti sklon nevážit si a podceňovat to, co je malé a nenápadné, a toužit po velikých věcech. Ale právě v malých zkouškách všedního dne máme dokazovat věrnost. Kéž by nám Pán dal jasný zrak pro naše nejbližší povinnosti a úkoly spojené s místem, které On nám určil, ať už uvnitř rodiny, v zaměstnání anebo ve službě pro Něho! Jak potřebné je, abychom dnešní verš nechali mluvit k našim srdcím a cvičili se ve věrnosti v malém! Mnohé dílo začaté ve velkých rozměrech mělo ubohý konec právě pro nedostatek věrnosti v malém. Nejsme-li v tomto pocvičení, nebude nám moci být svěřeno nic většího. Zamysleme se také nad tím, že všechno opravdu veliké v království Božím začínalo malými věcmi. Jaká je to škoda, jestliže se osmělujeme „přesazovat hory“ a již nejmenší kámen na cestě se nám stává příčinou urážky a pohoršení. Všichni jsme v nebezpečí nebrat to v životě s malými věcmi už tak přesně, a proto bývá tak mnoho selhání. Básník říká:

„Uč nás v bdělosti žít, Tě čekat, v malém chtít
věrnými být! Již blízko den, kdy s Tebou jen,
Tě budem věčně slavit, ctít.“

Každá sebemenší služba konaná z lásky k Pánu a k Jeho lidu, dojde odplaty „v onen den“. Věrnost v malém je předpokladem, abychom mohli být postaveni před větší úkoly. Zamysleme se nad tím opravdu vážně!

A jda odtud Ježíš, uzřel člověka sedícího v celnici, jménem Matouše. I dí mu: Pojď za mnou. I vstav, šel za ním.

Matouš 9,9

Pán Ježíš tě volá

Jak nesmírně důležitý to musel být okamžik pro celníka Matouše, sedícího v celnici, když mu Pán Ježíš řekl: „*Pojď za mnou!*“ Matouš bez dlouhého přemýšlení vstal a šel za Ježíšem. Tím bylo rozhodnuto. Bez zdráhání uposlechl Spasitelovo volání a vložil svůj další život do Jeho rukou. S tím rozhodnutím však bylo pro něho i pro druhé lidi spojeno nesmírné požehnání. Jistěže toho nikdy nelitoval. – A jak krásné, když na začátku 10. kapitoly jeho Evangelia ho nalézáme mezi dvanácti učedníky: „Matouš, který býval celník“! On to také byl, jemuž se dostalo cti sepsat Evangelium podle Matouše, v němž nám je popsán celý životopis Pána Ježíše, od kolébky až ke kříži, a dále přes prázdný hrob až k okamžiku, kdy co vzkříšený dal Svým milovaným učedníkům veliký misijní příkaz. Matouš uzavírá svou zprávu zaslíbením Páně: „*Aj, já s vámi jsem po všechny dny.*“ – Milý čtenáři, ať jsi v každodenní práci, ve službě, v obchodě, anebo i – jako Matouš – na celnici, Ježíš dnes volá také tebe: „*Pojď za mnou!*“ Zamysli se nad tím, že celé štěstí tvého života, ba celá věčnost, záleží na tom, jakou na to dáš odpověď. Pán Ježíš nežádá tvé peníze ani jmění, ale chce mít tvé srdce a darovat ti všechno, co potřebuješ k věčnému spasení. Hodina rozhodnutí je pro tebe právě nyní. Udělej to jako Matouš a pojď za Pánem Ježíšem! Nikdy toho nebudeš litovat!

Již mnoho lidí uposlechlo pozvání Pána Ježíše, adresovaného těm, kteří jsou unaveni a obtíženi hříchem, a oni šli k Němu. Na základě Jeho díla vykoupení na kříži a opravdové lítosti v jejich srdci On jim odpustil všechnu vinu a dal pokoj pro svědomí. Ale jak je tomu s odpovědí na Jeho vybidnutí: „*Pojď za mnou!*“?

Při následování někoho vstupujeme do jeho šlépějí. On je vpředu a určuje okamžik, kdy je třeba vyjít, směr, jímž máme jít, cíl, jehož má být dosaženo. Tu už není místo pro vlastní vůli toho, kdo následuje. Toto však bývá mnohým zatěžko. Mnozí přijali Pána Ježíše jako Spasitele a radují se z odpuštění svých hříchů, ale váhají ještě uznat Ho jako Pána a následovat Ho jako Jeho učedníci. Matouš bez váhání povstal, všechno opustil a šel za Božím Synem. Nikdy toho nelitoval.

Pán Ježíš zaslubuje tomu, kdo Ho následuje, že nebude chodit v temnostech, ale bude mít světlo života. Jaký je to příslib! Na konci Svého života se Pán otázal učedníků: „*Zdali jste v (ně)čem měli nedostatek? A oni řekli: V ničem.*“ (Luk. 22,35) Odříkání při Jeho následování jsou natisíckrát vynahrazena Jeho přítomností s námi na cestě, Jeho vedením a řízením a spoustou požehnaných zkušeností a v budoucnu ještě ležících požehnaní.

28. leden

Nastavoval jsem záda svá bijícím a líce své rvoucím mne, tvář svou jsem neukrýval před pohaněním a pliváním.

Izaiáš 50,6+

Tak mluví Pán o sobě v Duchu Svatém skrze ústa proroka. Neprorokuje tu o Svých utrpeních, která zakoušel na kříži pod Boží rukou jako náš Prostředník a Smírce, nýbrž o posměchu, hanbě a týrání, které trpěl od lidí na cestě ke kříži. Zároveň však mluví o předsevzetí a pevném rozhodnutí Svého srdce strpět kříž a nedat se odvrátit žádnými hrůzami od cesty, která Ho vedla do Jeruzaléma, kde On, spravedlivý, zemřel za nespravedlivé. „*Ustavil pevně svou tvář k jiti do Jeruzaléma,*“ aby tam „*naplnil své vyjití*“ (Luk. 9,51.31+). Učedníci, kteří slyšeli, co tam bude Jeho údělem, „*byli předěšeni, a jdouce za ním, báli se*“ (Mk. 10,32). Jak veliké a slavné bylo však rozhodnutí toho srdce a jaké požehnání pro nás, že On, Boží Syn, neochvějně provedl to předsevzetí, s nímž vstoupil na tento svět: „*Jdu, abych činil, ó Bože, vůli tvou!*“ (Žid. 10,9) V Ev. Jana 6 slyšíme Ježíše, jak říká: „*Neboť jsem sestoupil s nebe, ne abych činil vůli svou, ale vůli toho, kterýž mne poslal.*“ (38. v.) Byl jediným člověkem, v Němž Bůh měl zalíbení, protože ve všem naplnil Jeho vůli a až do smrti na kříži Ho oslavil.

Neměli bychom tedy i my, kteří jsme skrze Jeho dokonalou poslušnost a obětní smrt spasení, k Němu lnout s rozhodným srdcem a s veškerou věrností Mu sloužit, dokud i celá naše cesta na této zemi před Bohem nebude dokončena?

Tam venku za branami Jeruzaléma Pán trpěl pohanění, které Mu připravili hříšní lidé. Jestliže si kdysi Mojžíš vyvolil „*pohanění Kristovo*“ (Žid. 11,26), je tím míněno pohanění, jímž se vyznačovala celá cesta utrpení našeho Pána. Také výrok v Žalmu 69,20: „*Ty znáš pohanění mé, i potupu mou*“, nemluví jen o kříži. Je snadno pochopitelné, že my, když mluvíme o Kristovu pohanění, myslíme nejprve na kříž. Ale dnešní verš nás vede zpět do židovské velerady a do římského pretoria před Piláta.

Židovská velerada (synedrium), kterou tvořilo 71 hříšných lidí, tu měla ve svém středu jako jediného spravedlivého Pána Ježíše. Byl jednohlasně odsouzen k smrti. Potom Mu plivali na tvář a bili Ho pěstmi. Byl tolik ztýrán, že mnozí se nad Ním děsili. A co Pilát? Ačkoli byl přesvědčen o spravedlnosti Pána, dal příkaz, aby Ho zbičovali. Boží Syn byl spoután řemeny a nemilosrdně trýzněn ranami důtek. A ani na tom neměli dost – žoldněři spleli z trní korunu, vstavili ji Pánu na hlavu a oblékli ho v červený vojenský kabát. Potom Ho ještě bili třtinou přes hlavu a plivali na Něho. Takto ztýraný vyšel Pán před lidi naplněné závistí. Dovedeme pochopit, co zakoušel, když tesknil: „*Pohanění potřelo (= zlomilo) srdce mé*“ (Ž. 69,21)? Bylo vůbec ještě možné další vystupňování pohanění?

K čemu (je) mi život?

1. Mojžíšova 27,46

Proč se mám zbytečně lopotit?

Job 9,29+

Jedním z velkých nedostatků dnešního moderního života je, že se ztratilo vědomí o smyslu a účelu tohoto života. Obrovské zástupy lidí žijí v tomto světě jen ze dne na den, v hrozně prázdnotě, bez cíle a účelu, bez Boha a bez naděje. Jak velice málo je těch, kteří dosáhli cíle svých přání a jsou spokojeni se sebou a se svým životem. Většinou někdy a někde ztroskotávají. Tím také ztrácejí svůj ideál a později smysl života.

O Pánu Ježíši se praví, že přišel, aby hříšné spasil, a těmi jsou míněni právě ztroskotanci. Kristus je něčím jen pro hříšníky, ale je pro ně skutečně něčím. Je hotov odpustit každému hříšníkovi, který lituje svých zlých činů a činí pokání, protože jako náš Zástupce na soudu a Spasitel prolil Svou krev. Ba ještě něco více. Jako zmrtvýchvstalý, který trůní v nebi, chce pak být cílem věřícího. V Něm má každý pravý křesťan v nebi dědictví.

Kdo našel Pána Ježíše, nedostane jen nějaké směrnice, pravidla a dobré rady pro lepší život, nýbrž obdrží úplně nový, věčný život a skrze Ducha Svatého také sílu, aby v něm žil. Zdalipak bychom my, kteří jsme svůj život tak mistrně nezvládli, jako oni výše zmínění „šlechtní a dobří lidé“, neměli být Bohu srdečně vděční za takové východisko? Anebo bychom chtěli žít dále jako až dosud – bez smyslu a bez cíle?

Jak různé bývají odpovědi lidí, když se jich zeptáme na smysl jejich života. Tato otázka je proto tak nesmírně důležitá, že máme jen jeden život, a ten je krátký. Teprve vědomí odpovědnosti, pokusíme-li si dát odpověď na otázku: Za jakým účelem žiji, proč tu vlastně jsem? – činí člověka člověkem. Bible, svaté Boží slovo, nám dává spolehlivou informaci. Neříkej, že ty Bibli nečteš. Byla by to pro tebe nesmírná škoda. Vezmi si tu Boží knihu do ruky a čti, co ti Bůh chce říci. My lidé nalézáme pravé určení našeho života jen tehdy, dostaneme-li se do spojení s Bohem a staneme se Božími dětmi.

Mnozí si myslí, že my lidé jsme všichni Božími dětmi. To je ovšem velký omyl. Jsme sice Božím stvořením, ale Božím dítětem se člověk stane teprve znovuzrozením (Jan 3. kap.). A to je Boží dílo. Předpokladem znovuzrození je, že člověk se před Bohem pozná jako ztracený, odsouzenýhodný hříšník a spěchá k Spasiteli, Pánu Ježíši Kristu. Kdo Mu vyzná hříchy, nalezne odpuštění. Je to víra v Jeho dokonané dílo vykoupění, která působí spasení a vysvobozuje od věčného odsouzení. Jakmile člověk upřímně provede tento obrat a vírou přijme Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele, „je znovuzrozen“. Bůh mu dá Svého Ducha Svatého a věčný život. Tak se stane novým stvořením, Božím dítětem, a pak také má pravý obsah svého života: Ježíše Krista! On je potom smyslem a cílem našeho života a vede nás do věčné slávy.

Což tedy díme? Zdali nespravedlnost jest u Boha? Odstup to.

Římanům 9,14

Je Bůh nespravedlivý?

V předcházejícím verši se praví: „*Jákoba jsem miloval, ale Ezaua nenáviděl jsem.*“ Tato slova bývají mnohými lidmi používána za důkaz, že prý Bůh některé lidi již předem určil k zatracení. Ti, kdo tak mluví, pletou myšlenky uvedené ve 12. a 13. verši. Co je napsáno ve 12. verši, Bůh skutečně řekl ještě dříve, než se Jákob narodil: „*Větší sloužiti bude menšímu.*“ Tato slova nebyla vyslovena před založením světa, nýbrž v době před narozením obou dětí. Šlo přitom, jak lze jasně rozeznat, o odlišné místo na této zemi. Avšak třináctý verš je uveden z proroka Malachiáše 1,2.3, a tato slova Bůh vyřkl až přibližně 1400 let po uplynutí života obou těch mužů, tedy v době, kdy jejich život i životy jejich potomků byly dokonale zjeveny. V Ep. Židům je Ezau dokonce označen jako „*bezbožný*“ (v kral. překl. „*ohyzdny*“ – 12,16+), který za jeden pokrm prodal své prvorozenství a nenalezl pak místa k pokání. Je snad divné, říká-li Bůh o takovém muži, že ho nenávidí? Písmo svaté výslovně praví: „*V nenávisti máš všechny činitele nepravosti.*“ (Ž. 5,6)

Bůh chce, aby všichni lidé byli spaseni a přišli k poznání pravdy. Všem nabízí Svou milost. Tak čteme i dále v 9. kapitole Ep. Římanům o cestách Boží milosti a o Jeho shovívání, s nímž snášel i nádoby hněvu, které – svým vlastním chováním – se připravují k hněvu. Boží hněv spočívá na všech lidech kvůli jejich hříchům a zůstává na nich, pokud odmítají Jeho milost. Ale nikdy nečteme v Písmě o nějakém předurčení k záhubě.

Všichni lidé jsou hříšní. Proč Bůh spasí jen některé a jiné nechá zahynout? Není to nespravedlivé? – Takovými a podobnými otázkami se mnoho lidí snaží vymluvit, když je někdo napomíná, aby se obrátili.

Takové otázky však jsou nebezpečné. Dokazují, že člověk si osobuje právo posuzovat Boha, namísto aby sám se Jím nechal posoudit. Jakmile však pochybujeme o Boží neomezenosti, děláme ze sebe posuzovatele, soudce Boha. Pravdou však je, že jestliže Bůh je Bůh, pak ve všem Svém jednání musí být svrchovaný.

Člověk ovšem na jedné straně musí uznat, že Bůh je ve Svém jednání naprosto nezávislý, ale na druhé straně je plnou pravdou, že všemohoucí Bůh naprosto nechce, aby někdo zahynul. Rád by udělil hříšníkům milost, slitoval se nad nimi. Člověk sice se chce dovolávat spravedlnosti od Boha, ale nemá ani potuchy, co by se s ním stalo, kdyby Bůh s ním měl skutečně spravedlivě naložit – s ním, jenž se domnívá, že si ve srovnání s druhými lidmi před Bohem stojí dobře!

Bůh se chce ještě dnes setkat s každým člověkem v naprosté, bezpodmínečné milosti. Co ale, jestliže se hříšný člověk vzpírá Boží vůli, která mu chce udělit milost? Bůh Svým časem dokáže, že nezůstane bez trestu ten, kdo Jím a Jeho slovem pohrdá.

31. leden

O nic nebudte pečliví, ale ve všech věcech skrze modlitby a pokorné prosby s díkyčinním žádosti své oznamujte Bohu.

Filipským 4,6+

Starosti (IV)

Jak často nás obtěžují starosti a jakékoli úsilí zbavit se jich bývá nadarmo! Proto slova: „*O nic nebudte pečliví*“ jsou pro nás příkazem a jistě je požehnané, že v Písmě svatém takový příkaz máme! Když na nás starosti útočí a tlačí nás, smíme jít k Bohu a Jemu je předat. A On nám dá Svůj pokoj, ten nevýslovný Boží pokoj, neboť On již na počátku věci zná její skončení. Tento pokoj, který On má stále, bude pak chránit naše srdce a naši mysl v Kristu Ježíši. Bude snad Bůh zneklidněn nějakými malými věcmi, které nás zneklidňují? Jistěže ne! Se vším, co doléhá na naše srdce a tlačí je, smíme jít k Němu s plným vědomím, že On tím nebude ani trochu zneklidněn. A když jsme složili své břemeno před tím trůnem, jímž nikdy nic nemůže otřást, a to v plném vědomí, že Bůh se o to zajímá, pak pokoj, který je v Něm samém, bude chránit naše srdce a my už Mu budeme moci děkovat, dříve ještě, než těžkost bude odstraněna. Jak vzácné je, když jsme svědky, že zatímco On nás pozdvihuje k nebi, zároveň se k nám hluboce sklání a zaměstnává se všemi našimi věcmi! Zatímco se obíráme nebeskými věcmi, smíme počítat s Bohem ohledně pozemských věcí. On se stará o všechno, i o naše nejdrobnější záležitosti. Toto vědomí nás může povznášet daleko nad naše pozemské starosti, takže se pak i při nich můžeme radovat. I když vždy nedojde odpověď, jakou bychom si přáli – a často nepřijde hned – Bůh v každém případě nám dá okoušet Svůj pokoj.

Ale cožpak starosti nejsou přímo příkazem? Vždyť i apoštol mluví o „*péči* (starosti) *o všechny sbory*“ (2. Kor. 11,28)! Jenže zde šlo o starostlivost. Můžeme si být jisti, že apoštol velice dobře věděl, o čem mluví, když napsal náš dnešní verš. Jistě sám znal a okoušel úžasný „*pokoj Boží, který převyšuje všeliký rozum*“. Jak toho dosáhl? Všechny záležitosti nesl s modlitbou a pokornou prosbou před Pána a nezapomněl přitom na děkování. Ani my bychom neměli zapomínat děkovat za všechna již obdržená dobrodiní. A neměli bychom zanedbávat ani naše modlitební shromáždění. Starosti! Vystupují někdy jako temné mraky, zatemňující sluneční světlo. Kradou nám spánek a působí, že naše srdce je nemocné a chřadne. Pán Ježíš říká: „*Kdo z vás pečlivě myslé, může přidati k postavě své loket jeden?*“ (Mat. 6,27) My to sice víme, ale přesto se se svými starostmi trápíme, ač známe místo, kde bychom je měli odkládat, a to všechny! Bývá tomu s námi jako s oním prostomyslným sedlákem, který nesl těžké břemeno. Kolem jedoucí statkář ho pozval, aby si přisedl, že ho svezí. Vděčně vystoupil na vůz. Když se statkář za chvíli ohlédl, spatřil, že ten chudák stále ještě má své břemeno na zádech. Na otázku, proč ten pytel nesloží, odpověděl, že je rád, jen když sám se může svézt. Proto tedy ten pytel nesloží na vůz. – My se možná nad takovou prostomyslností pousmějeme, ale často to děláme naprosto stejně. S opravdovou vážností jsme se za něco pomodlili a vzápětí zase na sebe bereme břemeno starostí, namísto abychom je před Bohem složili a nechali je tam. On nechce nést jenom nás, nýbrž i naše břemeno.

1. únor

Eliáš byl člověk stejných pohnutek mysli jako my, a modlitbou modlil se (= naléhavě, opravdově), **aby nepršelo, i nepršelo na zemi tři léta a šest měsíců.**

Jakuba 5,17+

Naše modlitby (1)

Boží slovo nám potvrzuje na mnoha příkladech, že silní muži byli vždy muži modliteb. Pomysleme jen na takového Davida, Daniele, Jeremiáše, Pavla, Epafru a řadu jiných. Věrné, vytrvalé prosby je udržovaly v obecenství s Bohem a činily z nich požehnané nástroje Boží moci.

Eliáš, „vyvolená nádoba“, čerpal svou sílu z vědomí, že stojí před Bohem. „Skála věčnosti“ udělovala Svému služebníku sílu, kterou nutně potřeboval ke konání služby. A nebyl to lehký úkol vystoupit proti tmě, v níž žil Achab.

Prorok k němu nešel s nějakým poselstvím, které by si sám ve svém srdci vymyslel, nýbrž s Božím slovem v srdci i na rtech. Třetím krásným rysem byla u Eliáše závislost na Bohu. Na Boží příkaz předstupuje před Achaba, v poslušnosti Božího slova jde k potoku Karit, ubírá se do Sarepty, vystupuje na Karmel, jde k Jordánu. Jak by nás to vše mělo povzbudit, následovat takový příklad! I my jsme povoláni k boji. Máme k dispozici stejné zdroje pomoci jako prorok. Chtějme je jen používat! Modlitbě víry nikdy nebude odepřena odpověď.

Je nápadné, že na počátku Eliášova příběhu nečteme nic o tom, co předcházelo a proč došlo k onomu oznámení Achabovi (1. Král. 17,1), které mělo tak těžké následky. Čteme to však ve výše uvedeném verši, protože Bohu se líbilo sdělit nám i toto, a tím nám dát velice důležité ponaučení. Než se Eliáš s takovou vážností modlil, musel být plně přesvědčen, že právě takový soud je tu v naprostém souladu s Božími myšlenkami. Bůh to řekl izraelskému lidu už skrze Mojžíše (5. M. 11,16.17). Kéž by také naše modlitby byly vždy v souladu s Božími myšlenkami, zjevenými v Písmu svatém, abychom s Ním také mohli žít v takovém úzkém, praktickém obecenství a mohli – vedeni Duchem Svatým – rozeznávat, kdy a jak máme za určitou věc prosit! Říká nám to i 14.-15. verš 1. Ep. Jana 5: „*Prosili-li bychom zač podle vůle Jeho, slyší nás... víme, že máme prosby naplněné, kteréž jsme předkládali Jemu.*“ Toto jsou naprosto nutné předpoklady pro všechny věřící, než začnou konat nějakou veřejnou službu pro Pána.

2. únor

Kdož mne nalézá, nalézá život, a dosahuje lásky od Hospodina. Ale kdo hřeší proti mně, ukruťenství provodí nad duší svou; všichni, kteříž mne nenávidí, milují smrt.

Příslaví 8,35.36

Ztráta anebo zisk?

V jedné dílně hovořili zaměstnanci o náboženství a zvláště měli zaměřeno na křesťanství, které prý ohlupuje lidi, protože potlačuje jejich rozum a oni pak ztrácejí zdravý úsudek.

Jeden dělník tomu tiše naslouchal, ale pak, když nastala kratší přestávka, si vzal slovo a řekl: „Ano, skutečně, kdo si začne s křesťanstvím, ztrácí mnoho!“ Všichni se na něho tázavě dívali, avšak on pokračoval: „Já jsem měl rád kořalku, a tu jsem skrze Krista ztratil! Skrze Něho jsem ztratil i roztrhaný kabát a omšelý klobouk! Také své hříchy a svou hanbu jsem ztratil skrze Krista! Skrze Něho jsem ztratil i své zlé svědomí! A také peklo doma, protože předtím jsem měl peklo. Jak mnoho jsem toho skrze Krista ztratil! Kdo z vás, kamarádi, může ještě něco ztratit, může toho být zcela jistě zbaven skrze pokání a víru v Krista!“

Avšak položíme-li si otázku, co vše vírou v Krista získáme, lze odpovědět: odpuštění, věčný život, Ducha Božího, který vejde do našeho srdce a volá: „*Abba, Otče!*“ Boží požehnání pak provází věřícího poutníka a ve slávě mu kyne Otcovský dům. Jak úžasný je to podíl!

Před mnoha lety vyšla kniha velice známého francouzského spisovatele Pierre Lotiho (1850-1923), kde píše, že by rád uvěřil, ale že už uvěřit nemůže. Proč nemohl uvěřit? Protože nechtěl činit pokání a odvrátit se od své zlé cesty. Ujišťuje, že psal svou knihu naprosto upřímně. Smrti se velice bál, protože mu chybí, jak sám říká, Kristus. Píše:

„Bez kříže a zaslíbení, které osvěcuje svět, je všechno jen tápáním ve tmě, čekáním na cestě k smrti. Kdo vystihne nekonečnou úzkost v hodinách vnitřního soustředění večer a v hodinách neúprosného jasného hledění ráno? Krista nelze ničím nahradit, neboť nikdy v nejtemnějších dobách svého uplynulého mládí, nikdy ve chvílích nejvyšší přesytenosti, nikdy v bolestech osamělosti a v hrůze při pohřbu svých milovaných jsem nepociťoval něco jiného než jako nyní tu strašnou, všeobecnou, věčnou prázdnotu. Ale i když stojíme na pokraji hrobu, kde všechno zpráchniví, vidíme ještě v nezměrné dálce, vysoko nad nedostatečnými lidskými náboženstvími: zaslíbení, které přinesl Ježíš. To je to jediné skutečné, vše ostatní je prázdné a nicotné.“

3. únor

Neboť z hojnosti srdce ústa mluví.

Matouš 12,34

Co je v našem srdci? Co ovládá náš život? Pán Ježíš ukázal, že je jeden jednoduchý způsob, jak na to můžeme přijít, totiž podle obsahu řeči.

Pro mnohé lidi bývá oblíbeným tématem otázka financí, stav naší měny. Ihned si povšimnou, je-li něco zdraženo. Stěžují si, že musí platit tak vysoké nájemné. Raději by vydali své peníze za nové auto, které má větší výkon, aby mohlo za sebou táhnout nový obytný vůz s moderním vybavením pro surfing.

Zdá se, jako by mnozí neznali slova Pána Ježíše: „*Neskládejte sobě pokladů na zemi..., ale skládejte sobě poklady v nebi.*“ (Mat. 6,19,20). Každopádně je jen málo těch, kteří mluví o „*nebeských pokladech*“.

Zato je mnoho jiných, kteří ti budou dopodrobna vyprávět, co vše se dnes odehrálo ve vsi. Nebude to možná nic světoborného, ale jestliže si nedáme pozor, budeme o hodinu později stále ještě stát na stejném místě. Odkud to jen ti lidé všechno vědí? Je to skutečně všechno pravda? V „desateru přikázání“ se praví: „*Nepromluvíš proti bližnímu svému křivého svědectví!*“ (2. M. 20,16)

Cožpak my křesťané nemáme jiný předmět hovoru? Vždyť přece milujeme Pána Ježíše! Cožpak On nenaplnuje naše srdce? A náš poklad není v nebesích? Nuže mluvmе o NĚm jiným! Může se ovšem stát, že dostaneme jako odpověď toto: „Nepatříš snad také k těm...?“ (A pak následuje jméno nějaké sekty.) Mluvit jednoduše o Kristu, považuje mnoho lidí za to poslední, co můžeme jako křesťané dělat. – Co však řekl Pán? „*Z hojnosti srdce ústa mluví.*“ Naplňuje naše srdce Kristus? Je naším pokladem?

Je-li naše srdce něčím plné, je přirozené, že o tom rádi mluvíme. Ať o tom druzí něco vědí či ne, musí pak o tom slyšet. Jsou-li naše srdce naplněna starostmi a zármutkem, vycházejí z našich rtů stesky a nářky, ale naopak zase chvála a děkování, jsme-li dobré mysli.

Stejně tak je tomu, je-li středem našeho života a myšlení Pán Ježíš. Pak není možné jinak, než že o NĚm mluvíme a svědčíme, protože Ho milujeme nade vše. Naše srdce je naplněno Jím, vzácností Jeho osoby, toho, co pro nás udělal, a každý, kdo se s námi setká, to brzo postřehne. Také Písmo nám uvádí několik příkladů. Vzpomeňme jen na apoštola Petra a Jana, kteří řekli předním ze Židů, starším a zákonníkům v Jeruzalémě: „*My nemůžeme nemluvití toho, co jsme viděli a slyšeli.*“ (Skut. 4,20). Ti, kteří opravdu milují Pána, najdou všude příležitost, jak o NĚm něco říci. Je jim to stejně přirozené, jako dýchání. Láska vždy najde určitý podnět a chopí se každé příležitosti, když se může Pána zastat a druhým o NĚm vyprávět.

Příčina, proč mnohé Boží děti tak málo mluví o Pánu Ježíši a nejsou připraveny k svědectví pro NĚho, je, že On nenaplnuje jejich srdce, takže oni nejsou ponoukáni a puzeňi Jeho láskou. Kristem naplnění lidé budou také Jeho svědky. Kéž by tomu tak bylo s námi!

4. únor

Amen pravím vám: Cokoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.

Matouš 25,40

„Mně jste učinili.“ – Verš, který tomu v Bibli předchází, je určitý zkušební kámen, na němž může být ověřena také naše láska k Pánu Ježíši! On řekl: „*Chudé máte vždycky s sebou, a když budete chtít, můžete jim dobře činiti.*“ (Mk. 14,7) Kéž bychom tedy nikdy netrpěli nějakým nedostatkem v onom chtění, v pohotovosti k prokazování milosrdné, soucitné lásky! Na cestě do domu starých, nemocných, zarmoucených nebo osamělých budeme nalézat stopy našeho Spasitele, do nichž smíme vstupovat. Znají mé i tvé nohy cestu k chudým, truchlícím, sklíčeným a také k těm, kteří hledají pokoj?

Jsme vděční, že v dnešní době se vláda různými zákony a nařízeními snaží předcházet sociálním těžkostem, anebo je aspoň chce mírnit. Avšak pro nás, Boží děti, je více než kdy jindy nebezpečí, že budeme ztrácet ze zřetele těžkosti a překážky našich spoluvěřících. Těžkosti v dnešní době nemusí být jen ve hmotné chudobě. Kolik je tu i dnes těžkostí jiného druhu. Vidíme je? Projevení účasti, povzbuzení a praktická pomoc mohou různými způsoby pomáhat, mírnit. A Pán toto od nás očekává.

Hodina strávená u lůžka nemocného, nebo i návštěva u někoho sklíčeného se stane velkým pozhnáním – i nám, neboť vědomí, že Pán mne mohl použít, bude naplňovat mé srdce radostí a děkováním. Máme být potrubím Jeho pozhnání uprostřed trpícího a zkoušeného lidstva, a především mezi těmi, kteří patří k „rodině víry“.

Pán tu prorocky mluví o Svých učednících v budoucí době, až bude – po vtržení Jeho nevěsty-Církve – znovu hlásáno evangelium království. Jeho poslové, které tu Pán nazývá „*bratři moji nejmenší*“, budou zvěstovat evangelium království, a lidé pak budou Pánem posuzováni podle toho, jak se k nim zachovali, a budou postaveni buď na pravici, nebo na levici.

Uvedený výrok Pána však obsahuje i zásadní praktické poučení pro nás. Jsme spojeni v celek s mnoha bratry a sestrami, jimž má patřit naše láska a pomoc, protože sdílíme-li se v potřebách se svatými, bude to velkým ziskem i pro naše vlastní srdce. Písmo nám uvádí celou řadu takových příkladů, např. ony ženy, které sloužily Pánu svým majetkem (Luk. 8,2.3). Jiní zase prodali své majetky a rozdělovali peníze mezi potřebné anebo je kladli k nohám apoštolů (Skut. 4,34.35). Jakým úžasným svědectvím byla popolitost prvních křesťanů, kdy měli vše společné, a žádný neřikal, že by něco bylo jeho vlastní! – Myšlenky našeho Pána se nezměnily, a On si i dnes všímá všeho, co je z lásky k Němu učiněno svatým. Vždyť jsou to Jeho milovaní, předměty Jeho srdce. Svěřený majetek máme spravovat pro Něho. Je to ale vše? Nastane-li nějaká těžkost nebo nemoc, bývá třeba zaskočit, hned jednat osobně, a tu je pak něco více než dar: dát sama sebe. Pán na takovou skrytou službu lásky nezapomene a odmění ji.

5. únor

Kdož pochybuje, podoben jest vlnám mořským, kteréž vítr sem i tam žene, a jimi zmitá.

Jakuba 1,6

Naše modlitby (2)

Jsou lidé, kteří jsou přesvědčeni o svých hříších a o svém zahynulém, ztraceném stavu. Hledají odpuštění a pokoj s Bohem, ale nenalézají. Poklekají s upřímným vyznáním, ale nepovstávají od modlitby šťastni. Tak rádi by dosáhli pokoje a stali se Božími dětmi, ale břemeno jejich viny je stále větší a neklidu v srdci přibývá. Někdy vystupují vysoko, jako mořská vlna, ale vzápětí bývají vrženi hluboko dolů. Hledají nějaké potvrzení, nějaký určitý, jistý pocit.

V takovém stavu se někdo může nalézat dlouhou dobu. Proč? Protože pochybnost zaujímá to místo, které patří jenom víře. Prostá, dětinná víra se opírá o to, co řekl sám Bůh, a může říci: „Psáno jest.“ Naproti tomu pochybující člověk nemůže nic obdržet, protože rozum je mu v tom překážkou. Proto Pán Ježíš neřekl: „Kdo mne chápe a kdo mne cítí, bude spasen,“ nýbrž: „*Kdo ve mne věří...*“

Mnozí se opírají o to, co prožili v den svého obrácení. To je samo o sobě dobré, ale nemůže to být oporou a základem pro víru. Víra spočívá na dokonaném díle Pána Ježíše a opírá se o Jeho Slovo. „Jen věř Jemu, nechtěj víc pochybovat a nechtěj si pomoci sám, když Ježíš jen má moc tě zastupovat, v Něm konec je všem útrapám!“

Jedna sestra vyprávěla své návštěvě, jak přišla k spasení a k pokoji s Bohem. Pán se jí dlouho zabýval a působil na její srdce, až se jí nakonec otevřely oči a ona poznala svůj ztracený stav. Večer musela jít na kolena a vírou se uchopila Pána Ježíše. Obdržela odpuštění hříchů a její srdce naplnil hluboký pokoj. Bratr, jenž ji navštívil, potom řekl: „Cožpak jste neřekla, že jste pokoj našla na kolenou?“ – „Ano,“ odpověděla radostně. – „Nuže,“ pokračoval onen, „na kolenou jste našla pokoj a na kolenou budete také nalézat vše, čeho vám bude třeba pro další cestu.“

Známe a milujeme všichni toto postavení před Pánem, jímž můžeme i navenek vyjadřovat svou závislost a úctu před Ním? O Danielovi čteme, že to dělal každý den třikrát. Jistěže to pro nás není nějaké závazné měřítko, ale určité pravidlo bychom si měli osvojit i my. Ve své světničce se můžeme modlit tak často a tak dlouho, jak nám to dovoluje čas a duchovní síla. Pomysleme na náš veliký vzor, našeho Pána. O Něm víme, že strávil celé noci na modlitbě, a přitom nám je nápadné, že to často bývalo před velkými a důležitými událostmi. Obzvláště působí na naše srdce, když v Ev. Lukáše čteme, že v zahradě Getsemane poklekl.

Písmo svaté je plné povzbuzení k modlitbám. Přitom ovšem nemůžeme vždy klečet, ale je-li k tomu možnost, měli bychom to udělat. Také jiní věrní muži již ve Starém zákoně to dělali a rovněž apoštol Pavel a dali nám tím povzbuzující příklad. Kéž nám Pán všem dá v této věci vytrvalost a věrnost!

6. únor

A když přijde, usvědčovati bude svět z hříchu, a ze spravedlnosti, a ze soudu.

Jan 16,8+

Tato slova řekl Pán Ježíš o Duchu Svatém, který měl přijít a přebývat v učednících Páně. Může Duch Svatý přebývat i ve světě? Ev. Jana 14,17 to výslovně popírá. Svět nezná Ducha Božího a nemůže Ho přijmout. Co by také Duch Svatý mohl činit s nevěřícími? Zato však usvědčuje svět (tj. lidi ve světě) z hříchu, z Boží spravedlnosti a ze soudu. Jakmile člověk ve svých hříších přijde do styku s Boží spravedlností, přesvědčuje se, že na něho musí přijít spravedlivý Boží soud kvůli hříchu. Když Pavel mluvil zemskému správci Felixovi o budoucím soudu, zachvátil tohoto strach (Skut. 24,25). Avšak tím Boží slovo nekončí. Je to napsáno, abychom věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abychom, věříce, život měli v Jeho jménu (Jan 20,31). Každý, kdo se obrátí k Bohu a uvěří, že Ježíš Kristus je jeho Spasitel a Vykupitel, dosáhne práva stát se Božím dítětem (Jan 1,12). Takový může s Pavlem zvolat: *„Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Ježíše Krista.“* (Řím. 5,1) – a dále: *„Sám ten Duch spolu svědčí s duchem naším, že jsme děti Boží.“* (Řím. 8,16+) Jak nesmírná útěcha je v přesvědčení, že jsem Božím dítětem! Máš ji i ty?

V 13.-16. kapitole Ev. Jana vidíme Pána Ježíše s Jeho učedníky samotného. Vlastně se s nimi loučí, avšak napřed je seznamuje s velikými zdroji pomoci, které měli mít. Především je poučuje o rozsáhlé činnosti a rozmanitých působeních Ducha Svatého, kterého jim chtěl seslat. V dnešním verši mluví o svědectví vůči světu, které mělo vycházet z této božské Osoby.

Dokud byl Pán Ježíš na zemi, existovala ještě pro svět naděje. Svět byl vybízen, aby v Něho uvěřil, a uchopil se spasení, které Bůh nabízel skrze Svého Syna (Jan 3,17). Ale svět Ho nechtěl: *„Viděli“* ale *„nenáviděli“*, jak Jej, tak i Jeho Otce (Jan 15,24). Nyní je Pán po Svém návratu u Otce, a od té doby jakákoli naděje pro svět minula. Důkazem toho je přítomnost Ducha Svatého na zemi.

Je o tom přesvědčen i svět? Zdaleka ne! Jestliže obžalovaný je před Bohem usvědčen svědky, ať se k tomu staví, jak chce: je a zůstává usvědčen. Tak i svět: je usvědčen před Bohem a také před očima všech, kteří se dali ze světa zachránit, spasit – je usvědčen z hříchu, protože *„výmluvy nemá z hříchu svého“* (Jan 15,22), – je usvědčen ze spravedlnosti, protože Bůh ve Své spravedlnosti učinil, co svět nechtěl: oslavil Svého Syna, – a svět je usvědčen ze soudu, protože na kříži byl jeho soud zpečetěn.

7. únor

Vám pak, kteříž se bojíte jména mého, vzejde slunce spravedlnosti, a zdraví bude na paprscích jeho.

Malachiáš 4,2

Ježíš – slunce

V poslední kapitole Nového zákona je Pán Ježíš nazván „*hvězda jasná a jitřní*“. Sám se takto označuje. Zde, v poslední kapitole Starého zákona, se příznačným způsobem nazývá „*sluncem spravedlnosti*“. Nyní je na zemi noc. On, Pán slávy, byl zde na zemi, ale byl zavržen. Avšak opět přijde. Pro nás, kteří skrze Boží milost v Něho věříme jako ve svého Spasitele, a proto jsme s Ním Duchem Svatým spojeni jako se svou nebeskou Hlavou, přijde nejprve, a to jako „*hvězda jasná a jitřní*“, aby nás v okamžení vzal k Sobě (1. Tes. 4,16.17).

Potom, po těžkých dnech soudů, jaké nikdy předtím na zemi nebyly, sestoupí se všemi svatými, jako Král, jako „*slunce spravedlnosti*“ na tuto zem k soudu nad světem a k zřízení Svého království na zemi. Pak nastane „*den Páně*“ s jasem slávy a majestátu. Potom se naplní slovo: „*Hospodin kraluje, v důstojnost se oblékl.*“ (Ž. 93; Ž. 97; Ž. 99 a mnohé další.) Potom také, až zde bude Ježíš vládnout jako „*Kniže králů země*“, potom, nikoli dříve, bude na zemi pokoj a spravedlnost.

Jak nesmírně blahodárné a potěšující je, když někdo po probdělé noci spatří na východním nebi vycházející slunce s jeho zářícími zlatavými paprsky. Mlha a stíny noci mizí a celé stvoření vítá pozdravem navracející se slunce. Podobně tomu bude, až Pán Ježíš, Pán slávy, to pravé Slunce spravedlnosti, se zjeví s mocí a slávou. Pak Ho uvidí každé oko. A my, kteří jsme v Něho uvěřili, se pak s Ním zjevíme ve slávě, protože již předtím On nás vezme k sobě. Ale pro věřící Židy, kteří prošli velkým soužením, Pán pak přinese na zem spasení a vysvobození. Všem Svým nepřátelům, ano, všem bezbožným Pán dá „*konec s hrůzou*“. Neboť Pán „*pomstu uvede na ty, kteří neznají Boha, a neposlouchají evangelium*“ (2. Tes. 1,8). Přinese však radost a blaženost všem, kteří „*milují jeho příchod*“. David, dívaje se na to již napřed, mluví o Pánu a Jeho dnu: „*Bude spravedlivý, panující v bázni Boží: jako bývá světlo jitřní, když slunce vychází ráno bez oblaků.*“ (2. Sam. 23,3.4). Ale dříve než Pán Ježíš vzejde pro Izrael jako „*slunce spravedlnosti*“, zjeví se věřícím doby milosti jako „*hvězda jasná a jitřní*“. Jitřenka, jak známo, vychází dříve, než vzejde slunce, ozlacující svou skvělostí vrcholky hor, a „*rozední se den*“. Duch Boží si přeje, aby tato naděje v nás byla živá.

Slova utrhače jsou jako lahůdky, i ona sestupují do vnitřností života.

Přísl. 18,8

V Přísl. 20,12 čteme: „*Ucho, kteréž slyší, a oko, kteréž vidí, oboje to učinil Hospodin.*“ Tu před námi vyvstává otázka: Komu nastavujeme své ucho, a kam se dívá naše oko? A také ohledně našeho srdce jsme v kap. 4,23 napomínáni, abychom je ostříhali více než cokoli jiné. Zkažená lidská přirozenost nerada chválí dobré u druhých lidí. Mnohem raději mluví, je-li k tomu nějaká příčina, o jejich chybách, i když třeba jsou velice nepatrné. Nuže je-li toto běžné ve světě, my jako Boží děti máme starého člověka odkládat (Ef. 4,22). Je smutné, a našeho Pána to zarmucuje, musí-li mezi Svým lidem vidět pomlouvání. Skrze ně se „*rozsévá různice mezi bratřími*“ (kap. 6,19). Jsou-li naše oči obráceny na Pána a naše uši k Jeho hlasu, nebudou se nám slova utrhače jevit jako nějaká lahůdka či pamlsek. Budeme mít své uši pro něho zavřené. Naproti tomu však nedostává-li se nám Boží milosti, jestliže naše srdce onemocněla žárlivostí nebo záští, cítíme-li se uraženi nebo zraněni ve své cti, bývají nám vítaná taková slova utrhače, který pravděpodobně trpí podobnou nemocí jako my. Varujme se tedy pomluv, protože jak obtížně se zase odstraňuje ze srdcí ovoce takové zlé činnosti!

Chóre podnítil pomluvami neméně než 250 úctyhodných mužů proti Mojžíšovi a Aronovi a známe hrozný Boží soud, který je postihl. Také u Marie a Arona se projevila žárlivost a závist proti věrnému Božímu služebníku, takže Marie byla sedm dnů malomocná. Zdalipak tyto události k nám nemluví nejvyšší vážnou řečí? „*Všechny věci jsou nahé a odkryté před očima toho, s nímž máme co činit.*“ (Žid. 4,13+).

Jak vážný je Boží soud nad pomlouvajícími. Bůh skrze Davida prohlašuje v 101. Žalmu: „*Kdož škodí jazykem bližnímu svému tajně, toho vytnu; očí vysokých a myslí naduté nikoli nebudu moci trpěti.*“ (5. v.) Střežme se před zlým sklonem někoho pomlouvat! Někdy se to děje s úmyslem zalíbit se druhým a získat tím něco pro svou osobu. Šalomoun říká: „*Utrhač, toulaje se, pronáší tajnost, věrný pak člověk tají (= příkrývá) věc.*“ (Přísl. 11,13) V Ep. Římanům 1,30 jsou pomlouvající a pyšní kladení na stejnou úroveň s těmi, kteří nenávidí Boha. Již ve Staré smlouvě Bůh nařizoval: „*Nebudeš chodit jako utrhač v lidu svém.*“ (3. M. 19,16) A když Jeremiáš popisuje smutný úpadek lidu, naříká: „*Každý bratr hledí všelijak podtrhnouti (= strojí lest), a každý bližní jako utrhač chodí.*“ (kap. 9,4) Kdo chce prodlévat v Boží přítomnosti a bydlet na Jeho svaté hoře? „*Ten, kdož chodí v upřímnosti (= v čistotě)... neutrhá jazykem svým, bližnímu svému nečiní zlého, a potupy (= pohanění) neuvodí na bližního svého.*“ (Ž. 15,2.3)

Jenom Boží milost nás může ochránit před těmito zlými vlivy zkažené přirozenosti. Jaký dokonalý příklad pro to, jak se máme chovat jako Boží děti, nám podává sám Pán! Byl srdcem pokorný a vybízí nás, abychom se od Něho učili. Kéž bychom na Něho pilně patřili, a sledovali, jak se choval na celé Svě cestě, abychom tak byli proměňováni v Jeho obraz!

9. únor

V tom jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal Syna svého obětí slitování za hříchy naše.

1. Jana 4,10

Lidé mnoho mluví o lásce, ale toto slovo je tak zneužíváno, že mnozí už ani nevědí, co je pravá láska. Bible nám však říká: „*Bůh láska jest.*“ On je zdroj pravé lásky. Přál si sdílet tuto lásku s lidmi, ale oni se o toto požehnání připravili, když zhřešili. Boží láska byla nahrazena lidskou, smyslnou láskou, a i tato byla satanem zkažena. Dnes lidé láskou jednoduše rozumějí uspokojení svých tělesných žádostí.

Ale Boží láska tu stále ještě je a snaží se dostat k padlým, ztraceným hříšníkům. Bůh sám našel pro to cestu, jak to je možné: „*Neboť tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.*“ (Jan 3,16) Nejjasnějším důkazem Jeho lásky je Golgota, kde Bůh nechal trpět Svého Syna za naše hříchy. Protože Bůh je svatý a spravedlivý, musel hřích soudit, a učinil to na kříži. Výsledkem tohoto soudu je, že každému, kdo vírou přijme Ježíše Krista jako Spasitele a Pána, je navždy odpuštěno.

Pán Ježíš, Boží Syn, odložil všechnu Svou nebeskou slávu, aby nám ukázal lásku, která je v srdci Jeho Boha a Otce, a otevřel nám cestu do Otcovského domu, do vlasti věčné lásky. Kdo by se chtěl uzavřít před touto hledající, zachraňující a žehnajícím láskou?

Vůdce jedné skupiny mladých se obrátil. Všichni považovali za „věčnou škodu“, že ztratili svého přítele, a divili se, jak někdo může být tak hloupý a stát se „nábožným“. Je nomže tento muž vzdor posměchu a nedostatku porozumění od svých dřívějších kamarádů trval pevně na svém rozhodnutí. Dokonce své přátele vyhledal, aby s nimi promluvil o spasení, které našel ve svém ukřižovaném a vzkříšeném Spasiteli.

To přivedlo jednoho z těch mladých k přemýšlení. Zjistil už, že mu rozkoš hříchu dává málo uspokojení. Rozhodl se, že začne číst Bibli.

V smluvený den navštívil bývalého vůdce skupiny. Ten se ho zeptal: „Čteš Bibli?“ – „Ano,“ zněla odpověď, „ale ona mně nic neříká. Já Boha milovat nemohu.“ – Ten obrácený vůdce na to odpověděl: „To také ani nemůžeš, právě tak jako to nemohu já. Ale to úžasné je, že Bůh miluje mne!“

Ta slova „Bůh miluje mne“ utkvěla onomu mladému muži hluboce v mysli, když byl na odchodu. Stále si kladl otázku, co to asi znamená a v čem je ta láska. Ještě dříve, než došel domů, pochopil pravdu, že Bůh poslal Svého jednorozeného Syna, aby zemřel na kříži, aby tím mohl hříšníka spasit. Tu si mohl říci: Teď už to vím, že Bůh mne miluje. A jeho srdce bylo naplněno pokojem a radostí.

10. únor

Daniel třikrát za den klekal na kolena svá, a modlival se a vyznával se Bohu svému, tak jakož dříve to činival.

Daniel 6,10

Naše modlitby (3)

Kdo se modlí s opravdovou vážností, zná svou bezmocnost a cítí svou naprostou závislost na Bohu. Jemu není nic příliš velké ani příliš malé a zcela jistě se Mu líbí, jestliže k Němu přistupujeme s dětinnou jednoduchostí a cele Mu důvěřujeme.

K opravdové, vážné modlitbě patří vnitřní klid. Každé úsilí pramenící jen z těla musí skončit. Teprve pak můžeme slyšet vzácný hlas našeho Pána. Jestliže ony živé bytosti v Ezech. 1,25 tiše stály a svésily svá křídla (tj. posadily se, aby slyšely), bylo slyšet hlas s vrchu oblohy. Tak tomu musí být i s námi, chceme-li slyšet Boží hlas. Často býváme příliš uspěchaní, než abychom v Boží přítomnosti čekali na Jeho odpověď. Naše „křídla“ nejsou úplně spuštěna dolů, a zatímco se modlíme, naše srdce už se možná zabývají prací, kterou bychom rádi vykonali. Kéž nám Pán dá milost, abychom se učili nejen pronášet modlitby, nýbrž také setrvat před Ním v opravdové závislosti na modlitbě.

V dnešní době se koná tolik práce i pro Boha, ale přesto je jedna práce, které zdaleka nebývá věnováno dost pozornosti, síly a času – totiž modlitba.

Nic nepůsobí tolik, nemá takovou moc a nepřináší tolik ovoce jako právě modlitba. Chceme to všem říci k povzbuzení, a zvláště také každému příteli, který snad trpí a je vázán nemocí na svůj pokoj anebo dokonce na lůžko. Možná že už nemůžeš navenek dělat žádnou práci pro Pána a pro Jeho věc. Ale můžeš se modlit, a tím konat velkou službu věci Páně a Jeho dílu mezi věřícími i neobrácenými.

Dělník Páně se obrací na srdce lidí, ale ty se můžeš v modlitbě obracet na Boží srdce. Co je větší? Na první pohled by se mohlo zdát, že modlitbě je to snazší a bez obětí. Brzy seznáš, že je k ní třeba mnohé milosti a síly shůry, mnohé bdělosti a vytrvalosti, abychom mohli konat tuto tak důležitou a přesto málo ceněnou službu. Modlitby byly požehnanou prací a bojem takového Epafry, věrného Kristova služebníka (srov. Kol. 1,7.8 a 4,12.13). Neměli bychom si to i my učinit svou záležitostí? Apoštolé, vedeni Bohem, kladli modlitbu na vyšší místo než svou práci (Skut. 6,2-4).

11. únor

Nejmilejší, ne každému duchu věřte, ale zkoušejte duchy, jsou-li z Boha, neboť mnozí falešní proroci vyšli na svět.

1. Jana 4,1

Neboť mnozí bludaři vyšli na svět, kteříž nevyznávají Ježíše Krista příslého v těle. Takový každý jest bludař (= svůdce) a antikrist.

2. Jana 7

Napadlo nás už, že každá vzácná pravda Písma má svůj satanský protějšek? Už od počátku tomu tak bylo. Sotvaže začalo zvěstování slavného evangelia milosti, již ďábel skrytě uvedl do shromáždění muže, jejichž cílem bylo převracet velikou Boží milost v chlípnost (bezuzdnost). Když apoštol učil, že křesťan není pod zákonem, ale pod milostí, již bylo v patách odporování: „*Čiňme zlé věci, aby přišly dobré.*“ (Řím. 3,8). Stejně tak je tomu i dnes.

Jestliže se učí drahá pravda, že je nám dán Duch Svatý a že v nás přebývá, přichází satan s falešnými dary a s jiným duchem, který může i opravdu vážné duše zavést do nejdivočejších fantazií. Jestliže je zdůrazňována a držena pravda o znovuzrození, vzbudí ďábel učitele podle svého vlastního srdce, aby říkali lidem, že „znovuzrodit se“ jednoduše znamená povznést se od hmotného „já“ k duchovnímu, usilovat o vyšší ideály a snažit se udělat ze sebe to nejvyšší, nejlepší a největší a zlepšit svůj charakter.

Taková učení jsou lsti satana, před nimiž se musíme mít na pozoru, pamatující na slovo Písma: „*Hleďte, aby vás někdo neodvedl jako kořist.*“ (Kol. 2,8+)

Boží Synovství a člověčenství našeho Pána – oboje spojené v jedné Osobě Ježíše, který žil na této zemi – je možné přirovnat k dvěma sloupům, na nichž spočívá křesťanská pravda. „*Bůh zjeven jest v těle*“ – je první článek velikého tajemství zbožnosti (1. Tim. 3,16).

„Je nad lidský to nad rozum, sám anděl zná to málo,
jen víra, patříc k nebesům, se diví, co se stalo.“

Takový má být náležitý, bohobojný postoj Božího dítěte při hledění na Osobu Ježíše, našeho Pána.

Čím více se blížíme ke konci současné doby milosti, tím více přivádí nepřítel lidi k oklamání, k chytře vymyšlenému bludu. Tím také připravuje cestu svému budoucímu hlavnímu zástupci, osobě antikrista, jehož příchod bude „*podle mocného díla satanova, se vší mocí a divy i zázraky lživými a se všelikým podvodem nepravosti*“ (2. Tes. 2,9.10). Falešná učení, která poškozují slávu Osoby našeho Pána, a bažení po divech jsou význačné znaky svodu poslední doby. Je třeba, abychom tu opravdu dbali na vážná varování v Epištolách Jana.

12. únor

Nastavoval jsem záda svá bijícím a líce své rvoucím mne, tvář svou jsem neukrýval před pohaněním a pliváním.

Izaiáš 50,6+

Tato slova napsal prorok, veden Duchem Svätým, dávno předtím, než se Syn Boží chystal sestoupit na tuto zem. Jak mnoho trpěl od Svého stvoření, které upadlo do hříchů a bylo v otroctví satana! Pán se však toho všeho nezalekl, ale poslušně šel vykonat Boží usouzení a rady. Nebyl z prachu jako my, byl to člověk z nebe. Tak přišel od Otce, z prostředí, kde vládla jenom láska a pokoj. Jaká to byla změna pro Něho, který se stal dokonalým člověkem a dokonale všechno cítil a prožíval! Měl ovšem moc uniknout osočování Svých nepřátel, ale šel Svou cestou jako „muž bolesti a který zkusil nemocí (= dobře obeznámený s utrpeními)“ – Iz. 53,3. Jakou lásku měl Pán! Neskrýl Svou tvář ani před pohaněním a pliváním, ochotně strpěl i nejhlubší ponížení. „*Byl týrán, on však se sklonil a neotevřel úst svých, jako beránek, který je veden k zabítí a jako ovce, němá před svými střížci, a neotevřel úst svých.*“ (Iz. 53,7+) A tak trpěl, zanechav nám příklad, abychom vstoupili do Jeho šlépějí.

Ale i když byla ona utrpení tolik hořká a těžká, nijak by nám nemohla pomoci. Teprve Jeho smířící utrpení, která mohl vytrpět jenom On, a jejichž dosah a velikost nejsme schopni změřit, nám přinesla pokoj. Na nich se člověk nepodílel, nýbrž tam s Ním jednal svatý Bůh kvůli naší vině a hříchů. Avšak i tato utrpení On trpělivě snášel, až nakonec mohl zvolat: „*Dokonáno jest!*“ Vždy znovu stojíme tiše s klaněním před Ním, který pro nás učinil tak veliké věci.

Když Židé odsoudili Pána Ježíše na smrt, dali nejhrubším způsobem volný průchod své nenávisti. V Mat. 26,67 čteme: „*Tedy plivali na tvář jeho.*“ Ve své propastné nenávisti se nestyděli plivat Pánu Ježíši do obličej. Sotva si můžeme představit větší vyjádření pohrdnutí a opovržení.

Co musel Pán Ježíš zakoušet, když s Ním takto jednali odpovědní vůdcové národa! Což On nebyl současně Zachovavatel všech lidí, Ten, jenž Svým nepřátelům dával sílu i schopnost vůbec dýchat? (Srov. Žid. 1,3 a Skut. 17,25.28.) Jak můžeme usoudit z jiných míst, Pán věděl o všem, co na Něj mělo přijít, ano, znal i každého, kdo Mu plival do tváře. Avšak toto vědění Mu nebylo podnětem, aby něco podnikl na Svou obhajobu. Dokonce ani neodvrátil Svou tvář, aby se vyhnul plivání nepřátel. „*Tvář svou neukrýval!*“ Jako Job mohl říci: „*...jsem tím, jemuž se plivá v tvář.*“ (kap. 17,6+) V plné oddanosti Svému Bohu a Otcí si to vše dal líbit.

Jaká mravní sláva se tu zjevuje! Obdivujeme našeho Spasitele, že to vše snášel! Tak dokonalý byl náš Pán, že ani v těchto utrpeních, která snášel v závislosti na Svém Bohu, neučinil nic na Svou obhajobu, nýbrž vytrval, až bylo dílo vykoupení dokonáno.

13. únor

Synu můj, nepohrdej kázní Páně, aniž sobě stýskej (= aniž umdlévej), když od něho trestán býváš. Neboť kohož miluje Pán, toho trestá (= kázní).

Židům 12,5.6

Věřící, který se nalézá pod kázní Otce, bývá vždy ve dvojnásobném nebezpečí. Jestliže kázeň je lehká, mívá sklon pohrdat jí, přehlížet ji, takže tato nedosáhne svého cíle. Bývá-li však kázeň těžká, anebo trvá-li delší dobu, bývá věřící v nebezpečí, že bude pod jejím tlakem klesat na mysl a malomyslnět. Bylo tomu tak se Židy, jimž Pavel psal. Dlouho-trvající pronásledování od nepřátel Páně sklíčilo jejich mysl, takže byli blízcí zoufalství a zastavení v běhu víry. Duch Svatý je povzbuzuje, že to nebyl Boží hněv, který na ně uvedl ono soužení, nýbrž láska Otce, která s nimi jednala jako se syny. Jak něžně a důvěrně blíže zní ono: „Synu můj!“ Žádný z pozemských otců by takto nemluvil. Jejich vlastní myšlenky je totiž někdy vedou k chybám. Ne tak „Otec duchů“ (Žid. 12,9), který Svě děti provádí kázní s božskou moudrostí a otcovskou láskou. S dojemnou dobrotivostí a vroucím slitováním mluví k Svému trpícímu dítěti a napomíná je, aby nebylo lhostejné, ale také aby neumdlávalo v mysli. Není to veliká výsada, smíme-li se nalézat pod vychovávající rukou takového Otce? Je to Otec, který miluje nade vše a dává všem věcem spolupůsobit k našemu dobrému. Zda bychom tedy neměli líbat tu ruku, dotýká-li se nás prutem kázně k našemu časnému i věčnému blahu? Kéž bychom tedy nikdy nezapomínali na ono otcovské napomenutí a laskavou řeč a nikdy Jeho výchovnou kázní nepohrdali ani pod ní neklesali!

Býváme zvyklí nazývat dobrodiním ty věci, které jsou nám milé a líbí se nám. A jistě jím jsou. Avšak neméně nám jsou dobrodiním i takové věci, které jsou proti našemu zdání, působí nám bolest a tlačí nás k zemi. Jenže v lásce, která nás vychovává kázní, způsobuje nám bolest a sklíčuje nás, nepoznáváme tak snadno lásku, a přece se Boží láska k nám projevuje stejně bolestí, jako radostí, ranou i potěšením. Kdybychom chtěli sečíst všechna Boží dobrodiní – kdo by je dokázal sečíst? – nesmíme mezi nimi zapomenout ani na kříž a bolest, na ztráty a nemoci. Zda nebude rozumný syn, když doroste, vděčný svým rodičům především za jejich trestání, jímž ho vychovávali? Zeptej se jen, milá věřící duše, sama sebe, co je lepším podílem a šťastnější cestou: být bez kázně, anebo nalézat se pod moudrou, svatou výchovou milujícího Boha a Otce, který na tebe, uzná-li to za dobré, sesílá nejednu bolest a dává ti procházet mnohou těžkostí? Žalmista kdysi řekl Bohu: „K dobrému jest mi to, že jsem pobyl v trápení, abych se naučil ustanovením tvým!“ (Ž. 119,71) a na jiném místě ho slyšíme říkat: „Dříve, než jsem snižen byl, bloudil jsem, ale nyní výmluvnosti (= slovo) tvé ostřihám.“ (Ž. 119,67)

14. únor

Ještě jste se až do krve nezprotivili, proti hříchu bojujícíe.

Židům 12,4

To je právě ono! zvolá duše, která není dostatečně zběhlá v Božím slově, a znovu se dá s těžce sebranou silou do beznadějného boje proti hříchu. „Boj proti Amalechovi od národu až do národu!“ Jenže tak to přece v Písmě nestojí, nýbrž: „*Boj má Hospodin proti Amalechovi od národu až do národu*“ (2. M. 17,16+), a nikde není psáno, že Amalech je obrazem naší staré přirozenosti anebo hříchu přebývajícího v nás. Spíše to je nepřítel, který se snaží Božím lidu bránit ve vstupu do plných požehnání zaslíbené země. Ale cožpak nemáme bojovat proti hříchu? Mohl by se někdo zeptat. Jak mnozí z nás to dělali a vždy byli poraženi! Udělali v tom boji nakonec jen zkušenosti ze 7. kapitoly Ep. Římanům, která končí zoufalým voláním o pomoc: „*Bídny já člověk!*“ To všechno proto, že neznáme své postavení v Kristu. Pokud jde o naše hříchy a přestoupení – Kristus zemřel za nás, a pokud jde o hřích, tj. naši starou přirozenost – my jsme zemřeli s Kristem. „*Tělo hřícha bylo zrušeno* (= anulováno, prohlášeno za neplatné, zbaveno moci)“ – Řím. 6,6+ a my už nemusíme sloužit hříchu. Jak by tedy mohlo být naším úkolem bojovat s něčím, co bylo „odstraněno“, „zrušeno“ a co je „mrtvé“?

Chce to satan. Chce, abychom se zaměstnávali hříchem, třeba i v nejlepším úmyslu, protože ví, že tak nás znovu přivede pod moc hříchu. Neposlouchejme ho, vzdejme se toho marného a škodlivého boje! Nemáme bojovat, nýbrž utíkat, a k tomu jsme v Písmě vybízeni vždy znovu. Utíkat znamená vyhýbat se všemu, čím bychom se mohli poskvrnit. „*Ale ty, ó člověče Boží, takovým věcem utíkej* (= vyhýbej se jim, varuj se jich)!“ (1. Tim. 6,11) Věřící Židé, kteří byli svými otci vyučeni o pozemských zaslíbeních pro izraelský národ, tím, že se přiznali k Pánu Ježíši, se toho všeho vzdali. Dokonce i oloupení o své majetky přijali s radostí a lepším a trvalým majetkem bylo pro ně to, co bylo majetkem jejich srdce. Museli bojovat s mnohými utrpeními a s pronásledováními, ale přesto největší odpor od hříšníků strpěl jen Pán Ježíš. Tak daleko ještě nedostoupila utrpení Židů, jejich život dosud nebyl dotčen, takže oni, bojující proti hříchu, nevzdorovali až do krve. Je škoda, že se vždy znovu setkáváme s Božími dětmi, které chtějí vést boj proti hříchu v těle. Takové neupevněné a nesprávně poučené duše bývají přitom často úplně sklíčené a nešťastné. Usilují se a namáhají, ale namísto aby zjišťovaly nějaký pokrok k lepšímu, vždy znovu upadají zpět do stejné bezmocnosti. Takový boj proti hříchu v našem těle nemá žádné vyhlídky a ani Písmo nám ho nedoporučuje. Naopak je třeba, abychom uznali, že hřích jako princip byl v díle Krista na kříži odsouzen a náš starý člověk (stará hříšná přirozenost) byl spolu s Ním ukřižován. Podle učení Božího slova jakožto osvobození už nejsme pod mocí hříchu, třebaže ještě máme starou přirozenost. Ale Pánu dík, že jsme při znovuzrození obdrželi novou přirozenost, přirozenost z Boha, a tato nemůže hřešit (1. Jan. 3,9). Na základě této božské přirozenosti jsme schopni držet onu starou přirozenost v smrti a k tomu jsme také Božím slovem vybízeni (Řím. 6,11). Nějaký vlastní boj proti hříchu, když přece naše tělo je k němu bezmocné, rozhodně není dnešním veršem z Ep. Židům míněn.

15. únor

Cizího pak nikoli následovati nebudou, ale utečou od něho, neboť neznají hlasu cizích.

Jan 10,5

Včera jsme řekli, že věřící nemá bojovat s hříchem, ale má před ním utíkat. Ano, ale kam? „*Pevná věž je jméno Hospodinovo; k němu se uteče spravedlivý a bude v bezpečí.*“ (Přísl. 18,10+) Naše postavení v Kristu nám dává v Jeho přítomnosti pro nás vždy otevřené, dokonale bezpečné útočiště. Praktické obecenství s Otcem a se Synem je a vždy zůstává našim nejlepším a jediným útočištěm. Tam se smíme obracet a obdržet milosrdenství i nalézat milost ku pomoci v pravý čas (Žid. 4,16). Potom můžeme jásat s žalmistou: „*Býval jsi mé útočiště, pevná věž před tváří nepřítele.*“ (Ž. 61,4) Ale nepřítel toto útočiště velice dobře zná a nejvyšší mírou ho nenávidí. Slídí po tom – a zkouší to tisícerými lstmi – jak nás z toho bezpečného útočiště vylákat anebo jak nám zabránit, abychom tam utíkali. Proto nám Boží slovo tak naléhavě říká: „*Vzepřete se ďáblu, i uteče od vás.*“ (Jak. 4,7) Neposlouchejte jeho svůdné nabídky! Neđivejte se na to, co je mimo tu „pevnost“, zato se však zabývejte tím, co tvoří bezpečnost toho útočiště, zaměstnávejte se drahým jménem a osobou Pána Ježíše, Jeho dokonalým dílem spasení. Toto je „*cvičení se k zbožnosti*“, to je ten „*dobrý boj víry*“, onen obranný boj proti duchovním mocem zla, který nás má najít oblečené „*v celou Boží výzbroj*“ (Ef. 6+), abychom „*mohli odolat v den zlý... a stát.*“ Náš pravý David nám říká: „*Zůstaň u mě, neboj se..., u mě budeš dobře ochráněn.*“ (1. Sam. 22,23+)

Ovce, které jdou za pastýřem, se vyznačují tím, že nejen slyší jeho hlas, nýbrž také že ho znají. Znají zvuk toho hlasu. Proto nebudou následovat někoho cizího, ale utečou. Nesmíme zůstat stát a naslouchat, co nám takový cizí hlas dává slyšet – ani proto, abychom ho posoudili – ne, musíme před ním utéci! Naše jistota je v tom, že utečeme před nebezpečím. Pro nás je velice nebezpečné naslouchat hlasu někoho cizího. Vzpomeňme si jen, co se stalo Evě!

Následujeme-li Pastýře, který jde před námi, On se staví mezi nás a věci, jimiž procházíme. Sám se zaměstnává těmi věcmi. My nevidíme cestu dopředu, ale vidíme Pastýře. Můžeme jít za Ním a nezneklidňovat se tím, co by se mohlo stát na cestě. „*Kdož mne následuje, nebude chodit v temnostech, ale bude míti světlo života.*“ (Jan 8,12)

Dobrý Pastýř položil Svůj život za ovce. Měl by je snad, když je tak draze vykoupil, nechat zase přijít k nějaké škodě? Jemu smíme plně a v každém směru důvěřovat.

„Nic nás rozloučit s to není, nic odsoudit – Bohu dík! –
bol, ni smrt, ni pohanění, ani ďábla mocný šik.
Jsme ku věčné slávě Tvé vlastnictví Tvé koupené.“

Osudné rozhodnutí (I)

Ježíš stál před římským zemským správcem Pilátem, nejvyšší soudní autoritou oné doby v Izraeli. Ten soudce byl na rozpacích, a proto klade židovským žalobcům výše uvedenou otázku. Odpověď byla hrozná: „*Ukřižován bud!*“ Pilátova otázka však je určena také každému z nás. Nemůžeme se jí vyhnout. Jak odpovíme?

Ježíše jedni lidé nenávidí jako kdysi Židé. Odmítají Ho.

Veliká část lidí se staví k Jeho osobě lhostejně. Jsou příliš zaujati sami sebou, svými zájmy, svými starostmi a těžkostmi nebo svým blahobytem. Zůstávají dlužni odpověď.

Třetí skupina není ani nepřátelská, ani lhostejná. Tito lidé věří v jakéhosi Boha a v nějaký soud po smrti. Cítí se také jaksí vinni a vědí, že mají přijmout Pána Ježíše jako svého Spasitele. Ale nechťejí skoncovat se svými hříchy. Čekají na nějaký vhodný okamžik. Snad až budou starší, až si napřed dosti „užijí“ života. Až někdy později – říkají – dnes ještě ne. To slovo „později“ bude však nahrazeno slovem „nikdy“. Chtěl bys to nechat dojít až tak daleko?

Jakou odpověď dáš ty na otázku: Co já učiním s Ježíšem, který sluje Kristus?

Tato otázka je dnes stejně aktuální, jako byla tenkrát, přestože mnoho lidí se jí vyhýbá. Pilát na ni odpověděl tím, že bez oprávněného důvodu obžaloby dal Pána Ježíše ukřižovat.

Jistěže i později ještě měl tu noc před sebou. Cožpak častokrát neslyšel, že tento Ježíš z Nazareta procházel zemí čině dobře a uzdravuje nemocné? Cožpak si také brzo nepovšimnul, že náboženští vůdcové lidu, nejvyšší kněží a zákonníci Ho vydali ze zášti (Mat. 27,18)? Zatímco tenkrát rozebíral celou otázku, došel mu varovný vzkaz jeho ženy: „*Nic neměj činiti se spravedlivým tímto.*“ (19. v.) Sám na Něm nemohl zjistit naprosto žádnou vinu. A přesto Ho nevinného odsoudil! Copak už když Ho dal zbičovat, nebyla do nebe volající křivda? – Ale ovšem, pokusil se osvobodit Ho, jak bývalo zvykem o slavnosti fáze (velikonoce). Avšak nepočítal s tím, že lid bude požadovat propuštění Barabáše, zločince, který byl vězněn pro vzpouru a vraždu.

Tenkrát se mu vydrala z úst ona otázka. A ozývá se podnes v tak mnohém srdci. Nestačí „umýt si ruce v nevinosti“ a říci: „*Čist jsem od krve spravedlivého tohoto!*“ (24. v.) Pilát povolil požadavkům davu a rozhodl se: proti Pánu!

A co ty? Zaujal jsi už nějaké stanovisko k Pánu Ježíši? Znáš Ho jako svého Pána a Spasitele?

Protož činite pokání, a obraťte se, aby byli shlazení hříchové vaši.

Skutky ap. 3,19

Co to vůbec je pokání?

Pokání není jen nějaký pocit úzkosti. – Spousta lidí volá k Bohu v takových životních situacích, které jsou zdánlivě bez jakékoli vyhlídky na změnu. Jakmile však taková těžkost pomine a oni se už nemusí úzkostlivě bát, žijí dál právě tak, jako předtím.

Pokání nejsou výčitky svědomí. – Jidáš, zrádce Ježíše, měl tak silné výčitky svědomí, že ho dohnaly až k sebevraždě. To však nebylo žádné pokání.

Pokání není pouhé přesvědčení o vlastní hříšnosti. – Jsou lidé, kteří jsou tak hluboce přesvědčeni o svém hříchu, že téměř ani nemohou spát či jíst. A přece se neobráťí.

Pokání není omezeno na modlitby. – Někdo může volat k Bohu, a přece se neobráťí.

Pokání rovněž není zanechání nějakého určitého hříchu. – To, že někdo se vzdá některého zlovyku, např. pití alkoholu, dosud nikoho nespasilo.

Pokání je skutečné obrácení, a to na základě poznání, že celá naše minulost byla naprosto špatná. Takový člověk nařiká nad tím, co dělal, a zároveň to před Bohem odsuzuje jako hříšné. Pokání s sebou přináší změnu myšlení a vůle. Dospěje-li někdo až tak daleko, bude výsledkem jeho pokání, že se obrátí. Udělal jsi to již?

Čím více zvěstujeme milost, tím více bychom měli poukazovat na hluboko sahající, důkladné pokání. Mnozí se domnívají, že obírání se vlastním zlým stavem a naprostým selháním dohání člověka k zoufalství. Jenže oceňování Boží milosti člověkem skutečně značnou měrou závisí na tom, jak dalece se v Božím světle poznal jako hříšník. Je důležité zdůrazňovat pokání, neříkat jen: „Vždyť lidé stejně musí činit pokání, mají-li uvěřit.“ To Bohu nestačí. Působí na člověka, aby před Ním poznal svůj nenapravitelný, zlý stav.

Právě u těch, kteří vyrostli v domě věřících rodičů, hříšnost často nebývá tak hluboce pocítována. Tam dochází k obrácením spíše pod vlivem budoucího Božího soudu, nebo pod vlivem milých lidí. Ne že bychom měli pochybovat o pravosti takových obrácení, ale u nich zpravidla ještě bývá potřeba díla prohloubení z Boží strany. Toho, kdo upřímně chodí s Pánem, On povede krok za krokem k hlubšímu poznávání jeho zkaženého stavu. Jestliže se však někde ukáže sebedůvěra, je velké nebezpečí. Na pozoru by se měli mít zvláště mladí věřící, ale také všichni, kteří již rozumějí mnohému o milosti Páně, avšak nezachovají zároveň před Bohem vytříbené, citlivé svědomí. Kéž bychom zůstali uchráněni před bolestnou a pokořující zkušeností hlubokého pádu!

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.

1. Mojžíšova 1,1

Těmito jednoduchými, a přece tak vznešenými slovy začínají Boží sdělení člověku. Počátek stvoření byl nutně první věcí, kterou nám Bůh chtěl sdělit. Písmo nám sice podává zprávu o věcech, které se staly mnohem dříve, v uplynulé části věčnosti, ale protože jde o věci neviditelné, nemůže jimi zpráva Bible začít.

Mluví nejprve o vzniku nebe a země. A jak vznikly? Skrze mocné Boží slovo. Bůh stvořil nebesa a zemi. Stojí to tu jako nějakými písmeny odlišnými z kovu. Ano, je to mohutná, ničím neotřesená skutečnost. „*Vírou rozumíme, že*“ – nikoli jak – „*učiněny jsou světy slovem Božím, takže to, co se vidí, z neviditelného vzniklo.*“ (Žid. 11,3+)

Nebesa se skládají z obrovských světů a z celých soustav světů, a ona vypravují slávu Boží. Noc po noci podává o tom svědectví. Když hledíme na noční oblohu posetou hvězdami, zda nemusíme s žalmistou zvolat: „*Není řeči a (není) slov, a přesto je slyšen hlas jejich.*“ (Ž. 19,4+) Bůh učinil světy skrze Pána Ježíše. On je jejich stavitel a tvůrce (Žid. 1). Jak vzácné je pro věřícího pomyšlení, že Ten, jenž se stal jeho Spasitelem, povolal slovem Své moci v existenci všechny věci a i všechna nebesa! Zda naše srdce nemají být před Bohem naplněna uctivou bázni a klaněním?

Věčnost nemá počátek ani konec. Ale nebe a země neexistovaly vždy. Jejich stvoření tu znamená „počátek“. Andělé, kteří byli stvořeni již dříve, plésali, jásali všichni synové Boží (Job 38,7). Bůh však nakonec zase odstraní jak zemi, tak i viditelné nebe. Toto se nehodí mnohé vychytralé hlavě, avšak moudrost tohoto světa je u Boha bláznovstvím, neboť jak bychom mohli rozumět nějakému výše směřujícímu „vývoji“, když tu přece ještě vůbec nic nebylo? Bůh, který je od věčnosti, mohl říkat: „*Aj, já,*“ (Iz. 65,1 aj.) – a nepotřeboval žádnou prahmotu, aby vytvořil nenapodobitelné, úžasné dílo stvoření.

„Počátek“ v Evangelii Jana 1 sahá zpět až do věčnosti: „*Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh.*“ Zahrnuje v sobě Boží trojjedinost. To Slovo se stalo tělem, a přebývalo mezi námi. Byl to Ten, skrze něhož a pro něhož byly učiněny všechny věci, – Ten, jenž je přede všemi, a všechny spolu trvají skrze Něho (Kol. 1,16.17). Měl moc nad smrtí, nad démony, nad větrem i nad vlnami vod, a přesto z lásky k nám dobrovolně zemřel na kříži.

V 1. Ep. Jana je opět zmínka o jednom začátku, o počátku zjevení Božích uložení a rad, týkajících se osoby Pána Ježíše a Jeho díla. Učedníci svého Pána viděli, slyšeli a dotýkali se Ho a zvěstovali věčný život, který byl u Otce a nám byl zjeven. Koncem bude nepředstavitelná sláva.

I oddělil Bůh světlo od tmy. A nazval Bůh světlo dnem, a tmu nazval nocí.

1. Mojžíšova 1,4.5

Má člověk právo spojovat to, co Bůh rozdělil?

Jako jsou světlo a tma ve stvoření od sebe oddělené, jsou oddělené také v duchovním smyslu a my máme toto rozdělení respektovat. Protože člověk nemá rozlučovat to, co Bůh spojil, nemá ani spojovat něco, co Bůh rozdělil. Den a noc jsou od sebe zcela jasně rozdělené, stejně tak pravda a blud, spravedlnost a bezbožnost. „*Neboť jaké je společenství spravedlnosti s nepravostí? A jaké obecenství světla s temností?*“ (2. Kor. 6,14+) Jistěže naprosto žádné – jakékoli obecenství je vyloučeno. Slepý člověk ovšem nemůže vidět rozdíl mezi dnem a nocí. Tápe i v pravé poledne ve tmě a v nejistotě. Nemá oči pro světlo. Ať je slunce vysoko na obloze, anebo země je zahalena tmou, jemu je to jedno. Avšak slunce tu přesto je a svítí, a ti, kdo ho mohou vidět, se radují z jeho slavného jasu. Chodí ve světle a tím ujdou tisícířemú klopýtnutí. „*Chodí-li kdo ve dne, nenarazí, neboť světlo tohoto světa vidí.*“ (Jan 11,9+)

Stejně světle a jasně jako slunce svítí také „to pravé světlo“. Avšak důležitou otázkou je: Vidíme je? Máme pro ně zrak? Toto světlo vysílá své paprsky pomocí Božího slova. Je náš zrak jasný nebo zakalený anebo dokonce osleplý? Bůh nám oznámil Svou vůli. Varuje nás před nerovným jhem. Jako je nemožné spojení světla s tmou, nemůže být ani spojení mezi věřícím a nevěřícím. Zkoušejme tedy všechna svá spojení a svazky ve světle tohoto slova Písma.

Světlo se nedá spojit s tmou. Pokouší-li se někdo držet se jednou rukou pevně Krista a druhou světa, je to marné a skončí to jen zmatkem a zahanbením. A přesto jak mnoho křesťanů to dělá! Je mnoho těch, kteří, jak se zdá, se ustavičně zaměstnávají otázkou, kolik si toho mohou uchovat ze světa, aby se přitom nemuseli úplně vzdát jména a výsad křesťana. Je to hrozné zlo a v podstatě sobectví. Je už dost smutné, chodí-li lidé v bezbožnosti svých srdcí, ale oč horší je, jestliže svou vlastní vůli a žádosti své přirozenosti spojují se jménem Krista! Již prorok Jeremiáš před tím varoval, když řekl: „*Zdaliž kradouce, mordující a cizoložice i křivě přísahající, a kadíce Bálovi, též chodíce za bohy cizími, jichž neznáte, přece choditi a postavovati se budete před obličejem mým v domě tomto, kterýž nazván jest od jména mého, a říkati: Vyproštění (spaseni) jsme, abyste páchali ty všechny ohavnosti?*“ (Jer. 7,9.10) Je to jedním ze zvláštních znaků posledních dnů, že jsou lidé „*mající způsob (= formu) pobožnosti, ale moc její zapírající*“ (2. Tim. 3,5). Pouhá vnější forma se lidem líbí, protože slouží k uklidnění svědomí, zatímco srdce si užívá světa a jeho radostí. Jak potřebné je tedy napomenutí apoštola: „*Od takových se odvracej!*“ (2. Tim. 3,5) Kéž nám Pán dá duchovní porozumění, abychom dovedli toto zlo a jeho hrozné následky rozeznávat!

Protož i Ježíš, aby posvětil lidu svou vlastní krví, venku za branou trpěl.

Židům 13,12+

Ta jest zajisté vůle Boží, totiž posvěcení vaše.

1. Tesalonickým 4,3

Pojem „posvěcení“ má v Božím slově dva významy. Posvěcení se jednak vztahuje na naše postavení jako vykoupených před Bohem, jednak na náš praktický stav jako věřících.

Při posvěcení krví anebo obětí Syna Božího jde o naše nové postavení před Bohem, do něhož jsme uvedeni jako spasení. Jsme očištěni od svých hříchů. Naše svědomí je volné. Vykoupený je před Bohem v plné ceně díla Spasitele. Pokud jde o jeho svědomí, je navěky učiněn dokonalým a oddělen od světa. Nepatří už světu nevěřících, který spěje vstříc soudu, a nikdy už také nemůže znovu být součástí tohoto systému. Skrze výkupné dílo Krista byl navěky posvěcen, tj. je oddělen pro Boha a navždy Mu patří.

Posvěcení skrze Slovo je praktický výsledek Kristova díla a působení Ducha Svatého ve věřícím. Sám Pán si přeje, aby Jeho Slovo každého dne působilo na naše srdce a svědomí. Umývá nohy Svého lidu omýváním vodou skrze Slovo, když se zašpiní při putování nečistým světem, který je kolem nás. V tomto směru a smyslu žádný věřící není posvěcen dokonale; neboť dokud žijeme na této zemi, potřebujeme být každého dne duchovně očišťováni a vyučováni Božím slovem. V nebi už nebudeme toto očišťování potřebovat. Pak bude každý věřící po celou věčnost před svým Pánem svatý a bezúhonný.

Posvěcení mělo již ve Starém zákoně zásadní význam: postavení stranou a oddělení pro Boha. A tak jednou stránkou posvěcení je, že každý věřící, za něhož Pán položil Svůj život, je oddělen pro Boha. Nepatří už tomuto světu. Toto je v určitém smyslu naše postavení před Bohem. Tohoto postavení nemůžeme dosáhnout vlastním úsilím, nýbrž dostává se z milosti každému, kdo uvěří. Je to obětní smrt našeho Pána, skrze niž se dostáváme do postavení svatých, jak nám to říká Ep. Židům 10,10 (srovnej s tím také Žid. 13,12). Znakem oddělení pro Boha je Duch Svatý, jak to čteme v 1. Ep. Petra 1,2+: Jsme „*vyvoleni... skrze posvěcení Ducha.*“ Jakmile jsme jednou pochopili tuto skutečnost, můžeme také rozumět druhé stránce posvěcení, o níž jsme četli v 1. Ep. Tesalonickým 4,3. Je tím míněno praktické oddělení od světa. Náš praktický stav musí souhlasit s tím, co jsme podle svého postavení. Jde o praktickou svatost. Jak je možné uskutečňovat to v každodenním životě? Tak, že vždy znovu osobně vztahujeme a necháváme působit Boží slovo na své srdce a svědomí. Vidíme tu, jak je pro praktickou svatost důležité, abychom dobře znali Boží slovo, které působí oddělovací mocí, a chodili podle něho.

21. únor

Kdož by měl přikázání má, a ostříhal jich, on jest ten, kterýž mne miluje... Miluje-li mne kdo, slova mého ostříhati bude.

Jan 14,21.23

Poslušnost (I)

Je značný rozdíl mezi „přikázáními Páně“ a „Slovem“ Páně. Ona první od nás naprosto určitě a jasně požadují, co máme dělat, zatímco to druhé spíše vyjadřuje myšlenky a smýšlení Pána. Dám-li svému dítěti nějaký příkaz, je mu tím uložena povinnost provést ten příkaz; a jestliže mne dítě miluje, rádo uposlechne. Jestliže však jen řeknu, že bych byl rád, kdyby něco bylo uděláno, ačkoli jsem to nepřikázal, bude v mém srdci radost dvojnásob větší, jestliže to mé dítě udělá. Zda nám nemá jít o to, líbit se Pánu? On nás „učinil příjemnými“ (Ef.1,6+). Neměli bychom se tedy snažit všemožně se Mu líbit? Sám vždy poslouchal Svého Otce: „*Abych činil vůli tvou, Bože můj, libost mám; neboť zákon tvůj jest v nitru srdce mého.*“ (Ž. 40,9+) „*Budete-li zachovávat přikázání má, zůstanete v mém milování, jakož i já přikázání Otce svého zachoval jsem, i zůstávám v jeho milování.*“ (Jan 15,10) Jsme ovšem povinni poslouchat, protože Mu patříme věčně, protože jsme vykoupeni Jeho drahou krví. Ale jak velice to potěší srdce našeho Pána, jestliže se Mu s láskou zasvětime! On má jistě nárok na naši absolutní poslušnost a na naše nerozdělené srdce, ale nad tímto nárokem stojí ještě úžasná skutečnost, že Jeho srdce potěší a Jeho mysl osvěží, jestliže Jeho přikázání zachováme a děláme to, co je Jemu libé. Jakou cenu to uděluje každému i sebemenšímu činu poslušnosti, a jak nesmírně to je vyvýšené nad jakýkoliv zákonní systém! Kéž bychom tedy vždy dokazovali lásku k našemu Pánu zachováváním Jeho přikázání a uskutečňováním Jeho slova!

„...*A kdož mne miluje, milován bude od Otce mého, a já jej budu milovati, a zjevím jemu samého sebe*“, pokračuje Pán (Jan 14,21). Mohlo by být pro učedníka Páně vzácnější zaslíbení než ono „*zjevím jemu samého sebe*“? On by chtěl důvěrnějším způsobem a účinněji vstupovat do života Svého lidu, aby Jej takto duše stále lépe poznávala a učila se Ho milovat. Nejen učedníci tenkrát směli činit tuto požehnanou zkušenost, nýbrž toto slovo platí i dnes po dobu Jeho nepřítomnosti všem, kteří chtějí svou lásku k Pánu Ježíši dokazovat poslušností. Zde to nejsou skutky, které Pán požaduje jako důkaz naší lásky k Němu, nýbrž vnitřní přisvojení a zachování Jeho přikázání. Znamená to snad, že máme zachovávat zákon ze Sinaje? Kdybychom se o toto pokoušeli v síle těla, ztroskotali bychom stejně jako kdysi Izrael. Směrníci pro život věřícího je život samého Pána Ježíše. On nám podal dokonalý příklad a obrací se na naše srdce, abychom Jeho přikázání zachovali z lásky k Němu. Cožpak taková žena, která svého muže srdečně miluje, nebude vědět, jaké jsou jeho myšlenky, a jak se mu může líbit? Podobně nebude milujícímu srdci zatěžko poznávat myšlenky a vůli Páně a následovat Ho. „*A kdož mne miluje, milován bude od Otce mého.*“ Otec miluje všechny, kteří Syna, nejvyšší předmět Jeho lásky, milují a ctí. A jestliže Syn vidí láskyplný pohled Otce obrácen na někoho, kdo Mu patří, sám se k němu cítí poután novou láskou a dá mu plné poznání sebe sama.

22. únor

Kdož by měl přikázání má, a ostříhal jich, on jest ten, kterýž mne miluje... Miluje-li mne kdo, slova mého ostříhati bude.

Jan 14,21.23

Poslušnost (II)

Mnozí věřící jednají tak, jako by Pán nevjadřil žádné myšlenky a žádná přání. A je-li jim na to ukázáno, bývají i tací, kteří se vyzývavě ptají, zda to je někde přikázáno. Ukaže to – nemáme-li říci něco víc – na určitý stav, který je daleko vzdálen od Kristova srdce, a na naprostý nedostatek služby v úzkém, důvěrném obecenství s Pánem. Takové srdce, které je s Ním spojené, nebude čekat na nějaký příkaz, aby teprve pak jednalo, nýbrž bude s opravdovou vážností zpytovat Jeho myšlenky a nebude otálet, aby vždy odpovídalo na Jeho přání. Tím nechceme tvrdit, že by v Novém zákoně nebyla žádná ustanovení, nýbrž chceme jen ukázat na žalostný stav lhodostejnosti vůči přáním Kristova srdce, na skutečně nízký stav, v němž se někdo domnívá, že musí Pánu sloužit jenom tehdy, dostane-li k tomu příkaz. Je-li to Kristus, jenž mne naplňuje, budu se snažit poznávat Jeho myšlenky, Jeho přání, a podle toho, jak je budu znát, nenechám si ničím zabránit uskutečňovat je.

„...A Otec můj bude jej milovati, a k němu přijdeme, a příbytek u něho učiníme,“ pokračuje Pán Ježíš (23. v.). Je snad nějaká větší výsada, než dostat návštěvu božských Osob? V 1. Mojž. 18 čteme, že Abraham takovou návštěvu dostal. Bylo mu tenkrát 99 let a bydlil u terebintů v Mamre, když *„ukázal se jemu Hospodin“* a s Ním dva andělé (1. M. 18,1.2).

Lot nemohl mít podíl na takové výsadě. Když ti dva andělé šli později dále a vyhledali také jeho a ohlásili mu bezprostřední soud nad Sodomou, chtěli přenocovat na ulici (přesněji: na náměstí u městské brány, jež bylo tržištěm – 1. M. 19,2). Zavítali k němu teprve na jeho naléhavou prosbu. Jak by se mohli cítit dobře u takového muže, který *„den ode dne hleděním i slyšením spravedlivou duši... trápil“* bezbožnými skutky Sodomských? Chceme-li být považováni za hodné obdržet návštěvu božských Osob, musíme vést před Bohem svatý a věrný život. To dělal Abraham.

Možná že si někdo myslí, že dnes už nikdo nemůže počítat s takovou návštěvou božských Osob ve svém domě. Ale cožpak Pán v dnešních verších nemluví o takové návštěvě? Neměl by snad myslet opravdu to, co říká? Chce se zjevit těm ze Svého lidu, kteří Ho milují a zachovávají Jeho slovo. A nejen On sám, nýbrž On a Otec chtějí přijít a učinit příbytek u takového věřícího, tj. mít trvalé místo v jeho srdci. To je mnohem více, než co poznal Abraham. Nechtějme se tedy, milí bratři a sestry, nechat připravit nevěrným způsobem života o onu vysokou výsadu, že můžeme v každodenním životě okoušet obecenství s Otcem a se Synem!

23. únor

Tak, bratře, ať já užiji tebe (= rád bych z tebe měl užitek) **v Pánu; občerstviž srdce mé v Pánu.**

Filemonovi 20

Pravý užitek

Je to jen malý dopis, který Pavel napsal Filemonovi, ale ukazuje nám, jaké city může Boží milost způsobit v srdci a životě toho, kdo se cele oddal Pánu.

Každý čtenář si jistě povšimne dvojí zmínky o užitečnosti (11. a 20. v.). Nuže vysvětlení není těžké, připomeneme-li si, že jméno Onezimus znamená „užitečný“. Pavel osobně poznal, že Onezimus dělal svému jménu čest. A tak nyní může poukázat na to, že bývalý otrok byl „tobě i mně“ užitečný. Jak milé svědectví o tom, co Boží milost učinila z dřívějšího „neužitečného“ otroka!

Avšak táž milost se nechtěla zastavit u tohoto apoštolova předmětu, nýbrž měla se rozšířit i na Filemona. Pavel mluví o tom, jak je mu u srdce; ale je to řeč lásky a důvěry. Nepřeje si od Filemona nic menšího, než mít z něho užitek, a aby jeho srdce bylo občerstveno. Jak dojemná to je řeč! Jak by i nás měla povzbudit, abychom si navzájem byli užiteční a abychom byli občerstvením srdcím spolupoutníků! Vždyť jde o projevy citů Ježíše, jež v nás mohou působit k povzbuzení těch, kdo spolu s námi následují Pána.

Kolik hřejivého tepla a srdečnosti vyzařuje z Epištoly Filemonovi! Jeden bratr tu mluví k bratru jako přítel k příteli. Pavel píše jako „vězeň Krista Ježíše“ Filemonovi, „milovanému“. Víme, co mu leželo na srdci a s jakou láskou se zastává Onezima. Ale chování apoštola, který se v 9. verši nazývá „Pavel starý“, k jistě mnohem mladšímu Filemonovi je poučné i pro nás. Jaké pokorné smýšlení a jaké obecenství víry mluví z dnešního verše! Bezděky se nám vybavují slova, která Pavel napsal Římanům, když měl touhu uvidět je a být v jejich středu potěšen „*skrze společnou i vaši i mou víru*“ (Řím. 1,12). Takové chování dokazuje pravost bratrské lásky.

Všichni, kteří na sobě zakusili spasitelnou milost, jsou nyní schopni být si vzájemně užiteční. Tato myšlenka staví náš osobní život do světla Božího slova, takže si můžeme položit otázku: „Byli jsme spolubratřím, sestřám vždy k užítku?“ Anebo jsme pouze hledali vlastní užitek a prospěch? Bůh nám bohatě požehnal a tím nás uzpůsobil, abychom si byli vzájemně užiteční. Jsme opravdu tací, anebo svým životem způsobujeme neklid a těžkosti? Nejen dary jsou dány „k užítku“, jak to čteme v 1. Kor. 12,7, nýbrž všichni, kteří patříme do Boží rodiny, máme být bratru či sestře užiteční. Budeme-li tuto výsadu uskutečňovat, bude nejedno „srdce v Kristu“ osvěženo (Izajáš 41,6).

Osudné rozhodnutí (II)

Tuto otázku položil zástupce římské okupační moci náboženským vůdcům židovského národa. Přivedli k němu Ježíše spoutaného a požadovali, aby nad Ním vyřkl rozsudek smrti. Pilát byl na rozpacích a snažil se dostat se z těžké situace tím, že přenechal volbu samým Židům: rozhodnou se pro Barabáše – lupiče, anebo pro Ježíše? Národ se nerozhodl tak, jak si Pilát myslel. Přáli si lupiče Barabáše. Proto ta jeho otázka.

Ale tuto otázku by si měl, ba musí si ji položit každý, kdo slyšel o osobě Ježíše Krista. Proč? Protože tento spoutaný stojící před římským správcem nebyl obyčejný člověk. Byl to věčný Boží Syn, který přišel z nebe, stal se člověkem jako je každý jiný, až na to, že neměl žádný hřích, a jako takový měl jméno Ježíš. Význam toho jména je totiž: „Hospodin je spasení“. Přišel, aby spasil lidi, kteří se k Bohu obrátili zády, kteří proti Němu zhřešili. Ale jak? Tím, že se stal jejich zástupcem, když šlo o Boží spravedlivý soud nad hříchem.

Co odpověděli Židé? „*Ukřižován bud!*“ A co říkají lidé dnes? Přestaň s tím, prosím tě; já s Ním nechci mít nic společného! – Jenomže Ježíši Kristu, Božímu Synu, se nikdo nevyhne. Kdo Ho dnes, jsa si vědom svých hříchů, nechce přijmout jako svého Spasitele, bude se s Ním jednou muset setkat jako se soudcem světa.

Kříž Pána Ježíše se stal dvojnásobným svěděctvím, které podnes neztratilo svou váhu. Jednak svědčí o nekončící nenávisti světa proti Kristu. Židovští vůdcové, kteří chtěli tohoto jim nepohodlného Ježíše z Nazareta odstranit, měli před tím světským soudcem jen jedno naléhavé přání: „*Ukřižuj ho!*“ Jakmile římský zemský správce vznesl nějakou námitku o nevinnosti spoutaného, křičeli tím více. Požadavek: „*Ukřižuj, ukřižuj ho!*“ přehlušil nakonec všechno, i slabé pokusy soudce o propuštění nevinného. „*A rozmáhaly se hlasy jejich i předních kněží. Pilát pak přisoudil, aby se naplnila žádost jejich.*“ (Luk. 23,23.24) Avšak kříž Pána Ježíše nesvědčí jen o nenávisti lidí, nýbrž také o neskonale lásce Krista. Měl moc obhájit se a zničit všechny Své žalobce (Mat. 26,53; Jan 18,36). Ale nebránil se. Dobrovolně šel tou cestou z lásky k Svému Otci, jehož vůli se snažil za všech okolností naplnit. Avšak stalo se to také z lásky k nám. Chtěl nás, ztracené, vykoupit. K dosažení toho musel obětovat Svůj život. „*Poněvadž tedy mne hledáte, nechtež těchto, ať odejdou.*“ (Jan 18,8) Po celou věčnost bude kříž svěděctvím Jeho lásky ke mně a k tobě. „*Syn Boží... zamiloval mne a vydal sebe samého za mne.*“ (Gal. 2,20)

Jako pastýř stádo své pásiti bude, do náručí svého shromáždí jehňátka, a v klíně svém je ponese, březi pak poznenáhlu povede.

Izaiáš 40,11

Ježíš – dobrý Pastýř

Tento verš neplatí jenom pro izraelský lid, nýbrž také pro věřící, kteří žijí nyní a patří k stádcí Božího nebeského lidu. Mezi nimi jsou i jehňátka, ještě mladí, slabí a nezkušení, kteří by se snadno mohli stát kořistí nepřítel. Ale můžeme být klidní! On je vezme do Své náruče, která je silná, a ponese je na Svém milujícím srdci.

Máš nemocné tělo? Je tvůj stav a tvé utrpení takové, že ani nemůžeš číst Boží slovo a přemýšlet o něm? – Jak tě musí povzbudit vědomí, že Ten, o němž je psáno: *„Ježto on nemoci naše vzal, a bolesti naše vlastní on nesl“* (Iz. 53,4), je podnes tentýž. Trpí spolu s tebou a nese s tebou tvou nemoc, jako kdyby byla Jeho vlastní. Proč ji však ještě neodnímá? Sleduje s tebou jistě něco lepšího. – A když ubývá sil? Když se blíží stáří se slabostí a vetčostí? Také tu máme jedno vzácné zaslíbení: *„Až i do stáří já sám, nýbrž až do šedin já ponesu... a vysvobodím.“* (Iz. 46,4)

Až budeme v cíli našeho putování a pohlédneme dolů na prošlé stezky, poznáme s velebícím a vděčným srdcem pravdu slov: *„Sami jste viděli... jak jsem vás nesl na křídlech orličích, a přivedl jsem vás k sobě.“* (2. M. 19,4)

Všichni už od dětství velice dobře známe jméno Pána jako dobrého Pastýře. Ano, už jako dětem se nám nezdálo žádné jméno vhodnější a krásnější než právě toto, protože mnozí z nás jsme denně vídali, jak pastýř věrně chrání jehňátka anebo pase ovce. Kde však najdeš na zemi pastýře, který by byl tak věrný a dobrý jako On, který sám o sobě mohl říci: *„Já jsem ten pastýř dobrý. Dobrý pastýř duši svou pokládá za ovce.“*? Hospodin, Pastýř a Strážný Izraele ve Starém zákoně zaslíbil, že se sám ujme Svého stáda, neboť izraelští pastýři nepásli stádo, nýbrž pásli sami sebe. Říká tam: *„Ztracené hledati budu a zaplašenou zase přivedu, a polámanou obvážu, a nemocné posílím.“* (Ez. 34,11-16+)

Ale když pak sestoupil, aby hledal a spasil ztracené, učinil toho víc: položil Svůj život za stádo. A On, který hledá Svě ovce, dokud je nenalezne, který sám za ně zemřel, je nese jako zmrtvýchvstalý, pase je, dává jim věčný život, ostříhá je a chrání a nikdo je neuloupí z Jeho rukou, ba ani to nemůže učinit. Když už žalmista může jásat: *„Hospodin jest můj pastýř, nebudu míti nedostatku“*, můžeš to tím více dělat ty, který znáš Pána Ježíše Krista jako svého dobrého Pastýře, jenž za tebe zemřel a pro tebe je živ! On tě bude pást po celou věčnost. A tak Ho jen věrně následuj!

Mezi nesčíslnými divy Stvořitele jsou ucho a oko velice důležité orgány. Bez nich je normální život nemožný. Mají ale být zaměřeny na Boha a Jeho slovo, na Jeho činy a Jeho věc. U Evy tomu tak nebylo, a proto hřích vešel na svět. Nyní přirozený člověk propůjčuje své ucho věcem, které jsou proti Bohu. Podněcován žádostmi těla používá své smysly k svému znečištění, což nakonec vede do věčné záhuby. Bůh ještě dává příležitost, aby člověk obrátil své oči a své uši k lepším, Božím věcem, k činění pokání a k uvěření v oběť Ježíše za hříšníky. Tím hříšník dostane pokoj s Bohem a věčný život. Odmítnutí Boží nabídky milosti je největší pošetilost, jaké se někdo může dopustit.

Jakým věcem propůjčuješ své ucho ty, který vyznáváš, že jsi skrze krev Ježíše dosáhl a máš odpuštění svých vin? „*Vizte, co slyšíte*“, říká Pán v Ev. Marka 4,24. Neposlouchej nečisté, světácké řeči a vtipy, dvojsmyslné řeči nebo zlá náboženská učení. „*Kdo chodí s moudrými, bude moudrý*“ říká Šalomoun v Přísl. 13,20. – „*Vizte, jak slyšíte*“, praví se v Ev. Lukáše 8,18. Pamatuj na to, když se ve shromážděních mluví o Božím slovu. Nepocituješ, že jsi vzhledem k Božím věcem trochu povrchní nebo ledabylý, nebo máš předsudky proti bratrovi, který právě mluví? Pak tvoje lampa nestojí na svícnu. Přijmi Boží slovo s jednoduchým (prostým) srdcem, a pak budeš slyšet správně. V Přísl. 4,25 se praví: „*Oči tvé ať k dobrým věcem patří, a víčka tvá ať přímě hledí před tebou.*“ Chceš-li žít v praktickém obecenství s Pánem, pak se nemůžeš dívat na všechno, co se nabízí očím. Jenom hledění na Pána přináší požehnání. „*Nenasytí se oko hleděním, aniž se naplní ucho slyšením,*“ praví Kazatel 1,8. Den co den a všude má člověk příležitost vnímat svými očima úžasná díla Stvořitele. Kdo pro to má smysl a pochopení, toho oko se hleděním nenasytí. Jenže mnoho, přemnoho lidí dává přednost dívání se na jiné věci, ačkoli mohli v tom, co bylo učiněno, rozeznávat Všemohoucího. Jednou před Ním budou bez omluvy (Řím. 1,20). Satan nabízí dost předmětů k dívání se, ať už v zábavních podnikcích, na ulici, v obrázkových časopisech, v internetu nebo i jinými prostředky. Vzdor tomu se oko člověka ničím z toho nenasytí. Chce stále vidět něco nového, ba i horšího, protože co se narodilo z těla, tělo je. Ale jaký bude konec?

Stejně tak je tomu se slyšením ucha. Ani ono se nemůže naplnit, i kdyby slyšelo nevíme jak mnoho dobrého a zlého. Dábel dovede namíchat to, co je užitečné, se zlým, aby tak zatemnil mysl člověka. Protože přirozený člověk má nejraději to, co je nečisté, je pro dábla snadnou věcí táhnout ho do věčné záhuby. Ale ani tam ucho nikdy nebude úplně naplněné slyšením vlastních a cizích sebeobžalob. – Jak naprosto jinak vypadá život věřících, kteří chodí s Pánem! Jakmile Pavel před Damaškem uviděl slávu Pána, nemohlo se jeho oko nasytit hleděním vírou na tuto slávu. Toto hledění vede věřícího od slávy k slávě (2. Kor. 3,18). Víra objevuje na Pánu Ježíši vždy nové slávy. Věřící nastavuje své ucho především Božím slovu, a čím radostněji to dělá, tím více se bude přesvědčovat, že ucho nikdy nebude plné; nikdy nebude říkat: Již dost! Není možné bez škody postrádat shromáždění. V nebesích budeme věčně vidět a slyšet slavné věci!

Zůstaniž ve vás to, což jste slýchali od počátku. Zůstane-li ve vás to, co jste slýchali od počátku, i vy také v Synu i v Otcí zůstanete.

1. Jana 2,24

Zvláštní ochrana a nejlepší bezpečnost před zlem je tedy v tom, když zůstáváme v tom, co jsme slýchali od počátku. Je to nesmírně důležitá zásada. Již za dnů apoštolů, když se ukazovaly bludy, byli věřící uchráněni, pokud zůstávali v tom, co bylo od počátku. Pavel píše Timoteovi, svému synu u víře: „*Ale ty zůstávej v tom, čemu ses naučil, a což jest svěřeno, věda, od koho ses naučil, a že od dětství svatá Písma znáš.*“ (2. Tim. 3,14.15a) A také dnes, kdy do křesťanstva pronikla zkaženost a všude způsobila zmatek, není pro věřící žádného jiného léku, než navracet se k tomu, co bylo od počátku. Není to nic jiného, než čemu učili apoštolé a co máme v Písmech Nového zákona.

Není žádný blud, žádné zlé učení, které by pravda neodhalila, a proti němuž by se pravda nemohla postavit. Sám satan je proti pravdě bezmocný; jde jen o to, abychom pravdu drželi v celé její jasnosti. Jestliže se opíráme o Boží slovo, jak nám je apoštolé zprostředkovali, stojíme na skále, o niž se všechna vlnobití bludu musí rozpráší v pěnu a tříšť. Boží slovo je ve všech dobách absolutním měřítkem k posuzování všech věcí. Jenom ono je rozhodující, nikoli lidské autority nebo názory. Co nesouhlasí s tím, „*co bylo od počátku*“, máme odmítat.

Duch Svatý tu klade všechen důraz na původní poselství Nového zákona, jak bylo zvěstované „*od počátku*“. Je to jednoduché, jasné evangelium, sdělované samým Pánem Ježíšem, jakož i čisté, nezkřivené učení předané nám apoštolý, kteří byli vyučeni Duchem Svatým. Jan vydává svědectví o zásadní důležitosti, že toto učení (a jen ono) musí být pevně drženo. Během času a až do dnešní doby vyvstaly různé hlasy, které zvěstují nová zjevení, nová učení, „vyšší“ tajemství. Ukazuje se snaha „doplnit“ obsah Božího slova předstíráním, že je možné nějaké zdánlivě hlubší poznání. Prosme, bděme a buďme střízliví, abychom nepadli za obět těmto nebezpečným svodům satana. K Božímu slovu není možné nic přidat, protože v něm je obsaženo všechno, co člověk musí vědět. I když nám Duch Svatý dává vždy nové světlo o Božím zjevení, stará pravda zůstává stále stejná. Pán Ježíš řekl v Mat. 13,52, že je to vždy nové i staré zároveň, a nikdy ne jen něco nového, co by nebylo slýcháno už od počátku.

Kdož má Syna, má život; kdož nemá Syna Božího, života nemá.

1. Jana 5,12

Všichni víme, jak hrozná věc je nejistota. Jsou-li naše děti na cestě autem ve sněhových vánicích nebo v mlhách, nemáme klid, dokud se neozve vysvobozující telefonní zavolání: „Dojeli jsme dobře.“ Hlodající nejistota je rázem ukončena a my si můžeme s ulehčením vydechnout.

Mnozí lidé žijí v podobné nejistotě, když jde o to, kde budou trávit celou věčnost. Nevědí, zda Bůh je přijme, až zemřou. Celý život je trápí nepokoj a pochybnosti.

Pán Ježíš řekl: „*Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám.*“ (Jan 14,27) On nám tedy zaslíbil, že máme obdržet pokoj. Kdo v Něho věří a skrze Něho obdržel odpuštění svých vin, může vědět, že Bůh ho přijal. Pán Ježíš nám slibuje, že všichni, kdo v Něho věří, nezahynou, ale mají věčný život (Jan 3,16). A tomu mohu pevně věřit.

Jistota víry se nezakládá na tom, co sami pociťujeme, nýbrž jen a jen na Pánu Ježíši a na zaslíbeních, která nám Bůh dal ve Svém slově.

V jednom přísloví se říká: „Má-li někdo něco, nikdo mu to nevezme!“ Myslíš si, že to je pravda?

Inflace, válka, hospodářské změny a řada jiných situací už nejednou způsobily, že někdo bohatý rázem zchudnul.

A mocní a slavní této země, jejichž postavení se zdálo tak pevné a jisté? Davy pro ně nejprve horovaly, ale pak se jejich přízeň pojednou obrátí. Z oslavovaných se rázem mohou stát opovržení. Kdo má, ten zdaleka ještě nemá, jak by si myslil!

Je však jeden případ, kde lze plným právem říci: „Kdo má, ten má!“ Hovoří o něm, apoštol Jan: „*Kdož má Syna, má život.*“ Lidé, kteří našli Pána Ježíše a spasení v Něm, mají trvalé bohatství, nezničitelný majetek. Ani přírodní síly, ani lidská moc není schopna připravit je zase o tento poklad; neboť spasení naší duše je nebeská věc. Sám Pán Ježíš říká, že tam „*ani mol ani rez nekazí, a... zloději nevykopávají ani nekradou*“ (Mat. 6,20).

„Všechno štěstí této země můžeš sobě koupiti,
co však věčné ceny je – to Kristus musel dobýti.
Co nevětší, nemizí, dnes ti zdarma nabízí.“

29. únor

Vložil v ústa má píseň novou, chválu (= chvalozpěv) Bohu našemu.

Žalm 40,4

David byl vyproštěn z veliké tísně. Jeho srdce tím bylo tak šťastné, že Bůh mohl na jeho rty vložít chvalozpěv.

Všichni vykoupení byli podobně jako žalmista vyproštěni z „jámy zkažení“ a z „bláta bahnivého“ (3. v.+), tj. byli vyvedeni ze své hluboké bídy hříchu a nesmírnou měrou posílněni a rozradostněni. Jejich srdce je naplněno takovou radostí, že oslavují Boha za Jeho nevypravitelnou milost.

Nemusí již volat o vykoupení, ale mohou za ně děkovat a jásat nad tím. Bylo by zlé, kdyby zadržovali Pánu chválu a dík. Když s Ním ale věrně chodí, budou před sebou stále mít onen úžasný výjev: jak On ve Své lásce na kříži za ně podstoupil soud, byl Bohem opuštěn a nechal přes Svou svatou hlavu přehnat se všechna vlnobití a bouře Božího hněvu. Zavržen lidmi a Bohem trestán pro naše hříchy – tak tam visel a učinil smíření za naši vinu. Kdo z Jeho lidu, když svému srdci promítne, co Pán pro něho vytrpěl, a jak ho vysvobodil od hříchu, smrti, soudu a ďábla, a především pak jak dokonale oslavil Boha – kdo z nás by pak ještě mohl zůstat němý a neoslavovat Ho? Kéž by naše rty oplývaly díkem a chválou!

Jeden mladý věřící muž, který velice rád zpíval, se jednoho dne přistihl, že bezmyšlenkovitě zpívá nějakou odrhovačku. Slyšel ji někde zpívat. Zhrozil se a hned to vyznal Pánu. Přitom si vzpomněl na nadepsaný verš z Písma. Jistě, Boží děti mají „nové písně“. Bůh je vložil do úst Svých vykoupených a jsou to chvalozpěvy. Jejich obsahem je láska k Bohu, s níž On poslal Svého jednorozeného Syna na tento svět, aby spasil hříšníky. Jsou to písně děkování za Jeho milost a věrnost, za Jeho slitování s Jeho lidem a za Jeho péči.

Neměli by mít všichni spasení skutečnou potřebu srdce zpívat milovanému Pánu Ježíši a Bohu Otcí písně díků a chval? A to nejen ve shromáždění, nýbrž také doma, kde k tomu máme tolik času a příležitostí? Všude sice nemůžeme zpívat nahlas, ale ve svých srdcích Mu smíme vždycky zpívat. Žel že se v dnešní době tak málo zpívá. Zpěv se přenechává jiným. Pořizují se nahrávky písní a duše se radují z umělecky vytříbeného zpěvu jiných lidí. To však nejsou žádné chvalozpěvy z našich úst. „*Tehdy zpíval Mojžíš a synové izraelští píseň tuto Hospodinu.*“ (2. M. 15,1) Možná že jsi ji „někdy“ také zpíval. Proč umlkly tvé chvalozpěvy? Neleží v cestě nějaká překážka? Nepodmanil si tvé srdce svět se svými melodiemi a písněmi? „*Zpytujeme... a ohledávejme cest našich, a navraťme se až k Hospodinu*“ (Pláč Jer. 3,40) i v této věci!

1. březen

Mírnost vaše známa bud' všechněm lidem. Pán blízko.

Filipským 4,5

Žádnou jinou pravdu Církve neztratila tak brzo a tak rychle, jako to drahé, vzácné zaslíbení o opětovném příchodu Krista, našeho Pána. S rozmáhajícím se přizpůsobováním světu nastalo to, co Pán řekl v Mat. 25,5: „*Zdřímaly všechny a usnuly.*“ A tak se Církvě na zemi tato pravda ztratila a nastala hluboká noc a tma. Avšak o půlnoci zaznělo volání: „*Aj, Ženich! Vyjděte mu vstříc!*“ (6. v.+) Asi před 200 lety Duch Svatý znovu oživil pravdu o příchodu Páně. To volání se rozlehlo po celém světě a našlo ozvěnu v srdcích všech Božích dětí.

Jak je tomu dnes s námi? Je ta pravda pro nás jenom věcí učení, nebo naplňuje naše srdce hlubokou radostí? Vede nás tato naděje k tomu, že před Bohem stále očišťujeme své srdce a svědomí? Pán by tu chtěl mít lid připravený, hotový, nevěstu, která Ho čeká s vroucí láskou. Duch Svatý se usiluje budit v nás pravé srdečné city, aby Mu naše srdce tepala vstříc.

Jeden věrný služebník Páně v Anglii napsal před mnoha lety jednomu ze svých spolupracovníků v díle Páně: „Žádný skřivánek nikdy nestoupal do výše jásavěji v svěžím, rosou skropeném jitře, než jak ty a já se budeme vznášet vzhůru při příchodu našeho Pána. Měj to před svou duší jako živou skutečnost a pak trpělivě čekej na Jeho druhý příchod.“ Kéž by tato krásná slova vzpružila i nás a my na Něho čekali, aby se u nás v slovu, v skutku i obcování ukazovalo něco ze světla Krista! Pokud jde o učení o Jeho příchodu, to známe dobře. Ale jak je tomu s jeho uskutečňováním v naší duši?

„*Mírnost vaše známa bud' všechněm lidem. Pán blízko.*“ Každého dne máme příležitost cvičit se v tom. Jak často si večer musíme přiznat, že jsme právě v tomto bodě chybili. Jistěže mnohé, co vidíme u našich bližních, nás popouzí. Jenže co se pak u nás ukazuje? Bývá to tělo, anebo nový člověk? Je to má stará, nenapravitelná přirozenost, anebo smýšlení Krista? Pavel mluvil věřícím v Korintu s tichostí a mírností Krista. I když ho napadali, on jim přesto odpovídal vlídně a klidně, jak by to činil Pán, a jak se to také Jemu líbí. Naším dokonalým vzorem však je, jako vždy, i v tomto případě náš Pán. Když pevně zaměřil Svou tvář k jítí do Jeruzaléma, přišel do jedné vesnice v Samařsku, kde Ho však nepřijali. Jakub a Jan chtěli, aby na ně za to sestoupil oheň z nebe, avšak Pán jim řekl: „*Nevíte, čího jste vy Duchu*“ – a pak se odebral na jiné místo. Jaká v tom byla mírnost a vlídnost! Jak bychom asi my reagovali na takové odmítnutí? Míváme až příliš rychle sklon trvat na svém právu a rozhněvat se pro každou křivdu, která je nám způsobena, nebo dokonce ji chceme stejným způsobem odplatit. Proto nám dnešní verš připomíná: „*Pán je blízko!*“ – a On se brzo vypořádá s každou křivdou. Nemělo by nás pomýšlení na Jeho brzký návrat vést k mírnosti a vlídnosti, abychom se tak se všemi lidmi chtěli setkávat se smýšlením našeho Pána? To klade naší tak snadno urážlivé přirozenosti otěže a my budeme všechno přenechávat Tomu, jenž spravedlivě soudí.

2. březen

Poněvadž tedy v mamoně nepravé (= v nespravedlivých bohatstvích) věrní jste nebyli, pravé kdo vám svěří? *Lukáš 16,11*

Nebezpečí lakomství

I mnoho nevěřících naříká nad tím, jakou úlohu zaujímají peníze ve společnosti. Zneužívaná moc zámožných vyvolala už řadu násilných reakcí a zvláště vzbudila komunismus, který sice padl, avšak zhoubný vliv peněz a zisku zůstal nezměněn. Věřící dobře ví, že jestliže se peníze vymknou úloze, kterou mají pouze jako platidlo, a zotročí lidi, je toho příčinou zlo a sobectví lidí. Dokud bude satan hlavou tohoto světa, žádný politický systém nebude schopen nahradit velkou moc peněz a tím i všeobecnou snahu po nabytí bohatství. Žel že lakomství, touha po bohatství, milování peněz a jejich hromadění se rozmáhá i mezi věřícími. Kolik křesťanů má v sobě hluboce zakořeněný názor, že co si vydělali, je jejich vlastní majetek, a že jim vlastně nikdo nemá co vytýkat, jestliže ho používají na luxusní věci! Jenže to, co máme, ať už z jakéhokoli důvodu, nám nepatří, nýbrž bylo nám to svěřeno Bohem, abychom to spravovali pro Pána.

Kdybychom lépe znali skutečnou cenu nebeských hodnot, jistě bychom s radostí využívali všech příležitostí k jejich ukládání konáním dobra s „nespravedlivými bohatstvími“. Snažili bychom se mít je tam nahoře. Ale především to je touha sloužit Bohu z lásky, jež by nás měla odvracet od služby mamonu, který by si nás chtěl podmanit.

Ale bohatství není jedinou příčinou lakomství; je běžné, že někdo, kdo se právě „netopí v penězích“, se snaží zlepšit vybavenost své domácnosti. Avšak tato zprvu oprávněná péče se často stává vstupní branou k milování bohatství.

Rovněž není výsadou jen bohatých, aby sloužili Pánu svými penězi: u věřících v Makedonii, kteří procházeli velikým soužením, se ukázalo, že bohatství jejich radosti i při velké chudobě je vedlo k dobrovolnému a velice štědrému darování peněz vzdáleným bratřím, kteří procházeli hmotnými těžkostmi (2. Kor. 8,2.3).

Nadepsané slovo Písma má hluboký význam. Vyslovil je sám Pán Ježíš. Jde o hmotné věci tohoto života, a zvláště o peníze. Nejsme-li v těchto věcech věrní, tj. nejsme-li jejich dobrými správci (šafáři), jak nám pak mohou být svěřena duchovní bohatství? Není snad zde příčina toho, že mnozí jsou vnitřně tolik chudí a prázdní, že je tak málo darů ve shromážděních, že tak málo rtů a srdcí se otvírá k chválám a děkováním i prosbám v modlitebních hodinách? A přitom jak mnozí bratři a sestry jsou zdatnými lidmi v povolání nebo v obchodním životě.

Náš verš ukazuje, že i pozemské majetky patří Bohu, který nám je uděluje. Budeme-li věrní v jejich spravování, Bůh nám jistě dá i duchovní požehnání, která nám nemůže uloupit žádný člověk. To ovšem předpokládá život v obecenství s Ním. Jsme-li povrchní křesťané, nebudeme to brát přesně ani se svěřenými věcmi. Pak ale nejsme věrní. Zkoušejme se v tom v Božím světle! Nejde jen o tzv. „boháče“, nýbrž o každého, neboť každému z nás Pán dal něco k spravování, i když toho třeba není mnoho.

3. březen

Co mám učinit s Ježíšem, který sluje Kristus?

Matouš 27,22+

Osudné rozhodnutí (III)

Mnoho lidí mluví stejně jako kdysi Pilát. Nechtějí si s Ježíšem Kristem nic začít. Uznávají Ho snad ještě jako určitou historickou osobu, ale nevědí, jaký by pro ně mohl mít význam.

Kdo takto usuzuje o Pánu Ježíši, ještě nepoznal, kdo On skutečně je. Není to nějaký obyčejný člověk, nýbrž Boží Syn, který přišel z nebe, aby vykoupil nás lidi, kteří jsme upadli do hříchu a vzdálili se od Boha. „*Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, což bylo zahynulo.*“ (Luk. 19,10) Toto spasení však nemohlo být skutečně nějakým Jeho slovem moci jako všemohoucího Stvořitele-Boha, nýbrž tím, že Kristus položil Svůj život jako výkupné za mnohé. Vzhledem k této skutečnosti je tou největší pošetilostí, jakou si lze vůbec představit, jestliže někdo odmítá přijmout Pána Ježíše za Spasitele a s lhostejným pokrčením ramen jde svou cestou dál.

Víš, proč je to tak zlé? Každý, kdo Ho odmítne jako Spasitele, se s Ním bude muset setkat jako se Soudcem. Setkání s Ním se totiž nikdo nemůže vyhnout, ani ti, kteří nevědí, co by si měli s Ježíšem počít, anebo kteří se domnívají, že Ho nepotřebují. Ve jménu Ježíše se jednou bude muset sklonit každé koleno, a každý jazyk bude muset vyznávat, že Ježíš Kristus je Pán (Fil. 2,10.11).

Když jednou široko daleko známý evangelista Frommel byl na léčení v Karlových Varech, zeptal se ho jeden bohatý Žid, ruský obchodník kožešinami: „Povězte mi, jak je to vlastně s tou vaší křesťanskou vírou? Milého Pána Boha bych si ještě dal líbit, ale nevím, co si počít s Ježíšem, který má být Jeho Syn.“ Nato se ho Frommel otázal, proč je v Karlových Varech.

„Inu přece ne pro zábavu, ale kvůli ledvinovým kamenům; chtěl bych se jich zbavit.“

Frommel odvětil: „A to jste nelitoval tak dalekou cestu z Ruska až do Karlových Varů? Víte, blízko ledvin je jedna velmi háklivá věc: srdce. Tam také člověk může onemocnět kameny, velikými, těžkými kameny hříchů. Kdybyste jednou měl cítit tyto bolesti – a já bych vám to přál, aby to bylo opravdu brzo – pak se také budete ohlížet po nějakém lékaři. Ale tu vám nepomohou ani Karlovy Vary, ani nějaké jiné lázně. Pak musíte jít k Pánu Ježíši, aby vám ty veliké, těžké kameny hříchů odstranil. Nikdo jiný to nedovede. Pak také budete dobře vědět, co si máte počít s Pánem Ježíšem.“ Onen obchodník se zahanbením odešel.

Aby člověk cítil kameny hříchů, musí nejprve na jeho duši působit Duch Svätý. Člověk je totiž tak slepý, že vůbec nic neví o svém skutečném stavu. Blaze každému, jehož svědomí bylo probuzeno a on se uchýlil s pokáním a vírou k Spasiteli Ježíši Kristu.

4. březen

Zvelebujte se mnou Hospodina, a jméno jeho společně vyvyšujte.

Žalm 34,4

David napsal tento Žalm, když ho vyhnal filistinský král v Gát, u něhož hledal útočiště, a tím se dostal do soužení (porov. 1. Sam. 21,10-15). Každopádně to byla chyba a vlastní cesta, když na útěku před Saulem vstoupil do země Filistinců. Protože Hospodinu se v těchto případech nedostalo cti Davidovou důvěrou, nemohl ani On Svého mladého služebníka v těchto situacích poctit. Již toto samo o sobě je všeobecná zásada Boží vlády, o níž mluví tento Žalm. Ale Bůh ho ve Svém slitování vysvobodil a David se z toho na určitou dobu něčemu naučil, i když kořen zla ještě neodsoudil.

Na začátku tohoto Žalmu slyšíme žalmistu, jak chválí Pána sám, ale jeho srdce je tolik naplněné a šťastné, že vybízí i jiné, aby spolu s ním oslavovali Pána a vyvyšovali Jeho jméno. Nemůže tomu být jinak. Věřící duše, která odpočívá v okoušení Boží lásky, povzbuzuje sebe i jiné k chvále a oslavování Jeho jména. Také v 95. Žalmu čteme podobné vybídnutí: „*Pojďte, plesejme Hospodinu, jásejme vstříc skále spasení našeho.*“ (1. v.+) Věděl, že Bůh rád prodlévá mezi chvalozpěvy Svého lidu. Věřícím staré smlouvy sice ještě bylo mnohé zastřeno, neboť jim ještě nebyla známá celá Boží rada. Přesto se cítili nutkáni podle své známosti pozdvihovat svá srdce k Hospodinu. Jak velice bylo Boží srdce potěšeno jejich upřímným děkováním! Dnes se nalézáme za dokonalým dílem Ježíše Krista, které nám úplně zjevilo Boží srdce. On nás smířil s Bohem a uvedl nás do takové blízkosti k Němu, že k Němu můžeme přicházet s důvěrným oslovením na rtech: „Abba, Otče!“ Oné ženě u Jákobovy studnice Pán oznámil: „*Otec takových hledá, aby se klaněli jemu.*“ (Jan 4,23+) Velebení je nejvyšší pocta, jakou Boží dítě může přinášet Otci, děje-li se to v Duchu a v pravdě. Otec hledá taková srdce, která znají Jeho spasení a Jeho milost v Kristu a přinášejí Mu nyní skrze Ježíše oběti chvály. Kéž by bylo naší přirozenou touhou, abychom Mu se srdci naplněnými děkováním přinášeli to, čím On je ctěn a oslavován, a co potěšuje Jeho srdce!

Jestliže Pán je ustavičně předmětem duše, bude ho věřící bez přestání chválit. Ve všech časových úsecích, jimiž prochází, může nést toto ovoce. Co si zde David předsevzal, souhlasí s napomenutím apoštola v Novém zákoně: „*Radujte se v Pánu vždycky; opět pravím: Radujte se.*“ (Fil. 4,4) Jestliže oko je cele zaměřeno na Něho, bude to přirozeným výsledkem.

Srdce naplněné chválou hledá společníky, kteří by se klaněli spolu s ním. Boží jméno, které vyvyšují, se jim stává společnou radostí, neboť je zjevením Jeho samého.

5. březen

A ihned přinutil (Ježíš) učedníky své, aby vstoupili na loď, a předešli jej na druhou stranu.

Matouš 14,22

Pán musel Své učedníky přinutit, protože to, co jim řekl, se jim mohlo zdát nepocho-pitelné. Proč chtěl jejich Pán a Mistr zůstat sám? Proč na Něj měli čekat na druhém břehu? Jak se za nimi může dostat, když Mu s lodí odjedou? Takové a podobné otázky v nich asi vyvstávaly. Možná že proti tomu měli i námítky, ale nakonec se museli spo-kojit s obdrženým pokynem a plavit se od Něho pryč. A když to nyní dělali, nebyla to žádná vlastní cesta, nýbrž cesta podle slova Páně.

Zda tomu tak nebývá i s námi věřícími? Musíme tak mnohé dělat a prodělávat na Jeho příkaz, aniž víme „proč“. Ale poslušný učedník se neptá: „Proč mám dělat toto či pro-dělávat ono?“, nýbrž říká s apoštolem Pavlem: „*Pane, co chceš, abych činil?*“ (Skut. 9,6)

Učedníkům byla pravděpodobně skryta nejen příčina a cíl tohoto vedení, nýbrž do-konce mohlo být proti jejich přáním a proti jejich vůli. Možná že si mysleli, že by pro ně bylo pozhnanější, kdyby s Ním mohli sdílet nadšení zástupů, které On nasytil ně-kolika málo chleby. Ale stav jejich srdcí učinil nutností právě tuto cestu.

Ano, Pán zná i naše srdce, Jeho láska k nám Ho často nutí začlenit do naší cesty i zkoušky, které se nám nelíbí. Je to však Jeho cesta. Nestačí nám to? V každém případě se učedníci na této úplně nové a zcela zvláštní cestě naučili znát svého Pána naprosto novým způsobem, jak by to jinak nebylo možné.

V této kapitole Ev. Matouše máme prorocký přehled a výhled na dobu, která začíná zavržením Jana Křtitele a končí, až Pán přijde zřít Svě království na této zemi. V oné okolnosti, že Pán nutí Své učedníky vstoupit na loď a plavit se na protější břeh, máme obraz tehdejšího Izraele, když Jan Křtitel byl zavržen a brzy měl být zavržen i Pán. Výraz „přinutil“ ukazuje, že Pán musel na učedníky velice naléhat, aby je připravil na to, že se budou muset vzdát svého dosavadního postavení ve starém Izraeli.

Doba, v níž učedníci chodili s Pánem, je plná důkazů, jak velice jejich srdce lpěla na tradicích. Když se Pán hotoví jít trpět a zemřít, chtějí dva z Jeho učedníků sedět v Jeho království po Jeho pravici a po Jeho levici. A vzpomeneme-li si na ony dva učedníky na cestě do Emaus, vidíme, že i jejich myšlenky se zaměstnávaly jen královstvím, neboť se domnívali, že Pán je v tehdejších dnech zřídí. Proto bylo třeba onoho nutícího vy-bídnutí, aby učedníci byli odpoutáni od takových představ. V oné bouřlivé přeplavbě pak vidíme izraelský ostatek, zmítaný sem i tam na rozbouřeném moři národů, až jim Pán v nejvyšší tísní přijde na pomoc. V Petrovi pak možná ještě máme obraz Církve, která se s Pánem setkává na moři dřívě, než On se s ostatními učedníky dostává na protější břeh. Jakmile tam vystupují z lodi, utiňuje se vítr, který byl proti nim. V hrubých rysech tu tedy máme obraz výše uvedené doby.

6. březen

Vy otcové nepouzejte k hněvu dítek svých, ale vychovávejte je v kázni a v napomínání Páně.

Efezským 6,4

Výchova dětí (I)

Křesťanská výchova se dá shrnout do dvou krátkých vět: Počítej pro své děti s Bohem, a: Vychovávej je pro Boha. Říkat to první, ale nedělat druhé, je lehkomyšlnost, a dělat to druhé bez prvního je zákonictví. Naproti tomu oboje společně je zdravé, praktické křesťanství. Je zvláštní výsadou všech rodičů – křesťanů, že mohou pro své děti počítat s Bohem. Ale měli bychom si dobře všimnout, že tato výsada je nerozlučně spojena s odpovědností. Kdo chce počítat s Bohem, co se týče spasení vlastních dětí a jejich životního povolání, zároveň však zanedbává jejich výchovu, je ve velkém sebeklamu.

Není možné vychovávat děti jen podle holých pravidel. Boží slovo shrnuje náš úkol rodičů ve výchově jednou větou: „*Vychovávejte je v kázni a v napomínání Páně.*“ Ale stejně důležité je názorné vyučování, které dáváme dětem svým chováním. Nemáme potuchy, jak hluboce na děti působí, když vidí, jak rodiče jednájí mezi sebou nebo s jinými lidmi přívětivě a laskavě. Ale jaký negativní vliv musí na dítě mít, pozoruje-li poprvé mezi otcem a matkou rozhněvání a nelaskavá slova a jestliže dochází k hádkám, jestliže otec je v rozporu s matkou a matka snižuje otce – mohou děti v takovém prostředí zdárně růst?

V životě rodiny je otcům dáno postavení bezpodmínečné autority. Duch Boží je však napomíná, pokud jde o způsob, jak mají svou autoritu vykonávat.

Otcové musí respektovat city a sklony svých dětí. I když nemohou ani o vlas slevovat z Božích zásad a z učení Písma, mají si být vědomi slabosti dětí a neukládat jim toho více, než mohou unést. Jinak by se snadno mohlo stát, že by malomyslněly a pozdvihovaly se k hněvivé vzpurnosti (Kol. 3,21).

Všichni víme, že při výchově míváme sklon k náladovosti a drsnosti. Proto ten pokyn otcům. Bůh nedává otci jenom vedení v jeho rodině; činí ho též odpovědným za způsob, jak rodinu řídí. Jestliže některý otec popouzí své děti k hněvu, poškozují svým nedostatkem moudrosti a zdrženlivosti vliv svého dohledu na rodinu. Jak snadno se může stát, že děti pak jsou skleslé a tím zadržovány před chozením po správných cestách Páně! Děti jsou velice vnímavé a citlivé, rychle postřehnou nedůslednosti v domácím křesťanském životě rodičů. Kež by naše péče o děti neměla v tomto směru nějaké nedostatky!

7. březen

Kdož mnou pohrdá, a nepřijímá slov mých, má, kdo by jej soudil. Slova, kteráž jsem mluvil, ta jej souditi budou v nejposlednější den.

Jan 12,48

K životu – anebo k soudu a smrti

Bible je Boží poselství člověku. Nejprve přímo a nezakrytě odhaluje jeho nitro. Díváme se do ní jako do neklamného zrcadla, takže se děsíme z té skutečné pravdy o nás. Až do té doby jsme si nemysleli, že bychom byli tak špatní. Ale Bůh nám ve Svém slově říká nejen, jak zlé jsou naše sobecké myšlenky a naše svévolné činy, nýbrž skrze Své slovo nám také ukazuje na léčebný prostředek. Je jím Pán Ježíš, Jeho Syn, kterého On poslal na tuto zem jako Spasitele. Boží slovo se tedy tomu, kdo je přijme a uvěří v ně, stane Slovem k životu.

Jestliže však člověk Bibli zavrhne, nepřijímá její slova a nevěří jim, takovému se totéž Slovo stane Slovem k soudu a k smrti. Dnes ještě se zvěstuje milost, ale zároveň též soud těm, kteří Slovo nepřijímají. Každý člověk s ním bude mít co činit tak či onak – buď nyní k životu, anebo později k smrti!

Pán Ježíš jasně říká: „*Nebe a země pominou, ale slova Má nepominou.*“ (Luk. 21,33) Až jednou tady zmizí všechno, co lidé udělali, Boží slovo se ani nezmění, ani nezanikne. Bible je věčná, stejně jako její Autor. Nechtěl bys jí raději uposlechnout a uvěřit?

„Já tyhle věci vůbec nepotřebuji; nerad bych, aby mi někdo o tom mluvil; dejte mi pokoj.“ – Tak mluvil jeden nemocný. Třebaže byl znepokojen svým zdravotním stavem, nechtěl, aby s ním někdo mluvil o spasení v Kristu. Jak zarmocující je to stav, jestliže člověk, který musí umřít, i tváří v tvář smrti ještě odmítá nabízenou milost.

Tento nemocný měl jen jedno přání: aby se mu zase dařilo lépe. A jeho manželka i děti se snažily, pokud mohly, zjednat mu takové ulehčení; ale jak bolestné pro ně bylo, když viděli, že nechce nic slyšet o Bohu a o Spasiteli Ježíši Kristu.

Ty možná nejsi takto nemocen. Myslíš si, že kdybys jednou onemocněl, nemluvil bys tak. Jenže jaké jsou DNES tvé myšlenky? Zda i ty si nepřejesh, aby s tebou nikdo nemluvil o Ježíši a nepřipomínal ti, že potřebuješ odpuštění hříchů? Také u zdravého člověka je smutnou věcí, říká-li nebo myslí-li si o Božích věcech: Já nic takového nepotřebuji.

Blíží se den soudu. Pán Ježíš, Boží Syn, nepřišel na tento svět, aby soudil, nýbrž aby dal Svůj život jako výkupné za všechny. Co se však stane s těmi, kteří Ho nepřijmou? Oni zavrhnou Boží milost, která jim v Kristu Ježíši tak láskyplně vychází vstříc. Z Jeho úst vycházela „*slova milosti*“. Ona se však stanou slovy soudu tomu, kdo milost zavrhne. Na člověku, který neuvěří ve jméno Božího Syna, zůstává dále Boží hněv.

8. březen

Hospodine, v jitře vyslyšíš hlas můj, v jitře předložím tobě (svou prosbu) **a vytrvale čekati budu.**
Žalm 5,3+

„Ranní ptáče dál doskáče,“ říká světské přísloví. Oč cennější je takový jitřní čas pro věřícího, když ho využívá k vyhledávání přítomnosti Pána! Již David poznal a sám zakusil, jakou cenu má ranní čas. Tiché chvíle v jitřní hodině s Pánem, dříve než nás obklopí ruch a hluk dne, jsou nedocenitelným zdrojem síly, požehnání a bezpečného vedení pro naši cestu celým dnem. Pozdvihujeme-li ráno své srdce k Bohu, vyhledáváme-li na modlitbě Jeho tvář a předkládáme Mu všechny své záležitosti, čteme-li Jeho slovo a s modlitbou je rozjímáme, začneme také svou denní práci správným způsobem a v závislosti na Pánu. Jestliže jsme Mu v jitře všechno s důvěrou předali, můžeme v pokoji a naprosto tiché a vytrvale čekat na Něho a na Jeho pomoc. Jestliže k Němu trpělivě vzhlížíme, On neopomene shlížet na nás ve Své dobrotivosti a dávat nám na všech našich cestách okoušet Své láskyplné vedení a milostivé řízení. V obecenství s Pánem se nám břemeno dne stane lehčím, když jsme jen na Něho uvrhli vše, co nám působí starost, a On nás znovu ujistil, že má o nás ustavičně péči.

Jitřní čas je nejlepší dobou pro styk s Bohem, protože naše srdce ještě nejsou naplněna jinými dojmy a obklopuje nás klid a ticho domu. Kež bychom všichni znali takové šťastné jitřní chvíle v obecenství s Pánem a dovedli je oceňovat! „*Já milující mne miluji, a kteříž mne pilně* (nebo: „záhy“) *hledají, nalézají mne*“ (Přisl. 8,17) platí jistě i o ranních chvílích. Modlitba je klíč pro den a zámek pro noc! „*Učiň to, ať v jitře slyším milosrdenství tvé* (nebo: „dobrotivost tvou“), *neboť v tobě naději mám.*“ (Ž. 143,8)

Jak důležité je vyhledávat na začátku každého dne Boží tvář! Otázka, zda započneme den s vědomím své úplné závislosti na našem velikém Bohu, anebo zda toto vědomí se u nás vyskytuje jen málo, popřípadě vůbec ne, je mimořádně důležitá nejen pro náš pozemský život, nýbrž právem ještě více pro náš duchovní život. Bůh chce, abychom Mu upřímně oznamovali všechny své věci a problémy. Jen tak nabudeme hlubokého přesvědčení o velikosti a všemohoucnosti Boha a naučíme se pěstovat stálé obecenství s Ním. V Jeho přítomnosti také budeme připravováni k tomu, abychom se ve všech životních situacích ptali na Jeho vůli, a budeme pak cítit i svá selhání a nedostatky a před Ním je budeme moci vyznávat. A jestliže takto započneme den, budeme i během dne cítit potřebu chodit s Bohem a vše s Ním činit. Boží srdce je vždy hotové slyšet nás. Neměli bychom si tedy vyhradit určitý čas a blížit se k Němu s děkováním a prosbami? A nikdy bychom to neměli považovat za nějakou povinnost, nýbrž vždy za výsadu, že každého jitra smíme být před Bohem s modlitbou a pokornou prosbou.

Každé ráno leží před námi nový den jako nějaký čistý, nepopsaný list. Napiš na něj, Pane, Ty sám první písmena! Jak dobré, když pak smíme mít od Něho ujištění: „*(Já) budu s tebou; nenechám tebe samotného, aniž tě opustím.*“ (Joz. 1,5) A naše srdce může na to odpovědět: „Ano, Pane, i dnes jsem Tvůj! Beru tento den z Tvé ruky jako den, kdy k Tobě smím přicházet, Tobě sloužit, Tobě zůstat věrný.“

9. březen

Požehnaný Hospodin..., i ty požehnaná, že jsi zdržela mne dnes, abych nevyllil krve a nemstil sám sebe!

1. Samuelova 25,32.33

Nábal se zachoval k Davidovi velice špatně, ačkoli ten ochránil jeho majetek. Proto se David rozhodl zabít toho zlého muže. Tu však proti němu vychází Abigail, Nábalova bohobojná žena, a snaží se odvést ho od jeho plánu. David uposlechl její moudrá slova, od svého plánu upouští a děkuje Bohu za setkání s touto ženou. Abigail měla v té chvíli duchovnějši úsudek nežli sám David, jenž byl plný hněvu nad strpěnou urážkou. A jak dobré, že neřekl třeba: Cožpak bych měl já, pomazaný Hospodinův, uposlechnout nějakou ženu? Nikoli, on uviděl v setkání s Abigail Boží ruku.

Někdy nám Bůh ve Své laskavosti posílá někoho, kdo nás varuje, chceme-li udělat něco převráceného nebo dokonce zlého. Možná že to je nějaký prostý bratr nebo nějaká nenápadná sestra, avšak oni mají jasnější úsudek než my, protože jsme v takové situaci oslepeni vlastní vůlí. Bylo by správné, kdybychom pak nechtěli dbát takových láskyplných varování, která nám náš Bůh posílá pomocí nějakého obyčejného posla? Mnohý křesťan by zůstal uchráněn svévolné cesty, kdyby měl více pokory a rozeznal v onom bratrovi či sestře Boží prst.

Jak dobré, že Bůh nás postavil dohromady s tak mnohými z Jeho lidu, abychom si všimli jedni druhých a vzájemně si pomáhali, a je-li třeba, mohli se také varovat! Kéž nám k tomu Pán udělí potřebnou lásku a moudrost, ale také pokoru!

Kdyby více pošetilých mužů uposlechlou moudré ženy, nestalo by se tolik neblahých věcí! Často si muži myslí, že protože mají v domě odpovědné místo, vědí všechno lépe než jejich ženy, a že tedy od nich nemusí přijímat žádnou radu. Jak je to však pošetilé! Všichni známe takové moudré ženy, a to nejen v Božím slově, nýbrž také v našem každodenním životě a také z dějin. Proč by muži neměli uposlechnout rady chytrých a rozumných žen? Žel, že Nábalové (Nábal znamená: „pošetilec“) dodnes nevymřeli, ale – Bohu dík! – ani ženy jako Abigail. Byla to moudrost Abigail, která ochránila celý dům před soudem, ale ochránila také Davida, pomazaného krále, před tím, aby si poskvrnil ruce krví. Kromě toho ona žena zaměřila pohled Davida, který byl úplně odvrácen od Boha jinam a díval se jen na věci kolem sebe, znovu na Hospodina, který mu chtěl vystavět stálý dům. Také mu připomíná, že jeho život je v Boží ruce a že proto je v dokonalém bezpečí, že jeho duše bude spojena ve svazku živých u Hospodina, jeho Boha. Jaké požehnaní vzešlo z té moudré rady Abigail! Nábal sice nebyl zachráněn, ale příčinou toho nebyl nedostatek horlivosti a lásky jeho manželky, nýbrž zatvrzelé srdce samého Nábala. Ale dům Abigail byl ušetřen a ona sama došla požehnaní. Byla uvedena do svazku s Davidem, pomazaným, nejprve v jeho zavržení a bloudění, později ale také v jeho slávě. Kéž by nám Pán v našich vážných dnech dal mnoho takových moudrých žen – k Svému oslavení!

10. březen

Pozdvihše pak oči svých, neviděli, než samého Ježíše.

Matouš 17,8

Pán vzal s sebou na jednu vysokou horu tři Své učedníky. Tam se stali svědky Jeho slávy. „*A proměnil se před nimi. I zaskvěla se tvář Jeho jako slunce, roucho pak jeho učiněno bílé jako světlo...*“ Tu se jim ukázali Mojžíš a Eliáš, tito velcí Boží služebníci Starého zákona. Učedníci zažili, jak je zastínil světlý oblak, a slyšeli hlas: „*Tento jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.*“ (5. v.)

Také nás by Pán Ježíš rád bral s sebou „na horu vysokou soukromí“. Rád by nás vymaňoval z rušného shonu všedního dne, z uspěchanosti a neklidu. Čím výše někdo vystoupí na nějakou horu, tím menším se mu stane všechno, co je dole. Když stane na vrcholu, vidí jeho oko do širých dálek. Tam je čistý „horský vzduch“ a Pán by tobě i mně rád ukázal něco ze Své slávy. Má Ho vidět naše oko víry. Potom můžeme zapomenout na všechno, co je „dole“, na vše, co nás trápí a tíží. Jenom musíme jít tam za Ním, na tu horu. To znamená: jdeme do ticha a stoupáme vzhůru k Němu.

Vyplatí se, když tak během dne na určitou chvíli „vypneme“ a uchýlíme se do ústraní a klidu. Satan nasazuje všechno možné, aby nám v tom bránil. On například dobře ví, že lidské oko je zvláštní vstupní branou pro dobro i zlo; neboť právě to, co lidé vidí, se hluboce vrývá do jejich duše. Proto dnes vidíme všechno doprovázené fotografiemi a obrázky. Je to zvláště televize a internet, které dnes používá ten nepřítel duší, aby také věřící zapletl do svých sítí, aby přijímali do svých srdcí svět a Pán Ježíš aby ustupoval stranou. Zavírejme oči, „abychom se nedívali na zlé“ (Iz. 33,15-17).

Pro ony tři učedníky to byl mimořádný zážitek, když se se svým Pánem a Mistrem na oné svaté hoře setkali s Mojžíšem a Eliášem. Tito věřící ze Starého zákona s Ním mluvili o „*smrti jeho, kterouž měl podstoupiti v Jeruzalémě*“ (Luk. 9,31). Zároveň to byl předběžný prorocký výhled na království, které má jednou v budoucnu přijít ve slávě. Petr o tom později psal jako očitý svědek Jeho slavné velikosti (2. Petr. 1,16). V onom prvním případě však byl v nebezpečí, že svého Pána postaví na stejný stupeň s oběma starozákonními vůdci. Proto Otec musí zasáhnout a ukázat na Svého milovaného Syna: „*Toho poslouchajte!*“ Učedníci se zhrozili, neboť padli na svou tvář a báli se velmi; ale Pán se jich láskyplně dotkl a řekl: „*Nebojte se!*“ Teprve pak pozdvihli oči a „*neviděli, než samého Ježíše*“.

Zda i my nejsme v nebezpečí, že v poznání a v praktickém životě věnujeme mnohým věcem a osobám více pozornosti než Pánu, anebo je dokonce klademe na stejný stupeň s Ním? Tu by nás měl nadepsaný verš vždy znovu povzbudit „pozvednout své oči“ a nevidět nic jiného „než jen Ježíše“!

Také Pán kdysi pozdvihl Své oči, když mluvil k Otcí a prosil za Své učedníky (Jan 17,1). Ale na této zemi dobrovolně zaujal místo ponížení, abychom my mohli mít výsadu pozdvihovat své oči k Němu, oslavenému. Děláme-li to, jsme v hloubi nitra nesmírně šťastní.

11. březen

A když on ještě mluvil, přišli z domu knížete školy (= představeného synagógy), řkouce: Dcera tvá umřela, proč již (= ještě) zaměstnáváš mistra? Ježíš pak, hned jakž uslyšel to, což oni mluvili, řekl knížeti školy: Neboj se, toliko věř. Marek 5,35.36

„Neboj se, toliko věř!“

Jak smutná to byla zpráva pro onoho otce! On přiměl Ježíše, aby šel a uzdravil jeho dceru, a nyní je mu sděleno, že už je příliš pozdě: smrt vykonala své dílo. Dříve však, než Jairus může vyjádřit svou bolest, Ježíš ho ujišťuje způsobem plným dobrotivosti a dává mu jeden záporný příkaz: „*Neboj se*“, a jeden kladný: „*Toliko (= jenom) věř!*“

Je to, jako by tomuto sklíčenému muži, stojícímu před Ním, říkal: „*Neboj se*“, přestaň se dívat na svou bídu, z níž se sám nemůžeš vymanit, to tě ochromuje; avšak „*věř jen*“, pozdvihni svůj zrak ke Mně. Jestliže jsem souhlasil, že s tebou půjdu, tedy to bude proto, abych ji zachránil, a já to učiním.

Je naprosto normální, že člověk postavený tváří v tvář smrti je naplněn strachem. Vždyť jde o nezvratnou skutečnost, která ničí jakoukoli naději a trhá i nejužší svazky. Člověk by se bál ještě více, kdyby slyšel slovo Boha, který ho varuje, že po smrti bude soud (Žid. 9,27). Ale Pán, Kníže života ví, že On je mocnější nežli smrt a že může dát příkaz: „*Neboj se, jenom věř!*“ – a to s naprostou jistotou, že nedává klamnou naději.

Je to tento příkaz, který Bůh dává ještě i dnes hříšníkovi, který cítí svou bídu: neboj se obrátit se ke Mně a věř, že Ježíš zemřel, abys obdržel věčný život.

A je to také velice působivé povzbuzení, které Pán adresuje mně, – Svému vykoupenému, když jsem se octl v nějaké velice těžké situaci, podle mého názoru možná beznadějně: nedej se přemoci strachu, který ti odnímá jakoukoli radost; slož svou důvěru ve Mne, který tě mám rád a mám moc vysvobodit tě a učinit tě šťastným ve Svém milování. V celé Bibli nalézáme to povzbuzení, adresované věrným, jimiž se Bůh obíral: „*Neboj se...*“ Žádný z nich se nezklamal a nezklameme se ani my, nýbrž – jako Jairus – se budeme velice divit tomu, co Bůh učiní!

Mnoho křesťanských rodičů je v podobné situaci jako Jairus, kterému Pán řekl ona slova potěšení. Mají děti, které sice nejsou blízké smrti, zato však jsou duchovně mrtvé, jak říká apoštol: „*Byli jste mrtví v přestoupeních a hříších.*“ (Ef. 2,1+) Také v 15. kap. Ev. Lukáše otec přece říká staršímu synovi: „*Bratr tvůj tento byl mrtev, a ožil.*“ (32. verš) Ano, ve svém přirozeném stavu je člověk pro Boha mrtvý. Ale my smíme kvůli našim neobráceným dětem jít k Pánu Ježíši, jako to udělal Jairus. I když Pán nevyslyší naši modlitbu tak rychle, jak my bychom si to přáli, přesto i nám dá slyšet ona slova: „*Neboj se; jen věř!*“ Vy všichni zarmoucení rodiče, nepřestávejte za své děti volat k Bohu a pokorně prosit a sami před nimi chodte věrně a s Boží bázní! „*Mnoho může modlitba spravedlivého opravdová, moc svou provodící.*“ (Jak. 5,16b) Kéž by vaše děti viděly, jak důležitá je vám osoba Pána Ježíše a podíl v Něm!

12. březen

Vy otcové nepouzejte k hněvu dítek svých, ale vychovávejte je v kázni a v napomínání Páně.

Efezským 6,4

Výchova dětí (II)

Jednodušší a přesto tak obsáhlá by snad nemohla být žádná pravidla chování, než jak nám jsou podána v těch málo slovech. Ano, naším úkolem je vychovávat své děti pro Pána. On nám je přece svěřil, a tak nikdy nezapomínejme, co jsme před Bohem našim dětem povinni! Důležitější než všechno, co je na světě, je přece jejich spasení. Jestliže jsme v tomto směru něco zanedbali, nezbude nám než hořká lítost a bolestně vážné výčitky. V naší moci jistě není obrátit děti, ani dát jim život z Boha. To vše je Boží dílo. Ale můžeme se dopouštět chyb v jejich výchově, jak si ji přeje Bůh. Slovo „kážeň“ se vztahuje spíše na způsob výchovy a navykání dětí, zatímco slovo „napomínání“ připomíná ustavičnou bdělost nad nimi, čímž jsou varovány před nebezpečími. Často se totiž stává, že dětem, protože ještě nejsou obrácené, se povoluje všelijaké přizpůsobování světu, zvyky a zábavy a k tomu i styk s dětmi ze světa. To se neobejde bez následků.

Výchova má být „v kázni a v napomínání Páně“, tj. tak, jak to dělá Pán; jenom On nám v tom může dát jasně rozeznávající zrak.

Aby mohli takto vychovávat své děti, musí věřící rodiče sami pěstovat stálý styk s Pánem a chodit v Jeho světle i tam, kde je žádné lidské oko nevidí. Jestliže na své pohutky a sklony těla neuplatňují rozsudek smrti (Řím. 8,13; Kol. 3,5), jak se mohou chtít stavět proti nim u svých dětí?

Ano, milí rodiče, zdržujme se mnoho v přítomnosti Pána! Jestliže s Ním budeme v každodenním styku na modlitbě ohledně našich dětí a i sami s nimi budeme mluvit se srdečnou láskou a trpělivostí, a přesto s naprostou věrností vůči Pánu, On nám ve Své milosti dá i moudrost a Své požehnání, abychom děti vychovávali v Jeho kázni a napomínání. Také nám ukáže, kdy bude na místě chvála a uznání, a kdy zase potrestání, ať slovy nebo metlou, anebo kdy budeme moci věc přehlédnout a přejít jakoby nic.

Ano, i při výchově dětí je bázeň Páně počátkem moudrosti. Pravá bohabojnost se vyjadřuje tím, že ve všem uznáváme za jedině závazné měřítko Jeho Slovo. Právě pro výchovu dětí nám ono dává mnohá naučení, která bývají v rozporu s tzv. poznatky moderních vychovatelů. Podle nich se například upouští od tělesného trestání, už se nedávají žádné příkazy, aby se, jak se říká, dítě plně vyvíjelo v silnou, zvláštní osobnost. Ano, taková osobnost tu pak bude, ale nebude k ničemu pro Pána. Kdo se nenaučil podřizovat vůli rodičů, těžko se bude podřizovat Pánu a uznávat svou závislost na Ném. Pán nemůže ve Své službě použít vlastní vůli člověka ani jeho „osobnost“.

13. březen

V utišení se a v doufání bude síla vaše.

Izaiáš 30,15

Pokojná tichost

Pod tímto nadpisem napsal bratr J. N. Darby: „Mnoho se modlete a málo mluvíte. Toto bych vám zvláště chtěl doporučit: posvěcenou, pokojnou tichost, kterou tak velice miluje Bůh a Jeho svatí. Upovídánost je jedem pro jakýkoli druh společného života svatých. Ničí srdečné city, působí zmatek v myslích, je mařením času a zapíráním Boží přítomnosti. Jenom láska, poslušnost, přívětivost a naléhavost by nás měly podněcovat k mluvení; ve všech jiných případech je na místě mlčet.

Buďte si navzájem oporou svatým životem, nikoli spoustou slov. Bůh přebývá jen v tichých duších a také jazyk musí být zticha. Podívej se, co je ovocem posvěcené tichosti. Dává sílu, sebeovládání, působí modlitbu, svobodu, moudrost, obecenství s Bohem a zbožnost.“

Napadlo tě již při čtení dnešního verše, že toto místo má také určitou spojitost s tvým jazykem? Jistě je požehnané pro nás, a i pro naše rodiny a pro shromáždění, jestliže tomu správně rozumíme. Ztišení a důvěřování může být ničeno mnoha slovy. Jakub označuje jazyk za „*bezuzdné zlo*“ (3,8+). Je nepřitelem tichosti, ano i tehdy, když mluví o tichosti. Co však je láska? Ta nemluví, nýbrž miluje! O tichosti není možné jen mluvit; ta musí být uskutečňována.

Být zticha a trpělivě čekat, důvěřovat jen Bohu a klidně čekat je naší přirozenosti nemožné; to si musíme vyprosít a naučit se tomu; a většinou se tomu učíme v boji a v těžkostech.

V době plné úspěchanosti a neklidu je pro věřící srdce zvláště důležité, aby bylo před Pánem zticha a v klidu. Blížíme se ke konci tohoto věku, jenž se, především ve věcech týkajících se Boha, vyznačuje nerozvážností a nestřízlivostí. Ne nadarmo nás Písmo svaté nabádá: Buďte střízliví, buďte rozvážní! Dnes je nápadným zjevem, že klid a jistota mnohých Božích dětí se změnila v chvátání a neustavičnost. To nemůže pocházet z dobrého zdroje. Proto nás Pán vybízí a zve: „*Skrze obrácení a skrze pokoj budete zachráněni.*“ (Iz. 30,15a+) Toto jistě platí především neobráceným lidem. Ale i vykoupeným je třeba připomínat, že Pán si přeje vidět Svůj lid ve Svě přítomnosti, u Svých nohou. Maria z Betanie to pochopila a došla uznání Páně. Kolik času ty využíváš k tichému sedění před Pánem a kolik pro svou činnost? Zanedbáváme-li takové tiché chvíle v přítomnosti našeho Pána a Spasitele, nemůžeme se divit, že se naší duše zmocní neklid uvnitř i navenek.

14. březen

Vím, komu jsem uvěřil.

2. Timoteovi 1,12

Mnozí lidé nejsou opravdu šťastní – tak, aby je nic netížilo, třebaže Bohu upřímně vyznali své hříchy. V jejich srdci stále ještě zůstávají určité pochybnosti o jistotě jejich vykoupení. Patříš také mezi ně?

Proč ti Bůh může odpustit, ačkoli v Jeho očích není nic hodnějšího nenávisti než hřích? Protože provedl soud nad hříchem na golgatském kříži na Svém milovaném Synu. ON tam podstoupil za hříšníky soud, ano, opuštění Bohem a smrt. Jestliže jsi činil pokání a přijal vírou Jeho dílo vykoupení, je ti přičtena Kristova smírcí oběť a uděleno odpuštění hříchů. „*On raněn jest pro přestoupení naše, potřen pro nepravosti naše. Trest k našemu pokoji byl na něm, a zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno.*“ (Iz. 53,5+)

Nemusíš čekat na nějaké zvláštní pocity. Důvěřuj tomu, co Bůh přislíbil! Přijmi vírou odpuštění svých hříchů! Tvé hříchy jsou odpuštěny, protože Pán Ježíš za ně zemřel. Jsi před Bohem ospravedlněn, protože Pán Ježíš byl vzkříšen. „*Jemu (tj. Ježíši) všichni proroci svědectví vydávají, že odpuštění hříchů vezme skrze jméno Jeho všeliký, kdokoli uvěřil by v Něho.*“ (Skut. ap. 10,43) Pevně drž tyto pravdy a mysl na to, kdo k tobě mluví skrze Bibli. Je to Bůh a nikoli člověk. Zda nám toto nedává nejvyšší jistotu? Kéž bychom Mu jen za spasení v Pánu Ježíši více děkovali a méně pochybovali!

V katedrále sv. Pavla v Londýně je mnoho hrobů význačných a vysoce postavených osob. Na jednom mramorovém náhrobku je tento nápis: „Žil jsem v pochybování, zemřel jsem v nejistotě, a kam jdu, nevím.“ Zda tato slova nevyjadřují naprostou prázdnotu a beznaděj člověka? Je vůbec možné zanechat po sobě nějaké smutnější svědectví? Jistě, bez Pána Ježíše není žádná jistota pro věčnost, žádný pokoj a pravá radost ani v tomto životě. Bez Něho je vše tmavé. Ale jaká milost, že je mnoho lidí, kteří mohou vydat a po sobě zanechat jiné svědectví. To, co říká dnešní verš, smí ústy apoštola Pavla říkat všechny Boží děti, protože Pán Ježíš, Boží Syn, položil na Golgotě Svůj život, aby spasil hříšníky. Toto je spasitelná víra. „*Kdož věří v Syna, má život věčný.*“ (Jan 3,36) Je to blahé vědění. Žádná nejistota, žádné pochybnosti, protože... „*psáno jest*“. O to se opírá víra. Jak šťastní lidé jsou Boží děti! Jejich život je skryt s Kristem v Bohu. Ale brzo bude zjeven ve slávě. Až do té doby On je ve Své lásce a moci nese a zachovává na cestě do Otcovského domu v nebesích.

Je mnoho křesťanů, kteří „také něčemu věří“, ale nemají skálopevné vědění vyjádřené v dnešním verši. Mnozí doufají, že mají „pravou víru“, ale neznají tu Osobu, která je předmětem „živé víry“. Jiní se domnívají, že jsou „stejně dobří“ jako praví křesťané, a tedy způsobí pro nebe. Milý čtenáři, všimni si, že v dnešním textu nestojí: Vím, čemu jsem uvěřil, nýbrž komu jsem uvěřil. Biblická víra obsahuje poznání ztraceného stavu hříšníka před Bohem a vede k obrácení. Pokud jde o odpuštění hříchů, opírá se o krev Krista a uchopila se Pána Ježíše jako Spasitele duše. Tato víra odstraňuje jakoukoli pochybnost a každou nejistotu. Takový věřící ví, komu uvěřil, a kam jde.

15. březen

Ježíš Kristus, který dal sebe samého za nás, aby nás vykoupil od všeliké nepravosti (= bezbožnosti), a očistil sobě samému (co) svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích.

Titovi 2,13.14

Naděje věřícího

Kristus byl jednou obětován, aby nesl hříchy mnohých. Nezůstal ve smrti, kterou podstoupil pod tíží hříchu, jenž byl na Něho vložen. Neviděl porušení. Bylo nemožné, aby ten milý Boží Syn byl držen v poutech smrti, když Svou obětí učinil zadost Boží spravedlnosti. Bůh Ho vzkřísil z mrtvých a Jeho vzkříšení je důkazem, že Jeho oběť byla přijata, že zvítězil nad smrtí a zahladil moc satana, který měl moc smrti. Ba stalo se ještě něco více: Bůh Ho vzal k sobě a vysoce Ho vyvýšil; Kristus se posadil po pravici Boží velebnosti, když předtím učinil očištění hříchů; byl korunován slávou a ctí, a víra Ho tam vidí.

Ale ukáže se podruhé, aniž bude mít co činit s hříchem; a ti, jejichž hříchy On nesl, Ho čekají. Těm se zjeví k spasení; neboť ačkoli oni mají už spasení svých duší a jsou učiněni způsobilými pro nebe, jsou ještě v těle slabosti, v němž lkají. „*I my sami v sobě lkáme, zvolení synů (= synovství) očekávající, a tak vykoupení těla svého.*“ (Řím. 8,23) Jak úžasná je tato naděje!

Kdysi jsme byli bezbožní, ale Kristus nás, pokud jsme se na Něho obrátili jako na Spasitele-Boha, vykoupil od veškeré bezbožnosti. Stalo se to už, když jsme dokonce ještě ani nebyli, totiž na Golgotě; tam On se za nás vydal. Je to skutečnost, která pro nás musí mít praktické důsledky a má je mít, neboť On si nás „očistil“ jako Svůj vlastní lid, o němž si přeje, aby byl „*horlivý v dobrých skutcích*“. Položme si tedy otázku, zda ta vysoká a slavná pravda, že Mu patříme, budí v našich srdcích touhu po „*dobrych skutcích, které Bůh připravil, abychom v nich chodili*“ (Ef. 2,10)?

Je nebezpečné vyznávat zásady, které však neovládají náš praktický život. Jakého druhu jsou ty dobré skutky, se učíme, jsou-li naše svědomí pocvičena v Boží bázni a zůstáváme-li závislí na Bohu. První skutky se projeví v tom, že budeme utvářet, resp. změním své běžné zvyky, způsoby svého chování k rodinným příslušníkům a bližním podle toho světla, které jsme načerpali z Božího slova. Lhostejnost v tomto směru by byla lehkomyšlnost a ta není o mnoho lepší než bezbožnost, od níž nás Kristus vykoupil. V křesťanstvu jsou určité formální představy o tom, co jsou dobré skutky. Nejde však o zastávání nějakého systému názorů a pouček, nýbrž o to, abychom v událostech a okolnostech každodenního života zjevovali Krista a tím dokazovali, že jsme Jeho vlastnictvím.

16. březen

Chod' ustavičně přede mnou a buď dokonalým.

1. Mojžíšova 17,1

Rozpomínám se na tě... když jsi za mnou chodil(a) po poušti.

Jeremiáš 2,2

Enoch chodil (stále) s Bohem.

1. Mojžíšova 5,22.24

Chození před Boží tváří uchovává duši v ustavičném zkoušení se a v bdělosti. Vědomí, že Boží oko je na nás stále upřeno, nám dává chodit opatrně a obezřele a uvádět své cesty do souladu s Jeho vůlí. Bůh vidí všechny naše kroky a zná každé naše odchylení od „stezek spravedlnosti“. Víme-li to, budeme se každého dne pokorně modlit: „*Oznam mi cestu, po které bych choditi měl... Duch tvůj dobrý ved' mne jako po rovné zemi.*“ (Ž. 143,8.10) Chození za Pánem vyžaduje poslušnost a poddanost. Poušť, na níž se nalézáme, je bezcestná pustina, kde však smíme nalézat Jeho stopy, které nám ve Svém slově zanechal, a které máme jednoduše následovat, abychom nebloudili. Jeho „*šlépěje kropí (kanou) tučností*“ a jsou pro nás plné požehnání (Ž. 65,12). Chtějme tedy chodit v Jeho šlépějích!

Ale nejvzácnější věcí je přece jen chození s Ním, které předpokládá úplný soulad s Jeho myšlenkami a úmysly. Chodíme-li s Ním, musíme s Ním držet stejný krok, a přitom s Ním můžeme rozmlouvat a On s námi může hovořit a sdělovat nám Své myšlenky. Tak tomu bylo u Enocha. Měl plné obecenství s Bohem, takže Bůh mu mohl zjevit velικά tajemství (Juda 14.-15. v.). Jak vzácný je to podíl! Kéž bychom ho znali a měli i my!

Chodit před Boží tváří je opravdová síla. K tomu však nesmíme mít před očima jiný předmět než samého Boha. Jsou-li naše očekávání založena na lidech, nechodíme již před Bohem. Proto je tolik důležité, abychom se upřímně zkoušeli, kam jsou naše očekávání zaměřena. Je to Bůh, jenž vyplňuje naše srdce, anebo to jsou do určité míry ještě lidé anebo věci kolem nás?

Chodit vírou je jediný prostředek, jak se povznést nad svět, protože víra vyplňuje celý svůj obzor Bohem, takže pak už nezbývá žádné místo pro něco jiného. Pak můžeme s žalmistou říkat: „*Vždy přece měj se k Bohu mlčenlivě (= v Boha tiše důvěřuj) duše má, neboť od něho jest očekávání mé. Jen On jest skála má, mé spasení, vysoký hrad můj, nepohnu se.*“ (Ž. 62,6.7+) Naší přirozenosti je to slovíčko „jen“ nepohodlné; ona by sice nechtěla Boha úplně vyloučit, ale přesto nechce svou naději a své očekávání zaměřovat jen na Něho. Jenže Bůh se ani v obyčejných, všedních věcech našeho života nechce dělit o Svou slávu s člověkem. Od začátku až do konce to musí být „jen On“. A tato závislost na Bohu nesmí být pouhé vyznání rtů, nýbrž musí být hluboce cítěna v srdci. Jakmile duše přestane skládat svou naději v člověka, teprve pak – ano, jenom pak – je schopna nechat jednat Boha. A když působí On, bude vše dobré. On sám zařizuje všechno pro ty, kteří svou důvěru cele zaměřují na Něho, a nepotřebují mít o něco starost. Je možné, aby pro všemohoucího Boha bylo něco příliš veliké? V žádném případě! A zahanbí On snad některé Své dítě, které Mu důvěřuje? Jistěže nikdy!

17. březen

Nemějte obecnství s neplodnými skutky tmy, ale raději je trestejte (nebo: „*odhajte*“).

Efezským 5,11+

„Mohu vás ujistit, že bezbožní se svatých lidí bojí. Nenávidí je, ale přitom z nich mají strach. Aman se třásl před Mardocheem (viz Kniha Ester), třebaže se ho snažil zahladit. Ano, nenávisť proti věřícím bývá často pouhým projevem bezmocného strachu, který si však oni pro pýchu nechtějí přiznat.“ – Tak to kdysi řekl jeden Boží muž.

A jiný pověděl: „Budeš-li prakticky žít jako křesťan v opravdové bohabojnosti, bude se tě bát i satan.“ Ano, čím věrnější je křesťan podle Božího slova v oddělení od hříchu a od světa, tím více se bude cítit odsuzován každý bezbožný člověk i svět. Na druhé straně mnohé srdce může být takovou věrností přivedeno k přemýšlení a obrátit se k Pánu.

Žel že dnes je tomu s věřícími tak často jinak! Takové rozhodné oddělení od jakéhokoliv zla a od přizpůsobování se světu se pomalu stává vzácností. Nejen od toho, co už je viditelně zlé, ale také od všech „neplodných (jalových) skutků tmy“ se máme držet daleko. A nestačí pouhé oddělení navenek; Bůh si přeje čistotu a svatost srdce. Kolem nás vládne nejen mravní, ale též náboženská temnota. Kéž bychom se tedy v každém směru chovali jako „děti světla“.

„Všichni, kteří chtějí pobožně živi býti v Kristu Ježíši, protivenství míti budou.“ (2. Tim. 3,12) Jestliže se nám to dnes neděje, pak to jistě není tím, že by se satan a svět změnil. Jejich úmysly s námi jsou stále stejně temné. To, že dnes nejsme pronásledováni, si tedy musíme vysvětlit naším selháním ve věrnosti. Svět nevidí naše světlo, a proto se necítí být námi odsuzován.

Je možné představit si, že člověk, který jednou na sobě zakusil očišťující moc Kristovy krve a okusil, co je Otcovo objetí a políbení, by se znovu mohl vrátit k mlátu, které žrala prasata? Je možné představit si, že někdo, kdo okusil sladkost nebeské manny a kdo pil z osvěžujících vod oné duchovní skály, by se zase mohl roztoužit po egyptských hrcích masa? Žel že skutečnost nás učí, že to možné je. Kolik světského smýšlení a usilování o věci tohoto světa se nalézají mezi námi! Jak málo se ukazuje onen vzácný obraz Krista u tak mnohých, kteří jsou Jeho vlastnictvím! Jaká opravdu hrozná povrchnost a neláska se tu často projevuje. Jak to musí rmoutit srdce našeho Pána! Jestliže ti to něco říká, milý čtenáři, tedy se zastav a jdi do sebe. Nechtěj déle setrvávat v takovém stavu, nýbrž vyznej Pánu všechno zlé. Jako kdysi Rudé moře dělilo vykoupený lid od Egypta, nyní má být dělicí čarou mezi námi a světem Kristův kříž.

18. březen

Otče, zhřešil jsem proti nebi a před tebou.

Lukáš 15,21

Jak těžké bývá člověku vyslovit tuto větu! Žádný člověk neslyší rád slovo „hřích“, neřkuli aby to slovo vyslovil. Všechno jiné mu jde lehčeji z úst, než aby přiznal, že hřešil. „Nebylo to správné, co jsem dělal“, „neměl jsem to dělat“, anebo „rozhodně to už víckrát neudělám“. Ano, takhle si lidé sami odpovídají, když se jejich svědomí probudí a volá. Jsou to jistě nepohodlná slova: „Zhřešil jsem!“ Ale nic nepomůže, pokusíme-li se obejít je a říkat: „Ale ano, jsme přece všichni hříšníci“, anebo: „Inu člověk je jen člověk“, – nikoli: „JÁ jsem zhřešil!“ Jestliže někdo má zaplatit naše dluhy, musíme mu říci, kolik jsme dlužní, a jestliže Bůh nám má odpustit, musíme Mu povědět jasné vyznání a své hříchy jmenovat pravým jménem. Bez vyznání hříchů není odpuštění hříchů. David přišel k Bohu s pokorným vyznáním: „*Tobě, tobě samému zhřešil jsem, a zlého se před očima tvýma dopustil.*“ (Ž. 51,6) Nesváděj také svou vinu na okolnosti, které ti nebyly příznivé, anebo na druhé lidi, kteří tě svedli, jako to kdysi udělal v ráji Adam: „*Žena, kterouž (ty) jsi mi dal, ... ona mi dala ze stromu toho, a jedl jsem.*“ (1. M. 3,12) Jak dlouho to často trvá, než člověk nakonec dospěje k plnému a otevřenému vyznání: „*Zhřešil jsem!*“ Ale musí dojít až k tomu vyznání, chce-li být zbaven břemena na svém svědomí, chce-li se stát šťastným. Možná, že to je jenom tvůj otec nebo tvá matka, anebo nějaký jiný člověk, kterému máš něco vyznat. Nezustávej u polovičatého, zamličujícího doznání: „Je mi to líto“, nýbrž jdi a pověz: „Zhřešil jsem proti tobě. Odpusť mi to!“ A udělej to prosím brzo, ještě dnes!

V Božím slově se dočítáme o osmi mužích, kteří vyznali: „*Zhřešil jsem!*“ Jsou jimi faraón (2. M. 10,16); Balám (4. M. 22,34); Achan (Joz. 7,20); Saul (1. Sam. 15,24); Semei (2. Sam. 19,20); David (2. Sam. 24,10; 1. Par. 21,8); Jidáš iškariotský (Mat. 27,4) a marnotratný (ztracený) syn v Páně podobenství (Luk. 15,21); ale jen u dvou z těch mužů bylo to vyznání spojeno s opravdovým pokáním a zkormoucením. Rovněž Izrael vyznal dvakrát: „*Zhřešili jsme*“ (4. M. 14,40; 1. Sam. 7,6); ale jen v druhém případě se to stalo s pokořením a slzami. Ve všech ostatních případech bylo vyjádřené vyznání spíše svědectvím o strachu před trestem, anebo šlo jen o pouhé doznání nějakého převráceného jednání, které však bylo učiněno s naprosto nesklíčeným a nepotřeným srdcem. Proto také Bůh mohl jen ve třech případech: v Masfa (1. Sam. 7,6), u Davida a u ztraceného syna odpovědět v milosti. V ostatních případech, protože tu nebyla žádná zábrana, však musel následovat trest.

Jak vážné to je naučení pro každého člověka, pro nás všechny! Boží svatost nenechá projít ani jeden hřích bez odsouzení. Kéž by tedy naše vyznání vždy bylo doprovázené pravým sebeodsouzením!

19. březen

Vy otcové nepouzejte k hněvu dítek svých, ale vychovávejte je v kázni a v napomínání Páně.

Efezským 6,4

Výchova dětí (III)

Mnoho rodičů už se domnívalo, že s výchovou dětí je třeba počkat, až se obrátí. Je to veliký omyl. Výchova musí začít v nejužším dětském věku.

Jestliže věřící rodiče dovolují svým neobráceným dětem něco, co sami jako křesťané nemohou dělat, vymstí se to! „*Vyučuj mladého podle způsobu cesty jeho; neboť když i zestárne, neuchýlí se od ní.*“ (Přís. 22,6) Nikdy není příliš brzy, abychom začali ukazovat dětem na Pána a seznamovat je s Božím slovem. Kdo si na to nevezme čas, bude toho později trpce litovat. Je však nutné, aby i rodiče se sami podřizovali Božímu slovu a byli dětem příkladem. „Slova učí, příklady táhnou,“ říká staré latinské přísloví.

O čem hovoříme se svými dětmi? Písmo nám dává radu: „*Otec synům v známost uvodí pravdu (= věrnost) tvou.*“ (Iz. 38,19) Chlubíme se tím, co Bůh při nás učinil, anebo třeba musí slyšet, jak kritizujeme jiné věřící, ba i bratry, kteří mluvili ve shromáždění? Děti mají bystrý sluch. Zdalipak mnoho dětí nebylo vyhnáno ze středu věřících tím, co rodiče před nimi mluvili o křesťanech?

Máme snášet spoluvěřící v lásce. Ano, i oni mají chyby, ale my je snad nemáme? Proto nás Písmo napomíná, abychom snášeli jedni druhé v lásce. „*Láska přikryje množství hříchů.*“ (1. Petr. 4,8)

S kritikou toho, co bylo mloueno ve shromáždění, se to však má dít jinak. Církev ovšem má posuzovat, co se mluví. Ale musí se to dít se svatou bázni, nikoli v duchu kritiky.

Děti napodobují rodiče. „*Jablko nepadá daleko od stromu,*“ říká přísloví. Více než slova působí při výchově dětí osobní příklad. Ale ještě více působí modlitba, je-li opravdová. Naše děti se nalézají ve světě, který je plný nebezpečí. Kdo je má ochránit? Jestliže sami pro sebe důvěřujeme Bohu, chtějme to dělat i pro své děti. Chtějme za ně prosit, i když už odrostou anebo snad už jsou mimo okruh rodiny. Ano, zvláště tehdy.

Opravdová modlitba rodičů je jako zeď kolem jejich dětí, vystavených ve světě mnoha rozmanitým nebezpečím. Velice jí používejme!

20. březen

Ale jako vyšší jsou nebesa než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše, a myšlení má myšlení vaše.

Izaiáš 55,9

Při jedné z návštěv svého rodného města jsem měl možnost shlédnout je ze střechy jednoho vysokého domu uprostřed města. Obraz, který se mi shůry naskytl, byl naprosto jiný, než jak jsem jej znal z okolních návrší. Spatřil jsem tmavé dvorky uvnitř domů, holé, neutěšené zadní zdi; nebyl to nijak příjemný obraz. Musil jsem si položit otázku: Co asi vidí Bůh, když se tak z vesmírné výše dívá na konání, myšlení a plány lidí? Bůh se ovšem nedívá na venkovní fasádu. Vidí dovnitř, zpytuje a rozeznává myšlení a mínění srdcí.

Zda by i nám, nebeským občanům, nemělo jít o to, dívat se na všechno a posuzovat vše z nebeského stanoviště? Poznáme pak, jak mnohé z toho, nač jsme kladli velikou váhu a o čem jsme si myslili, že se toho musíme pevně držet, je v Božích očích úplně bezcenné. Kéž by se nám malé jevilo opravdu malým a veliké velikým, právě tak, jak to posuzuje a měří Bůh! Jak nesmírně vyšší jsou Jeho myšlení nad naše myšlení, a Jeho cesty nad naše cesty!

Oč vyšší jsou nebesa než země? Jsou nevýslovně vysoko, neboť Bůh jistě nemyslí na hvězdné nebe a na oblaky, které často zahalují vrcholy hor. Tak nesmírně mnohem vyšší jsou tedy Boží cesty oproti našim cestám, a přesto bychom chtěli je, a tím i nebeského vládce, měřit naším „loktem“! Boží cesty s námi jsou vždy dokonalé, ať už jim rozumíme nebo ne. Učenec Blaise Pascal (1623 – 1662) řekl: „Temnota nespočívá na Božích cestách, nýbrž na našich očích.“ A jestliže všemoudrý a všemocný plánovač našich cest navíc Svůj lid dokonale miluje, jistě bychom Mu měli plně důvěřovat a čekat na Jeho vedení v každé jednotlivé věci našeho života.

Boží myšlenky a činy jsou proti našemu přemýšlení nepochopitelně vysoké. Zvážíme-li to, vytušíme něco z této velikosti:

– „čeho oko nevidalo, ani ucho neslýchalo, ani na srdce lidské nevstoupilo, co připravil Bůh těm, kteříž jej milují“ (1. Kor. 2,9);

– co to znamená, že Kristus Ježíš, ačkoli byl „ve způsobu Božím“, tj. sám Bůh, se tolik ponížil, že na sebe vzal způsob služebníka, tj. stal se poddaným a poslušným člověkem „až do smrti, a to smrti kříže“ (Fil. 2,6-8);

– že „tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16);

– „která by byla širokost, a dlouhost, a hlubokost, a vysokost, a poznati přenesmírnou lásku Kristovu“ (Ef. 3,18.19);

„Ó hlubokosti bohatství, i moudrosti, i umění (= poznání) Božího! Jak jsou nezpytatelní soudové jeho, a nevystižitelné cesty Jeho.“ (Řím. 11,33)

21. březen

Poznání, příliš divné pro mne, příliš vysoké: nemohu k němu.

Žalm 139,6+

Vědomí, že Bůh všechno vidí, je věřícímu potěšením; cítí se v Božím světle dobře a to ho chrání, aby nesešel s cesty. Je prozíravý v řeči i v praktickém životě. Právě tak v dnešních tolik zlých dnech, kdy synové tohoto světa nehledají Boha a neptají se na jeho vůli, a kdy jsou strhávány pilíře základů, si věřící smí připomínat: „*Hospodin je v paláci (nebo: v chrámu) svatém svém... trůn Hospodinův v nebi jest; oči jeho hledí, víčka jeho zkoušejí syny lidské.*“ (Ž. 11,3.4+)

Jak nesmírná to je milost, že my, kteří jsme kdysi byli na tomto světě bez Boha, jsme nyní uvedeni do Boží přítomnosti! Izraelita směl vstupovat jen do předsíně (nádvoří) chrámu, zatímco my máme svobodu k vcházení do svatyně; tam vidíme zjevení Boží lásky v Kristu Ježíši v díle vykoupení, vykonaném na Golgotě, kde se náš drahý Pán vydal na smrt. Skrže dokonalost Jeho díla došla naše svědomí klidu a naše srdce se radují při vědomí, že Boží oko je na nás vždycky upřeno se zalíbením. Jak vzácný je nám tedy příslib Páně: „*Dám radu, oko své na tě obrátě.*“ (Ž. 32,8) Toto vědomí působí, že naše kroky jsou pevné a jisté; necháváme se řídit Božím slovem, které je svící našim nohám, a ve světle Jeho slova jsme schopni rozeznávat, co je svět, a hledat věci, které jsou nahoře. Když už pro Davida bylo poznávání Božích cest příliš úžasné, oč více by rozvažování Božích cest s námi mělo v našich srdcích budit chválu, děkování a velebení za vše, co On při nás učinil!

Jistě, mnohem vyšší jsou Jeho cesty než naše cesty, a Jeho myšlení než naše myšlenky (Iz. 55,9), a měli bychom se na Něho s plnou důvěrou cele spolehnout a čekat na Jeho vedení i v malých věcech našeho života.

Ale stává se, že někdy málo myslíme na Pána a sami děláme nějaká rozhodnutí, což pro nás nemůže být požehnané. Anebo nedovedeme čekat a býváme netrpěliví. Takový stav je nebezpečný. K víře musí být připojována trpělivá vytrvalost a Bůh často zkouší Svůj lid, zda má trpělivost a dovede na Něho čekat, i když se ve viditelných věcech ještě neukazuje žádná pomoc. Vezmeme-li v takové chvíli sami věc do svých rukou, tím že odvrátíme svůj zrak od Pána a díváme se na příhodné věci a okolnosti, dojde k tomu, že prosadíme „svou cestu“. Pán o tom říká: „*Nejsou zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé.*“ (Iz. 55,8)

22. březen

Když okusil Ježíš octa, řekl: Dokonáno jest. A nakloniv hlavy, Ducha (Otcí) poručil.

Jan 19,30

Není to jednoduché?

Dvě dívky se zúčastnily zvěstování evangelia, při němž se mluvilo o posledních slovech, která vyslovil Pán Ježíš na kříži, než předal Ducha Otcí: „*Dokonáno jest!*“ Jednoduchou vírou se spolehly na tato slova a našly pokoj a smíření s Bohem. – Na zpáteční cestě domů si obě řekly: „Jak je to jednoduché!“

Často se setkáváme s ustaranými lidmi, kteří nemají pokoj s Bohem, protože si myslí, že spasení je něco, co lze jen těžko získat. Domnívají se, že Bůh napřed na člověku požaduje spoustu věcí, než tento může být spasen. To je ovšem veliký omyl. Sice je pravdou, že brána je těsná a cesta úzká, které vedou k životu. Jenže jim je těžko tam vejít, protože se o to pokoušejí na základě své vlastní spravedlnosti anebo skrze své dobré skutky. Člověk má jednoduše přijít jako nepolepšitelný a zahynulý ztracený hříšník a přečíst si nápis nad těsnou branou: „*Dokonáno jest!*“ Je to úžasné Boží prohlášení a víra se ho chápe ke spasení.

Ale co je dokonáno? Všechno, čeho bylo třeba k uspokojení požadavků Boží spravedlnosti vůči nám, a všechno, čeho bylo třeba jako odpovědi na naše potřeby. Kristus zaplatil výkupné, tím že obětoval Bohu Svůj dokonalý život, a tak učinil zadost Božím požadavkům. Bůh tedy je spravedlivý, jestliže ospravedlňuje toho, „*který jest z víry v Ježíše*“ (Řím. 3,26+).

Synovec soudce jednoho skotského smírčího soudu byl obžalován a musel stanout před svým strýcem. Celé malé město bylo vzrušeno a v napjatém očekávání. Všichni se domnívali, že ten mladý muž, třebaže byl plně vinen, dostane vzhledem k postavení svého strýce pouze nějakou důtku. Za hlubokého ticha se strýc obrátil na svého synovce a řekl: „Mladý muži, vy především jste měl s ohledem na postavení svého strýce respektovat zákony; ale vy jste zákon přestoupil. Odsuzuji vás k nejvyššímu trestu, jaký přichází v úvahu.“ Znamenalo to vysoký peněžní obnos.

Všem se zatajil dech. Onen mladý muž si myslel, že musí padnout na zem.

Opět nastalo delší ticho, načež onen starý soudce povstal, odložil svůj úřední oděv, vyňal peněženku a položil před soudního zapisovatele plný obnos uloženého peněžního trestu.

Potom se obrátil na hluboce překvapené diváky a řekl jim: „Vidíte, toto Bůh udělal pro mne! Byl jsem jako hříšník, který přestupoval Boží zákony, odsouzen k věčnému zatracení. Ale Bůh mne miloval a Jeho Syn sestoupil na tuto zem, vzdal se Svě slávy a zaujal na kříži místo, které patřilo mně; zaplatil můj dluh. Zvolal na kříži: „*Dokonáno jest!*“ Boží spravedlnost je uspokojena, Bůh Ho vzkřísil a to je písemné potvrzení pro každého hříšníka, který uvěří v Ježíše.“

23. březen

Neboť jednou obětí dokonalé učinil navěky ty, kteříž posvěcení bývají.

Židům 10,14

Anglický učenec Thomas Biley, který žil v 16. století, píše: „Než jsem přišel ke Kristu, velice jsem trpěl od lidí. Nakládali mi neúnosná břemena. Nutili mne, abych Pánu přinášel mnoho obětí, takže se mi vedlo jako oné ženě v Evangelii, o níž čteme, že *„mnoho byla trápena od mnohých lékařů, a vynaložila všecken statek (= majetek) svůj, a nic jí bylo neprospělo, ale vždy se hůře měla“* (Mk. 5,26). Jednoho dne jsem slyšel zvěstovat jméno Ježíše. Koupil jsem si latinský Nový zákon, nevěda, jaký poklad jsem si tím přinesl domů. Jakmile jsem tu Boží knihu otevřel, padl můj zrak na verš: *„Věrná je tato řeč a všelijak oblíbení hodná, že Kristus Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil.“* (1. Tim. 1,15) Toto slovo dopadlo jako balzám na mnou sklíčenou a zdeptanou duši, tlačенou břemenem nesčetných hříchů. Byl jsem blízek zoufalství. Nyní jsem mohl díky té úžasné Boží moci v pouhém jednom verši se radovat z Ježíše jako svého Spasitele. Mé srdce teď mohlo radostí zpívat.“

T. Biley se stal věrným svědkem Páně a požeňnaně působil v Anglii ve službě svého Mistra a Pána. Při čtení té zprávy nás bezděky napadají slova apoštola Pavla: *„Protož není již žádného odsouzení těm, kteříž jsou v Kristu Ježíši. Neboť zákon Ducha života v Kristu Ježíši vysvobodil mne od zákona hřícha i smrti.“* (Řím. 8,1.2)

Mnoho lidí, kteří přišli se svými hříchy k Pánu Ježíši, nemůže pochopit, že jistota jejich věčného spasení vůbec nezáleží na nich. Vidí své časté pády i hříchy a vedle toho Boha, který je svatý a nemůže se dívat na hřích. Copak to může jít dohromady?

Je jisté, že naše klesání a naše pády jsou ztrátovými body v našem životě pro Boha. Jejich znakem je: žádné ovoce pro Boha. Ano, naše nevěrnost může vést k ztrátě naší odměny, k ztrátě korun, a to je velice zarmucující. Avšak že by tím bylo dotčeno naše věčné spasení, je satanova lež.

Bůh nenávidí hřích – ale může ho odpustit. Proč? Protože na golgotském kříži vykonal trest nad hříchem na Svém milovaném Synu. A pomyslíme-li na to, že je svatý a naprosto spravedlivý, rozhodně nebyl Jeho hněv oslaben tím, že šlo o Jeho Syna. Pán Ježíš musel nést plnou tíži soudu, opuštění Bohem a smrt.

Jestliže jsi činil pokání a vírou přijal toto dílo vykoupení, byla ti Bohem přičtena Kristova oběť a odpuštěny všechny hříchy, i ty, které ještě učiníš. Protože ta oběť dokonale uspokojila Boží nároky a On ji přijal, spočívá tvé i mé spasení na věčně pevném základě. Co nám zbývá, není: pochybovat, nýbrž: děkovat. Nezapomínejme na to!

24. březen

Já jsem oslavil tebe na zemi; dílo jsem vykonal, kteréž jsi mi dal, abych činil.

Jan 17,4

Boží spasení (I)

V tomto verši je předmětem hovoru Pána Ježíše s Otcem „dílo“. On hleděl k nebi a Jeho učedníci směli slyšet úžasná slova, která říkal Otcí. Asi jim nerozuměli, protože Pán se staví za Svě dílo, jako by již bylo dokonáno, zatímco učedníci se ještě nestali svědky díla na Golgotě.

My dnes můžeme s velebením přemýšlet o tom, že ono dílo vyšlo od Boha, protože Pán řekl: „...*dílo, ...kteréž jsi mi dal, abych činil.*“ Jak nám z toho všeho září vstříc Boží láska, která byla v Jeho srdci, dříve než byly položeny základy vesmírných světů! Bůh je láska. Věčně Mu za to buď dík! „*V tom zjevena jest láska Boží k nám, že Syna svého, toho jednorozeného poslal Bůh na svět, abychom živi byli skrze něho. V tom jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal Syna svého (jako) oběť slitování za hříchy naše.*“ (1. Jan. 4,9.10) V Ep. Židům 10 Pán říká: „*Ve svitku knihy je psáno o mně.*“ Jak velikým se nám stává ono: „*Aj, jdu, ... abych činil, ó Bože, vůli tvou!*“ (Žid. 10,7+) Zde začínala Jeho cesta poslušnosti, když na sebe vzal tělo, které Mu Bůh připravil, aby se stal Božím Beránkem, kterého On si vyvolil, a který jedině Ho mohl uspokojit. A tak náš drahý Pán šel touto cestou, až na pni kříže zvolal: „*Dokonáno jest!*“ Jaká radost a uspokojení naplňovaly Jeho srdce, když mohl říci: „*Dílo jsem dokonal,*“ a jakou ono bylo líbeznou vůní pro Toho, který Mu je dal učinit! On tedy pro radost, která byla před Ním, strpěl kříž. Kéž bychom více hleděli na Jeho dílo, v němž nám plným jasem září vstříc láska Otce, a kde vidíme vystupovat líbeznou vůni oběti Krista.

Boží oko nikdy nevidělo na zemi takového člověka, který by tak jako Pán Ježíš toužil po oslavení Otce a po blahu lidí. Otcovo srdce se radovalo z naprosté poslušnosti Syna a z Jeho závislosti. Ať Pán činil cokoli, ať uzdravoval nemocné nebo vymítal demony, ať potěšoval truchlící nebo trestal samospravedlivé, ať křísil mrtvé nebo uklidňoval rozbourěné moře – vše se dělo v naprostém souhlasu s Otcem. Nesmíme si myslet, že Bůh Mu v každém případě dal nějaký přesný příkaz.

Syn mohl říci: „*Já a Otec jedno jsme.*“ (Jan 10,30) Cokoli Syn myslel a činil, bylo v témž okamžiku i v srdci Otce. Avšak v Getsemane ležel Syn na Svě tváři a učil se v slzách a potu, co znamenalo s pohledem na kříž říci: „*Ne má vůle, ale tvá staň se.*“ (Luk. 22,42) Pán Ježíš se nemusel učit poslušnosti jako my a naše děti, protože nám je vrozena neposlušnost. On byl vždy a za všech okolností poslušný.

Celou cestu Syna na zemi znal od věčnosti i Otec. Cokoli způsobilo Synu utrpení a bolest, cítil stejně i Otec. A když se Syn po dokonáném díle opět navrátil k Otcí, slyšel od Něho tato slova: „*Sed' po pravici mé, dokud nepoložím nepřátele tvých za podnož noh tvých.*“ (Ž. 110,1). Také toto bylo částí radosti ležící před naším Pánem, pro niž strpěl kříž (Žid. 12,2+). Zvítězil a sedí se Svým Otcem na Jeho trůnu (Zjev. 3,21).

25. březen

Já jsem oslavil tebe na zemi; dílo jsem vykonal, kteréž jsi mi dal, abych činil.

Jan 17,4

Boží spasení (II)

Jaká milost, že na této zemi byl jeden, který na konci Svého vezdejšího pobytu mohl Bohu říci: „*Já jsem oslavil tebe na zemi.*“ Byl to Boží Syn, který se stal člověkem, aby zjevil Boha a nás spasil. Všichni, naprosto všichni – kromě Něho – na zemi Boha zneučetili a zhaněli. Ježíš Kristus, jednorozený Syn Otce, přišel a Boha zde oznámil (vypravil) jako světlo a lásku, a vždy Ho dokonale oslavil. Ve všem, co chtěl, mluvil a činil, byl Jeho život vždy slávou pro Boha, nepřerušovaným oslavením Otce.

Jakou rozkoší muselo být pro Boha, když po všech bezbožnostech a ohavnostech lidí zde viděl jednoho dokonalého člověka, který se od svého prvního až do svého posledního dechu cele zasvětil Bohu, a jehož myšlenky, slova a skutky bez výjimky stoupaly k Bohu jako líbezná vůně. Takový, jaký byl na věčnosti, byl i jako člověk na této zemi.

A mohl dále říci: „*Dílo jsem vykonal, kteréž jsi mi dal, abych činil.*“ Ve skutečnosti sice ještě před Ním ležela ona hodina utrpení; avšak On tu ve Svých myšlenkách, jako i v čtyřech předcházejících kapitolách, zaujímá už Své místo za křížem, aby nám mohl ukázat úplné ovoce Svého přeslavného díla. A tak jsme měli i my, Jeho lid, předem vidět a slyšet, co On měl být v tomto novém postavení pro nás na zemi. Umývá naše nohy, potěšuje nás, povzbuzuje a vyučuje nás tím nejněžnějším způsobem a prosí za nás Otce. Jak slavné jsou výsledky Jeho dokonalého díla!

Jaké bezmezné zalíbení nalézal Bůh Otec od počátku až do konce v životě Svého Syna na zemi jako člověka mezi lidmi! Syn činil vždy to, co se líbilo Otci, a to za nejtěžších okolností: Jeho národ Ho zavrhl a nenáviděl Jej, který byl věrný obraz (otisk) Boží podstaty a blesk Jeho slávy (Žid. 1,3), a potvrdil tím svou nenávist proti samému Bohu.

A když přišla hodina, v níž Syn, který se stal člověkem, dokonal na kříži dílo, které Mu Otec dal, co se stalo? Tu se ukázala úplná oddanost Syna Otci. Syn Ho oslavil jako člověk od prvního až do posledního okamžiku. Dílo na kříži tvoří dokonce základ pro věčné Boží oslavení: zde vyšla najevo Boží podstata, Jeho nekompromisní svatost a spravedlnost, a tu byla zjevena nezměrná velikost Jeho lásky v Jeho věčné uložené radě. A jak Bůh odpověděl na takovou oddanost a věrné provedení všech Svých myšlenek Svým milovaným Synem? – Bůh Ho „*pozdravil* (nebo: *oslovil*)“ (Žid. 5,10+) jako velkého nejvyššího Kněze, oslavil Ho u sebe samého tou slávou, kterou u Něho měl, dříve než byl svět. Dal Mu místo po Své pravici na trůnu. Korunoval Ho slávou a ctí a dal Mu jméno, které je nad každé jméno. Dává Mu sklízet ovoce těžké práce Jeho duše a dá Mu jako Synu člověka „*království věčné*“.

26. březen

Já jsem oslavil tebe na zemi; dílo jsem vykonal, kteréž jsi mi dal, abych činil.

Jan 17,4

Boží spasení (III)

Pán Ježíš oslavil Boha na zemi ve Svém životě, ale zvláště ve Své smrti. Skrze hřích člověka byla Boží sláva pro lidi zatemněna, setřena. Jak zle a drze jednal člověk proti Bohu! Urazil Boží majestát, přestoupil Jeho příkázání a tím uvedl v pochybnost Jeho spravedlnost, v porouhání Jeho jméno, ve všem pošlapal Jeho slávu. Ale Pán ji znovu zjednal a přivedl ke cti. Uskutečnil ji takovým způsobem, jak by se to jinou cestou nikdy nemohlo stát. Nikdy nebyla taková láska, která by se rovnala vydání Syna za hřích; nikdy nebyla taková spravedlnost, rovná té, jež neušetřila Svého Syna, když na sebe vzal hřích. Nikdy nebyl tak vznešený majestát, který učinil Syna odpovědným, aby učinil zadost všem Jeho požadavkům, nikdy nebyla pravda jako ta, která se nezalekla a necouvla ani před nutností smrti. Nyní Boha známe. Všechny Jeho vlastnosti byly vyvedeny na světlo smrti Krista. Jak za to máme Pánu děkovat, s radostí Ho oslavovat a vyvyšovat! Děláme to? Pán říká: „*Kdož obětuje oběť chvály, ten mne uctí.*“ (Ž. 50,23)

Nadepsaná vzácná slova Pána Ježíše nám ukazují naprosto jistý a nezměnitelný základ, na němž je věřící postaven před Bohem, a prostředek, jímž jeho svědomí bylo navěky uspokojeno. Bůh jedná s našimi hříchy podle ceny díla, které Pán Ježíš vykonal jednou provždy. V Něm je Bůh plně oslaven, a každý hříšník, i kdyby byly jeho hříchy nevím jak veliké a početné, – nyní může jít k Bohu. Přijme-li toto dokonané dílo vírou, nalezne milost, odpuštění a věčné spasení. Boží nevyhnutelný soud nad hříchem vytrpěl na kříži Pán Ježíš, takže člověk, který tomu uvěří, již nebude odsouzen. Tam byla jednou provždy úplně uspokojena Boží svatost a spravedlnost a On může věřícího ospravedlnit a prohlásit za čistého. Protože Kristus nesl naše hříchy a učinil za ně smíření, spravedlivý Bůh není již proti nám, nýbrž je pro nás.

Dílo dokonané Pánem Ježíšem má svůj původ v Bohu samém, neboť Pán řekl: „*Dílo jsem vykonal, kteréž jsi mi dal, abych činil.*“ On se ve Své nevýslovné lásce dobrovolně nabídl jako oběť a Bůh tuto oběť přijal, čímž „*dokonalé učinil navěky ty, kteří posvěceni bývají*“ (Žid. 10,14). Ale stejně tak je pravdou, že Bůh Ho vydal za nás, jak říká prorok: „*Hospodin uvalil na něj nepravosti všech nás.*“ (Iz. 53,6) Jemu budiž věčný dík za Jeho dokonalou oběť a nám darované dokonalé spasení!

27. březen

Drž pevně vzor zdravých slov, která jsi slyšel ode mne, ve víře a v lásce, které jsou v Kristu Ježíši. Krásného toho svěřeného statku ostříhej skrze Ducha Svatého, který v nás přebývá.
2. Timoteovi 1,13.14+

V takové době, kdy zlo se rozmáhá a zasahuje stále dále, a v níž zlí lidé svádějí anebo bývají svedeni, nás Boží slovo vybízí: „*Ale ty zůstávej v tom, čemu ses naučil a o čem jsi plně přesvědčen.*“ (2. Tim. 3,14+). Timoteus zakládal své přesvědčení na poučení apoštolem a na Písmech svatých.

Také my dnes nalézáme vzor (obraz) zdravých slov v Písmu svatém. Každá sebelepší úvaha probírá vždy jen určité dílčí stránky Boží pravdy. Celý obraz v božském souladu jeho jednotlivých částí nalézáme v Božím slově. Bděme tedy nad tím, abychom jednotlivé části tohoto obrazu nějak zvláště nevyzdvihovali, a přitom jiné zase nezanedbávali. I nejlepší úvahy – a jsme za ně srdečně vděční – jsou a zůstávají jen dílem lidí. Písmo svaté je vdechnuté Bohem. Skrze ně s námi chce Bůh mluvit přímo. Budme žádostivi rozumného, nefalšovaného mléka Božího slova (1. Petr. 2,2+), abychom měli před očima a v srdci vzor (obraz) zdravých slov a ve víře a v lásce ho pevně drželi.

Zvláště dnes je důležité na to dbát, protože všeobecnou snahou ve světě je vším otřást a podrýt to. Právě u nás, Božích dětí, jde o to, abychom vynaložili všechnu sílu a uchovávali obraz Pána Ježíše, daný nám v Božím slově, a pravdu Boží vůbec beze změny a bez jakéhokoli oslabení. Jde o to, abychom s rozhodností a neochvějně pevně drželi, co nám podává Duch Svatý. Nestačí také pevně držet jen „*rámec zdravých slov*“, nýbrž celý obraz v každé jednotlivosti, jak nám je podán Duchem Božím; neboť do nějakého rámce lze postavit všelicos, i nedobré věci. Proto také je řečeno: „*obraz (vzor) zdravých slov*“. „*Zdravá slova*“ jsou jenom vlastní Boží slova, uložená v Písmě svatém, která jediné jsou pravým pokrmem pro duši a duchovní potravou, působící růst věřícího. Pokud pak jde o to, co my lidé o tom říkáme, je třeba veškeré bdělosti; neboť příliš snadno se může stát, že můžeme přimísit lidská slova a lidské myšlenky, které už neodpovídají Božím myšlenkám a vedou na scesti.

Když Pavel napomíná svého syna ve víře, aby střežil svěřený majetek, nemyslí tím, aby ho uchovával (přechovával), jak to děláme třeba s cennými věcmi na nějakém bezpečném místě, v ocelovém trezoru či pokladně apod. Kdosi, jenž musel odejít z domu, dal každému ze dvou synů pytel osiva, o který měli dobře pečovat až do jeho návratu. Jeden z nich ukryl pytel na dobře chráněném, jenom jemu známém místě; onen druhý však připravil veliký kus pole a osivo zasel. Když se jejich otec vrátil, žádal navrácení svěřených pytlů. Tu onen první syn našel svůj pytel nedotčen na svém místě, jenže myši všechno osivo sežraly; druhý syn však zavedl otce na pole, které již bylo připraveno k bohaté sklizni. Kdo z nich se staral o svůj pytel lépe? Právě tak je tomu s tím, co Pavel má na mysli, ať už jde o udělený dar, anebo o obraz (vzor) zdravých slov: jde o Pána Ježíše Krista v našem srdci. Oboje může být udržováno ve své moci a kráse, jen zůstává-li to v našich srdcích živé a naše srdce jsou tím naplněna.

28. březen

Protož my na místě Kristově poselství dějice, jako by Bůh skrze nás žádal, prosíme na místě Kristově, smiřte se s Bohem. Neboť toho, kterýž hříchu nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom my učinění byli spravedlností Boží v něm. 2. Korintským 5,20.21

Nabídnuté smíření a jeho základ

Člověk přichází na svět s hříšnou přirozeností. Boží přítomnost je mu nesnesitelná. Nenávidí světlo. Náš Pán Ježíš, který nesl člověku vstříc jen Boží lásku a Boží slitování, musel na konci Své veřejné služby tesknit: „*Viděli i nenáviděli i mne i Otce mého*“ (Jan 15,24), avšak „*v nenávisti měli mne bez příčiny*“ (25. v.). Vzдор tomu však Boží láska k padlému a provinilému člověku zůstává beze změny táž. Sklání se k člověku a napomíná ho, ba prosí ho, aby se s Ním dal smířit! Boží svatost požadovala provedení trestu předem ohlášeného s pohružkou, potrestání viny. Bůh však určil Svého Syna, Pána Ježíše, aby byl pro nás zástupcem v soudu. Když Ježíš visel na kříži, byl Bohem souzen, jako by se sám dopustil hříchu a jako by se sám provinil hříchy lidí. Až tak daleko šla Boží láska. A toto je nyní podkladem k smíření, které je nabízeno hříšným lidem.

Milý čtenáři, přijetí nebo odmítnutí té nabídky určí, co bude tvůj věčný úděl: zda jím bude věčné spasení, anebo věčné zahynutí.

Není to divné, že to byla táž potopa, skrze niž zahynul „starý svět“ s tehdejším obyvatelstvem, která vynesla vzhůru koráb a dopravila praotce Noe s jeho rodinou na místo, které mu určil Bůh? Noe byl nejen ušetřen soudu, nýbrž byl při soudu zachráněn.

Jak úžasný to je obraz vykoupení v Kristu Ježíši. Svatý a spravedlivý Bůh nemohl jednoduše hříšníky přehlížet a přeškrtnout zúčtování viny. Zachránil nás soudem. Pán Ježíš, koráb našeho spasení, za nás strpěl soud. Bůh musí soudit hřích. Udělal to na Golgotě. Tam trestal Svého milovaného, jednorozeného Syna za cizí vinu. „*Trest k našemu pokoji byl na něm a zsinlostí jeho se nám stalo spasení.*“ (Iz. 53,5b+)

Podobné se stalo v Egyptě Izraeli, když Bůh oné noci zabíjel všechno prvorozené. Smrt přešla a rozedněl se den vykoupení. Zachránila je krev velikonočního beránka. Bůh řekl: „*A když uzřím krev, pomínu vás.*“ (2. M. 12,13) „*Věduce, že ne porušitelnými věcmi, stříbrem neb zlatem, vykoupení jste z marného svého obcování toho od otců vydaného, ale drahou krví jakožto Beránka nevinného a neposkrvněného, Krista.*“ (1. Petr. 1,18.19)

Boží děti jsou vyslanci svého nebeského Pána. Dokud jsou zde na zemi, mají na místě Kristově prosit lidi, aby se dali smířit s Bohem. Vědí, že doba milosti může brzo skončit, možná už dnes. Boží slovo je poučuje o hrozných souzeních, která přijdou na lidi. Znají onu „*hrůzu Páně*“ a vědí, že všichni, kteří nebyli smířeni s Bohem, budou věčně v místě trápení. Tato informovanost je zavazuje, aby své bližní varovali před blížícím se soudem. Děláme to? Využívejme každou příležitost a prosme lidi, aby se dali smířit s Bohem. Ukazujme jim cestu k spasení jejich nesmrtelné duše. Brzy přijde noc. Pracujme tedy, dokud je den!

29. březen

Ten, kdo v skrýši Nejvyššího přebývá (= sedí), ve stínu Všemohoucího odpočívati (= zůstávati) bude. – Díím Hospodinu: Útočiště mé a hrad můj; Bůh můj, v němž naději skládati budu.

Žalm 91,1.2

David byl v Boží škole, sám s Bohem v tichém ústraní, připravován pro veřejné činy. S takovým věřícím, kterého Bůh určí pro Svou službu na veřejnosti, se chce vždy nejprve zaměstnávat osobně a sám. Proto ho bere stranou: David se na poušti naučil, jakou pomoc a sílu má víra v Bohu. Tam už přemohl lva a medvěda, dříve než ho Bůh vedl na bojiště s obrem Goliášem, nepřítelem mnohem silnějším. Mojžíš se učil poznávat Boha i sebe v madianské zemi; potřeboval k tomu 40 let. Teprve pak ho vidíme, jak stojí proti faraónovi, velikému Božímu odpůrci.

Příčinou našich selhání a pádů většinou bývá, že jsme nebyli dost dlouho v skrytém obecenství s živým Bohem. Náš drahý Pán strávil celé noci na modlitbě k Bohu. Jakým napomenutím i pobídkou by to mělo být nám, chatrným lidem, abychom trávili mnoho času v tichu modliteb! Kde dobývají svatí svá prvá vítězství? Zcela jistě tam, kde je nevidí žádné jiné oko než Boží. Tam se člověk srdcem rozhoduje zapírat sám sebe, aby na sebe tiše bral kříž; tam se učí sklánět se a kořit, vzdávat se své vůle a podvracet rozumové závěry i každou vysokost, která se staví proti Boží známosti.

Když bylo město Královec pustošeno ohněm, přišel i starý pastor Jester v několika hodinách o všechno. Starý kostel lehl popelem a také jeho dům, jeho knihovna a všechno, co měl, se stalo kořistí plamenů. Jeden z jeho vnuků vynesl 86letého starce z hořící budovy, Když mu pak jeden přítel vyjadřoval hlubokou účast a těšil ho, odpověděl:

„Právě jsem četl 91. Žalm. Ten jsem prožil už vícekrát a mám ho vyzkoušený. Byl jsem v dobách, kdy řádil mor, ale ke mně se ta rána nedostala; prodělal jsem válku, ale Bůh mne chránil. Dostal jsem se do ohně, ale Bůh přikázal Svým andělům, aby mne nesli na rukou. Bůh mne nasýtil délkou života a nyní se ještě naplní poslední slovo Žalmu: On mi dá vidět Své spasení!“

Jak vděční můžeme být, dovoluje-li nám Bůh vést tichý a pokojný život! Kéž bychom ho jen žili „*ve vsí zbožnosti a šlechetnosti (= důstojné vážnosti)*“ pro Něho (1. Tim. 2,2)! Smíme nyní v naší zemi okoušet klid a pokoj, ale víme, že nemáme pro tento svět žádné zaslíbení kromě toho, že Bůh nás ani neopustí, ani nezanedbá. Proto ani Boží lid není ušetřen utrpení, těžkostí a různých béd. Jestliže však Boží dítě žije v obecenství s Pánem, nebude zneklidněno ani v těžkých zkouškách. Kéž nám Bůh dá, abychom Mu ani v takových zkouškách nepříčitali něco nenáležitého (srov. s Jobem 1,22).

30. březen

Dokonáno jest!

Jan 19,30

Jak nesmírně hluboký význam mají tato krátká slova, která náš Pán zvolal na kříži, dříve než sklonil hlavu a Duchu Otci poručil! „*Dokonáno jest!*“ – tak mohl zvolat po nesmírných prožitých utrpeních. Skončilo kruté týrání lidmi. Přestalo tupení a posměch těch, jimž Pán činil jen dobré. Ale především skončily ony tři temné hodiny, v nichž Pán nesl soud svatého Boha nad hříchem. To vše již bylo za Ním, a nyní slyšíme s kříže vítězný zvolání: „*Dokonáno jest!*“ Dosah těchto slov můžeme jen tušit. Otázka hříchu, která byla mezi Bohem a lidmi, zde byla vyřešena. Na kříži byl způsoben základ, takže Bůh nyní může nabízet odsouzeníhodným hříšníkům odpuštění a oznamovat, že hřích bude moci být jednou úplně odstraněn z vesmíru. Pán slavil na kříži nad satanem vítězství, které nemohlo být větší. Satan je nyní poraženým nepřítelem. Bůh byl na kříži oslaven takovým způsobem, že se v údivu jen můžeme klanět.

Jak velice je Bůh světlo, poznáváme v hodinách temnosti, když se odvrátil od Pána Ježíše. Ale z golgotského kříže září také Jeho božsky veliká láska. Tato láska nyní nalézá ozvěnu v srdcích těch, kteří před Něho předstupují s velebením a jejichž jistota má pevný základ v slovech Páně: „*Dokonáno jest!*“

Již není daleko chvíle, kdy uvidíme toho Vítěze z Golgoty tváří v tvář a budeme Ho pak v dokonalosti chválit a oslavovat za dílo, které vykonal na kříži.

V Božím rozsudku, vysloveném nad lidmi po zhřešení (1. M. 3,16-19), jsou uvedena čtyři slova: pot, trní, těžká práce a půda. Ten poslední Adam z nebe, Ježíš Kristus, musel v úzkosti Své svaté duše projít těžkou námahou, takže Jeho pot padal na zem podoben „*velikým krůpějím krve*“ (Luk. 22,44). Jak hrozné tělesné bolesti musel snášet! Tupení a korunován korunou z trní – obrazem zlořečení kvůli hříchům – procházel všemi utrpeními, o nichž byla řeč v Žalmech a v Prorocích. Odsouzen, ač nevinný, byl přibit na kříž hanby. Trpěl vnitřně a trpěl pod rukou surových lidí, podněcovaných mocemi temnosti.

Ale tajemstvím Jeho nevýslovných utrpení nebyly tolik bolesti, které Mu byly způsobeny lidskou rukou, ani tím vzbuzená utrpení Jeho duše, nýbrž spíše utrpení jako Nositele hříchů z ruky svatého Boha, jehož svatost On sdílel. Jako oběť za hřích, ačkoli sám spravedlivý, musel být Bohem opuštěn. Co to znamená, ví jenom Bůh. Co se během třech hodin temnosti odehrávalo v Jeho srdci, když jako Svatý a Čistý byl učiněn hříchem, když položil Svou duši jako oběť za vinu, nebude nikdy zjeveno nějakému smrtelníku. A nyní považ: toto On učinil pro tebe! Jaký postoj zaujímáš vůči Tomu, který tam bojoval i za tvou duši, aby tě mohl zachránit, spasit od věčné smrti? Jak častokrát jsi i ty už zpíval píseň: „*Já klaním se té lásce svaté, jež v Kristu nám se zjevuje*“? A přesto ses Mu možná ještě cele nepředal, ještě jsi nepochopil, že Boží Syn pro tvé hříchy podstoupil smrt i hrob. Anebo snad patříš k těm, kteří Kristem pohrdají? Zamysli se nad tím, že Bůh uvede Svůj soud na všechny, kteří opovrhnou Jeho Synem.

31. březen

Zdali nebyvají prodáváni dva vrabci za penízek? A ani jeden z nich nepadá na zem bez Otce vašeho... Proto nebojte se, dražší jste vy nežli mnoho vrabců.

Matouš 10,29.31+

Boží péče o věřící (I)

Pozoroval jsi už někdy hejno vrabců? Jak dovedou křičet a hašteřit se! „Takový drzý vrabec!“ říká se běžně. Jejich čimčarání a cvrlikání je sotva možné nazvat libým zpěvem. A podívej se jen na jejich nepořádné hnízdo! Jiného zpěvného ptactva si rádi všimneme a rádi posloucháme jeho zpěv, ale kdopak by si všiml takového vrabce!

A přesto Bůh stvořil i tyto ptáky podle jejich druhu. Možná, anebo spíše právě proto, aby nás na nich něčemu názorně naučil. Mrtvého vrabce ležícího na okraji silnice bychom si sotva asi nějak zvlášť povšimli. Jenže Boží slovo nám říká, že ani jeden z nich nepadá na zem bez vůle našeho Otce. Jsme schopni změřit Boží péči o Jeho stvoření? „*Všechno to na tě očekává, abys jim dával pokrm časem svým.*“ (Ž. 104,27)

A nyní Bůh nás, kteří jsme byli učiněni k Jeho obrazu, staví do přirovnání k jednomu vrabci. Možná, že si myslíme, že zde bude obrovský rozdíl. Zcela jistě! Ale zdalipak se někdy nechováme tak jako by Bůh na nás myslel méně než na nějakého vrabce? Ne, my jsme výbornější než mnoho vrabců. Jsme vyvolení Boží, Jeho milé děti. On se rovněž neoznačuje za Otce vrabců (ti přece nejsou v žádném osobním vztahu ke svému Stvořiteli), ale On je tvůj a můj Otec! Proto je nemožné myslet si, že by nám mohl být méně nakloněn než vrabcům. Je nám naopak nakloněn mnohem více, takže můžeme podobně jako apoštol Pavel říkat: „*Bůh můj pak naplní všelikou potřebu vaši podle bohatství svého v slávě v Kristu Ježíši.*“ (Fil. 4,19+)

U Mysu dobré naděje se kdysi jedna obchodní loď dostala do prudké bouře. Na lodi byla i žena a dítě kapitána lodi. Chlapec se chtěl podívat ven, aby viděl, co vlastně uvádí onu loď do takového neklidu. Když matka otevřela malé lodní okénko, spatřil několik ptáků, kteří bez ohledu na bouři obletovali kolem a čekali na zbytky jídla, které jim námořníci vždy házeli. Zaradoval se, tleskl rukama a zvolal: „Tatínku, je to pravda, že tahle zvířátka se vůbec nebojí bouře?“ – „Ovšem,“ odvětil otec, „neboť moře je jejich domovem.“ Chlapec chvíli přemýšlel, a pak řekl: „Ano, tatínku, vždyť je to i náš domov.“ A nečekaje na otcovu odpověď, pokračoval: „Když může náš Spasitel chránit ty malé ptáky na těch velikých vodách a při prudkém větru, může jistě chránit i nás, že? Já jsem se dole v kajutě bál, ale teď už se vůbec nebojím. Teď už vím, co tím maminka myslela, když mi vyprávěla o dvou vrabcích, kteří se dali koupit za jeden peníz, z nichž ale ani jeden nemůže spadnout do moře bez Otcovy vůle.“ Zdalipak nás dospělé někdy nezahanbí víra malého dítěte? A dětinná víra činí radost Bohu a ctí Ho. Jeho není možné pochopit rozumem, ale vírou můžeme k Němu přistupovat. Skrze víru člověk též uchopí spasení a stává se Božím dítětem. Bůh poslal Svého Syna na tento svět kvůli hříšníkům. Kdo přijme Jeho dílo vykoupení, které se stalo na Golgotě, je spasen.

1. duben

Zdali nebyvají prodáváni dva vrabci za penízek? A ani jeden z nich nepadá na zem bez Otce vašeho... Proto nebojte se, dražší jste vy nežli mnoho vrabců.

Matouš 10,29.31+

Boží péče (II)

Pán Ježíš v nejhlubších utrpeních cele důvěřoval Svému Bohu. My nemůžeme procházet utrpeními, jimiž náš Pán musel projít k smíření naší viny, ale potřebujeme milost k důvěřování Bohu. Jak velice tím ctíme Boha, jsou-li v tom každého dne zahrnuty i nejobyčejnější věci našeho života! Jakým hlubokým dojmem na nás působí slova našeho Pána, týkající se těch malých věcí života! Mluví o vrabcích, kteří mají pro lidi jen malou cenu, ale Otec nedopouští, aby některý z nich spadl na zem bez Jeho vůle. „*I vlasy hlavy vaší všechny sečteny jsou.*“ (Luk. 12,7) To nám jasně ukazuje, že náš nebeský Otec sleduje i nejméně významné věci v našem životě; bdí v tom všem nad námi. Co se dotýká nás, dotýká se i Jeho; tak On to vidí ve Své milosti. Neměli bychom Mu tedy plně důvěřovat, znajíce Jeho lásku k nám, a přestávat na Jeho dokonalé péči o nás? Pěstujme, draží, takovou jednoduchou, dětinou důvěru v Toho, kterého smíme nazývat svým „Otcem“. A chtějme také čerpat povzbuzení ze vzácných slov u proroka Nahuma 1,7: „*Dobrý jest Hospodin, silou (=pevným místem, ochranou, útočištěm) jest v den soužení, a zná ty, kdož v něho doufají.*“

„Ti, kteří doufají v Hospodina, podobni jsou hoře Sionu, kteráž se nepohybuje (= nekolísá), ale navěky zůstává.“ (Ž. 125,1)

Počítače, banky dat, ochrana počítačových informací – tolik používaná slova současné doby. Žijeme ve věku úžasných vynálezů. Budou všechny k pozhledání nebo kletbě lidstva? Jeden vědec prý řekl: „Vývoj nových věcí slibuje člověku ráj. Jenže co nám to přinese, nebude žádný ráj, ale peklo!“ Mnozí lidé pociťují jakousi nejistotu při pomýšlení, že údaje, známé o každé osobě, jsou shromážděny v paměti jednoho počítače. Avšak na to, že veliký Bůh, který má všechny „údaje“ o našem životě ve Svém vědomí, se nemyslí. Mám tím na mysli především mnohé hříchy. Mnozí lidé kladou otázku: Cožpak by Bůh skutečně mohl být tak „malicherný“ a brát to tak přísně? Anebo: Jak by si mohl všechno pamatovat o miliardách lidí?

Dnešní verš říká, že Bůh má ve Své paměti i vrabce a že ani jeden z nich bez Jeho vůle nepadá na zem. Ano, i vlasy naší hlavy jsou všechny sečteny (Mat. 10,30). Toto je pro lidi, kteří dali své věci s Bohem do pořádku, velikou útěchou, zatímco pro všechny ostatní, kteří jdou lhostejně svou cestou dál, je to opravdu vážná věc. Všechno sečteno, zváženo – uchováno v paměti! Proč? Bůh bude v den soudu soudit tajné věci lidí (Řím. 2,16). Potom bude z Božího „počítače“ „vyvolán“ celý život člověka se všemi hříchy a s jeho plnou odpovědností a vinou. Jestliže jsi nepřijal nabídku Boží milosti, budeš usvědčen a odsouzen.

2. duben

Tu řekl: Zachraň se kvůli svému životu; ...zachraň se na pohoří!... I řekl jim Lot: Nikoli, prosím, pane!... Hle, prosím, toto město jest přece blízko, abych utekl tam.

1. Mojžíšova 19,17.18.20+

Život Lota byl život ústupků a kompromisů. Zatímco život Abrahama se vyznačoval Božím povoláním a Božím vedením, Lot byl jen „spoluceštujícím“: šel s Abrahamem. A když byl Lot postaven před volbu, kam by chtěl jít, dává přednost osobní výhodě před jakýmkoli jiným uvážením. „*Lot... stavěl stany až k Sodomě.*“ (kap. 13,11.12+)

Bylo už dost smutné, že vůbec bydlel v Sodomě, v městě, jehož obyvatelé byli nazváni „*zlí a hříšníci velicí*“. Ale ještě smutnější bylo, že duch Sodomy pronikl do jeho života a do života jeho rodiny. – Další ústupek nalézáme v jeho politické činnosti: „*A Lot seděl v bráně sodomské.*“ (kap. 19,1) A když na to došlo, byl dokonce ochoten vydat své dcery pouliční chátře k nemravnosti. – Nakonec se s ním znovu setkáváme v jedné jeskyni v horách s oběma dcerami. Opily ho a nestoudně využily. Jak smutný konec života plného kompromisů!

Možná, že někdo z našich čtenářů také vede život plný ústupků. Dej se tím zlým příkladem varovat! A kdybys znal někoho, kdo takový život vede, tedy ho varuj a udělej, co udělal Abraham: Modli se! (kap. 18,23-33) I kdyby „Lot“ bydlící blízko tebe neměl být ušetřen Boží kázní ruky – bude možná spasen, i když „*jako skrze oheň*“.

V historii Sodomy a jejího soudu nalézáme tři druhy lidí. Jedni zůstali v Sodomě a tam zahynuli, jiní utekli do Soar a byli zachráněni, a třetí skupinu spatřujeme v Lotově ženě, která už byla na cestě záchrany, ale ohlédla se zpět a zůstala stát, a proto také propadla soudu. Ne nadarmo Pán Ježíš řekl: „*Pomněte na Lotovu ženu!*“ (Luk. 17,32) Jak mnoho je i dnes takových, kteří jsou přesvědčeni o nutnosti uniknout, a možná už vícekrát učinili první kroky, ale pak se vždy znovu nechali zadržet světem a jeho zásadami, ohlédli se zpátky na svět. Nad světem a jeho počínáním se i dnes vznáší blízký a spravedlivý Boží soud. Hříchy lidí volají k nebi a jejich zlovolnost denně stoupá. Před těmito vážnými skutečnostmi nikdo nemůže zavírat oči.

Kde ty se nalézáš? Ještě v Sodomě, tj. v tomto světě, který jde vstříc soudu, anebo jsi již často slyšel radostnou zvěst o spasení v Kristu a říkáš si: „Musím se už také obrátit, odvrátit se od cesty, která vede k věčnému soudu“? Boží protivník – ďábel – dovede klamat a svádět, a ví, jak tě zadržet zpět všelijakými vytáčkami, které ti našeptává: „Co by tomu řekli přátelé, a co by řekli v závodě nebo dokonce doma, kdybys se obrátil?“ Výzva Písma: nedívat se zpět za sebe a nezůstávat stát, je mimořádně důležitá. Nikdo z těch, kteří se ti možná dnes vysmívají, tupí tě jako pobožného atd., ti nebude moci pomoci, až už bude navěky příliš pozdě. Ani Lot, ani sodomští obyvatelé nemohli pomoci Lotově ženě, když ji zastihl Boží soud. Zamysli se tedy nad Lotovou ženou!

3. duben

Amen, amen pravím vám: Kdož věří ve mne, skutky, kteréž já činím, i on činiti bude, a větší nad ty činiti bude; neboť já jdu k Otci svému.

Jan 14,12

Okruh působení Pána Ježíše, když byl na zemi, byl v podstatě omezen na izraelský lid. Vždyť sám říká: „*Nejsem poslán než k ovčím zahynulým z domu izraelského.*“ (Mat. 15,24) Proto nemohl Svou lásku a moc rozvinout ke všem lidem tak, jak by to odpovídalo Jeho srdci, „*byl stísněn*“ (Luk. 12,50+). Ale po křtu soudem (na kříži) bylo „stísnění“ odstraněno; „*ratolesti vycházely nad zed*“ (1. M. 49,22). „*Hradba dělicí na různu*“ byla zbořena, „*smrt zahlazena*“ a satan poražen (Ef. 2,14; 2. Tim. 1,10; Ž. 68,19 a Ef. 4,8). Proto dnes je dějištěm působení Ducha Svatého celý svět. Po vylití Ducha Svatého o letnicích apoštolé, nositelé svědectví, v skutku činili „*větší skutky*“, a to v moci Ducha Svatého. Tím měla být osvědčena sláva oslaveného Krista, sedícího po Boží pravici.

Toto osvědčení slávy Pána přispělo též k tomu, že bylo podepřeno zvěstování evangelia: „*A oni vyšedše, kázali všudy, a Pán jim pomáhal, a slovo potvrzoval znameními, která pak následovala.*“ (Mk. 16,20+ – srov. též s Žid. 2,3.4)

Jako příklad takových větších skutků lze uvést Skut. ap. 5,15 a 19,12, kdy pouhý dopad stínu Petra anebo přiložení šátku a zástěr od Pavla „*stačilo*“ způsobit uzdravení nemocných.

Avšak ony skutečně větší skutky nebyly tolik ty, které podpíraly evangelium, nýbrž účinky způsobené evangeliem, jako třeba připojení velikého počtu lidí, např. 3 000 v den letnic (Skut. 2,41) nebo oněch 5 000 pouze mužů (Skut. 4,4), ona „*množství*“ (Skut. 5,14) či rozmnožení počtu učedníků (Skut. 6,7). Jak veliké to byly skutky oslaveného Pána, které činil skrze Svůj lid! On přece neřekl: Ještě větší činiti bude, než jsem já činil, nýbrž: ještě větší než tyto činiti bude. Vždyť i tyto „*větší skutky*“ byly činěny ve jménu Pána Ježíše (Skut. 3,6.16).

Jako bylo v osobě Pána Ježíše vždy vidět, že Otec v Něm působil, je tomu podobně i dnes s Jeho lidem. Mají tentýž život jako On a moc Ducha Svatého v nich je vyjádřením jejich živého spojení s Otcem.

„*Většími*“ byly ony skutky nazvány proto, že daleko přesahovaly „*dobročinnost a uzdravování*“ Pána Ježíše mezi „*ovcemi zahynulými z domu izraelského*“ a jsou spojené s velikou sklizní, kvůli níž On jako pravé „*zrno pšeničné*“ padl do země a zemřel (Jan 12,24). Lukáš začíná svou zprávu o působení Ducha Svatého poukázáním na to, co „*začal Ježíš činiti*“ (Skut. 1,1). Jejich skutky tedy vlastně byly pokračováním Jeho skutků.

4. duben

Pilně se snaž představití sebe Bohu osvědčeného, jako dělníka, který se nemusí stydět, který slovo pravdy správně rozděluje.

2. Timoteovi 2,15+

Timoteus měl za úkol kázat Slovo (kap. 4,2). Je to Slovo pravdy, dané samým Bohem. Jak velická tu je odpovědnost pro každého služebníka Slova, aby Boží pravdu i v těžkých dobách rozděloval tak, aby se nemusel stydět. Stojí před Bohem, nikoli před lidmi. Před Ním má skládat účty z této služby. Jemu se má představit jako osvědčený dělník. To však neruší jinou stránku, že totiž služba Slova je posuzována druhými (1. Kor. 14,29) a každý služebník se raduje, jestliže jeho služba nalézá u posluchačů souhlas. Je tu však určité nebezpečí, když lidé nechtějí slyšet zdravé učení a když ti, kteří se těší veliké oblibě, mluví to, co lidé chtějí slyšet. Pro služebníka Páně je tu naprosto rozhodující: nelíbit se lidem (ani bratřím), nýbrž „*Bohu, který zkouší srdce naše.*“ (1. Tes. 2,4+). Apoštol Pavel mohl říci: „*Neboť nikdy jsme nepoužívali lichotící řeči... ani nehledali chvály (nebo: cti) od lidí, ani od vás, ani od jiných...*“ (1. Tes. 2,5.6) „*Neboť neporušujeme (nefalsujeme je, nekupčíme jím) jako mnozí slovo Boží, ale jako z čistoty, ale jako z Boha, před Bohem, mluvíme v Kristu.*“ (2. Kor. 2,17+) Eliáš začal svou řeč před bezbožným králem Achabem takto: „*Živ jest Hospodin, Bůh izraelský, před jehož obličejem stojím...*“ (1. Král. 17,1)

Kdo se skutečně snaží představit sebe před Bohem jako osvědčený, nemusí se stydět ani nyní, ani později (por. s 1. Jan. 2,28). Ten, kdo nevztahuje Boží slovo v první řadě na sebe, takže jeho svědomí není očišťováno, nemůže je ani kázat druhým, protože sám by se musel stydět. V takovém případě by přece každé slovo Písma přímo takového dělníka obžalovávalo.

„Dělník“ je někdo, kdo pracuje za mzdu, kdo za svou námahu, za svou píli a za výsledek své práce bude odměněn. Jaké je v tom povzbuzení, že i za naši práci bude odměna!

Jak důležité je správné rozdělování Božího slova! Slovo „rozdělovat“ vlastně znamená „přímo říznout“ a vyskytuje se v Novém zákoně jen v tomto místě. Boží slovo samo je od první až do poslední stránky pravé a dokonalé. Ale jaké chyby můžeme my, lidé, udělat, jestliže ho nesprávně používáme, tj. jestliže nerozlišujeme židovství a křesťanství, zákon a milost, věřící a nevěřící posluchače nebo čtenáře. Musíme se učit nejen různým pravdám, nýbrž také jejich správnému používání. Jak snadno se stává, že věci bývají vytrhávány ze souvislosti! To, co Petr říká o proroctvích, platí také o celém Božím slovu: „*Nejprve znájmě, že žádné proroctví Písma není vlastního výkladu (nebo: samo sebe nevykládá).*“ (2. Petr. 1,20+) Znamená to tedy jednoduše, že žádný verš, žádný výrok a žádná myšlenka Božího slova nemůže být správně pochopena a vysvětlena, není-li uvažována v souvislosti, v níž se vyskytuje. Avšak jak často se věřící prohřešují proti tomuto základnímu pravidlu vykládání Písma!

5. duben

Neboť jste byli koupeni za cenu. Oslavujte tedy Boha v těle svém.

1. Korintským 6,20+

Pán nás vykoupil za cenu, a to za takovou, že ji nelze vyčíslit. Je nezměrná, protože přesahuje všechny naše představy a pojmy. Syn Boží tuto cenu zaplatil, když opustil nebeskou slávu, vzal na sebe podobu člověka, aby na této zlořečením obtíženě zemi položil za nás na kříži na Golgotě Svůj drahý život. Obětoval tedy vše, co mohl dát, a to pro nás.

Co jiného však značí být vykoupen, než že kupec, sám Bůh, na nás získal plné a výhradní právo, abychom byli cele k Jeho službě? A navíc jsme obdrželi Jeho Ducha Svatého. Jsme tedy pro Jeho službu vystrojeni, abychom ji mohli konat k Jeho cti. Adoptované, za vlastní přijaté dítě se jistě bude snažit věrnou službou se odvděčit svým pěstounům. Oč více je naší povinností, abychom jako z Boha narozené (a tedy ne pouze adoptované) děti činili našemu Pánu, který nás tak draze vykoupil, radost poslušností a věrnou službou.

Oslavujeme Pána Ježíše, který nás vykoupil Bohu Svou krví. Přitom právem myslíme na svou duši. Ale On nevykoupil jenom naši duši. Písmo svaté nám ukazuje, že patříme Pánu Ježíši tělem, duší i duchem. Boží slovo dokonce často mluví o tom, že i tělo křesťana patří Pánu, a v mnohých místech to staví do popředí.

Byli jsme koupeni za vysokou, drahou cenu a máme tedy Boha oslavovat, a to v nynějším čase, pokud ještě jsme v tomto těle mdloby. Máme se Bohu dávat k dispozici „*jako byvše mrtví, již žíví*“ a „*údy své*“, tzn. dary, které Bůh nám propůjčil, používat ve službě pro Něho „*za odění (=nástroje) spravedlnosti*“ (Řím. 6,13). Tělo křesťana patří „*Pánu*“ (1. Kor. 6,13); a naším určením je, abychom byli „*svatí*“, „*tělem i duchem*“. „*Ta je zajiště vůle Boží: posvěcení vaše... neboť nepovolal nás Bůh k nečistotě, ale ku posvěcení.*“ (1. Tes. 4,3.7)

„*Oslavujte tedy Boha v těle svém.*“ Právě toto slouží i k podpoře evangelia. – Mnohé hodiny není vůbec slyšet. A přece možná jdou naprosto správně, jen je třeba podívat se na ně, abychom zjistili správný čas. Podobně je tomu s mnohými křesťany. Mnoho toho nenamluví, avšak jejich chování, jejich život je příkladný a jasně ukazuje, že jdou za Kristem.

Křesťan ovšem nemůže vždy mlčet. V každém případě ale jeho život musí být čistý a věrný. Činy mají větší váhu než slova.

6. duben

Pouštěj chléb svůj po vodě (= na hladinu vod), ***neboť po mnohých dnech najdeš jej.***

Kazatel 11,1

Vykoupení lidé mají veliké možnosti, jak být rozmanitým způsobem druhým lidem k užítku. Jsou Božím slovem napomínáni k sdílnosti. Velikým vzorem je jim v tom vždy znovu Boží Syn, Ježíš Kristus. Rozséval laskavou rukou požehnaní, nasycoval hladové, uzdravoval nemocné a nakonec položil Svůj život jako výkupné za mnohé.

„Činíce pak dobře, neoblevujme; neboť časem svým budeme žnouti, neustávající (= jestliže nezemdlíme).“ (Gal. 6,9) Největší bída ve světě dnes není ona hmotná, nýbrž duchovní. Proto smíme lidem nabízet „chléb života“, Pána Ježíše. Vždy znovu smíme tento chléb šířit na hladinu vod, tj. v přeneseném smyslu v moři národů. Často to trvá dlouho, než nějaká hladovějící duše ten chléb najde. Ale nedívejme se kolem sebe, nýbrž jen vytrvale rozšiřujme dál ten chléb života. Může se stát, že Bůh nám dá po určité době spatřit ovoce tam, kde bychom ho vůbec nečekali. A jestliže na této zemi žádné ovoce neužijeme, tedy ho zcela jistě nalezneme v nebi. Bůh přece řekl: *„Tak bude slovo mé, kteréž vyjde z úst mých. Nenavrátil se ke mně prázdné, ale učiní to, což mi se líbí, a prospěšně to vykoná, k čemu je posílám.“* (Iz. 55,11) „Jedl“ jsi už ten chléb života k svému věčnému spasení?

Jeden mladý francouzský voják, který byl při obléhání města Saint-Quentin r. 1557 španělským vojskem raněn, ležel v lazaretu a trpěl veliké bolesti. Pojednou si všiml potíštěného lístku papíru, který mu někdo neznámý položil na příkrývku. Přečetl si ho a jeho život pak dostal naprosto jiný směr. Později mu v Paříži postavili pomník, kde je představen s Bibli v ruce. Byl to proslulý zastánce a vůdce hugenotů, admirál Gaspard de Coligny (1519 – 1572). Jenže ten malý lístek od neznámé osoby měl vykonat ještě další práci. Dostal se do rukou milosrdné sestry, která Colignyho ošetřovala, a velice zneklidnil její srdce. Pospíšila s ním ke své představené, která si ho přečetla, aby si o něm udělala úsudek. Při četbě jí vzešlo úžasné světlo, takže se od své dosavadní cesty obrátila. Tím si způsobila veliké těžkosti, takže nakonec musela Francii opustit a hledala ochranu v cizině. Ale onen traktát, který se jí stal tak drahý a měl se ještě dostat „před krále“, cestoval s ní. Tato žena zkřížila cestu Viléma Oranžského, osvoboditele Holandska, a stala se jeho manželkou. A onen maličký, obyčejný lístek, který přinesl Charlottě z Bourbonů tak veliké požehnaní, byl onomu princovi podnětem, že se zasadil o pravdu evangelia. Neměl by nás případ tohoto traktátu povzbudit, abychom byli horlivější v šíření těchto tichých poslů? Většinou asi neuvidíme ovoce té požehnané práce, jako ani ona neznámá osoba, ale Bůh stojí za Svým slovem a ono se k Němu nikdy nevrátí prázdné. Ale dnešní verš má nejen povzbuzení, ale i zaslíbení pro všechny, kteří se snaží rozšiřovat Boží slovo a konají tolik důležitou službu šíření dobrých spisů a traktátů. Všichni věřící jsou k ní povoláni. S ochotným srdcem a z lásky k Pánu mohou konat tuto požehnanou práci rozsévače. Bůh stojí za Svým Slovem. Řekl přece, že ono se k Němu nenavrátil prázdné (Iz. 55,11)!

7. duben

Vědouce, že ne porušitelnými věcmi, stříbrem neb zlatem, vykoupení jste... ale drahou krví Krista, jakožto Beránka nevinného a neposkvrněného.

1. Petra 1,18.19

Drahá cena vykoupení

Ježíš Kristus vešel jednou provždy do svatyně, když našel pro lidstvo věčné vykoupení. Jakákoli jiná krev oběti, přinášená v období Staré smlouvy, nemohla způsobit věčné vykoupení. To mohla jen krev Božího Beránka. Jakou cenu má tedy tato „drahá krev Krista“ v Božích očích! Tekla z ran ukřižovaného Spasitele (Jan 19,33.34).

Věřící má nyní plnou svobodu přistupovat k trůnu milosti, protože za něj mluví drahá Kristova krev, a Pán ho vždy zastupuje v nebesích. Skrze Krista může vyzývat Boha jako Otce (1. Petr. 1,17+: „...jako Otce vyzýváte“) a i nejslabší věřící, protože je omilostněn v tom Milovaném, má právo na Boží otcovské srdce a otcovskou ruku. Každý křesťan je schopen v dětinné úctě sloužit svému Bohu a Otcí.

Smíme-li dnes mít tak vysokou výsadu, že u stolu Páně pijeme z kalicha na Jeho památku, není to nic menšího než obecnství Jeho krve. Děkujeme za kalich, neboť s posvěcenou radostí a s vděčným srdcem jsme si vědomi, že Kristova krev byla připočtena i nám. I my jsme byli podrobena smrti. Kristova krev nás vysvobodila. Jak bychom se tedy neměli radovat? A zda nemáme příčinu vždy znovu Pána oslavovat za to, že položil Svůj život, aby nás vykoupil z moci satana?

Krví beránka byli izraelští synové chráněni před Božím soudem, který přišel na všechno prvorozené Egypta. Krev beránka byla základem jejich vykoupení, které se stalo úplným skrze jejich vysvobození u Rudého moře. V tom, co se stalo v Egyptě, máme předobraz díla Pána Ježíše na golgotském kříži, kde byl zabit jako Boží Beránek, a kde tekla Jeho drahá krev. Každý, kdo se dnes před Bohem pozná jako ztracený hříšník, vyzná před Ním svou vinu a vírou pro sebe využije Kristova dokonaného díla, je Jeho drahou krví chráněn před soudem. Obdrží odpuštění svých hříchů, protože bez vylití krve není odpuštění (Žid. 9,22).

8. duben

Dítky, poslouchejte rodičů svých v Pánu, neboť jest to spravedlivé. „Cti otce svého i matku,“ (to jest přikázání první se zaslíbením,) „aby dobře bylo tobě, a abys byl dlouhověký na zemi.“

Efezským 6,1.2

To jsou slova, která nenalézají ohlas v uších všech dětí. Bůh je kdysi adresoval Izraeli, ale jako ta slova platila tenkrát, platí i dnes a potvrzují se od pokolení k pokolení. Poslušnost vůči rodičům „v Pánu“, tzn. v plném souladu s Pánem a s Jeho Slovem, je pro děti něco, co je náležité, co je správné, neboť všechno opačné, co se v dnešní době učí a praktikuje, s sebou vzápětí nese Boží zlořečení. Kdo „v Pánu“ nectí otce a matku poslušností, sklídí svou zhoubnou setbu.

Tak tomu bylo, máme-li uvést jeden příklad ze života, v jisté věřící rodině. Jeden syn byl vůči matce vzpurný a odpíral v určité naprosto nutné věci poslušnost. Potom se oženil, sám měl rodinu a velkou láskou Inul ke svým dětem. Ale již ve 33 letech se musel s těžkým srdcem se svou rodinou rozloučit. Bůh učinil jeho životu předčasný konec.

V 1. Samuelově knize 2,25 čteme otřesná slova o synech Eli: „*Ale neuposlechli hlasu otce svého.*“ Domnívali se, že mohou slova svého otce nechat bez povšimnutí, avšak Boží soud zněl: „*Oba jednoho dne umřou.*“ (2,34) „*Nemylte se, Bůh nebude posmíván; neboť cokoli rozséval by člověk, to bude i žnouti.*“ (Gal. 6,7) Bůh si přeje pro naše děti dobré. Sám odmění lásku, poslušnost a čest vůči rodičům.

Pán se ve Svém slově obrací na všechny stavy; poučuje rodiče, muže, ženy, služebníky, pány, ale i děti. Jedním ze znaků posledních dnů je, že děti neposlouchají své rodiče, a jsme svědky, jak se nepřítel snaží ovlivňovat v tomto směru i děti věřících. Mnohé děti ani netuší, o jak mnohé pozemské, ale především duchovní požehnání se svou neposlušností a svévolností připraví.

Spojené státy americké vděčí za mnoho Georgu Washingtonovi; byl to syn, který měl své rodiče v úctě. V mládí se chtěl stát vojenským námořníkem. Jeho matka se nad tím velice rmoutila, ale nic proti tomu neříkala. Kufr byl už na lodi, s nímž měl Jiří odcestovat. Vše bylo připraveno k odplutí; Jiří už se chtěl jen rozloučit se svou matkou a šel do její světnice, aby se rozloučil. Nalezl ji v slzách a zármutku nad tím, že chce jít na moře. Když tedy poznal, jak jeho maminka je nad jeho samovolnou cestou nešťastná, rychle změnil svůj úmysl, dal přinést zpět svůj kufr a řekl: „Maminko, já tě uposlechnu a zůstanu tady.“

Kéž Pán dá, aby všechny naše děti chtěly být poslušné – k jejich vlastnímu požehnání, k radosti svých rodičů a oslavení Pána.

9. duben

Až do toho času, kdy se zmínka stala o něm; řeč Hospodinova zkusila (= přetříbila) ho. Žalm 105,19

V životě Josefa nalézáme trpící a vítězíci víru. Josef, ten „*oddělený mezi bratry svými*“ (5. M. 33,16), jehož charakterová krása a čistota smýšlení jistě musela vést Jákobovo srdce, aby přemýšlelo o onom zaslíbeném Semeni – Kristu, tento Josef byl tříben Hospodinovým slovem. Jak tomu máme rozumět? Josefova utrpení sice uváděla na zkoušku jeho víru, jenže ta utrpení byla následkem jeho svědectví na základě různých zjevení, kterých se mu dostalo v jeho snech. Tříbení skrze „slovo Hospodinovo“ se děje skrze těžkosti za svědectví, méně skrze osobní poměry. Tříbení v utrpeních Josefa se bezpochyby týkalo sklonu lidské povahy: dosáhnout v Božích věcech nějaké vážnosti a vlastního uspokojení. Takové tříbení není žádná kázeň. Je spíše projevem Boží moudrosti, protože Bůh se zaměstnává našimi nedostatky, plynoucími z naší přirozenosti. Kázeň mívá co dělat s výhonky našeho těla, zatímco tříbení se zaměstnává pohnutkami našeho srdce k svědectví a k službě. „Slovo Hospodinovo“, které Josef obdržel ve svých snech, bylo v jeho dlouholetých utrpeních zkušebním kamenem k přezkoušení a prozkoumání jeho srdce, totiž zda a do jaké míry se při vypravování jeho snů uplatnila také jeho přirozenost. Nedostatek, pokud jde o pravý čas a správnou míru, bývá poskvrnou, kterou způsobuje naše přirozenost každé službě, kterou konáme, i když tato sama o sobě je správná. Kristus byl jediným dokonalým služebníkem. Výsledkem tříbení Josefa bylo, že Bůh ho v Egyptě vyvýšil. Kéž by „Boží slovo“ také nám sloužilo k tříbení při všem, co dnes je předmětem svědectví a služby!

„Sevřeli jeho nohy pouty (= kládu), železa podstoupiti musil...“ – čteme v předcházejícím verši. U Josefa, prodaného bratry do otroctví, se v dlouhé době utrpení, která pro toho mladého muže byla plná zkoušek, mělo ukázat, zda se pevně drží Božích příslibů nebo ne. Zdánlivě zmizela jakákoli naděje, že Josef bude ze své pokořující situace vysvobozen a bude zaujímat vynikající postavení, které mu Bůh v jeho snech již předem ukázal. Zamysli se nad tím: byl nejen otrokem mezi mnohými jinými, neznámý a zbavený jakéhokoli práva, nýbrž také byl ještě na neurčitou dobu ve vazbě! A to na příkaz jednoho muže, který patřil k nejmocnějším mužům světa. Dokáže Bůh uskutečnit své slovo, bude je vůbec moci naplnit, anebo budou skutečnosti silnější než dva prchavé sny? Nepodlehli snad Josef sebeklamu? Nepovažoval snad svou osobu za příliš důležitou? Dobře si můžeme představit, jaké asi vystávaly v Josefovi myšlenky!

I v životě Josefa nadešla doba, kdy Boží slovo „mu dalo za pravdu“ (tak je též možné překládat namísto „přetříbilo ho“). A ty? I ty jsi v nějaké bezvýchodné situaci, kdy už se nic nedaří? U tebe také není v dohledu nějaká změna, nějaká pomoc, nějaké řešení tvých těžkostí? „*Pán (je) pomocník můj, aniž se budu báti.*“ (Žid. 13,6) Toto slovo přece platí všem, i tobě. Důvěřujeme Božímu slovu (a tím Bohu), anebo považujeme hradby našich životních problémů za nepřekonatelné? Spolehni se, že také pro tebe nadejde čas, kdy dojde k naplnění Božího příslibu!

10. duben

Již ne pro tvé vypravování věříme; neboť sami jsme slyšeli, a víme, že tento je opravdu Spasitel světa, Kristus.

Jan 4,42

Poblíž rýnského vodopádu se převrhl člun se dvěma muži, kteří, unášeni prudkým proudem řeky, zoufale volali o pomoc. Z běhu jim byl vržen záchranný provaz. Jeden z obou trosečníků se ho uchopil a byl vytažen na břeh, zatímco ten druhý ve zmatku a strachu před smrtí se křečovitě držel převrácené lodi a byl spolu s ní unášen vstříc smrti. Oba se ve chvíli nejvyššího nebezpečí něčeho drželi – něčemu důvěřovali. Oba. Jeden se však držel toho, co bylo správné, zatímco onen druhý něčeho, co bylo klamné. Není důležité, zda jsme se v úzkosti před smrtí něčeho uchopili pro svou záchranu, nýbrž zda jsme se uchopili něčeho skutečně správného. Podobně je tomu, pokud jde o naše spasení.

Většina lidí se jistě něčeho drží. Po celém světě je dnes například velký zájem o orientální náboženství, jógu a různé jiné mystické praktiky. Jiní lidé se zase domnívají, že Bůh je přijme kvůli jejich úsilí vést bezúhonný život. Všechno to jsou ale jen a jen klamné provazy záchrany, které nabízí lidem ďábel, a které nás mohou pouze uvrhnout do záhuby.

Jediným skutečným záchranným provazem je Pán Ježíš, Spasitel světa. Jenom ten, kdo se pevně uchopí Jeho a ničeho jiného, je v bezpečí. Je to záchranný prostředek, který nám nabízí sám Bůh. Chtěj se ho i ty uchopit a pevně se ho drž!

U sicharské studnice v Samařsku se Pán Ježíš setkal s jednou ženou, jejíž srdce se otevřelo Jeho božskému světlu. Její život byl před Ním odhalen a On jí mohl ukázat, že jenom On může utiřit žízeň duše, která poznala, že bez Boha je ztracená.

To vše naplňovalo onu ženu tolik, že tam přivolala lidi z města. Výsledkem bylo, že mnozí uvěřili v Pána Ježíše, a to nejprve kvůli řeči té ženy, která dosvědčovala: „(On) mi pověděl všechno, což jsem činila.“ (39. v.+) Když však Pán u nich zůstal dva dny, situace se změnila a „mnohem jich více uvěřilo pro řeč jeho“ (41. v.).

Jak důležité jsou ty dva kroky: Nejprve něco přijmout od těch, kteří už Pána Ježíše znají, a potom přijít k svému vlastnímu poznání o Něm. Toto je i dnes pro nás důležitá zásada, kdy člověk je už od samého mládí vychováván ke kritice. Nejprve musíme být ochotni přijmout poučení od lidí, pokud jsou důvěryhodní a dobře založení v Božím slovu. Nemůžeme přece chtít od samého začátku všechno posuzovat sami. Tím důležitější však potom je, že nikdy nemáme zůstat u pouhého svědectví lidí, nýbrž že máme skrze Boží slovo růst v poznávání Krista Ježíše, našeho Pána. Až pak můžeme těm, kteří nám byli ukazatelem cesty, říci totéž, co řekli věřící Samařští.

11. duben

Ale mám proti tobě to, že jsi tu první lásku svou opustil.

Zjevení 2,4

Ačkoli v Církvi v Efezu navenek bylo vše v nejlepším pořádku, a my bychom jistě neměli nic, co jí vytknout, přesto Pán viděl, že srdce tam už nebyla k Němu tak vřelá, jako na počátku. Proto jim káravě říká: „*Ale mám proti tobě to, že jsi tu první lásku svou opustil. Protož pomni, odkud jsi vypadl, a čiň pokání.*“ Pán může být uspokojen jenom tehdy, jestliže Mu v srdci vyhradjeme první místo a jestliže On je předmětem celé naší lásky. Nemá snad na to právo? Vždyť za nás položil Svůj život, dal za nás všechno, co měl. Nechtěl si ponechat něco pro sebe. Měli jsme pro Jeho srdce takovou cenu, že pro radost, která byla před Ním, strpěl kříž a nic nedbal na hanbu. Sám nám to říká v podobenstvích o pokladu v poli a o drahé perle. V obou je řečeno, že když našel to, co hledal: „*Radostí naplněn jsa... odchází a prodává všechno, co má,*“ aby koupil ono pole či onu drahocennou perlu. Ano, Pán dal všechno, aby nás měl. Jak úžasné je to pomyslení! On, Boží Syn, Stvořitel a Zachovavatel všech věcí, opouští slávu nebe a chodí po této zemi v chudobě jako služebník všech, aby nakonec na sebe vzal hrozný Boží soud za hřích a položil Svůj život. A pro koho to udělal? Ne pro takové, kteří by Ho milovali a ctili, nýbrž pro ztracené hříšníky a nepřátele, jimiž jsme všichni byli. Zda tedy nemá právo na to, abychom Mu byli cele oddáni, abychom Mu cele zasvětili svůj život? Žel jak často ale Jeho lid tak málo splňuje tato Jeho oprávněná očekávání!

Jak hluboce vážné to bylo slovo efezskému sboru, o němž Pán přece mohl povědět tolik dobrých věcí. Ovšem porovnáme-li tuto chválu se svědectvím v 1. Ep. Tesalonickým, nalezneme jeden závažný rozdíl. Pavel mohl u Tesalonických chválit skutky víry, úsilí lásky, trpělivost naděje; v dopisu Efezským (Zjev. 2) však slova „víra“ a „naděje“ chybí, a o „lásce“ se praví, že ji opustili. Obecenství s Pánem již nebylo stěžejním bodem, hybnou pákou jejich duchovního života.

Zdalipak právě toto není dnes příčinou nejrůznějších neutěšených poměrů, mnohé lhostejnosti, slabosti a nelaskavosti v křesťanstvu? Zda to není příčinou i toho, že již nemůžeme v plné pravdě zpívat: „Tvá, Pane, Kriste, věc to jest, jež nám zde svěřena;“ neboť velkou měrou se stala „naší věcí“! Zkusme jen pozorně své činy a uvidíme, jaké místo v nich hrají naše vlastní myšlenky! Kéž by naše srdce zase úplně naplňoval Pán!

12. duben

Vírou o budoucích věcech požehnání dal Izák Jákobovi a Ezau.

Židům 11,20

V 1. Mojž. 27 (přečti si tu kapitulu celou) čteme, jak Izák žehná svým synům, Jákobovi a Ezau. Tato historická zpráva nám sotva dává něco poznat o víře Izáka. Spíše tam vidíme jak u otce, tak u syna Jákoba činnost těla. Kde viděl Bůh u Izáka víru? Tento pratec Židů se sklonil pod Boží neomezeností, neboť Bůh způsobil vše tak, že požehnání dostal věřící Jákob a nikoli Izákův miláček Ezau. Také když Ezau velice a se slzami prosil otce o požehnání, Izák se nepokouší zrušit požehnání učiněné dříve.

Možná že jsme při čtení Bible již učinili podobné zkušenosti jako v tomto výjevu Izák. Četli jsme třeba o některých věcech, které se našemu přirozenému vnímání vůbec nezdály na místě. Anebo bychom byli rádi, aby určité věci byly formulovány jinak, méně jasně a ne tak přímo. Anebo jsou dokonce verše, o nichž bychom si přáli, aby nebyly v Bibli? Možná že jsme si už mysleli, že Bůh je nespravedlivý a že nejedná vlastně tak, jak by měl. – Kéž bychom si ale vždy připomněli, že prvním předpokladem k okoušení Božího požehnání je, že se musíme sklonit pod Boží svrchovanost. Musíme uznat, že On je Bůh, který pojal věčná předsevzetí, a k tomu, že je to Bůh věčné lásky, pravdy a spravedlnosti. On může a má právo očekávat od nás závislost a poslušnost. Izák se této lekcí naučil. Proto ho nalézáme mezi hrdiny víry. Jak je tomu s námi?

Není žádné požehnanější postavení než takové duše, která, zcela jednoduše jako malé dítě, žije v závislosti na Bohu, je naprosto spokojená a dovede čekat na Boží čas. Takové postavení ovšem s sebou nese i zkoušky, ale znovuzrozený věřící, když takto trpělivě a s vytrváním čeká na Boha, se nalézá v Boží škole, učí se velice důležitým základním lekcím a činí velice vzácné zkušenosti s Bohem. Pán Ježíš byl jediný, kdo takové postavení dokonale a bez přerušení stále zaujímal. Žil v ustavičné závislosti na Bohu a s rozhodností odmítal jakýkoli návrh nepřítelů, aby toto postavení opustil. Jeho řečí bylo: „*Ostříhej mne, Bože, neboť v tebe doufám!*“ (Ž. 16,1); „*na tebe jsem uvržen od lůna své matky*“ (Ž. 22,11+). Jestliže se však pokusíme vzít své věci a osudy z Božích rukou, uvedeme na sebe jen utrpení. (Nalézáme-li se v nějaké zkoušce, měli bychom vždy pamatovat na to, že co potřebujeme, není změna naší situace a poměrů, nýbrž vítězství nad sebou!)

Také Rebeka musela pocítit trpké následky svých chytře vypočtených plánů a pletich. Jistě si namlouvala, jak všechno dobře zařídila; jenže, žel, její oči už Jákoba nikdy neviděly. Jak naprosto jiný by byl výsledek, kdyby byla všechno přenechala Božím rukám! Tak totiž jedná víra, a proto vždy vítězí. „*Kdo z vás, pečlivě myslí (=s veškerou starostí, kterou si dělá), může přidati ku postavě své loket jeden?*“ (Luk. 12,25) Svými starostmi a plány nic nezískáme; jenom tím vylučujeme Boha, a to rozhodně není zisk. A když pak sklídíme ovoce svých vlastních vymyšlených plánů, utrpíme jen spravedlivý Boží soud. Nic není smutnější, než vidět Boží dítě, které zapomíná na své postavení a výsady a samo bere do ruky vyřízení svých věcí. „*Ptactvo nebeské a lilie na polích*“ nás mohou něčemu naučit, zapomínáme-li na své postavení naprosté závislosti na Bohu.

13. duben

Poněvadž tedy já umyl jsem nohy vaše, Pán a mistr (= učitel), i vy máte jeden druhému nohy umývatí.

Jan 13,14

Pravé umývání nohou

Třináctá až sedmnáctá kapitola Ev. Jana nám ukazuje milost pro naši cestu tímto světem. Dílo Pána Ježíše je tu viděno jako již dokonané; již Ho vítá nebe. Ale On má na této zemi ještě jednu věc osobního zájmu, která Ho ještě zdržuje: Své spoluúčastníky v putování, které zde zanechá. Chce je připravit na „putování pouští“.

Prvních 17 veršů 13. kapitoly nám ukazuje první předpoklad k tomu: mají mít podíl s Ním (8. v.). Výjev umývání nohou nám ukazuje na nutnost očišťování vodou skrze Slovo (Ef. 5,26) také od nevědomých poskvrn způsobených při našem putování, aby bylo udržováno obecenství s Ním. Měřítkem tu není naše svědomí, nýbrž Boží slovo. „*Vyzpytuj mne, Bože (silný), a poznej srdce mé; zkus mne, a poznej myšlení má! A popatř, zda při mně není nějaká cesta bolesti, a veď mne cestou věčnou!*“ (Ž. 139,23.24+)

Nuže On nám dal příklad (15. v.). On, Pán, jehož příkazu máme uposlechnout, Učitel, z Jehož počínání se máme učit. Komu máme „umývat nohy“? Těm, kteří se odchýlili, jejichž víra zeslábla. Máme to dělat s pokornou myslí, jako to dělal Pán Svým učedníkům: taková pokorná láska musí vést do přítomnosti Krista, jinak není možná žádná náprava. Tato služba je v současné době velice naléhavě třeba. Jsme všichni schopni ji konat? Anebo naopak: Jsme připraveni, je-li toho třeba, nechat ji vykonat na sobě? Kdyby k tomu docházelo častěji, bylo by méně těžkostí mezi Božími dětmi!

Jeden mladík hluboko klesl. Rodiče i příbuzní byli velice zarmoucení a přiměli ho, aby navštívil místního faráře. Vydal se tam váhavým a nejistým krokem. Pastor, jemuž ten případ byl dobře znám, ho zahlédl již z okna a vyšel mu vstříc až k domovním dveřím. Tam mu dříve, než ještě návštěvník mohl něco povědět, položil ruku na rameno, podíval se na něho s očima zalitými slzami, a řekl: „Ano, Viléme, takoví my jsme, vid’?!“ Ony slzy a to slůvko „my“ způsobilo úplný obrat a nápravu, poněvadž slovo milosti a něhy vedlo k hlubokému pokání, jaké by sotva způsobila nějaká ostrá, vyčítavá řeč.

Pamatujme dobře, že kdykoli jsme nuceni někomu „umýt nohy“, že mu nemáme mýt hlavu, že ho nemáme vyplísnit od hlavy až k patě. Že rovněž nemáme brát příliš horkou vodu, tj. že se na něj nemáme zhurta obořit, a především že sami máme mít čisté ruce. Poslední uvedená věc je bezpochyby nejdůležitější; jinak nedosáhneme zamýšleného cíle.

14. duben

Vidouce pak bratří Josefovi, že umřel otec jejich, řekli: Snad v nenávisti nás mítí bude Josef, a vrchovatě nahradí nám všechno zlé, kteréž jsme jemu činili!

1. Mojžíšova 50,15

Lidé, kteří pochybují, že jim bylo odpuštěno

Josef, syn izraelského praotce Jákoba, se dostal do Egypta. Uplynulo 17 let od chvíle, kdy jeho bratři tam přišli nakupovat obilí. Setkali se tam s ním, kterého kdysi prodali za otroka, který však nyní byl vládcem nad celým Egyptem. Když prošli hlubokými zkouškami svědomí, dal se jim Josef poznat a odpustil jim všechna jejich provinění. Jákob, jejich otec, potom v Egyptě zemřel a oni nyní vyslovují nadepsaná slova! Co udělá Josef? Nejprve pláče, protože takový nedostatek důvěry hluboce zranil jeho srdce. Potom však své bratry utěšuje a mluví jim k srdci. Jejich pochybnosti nemohou otřást jeho láskou k nim. Toto platí v dokonalé míře o lásce našeho Pána k našim tak často kolísajícím srdcím.

„Odpust' již bratřím svým přestoupení a hřích jejich,“ říkají (17. v.). Cožpak Josef svým bratřím už dávno neodpustil? Když zde takto před ním zkroutěně stojí a mluví s ním, pláče. Jak často se asi jeho oči zalily slzami, když pomyslel na bídu, do níž přivedli sami sebe i svého otce! Tenkrát ovšem, když ještě nebyli úplně usvědčeni ze své viny, musel se od nich odvrátit a potají plakal. Nyní však oni mohli podle jeho slz změřit, jak hluboce je – vzdor jejich hříchu – stále ještě miluje. Vlastní příčinou jejich strachu bylo, že neporozuměli milosti v srdci Josefa.

Ano, Josefovi bratři se podobají věřícím, kteří stále ještě pochybují, zda jim Bůh skutečně všechno odpustil. Neodvažují se tomu věřit a stále v sobě živí svůj vnitřní nepokoj. Jakou bolest to musí působit milujícímu srdci Pána Ježíše! Mohl pro tebe udělat více, než když za tebe položil svůj svatý život a vylil Svou svatou krev? A ty si stále ještě myslíš, že tato Jeho oběť Bohu nestačí, aby ti mohl odpustit? Kdybys Mu raději začal děkovat, i když velikosti té odpouštějící lásky nerozumíš a nemůžeš ji pochopit.

Jak mnozí už sice přišli se svými hříchy k Pánu Ježíši, avšak neznají ještě úplně jeho přebohatou milost. Čím více Ho známe, tím více budeme spočívat v Jeho milosti a lásce.

15. duben

Neboť odplata za hřích jest smrt, ale dar milosti Boží život věčný v Kristu Ježíši, Pánu našem.

Římanům 6,23+

Boží slovo mluví o trojí smrti: o duchovní, tělesné a věčné smrti. Jakmile člověk upadl do hříchu (již skrze Adama a Evu v ráji), došlo následkem hříchu k oddělení duše od Boha – a to byla a je duchovní smrt. Od té doby z ní není nikdo vyňat. Všichni lidé, protože všichni zhřešili, jsou mrtví ve vinách a hříších (Ef. 2,1-5), jsou odděleni od Boha – zdroje života. Ale toto oddělení nemusí být navěky. Bůh stále ještě nabízí každému skrze Pána Ježíše Krista věčný život. „*Kdo věří v Syna, má život věčný.*“ (Jan 3,36) Dnes ještě je doba, o níž sám Pán Ježíš řekl: „*Přijde hodina, a nyní jest, kdy mrtví uslyší hlas Syna Božího, a kteříž uslyší, živi budou.*“ (Jan 5,25) Nechtě si tedy každý položit otázku, zda tento hlas uposlechl! Nic pro nás na tomto světě není důležitější než zodpovědění této otázky, protože duchovní smrt po tělesné smrti má za následek věčnou smrt pro všechny lidi, kteří nevyužili Boží milosti. To je pak smrt druhá (Zj. 21,8), z níž už není možný žádný únik: věčné oddělení od Boha. Tam pak každý člověk, jenž zemřel ve svých hříších, dosáhne svého cíle. Nechtěl žádné spojení s Bohem lásky, když se mu jako takový zjevil ve Svém Synu, Pánu Ježíši. Chtěl být od Boha odpoután, volný – a pak bude navěky v ohnivém jezeře. Jak hrozný to bude úděl! Zamysli se nad tím milý čtenáři, opravdu vážně. Dnes ještě můžeš přejít ze smrti do věčného života, přijmeš-li vírou Pána Ježíše.

Když Adam s Evou, jsouce neposlušní, zhřešili, neboť přestoupili Boží příkaz, následovala za jejich hříchem v celé své hrůze smrt. A podle Božího slova pronikla ke všem lidem, protože všichni zhřešili. Smrt ovšem neznamená jen zničení těla, oddělení duše od těla, nýbrž také, z duchovního hlediska, oddělení člověka od Boha. Přirozený člověk je pro Boha mrtvý.

Ale Syn Boží, Kníže života, přišel do tohoto světa stínu smrti, aby Svou smrtí a zmrtvýchvstáním zlomil okovy smrti. A tak nyní může být v Božím evangeliu zvěstováno, že každý hříšník, jenž činí pokání a uvěří v Krista, obdrží od Boha jako dar z milosti věčný život. Jde však o pouhou milost, kde je vyloučena jakákoli vlastní zásluha.

Chceš-li být tedy vysvobozen ze svého stavu smrti a uchráněn hrůzy druhé smrti, věčného oddělení duše od Boha, uchop se ještě dnes nabídnuté záchranné ruky Spasitele. Bůh si nepřeje smrt hříšníka, ale chce, aby se obrátil a byl živ (Ezech. 33,11). Uteč pouť smrti a věčného soudu. Víš, co získáš? Věčný život v Kristu Ježíši.

A co ztratíš? Úzkost a strach před smrtí – královnou hrůz. Jak požehnaná to bude změna! Vírou překročíš hranici ze smrti do života. Tvé svědomí bude pak okoušet pokoj s Bohem a tvé srdce se bude radovat z Boží lásky a přízně. Pospěš tedy a zachraň svou duši, než bude navěky příliš pozdě!

Jestliže pak Duch toho, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, ve vás přebývá, tedy ten, který vzkřísil Krista z mrtvých, oživí i smrtelná těla vaše pro přebývajícího Ducha jeho ve vás.

Římanům 8,11

Smrt – poražený nepřítel

V našich tělech bydlí a působí smrtelnost. Ale Bůh, který vzkřísil z mrtvých Ježíše, oživí také naše smrtelná těla kvůli Svému Duchu, který v nás přebývá. Jaká je to pevná naděje a plný podíl každého věřícího křesťana! Je nejen vykoupen, pokud jde o jeho duši, a smí chodit s Pánem, nýbrž jestliže zemře před příchodem Pána, bude rovněž opět vzkříšen. Dokonce i smrtelné tělo věřícího bude znovu oživeno. Nebude mu utvořeno nějaké nové tělo, nýbrž to tělo, které nosil zde na zemi, bude změněno, proměněno. Jakým je to důkazem jednak Boží moci, ale zároveň též Boží milosti a lásky k nám! Duch Svatý se nikdy nevzdá Svých nároků na naše smrtelné tělo, které vyvolil za místo Svého přebývání. Bydlí v nás skrze Kristův život zmrtvýchvstání, který věřící mají. Kdyby dílo vykoupění nebylo dokonáno a nebyl nám darován Kristův život, Duch Svatý by v nás nemohl bydlet. Jako je tedy jisté, že Duch Svatý přebývá ve věřícím a působí, že může volat: „*Abba, Otče!*“, stejně jisté je, že Ten, jenž kdysi vzkřísil člověka Ježíše z mrtvých a učinil Ho Pánem a Kristem, oživí také naše smrtelná těla k slávě Svého slavného a velikého jména. Smrt je poražený nepřítel; bude proto muset vydat svou kořist. Jak veliké je dílo našeho drahého Pána!

Čím je tedy smrt pro věřícího? Křesťan ví, že má duši, která i po rozkladu těla žije dál. Ví, že má věčný život, nejen život, který nemůže skončit, nýbrž šťastný život v Bohu a v poměru k Němu jako k Otci. Ví, že mu byly odpuštěny všechny hříchy a že už nepřijde na soud, když opustí toto smrtelné tělo; nebojí se tedy, kdyby měl zemřít, protože potom by očekával slavné vzkříšení.

Mnozí věřící jsou natolik upřímní, že přiznají, že pomyšlení na smrt působí, že se trochu lekají – ne snad proto, že by si nebyli jisti věčným spasením, ale když myslí na umírání. Je to pochopitelné a rozhodně je pro to nechceme kárat. Vždyť Pán nám navíc dal tak slavnou naději, že ne všichni zesneme. Někteří, aniž okusí smrti, se dostanou v okamžení do cíle naší víry. Je to naděje v Jeho opětný příchod, kdy Jeho lid bude proměněn a v oslavených tělech uveden do Otcovského domu. Kéž by to způsobilo, aby tato naděje v nás byla silná a měla rozhodující vliv na naše srdce a náš praktický život! Kdyby však se mělo stát, že budeme smrtí odvoláni k Němu před Jeho příchodem, cožpak by On, který věrně stojí za Svým Slovem, nám neměl dát zakusit, že je pravdou, co je napsáno ve 23. Žalmu: „*Byť mi se dostalo jíti i přes údolí stínu smrti, nebudu se báti zlého, neboť ty se mnou jsi*“? A tak tedy, buď tak, či onak – spějeme k setkání s Pánem, abychom pak s Ním byli navěky. Chtějme jen být věrní, aby nám bylo způsobeno hojně vejítí.

17. duben

Zač bychom se měli modlití, jak by náleželo, nevíme, ale sám ten Duch prosí za nás lkánými nevypravitelnými.

Římanům 8,26

Věřící se může dostat do těžkostí, které ho naplňují takovou úzkostí a neklidem, že ani neví, jak by se měl modlit a za co. I když přitom myslíme na naše pozemské a tělesné těžkosti, jde tu v první řadě o naše utrpení v nynější době, která pocházejí z našeho společného utrpení s Kristem. Svět, jímž procházíme, je temné dějiště bojů mezi světlem a tmou a jeho význačným rysem je odpadnutí od Boha. Setkáváme se v něm s mnohými věcmi, které v našich srdcích budí otázky, na něž nemáme žádnou odpověď. Sám Pavel třikrát prosil ohledně trnu, který mu byl dán pro tělo, ale měla mu stačit Boží milost. A tak apoštol přestal za tu věc prosit, protože Bůh mu odpověděl, že s pomocí Jeho milosti má nést, co Pán pro něho určil, i když to byl satan, jenž ho bil pěstmi (v kral. překl.: „zášijkoval“ – 2. Kor. 12,7).

Také nám je lépe nést nějaké utrpení, nějakou „brzdu“, která nás tlačí, než abychom se cítili nezávislí a zpyšnělí. Jenom pokorným je dáвана Boží milost! Na takové cestě, kdy se stále ponížujeme, se neukazuje člověk, ono vlastní „já“, nýbrž vzácné charakterové rysy našeho Pána. Vidíme, že někdy se může stát, že nevíme, zač prosit, jak by náleželo, ale pro nás je potěšením, že víme, že sám Duch Svatý za nás oroduje. Těžkost našich srdcí se tak dostává před Boha, Otce, a my smíme být přesvědčeni, že naše slabé a kusé modlitby se dostávají před trůn milosti pravým způsobem. Kéž by nás vždy řídilo vědomí podřízenosti a závislosti a nikoli svévolnost nebo vzdorování. Boží blízkost a pomoc je zaslíbena všem, kteří jsou zlomeného srdce a potřeného ducha (Ž. 51,19)!

Apoštol v předcházejících verších mluví o chatrnosti ve stvoření. Také my, Boží děti, ještě vzdycháme, protože ještě patříme k tomuto stvoření. Den vysvobození našeho těla ještě nepřišel; jsme stále ještě ve stavu slabosti.

A tu se učíme, že Duch Svatý nám v této slabosti přichází na pomoc. Z tohoto důvodu apoštol říká: „Nevíme, zač bychom měli prosit.“ Jenom Bůh ví, co je pravé a moudré uprostřed všeobecného zmatku. Je tu připojeno potěšující ujištění: „*Sám ten Duch prosí za nás.*“ Jestliže my v naší neznalosti mlčíme a nevíme, jaké prosby by byly náležité, abychom našli ulehčení v utrpeních a bolestech, o nichž se zdá, že vítězí, Duch Svatý za nás prosí „lkánými nevypravitelnými“. Naše vzdechy, které my sami nejsme schopni přeměnit v slova, jsou doprovázeny vzdechy samého Ducha Svatého a On jimi prosí za svaté tak, jak to odpovídá Bohu, takže Jeho prosby za nás jsou Bohu přijatelné.

Jakým povzbuzením je nám uvedený verš, abychom se modlili, i když se cítíme nevíme jak slabí!

Když (je) Bůh pro nás, kdo proti nám?

Římanům 8,31

Kdo z nás by neznal odpor světa! Lidé, kteří žijí bez Boha, se netají se svým míněním o „pobožných“. Křesťané jsou v jejich očích staromódní, překonaní dobou. Ano, prý mají „středověké názory“, jak mi jednou kdosi s důrazem řekl.

Při těžkých nebo déle trvajících napadáních se může stát, že se staneme unavení a vidíme pak kolem sebe jen nepřátele. V takových chvílích bývá jistě dobré, když se mnohem více obracíme k výrokům Božího slova, které nám může dodat novou odvalu. A to bývají vždy a znovu Boží zaslíbení!

Takovým je i dnešní verš, když říká, že Bůh je pro nás. Bůh je pro nás, na naší straně! Také jiná místa Písma nám mluví o Boží přízni k nám a o Jeho péči o nás. „*Obkličuješ mne plesáním vítězným,*“ volá žalmista (Ž. 32,7+). „*Pod tebou (jsou) ramena věčnosti,*“ osvědčuje Mojžíš (5. M. 33,27), a nevěsta v Písni písní říká: „*Korouhví nade mnou je láska.*“ (Pís. 2,4+) „*Láska Boží rozlita jest v srdcích našich,*“ čteme v Ep. Římanům 5,5. A jinde zase (Pís. 2,6): „*Levice jeho pod hlavou mou, a pravíci svou objímá mne.*“ Před námi jsou Jeho šlépěje, do nichž můžeme vstupovat a následovat Ho (1. Petr. 2,21). Jsme Jím nesení až do svých šedin (Iz. 46,4), a každý věřící může říkat: „*Dobrotivost a milosrdenství (= přízeň) následovati mne budou po všechny dny života mého.*“ (Ž. 23,6) Zda nemáme příčinu „*prozpěvovat (= plesat, jásat) a veselit se*“ (Ž. 29,6)? – A tak chtějme útokům, k nimž dnes možná dojde, čelit jistotou, že Bůh nás obklopuje Svou ochranou ze všech stran, a že Jeho moc pracuje pro nás!

Je Bůh skutečně pro nás, kteří jsme přece byli tak zkažení? Není to opovážlivé, mluvit tak? Ovšem, protože Bůh je svatý, může zjevovat Svůj hněv proti hříchu. A jednou bude ten hněv zjeven z nebe proti veškeré bezbožnosti, proti všemu, co nectí Boží přítomnost, a proti veškeré nepravosti těch, kteří znají pravdu, ale přesto Boha nectí. Vážný je také výrok Písma: „*Kdo nevěří Synu, neužít život, ale hněv Boží zůstává na něm.*“ (Jan 3,36+) Víra, která poznala Boha, ví též o Boží lásce, která přebývá v Jeho srdci; zná Boha jako Toho, „*který vlastního Syna svého neušetřil, ale za nás za všechny vydal jej*“ (Řím. 8,32+). Na Něm spravedlivý Bůh provedl na Golgotě soud nad hříchem v oněch třech hodinách temnosti, a my pak slyšíme o „*prokazování jeho spravedlnosti v nynějším času, aby on spravedlivý byl, a ospravedlňující toho, kdo jest z víry v Ježíše*“ (Řím. 3,26+). Jak slavná je ta skutečnost: „*Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Ježíše Krista!*“ (Řím. 5,1) Bůh je v díle Krista oslaven a za hřích je učiněno smíření skrze Jeho krev. Smíme říkat: Všechno je pokoj. Ba více ještě: „*Přístup máme k této milosti, v níž stojíme.*“ (Řím. 5,2+) Nalézáme se v Boží přízni, jsme „*učinění příjemnými v tom Milovaném*“ (Ef. 1,6+). A tak víme, že „Bůh je pro nás“. Sami jsme k tomu ničím nepřispěli, všechna sláva je na Boží straně. „*Bůh jest (to), který ospravedlňuje*“ (Řím. 8,33), a tak můžeme směle říkat: „*Kdo jest, jenž by odsoudil?*“ (Řím. 8,34)

Ve dnech úpadku bývají zraky a myšlenky často zaměřené dolů. Mnohé připomíná porážku, a tu se pak chce dostavit skleslost a bezmocnost. Pán Ježíš prošel tímto světem před námi. Nikdo před Ním ani po Něm se tolik nedostával do střetu se zlem jako On. Když se ďábel a lidé domnívali, že Mu způsobili největší a definitivní porážku, bylo to ve skutečnosti Jeho největší vítězství, neboť On skrze smrt zahladil ďábla a skrze kříž slavil vítězství nad knížaty a mocnostmi. Bůh toto vítězství potvrdil, „*vzkřísiv Jej z mrtvých (a posadil Jej po pravici své na nebeských místech nad každé knížectvo a každou mocnost, i moc, i panství a každé jméno, které se jmenuje, ...a všechno poddal pod nohy jeho).*“ (Ef. 1,20-22+) Splní a slavně dokoná všechna Svá zaslíbení. Vítězství je jisté. Hledění na Zmrtvýchvstalého nám v těžkých dobách uděluje odvahu a sílu. „*Vím, že Vykupitel můj živ jest a jako poslední bude stát na zemi.*“ (Job 19,25+)

Kristus je zkušebním kamenem a podstatou veškeré pravdy a zároveň předmětem a naplněním všech Božích zaslíbení. Ale je ještě něčím mnohem víc. Je ústředním bodem Božích myšlenek. A tím musí být a zůstat i nám. Dnešní verš nám připomíná místo z Římanům 1., kde apoštol jako i zde mluví o dvou stránkách pravdy evangelia. Jednou stránkou je Boží moc ve vzkříšení a tou druhou naplnění rozmanitých zaslíbení v Ježíši Kristu. V úvodu Ep. Římanům čteme: „*oddělený k evangeliu Božimu o Jeho Synu, který vzešel ze semene Davidova podle těla, a jako Syn Boží prokázán v moci podle Ducha svatosti skrze vstání z mrtvých.*“ (kap. 1,1-4+) To jsou oba stěžejní body pravdy: Boží věrnost vzhledem k Jeho zaslíbením (zjevená hlavně v souvislosti s Židy), a v zmrtvýchvstání zjevená oživující Boží moc, která činí něco naprosto nového. Ona vtiskla ve zmrtvýchvstání pečeť i na osobu a dílo Krista. Toto plné evangelium o Božím Synu, který se stal člověkem a jako Syn oslavený sedí po Boží pravici, s nímž je Boží Církev neboli Shromáždění nerozlučně spojena jako Jeho tělo, bylo svěřeno zvláště apoštolu Pavlovi. Z tohoto důvodu on je na více místech nazývá „*evangelium mé*“.

Kristus byl vzkříšen. To je jeden ze základů, na nichž spočívá křesťanství. Předpokládá to, že také skutečně zemřel. Bible je plná výroků spolehlivých svědků, kteří potvrzují nejen smrt, ale i vzkříšení Ježíše Krista. Bylo by neupřímné chtít označit tyto lidi, kteří Ho znali a milovali, za lháře. Písmo svaté věnuje celou jednu kapitolu (1. Korintským 15) skutečnosti, že Kristus zemřel a že byl pohřben, ale potom „*že vstal z mrtvých třetího dne podle písem*“. Protože Kristus byl Bohem vzkříšen, je naprosto jasné, že zemřel nikoli za Svě, nýbrž za cizí hříchy. Neboť všichni ostatní mrtví stále ještě leží ve svých hrobech a čekají na den svého vzkříšení. O Kristu se praví, že je „*prvotina zesnulých*“ (1. Kor. 15,20+). Zesnulými Bůh nazývá všechny, kteří, než zemřeli, byli s Bohem smířeni. Protože Kristus byl vzkříšen jako „*prvotina*“, budou i oni jednou vzkříšeni „*z mrtvých*“, aby Ho následovali do slávy nebe. Ostatní mrtví, kteří se svědomím obtížným vinou nastoupili cestu do věčnosti, budou vzkříšeni později, aby před Boží soudnou stolicí obdrželi rozsudek odsouzení. Ve které skupině se jednou znovu octneš?

20. duben

Nebot' jste byli koupeni za cenu. Oslavujte tedy Boha v těle svém.

1. Korintským 6,20+

Pro věřícího existuje dvoje posvěcení. Předně je posvěcen „*skrze jednou provždy učiněnou obět' těla Ježíše Krista*“ (Žid.10,10+), oddělen ze světa a od hříchu Bohu. Toto je od chvíle obrácení jeho nezměnitelným postavením: Každý věřící je svatý skrze Boží povolání a Boží vůli. Tato stránka posvěcení, kterou můžeme nazvat absolutní posvěcení, je sama o sobě stránka vznešenější, protože spočívá jen a jen na díle Krista, a tudíž je dokonalá. Není možné něco k ní přidat, ani osobní věrností.

Jsme však také povoláni usilovat o praktické posvěcení, bez něhož žádný neužít Pána (Žid. 12,14); máme své srdce a svůj život s naprostou věrností a oddaností zasvěcovat Bohu. Bůh nás vykoupil drahou krví Svého jednorozeného Syna; nyní patříme Jemu, a tudíž jakákoli neúplnost, jakákoli polovičitost našeho srdce a života je věrolomnost a svatokrádež.

Kdyby někdo za staré smlouvy oloupil oltář, tím že by tam Bohu odňal obět', vydávající vůni, aby ukojil svůj hlad, nebylo by to pro Boha tak zarmucující a olupující Ho o to, co Mu náleží, jako když nyní věřící, za něhož zemřel Kristus, žije pro sebe a své údy dává hříchu jako nástroje nepravosti. A přesto, žel, jak snadno a jak často se to stává! Kéž bychom nikdy nezapomínali, že už nepatříme sami sobě! Byli jsme velice draze koupeni. A zda není naší nesmírnou výsadou zapomínat na sebe a sloužit Tomu, který nás tolik miloval?

Pavel pracoval jeden a půl roku v Korintu ve službě svého Pána. Vzniklo tam shromáždění a mnozí věřící, vyučení apoštolem, byli schopni učit i jiné. Ale stav tamního sboru nebyl chvályhodný. Desetkrát se apoštol v 3. – 9. kapitole o různých věcech táže: „*Zdali nevíte...?*“ V 6. kapitole nalézáme tuto otázku šestkrát. Právní spory tam byly vynášeny před svět, bylo třeba zabývat se nečistotou a muselo se hovořit i o věcech, v nichž kdysi někteří žili. To vše patřilo do okruhu otroctví pod knížetem temnosti. Satan nás vedl po zlé cestě, nás, kteří jsme už i tak měli zkaženou přirozenost a činili jsme vůli těla a svých myšlenek.

Z tohoto bídného otroctví jsme měli být podle Boží vůle vysvobozeni a vykoupeni. Pozemskými platidly to bylo nemožné; těmi by bylo nanejvýše možné tělesného otroka ve světě odkoupit jeho majiteli. Cena za otroka hříchu však byla mnohem vyšší. Žádný člověk ani anděl nemohl tu cenu někdy nabídnout. Nikdo nemohl vykoupit sám sebe ani někoho jiného (srov. s Ž. 49,8). U Pána Ježíše tomu bylo jinak. Neměl ve Své osobě vůbec nic co činit s hříchem a se smrtí. On, pravý Bůh, se stal člověkem a dal Svůj život jako výkupné, aby nám, ubohým otrokům, dal svobodu, jak to řekl Židům: „*Jestliže vás Syn vysvobodí, skutečně svobodní budete.*“ (Jan 8,36+) Máme všechnu příčinu navěky oslavovat Jeho i Otce.

21. duben

Protož činite pokání, a obraťte se, aby byli shlazeni hříchové vaši.

Skutky ap. 3,19

Slovo „pokání“ je dnes velice neoblíbené, takže sotva ještě je slyšet z kazatelen. Mnozí moderní „křesťané“ ani nevědí, co má Bible na mysli, mluví-li o pokání. Mají za to, že pokání je jakési potřesení hlavou, doprovázené slovy: „Je mi líto, že jsem to či ono udělal.“ Ale pak ti lidé žijí dále jako předtím. Že nám je toho líto, nestačí. I Jidáš litoval své zrady na Pánu Ježíši a měl výčitky svědomí, avšak pokání nikdy nečinil. Právě pokání znamená obrátit se, změnit, zhroutit se před Bohem s vyznáním takového Izaiáše: „*Běda mně, neboť jsem ztracen; neboť jsem člověk nečistých rtů.*“ (Iz. 6,5+) Když se Job poznal ve světle svatého Boha, řekl: „*Proto ošklivím si sebe a lituji v prachu a popelu.*“ (Job 42,6+) To je pravé pokání, jakmile je Duch Svätý vzbudí působením Božího slova v srdci. Poznání hříchů tedy je prvním krokem k pokání.

Kdo se takto v lítosti a s pokáním obrátí k Bohu, tomu Bůh řekne: „*Věř v Pána Ježíše a budeš spasen.*“ (Skut. 16,31+) Takovému je dána spasitelná víra, protože pokání a víra jdou spolu ruku v ruce. Každý, kdo projeví pravé pokání, obdrží také spasitelnou víru, víru v zemřelého a zmrtvýchvstalého Spasitele. On se stal smířením za naše hříchy, takže Bůh je nyní spravedlivý, jestliže každému, kdo své hříchy upřímně vyzná, všechno odpustí, a dá mu pokoj, radost a věčný podíl v Otcovském domě.

Obrácení je něco, co je vidět. City a krásná slova nejsou všechno a nestačí. Jak často už bylo řečeno, zvláště těmi, jejichž děti se ztratily ve světě: „Oni kdysi vyznávali, že se obrátili.“ Je možné pouhé takové vyznání nazvat obrácením?

V Božím slově čteme: „*Aby se obrátili od temnoty k světlu a z moci ďábelské (=satana) k Bohu, aby tak hříchů odpuštění a díl (= dědictví)... vzali.*“ (Skut. 26,18) Dále se o věřících praví: „*Kterak jste se obrátili k Bohu od model, abyste sloužili Bohu živému a pravému, a očekávali Syna jeho z nebe.*“ (1. Tes. 1,9) Je to opravdu vážná věc, být obrácen. Jestliže se někdo srdcem obrátí k Bohu a vzal útočiště k Ježíši, Spasiteli, bude to nějak vidět. Josef z Arimatie byl sice kdysi tajným učedníkem Ježíše ze strachu před Židy. Ale Bůh se postaral o to, že jednoho dne se jeho učednictví stalo viditelným, totiž když šlo o prokázání pocty tělu Krista v takové chvíli, která vyžadovala odvalu.

Jak říká dnešní verš, před obrácením musí přijít pokání. Ono je nezbytnou věcí, aby někdo mohl být spasen. Jestliže někde k němu nedošlo, nemůže to být ani pravé obrácení. Jestliže někdo srdcem učinil pokání, tím že své hříchy v Božím světle odsoudil, bude to také vidět navenek. „*Proto neste ovoce hodné pokání,*“ řekl Pán Ježíš farizeům (Mat. 3,8), a na jiném místě: „*Po ovocích jejich poznáte je.*“ (Mat. 7,16.20) – Činil jsi už pokání? Obrátil jsi se k Bohu?

22. duben

Měl ve svém horním pokoji otevřená okna k Jeruzalému; a třikrát za den klekal na kolena svá, a modlival se a děkoval (nebo: chvalořečil) ***Bohu svému.*** *Daniel 6,10+*

Daniel, který už jako chlapec oslavoval Boha, si i později, když byl vysokým a velice zaneprázdněným státníkem mezi pohanskými panovníky, našel, anebo spíše vzal a zajistil, čas k modlitbě. Třikrát za den poklekal ve svém horním pokoji před Bohem, aby „*modlitbou a pokornou prosbou s děkováním oznamoval před Bohem své záležitosti*“ (srov. Fil. 4,6+). Jak vzácný, důležitý a nepostradatelný mu byl modlitební styk s Bohem! Jak mnoho vnějších vlivů a ohledů v jeho vysokém postavení v pohanském prostředí ho od toho mohlo zdržovat! Došlo až k tomu, že král Darius pod nátlakem nepřátel Daniele vydal neodvolatelný zákon, že v jeho království si nikdo nesmí něco vyprošovat na nějakém bohu nebo člověku, kromě na králi, – v opačném případě že bude uvržen do lví jámy. Přerušil Daniel svou pravidelnou modlitbu? Nikoli. Slyšíme, že v tom klidně pokračuje a třikrát za den se modlí a pokorně prosí. Jeho zrak byl stále obrácen k Jeho Bohu, který i nyní zasáhl v jeho prospěch a zachránil ho.

Jakým to je napomenutím, ale i povzbuzením pro nás, kteří se nalézáme těsně před soudem, jenž brzo dolehne na tento svět a zachvátí ho. Nám nehrozí nějaká lví jáma, ani nejsme vysokými státními úředníky a máme to v mnohém směru lehčí a jednodušší než Daniel. Nechtěli bychom následovat jeho dobrého příkladu? Nebo snad bychom se měli nechat zahanbit tímto věrným mužem, který žil v mnohem těžší situaci nežli my? Bůh se k Svému služebníku přiznal a přízná se i k nám, jestliže se za Něho nebudeme stydět.

Jak byl Daniel jistě šťasten ve chvílích, kdy měl otevřená okna k Siónu, k nebi, k srdci svého Boha v nebeské výši! Tam, v tichém modlitebním pokoji tryskal svatý pramen, z něhož pil plnými doušky, a to milost za milostí, sílu po síle, aby byl věrný Bohu.

Milý křesťane, máš ve svém domě také taková okna, otevřená vzhůru? Máš každého dne ráno i večer (pokud ne i v poledne) takové vyhrazené chvíle, kdy můžeš jít do tichého ústraní, aby ses modlil, chválil Boha a děkoval Mu? Proč je u tolika křesťanů vidět tak málo růstu na vnitřním člověku? Proč tu jsou tak mnozí mdlí a bez ovoce? Zda není příčinou, že zanedbávají takové tiché soustředění se k modlitbě, protože ne dbají slov Páně: „*Ale ty, když by ses modlil, vejdi do pokojíka svého, a zavra dveře své, modli se Otci svému, kterýž jest v skrytu.*“ (Mat. 6,6), protože svou duši neztiší před Bohem, protože s Ním každého dne nemají úzký styk skrze Jeho Slovo a modlitbu?

Ach jak mnozí kdysi více pěstovali skryté obecnství s Bohem, než to dělají nyní! Jak málo je těch, kteří něco vědí o cvičení se a zkoušení, jak tomu byl zvyklý Daniel! Většinou povrchně vysloví svou ranní modlitbu, ale ony tiché chvíle před Boží tváří neznají. Jestliže vůbec někdy, tedy právě v dnešní uspěchané době, která je plná horečné činnosti, je velice třeba s duchovní rozhodností se vzepřít a začít jinak! Mělo by být naší vnitřní potřebou pravidelně vyhledávat Boží tvář.

23. duben

Avšak Hospodin se rozhněval na mne pro vás a nevyslyšel mne; a Hospodin mi řekl: Přestaň již; nemluv mi už více o té věci.

5. Mojžíšova 3,26+

Mojžíš, muž Boží, říká lidu s opravdovou pokorou, že Pán odepřel vyslyšet jeho prosbu, aby mohl vstoupit do oné požehnané země. Sice jim připomíná, že oni tím byli vinni, a bylo třeba, aby to slyšeli, avšak přesto jim bez jakéhokoli zastírání otevřeně říká, že Hospodin se rozhněval na něho, a že mu, přestože prosil, nedovoluje překročit Jordán, nýbrž vybízí ho, aby složil svůj úřad a ustanovil za sebe zástupce.

Je povzbuzující a zároveň poučné, že to vše slyšíme z úst samého Mojžíše. Jak těžké nám často bývá vyznat, přiznat se, že nám v té či oné věci chybělo smýšlení našeho Pána! Staráme se o svou vlastní dobrou pověst, a přesto v podivném rozporu s tím přiznáváme, že jsme slabé a bloudící bytosti, schopné všeho možného. Jenže něco jiného je učinit všeobecné, pokorné vyznání, než uznat v zcela konkrétním případě, že jsme se dopustili veliké chyby. Toto bývá mnohým obzvláště těžké, ba jsou i tací, kteří sotva někdy doznají, že udělali něco nesprávného. Ne tak Mojžíš. Bez ohledu na své vysoké postavení služebníka Hospodinova a vůdce lidu stojí před shromážděním svých bratří a vyznává svůj omyl, uznává, že řekl slova, která neměl vyřknout, a že před Bohem vyslovil naléhavou prosbu, která mu nebyla splněna. Je milé slyšet jeho vyznání, vidět, jak pokorně sklání svou hlavu pod ruku vlády svého Boha, a jak nezištně jedná s tím mužem, kterého mu Bůh označil jako nástupce v jeho vysokém úřadě.

Bůh někdy řekne k našim prosbám: „Ne.“ Dělá to ve Své veliké moudrosti; avšak Boží „Ne“ je vždy laskavé a mírné, a to i tehdy, když třeba odmítá naši prosbu o vyproštění z následků nějakého hříchu, jímž jsme se provinili, a které budeme možná muset nést po celý život. Zakusil to i Mojžíš, věrný Boží muž. Když už byl při putování pouští blízko cíle, přednesl ještě jednou před Hospodinem přání svého srdce, aby přece jen mohl překročit hranici a uvést lid do zaslíbené země. Dnešní verš nám ukazuje Boží odpověď. Zda se nám přitom bezděky nevybaví tvář nějaké něžné matky, kterou to stojí tolik námahy, když musí odmítnout nějakou naléhavou prosbu svého dítěte, a v obavě, že by pro svou lásku už nemohla odolat jeho dalším prosbám, sama jaksi s prosbou řekne: „Přestaň již!“ – Příčina, proč Mojžíš nesměl přejít Jordán, byla vážná, neboť u vod Meribah „nerozvážně (= ukvapeně, unáhleně) promluvil“ (Ž. 106,33+). Ale tentýž Bůh, který nevyslyšel jeho pokornou prosbu, mu ukázal celou zaslíbenou zemi s hory Fazga a dává nám setkat se s ním později na hoře proměnění v zářící slávě Krista. Taková je milost! – A tak když Bůh i k některé tvé prosbě řekne: „Ne“, buď tichý, neboť On nikdy nedělá něco chybného. „Dokonalí jsou skutkové jeho.“ (5. M. 32,4) Ale buď jist, že On je „Bůh všelike milosti“, který to s tebou myslí dobře a pomáhá ti.

24. duben

Není (=nezáleží) **na tom, kdo chce, ani na tom, kdo běží, ale na Bohu, který se smilovává.**
Římanům 9,16

Když je nouze nejvyšší – Boží pomoc nejbližší!

Skupina známých se koupala v řece. Většinou neuměli dobře plavat. Vtom jeden, který se pustil daleko od břehu, dostal do nohy křeč a počal tonout. Druzí, kteří to pozorovali, rychle volali na jednoho vynikajícího plavce. Ten se však ani nepohnul. „Cožpak nevidíš, že ten člověk se topí?!“ Všichni volali jeden přes druhého. Ale ten výborný plavec se stále nehýbal. Mezitím křik a pohyby tonoucího začaly slábnout. Lidé již byli opravdu popuzeni. Když však začal ten tonoucí skutečně klesat pod vodu, skočil onen dobrý plavec do vody, několika mohutnými tempy byl u něho a brzy na to byli oba bezpečně na suchém břehu. Lidé tomu zachránci vyčítali: „Jak mnohé úzkosti bys byl ušetřil toho tonoucího, kdybys byl trochu méně myslel na sebe a více na něho!“ Jenže on tu věc znal lépe. „Kdybych byl přispěchal dříve,“ odpověděl, „ten tonoucí by mne byl tak silně sevřel, že bychom oba zahynuli. Tonoucího můžete zachraňovat teprve tehdy, když se už nesnaží zachránit se sám.“

Jakmile se vzdáme své věci, převezme ji Bůh. On čeká, dokud nejsme na konci svých možností. Bůh přece na kříži odsoudil všechno, co pochází z přirozeného, po Adamovi zděděného člověka. My opravdu nemůžeme nic sami ze sebe. Jestliže se přesto o to pokoušíme, odmítáme ve skutečnosti Kristův kříž a nabízené spasení. Dábel je Istivý a používá i Boží slovo, aby duše zadržel před uchopením spasení. Používá k tomu určitá místa, která se mu zdají vhodná, aby duši při letmém čtení uvedl do problémů a nesnází. Jak mnohému při čtení nadepsané verše našeptal: „Stejně ti to není nic platné, zda chceš anebo běžíš (= usiluješ o to), jestliže Bůh ti nechce dát milost, nesmiluje se nad tebou.“ Jenže co ten verš skutečně říká? Jasně ukazuje, že to je Bůh, jemuž patří všechna čest a sláva, a že u člověka není vůbec nic k chválení a chloubě. Kdyby Bůh jednal jenom podle spravedlnosti, nebyl by spasen ani jeden člověk. Jasně nám to ukazují dějiny Izraele. „*Viděl jsem lid tento, a aj, lid jest tvrdé šíje. Protož nyní nech mne, abych v hněvu prchlivosti své vyhladil je,*“ řekl Bůh Mojžíšovi (2. M. 32,9.10). Co onen lid chtěl? Modlářství! A za čím běžel? Za egyptskými bohy! Když jim Bůh potom přesto dal dobrou zemi, nestalo se to „pro jejich spravedlnost“, nýbrž Bůh jednal, vyslyšev přímluvnou prosbu Mojžíše, ve Svém svrchovaném, ničím neomezeném majestátu, skrze milost. Nešlo zde tedy o žádnou zásluhu, nýbrž Bůh řekl: „*Slituji se, nad kýmž se slituji.*“ (2. M. 33,19) Lid mohl za všechno děkovat jenom Boží milosti. Také každý věřící dnešní doby musí podle pravdy říci: Já jsem chtěl všechno možné, jenom ne Pána; honil jsem se za nicotnými věcmi tohoto světa a učinil si je předmětem a cílem všech svých snah. Za to, že jsem Božím dítětem, vděčím jen a jen Boží milosti a Božímu milosrdenství! „*Ale Bůh, bohatý jsa v milosrdenství, pro velikou lásku svou, kterouž zamiloval nás, i nás, když jsme mrtví byli ve hříších (= přestoupeních), oživil spolu s Kristem – milostí spasení jste.*“ (Ef. 2,4.5)

25. duben

Vizte tedy, kterak byste opatrně (= pečlivě) chodili, ne jako nemoudří, ale jako moudří, vykupující čas; neboť dnové zlí jsou.

Efezským 5,15.16

Vždy znovu se vyskytují zvláštní příležitosti, které bychom měli využít pro Pána a Jeho zájmy. Takový příklad hodný následování nalézáme v 1. a 2. kapitole Nehemiáše. Můžeme se tam od toho Božího muže učit, jak uskutečňovat nadepsané verše Písma. Když se Nehemiáš dověděl smutnou zprávu o zničené zdi Jeruzaléma, mnoho dní plakal a byl zarmoucen, přičemž se postil a byl na modlitbách. Bůh ho však nechal čekat nejméně tři měsíce, než si toho povšimnul král Artaxerxes a zeptal se ho, co je příčinou jeho zármutku. Nehemiáš tu využívá vhodného okamžiku a přednáší králi své prosby. A jak milostivě a předivně je vyslyšen!

Je naším přáním, abychom byli svému Pánu v tomto světě nějak užiteční? Pak také využijeme příležitostí, které nám dává. Jak často jsme je možná ve svém životě nechali uplynout nevyužitě! Ne vždy můžeme ještě dohnat, co bylo zameškáno! Takovou „příležitost“ zvláštního druhu je doba mládí. Využívej času, dokud tvá mysl je ještě jasná a tvá paměť ještě schopná načerpávat, k zpytování Božího slova a k vštípení základních pravd! Jenom ten, kdo takovým způsobem využil doby svého mládí, bude též schopen rozeznat příležitosti k různé službě, jež Pán dává těm, kteří učinili pokroky v duchovním růstu.

Ale i když už jsme zestárli a stali se vetchými, bývají zde ještě příležitosti, které můžeme využít. Můžeme pak mnoho a cílevědomě prosit za věřící a za dílo Páně, k čemu jsme možná dříve měli jen málo času a volných chvil.

Římský historik Suetonius nám zaznamenal, že upřímným přáním císaře Tita (dobył r. 70 po Kristu Jeruzalém) bylo udělat každý dne nějaké dobrodíní. Když si jednou večer při jídle vzpomněl, že toho dne nikomu neprokázal nějakou dobrotivost, řekl se zármutkem: „Přátelé, tento den jsem ztratil!“ (Amici, diem perdidí.) A to nebyl nějaký samaritán, nýbrž pohan! Jak mnohý křesťan by se od něho mohl – ba vskutku měl něčemu naučit.

Bůh hledá takové muže a ženy, kteří poznali, že čas je vzácný dar, který nesmí být promarněn, protože nám je dán k tomu, abychom v něm jeho Dárce oslavili. Ztracený čas už se nikdy nevrátí.

Jak je tedy moudré, jestliže čas vykupujeme, tj. chápeme se příležitostí, abychom sloužili Bohu. Následovat Ho jako milé děti (Ef. 5,1) a představovat Jeho charakterové rysy v tomto temném světě – jsou právě příležitosti, které máme jen v nynější době. Zde není místo pro lenochy, snílky a nerozhodné. Ne, jestliže čas tak rychle a neúprosně plyne, nenechejme ho nevyužitý, ale buďme věrní v zacházení s tímto drahým, nám svěřeným majetkem. Kdo ví, kolik nám ho ještě zbývá!

26. duben

Avšak i vy, (jeden) každý z vás manželku svou tak jako sám sebe miluj. Žena pak ať se bojí muže.

Efezským 5,33

V tom verši je použit manželský poměr k ukázání spojení mezi Kristem a Církví. Jak cenné je poučení, které z toho plyne! Onen poměr je nebeský a tedy věčný. Církev je spojena s oslaveným člověkem v nebi. On je hlava, ona Jeho tělo. On ji sytí a pečuje o ni, ona pak je Jemu poddána, a On ji sobě brzo postaví oslavenou. Z této slavné skutečnosti se věřící mohou už nyní radovat a žít v ní. Přitom se však nesmí zapomínat, že existují pozemské vztahy mezi mužem a ženou, učiněné podle nebeského vzoru a určené pro každodenní život. Patří tomuto času a zemi a věřící v nich má denně oslavovat Boha.

Může se stát, že muž je dobře poučen o nebeském spojení mezi Kristem a Církví a že o tom dovede pěkně mluvit, avšak ve svém poměru k manželce chybuje, neboť s ní jedná chladně a nelaskavě a myslí jen na sebe a na své pohodlí, namísto aby ji živil a pečoval o ni, jako se Kristus stará o Církev. Anebo že žena, namísto aby byla poddána svému muži a tiše konala v domě svou požehnanou službu, se snaží poroučet a vládnout, nebo povolujíc svým špatným sklonům, pobíhá venku mimo dům. Co je pak oběma platná známost Písma? Lépe je žít jednodušeji a věrněji s menším poznáním, než mít velikou známost, avšak prakticky ji neuplatňovat. Co platí v tomto směru pro muže a ženu, platí i pro všechny ostatní pozemské a lidské poměry a vztahy. Bůh všude hledá skutečnost a opravdovost v nitru. Jakékoli pokrytectví, jakékoli dělání něčeho jen „na oko“ je Mu ohavností.

Také Petr, mluvě o ženách, hovoří o jejich v bázní cudném chování. Z toho vidíme, že žena má veškerým svým chováním uznávat postavení, které Bůh dal muži. Je ovšem vyloučeno, že by mělo jít o nějakou otrockou bázeň; spíše jde o milující úctu a bázeň. Tím, že je svému muži poddána, ctí Boží ustanovení. To je právě ona žena, známá již ve Starém zákoně, již *„důvěřuje srdce muže jejího“*, která *„mu dobře činí a ne zle, po všechny dny života svého“*, takže on může říci: *„Kdo nalezl manželku, nalezl věc dobrou, a dosáhl lásky od Hospodina.“* (Přísl. 31,11.12; 18,22)

Je-li taková žena bohobojná a opravdu zaujímá to postavení, které jí dal Bůh, působí to veliké požehnání, dokonce i v nejtěžších případech, kdy věřící žena je spojena s nevěřícím manželem. *„(Vy) ženy buďte poddané mužům svým, aby, kdyby pak i někteří nevěřili slovu, skrze zbožné obcování (= skrze zbožné chování) žen beze slova získání byli, spatřující jejich v bázní cudné chování.“* (1. Petr. 3,1.2) Co by také mohlo působit na nevěřící okolí více, než tiché, mlčky vyjadřované představování Krista praktickým životem a celou bytostí?!

Říká blázen v srdci svém: *Není Boha.*

Žalm 14,1

Francouz Voltaire (1694 - 1778) a Angličané Edward Gibbon (1737 - 1794) a David Hume (1711 - 1776) se pokusili vyhladit křesťanství. R. 1778 Voltaire řekl, že jednou rukou zboří budovu křesťanství, k jejímuž budování bylo třeba rukou dvanácti apoštolů. Napsal mnoho spisů proti křesťanství, které byly tištěny v jeho vlastní tiskárně. Avšak veliký Bůh řídil věci tak, že v oné tiskárně byly později tištěny Bible.

Gibbon bydlil dlouhou dobu ve Švýcarsku. Vydal mnoho spisů a vydělal si tím mnoho peněz. Koupil si za ně velkostatek. Ten byl po jeho smrti prodán a získaný obnos byl použit na šíření evangelia.

Po smrti Huma ve skotském Edinburgu Bůh způsobil v tom městě veliké probuzení. Byla tam založena biblická společnost a její první zasedání se uskutečnilo právě v místnosti, kde zemřel Hume.

Číst o těchto skutečnostech jistě povzbudí každého, kdo miluje Pána Ježíše. Člověk ve své nenávisti proti Bohu a proti Jeho jednorozenému Synu je ovšem blázen. Oslepen velkým protivníkem, ďáblem, chce vést boj proti všemohoucímu Bohu. „*Ale ten, jenž přebývá v nebesích, směje se, Pán posmívá se jim.*“ (Ž. 2,4) Vždyť co jiného je člověk, ne-li pozemský červ? Jednou bude muset poznat, že se mýlil, a to „*za cenu své duše*“ (Jerem. 42,20+). Také výše uvedení muži budou po celou věčnost litovat svého omylu, ale bude to již příliš pozdě. Jak je to úžasné, že veliký Bůh ve zmíněných případech ještě dal vzejít ze zla dobrému. Neklesejme na mysl, když kolem sebe vidíme tolik zla, ale důvěřujme našemu velikému Bohu!

Již před 3 000 lety napsal skladatel 10. Žalmu: „*Bezbožník pro pýchu, kterou na sobě prokazuje, nedbá na nic; všechna myšlení jeho jsou, že není Boha.*“ (4. v.) Tedy již tenkrát byli lidé, kteří nevěřili v Boha a drze tvrdili: Žádný Bůh není. A dnes? Mnozí mají za to, že Bůh se už nehodí do naší „osvětlené“ doby a moderní společnosti. Proto by ho rádi odstranili, asi jako bývá vyřazen starý kus nábytku. Jenže co se lidem doposud nepodařilo, nepodaří se jim ani v budoucnosti. Bůh existuje a denně dokazuje Svou existenci již třeba skrze stvoření. Zakladatel moderní atomové fyziky, profesor Max Planck, napsal v jednom spisu s názvem „*Náboženství a přírodní věda*“ mj.: „*Dnes je pro nás – přírodovědce samozřejmě, že na konci všeho poznání stojí živý Stvořitel.*“ Jiní vědci si však mohli upsat ruce, aby dokázali, že žádný Bůh není.

Samozřejmě že všechny ty pokusy zbavit se Boha jsou k ničemu. Skrze přírodní katastrofy, těžké nehody a jiné věci Bůh vždy znovu varuje i ty, kteří si myslí, že se bez Něho obejdou, zapomínajíce, že On „*dobře činí, dává nám z nebe déšť a časy úrodné, naplňuje pokrmem a potěšením srdce naše,*“ že nám dává zdraví, a že „*Jím živi jsme, a hýbeme se, i trváme*“ (Skut. 14,17 a 17,28)! Vždy znovu říká: Jsem tu! Vrať se k Němu, dokud je čas!

28. duben

Tak bude slovo mé, kteréž vyjde z úst mých. Nenavrátil se ke mně prázdné, ale učiní to, což mi se líbí, a prospěšně to vykoná, k čemu je posílám.

Izaiáš 55,11

Jak slavné povzbuzení je v tomto verši pro všechny, kdo se snaží šířit Boží slovo! Bůh přirovnává Své Slovo k dešti, který padá z nebe na zem a napájí a zúrodňuje nivy, ale potom působením slunečního tepla zase neviditelně stoupá do výše a tak se „navrací zpět“.

Také nám Bůh ve Svém Slově říká: „*Pouštěj chléb svůj po vodě, neboť po mnohých dnech najdeš jej.*“ (Kaz. 11,1) Egypťan totiž hází semeno na zemi zaplavenou vodou rozlitého Nilu; a toto semeno se neztratí. Ryže nebo jiný druh zasetého zrna s opadající záplavou klesá do úrodného bahna, vzklíčí a brzy pak následuje žeň.

Jak často se nám zdá, jako by Boží slovo bylo zvěstováno anebo některé jednotlivé duši nabízeno nadarmo; avšak hle, Bůh nad Svým drahým Slovem bdí. Za bouře, deště a slunečního svitu ono vzejde a přinese užitek. Proto máme všichni rozsévat v naději, s modlitbou a pokornou prosbou, v trpělivosti a vytrvale. Bůh pak dá zdar. „*Hned z jitra rozsevej símě své, a u večer nedávej odpočínutí ruce své; neboť ty nevíš, co se zdaří, toli, či ono, anebo zda oboje stejně dobré bude.*“ (Kaz. 11,6+) A tak neumdlévejme; věčnost jednou ukáže ovoce!

Mnohý člověk si možná myslí, jako onen anglikánský arcibiskup, že Bible bez hlasu misionáře anebo vykládající církve je ztracená věc. Ten arcibiskup však byl poučen o něčem jiném, když se dověděl, že v Koreji bylo mnoho lidí přivedeno ke Kristu pouhou četbou Evangelia podle Marka. To ovšem není nějaký ojedinělý jev, neboť vždy znovu smíme zjišťovat, že Boží slovo má moc samo v sobě. Bůh nepotřebuje naši malou sílu, třebaže jí ve Své milosti používá. V onom jediném případě, kdy Pán vzhledem k Sobě mluví o „potřebě“, se to týkalo oslice, aby podle Zach. 9,9 vjel do Jeruzaléma jako král.

Božím semenem není hlásání (zvěstování), nýbrž samo Boží slovo. Ono je „*živé a mocné, a pronikavější (=ostřejší) nad všeliký meč na obě strany ostrý, a dosahuje až do rozdělení i duše i ducha.*“ (Žid. 4,12) Proto při zvěstování Božího slova by nám vždy mělo jít o to, aby Boží slovo nezanikalo v záplavě našich vlastních slov. Názorná vysvětlení a výklady mohou být na svém místě užitečné, avšak Boží zaslíbení má jen vlastní Boží slovo. Toto musí být posluchači vštípeno a zapustit kořeny v jeho srdci, aby mohlo vzejít ovoce k věčnému životu. Právě v dnešní době bývá k zvěstování Božího slova přidáváno tak mnoho lidské příměsi, že Boží slovo může být udušeno. Písmo svaté musí být jediným materiálem a Duch Svatý jedinou působící mocí v každé pravé službě Božím slovem.

29. duben

Kristus, jednou byl obětován, aby nesl hříchy mnohých, podruhé bez hříchu ukáže se těm, kteří ho čekají, k spasení.

Židům 9,28+

Kristus zemřel za naše hříchy

Takové duši, která se bojí Božího trůnu a soudu, Bůh dá zvěstovat ještě jinou pravdu. Stala se v minulosti: „*Kristus jednou byl obětován, aby nesl hříchy mnohých* (lidí).“ Kristus, Boží Syn, kterého sám Bůh ve Svě lásce dal, sestoupil na tuto ubohou zem, kde vládne smrt a hřích, a stal se člověkem, aby – sám jsa bez hříchu – se mohl obětovat Bohu, a tak zahladit smrt a odstranit hřích. Vydal se na kříži, kde byl místo nás, obtížen našimi hříchy; tam vytrpěl Boží soud nad hříchem, strpěl tam smrt – odplatu za hřích. A tak, sám jsa dokonalý, spravedlivý a svatý člověk, nesl trest za hříchy. Jenom On to mohl učinit, protože byl Bůh.

Proč se však praví: „*aby nesl hříchy mnohých* (lidí)“? Cožpak přišel jen pro některé? Cožpak se člověk Kristus nevydal jako výkupné za všechny? Jistěže, avšak Jeho dílo má účinnou moc jenom pro ty, kdo v Něho uvěří. „*Odpuštění hříchů vezme skrze jméno jeho všeliký, kdokoli uvěřil by v něho.*“ (Skut. 10,43) Oni „mnozí“ jsou ti, kteří uvěřili a věří, a i ty jsi zván, abys uvěřil.

Když ses naposledy zamyslel nad tím, jak těžké bylo břemeno tvých hříchů pro Pána Ježíše a jak nevyřaditelně za tebe trpěl na kříži? Následující verše nám všem mohou pomoci, abychom nikdy nezapomněli, co se tam na Golgotě stalo a co to Pána Ježíše stálo, aby nás přivedl k Bohu.

„Jakož psáno jest o Synu člověka, že musí mnoho trpěti, a za nic položen býti.“ (Mk. 9,12)

On sám vyjadřuje prorocky Svě city v Žalmech: „*Více jest těch, kteříž mne nenávidí bez příčiny, než vlasů hlavy mé; zmocnili se ti, kteříž mne vyhladiti usilují, a jsou nepřátelé moji bez mého provinění; to, co jsem nevydřel (= neuloupil), nahražovati jsem musil.*“ (Ž. 69,5)

„Neboť jest naplněna trápeními (= sytá utrpeními) duše má, a život můj až k hrobu se přiblížil... Doléhá na mne těžce prchlivost tvá, a vším vlnobitím svým jsi mne sklíčil... Proč, ó Hospodine, zavrhuješ duši mou, a tvář svou skrýváš přede mnou?“ (Ž. 88, 4.8.15+)

„Ježto on nemoci (= utrpení) naše vzal, a bolesti naše vlastní on nesl, ...raněn jest pro přestoupení naše, potřen pro nepravosti naše. Trest k našemu pokoji byl na něm a zsinalostí jeho jsme uzdraveni.“ (Iz. 53,4.5+)

Za živa mrtví

Na ostrově Maltě jsem kdysi navštívil jeden klášter, v němž se mi naskytla divná podívaná – vypráví jeden křesťan. Ukázali mi tam totiž jistý sál, jehož stěny tvořila skála. Kolem dokola stála mlčky a bez hnutí řada mnichů. Vypadali jako živí a jejich oči jako by ve tmě zářily. Když jsem ale přistoupil blíže, s hrůzou jsem zjistil, že to vše byly jen mrtvolky. Průvodci mi sdělili, že zdejší skála měla zvláštní schopnost uchránit těla těch mrtvých před rozkladem a dát jim takový výraz, že se zdálo, jako by postavy byly živé. Jak jsem ale potom viděl, bylo každé z těch těl přikováno ke skále železným kruhem, takže stále stálo.

Jaký to výstižný obraz mnohých tzv. křesťanů! Také oni jsou formálním křesťanstvím připoutáni k té skále, již je Ježíš Kristus, a proto stojí, a zdá se, jako by byli živí. Ale běda! Vůbec nemají nový, duchovní život, protože dosud neprožili znovuzrození. Proto jsou před Bohem duchovně mrtví. Na této zemi může taková mrtvá forma (přetvářka), pouhé křesťanské vyznání bez proměny a obnovení srdce stačit, i když už i to je velice smutné, že takoví lidé se ubírají tímto proměnlivým světem bez pravého potěšení a bez opravdové radosti v srdci. Ale jak hrozné, jestliže taková duše je odvolána na věčnost a nebyla skryta v Ježíši, Jím obnovena a spasena! Potom každé zdání, klam a povrchnost přestane; jakmile je překročen práh věčnosti, neplatí už žádné lidské měřítko! Zkoušej se vážně, milý čtenáři, jak je tomu doopravdy s tvým srdcem, abys jednou nemusel být trpce zklamán. Ještě dnes se můžeš skrze skutečné znovuzrození stát opravdovým křesťanem, který má život z Boha. Ten život můžeš nalézt jedině v Ježíši Kristu; přijmi Jej tedy, abys přešel ze smrti do života.

Je skutečně bídou dnešní doby, že ze širokého hlediska sice máme křesťanství, ale bez Krista. Je tu mnoho a rozmanité náboženské činnosti a akcí, ale žádný život. Jsou tu křesťanské formy, ale nikoli moc. Vnější zdání snad ještě souhlasí, ale není tu žádný život. A jakým klamným, nábožným zdáním se dnes svět obestírá! I široká cesta vedoucí do věčného zahynutí má křesťanský chodník. Sice na něm není tolik špinavého bláta, ale vede stejně jako široká cesta také do věčného zahynutí. Jde tudy nesčíslné množství lidí, sebejistých, bezstarostných. Symboly jsou stále vysoko drženy a chovány ve veliké vážnosti. Je tu jméno, ale chybí život!

Co však říká Bible o formálních křesťanech, pouhých vyznavačích a členech církvi? Že mají „*způsob* (= formu) *zbožnosti, ale moci její zapírají.*“ (2. Tim. 3,5) Jak důležité je, aby se každý opravdu vážně zkusil, zda není jen řadový křesťan, formální člen, zda vůbec má život z Boha. Protože mnozí tu vězí v osudném omylu.

Rozhodující je náš poměr k Ježíši Kristu. Do nebe nevede mnoho cest ba ani dvě cesty, nýbrž jenom jedna jediná: Ježíš Kristus (Jan 14,6). Jestliže On ještě není naším Spasitelem, pak si sice můžeme myslet, že jsme na správné cestě, ale není to pravda.

1. květen

Když (je) Bůh pro nás, kdo proti nám?

Římanům 8,31

Tento slavný verš Písma je často slyšet a používá se. Ale opravdu vždy správným způsobem? Koho apoštol myslí tím „*nás*“ a „*nám*“? Jsou to tytéž osoby, o nichž se v prvním verši té kapitoly praví: „*A protože není již žádného odsouzení těm, kteříž jsou v Kristu Ježíši*“ (takto – bez dodatku – zní celý verš podle nejstarších rukopisů). Předtím ještě čteme v této Epištole: „*Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Ježíše Krista.*“ (5,1)

Jsou to tedy ti, kteří mají pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, kteří mají Boha na své straně, jichž se Bůh zastává, takže mohou směle říkat: „*Kdo proti nám?*“ Naši protivníci jsou pak také Jeho protivníky. Tak kdysi Goliáš, obr z řad Filistinských, měl proti sobě nejen Davida, nýbrž i samého Boha. Jestliže však za Davida bojoval Bůh, bylo jeho vítězství jisté.

Ale nejenom nepřátelé zvenčí, nýbrž ani soužení a strasti života proti nám nic nezmožou, jestliže Bůh je pro nás. Bůh přece zasahuje ve prospěch Svého lidu s veškerou Svou mocí a vševědoucností. Oni se mohou potěšovat všemi Jeho vlastnostmi. Tak je pro ně vzácná a povzbuzující například i Jeho vševědoucnost. Kdysi jim byla kvůli jejich hříchu hrozná. Nyní však, když znají odpuštění a spasení a chodí s Bohem, je pro ně velkým potěšením, že On, který se skrze Ježíše Krista stal jejich Otcem, o nich všechno ví.

Všichni věřící, kteří se snaží celým srdcem následovat Pána, se mohou se šťastným srdcem a klidnou důvěrou opřít o skutečnost, že Bůh je pro ně. Jestliže však Bůh na sebe vzal uplatňovat všechnu Svou moc a sílu k ochraně Svých milovaných dětí, kdo nebo co by pak ještě mohlo být proti nim? Že se na cestě potkávají s nespočty těžkostmi, je naprosto přirozené.

Jsou dva různé způsoby, jak se můžeme dívat na těžkosti. Můžeme je vidět z lidského nebo z Božího hlediska. V prvním způsobu se snadno projevuje duch nevěry, v onom druhém se však setkáváme s pokornou a tichou důvěrou v živého Boha. Bázlivé srdce může být naplněno úzkostí a hrůzou, jestliže je cesta na všech stranách zahrazena, ale víra může vítězně jásat, protože ví, že i hory těžkostí jsou Bohu jen příležitostí k rozvínutí Jeho moci a velikosti.

Nesmíme ovšem zapomínat, že i vítězství může pro nás v sobě chovat nebezpečí. Zda u nás není stálý sklon k povyšování se? Ve chvíli boje cítíme svou bezmocnost a závislost, ale jakmile je dobyto vítězství, snadno zapomínáme, odkud přichází síla a vítězství. Kéž bychom setrvali v opravdové pokoře, abychom nemuseli být pokořeni!

2. květen

Mládenčím pak žádostem (Žádostem mládí) utíkej.

2. Timoteovi 2,22

„Jakým způsobem očistí mladý muž stezku svou? Tím že se ostříhá podle slova tvého.“ (Ž. 119,9+) V době, kdy se lidé vzdávají Božích norem pro mravní chování, zvláště pokud jde o poměr mezi muži a ženami, mezi mladíky a dívkami, kdy je namísto zdrženlivosti propagována prostopášnost, místo závislosti a poslušnosti prosazení se (sebe-realizace) a namísto pokory a nízkého smýšlení o sobě nadutost, pýcha a vychloubačnost, nám Bůh říká: *„Ale ty, ó člověče Boží, takovým věcem utíkej!“* (1. Timoteovi 6,11)

„Pamatuj na Stvořitele svého ve dnech mladosti své“ (Kaz. 12,1) – také tato slova spolu s dnešním veršem jsou adresována mladým lidem, kteří jsou v rozkvětu svého života, a v dnešním bezstarostném a lehkomyšlném životě, vyznačujícím se hříchem a nečistotou, mají zcela zvláštní váhu. V tom, že pevně držíme pravdu, že Bůh je Stvořitel našeho těla, je právě v době mládí veliká síla k ochraně. V Žalmu 139,14+ se praví: *„Oslavuji tě, protože jsem úžasným, vynikajícím způsobem učiněn.“* Jak to ale vypadá dnes? Radost z krásného a čistého zmizela a na Stvořitele se už nemyslí. Jsou vyhledávány nemravnosti a necudnosti, které ruínují tělo i duši a uvrhují do věčné záhuby. Móda byla dávno povýšena na modlu. Nestoudnost a nepřirozenost v odívání a v účesech se šíří bez zábran, – a co říci o tajných hříších na poli sexuality. Oslabování a zamořování těla drogami, alkoholem a nikotinem je uváděno jako něco nevinného a vůbec už nenese označení: „hřešení proti vlastnímu tělu“. Milý mladý čtenáři, dej se varovat! Věď, že pro toto všechno Bůh přivede na soud toho, kdo takové věci dělá (por. s Kaz. 11,9). Proto pamatuj na Stvořitele svého a utíkej žádostem mládí! Vážně přemýšlej o Božím slovu a přijímej to jako „dobré símě“ do svého srdce. A jestliže se snad stalo, že jsi se ve chvílích, kdy jsi nebděl, stal otrokem žádosti smyslů a těla, ale toužíš po čistotě, pokoji a pravé svobodě, pak pojď ještě dnes s celou svou bídou k jedinému vysvoboditeli – Pánu Ježíši Kristu a cele se Mu svěř.

„Kdo uteče, vyhraje!“ říká lidová průpověď. Ve skutečnosti se zdá, jako by ten, kdo utíká, byl zbabělec, ale dnešní verš nás vybízí k utíkání, a jakým varovným hlasem byl tehdy mladému Timoteovi! Také Josef v Egyptě utekl, když byl učiněn pokus svést ho k hříchu. Byla to zbabělost? Nikoli, ale byla to Boží bázeň a věrnost vůči jeho Bohu. Litoval toho snad někdy Josef? Rozhodně ne, ale naopak často Bohu děkoval, že mu k tomu dal v pravý čas milost a sílu. Proti mladistvým žádostem nás může chránit jen útek. Mnohý, žel, neutekl, když ho zvali, ale jaké vážné následky to s sebou nese, jestliže si se zlem zahráváme anebo se zdržujeme na místech, kde svět provádí své nevážnosti. *„Takovým věcem utíkej!“* napomínal Pavel Timotea i v 1. Ep. (kap. 6,11), když tam zase šlo o milování peněz, což je kořen všeho zla. – Mnozí, kteří vyznávali, že jsou vlastnictvím Páně, pošilhávali po věcech světa a brzy byli zajati hříchem, jako moucha chycená pavoukem v pavučině. Satan chce do svých sítí přivábit právě mládež a omámit ji žádostmi mládí, aby ji oloupil o radost v Pánu. Jak je tedy třeba vzít si k srdci dnešní verš! Nepouštěj se v tomto směru do boje se satanem, neboť bys podlehl.

3. květen

A není v žádném jiném spasení; neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze kteréž musíme spasení býti.

Skutky ap. 4,12

Jen když to myslí upřímně...

„Ale jen když to myslí upřímně; na tom, čemu věří, už tolik nezáleží...“ Lidé, kteří takto mluví, mají za to, že tedy není příliš důležité, čemu někdo věří. Každá víra prý je dobrá, říkají, jenom je třeba, aby to s ní každý bral vážně a aby také podle ní žil.

Že by tihle lidé měli pravdu? Nedávno se jednomu nemocnému nedopatřením dostala do ruky lahvička s jiným lékem, než který měl užívat. Pacient však byl pevně přesvědčen, že má v ruce správný lék a v této své víře se ho napil. Jenže v lahvičce byl nebezpečný omamný prostředek, takže namísto léku vypil prudký jed. Následky byly vážné. Nic nepomohlo, že nemocný byl pevně přesvědčen o tom, že má v ruce správnou medicínu. Zmýlil se a jeho omyl se mu vymstil. A tak bychom mohli uvést mnoho příkladů z všedního života, které dokazují, že nejenže záleží na tom, jak kdo věří, nýbrž že je též nejvýše důležité, čemu kdo věří. A tak je tomu, i pokud jde o věčnost.

Není mnoho cest, ani rozmanitých prostředků, jimiž je možné dostat se do nebe. Pán Ježíš, Boží Syn, řekl: „*Já jsem ta cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne.*“ (Jan 14,6)

Je to vážná a nepopíratelná skutečnost, že žádné jiné jméno pod nebem nebudí tolik uznání a úcty, ale současně i tolik odporu a nepřátelství jako jméno Ježíše.

I misionáři souhlasně potvrzují, že hinduisté a mohamedáni, Číňané, obyvatelé ostrovů Fidži, Eskymáci i Kafrové rádi naslouchají, dokud se mluví o Bohu, Stvořiteli všech věcí, o Jeho velikosti a moci, o Jeho dobrotivosti a lásce. Ale jakmile se ozve jméno Ježíš a mluví se o Něm jako o zachránce a soudci, všude vzniká odpor. Ale zda tomu tak není i v křesťanstvu? Můžete hovořit o všem možném, o náboženství a o „osudu“, o „Boží prozíravosti“, o „milém Bohu“ nebo o „nejvyšší bytosti“ a o povinnostech lidí vůči Němu, ale jenom ne o Ježíši, Pánu. Právě toto jméno, jehož je plné celé Písmo svaté, a které jedině nám bylo dáno k věčnému spasení, je srdci, které se dosud neobrátilo, ostnem, pohoršením a bláznovstvím.

Ale zdalipak právě v této skutečnosti, která se projevuje všude a vždy znovu, není podán nejpádňější důkaz o božsky tajuplné a spásonosné moci toho jména?

Proto nejdůležitější otázkou pro člověka je: Jak si stojím k jménu Ježíš, k Němu, jenž má toto jméno? Není i tobě to jméno ještě pohoršením a bláznovstvím?

4. květen

Odpustiv nám všechny naše hříchy, smazav proti nám stojící zápis (= dlužní úpis), záležející v ustanoveních, který nám byl na odpor. I vyzdvihl (= vzal) jej z prostředku, přibiv jej ke kříži.

Koloským 2,13.14+

Základem odpuštění je veliké dílo, které náš Pán dokonal na kříži. Jenom Bůh zná cenu toho díla; neboť odpuštění musí odpovídat spravedlnosti.

Je důležité vědět, jak Bůh může odpustit, aniž by to nějak bylo na újmu charakteru Jeho spravedlnosti. Je nám to jasně ukázáno na kříži. Zároveň se tam však také zjevila Jeho láska k hříšníkovi jako nikde jinde.

Odpuštění hříchů je tedy založeno na tom tenkrát dokonaném díle a nikdy nemůže být od něho odděleno. Proto čteme: „*V němž máme vykoupení skrze krev jeho, (totiž) odpuštění hříchů podle bohatství milosti jeho.*“ (Ef. 1,7)

Bylo tedy nejdůležitější, aby toto Boží odpuštění bylo po smrti a zmrtvýchvstání Pána ihned rozhlášeno. A vskutku, jakmile byl z nebe seslán Duch Svatý, apoštolé kázali odpuštění hříchů. Petr se obrátil na Židy a usvědčil je ze zločinu, že zavraždili toho Svátého a Spravedlivého a dali před Ním přednost vrahovi (Skut. 3,14). Připomněl jim, jak Bůh skrze proroky již dříve oznámil, že Jeho Syn má trpět a řekl jim: „*Čiňte pokání a obraťte se, aby byli shlazení hříchové vaši.*“ (19. verš)

Epištola Koloským nám ukazuje věřící jako ty, kteří ještě chodí po této zemi. Žijí v naději na slávu, která je sice pro ně chována v nebesích (1,5), avšak je potvrzena skrze Krista, který v nich přebývá (1,27). Ale jaké právo jsme měli na tu slávu? Nebyli jsme lepší než jiní lidé. Nebyli jsme pod zákonem, ale požadavky zákona odpovídaly Boží svatosti, před níž nemůže obstát něco nesvatého. I kdybychom se všemožně usilovali stát se svatými, byl by nás onen zápis v ustanoveních (zákon), postavený proti nám, odsoudil a zatratil, kdybychom třeba jen v jednom přikázání klopýtli (por. s Jakubem 2,10). Byli jsme tedy jako všichni lidé beznadějně zahynulí a ztracení.

Ale Pánu dík! On neklopýtł ani v jednom přikázání, a když takto dokonale žil k Božímu zalíbení, vzal náš dluhopis, smazal ho a přibil ho na kříž. Tam, kde Boží Syn byl s probitými rukama a nohama za naše hříchy přibit, kde byl učiněn hříchem a v nevýslovném utrpení způsobil naše smíření, učinil se zákonem jako prostředkem k dosažení spravedlnosti jednou provždy konec. On je „*konec zákona, k ospravedlnění všelikému věřícímu.*“ (Řím. 10,4) Jaké požadavky má pak Bůh na nás, věřící? Vše, co jsme nemohli učinit, učinil Kristus a my nyní stojíme před našim Bohem a Otcem v příjemnosti Krista.

Náš Pán vstal z mrtvých, je po pravici Otce korunovaný ctí a slávou a tam, kde je On, máme být a budeme i my. Až do té doby nám náleží žít pro Něho. Pavel mohl říci, že skrze Kristův kříž je mu ukřižován svět a on je ukřižován světu.

5. květen

Protož i já, slyšev o vaší víře v Pánu Ježíši, a o lásce ke všechněm svatým, nepřestávám díky činiti z vás.

Efezským 1,15.16

Má-li v našich srdcích zůstat uchována láska ke všem svatým, je třeba, abychom se nedívali na chyby Božích dětí zvětšovací sklem, abychom k nim nepřistupovali s malichernou nevraživostí, nýbrž abychom se na tyto věřící dívali z hlediska vzácnosti Kristovy krve jako na drahé předměty Jeho lásky a milosti. Takto se stanou vzácnými i nám, a my je budeme mít rádi i přes jejich chyby a nedostatky a budeme se snažit pomáhat jim. Přitom je ovšem nutné, abychom si byli vědomi vlastní nemohoucnosti a svých slabostí, a abychom se nestavěli nad spoluvěřící, nýbrž v pokoře a tichosti pod ně.

Služba je podílem všech svatých. „*Skrze jednoho zajisté Ducha my všichni v jedno tělo pokřtěni jsme... a všichni v jednoho Ducha zapojeni jsme.*“ (1. Kor. 12,13). Jako jsou jednotlivé údy těla vzájemně odkázány na sebe, podobně i údy Kristova těla. Má-li být působen růst těla k vlastnímu vzdělávání, musí si údy vzájemně pomáhat.

Jak vzácná je taková vzájemná služba svatých před Bohem, vysvítá mimo jiné z apoštolových pozdravů svatým v Římě (Řím. 16). Jak je to povzbuzující, když tak milým způsobem tam vzpomíná pracovitěho úsilí v Pánu nejen u bratří, ale i u sester. Navěky jsou v Božím slově zachována jména těch věrných služebníků a služebnic Páně z Říma. On nikdy nezapomene takových prací oddané služby. Přijde, a odplata Jeho s Ním, aby odplatil každému podle jeho skutků (srov. se Zjev. 22,12). Co obdržíme my?

Kterému z místních shromáždění věřících by dnes apoštol mohl říci totéž? Kristus zaujímal v srdci Efezských pravé místo, takže se tam svatí nalézali též v správném duchovním stavu. Víra v Krista a láska k svatým patří k sobě; jedno je ovocem druhého. Jestliže Kristus nemá v našich srdcích to místo, které mu náleží, nebudou v něm mít patřičné místo ani věřící. Efezští milovali nejen některé ze svatých, jejichž povaha a zvyky jim byly milé – měli lásku ke všem svatým.

Z toho ovšem nelze uzavírat, že můžeme mít obecnství se všemi věřícími stejnou měrou; to není možné. Ale měli bychom je všechny milovat jako Boží děti; musíme se na ně dívat z Jeho hlediska, nikoli z našeho. S některými Božími dětmi můžeme být zvláště úzce spojeni; toto může být často dokonce velice vzácné. Sám náš Pán byl s některými Svými učedníky důvěrněji spjat než s jinými, ale Jeho láska byla ke všem stejná. Tak by tomu mělo být i u nás. Pán miloval všechny Své učedníky, protože byli Jeho, a i my smíme milovat všechny svaté, protože všichni Mu patří a jsou Mu vzácní. Budeme-li mít rádi jenom ty, kteří jsou s námi stejného smýšlení, bude to víceméně sebeláska, která se vždy staví do cesty pravé lásce ke všem svatým. Proto chtějme více pěstovat lásku ke všem věřícím a nechat ji působit!

6. květen

Zdali nebesa dávají přívaly? Zdali to nejsi ty, Hospodine, Bože náš?

Jeremiáš 14,22+

My máme ve zvyku hledat pro každodenní události přirozené důvody a nehledáme skutečné příčiny. Také věda pátrá po odůvodněních a souvislostech přírodních jevů a mnohé odhalila. Jenomže poslední příčinu nezná.

„*Věrou rozumíme,*“ že náš Bůh všechno to učinil a že řídí všechny věci. Všechny byly stvořeny skrze Něho a pro Něho a všechno Mu musí sloužit. To platí nejen pro veliké události, nýbrž i pro malé věci všedních dnů. Jemu není nic příliš veliké a také nic příliš malé, neboť naše měřítko nejsou Jeho měřítko. Jeho oko je upřené na ty, kteří se Ho bojí, kteří trpělivě očekávají na Jeho dobrotivost (Ž. 33,18). Platí to pro každou hodinu a pro všechno, co se stane.

Kdo by si při něčem tak všedním jako je třeba dešťový příval pomyslel na Boha, našeho Otce? Nic se neděje náhodou. Při všem, co se nám každého dne přihodí, smíme myslet na Jeho žehnající a milostivou ruku a všechno očekávat a brát od Něho; vždyť v Něho doufáme. V nejedné události rozeznávají Jeho děti káznící ruku svého Otce. Bývá pak velikou útěchou, smíme-li s plnou důvěrou říkat: „*Zdali to nejsi Ty sám, Bože náš?*“ – Ne, my nejsme žádnou hříčkou nějaké libovolné náhody, nýbrž jsme Bohem Otcem řízené a ve všem dobře a láskyplně sledované děti. Jeho láska nemohla být dokázána slavněji než vydáním Jeho vlastního Syna. Mohl by On tedy nějak polevovat ve Své péči o nás? To je nemožné! ON je to, jenž činí všechno, dopouštěje třeba i nějaké neštěstí. Nic se nemůže vymknout z Jeho ruky.

Sotva je něco, v čem bychom tolik chybovali, jako v praktickém uvědomování si Boží přítomnosti a rozeznávání Jeho působení ve všech i zcela nepatrných věcech každodenního života. Máme sklon dívat se jen na vedlejší příčiny, namísto co bychom měli u všech věcí spatřovat Boží působení.

Proto se satanu často daří nad námi vítězit. Kdyby naše srdce žila s vědomím, že od rána až do večera nás nepotká ani jedna událost, při níž bychom nemohli slyšet Boží hlas a vidět Jeho ruku, dívali bychom se na lidi a na věci zcela jinak a šli bychom vytčnou cestou s mnohem větší vážností. Náš duch by byl klidný a srdce pokojné a pokorné.

Je mnoho věřících, kteří, pokud jde o jejich věčné spasení, Bohu naprosto důvěřují, kteří však, jak se zdá, nemají k Němu žádnou důvěru v malých věcech života všedních dnů. A přece Bůh bývá právě v tom oslaven, když se Mu svěřujeme se všemi svými starostmi a činíme Ho vírou nositelem všech svých břemen. Nic není tak malé nebo bezvýznamné, abychom to nemohli před Něj přinášet – ale rovněž nic není tak malé, aby to nemohlo být nad naši sílu a nad naše schopnosti. Kdybychom si jen byli vědomi své nemohoucnosti a nicotnosti, dělali bychom více požehnaných zkušeností o všemohoucnosti a láskyplné péči našeho Boha a Otce.

7. květen

Zdaliž není slovo mé takové jako oheň, dí Hospodin, a jako kladivo rozrážející skálu?

Jeremiáš 23,29

Boží slovo (1)

Knihovna cambridgeské university má ve svých sbírkách rukopis jednoho hebrejského překladu Nového zákona, který má zajímavou historii. Pochází z Travancore v jižní Indii a pořídil ho jeden učený Žid. Přeložil ho v úmyslu, že vyvrátí Nový zákon, a aby mohl odpovídat na protidůvody svých známých – křesťanů. Jenže onen překlad se stal prostředkem, že sám přišel k obrácení a k víře, kterou chtěl potírat, a žil pak a zemřel jako křesťan.

Tisíce lidí již od dob apoštolů se pokoušelo všemi možnými způsoby bojovat proti Božímu slovu: vyvracením, tvrdou kritikou, ba i s mečem v ruce. Jenomže museli poznat, že „*kdož by padl na ten kámen, rozrazí se.*“ (Mat. 21,44) Kde jsou dnes všichni ti odpůrci, kde jsou slova těch kritiků? Klesli do prachu, jejich slova byla překonána a upadla v zapomnění, zatímco Boží slovo stojí neotřeseně dál. Skrze milost se mnohým lidem stalo kladivem, které prorazilo tvrdou skálu jejich srdce a změnilo je k jejich věčnému spasení.

Bible je Boží slovo a ne lidské. Bůh se plně ztotožňuje se vším, co řekl a co dal napsat. Proto také žádná lidská moc nikdy nebude moci přemoci Bibli. Bůh sám se o to postará.

Skladatel 119. Žalmu provolává: „*Navěky, ó Hospodine, slovo tvé trvanlivé jest v nebesích!*“ (89. v.) Máme všechnu příčinu věřit, že nejen každé slovo originálů Písma bylo vdechnuto Bohem, ale že i každé písmeno bylo vdechnuto, protože Pán Ježíš řekl: „*Snáze jest zajisté nebi i zemi pomínouti, nežli v zákoně jednomu puntíku* (tj. písemnému puntíku nebo čárce) *zahynouti.*“ (Luk. 16,17)

Dnes je Bible každému dostupná. Kdysi tomu bylo jinak. Mnoho staletí před vynálezem knihtisku Písma svatá musela být opisována. Ojedinelé úplné exempláře pak pochopitelně stály mnoho peněz.

Jeptišky jednoho německého kláštera prodaly kdysi jednomu hradnímu pánu Bibli – bylo to krátce po r. 1300 – za 16 stříbrných peněz. Ale za pět těch stříbrných si ony jeptišky za několik let koupily tři selské usedlosti a asi 40 jiter půdy. Mnichové z jiného kláštera prodali v téměř století celou Bibli za 70 zlatých guldenů. Bylo to v době, kdy bylo možné koupit za jeden zlatý gulden vykrmeného vola. Jakou oběť to vyžadovalo, jestliže si někdo chtěl za takovou cenu koupit Bibli!

Časy se změnily. Dnes už není třeba, aby někdo byl bohatý, chce-li si opatřit tu knihu. Mnohem důležitější je dosáhnout zdarma toho bohatství, o němž ta kniha mluví. Za to můžeme vděčit Ježíši Kristu, který, ačkoli bohatý, „*pro vás učiněn jest (= stal se) chudý, jsa bohatý, abyste vy jeho chudobou zbohatli.*“ (2. Kor. 8,9)

8. květen

Zdali není slovo mé takové jako oheň, dí Pán, a jako kladivo rozrážející skálu?

Jeremiáš 23,29

Boží slovo (2)

Nepřítel dnes působí svou lstí, aby přivedl Boží děti k stále většímu přizpůsobování se světu. Přitom je nejen velké nebezpečí, že budou opomíjet Boží slovo, nýbrž že se budou snažit přizpůsobovat Písmo svaté svým cestám.

Může se stát, že nechceme své cesty uvádět do souladu s Písmem. Proto bývá činěno tak mnoho obrovských pokusů k dokázání, že Bible míní něco jiného, než co říká. Žádná vláda by nedovolila nějakému soudci zabývat se případem, kdyby mu již od počátku šlo o to, dojít k předem pojatému soudnímu rozhodnutí. Žel, v takovém duchu a smýšlení často bývá hledáno „větší jasno“ v Písmu.

Myšlenky Páně bychom měli přijímat s naprostou jinou myslí. Používáme-li Boží slovo jen k tomu, abychom jím podpírali své vlastní názory, nalezneme zdánlivě, oč usilujeme, a budeme pak sami sobě blahopřát k úžasné „pravdě“, o níž si myslíme, že jsme ji objevili. Jestliže však budeme Boží slovo zpytovat s prostou myslí, abychom poznali mysl Páně, ať už Boží slovo je proti našim myšlenkám či nikoli, budeme schopni poznávat a učit se, neboť „*Pán... vyučuje tiché cestě své.*“ (Ž. 25,9)

Jenom čteme-li Písmo s takovou pokornou a nepředpojatou myslí, budeme moci říkat: „*Rozkazové (= ustanovení) Páně (jsou) přímí, obveselující srdce.*“ (Ž. 19,9) Chtějme tedy Jeho slovo střežit s prostou myslí, neboť On je nikdy nezmění!

Známý evangelista George Whitefield (1714 - 1770) kázal jednou večer na text podobnosti o deseti pannách (Mat. 25,1-13). Poukázal přitom zvláště na výrok Pána: „*I zavřeny byly dveře.*“ (10. v.+)

Mezi posluchači byli též dva lehkomyšní mladíci. Jeden z nich přitom poznamenal svému příteli: „*To není nic důležitého. Když se jedny dveře zavrou, otevrou se jiné!*“

Jak velký byl ale jejich údiv, když slyšeli, jak onen Boží posel dodal: „*Možná že mezi námi jsou natolik bezstarostní hříšníci, kteří pohrdají Božím slovem a varováním a ve svém srdci si říkají: Ach, co na tom! Zavrou-li se jedny dveře, však se otevrou druhé. Ano, máte pravdu, ale já vám povím, co jsou ony druhé dveře: jsou to dveře do zatracení, do pekla a věčných muk.*“

Bylo vidět, že oni mladíci byli zaraženi. Kdo jiný než Bůh mohl vložit právě v této chvíli jejich slova do úst onoho kazatele? Jeden z nich se celým srdcem obrátil k Pánu Ježíši.

9. květen

Neboť i k tomu povolání jste, jako i Kristus trpěl za nás, nám pozůstaviv příklad, abyste následovali šlépějí jeho.

1. Petra 2,21

Pán Ježíš je pro nás dokonalým vzorem. Dívat se na Něho je pro nás vždy poučné a požehnané. Jeho chování je měřítkem, jak se máme chovat i my. Pozorujme Ho třeba, jak se choval před nepravým soudcem. Vybídl snad Svůj hlouček učedníků, aby se opásali mečem a zasadili se o Jeho čest? Připomínal onomu muži, jenž Ho soudil, tak mnohá dobrodíní, která prokázal Svému národu? Nikoli. Díval se přes Piláta, Herodesa, velekněze a zákoníky dál a mohl říci: „*Což nemám pítí kalicha, kterýž mi dal Otec?*“ (Jan 18,11) Hleděl do budoucnosti a řekl Svým nepřítelům: „*Od toho času uzříte Syna člověka sedícího po pravici moci (Boží), a přicházejícího na oblacích nebeských.*“ (Mat. 26,64) Jaká tu byla moc, vysoko se povznášející nad všechno přítomné! Tisícileté království se všemi svými radostnými věcmi a slavnými požehnáními se už skvělo v dáli a vrhalo své paprsky na tmavou stezku Muže bolesti. Uprostřed posměchu, nadávek a zlého zacházení od provinilých hříšníků zůstával tichý a tiše vše snášel a trpěl. Předával se Tomu, který spravedlivě soudí (1. Petr. 2,23).

Jako On, měli bychom i my zaujímat týž postoj vůči zkouškám a těžkostem současné doby, i k utrhaním od světa. Měli bychom se na všechno dívat ve světle slavné budoucnosti. „*Mírnost vaše známa buď všechněm lidem,*“ říká nám jiný trpitel, „*Pán blízko!*“ (Fil. 4,5) Nepokoušejme se odvracet od sebe vlastní silou současné utrpení, nýbrž chovejme se jako náš Pán!

Máš-li těžkosti se spoluvěřícími, když stavějí tvou trpělivost na zkoušku, pozoruj Pána Ježíše, jak On jednal se Svými učedníky.

Jistěže se nás dotýká třeba ješitnost druhých. I Pán musel toto snášet u Svých učedníků. A co třeba, dojde-li k špatné náladě? Marta jí byla ovládnuta, když si Mu stěžovala na svou sestru. Pán se však nedal ovlivnit ani špatnou náladou, ani nepřívětivostí.

Chladná lhostejnost vůči druhým lidem a sobecká péče o sebe nám jistě bývají protivné a těžko je snášíme. V tomto směru Pán Ježíš toho musel mnoho snášet u Svých učedníků. Prosil je, aby bděli – a našel je spící; když mluvil o Svě smrti – oni myslí na své postavení a čest v království; když mluvil o Svém odchodu – nikdo se Ho netáže: „*Kam jdeš?*“ A na rozbouřeném jezeře se báli o vlastní bezpečnost.

Ale pýcha, lhostejnost, špatná nálada, nevědomost a neduchovnost projevující se vždy znovu u učedníků nepřiměly Pána k tomu, aby se od nich oddělil. Na konci společně prošlé cesty je jim stejně blízký jako kdykoli předtím (Jan 13 - 17). Působili Jeho srdci mnoho práce a neustále zaměstnávali Jeho trpělivost; měl je proč varovat, poučovat, kárat a trestat; avšak nikdy se jich nevzdal. Jak dokonalý byl náš Pán a jak nezměnná je Jeho láska k Jeho lidu!

10. květen

Aj, rozvazují tě z řetězů těch, kteříž jsou na ruku tvých.

Jeremiáš 40,4

Silné řetězy

Jeden kovář, který se vyznal ve svém, řemesle, vychvaloval řetězy, které vyrobil, jako široko daleko nejlepší. Uplynula řada let a jednoho dne se stalo, že byl zatčen, protože se dopustil těžkého přečinu. Byl spoután a uvržen do vězení. Po určité době se rozhodl, že uprchne a pokoušel se najít na řetězu, jímž byl spoután, nějaké vadné místo, kde by se řetěz dal snadno zlomit. Ale jeho naděje se brzo proměnila vnivěč. S hrůzou totiž zjistil, že ten řetěz je výrobek, který sám ukoval. Se zděšením si uvědomil, že teď už neunikne – byl spoután svým vlastním řetězem.

Jsem přesvědčen, že je mnoho lidí, kteří si sami na sebe kují vlastní řetězy hříchů. Dělají to tím, že si dovolují všechno možné, povolujíce jakékoli žádosti svého těla, holdujícíce požitkářství, alkoholu a podobným zlým věcem.

Pán Ježíš prohlašuje s plnou vážností: „Každý, kdo činí hřích, služebník (= otrok) jest hřícha.“ (Jan 8,34) Je naprosto nemožné, aby se z takového řetězu vymanil sám. Avšak Boží Syn našťastí pokračuje: „Jestliže vás Syn vysvobodí, tedy právě (= opravdu) svobodní budete.“ (36. verš)

Marný je každý pokus člověka o zdolání hříchu vlastním úsilím a vlastní silou. Je jenom jedna možnost vysvobození: takové řetězy zlomí jenom Ježíš! Vysvobození od jařma hříchu může přijít jenom zvenčí. Pán Ježíš Svou obětní smrtí na kříži přemohl ďábla a odňal hříchu jeho moc, a tím položil základ k tvému vykoupení. Jdi k Němu! Pověz Mu, co tě tlačí a skličuje; vyznej Mu své hříchy! On se může (a také chce) stát tvým vysvoboditelem a Spasitelem. On „láme brány měděné, a závory železné posekává.“ (Ž. 107,16)

Uprostřed šumu a hluku národů stojí bohyně „svobody“. Vypíná se vysoko a daleko nese své světlo. Stále je jen slyšet: „Rovnost! Volnost!“ Přirozenému člověku to lahodí. Chtěl by být volný, prost všech povinností, opravdu svoboden. Jak mnohého mladého člověka už omámila myšlenka: setrást ze sebe už jednou všechnu tíži a nemuset být pod dohledem oka otce a matky, kteří si přejí spasení jeho duše a stále za to prosí. Chce do světa, aby mohl užívat. „Tam je svoboda, tam budu spokojen,“ říká si. Jenže „pohár svobody“ se rychle změní v hořký jed. Buď jen čestný a přízněj si sám, zda tě život v hříších skutečně uspokojuje a zda jsi opravdu šťasten? Ty sis myslel, že nalezneš svobodu a zatím ses stal bídným otrokem hříchu a satana. Ano, hřích má oslepující moc. Za vším je satan a pevně drží svou oběť. Ubohý člověk nejenže nevidí následky hříchu: soud a zahynutí, ale nevidí ani jasné světlo evangelia. Pojd' k Ježíši – jenom On tě učiní skutečně svobodným pro tento čas i pro věčnost.

11. květen

Podobný jsem učiněn pelikánu na poušti, jsem jako výr na pustinách. Bdím, a jsem jako vrabec osamělý na střeše.

Žalm 102,7.8

Cesta Pána Ježíše na této zemi se vyznačovala nesmírnou osamělostí. Žádný člověk nebyl tak sám ve svých citech a tak nechápán ve svých myšlenkách jako On. Lidé kolem Něho slyšeli Jeho slova a viděli Jeho činy, tak veliké a mocné, avšak nerozuměli Mu. Učedníci, kteří s Ním chodili plné tři roky a tak mnoho toho s Ním prožili, byli neschopni pronikat do Jeho myšlenek a takto s Ním mít obecenství. Když mluvil o Svých utrpeních, která měl podstoupit, rozmlouvali o tom, kdo z nich je největší!

A když byl v Getsemane v urputném boji a před Ním byla všechna hrůza oněch temných hodin na kříži, usnuli, namísto aby s Ním bděli. Když přišli nepřátelé, aby Ho jali a odvedli spoutaného, rozprchli se úzkostí a nechali Pána samotného. V nesmírně trpkých hodinách oné památné noci, kdy byl vydán, Pán očekával na potěšitele, ale žádné nenalezl. Sám, úplně sám, opuštěn všemi, kteří Ho milovali, prožíval onu noc. Jak hluboce asi musel cítit osamělost a nepochopení!

Ale vrcholem Jeho osamění bylo, když visel v oněch třech hodinách temnosti na kříži. Bůh, v něhož vždy skládal Svou důvěru, a s nímž šel po Své cestě v dokonalém obecenství, se tam musel od Něho odvrátit, protože, obtížen cizí vinou, nesl soud za hřích. Jak velebeníhodný je náš Pán, že se nedal ničím od té cesty odradit, až nakonec vítězně zvolal: *„Dokonáno jest!“*

Možná, že jsi už dlouho nemocen anebo churavý a tím jsi osaměl. Dříve pravidelně chodila nějaká návštěva. Ale dnes se ti zdá, jako by snad s tebou opravdu už nikdo necítil. Samota se často snáší tíže než bolesti.

V Bibli je také příběh jednoho člověka, který byl nemocen plných 38 let a musel zvolat: *„Já nemám nikoho!“* (Jan 5) Jednoho dne šel Ježíš okolo místa, kde on ležel s mnoha jinými nemocnými, a On ho nepřehlédl.

Milý příteli, On nepřehlídí ani tebe. Je s tebou jako Někdo, jenž jako nikdo jiný musel zakusit, co to znamená být sám. Během Svého života musel zakoušet nejen nepochopení a odpor náboženských vůdců národa; ani Jeho nejbližší příbuzní Mu nerozuměli. Byl tu osamělým cizincem z nebes! Ale jak osamocen byl teprve na kříži, když musel tu nesnesitelnou samotu vyjádřit slovy: *„Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“* Tak sám jako byl On, jsi nebyl ještě nikdy. V každé chvíli, i v té nejosamělejší, byl a je s tebou Bůh. I když se ti zdá, že z toho nic nepociťuješ, raduj se z Jeho příslibu. Pán tě neopouští. On, jenž také pro tebe prodělal tu nejhlubší osamocenost, ti nyní říká: *„Aj, já s vámi jsem po všechny dny!“* (Mat. 28,20)

12. květen

A zvláště (= nade vše) vezmouce štít víry, kterýmž byste mohli všechny šípy ohnivé nešlechtníka toho uhasiti.

Efezským 6,16

Co je štítem křesťana na cestě k nebi? Neochvějná důvěra v neproměnnou lásku Boha a Otce, děj se co děj. Je to naprostá jistota srdce, že Bůh se nemění. Takový štít je nezdočný, neproniknutelný; vzdoruje každému úderu i sečné ráně. Pochybovat v nějaké zkoušce o Boží lásce je totéž jako spustit ten štít k zemi a vystavit své srdce ohnivým šípům toho zlého. Často ta či ona věc budí dojem, jako by nás Pán trestal – ale víra se pozvedá nad všechny věci a je pevně přesvědčena, že všechno je láska, dokonalá láska.

Ale žel, jak často bývá bázlivý, i když jinak třeba upřímný poutník v pokušení, pochybovat ve zkouškách o Otcově lásce! A jakmile začne pochybovat, zdá se, jako by rázem ztratil všechnu sílu k putování. Je mu, jako by už nemohl udělat ani jeden krok, ale musel usednout a zoufale plakat. „Cožpak je tohle láska?“, našeptává hned úhlavní nepřítel takovému zdeptanému srdci. „Je tohle láska, že ti byla odňata tobě tak drahá a potřebná osoba? Kdo ti ji nahradí? Nikdo na světě! A tomu bys chtěl říkat láska?“ Rovněž každý zemdlený nebo nemocný je ve velikém nebezpečí, zvláště když přibývá bolestí a konec zkoušky je v nedohlednu. Jak rychle tu bývá nepřítel, aby do zemdleného srdce zasel netrpělivost a tvrdé myšlenky o Bohu. Jen víra je schopna uhasit takové šípy nevěry. Ona vždy bude Boha a Jeho činy ospravedlňovat. Je plně přesvědčena, že ten Bůh, který vydal Svého jednorozeného Syna, je láska, a ví, že On „nedopustí, abychom byli pokoušeni nad naši možnost“ (srov. s 1. Kor. 10,13).

„Nade vše“ – vskutku žádná ze všech obranných zbraní nepředčí svou cenou štít víry. Vírou jsme spaseni a ospravedlněni, máme pokoj s Bohem a smělou důvěru před Ním; vírou máme přístup k Jeho přízni; skrze ni se nám neviditelné věci stávají skutečností; skrze víru se Kristus stal předmětem našich srdcí a naší naděje.

Štít je pro nás štítem víry, důvěry v to, co je Bůh. Vskutku, to je víra. Nedůvěřuje člověku a nevěří ani sobě. Mohl by satan někdy napadnout Boha? Jediné, co může udělat, je, že může do našeho srdce zasít nedůvěru k Němu. Jenže všechny takové ohnivé šípy toho zlého, které mají za úkol roznítit v našich srdcích nedůvěru a pochybnosti o Boží lásce a věrnosti, se odrážejí od pevné důvěry v Něho, kterou nám uděluje víra. Ten zlý, jenž nás chce trápit a uvést zpátky pod svou moc, má ohnivé šípy, které spalují všechno, čeho se dotknou. Avšak od víry v Krista se odrážejí a samy hasnou. Kéž bychom nikdy nenechali náš štít víry klesnout, ale bezpodmínečně cele důvěřujeme Bohu!

13. květen

Tedy řekl Jemu (Mojžíšovi) Hospodin: Co jest to v ruce tvé? Odpověď: Hůl.

2. Mojžíšova 4,2

Lidé si obvykle myslí, že velikých cílů je možné dosáhnout jenom velikými prostředky. Bůh však usuzuje jinak. I Mojžíš se tomu naučil. Když ho Bůh povolával u hořícího keře, vznáší vždy nové a nové otázky a Bůh je ve Své blahosklonné milosti nenechává bez odpovědi, protože chtěl Mojžíše použít takového, jaký právě byl, chtěl upotřebit i to, co měl ve své ruce. Táž hůl, s níž Mojžíš pásal Jetrovy ovce, se měla stát nástrojem jak k vysvobození izraelského lidu a k provádění úderů kázně na egyptskou zem, tak i k tomu, aby vykoupenému Božímu lidu byla otevřena cesta mořem a žíznicím zástupům Izraele na poušti otevřena skála, takže vody tekly v proudech.

Bůh používá slabé nástroje, aby naplnil Své rozsáhlé úmysly. Hůl, „beraní roh“ (Joz. 6,5), „pecen ječného chleba“, „hliněný džbán“ (Soud. 7,13.16), „pastýřský prak“ (1. Sam. 17,50) – to vše může v Boží ruce sloužit k provedení díla, které si předsevzal. Bůh může pro Svou službu použít stejně dobře jednoho „červa“, jako i „pálící slunce“ a „žhoucí vítr východní“ (viz Jonáš 4).

Kéž bychom si z toho vzali ponaučení, odložili lidské námitky a chtěli skládat svou plnou důvěru v Bohu, když nás povolává k nějaké službě anebo nás chce nějak použít! Bůh ví a vidí, co je v naší ruce. Každému ze Svého lidu určil nějaké místo a dal dary a schopnosti, aby byl splněn nějaký stanovený úkol. Kéž bychom, stále si vědomi své slabosti, přenechávali Bohu volbu prostředků, skrze něž chce působit a oslavit se. V tom je pravé tajemství síly (přečti si 2. Kor. 12,9.10).

Mojžíše by nikdy nebylo napadlo, že obyčejná pastýřská hůl se může stát něčím, co by Bůh mohl použít. Jenže On, který může způsobit cokoli i bez jakéhokoli prostředku, chce tu hůl použít a uděluje tím Mojžíšovi lekci, že Jemu není nic příliš malé, je-li to použito v podřízenosti Jeho vůli. A tak se z hole stal had, a Mojžíš ho musí – naprosto proti pravidlům přírody – uchopit za ocas; pak se proměňuje zase v hůl: „... aby věřili, že se ukázal tobě Hospodin.“ (2. Mojž. 4,5)

„Co jest to v ruce tvé?“ – tato otázka je adresována i nám. Ať je to cokoli, dejme Mu to jen k dispozici: svůj čas; lásku k Němu, projevovanou při Jeho lidu; svůj zájem o Jeho dílo, vyjadřovaný opravdovou modlitbou; věrnost vůči Němu k povzbuzení spoluvěřících! I když se nám to vše jeví chatrné a slabé, jedno zakusíme: Bůh má moc vložit své požehnání i na sebemenší věc, jen když je Mu dána k dispozici!

14. květen

Tato jest vůle Otce mého, aby každý, kdo vidí Syna, a věří v něho, měl život věčný.

Jan 6,40+

Bůh by tak rád spasil všechny lidi

Tři mladí muži, dobří přátelé, projevíli po jednom evangelizačním shromáždění přání promluvit si o některých otázkách. Domluvili se a setkali se v stanovenou hodinu s jedním věřícím křesťanem. Bylo jasně vidět, že jsou si vědomi, že před svatým a spravedlivým Bohem jsou hříšníci, ale měli ještě nějaké potíže, aby Bohu s vyznáním své viny ukázali celý svůj život. Bylo jim jasné, že musí svůj život úplně změnit, ale nevěděli, zda namísto toho dostanou něco lepšího. Onen křesťan je pomocí Bible mohl přesvědčit, že mohou očekávat úžasná požehnání, která se vůbec nedají srovnat s tím, co nyní mají.

Jeden z nich, který nejvíce mluvil, měl nakonec ještě jednu námitku: „Co je vlastně platné mluvit o uvěření v Krista, když přece je možné uvěřit jen na základě působení Ducha Svatého? Víte, já vám to musím říci: Já prostě nemohu uvěřit!“ – Onen věřící křesťan odpověděl: „Mám obavy, že u vás nejde o to, že nemůžete, ale že nechcete. Dejme tomu, že byste mohl uvěřit. V tom případě se vás ptám: Chcete nyní přijmout Pána Ježíše za svého osobního Spasitele?“ Oči všech byly upřené na mladého muže a všichni s napětím čekali, co odpoví. Po kratší přestávce onen služebník Páně opakoval svou otázku: „Chcete dnes, ano, nyní přijmout Pána Ježíše za svého Spasitele?“ Oči toho mladého člověka se zalily slzami, když řekl: „Chci!“ – Nyní mu bylo jasné, že Bůh ho chtěl už dávno spasit, ale že také on sám musí chtít.

Ve verši, který předchází nadepsanému, jde o vůli Boha, Otce, kterou Syn měl naplnit: „*Tato pak jest vůle toho, který mne poslal, abych ze všeho, co mi dal, ničeho neztratil, ale vzkřísil to v poslední den.*“ (39. v.+) Všichni věřící – jejich tělo, jejich duch a jejich duše – jsou tu tedy viděni jako dar Otce Synu. Syn nechce nic z toho ztratit. Jaká je to jistota pro věřícího! Jestliže zemře, jde jeho duch a jeho duše k Pánu do slávy, zatímco jeho tělo spočívá v zemi. Ale Pán Ježíš to tělo vzkřísí v poslední den, aby všechny v dokonalém stavu postavil před Bohem.

Naproti tomu nadepsaný verš mluví o vůli Otce, která se týká každého. Každý, kdo vidí Syna Božího a vírou Ho přijme, je spasen a má věčný život. Kdo se na Něho dívá jen jako na nějakého dokonalého člověka anebo jako na nějaký vzor pro lidstvo, nepoznává Ho a neuznává jako Syna Božího. Aby hříšník mohl být spasen, je třeba víra v Božího Syna, který byl poslán z nebe. Každá jiná víra či každý jiný názor ohledně osoby Pána Ježíše ponechává člověka v jeho zkaženém a ztraceném stavu.

15. květen

Spolu se podílejte na souženích jako dobrý voják Ježíše Krista.

2. Timoteovi 2,3+

Duchovní boj s sebou nese i strádání a utrpení. Zdalipak se nám už někdy nevrátila myšlenka vzdálit se trochu z tohoto boje, který tolik vyčerpává naše nervy, a s větším klidem a nerušeně užívat poněkud krásných (nikoli zlých) stránek tohoto života? Apoštol nás vybízí, abychom se jako dobří vojáci Ježíše Krista nevyhýbali boji, nýbrž podíleli se na souženích. Pán ví, že přitom také potřebujeme chvíle oddechu.

Nepřítel by tak rád zapléтал vojáky Ježíše Krista do různých zaměstnávání života. Když Židé, kteří se navrátili z babylonského zajetí, začali při opětavé stavbě chrámu zakoušet odpor od svých nepřátel, přestali nakonec stavět Boží dům a věnovali se namísto toho stavění vlastních domů, obkládaných dřevem. „*Je-li vám čas, abyste vy seděli (= bydlili) v domech svých táflovanych, a dům tento pustý stál?*“ (Agg. 1,4) Chtějme se líbit Tomu, jenž nás najal na vojnu (kap. 2,4b+)!

Toto napomenutí je naprosto jednoduché a dobře srozumitelné. Každý člověk ví, že válka s sebou nese útrapy a strádání, jimž se věrný, svědomitý voják nemůže vyhnout. Jenže v lidské válečné službě bývají doby dovolené a nakonec i čestné propuštění. Avšak voják Ježíše Krista nic takového nezná; jeho služba trvá bez přeruševání dál a nepřestane dříve, dokud ho Pán nezavolá domů. Sám také nezná nějaké doby pokoje a míru. Stále se nalézá v zemi nepřítelav, a proto je ustavičně připraven bojovat. Je to jistě únavné a vytrvat můžeme jenom „*v Pánu a v moci síly jeho*“ (Ef. 6,10)

Dobrý voják Ježíše Krista se dále nezaplétá do záležitostí života. Ne snad, že by křesťan, a i pracovník v díle evangelia, neměl nebo nemohl mít vedle toho nějaké pozemské povolání! Nemá se však do toho zaplétat, tj. jeho povolání nemá natolik ovlivňovat jeho práci a myšlení, že zájmy Toho, jenž ho získal na vojnu, tím budou trpět; nesmí také vést k tomu, aby naše oddělení od světa a jeho ducha tím utrpělo nějakou újmu. Křesťan je především bojovníkem Páně, vojákem Ježíše Krista, a teprve pak člověkem, který pracuje pro živobytí svoje a své rodiny. Přitom se, Bohu díky, nenalézá pod nějakým železným zákonem, pod nějakým tvrdým „musíš!“; nýbrž slouží radostně a v svobodě Ducha, jsa podněcován láskou srdce Páně.

Kdysi jsme byli hříšníci a nyní stojíme před Bohem jako z milosti spasení. „*Tu není ani Žid, ani Řek, ani sluha (= otrok), ani svobodný, tu už není ani muž, ani žena; neboť vy všichni jedno jste v Kristu Ježíši.*“ (Gal. 3,28+) Žádný křesťan není postaven nad druhým. Všichni, kteří „konáme vojenské služby“ (kap. 2,4+), se máme chovat tak, abychom se líbili Tomu, který nás najal na vojnu. Bude tomu tak jen tehdy, budeme-li se bez diskutování podřizovat Bohu a Jeho slovu. Avšak jak často se ještě stává, že míváme námítky proti jasným pokynům Jeho slova! Jak často se nám nedostává jednoduché poslušnosti! Jak často se ještě ohlížíme napravo nebo nalevo, namísto abychom se dívali jen na našeho Vůdce! Budme tedy „dobrymi vojáky Ježíše Krista“, schopnými také úspěšně vést dobrý boj víry.

16. květen

Bůh láska jest, a kdož v lásce přebývá, v Bohu přebývá, a Bůh v něm.

1. Jana 4,16

I

Je to úžasná věc, jestliže duše sama pro sebe pozná Boha v tom, co On je: „*Bůh láska jest.*“ My jsme byli beznadějně ztraceni, mrtví v hříších a přestoupeních. Takový byl náš stav od přirozenosti, jak nám je představen v Ef. 2. Nebylo v nás ani nejmenší hnutí nebo náklonnost k Bohu, žádné tíhnutí duše k Bohu, žádné cítění potřeby spasení na naší straně, protože jsme byli neschopni jakéhokoli pohybu – protože jsme skutečně byli mrtví v hříších.

„Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, pro mnohou lásku svou, kterou miloval nás, když i my jsme mrtví byli v přestoupeních, nás znovu oživil s Kristem, – milostí spasení jste.“ (Ef. 2,4.5+) Milosrdenství, láska a milost vyšly nám z Božího srdce vstříc, když jsme ještě byli ve stavu popsaném předtím. Zda taková láska nemá právo získat si celé naše srdce a naplnit je důvěrou? Máme-li před svým zrakem tuto velikou skutečnost a vděčně jí dáváme místo ve svém srdci, zůstáváme v lásce a v Bohu samém. A nadto také Bůh zůstává v nás a může Své dílo lásky učinit našemu vnitřnímu zraku velké a ještě větší.

Vskutku není většího požehnání, jednoduššího způsobu ochrany a zachování, než odpočívat srdcem v této úžasné lásce. Potom bude Bůh v nás a skrze nás oslaven a jiní budou skrze nás občerstveni a požehnáni. Požehnání Boží přítomnosti jsou uskutečňována tam, kde Boží láska je opravdu poznávána, okoušena a opětována. Kéž bychom si to vzali k srdci a odpočívali v Jeho lásce.

*„V Tvé lásce nyní odpočívám, jež nade vše je poznání,
v paprscích jejích se vyhřívám, jež vysíláš bez přestání.“*

Je známa pravda o moci malých věcí: zrnko písku, kapička vody a podobné drobné věci, třebaže samy o sobě jsou velice nepatrné, ve větším množství představují skutečnou moc. Podobně mají v lidském životě význam i drobná slova lásky a účasti.

Známý věřící pracovník B. Bodelschwingh vypráví pěknou příhodu ze života sestry Evy T. W., s níž se jednoho dne, zabrán v živém hovoru, ubíral ulicemi velkoměsta. Měli málo času a mnoho, o čem mluvit. A tak ani nepozorovali, co se dělo kolem nich anebo koho potkali. Pojednou se sestra Eva zastavila a hluboce se sklonila k jednomu dítěti se špinavými, uplakanými tvářemi. Pohladila je po vlasech, podívala se mu do očí a políbila je. Obličej toho dítěte se rozjasnil; sluníčko prorazilo mraky a všechn nářek byl ten tam.

„Teprve tu jsem si povšiml, jakou mělo to dítě hezkou tvář. Šli jsme pak dál obchodními čtvrtěmi. Pro mne však,“ praví Bodelschwingh, „to bylo důležité naučení pro život. Na vlastní oči jsem mohl vidět, jakou cenu mají malé věci.“

17. květen

Bůh láska jest, a kdož v lásce přebývá, v Bohu přebývá, a Bůh v něm. 1. Jana 4,16

II

Jak můžeme obsah nadepsaného verše uskutečňovat v každodenním životě? Musíme přece do školy, do práce, máme spoustu práce doma, povinnosti rodičů k dětem... a vůbec dnes jsme stále v nějakém napětí a v spěchu, dokonce, i když máme volno.

Jak tedy můžeme zůstat v Boží lásce? Na objednávku to nejde, o tom jsme se už jistě přesvědčili. Míváme sice přes den chvílky klidu a také hodiny strávené při Božím slovu nebo ve shromáždění při lámání chleba a v modlitebním shromáždění. Ale to často nestačí, i když nám to bývá vždy novou vzpruhou. Každodenní starosti a napjaté situace nás okrádají o čas a pomalu nám zase všechno odejmou. My si ale při tom všem přece přejeme, aby Bůh v nás zůstal.

Každý křesťan by také rád do sebe načerpával Boží lásku. Ale zcela jistě si jí nemůže udělat zásobu. A šťastné obecenství s Bohem, z něhož jsme se včera radovali, dnes může být už jen vzpomínkou. Má-li být radost z Boží lásky skutečností i dnes, musíme nutně každý den začínat tím, že se budeme dívat na našeho velikého a milujícího Boha. I když Boží lásce málo rozumíme, smíme si být jisti, že ona je ve skutečnosti mnohem větší. Kdyby nikdo na zemi neprokazoval lásku, láska našeho Boha by tu byla vždy, bez závislosti na lidech, kteří v sobě lásku nemají.

Ale chceme opravdu zůstat, spočívat v Boží lásce? Bez lásky nemůže být žádné plné obecenství s Bohem. A bez každodenního obecenství s Bohem je všechno zploštělé a fádní. *Bůh láska jest!* A z toho žijeme oba – ty i já.

Bůh láska jest – jak potěšující to je slovo ve světě plném hříchu, bídy a utrpení, a to zvláště vzhledem k budoucnosti. Nikdo neví, co nám přinesou další dny. Budoucnost je před námi v mlze. Ale křesťan, chodící s Bohem, se nebojí. Jemu je ten výrok Písma: „*Bůh láska jest*“ jako pevná skála v rozbouřeném moři. Jistě, Bůh je láska, a to nejen ve dnech radosti, ale i tehdy, když se do našeho srdce nastěhuje zármutek a utrpení.

Ve světě se zdá, jako by mnohé popíralo pravdu tohoto verše. Vždyť na zemi je opravdu tolik utrpení a bídy, že mnozí si až zoufají. Kdo by spočítal všechny vdovy a sirotky a tak mnohá zlomená srdce v městech i na venkově, v chalupách chudých i v palácích bohatých? Tváří v tvář takové bídě je pochopitelné, že snadno vyvstává otázka: „Je to možné, že Bůh je láska?“

Tak se ovšem ptají jen ti, kteří dosud neznají Boha a Jeho spasení. Mohli bychom mít nějaký větší důkaz o Jeho božské lásce, než že nám daroval Svého jednorozeného Syna? Blaze všem, kteří přijali Krista jako svého Spasitele a Vykupitele! Ti mohou říkat: „*My jsme poznali a uvěřili lásce, kterou Bůh má k nám.*“

Milý čtenáři, který ještě nejsi spasen, svěř se plně té lásce a poznáš, jak ona tvé srdce zbohatí a učiní je šťastným pro tento čas i pro věčnost!

18. květen

Já, Ježíš, poslal jsem anděla svého, aby vám svědčil o těchto věcech v církvích. Já jsem kořen a rod Davidův, a hvězda jasná a jitřní.

Zjevení 22,16

Způsob, jak se náš Pán představuje na konci knihy Zjevení, je neobyčejně krásný. Nemluví tu ke Svému milovanému učedníkovi ve Svém úředním charakteru, nýbrž vyslovuje Své osobní jméno, v němž Ho Jan znal a miloval: „*Já, Ježíš.*“ Je to, jako by Pán chtěl říci: Jsem Věčný, který byl a který je a který přijítí má, Soudce živých i mrtvých, ale pro ty, kteří ve Mne uvěřili a obdrželi nový život, jsem tentýž Ježíš, který s vámi šel do Galileje a o Jehož hruď ses ty při oné večeři opíral. On je také „*Svěddek věrný a pravý*“ a jako takový svědčí o budoucím úpadku a zkáze křesťanského svědectví. Přesto však je předmětem naděje jak pozemských, tak i nebeských svatých. Těm prvním, jejichž podíl je v zaslíbeních, daných Davidovi, je „*kořen Davidův*“, ten, v Němž všechna zaslíbení mají svůj původ a jenž sám je ručitelem těch zaslíbení. Je pro ně také „*rod Davidův*“, výstřelek (výchonek) z Davidova domu, který jako zaslíbený Mesiáš zřídí Své království. Brzy se podle Malachiáše 4 zjeví jako „*slunce spravedlnosti*“ a založí království pokoje a spravedlnosti. Nebeským svatým je „*hvězdou jasnou a jitřní*“ a ohlašuje takto blížící se jitro. Tato jitřní hvězda již vzešla v jejich srdcích, ale brzy se zjeví také jejich zrakům.

Jako Starý zákon končí nadějí židovskou, „*sluncem spravedlnosti*“ (Mal. 4,2), tak Nový zákon nadějí křesťanskou, „*hvězdou jasnou a jitřní*“ (Zjev. 22). Nejprve přijde Ježíš jako Ženich, aby Svou nebeskou nevěstu uvedl vzhůru do Otcova domu. To se stane před antikristovskou dobou soužení.

*„Než svět přijde do soužení,
k Tobě budem' vytrženi.“*

Pak přijde Kristus jako Král a Mesiáš izraelského národa, aby zahájil tisícileté království a ujal je. Církev – Jeho nevěsta, jež bude navěky po Jeho boku, Ho bude přitom doprovázet. Jak jása srdce věřícího při pomýšlení:

*„Jitřenko! Ty jsi nám už blizounko!
Brzy svolá hlas trub všady věřících vojinů řady!“*

Kéž by v nás byla tato slavná naděje den ze dne, hodinu co hodinu živá! Brzy, brzy již uvidíme vzácnou tvář našeho Pána a budeme s Ním po všechny věky!

19. květen

Odpověď Mojžíš: S dětkami našimi i se starými našimi půjdeme, se syny i se dcerami našimi, s ovcmi a s větším dobyt看em našim odejdeme; neboť slavnost Hospodinovu držeti máme.

2. Mojžíšova 10,9

Proč tu Mojžíš požaduje, aby nic z toho, co patřilo Izraelitům, nezůstalo v Egyptě? – Egypt představuje svět bez Boha, a chce-li někdo sloužit Pánu, musí se od světa oddělit. Faraón však chtěl dosáhnout, aby to nejdražší, co měli, zůstalo zpět: jejich děti!

Zda nám to nemá mnoho říci? Jako věřící, kteří musíme žít uprostřed tohoto světa, i když nejsme „z tohoto světa“ (Jan 17,15.16), bychom měli nad svými dětmi bdít, protože jsou vystavené útokům satana. Boží slovo nás poučuje, že rodiče jsou odpovědní vychovávat své děti jako učedníky Páně (Ef. 6,4).

Je jisté, že nemůžeme své děti chránit před všemi vlivy světa, v němž ony žijí stejně tak jako my (Jan 17,11). Jenom osobní vztah k Pánu Ježíši, pravé obrácení z víry, je povede k tomu, že se nejen navenek oddělí pro Pána, nýbrž že budou i v oddělení svého srdce žít pro Krista a z lásky k Němu. Ale nevystavujme je všem možným mravním a duchovním nebezpečím v tom, co čtou a vidí anebo kam chodí!

„Cestou tří dnů půjdeme na poušť, a obětovati budeme Hospodinu, Bohu našemu, jak nám rozkázal.“ (2. M. 8,27) Pro Mojžíše bylo Slovo jeho Boha rozhodující a 11. kapitola Ep. Židům nám sděluje, že on vírou opustil Egypt a nebál se zuřivosti krále; neboť neochvějně vytrval, jako by viděl Neviditelného. Jenom Boží bázeň a respektování Jeho slova nás může udržovat v nutném odstupu od světa. Jen tak budeme chráněni před všemi náboženskými zásadami, které nesouhlasí s Písmem svatým. A tak budeme také mít sílu udržovat velebení, které nám Bůh, Otec dal jako nejvyšší výsadu.

„Vyděte z prostředku jejich... a nečistého se nedotýkejte,“ říká apoštol Korintským (2. Ep. 6,17). Avšak nepřítel je ve své lsti stejný, jako byl za dnů Mojžíše a chce nám namloutvat: *„Jděte vy sami, muži, a služte Hospodinu, neboť toho vy toliko žádáte.“* (2. M. 10,11) V některých zemích není dnes dovoleno, aby děti byly přítomny křesťanským shromážděním, spojeným s poctou Bohu. Teprve osmnáctileté smí doprovázet své rodiče. Jaká úsilí vynakládá nepřítel i mezi námi, aby přiměl rodiče nebrat své děti do shromáždění s velebením! Prý je toho na ně příliš mnoho, brát je s sebou a pak ještě je nechat jít do nedělní školy. A věřící nebývají na rozpacích omlouvat to, ale to nic nemění na skutečnosti, že v pozadí za vším je nepřítel a chce dosáhnout svého cíle. On velice dobře ví, jak přístupná jsou srdce dětí. O jednom velikém dnu obětí, velebení a Bohem darované radosti čteme v Nehemiáši 12,43: *„Ano i ženy a děti veselily se.“*

20. květen

A není v žádném jiném spasení; neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze kteréž musíme spasení býti.

Skutky ap. 4,12

Člověk jde vstříc nikdy nekončící věčnosti. Vše, co na zemi má, dělá, hledá, vytváří, se podobá vodní pěně, kouří, který vystupuje z komína: pomine to a zanechá za sebou jen prázdnotu. Jakýsi divný pocit neuspokojenosti říká člověku – i při okoušení pozemského štěstí, že mu něco chybí. Když mu Bůh otevře oči, vidí, že je to hřích, který ho činí nešťastným, bez pokoje, a že je to Ježíš, který mu chybí. Teprve když jeho srdce najde v Kristu život a spolehlivou naději pro věčnost, dochází pokoje. Každý člověk, ať Žid nebo Řek, pohan nebo křesťan s pouhým jménem, ať je jakéhokoli vyznání, z kteréhokoli národa nebo pokolení – se musí obrátit, aby byl spasen. Teprve pak se stane skutečným křesťanem. Nikdo se nestane křesťanem pouhým lidským narozením, jako se jím nikdo nestane ani pouhým formálním obřadem. Jenom ten je skutečný křesťan, kdo se obrátil od temnosti k světlu, od moci satana k Bohu. Nejen neřestní lidé a zločinci se musejí obrátit k Ježíši, nýbrž stejně tak i nábožní a ctní lidé. Pobožní lidé, kteří se na otázku: „Jste obrácen?“ rozhněvají, jsou – lze to říci zcela určitě – jistě neobráceni; nemají věčný život, neboť v opačném případě by s hlubokou radostí a pokorným díkem vydali svědectví o tom, co zažili.

Římský setník Kornelius (Skut. 10) byl zbožný a bohabojný muž. Ale jeho modlitby mu nezjednaly vstup do nebe, ani si ho nemohl koupit almužnami, které činil. Ani Boží anděl, s nímž se setkal, mu nemohl zaručit, že se tam dostane. Kornelius musel vejít dveřmi (Jan 10,9), tj. musel uvěřit v Pána Ježíše Krista. Tyto dveře jsou podnes otevřené: Každý, kdo uvěří v Pána Ježíše a v dílo vykoupení na Golgotě, je spasen pro nebe. Kornelius přijal Boží pozvání a vešel otevřenými dveřmi. A co ty?

Jeden věřící měl ve zvyku při každé příležitosti se zmínit o evangeliu. Když byl jednou v obchodě s obuví, podal příručímu traktát a řekl mu přitom několik slov o Pánu Ježíši. Ten se chtěl kupujícímu zavděčit, poděkoval mu a řekl: „Víte, já si myslím, že všechna náboženství jsou dobrá; hlavně aby lidé podle nich opravdu žili!“

Křesťan na to namítnul: „Myslíte? – Dejme tomu, že byste se mne zeptal: Jaképak si přejete boty a jaké barvy? A já bych odpověděl: Ale na tom nezáleží; všechny jsou dobré, – stačí jen, když pěkně vypadají. – Zda byste se oprávněně nedivil? Vy přece dobře víte, že potřebuji boty určité velikosti a pro přesný účel, a nikoli jen tak nějaký pár. A na druhé straně se zase domníváte, že bych se mohl pro potřeby své duše a pro své věčné spasení spokojit s ledajakým náboženstvím! My však nepotřebujeme nějaké náboženství, nýbrž Spasitele, protože jsme hříšníci. Až se hříšník bude muset postavit na soudu před Bohem, nebude mu položena otázka: „Jaké máš náboženství? Věřil jsi tomu náboženství a žil jsi je?“ – Nýbrž: „Přijal jsi milost, kterou Já jsem ti nabízel? Co jsi učinil s Pánem Ježíšem, jehož krev očistí od každého hříchu toho, kdo vyzná své viny a uvěří v Něho?“ – Jak bys odpověděl na tuto otázku?

21. květen

Vidělo se zajisté Duchu Svatému i nám, žádného více na vás břemena nevkładati, kromě těchto věcí potřebných (= nutných): abyste se zdržovali od obětovaného modlám, a od krve, a od udáveného, a od smilstva. Skutky ap. 15,28,29

Shromáždění apoštolů a starších v Jeruzalémě se zabývalo velice důležitou otázkou: Musí věřící z pohanů (národů) také zachovávat zákon? Jasně se ukázalo, že zákon už rozhodně nemůže být závazný pro věřící. Byly však čtyři věci, které byly Duchu Svatému a shromážděným apoštolům tak důležité, že je výslovně přikázali věřícím všech dob. Bylo to zdržování se od obětovaného modlám a od smilstva, od udáveného a od krve. U prvních dvou věcí mají věřící podnes všeobecně jasno, avšak ne už tolik pokud jde o udávené a krev.

Všechn Bohem stvořený život spočívá v krvi a patří Jemu. Skrze hřích člověka pronikla na svět smrt. A jediným prostředkem spasení na tuto nesmírnou bídu mohla být jen drahá krev Krista. Se zřetelem k tomu Bůh ustanovil krev čistých zvířat jako smíření za hřích. Po potopě dovolil lidem jíst maso zvířat, ale bez krve. Jestliže krev Pána Ježíše byla nezbytná k smíření za naše hříchy a jen Jeho smrt nám mohla přinést život, není pak naprosto pochopitelné, že Bůh ohledně krve obětních zvířat vyžadoval: „*Na zem vycedíš ji jako vodu.*“? Prikázání o krvi dostal již Noe, praotec dnes žijících lidí. Později přešlo na Izrael, a dnes platí i nám. (1. M. 9,4; 3. M. 3,17; 5. M. 12,16) Známe cenu drahé krve Krista. Proto se ochotně a rádi zříkáme pojídání krve v jakékoli podobě.

Zdržování se oněch „nutných věcí“, které jsou vyjmenovány, nemá nic společného se zákonem ze Sinaje; ostatně nebylo uloženo křesťanům ze Židů, nýbrž křesťanům z pohanů, kteří i tak nikdy nebyli pod zákonem, a také pod něj nebyli stavěni. Ty věci jsou totiž starší než zákon ze Sinaje, takže nepatří k „židovskému ceremonálnímu zákonu“ (3. M. 11 a další místa), od něhož jsme osvobozeni (srov. s Kol. 2,16,17). Tak např. Bůh požadoval zdržování se od jídel s krví (sem patří bezpochyby i jelita, kroupy s krví apod.) už na praotci Noe a na jeho potomcích hned po potopě. V 1. Kor. 10,25 a dále není uvedeno, že krev je k jídlu dovolena. Jde tam o to nezkoumat, zda maso, které bylo na stole, bylo už předtím předloženo modlám či ne. A v Kol. 2,16-23 nejde zachováním zákonních zákazů jídel o dosažení „větší svatosti“, což je přirozeně pošetilé a nikoli podle Boha, protože už nejsme pod zákonem, nýbrž jsme svatí z milosti v Kristu.

Boží nařízení ze Skut. 15,20 a 29 platí podnes, a u všech, kteří se podřizují Božímu slovu, není o tom žádná pochybnost. Nejde tu o vlastní zákaz jídla, nýbrž Bůh tu jen uplatňuje Své právo, které jako Stvořitel má na život, neboť život, duše, je v krvi (srov. s 3. M. 17,11). Veškerý život patří Bohu. Jak veliká je pro Něho cena krve, plyne z toho, že „*bez krve vylití*“ nebylo možné „*odpuštění vin*“ (Žid. 9,22). Bůh nedal člověku krev k pojídání, patří jen Jemu, Stvořiteli. Podřizujeme se Mu tedy i v této věci! Když se dostalo evangelium modlářským pohanům, kteří na toto Boží nařízení nedbali, bylo třeba upozornit je na to, a to nikoli jako na nařízení Mojžíšovo, nýbrž jako na pravidlo, ustanovené již dávno před Mojžíšovým zákonem, jemuž nebyli podrobeni ani oni, ani my.

22. květen

Slovo Kristovo přebývej ve vás bohatě.

Koloským 3,16

Boží slovo není jen zjevení Božích myšlenek a Boží vůle, ale je též pokrmem pro naše duše. Proto je potřebujeme číst nejen k poznávání Boží vůle a uplatňování jí v praktickém životě, ale také k syčení svých duší. Jestliže takto používáme Boží slovo, budeme z něho mít velký užitek a z našich srdcí budou k Bohu stoupat chvalozpěvy.

V Církvi v Korintu bylo mnoho známosti, ale praktický život tomu neodpovídal, takže apoštol k nim nemohl mluvit jako k „duchovním“. I my jsme v nebezpečí, že se spokojíme s přijetím Božího slova pouze rozumem, zatímco srdce a svědomí jím nebudou dotčeny. Větší míru známosti, je-li růst zdravý, vždy doprovází vroucnější láska k Pánu a větší mravní síla našeho praktického života.

Boží slovo musí v našich srdcích „přebývat“. Není to jen přijetí pokrmu, které působí výživu, nýbrž také jeho trávení, jako i za doby zákona čistá zvířata musela být také přezvykující. Budeme-li se takto sytit Slovem, povede nás poznávání Božích myšlenek v Písmech k užšímu obecenství s Pánem a k věrnějšímu životu víry. Potom budeme prakticky schopni vzájemně se poučovat a napomínat a naše srdce pak budou oplývat chválami a děkováním Pánu.

Myslíš si, že stačí přečíst si každého dne jeden kalendářní lístek a k tomu příslušné verše Písma? – K tomu, aby se život věřícího skutečně mohl zdravě rozvíjet, duchovní potrava kalendáře nestačí. (Bylo na to již upozorněno v předmluvě kalendáře.) Každý den bychom si měli přečíst určitý oddíl Písma, pokud možná s dobrým výkladem po ruce, který nám pomůže lépe porozumět přečtenému. Bez pravidelného čtení Božího slova se v našem duchovním životě brzy projeví nedostatky.

Protože však při četbě Bible nemáme vždy po ruce takový vhodný výklad, mohly by nám pomoci následující pokyny neznámého pisatele:

Jakmile přečteš některou kapitolu nebo oddíl z Božího slova, polož si otázku, zda se tam nevyskytuje jeden nebo více následujících znaků:

- příklad k následování,
- přikázání k uposlechnutí,
- chyba, které se máme vyhnout,
- hřích, který máme odsoudit a opustit,
- zaslíbení, které si můžeme přivlastnit,
- nějaká nová myšlenka, týkající se Pána Ježíše nebo Otce.

Budeme-li Boží slovo pravidelně číst s modlitbou a klást si takové otázky, budeme vždy více zjišťovat, jak úžasný poklad máme v Bibli. Také žalmista se o tom přesvědčil, neboť říká: „*Raduji se ze slova tvého jako (člověk), který nalézá velkou kořist.*“ (Ž. 119,162+)

23. květen

Pamatuj na Ježíše Krista, vzkříšeného z mrtvých.

2. Timoteovi 2,8+

Dluh vůči Bohu

K vyrovnání dluhu jsou třeba dvě důležité věci: zaplacení, tj. peněžní obnos, a dále písemné potvrzení. Pro věřitele je věc vyřízena, jestliže má v ruce peníze, a pro dlužníka zase, má-li v ruce platnou písemnou stvrzenku.

Člověk je pro své hříchy před Bohem dlužníkem. A protože sám o sobě není schopen zaplatit, zaplatil za něho někdo jiný: Pán Ježíš Kristus. Kristus zahladil na kříži hříchy všech, kdo v Něho věří. Dal sebe sama jako výkupné. „*Kristus jednou jest obětován, k shlazení mnohých lidí hříchů.*“ (Žid. 9,28) Tím učinil zadost všem Božím požadavkům. Bůh je plně spokojen.

A co potvrzení? Je jím zmrtvýchvstání a oslavení Krista. Téhož člověka, který nesl na dřevě naše hříchy, který Boha ve všem oslavil, Bůh vzkřísil z mrtvých, posadil Ho po Svě pravici a korunoval Ho ctí a slávou.

Jestliže tedy ďábel anebo nějaký jiný žalobce nás, kteří věříme v Pána Ježíše, chce napadat, tu se nemáme opírat o své pocity a zdání, nýbrž o Boží stvrzenku. Můžeme mu ukázat na toho člověka ve slávě, na oslaveného Vítěze, kterého zdobí koruna slávy – na Krista. Taková má být naše odpověď na jakoukoli otázku. Umlčí každého žalobníka, našemu svědomí stačí, srdci dává klid a Boha oslavuje. (Řím. 8,33.34) „*Vyznáš-li ústy svými Pána Ježíše (= Ježíše jako Pána), a srdcem svým uvěříš-li, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, spasen budeš.*“ (Řím. 10,9)

Všichni věřící by vždy měli mít v paměti Pána, který je vykoupil za vysokou cenu. Ve 2. Ep. Timoteovi vidíme, že už tomu tak nebylo. Věřící, kteří se přiznávali ke Kristu, se již stali velikým domem, v němž byly jak nádoby ke cti, tak i nádoby k necti. Muži ze sborů mluvili převrácené věci, aby si získali vlastní stoupence (Skut. 20,30). A nepřítel, satan, se usiloval (a činí to podnes) zasít mezi pšenici plevel. Apoštol jmenuje v té Epištole dva muže, kteří říkali, že se již stalo zmrtvýchvstání. Mínili sice duchovní zmrtvýchvstání, ale tím popírali tělesné zmrtvýchvstání. Proto každému je určeno napomenutí: „*Pamatuj na Ježíše Krista, vzkříšeného z mrtvých.*“ Naše víra by byla bezcenná, kdyby Kristus z mrtvých nevstal. My ale pevně věříme Jeho slovu: „*Já živ jsem, i vy živi budete.*“ (Jan 14,19) Boží zaslíbení, podobně jako tenkrát, se naplní i v budoucnosti.

24. květen

Od tebe jest zajisté všechno, a (i to) z ruky tvé dali jsme tobě.

1.Paralipomenon 29,14

„Od Tebe je všechno!“

Tak to řekl král David ve své děkovné modlitbě, když na jeho výzvu: „*Kdo jest, ježto by něco chtěl dobrovolně obětovati dnes Hospodinu?*“ (5. v.) izraelský lid se šťastným srdcem přinesl mnoho darů. Také David za celou dobu své vlády nashromáždil a daroval pro Boží dům mnoho pokladů. Stali se tím snad on a jeho lid chudšími, když takto dobrovolně darovali Pánu? Davidova děkovná modlitba svědčí o opaku; byli bohatí, přebohatí v Pánu – tak šťastní, že David mohl jen pokorně prosit, aby jim Bůh zachoval v srdci takovéto smýšlení. Všichni zúčastnění si rovněž byli hluboce vědomi toho, že všechny pozemské majetky, které měli, jim byly dány Pánem a vlastně tedy patřily Jemu, takže to, co obětovali, bylo jen od Něho: „*Od tebe jest zajisté všechno, a (i to) z ruky tvé dali jsme tobě.*“

Kéž by takové blahé smýšlení srdce bylo též podílem nás všech. Kdo patří Pánu a je Božím dítětem, může být v jednoduchosti srdce správcem (šafářem) všech darů, které mu Bůh dal.

Král David zažil ke konci svého života jistě velikou radost, neboť jeho syn měl postavit Bohu dům. Proto se obrátil na lid s výzvou, jejímž výsledkem, jak praví letopisec, bylo, že „*veselil se lid, že tak ochotně obětovali, neboť celým srdcem dobrovolně obětovali Hospodinu. Nýbrž i král David radoval se radostí velikou.*“ (9. v.) Tento stav srdce způsobil sám Bůh, a výsledkem bylo, že David chválil a oslavoval Boha.

Ačkoli David byl král a jistě mohl říkat, že má veliké bohatství, přesto říká, že je závislý na Bohu. Veřejně vyznává: „*Neboť kdo jsem já, a co jest lid můj, abychom mohli míti moc k tak dobrovolnému obětování tobě...?*“ (14. v.)

Je to také naše řeč? Mnozí z nás žijí v dobrých poměrech. I my bychom měli mít jasno, že všechno, co máme, pochází od Boha. Pak také budeme mít správný poměr k hmotným věcem a budeme jimi disponovat podle Božích pokynů. S vděčností smíme přijímat, co nám Bůh dává v pozemském majetku. Je to Boží dar a Boží požehnání. Jestliže Mu z toho můžeme zase něco vrátet, tedy jen proto, že On napřed naplnil naši ruku. Na to bychom nikdy neměli zapomínat.

*„Kde mysl Bohu oddaná vše věnovat chce pro Pána,
On darů těch si posvěti a nových dává k oběti.“*

25. květen

Střízliví buďte, bděte; (neboť) protivník váš, ďábel, jako lev řvoucí obchází a hledá, koho by sehltil. Jemu vzdorujte pevní u víře.

1. Petra 5,8.9+

Mnozí křesťané, zvláště ti, kteří jsou v Božím slově málo zběhlí, mají o ďáblu vlastní představy, které se většinou opírají o lidské tradice. Neznají však ďábla, jak nám ho vykresluje Písmo svaté: je to mocný nepřítel, veliký protivník Boha a také věřících. Mnozí říkají, že nejlepším prostředkem, jak přemoci satana, je úplně ho ignorovat, dělat, jako by tu vůbec nebyl. Takováto myšlenka je Božímu slovu naprosto cizí. Ďábel je naším osobním odpůrcem, nepřítelem, který nám strojí úklady a snaží se nás sehltil. Musíme mu vzdorovat a nesmíme čekat, že Bůh mu bude vzdorovat namísto nás, anebo že Pán Ježíš nás bude před ním střežit a chránit. Sami se mu musíme postavit na odpor, jakmile se blíží, a to jsouce pevní ve víře. Slovo „pevní“ ukazuje na to, že jde o dlouho se táhnoucí boj, který klade na bojovníka nejvyšší nároky.

Satan má zvláště zaměřeno na nás, věřící, neboť nevěřící jsou i tak již jeho otroky, a čím více v tom budeme mít jasno, tím lépe se budeme ozbrojovat proti jeho zlým útokům. „*Oblectě se v celou zbroj Boží, abyste mohli (ob)stát proti klamům ďábelským.*“ (Ef. 6,11+) Máme k dispozici Boží zbraně. Jestliže je používáme v moci víry, nepřítel od nás uprchne. Zvláště meč Ducha, jenž je Boží slovo, je nejlepší zbraní k odražení toho mimořádně zlého nepřítele a k zahánání ho na útěk. Také náš drahý Pán zvítězil nad tím velikým pokušelem, když ten k Němu přistoupil na poušti, Božím slovem: „*Psáno jest.*“ Buďme Jeho následovníky.

Když se v dřívějších dobách lovci v Africe účastnili lovů safari, dali v noci udělat veliké ohně, aby dravá zvířata byla držena dál od tábora. Brzy ráno, když už oheň jen slabě hořel, lovci kolem sebe často vídali páry svítících očí a mohli rozeznat obrysy zvířat. Dokud plameny ohně hořely jasně a vysoko, držely se ony šelmy daleko zpět, ale jakmile oheň polevoval, plížily se zase blíž.

Tomuto obrazu dobře rozumíme. Dokud „plamen víry“ hořel jasně a vysoko, nebo jinak řečeno: dokud Duch Svätý mohl působit v moci a síle, držely se zlé moci v určité vzdálenosti, kterou zachovávaly. Toto může také být důvodem, proč se věřící před padesáti a více lety méně dostávali do styku s okultními věcmi. Přirozeně že i tenkrát ďábel pracoval a snažil se působit křesťanům škodu. Dnes však nevěra na široké frontě postupuje vpřed. Nejhorší by bylo, kdybychom si toho nevšimli a cítili se sebestjistí.

Mladí věřící jsou ještě více ohroženi než zkušenější, protože často nechápou nutnost praktického oddělení od světa a jeho způsobu života. Působící silná touha po vědění a nezkratná zvědavost bývají u mladých lidí mnohonásobně silnější než uvědomování si nebezpečí, do něhož se dostávají. Ale skutečný učedník Pána by se vždycky měl dát varovat. – Jenom ten, kdo si je vědom vlastní slabosti a bezmocnosti, může také s dobrým svědomím počítat s mocí Pána – a s Jeho ochranou. Pak už se vůbec nemusí obávat těch věcí, kterých v opačném případě je třeba opravdu se bát.

26. květen

Pojďte, sklánějme se a padněme před ním, klekejme před Hospodinem, Stvořitelem naším.

Žalm 95,6

Modlitba je dech duše. Boží děti mají být mnoho ve styku s Pánem na modlitbách. Často to bývají jen vzdechy, které vystupují vzhůru k nebesům, ale vykoupení si jistě dovedou najít čas, aby ve své světničce před Ním skláněli svá kolena. Toto není jen nějaká formalita, nýbrž vyjadřuje to hlubokou úctu a bázeň i pokoru, s níž bychom se měli blížit k Bohu. Toho si byli vědomi již starozákonní věřící. Eliezer, Mojžíš, Jozue, David, Šalomoun, Ezechiel, Daniel, Ezdráš a Nehemiáš poklekali a padali na svou tvář, když mluvili s Bohem. Také o našem drahém Pánu a Spasiteli čteme, že „*poklekl“* a „*padl na tvář svou a modlil se“* (Luk. 22,41; Mat. 26,39).

Věrný služebník Pána Pavel píše: „*Klekám na kolena svá před Otcem Pána našeho Ježíše Krista.*“ (Ef. 3,14) Když se loučil v Miletu se staršími z Efezu, „*klekl na kolena svá a modlil se s nimi se všemi*“. (Skut. 20,36) Také Petr se Štěpánem se modlili klečíc (Skut. 7,60; 9,40).

Ačkoli Bůh nehledí na to, co je navenek, nýbrž k srdci, líbí se Mu, je-li v našem zevním chování vyjadřována skutečná bohabojnost a závislost. Je-li náš vnitřní poměr k Němu správný, budeme to vyjadřovat i navenek. Cožpak je například možné, aby zdravý člověk šel do postele a chtěl se modlit pod teplou přikrývkou? A zda se nestává i v našich shromážděních, že někdy postoj bratří nebo sester při modlitbě je nenáležitý, ať už jde o modlitební či jiná shromáždění? Mysleme vždy na to, že jsme v přítomnosti svatého Boha a že tomu má odpovídat i naše chování.

Modlitba na kolenou je na místě pro každého člověka; vyjadřuje vztah stvoření vůči Stvořiteli. Tím spíše je náležitá pro každé Boží dítě. Daniel vytrvával věrně a neohroženě ve svém obyčeji modlit se třikrát denně Bohu na kolenou, i když to pro něho bylo spojeno s nebezpečím, že přijde o život. A my? Jistě si musíme se zahanbením přiznat sklon, jak lehko se dovedeme přizpůsobovat okolnostem!

Kéž nám Pán všem dá, abychom osobně i se všemi členy rodiny se modlili na kolenou k Bohu, našemu Otcí, a k našemu Pánu Ježíši Kristu. Rovněž bychom si měli navyknout společně poklekat při vzájemných návštěvách před rozloučením. Pán nám z toho všem způsobí velké požehnání a vědomí o našem spojení v Boží lásce se stane vroucnější.

Opravdu se modlit znamená ptát se na Boží myšlenky a vyprošovat si Jeho božskou moudrost pro všechny naše záležitosti. Znamená to čekat na Něho a na Jeho milostivé vedení. Modlit se neznamena rozvádět před Ním své vlastní myšlenky a plány a pak prosit o Jeho uznání a pomoc. Jak často ale, žel, se to stává v našem životě! Skuteční modlitebníci čekají na Boha, aby poznali Jeho myšlenky.

Člověk umírá... kam se poděl?

Job 14,10

Tato vážná otázka je adresována srdci každého člověka anebo spíše každý by si ji měl položit. Je smrt ukončením lidského života, společným, nezměnitelným údělem všech lidí? Je opravdu skončením činnosti všech jeho schopností, jeho práce, jeho radostí i bolestí? Anebo je za hrobem nějaký jiný život za jiných podmínek? Ano, když člověk zemře, kde je potom? Materialisté odpovědí: Nikde, neboť smrtí zhasíná všechn život. Nemají však žádný důkaz pro toto své odvážné tvrzení. Uvádějí jen nějaké více či méně nejasné důvody, o nichž sami nemají žádnou jistotu. Je to ovšem pohodlné a nedá to žádnou práci tvrdit, že po smrti přestává jakékoli vědomí vlastní existence, protože tím je také odstraněno jakékoli zneklidnění, že bude soud a že každý člověk má před Bohem mravní odpovědnost za svůj život. „*Jezme tedy a pijme, neboť zítra zemřeme!*“ (1. Kor. 15,32) Kéž by žádný čtenář nepropadl takovému poblouzení mysli a nesnížil se na úroveň zvířete, pro něž ovšem smrtí končí jeho další existence.

Ať si materialisté tvrdí, co chtějí, v hloubi duše každého člověka jsou pochybnosti o takovém úplném zániku po smrti. Naopak podvědomí člověku říká, že jeho schopnosti zkoumat přírodu, měřit její síly a podmaňovat si je, schopnosti, z nichž ony nejlepší mu dovolují povznášet se k Stvořiteli a poznávat Ho, smrtí nekončí. Člověk má v sobě víceméně jasnou představu o nesmrtelnosti své duše, což je skutečnost, vyskytující se u všech národů. Nikdy neuspokojený duch člověka potřebuje vždy novou a novou potravu. Smrtí se před ním otevírají nezměřitelné šíře, a tak se ukolébává nadějí, že snad mu bude darován trvajících blažený život.

Jenom Bůh může dát člověku dokonalé štěstí. A On to také chce učinit. Prorok Jeremiáš říká v Jeho jménu: „*Neboť já znám myšlení, která myslím o vás, dí Hospodin, myšlení o pokoji, a ne o trápení, abych vám dal budoucnost a naději.*“ (Jer. 29,11+) A Pavel mluví o „*blahoslavené naději*“ a o „*dobré naději skrze milost*“, podílu všech, které Bůh skrze evangelium povolal k „*dosažení slávy Pána našeho Ježíše Krista*“ (Tit. 2,13; 2. Tes. 2,16.14). Štěstí spasených bude v tom, že budou s Ním, Jemu připodobněni, aby sdíleli Jeho slávu, jak On to říká Svému Otci v Ev. Jana 17,22. Náš Pán nepožaduje pro Svůj lid nic menšího. Neboť budeme hledět na Jeho velebeníhodnou tvář a vidět Jeho krásu. Jaká je to blahoslavená a dobrá naděje a může být už nyní naším podílem, neboť se nemáme spokojovat s nějakým nejasným očekáváním, co bude za hrobem. Jak tedy zní odpověď na otázku: „Kam (člověk) odchází?“ Pro věřícího to je Boží vzácná jistota: „*Býti s Kristem (je) mnohem lépe.*“ (Fil. 1,23)

28. květen

Co tedy říkáme k tomu? Když (je) Bůh pro nás, kdo proti nám?

Římanům 8,31

Bůh dokázal veškerou Svou lásku k nám v tom, že nejen Svého jednorozeného Syna dal, nýbrž vydal, a takový Bůh, který takto miluje, nám nic neodepře. Vydání Syna je skutečnost a tento největší dar sám o sobě zahrnuje všechny menší dary. Jestliže Bůh kvůli nám neušetřil Toho, který byl radostí a rozkoší Jeho srdce a středem všech Jeho myšlenek, jestliže Ho za nás vydal, když jsme ještě byli bezbožní a nepřátelé, jak by nám mohl odepřít něco dobrého, když jsme se stali svatými a milovanými? A dále, „*když (je) Bůh pro nás, kdo proti nám*“? Kdo by se chtěl postavit proti věčnému Bohu, kdo by nás chtěl vytrhnout z Jeho všemohoucích rukou? Kdo anebo co by nás mohlo oloupit o Jeho přízeň anebo zkřížit úmysly Jeho lásky s námi? Proto blahoslavení všichni, kteří mohou s dětinnou důvěrou říci: Bůh je pro mne, je na mé straně!

Apoštol nám podává tři důkazy, že Bůh je pro nás. Prvním je vydání Syna, druhým, že sám Bůh nás ospravedlňuje, a třetím, že nic nás nemůže odloučit od Jeho lásky.

V prvním důkazu vidíme především Boží lásku. Ona je zdrojem všeho ostatního. Ne všichni věřící tomu rozumějí. Mnozí vidí v Bohu spravedlivého Soudce, jehož hněv byl odvrácen dílem Krista, který však stále sedí na soudcovské stoličce jako nějaký chladný, přísný soudce. Nikdy si jasně neuvědomují, že Bůh je láska a tudíž základ našeho spasení; v Bohu vidí jenom svatost a lásku v Kristu. Ale Bohu buď chvála, že dnes nevládne spravedlnost (ona jednou bude vládnout, až přijde den soudu, a pak běda všem, kteří se s ní budou muset setkat!) – ne, dnes vládne milost skrze spravedlnost (Řím. 5,21).

Je třeba myslet nejen na onu moc, která je pro nás, nýbrž i na tu, která je proti nám. Jestliže neznám moc, která je pro mne, nemám žádný klid, protože stále cítím, jak málo jsem schopen čelit okolnostem kolem sebe. Stávám se neklidným, dokud nepoznám, že pro mne je jedna moc, která se nalézá nad všemi okolnostmi. „*Když (je) Bůh pro nás, kdo proti nám*“? Jestliže mne naplňuje toto vědomí, nemohou mnou otrást ani nejtěžší okolnosti stavějící se proti mně. Nejprve se skutečně musím naučit, že Bůh je nade vším a pro mne, anebo – v opačném případě – jsem naprosto neschopen procházet tímto světem plným pokušení a nepřátelství s klidným srdcem. Čím více poznávám charakter a cíle té moci, která je proti mně, tím méně budu překvapen jejím útokem. A čím lépe znám moc svého nepřítele, tím více se budu chápat svých zdrojů pomoci v Bohu. Ten, kdo nepřítele podceňuje, počítá také jen s malou pomocí; ale kdo ho pozná v jeho skutečné moci a krutosti, vyprosí si od Boha příslušnou pomoc, a také ji obdrží. Boží slovo nám jmenuje naše nepřátele: „*mocnosti, světa pánové temnosti věku tohoto, duchovní moci zla*“ (Ef. 6,12). Jsou to skutečně mocní nepřátelé a děláme dobře, když je nepodceňujeme nebo dokonce neignorujeme. Jinak nás přivedou k pádu. Přesto však nemáme žádnou příčinu bát se jich, protože veškerá Boží moc je na naší straně a pro nás. Jaká moc, byť byla sebe větší, se může postavit proti Němu? „*Když (je) Bůh pro nás, kdo proti nám*“?

Neboť jste se mýlili za cenu svých duší.

Jeremiáš 42,20+

Chyba, která stojí člověka vlastní duši

Žádný z nás není bez chyby. Každý může někdy udělat nějakou chybu nebo se zmýlit. Takové chyby a omyly mohou být malé, ale i velké a osudné. Když si například koupím šaty malé velikosti, není to nic tragického. Mohu je vyměnit za správnou velikost. Jestliže však servisní opravna u vašeho auta nedopatřením nedotáhne u jednoho kola maticy, může taková chyba způsobit již na příštím kilometru skutečnou tragédii. V novínách pak bývají zprávy o nehodě, ba možná i úmrtní oznámení.

Ale největší chybou, jakou člověk může udělat, je, když se mýlí tak, jak to čteme v dnešním verši: za cenu své vlastní duše! Takový omyl má pak věčné následky a nelze ho odstranit nějakým křesťanským pohřbem ani krásným proslovem nad hrobem. Nemůže být větší chyba, než když někdo neposlouchá Bibli, nevěří Bohu a žije si, jako by Boha nebylo. To by byla ta největší, neodpustitelná životní pošetilost. Mohu se tě tedy zeptat: Co jsi až dosud udělal pro svou nesmrtelnou duši? Nepřenechávej, prosím tě, tuto tak důležitou věc nějaké náhodě! Rychle by se mohlo stát, že by pak už bylo příliš pozdě.

Bůh poslal Vykupitele, Ježíše Krista, na svět a na kříži Ho soudil pro cizí hříchy lidí a nechal Ho zemřít, aby také tvá duše mohla být zachráněna. Nechtěl by ses uchopit Jeho podané záchranné ruky?

Ti muži, jimž prorok musel adresovat slova dnešního verše, byli Izraelité. Přinutili proroka, aby se za ně modlil Hospodinu, aby jim oznámil cestu, po níž by měli jít. Působilo to dojmem, že jsou skutečně zbožní a že se bojí Boha. Ale co se nestalo! Když jim prorok přinesl Boží odpověď, a ta neodpovídala jejich přáním a očekáváním, vzepřeli se uposlechnout jí. Již dávno se totiž ve svých srdcích rozhodli, jakou cestou chtějí jít, a očekávali, že Boží odpověď bude jejich plány respektovat. Jenže Bůh nemůže sám sebe zapřít. Může s námi jít jen tehdy, jestliže my jdeme s Ním. Tito nešťastníci, kteří nechtěli uposlechnout Boha, ale sami si chtěli určit svou cestu, se mýlili za cenu svých duší. A žel, jak mnozí se jim podobají, zvláště mezi těmi, kteří se nazývají křesťané. Nepopírají sice, že Bůh existuje, dokonce uznávají, že Bible je Boží slovo, ale Boží slovo neposlouchají, protože ta cesta, kterou jim ukazuje, neodpovídá jejich přáním a plánum. Vědí, že je psáno: „*Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže viděti království Božího*“ (Jan 3,3), ale nestarají se o to. Zdá se jim, že vnější znaky křesťanství – křest a večeře Páně – jim stačí, ale poslušnost vůči pravdě je jim naprosto cizí. Mýlí se, žel, za cenu svých duší. Jak hrozné!

30. květen

My milujeme jej...

1. Jana 4,19

Kříž byl oním polem, kde byla svedena bitva a dobyto vítězství. Tam byla tomu „silnému“ odňata všechna jeho zbroj a zloupeno náradí jeho domu. Bylo tam zcela účinně zadost všem požadavkům Boží spravedlnosti. Tam byla krví Beránka navždy smazána zlořečení přestoupeného zákona a navěky umlčeny žaloby vinou obtíženého svědomí...

Nuže je-li tomu tak, je pak možné, aby taková zachráněná, spasená duše nemilovala svého Spasitele? Nejen dílo, nýbrž osobu! – Kristovo dílo je nesmírně vzácné (o tom rozhodně nelze pochybovat), ale Jeho osoba je ještě vzácnější. Kristovo dílo uvádí duši především do postavení, v němž může hledět na osobu. Spasitelovo dílo je pro hříšníka, Jeho osoba je pro věřícího.

Může se tedy snadno stát, že některý věřící má úplné jasno o díle Krista, avšak jeho srdce potom nehoří pro Krista; ba dokonce se může stát, že i neobrácený člověk s překvapující zběhlostí dovede mluvit o naprosté postačitelnosti Kristovy oběti, zatímco v hloubi srdce je mu osoba Krista lhostejná. V 6. kapitole Ev. Jana vidíme celý zástup lidí, jak se ubírá za Pánem Ježíšem z ryze sobeckých důvodů. Pán je nucen odpovědět jim: *„Amen, amen, pravím vám: Hledáte mne, ne protože jste znamení viděli, ale že jste jedli chleby a nasyceni jste.“* Nehledali Ho pro to, kým byl, nýbrž kvůli tomu, co měl. Proto jim pověděl ona závažná slova: *„Nebudete-li jísti těla Syna člověka a píti krve jeho, nemáte života v sobě,“* načež mnozí z Jeho učedníků odešli zpět a více s Ním nechodili.

Celé Ev. Jana je rozvinutím osobní slávy Slova, které se stalo tělem, toho skutečně velikého tajemství zbožnosti, že Bůh je zjeven v těle (1. Tim. 3,16). Většina učedníků nemohla snést, když jim byla představena pravda o osobě Syna člověka, toho z nebe sestoupeného chleba života. Ale jak krásná a opravdu oblažující je řeč Petra: *„Pane, ke komu půjdeme? Slova věčného života máš. A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý boží.“* (v. 68-69+) Zde máme oboje: co On měl, i čím byl. Měl slovo věčného života a byl Svatý Boží – Bůh zjevený v těle. Tím prvním je hříšník k Němu přitážen, oním druhým pak k Němu připoután a naplněn obdivem a klaněním.

(C. H. M. – Život víry)

31. květen

Poněvadž svědectví lidské přijímáme, svědectví Boží větší jest... Kdož nevěří Bohu, lhářem jej učinil; neboť neuvěřil tomu svědectví, kteréž vysvědčil Bůh o Synu svém.

1. Jana 5,9.10

Znamé přísloví říká: „Slovo dělá muže!“ Patří ke cti muže, že na jeho slovo je možné se bezpodmínečně spolehnout. Lidé, kteří své slovo nedodrží, co slíbili, nesplní, a pohrůžky neuskuteční, ztrácejí jakoukoli vážnost. Platí to bez ohledu na postavení, které člověk zaujímá. Tedy nejen pro politika, vědce a obchodníka, ale též pro obyčejné lidi, ano i pro zloděje a členy nějaké mafie, kteří na sobě vyžadují dodržení daného slova. A čím důležitější je postavení člověka, tím ovšem je též důležitější, aby za jeho slovy byla opravdovost. Již sebemenší podezření, že tomu tak není, by zničilo jeho pověst.

Jestliže však jde o Boha, jsou někteří lidé tak drze opovázliví, že chtějí Jeho slovo učinit pohrdaným, nebo dokonce je zesměšnit. Ani nevěří Božím příslibům, ani neberou vážně Jeho varování. Tím činí Boha lhářem. Možná že si to neuvědomují, ale je to tak. Zvláště osudné je, jestliže člověk těmi otazníky, které klade za Bibli, si sám zavírá cestu k svému spasení. To, co Bůh ve Svém slově zdůrazňuje, člověk staví do pochybností.

Jestliže však někdo vezme Boha za slovo a spolehne se na pravdu Bible, může z vlastní zkušenosti říci: „*Věrná jest tato řeč a všelijak oblíbení hodná, že Kristus Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil.*“ (1. Tim. 1,15)

Benjamin Franklin, americký vynálezce bleskosvodu (1752, prvenství vynálezu však patří našemu Prokopu Divišovi, jehož přístroj je o sedm let starší), byl jednoho večera v Paříži v kruhu vážených mužů. Přišla řeč na křesťanství a Bibli. Jeden z těch pánů hned prohlásil, že Bible je lživá a klamající kniha a že nemá vědeckou cenu. Všichni s tímto tvrzením víceméně souhlasili až na Franklina, který v nastalém dlouhém tichu jen přihlížel. Všem to bylo nápadné, a protože jeho názoru přiřítali velký význam, prosili ho, aby se k té věci vyjádřil.

„Tak rychle jako vy, pánové,“ řekl klidně, „vám svůj úsudek nepovím. Ale dovolte mi, abych vám nejprve přečetl několik řádků z jedné knížky, kterou tu mám v kapse.“ Vyňal z kapsy velmi opotřebovanou knihu a přečetl z ní krátký odstavec. Všichni naslouchali a divili se vznešené moudrosti, která z té knihy mluvila. Otázali se: „Co je to za knihu? Takovou úžasnou řeč jsme ještě nikdy neslyšeli.“ „Tato kniha,“ odpověděl Franklin s klidem a vážností, „je právě vámi před chvílí tupená Bible!“ Posměvači zahanbeně sklopili zrak, a zavedli hovor na jiný předmět.

Jak mnoho lidí i dnes vynáší o Bibli pohrdavý úsudek, ačkoli ji neznají, anebo ji vůbec ještě nečetli. (Přečti si v Ep. Judy 10. verš.) Bible je Boží slovo, Jeho zjevení, které On nám dal skrze Ducha Svatého. Mnoha lidem se stala pramenem života. Upřímně hledajícímu srdci dává světlo, sílu a potěšení. Čti svaté Boží slovo a pros Boha, aby ti je sám otevíral. Jistě tě nenechá bez odpovědi. Ukáže ti, že sám je láska, a že v Kristu Ježíši učinil vše, aby hříšníci mohli být spaseni a učiněni šťastnými.

1. červen

Dříve než jsem snižen byl, bloudil jsem, ale nyní výmluvnosti tvé ostřihám.

Žalm 119,67

Pokora

Na zemi byl jenom jeden člověk, který nepotřeboval být pokořen: náš drahý Pán. Byl vždy srdcem pokorný. Chce-li však některý člověk vstoupit do spojení s Bohem, musí se napřed pokořit. Jestliže hříšník leží na zemi v prachu a odsuzuje se, zakusí pak, že Bůh ho z prachu pozvedne a dá mu odpuštění hříchů a věčný život.

Avšak jak často bývá třeba, aby i věřící byl pokořen, protože nebděl a dostal se do něčeho, co nebylo ke cti Pána a způsobilo jeho vlastní škodu. Vidíme to v životě takového Jáko, Davida a Petra a také sami jsme to jistě museli zakusit ve svém životě. Jak často nám Pán musel ukázat naše převrácenosti a tím nás pokořit, protože jsme nebyli pokorní. Mělo by to v nás vzbudit bázeň před sebou, ale pak i touhu ubírat se věrně a s bdělostí cestou Božího slova k oslavení Pána. „*Bůh zajisté pyšným se protiví, ale pokorným dává milost.*“ (1. Petr. 5,5) Takové jsou nezměnně platné zásady Boží vlády. A pýcha je i v našich srdcích. Bojujme proti ní a „*pokořme se tedy pod mocnou ruku Boží.*“ (1. Petr. 5,6)

Pýcha člověka nemůže jinak, než vždy bloudit – nikdy nemůže nalézt cestu Boží vůle. To, co Bůh od nás nejprve ze všeho očekává, je pokorné a pokořené srdce, zkroušený duch (Ž. 51,19). Jenže jak těžké nám bývá zvolit si pokoru za svou ctnost! Ale pro nikoho by nemělo být těžké pokořit se před Bohem do prachu pro své mnohé hříchy. Kdyby to tak všichni lidé chtěli jednou ve svém životě udělat – totiž v opravdové lítosti a v pokání!

Ale i u věřících je pokora jednou z nejnutenějších vlastností. Jak snadno vyrůstá v našem srdci do výše pýcha, ten svízelný plevel, i po obrácení! A nevede k ničemu jinému než k hříchu, k temnotě, bloudění a domýšlivosti. Bůh by nás tak rád chtěl skrze poučení Písma svatého osvobodit od pýchy především tím, že staví před naši duši Pána Ježíše, který se ponížil až do smrti na kříži. Možná že každého dne Pána prosíme, aby nám udělil pokoru, onu tolik požehnanou ctnost, ale jakmile On k tomu použije lidi, aby naši prosbu vyslyšel, hněváme se anebo se dokonce rozzlobíme na nástroj, který k tomu použil. Pokorou bychom rozhodně neměli pohrdat!

2. červen

Protož všechno snáším pro vyvolené, aby i oni spasení došli, které jest v Kristu Ježíši, se slávou věčnou.

2. Timoteovi 2,10

Častokrát již bylo řečeno, že slova dnešního verše mohl pronést i sám Pán a že jen ten, kdo sdílí city Kristova srdce, může mluvit takovou řečí; neboť ovšem Pán opravdu trpěl, maje za cíl i spasení a dobré Svých ovcí. Trpěl tak, jako nikdo jiný trpět nemohl – pro naše smíření!

Ale přesto tu apoštol nemluví o tom, v čem záleží jeho utrpení, nýbrž o cíli těch utrpení. Skrze Boží milost a moc Ducha Svatého byl schopen strpět pro vyvolené všechno, co na něho přišlo kvůli svědectví. Souhlasil s tím, ba ještě více: Kristova láska působila, že si přál trpět pronásledování, jestliže by tím někteří mohli dosáhnout spasení, které je v Kristu Ježíši, a dojít všeho, co s tím je spojeno, totiž věčné slávy. A nikdy bychom neměli zapomínat, že táž cesta je otevřena pro každého Kristova služebníka. I když je menší nádobou, než byl apoštol, přesto může mít stejnou snahu, stejná přání a tytéž cíle; to pak všechno u něho bude podle toho, jak bude jeho srdce naplněno Kristovou láskou.

Láska k lidu Páně, protože jsou Jeho lid, je jedním ze základních požadavků pro službu Kristu. Neboť taková láska se za působení Ducha Svatého stane podnětem k neúnavné oddanosti Pánu v práci pro věčné blaho duší. Kéž bychom si uvědomili, že již brzy skončí doba milosti, a že máme tento kratičký čas vykupovat k službě pro Něho a pro Jeho dílo – každý na svém místě, kam ho Pán postavil, Jemu ke cti a k oslavení Jeho jména!

Byla to služba pro Boha a Jeho děti, která apoštolu Pavlovi přivedila vězení. On však tím nebyl roztrpčen. Petr píše: „*Poněvadž spravedlivý sotva (= stěžl) k spasení přichází, bezbožný a hříšník kde se ukáže?*“ (1. Petr. 4,18) Chce nám tím říci, že Boha to stojí velikou námahu, aby věřící bezpečně dovedl k cíli. V Ep. Římanům 8,31-39 vidíme něco z práce a námahy, kterou Pán Ježíš i nyní ještě na sebe bere, když je pro nás přítomen u Boha. Také služba apoštola se vyznačovala bojem a namáhavou prací pro věřící (viz Kol. 1,24.28.29; 1. Tes. 2,9).

Slovo „*spasení*“ (soteria) v dnešním verši je možné přeložit i slovem blaženost, záchrana. Jako provinilí jsme potřebovali odpuštění, jako odsouzení jsme potřebovali ospravedlnění, jako lidé, kteří jsme byli v otroctví, jsme potřebovali vykoupení, jako nepřátelé smíření a jako ztracení záchranu, spasení. Boží spasení je vysvobození od jakéhokoliv nebezpečí, ohrožujícího nás v minulosti, přítomnosti nebo budoucnosti.

3. červen

A mluvíval Hospodin k Mojžíšovi tváří ve tvář, jako mluví člověk s přítelem svým. Potom navracel se do tábora, ale služebník jeho Jozue, syn Nun, mládenec, neodcházel ze stánku.

2. Mojžíšova 33,11

Nedůvěra budí uzavřenost, mlčení. Tak tomu nebylo mezi Hospodinem a Mojžíšem. Bůh s ním mluvil, jako muž mluví se svým přítelem. V Žalmu 103,7 čteme: „*Známé učinil Mojžíšovi cesty své, synům izraelským skutky své.*“

A co Jozue? Byl uvnitř stánku a naslouchal tomu, o čem Bůh mluvil s Mojžíšem. Můžeme rozumět tomu, že Jozue nevycházel z nitra stánku? Slyšel o Boží dobrotivosti a milosti, které vedly Jeho lid, a že tento lid je oddělený lid. Naučil se, že hříšný člověk nemůže vidět Boží tvář a nezemřít. Jistě také slyšel o Božím úžasném příslibu Mojžíšovi: „*Nalezl jsi milost přede mnou, a znám tě jménem!*“ (2. M. 33,17) Jakou cestou se Jozue později vydal ve svém životě? „*Jozue pak, syn Nun, naplněn jest duchem moudrosti; neboť byl vložil Mojžíš ruce své na něj. I poslouchali ho synové izraelští, a činili, jak přikázal Hospodin skrze Mojžíše.*“ (5. M. 34,9) Jak požehnané jsou výsledky obecnství s Pánem a také vzájemného obecnství mezi věřícími!

A přesto se u Mojžíše projevuje vyšší stupeň duchovní síly k činu než u jeho služebníka Jozue. Je snazší zaujmout postavení oddělení, než správným způsobem jednat s těmi, kteří ještě jsou „ve stanech“.

Bible nám podává zprávu o různých přátelích a přitom nám ukazuje lidi, kteří k sobě měli zvláštní náklonnost, protože měli společné zájmy. K nejznámějším jistě patří přátelství Davida s Jonatanem. – V Písni písní nevěsta popisuje svého Ženicha a končí slovy: „*Takový jest milý můj, takový jest přítel můj, ó dcery jeruzalémské!*“ (5,16) Smíme skutečně Pána Ježíše nazývat naším přítelem? Ano, smíme. O Něk platí plnou měrou slova v Přísl. 17,17: „*Všelikého času miluje, kdo jest přítelem, a (jako) bratr (na pomoc) v soužení rodí se.*“ Dokázal nám Svou lásku předivným způsobem na kříži a od té doby nepřestává milovat nás, Své vykoupené. Miluje nás i tehdy, když naše srdce ochladla a my už Jeho lásku neopětujeme. A dostaneme-li se do nějakých těžkostí, nenechá nás nikdy samotné. Jaký přítel je Ježíš!

Protože však přátelství je dvoustranný poměr, Pán Ježíš také mluví o Svých přátelích. Byl by rád, kdybychom všichni skutečně patřili mezi Jeho přátele. On říká: „*Vy přátelé moji jste, učiníte-li to, což já přikazuji vám... vás jsem nazval přáteli, neboť všechno, což jsem slyšel od Otce svého, oznámil jsem vám.*“ (Jan 15,14.15) Právě přátelství k Němu se tedy projevuje poslušností vůči Jeho Slovu a jasným oddělením od světa, neboť: „*Kdokoli by chtěl býti přítelem tohoto světa, činí se nepřítelem Božím.*“ (Jak. 4,4+) Kéž bychom na Jeho lásku k nám odpovídali opravdovou přátelskou věrností!

4. červen

Co prospěje člověku, kdyby všechn svět získal, a své duši škodu učinil (doslova: svůj život /nebo: svoji duši/ ztratil)?

Marek 8,36

Mnoho lidí považuje zdraví za největší a nejcennější majetek na zemi. Mít zdravé tělo a zdravou mysl je skutečně veliký Boží dar. Často to poznáme teprve tehdy, když jdeme na návštěvy do nemocnic a vidíme tam všelijakou bídu. A tu jistě je také na místě otázka, zda a komu jsme za zdraví vděční. Ale jak rychle člověk zase zapomíná na všechno, co v nemocnici viděl, když odtamtud odejde!

Mnohem důležitější než tělesné zdraví je lidská nesmrtelná duše. Člověk, jemuž je zdraví a život na této zemi vším, se podobá jepici. Dábel by nám rád namluvil, že jiný život než tento není, a že smrtí pryč všechno končí, ale říká to vlastně slovy jednoho krále ve Starém zákoně: „*Dej mi duše a vezmi si majetek.*“ (1. Mojž. 14,21+) Jednomu dá úspěch v povolání, jinému v umění, v politice, vědě anebo ve sportu. Jiné lidi zase zahrne hmotnými statky. Zná dobře založení každého z nás a ví, s čím ke každému přijít. Ten Boží odpůrce dobře ví, že duše člověka je nesmrtelná. Proto chce lidi stůj co stůj přivést do záhuby.

Bůh ale vložil do srdce každého člověka vědomí o věčnosti. Kdo je sám k sobě upřímný, připustí, že nemá odvalu podívat se smrti do očí. Strach před smrtí, pochybnosti a nejistota o tvrzení, že smrtí bude všemu konec, jsou lidem dobře známé. Proto jde k Pánu Ježíši, který chce tvou duši spasit! On i tobě klade nadepsanou otázku z Písma.

Starý zákon nám obraznou řečí znázorňuje mnoho pravd Nového zákona. Tak v Ozeáš 5,13+ čteme: „*Pročež vida Efraim nedeu svůj, a Juda nežit svůj, utekl se Efraim do Asyrie, a poslal ke králi Jarebovi. Ale on nebude moci zhojiti vás, ani uzdraviti vás od nežitů.*“ – I vy možná pozorujete, že jste nemocní – nikoli tělesně, ale uvnitř. Možná, že dokonce uznáváte, že kořenem této nemoci je hřích.

Nuže jestliže někdo je nemocen, jde k lékaři. Efraim se obrátil na špatnou adresu. Asyrský král mu nemohl pomoci, natož ho uzdravit.

Světské zábavy a rozptýlení nemohou pomoci zneklidněnému svědomí. Ani všechna možná lidská náboženství, i kdyby jejich zakladateli byli neví jak vzdělaní lidé, nepomohou, ale selžou, když jde o nemoc hřichu.

Zde může pomoci jenom ten veliký Lékař, který řekl: „*Nepotřebují zdraví (lidé) lékaře, ale nemocní. Nepřišel jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání.*“ (Luk. 5,31.32) Je to Pán Ježíš Kristus a Jeho lékařstvím je Jeho krev, kterou prolil za hříšníky. Boží slovo říká: „*Bez krve vylití nebývá odpuštění (vin).*“ (Žid. 9,22) Ale na základě krve tohoto Zástupce – Krista, chce Bůh odpustit každému hříšníkovi, který učiní pokání. Pak je uzdraven a zproštěn té hrozné nemoci hřichu a může být šťasten a radovat se.

5. červen

Všelikou modlitbou a (pokornou) prosbou modlíce se každého času v Duchu, a v tom bedliví jsouce se vší ustavičností a (pokorným) prošením za všechny svaté.

Efezským 6,18

Duch Svatý by nás rád vedl zvláště v našich modlitbách. Jde Mu především o naše udržování v úzkém poměru k našemu Pánu a k našemu Bohu a Otci. A jenom skrze Něho se uskutečňuje naše obecenství s Otcem a se Synem.

Je to Duch Svatý, který působí a řídí myšlenky a předměty našich modliteb, takže prosby, které máme na srdci, odpovídají Boží vůli a On je může vyslyšet a také je vyslyší.

Při prosbách v Duchu Svatém budeme zvláštní měrou cítit blízkost našeho Pána a našeho Boha a budeme si vědomi svého obecenství s Ním. „*Ten Duch osvědčuje duchu našemu, že jsme dítky Boží.*“ (Řím. 8,16)

K tomu je nám třeba bdělosti, protože jinak se nám rychle ztratí vědomí svaté Boží blízkosti. Bdělost a trvání na modlitbě a pokorné prosbě vyžaduje určité úsilí, které však bude odměněné radostí z obecenství s naším Bohem a vědomím, že jsme zajedno s Ním a s Jeho myšlenkami.

Modlit se v Duchu Svatém tedy neznamena, že se modlíme k Duchu (jak někteří mají za to); neboť On přece je v nás – takže jaksi tvoří část nás – a chce nás v modlitbě vést. Písmo svaté nám doporučuje modlit se v Duchu, ale nic jiného (Juda 20. v.).

Dostáváme celou řadu zpráv o díle Páně v cizině a i v naší zemi. Přijmeme-li tyto zprávy tak, jak se to líbí Bohu, kolik podnětů budeme pak mít k přímělným prosbám! Bude-li při nás bdělá láska, rozeznáme, co by mohlo být na újmu slávy Pána, a naopak co by mezi věřícími a ve shromážděních mohlo přispět k Jeho cti. Taková přímělná prosba nás vyznačuje z toho, že si sami přičítáme nějakou důležitost a že se více než sluší, zabýváme svými vlastními záležitostmi. Lásce, která prosí přímělnou, je tu otevřeno široké pole působnosti. Jsou věci potěšující i málo radostné, o nichž můžeme mezi sebou hovořit. Avšak především by měly být předmětem modlitby před Bohem a Otcem našeho Pána Ježíše Krista.

Z citovaného místa 6. kapitoly Ep. Efezským poznáváme, že jde o část našeho duchovního boje. Jestliže prosíme takovýmto způsobem, nebudou výsledkem nějaké pomíjející dojmy, nýbrž ony věci budou sloužit k věčnému požehnání. A když budeme takto žít v Boží přítomnosti, vzájemná přichylnost srdce k věřícím se tím nezmenší, nýbrž láska se tu bude moci povznést až k samému Bohu a my s Ním budeme mít obecenství ohledně Jeho svatých. Toto je pravá služba lásky před Ním, jenž sám je láska. Budeme-li mít na srdci zájmy Krista, budeme si především přát, aby všichni vykoupení poznali své postavení v Něm a odpoutávali se od všeho, co je pouze z člověka, aby se tak shromáždžovali jenom kolem Něho. Právě toto je velice důležitým předmětem modlitby.

6. červen

Avšak usiluj o spravedlnost, víru, lásku, pokoj s těmi, kteří vzývají Pána ze srdce čistého.

2. Timoteovi 2,22b+

V posledních dnech se stále méně vyskytují znaky života z Boha. Naproti tomu se vždy více ukazují znaky člověka odpoutaného od Boha a inspirovaného satanem. Věřící tu má odstupovat od jakékoli nepravosti, očisťovat se od nádob k necti a utíkat žádostem mládí. Přitom ale nemá a nesmí zůstat sám. Právě v této době má usilovat o praktické uskutečňování znaků života z Boha. Jak je tomu u mne a u tebe s praktickou spravedlností ve světě, který je plný nepravosti? **Vyznačujeme se zdravým, nepokrytým životem víry? Je v našich srdcích láska k Pánu a ke všem svatým? Milujeme je slovy, anebo také v skutku a v pravdě? Jsme v místním shromáždění známi jako tací, kteří usilují o pokoj?**

Tyto otázky skýtají každému z nás mnoho podnětů, aby se sám zkoušel. Ale Pán také každého povzbuzuje, aby o tyto věci usiloval. Než budeme očekávat změnu u druhých a požadovat ji, máme tu sami u sebe bohaté pole činnosti.

V takovém kladném snažení nejsme sami. Žádný z nás v tom není ponechán sám. I dnes jsou ještě mnozí, kteří vzývají Pána ze srdce čistého. Spolu s nimi máme jít stejnou cestou. Přitom nejde jen o ty, kteří se ve všech bodech připojují k mému názoru. Také mezi těmi, kteří vzývají Pána ze srdce čistého, bývají o té či oné věci rozdílné názory, a právě v těchto těžkých dobách jsme vybízeni jít jednou – často obtížnou – cestou, společně zachovávat jednotu Ducha ve svazku pokoje. Přitom musíme být připraveni vzájemně se snášet v trpělivosti a shovívavosti, a uznávat, že nejen můj názor, nýbrž také (biblicky odůvodněný) názor mého bratra může být správný. Apoštol Pavel měl s Filipskými trpělivost a vyjádřil svou naději takto: „*A pakli v čem jinak smyslíte (podle jiného překladu: pakli jste o něčem jiného mínění), i to vám Bůh zjeví.*“ (Fil. 3,15)

Zda tu dnes není nebezpečí, že (Boží) zásada oddělení nebo rozdělení může být zneužita k tomu, aby byly prosazeny vlastní představy nebo názory bez ohledu na druhé? Mějme se tu na pozoru! Jak často již byly činěny pokusy s Božím slovem v ruce ospravedlnit svévolnou cestu tím, že se někdo od všech oddělil, a pak, „*co se mu za dobré vidělo, to činil*“ (Soud. 21,25)! „*Avšak usiluj... s těmi, kteří vzývají Pána ze srdce čistého!*“

7. červen

Lítostivý a milostivý jest Hospodin, dlouhoshovívající a mnohého milosrdenství.

Žalm 103,8

Když David skládal 103. Žalm, myslil na vetčnost a pomíjejícnost lidského těla. Srovnává ho s květinou na poli, která na jaře vyrůstá z půdy plná síly a životní mízy, určitou dobu rozkvétá, a pak uvadá a mizí. Ale tyto myšlenky ho také vedou k oslavování milosrdenství, které Bůh prokazuje Svému lidu.

Zvláště když začíná ono uvadání a ubývání tělesných sil, býváme Bohu vděčni za slitování a Jeho velkou dobrotivost, kterou jako lidé poznáváme. On, který se v Kristu stal naším Otcem, je s námi dnem i nocí, naprosto dobře ví o naší slabosti a o našich bolestech, bídách, které s sebou nese stárnutí. Rozumí nám a slyší nás. Bez únavy nám uděluje potěšení Svého slova a obstarává potřebnou pomoc. Jak vzácné je obecenství s Ním právě ve dnech, kdy ubývají a mizí naše tělesné síly!

„Jsou to dobrotivosti Hospodina, že jsme nebyli vyhlazeni; neboť jeho slitování nekončí; nová jsou každého jitra, veliká jest věrnost tvá.“ (Pláč J. 3,22.23+)

Jak dlouho může hořet plamen života?

O řeckém dobyvateli Alexandru Velikém se vypráví, že když útočil na nějaké město, dal umístit před bránu toho města hořící pochodeň. Jestliže se město vzdalo dříve, než pochodeň dohořela, Alexandr je ušetřil; když ale pochodeň zhasla dříve, dal bez lítosti všechno obyvatelstvo usmrtnit.

Pán Ježíš je však milosrdnější. Jsou tací, kteří už dosáhli více než sedmdesáti nebo osmdesáti let a Bůh s nimi má stále ještě slitování. Ale je jeden plamen, s jehož zhasnutím zhasnou všechny naděje na odpuštění – je to plamen života. Cožpak nevidíš, milý letitý příteli, že plamen tvého života již téměř dohořel? Zbývá ti ho už jen velice málo. Po smrti je konec jakékoli naději na odpuštění.

Avšak Bůh si tolik přeje, aby žádný člověk nešel na věčnost bez smíření s Ním. Proto volá a vybízí všechny lidi k pokání. Protože Pán Ježíš Kristus, Boží jednorozený Syn, dokonal dílo vykoupení, Bůh, jako odpouštějící Bůh, je připraven přijmout každého, kdo je nad svými hříchy opravdu zarmoucen, vyznává je před Ním a chtěl by se obrátit. Vyhlíží i po těch, na které už tak dlouho čeká.

8. červen

A když všel do domu, učedníci jeho otázali se ho soukromí: Proč jsme my ho nemohli vyvrhnouti? I řekl jim: Tento druh nijak nemůže vyjít, jedině skrze modlitbu a půst.

Marek 9,28.29

Někdy si klademe otázku, proč jako křesťané míváme ve svém životě tak málo síly a tak mnoho selhání. Také učedníci znali tyto problémy, a proto se na to zeptali svého Pána a Mistra (Učitele). Co jim odpověděl, platí i nám.

Skrutým kořenem všeho selhání bývá nevěra, nebo, jinak řečeno: nedostatek důvěry v Boha. Jakmile se díváme místo na Pána na věci kolem sebe, nebo na své možnosti a schopnosti, stane se nám totéž, co Petrovi: Budeme tonout. Kéž bychom vždy pevně vírou drželi, kdo je Pán Ježíš a co vše může dát. Pak naše srdce zůstanou ve všech situacích klidná.

Jsou ještě další dva důvody, proč ve svém životě býváme bez síly: nedostatek modlitby a půstu. Modlitbou vyjadřujeme svou závislost na Bohu. Děláme ze všeho v našem životě, i z nejdrobnějších záležitostí věc modlitby? Přinášíme-li všechno před Pána modlitbou, vyznáváme tím, že sami od sebe nic nemůžeme. Potom nám Pán může udělit Svou pomoc.

„Postit se“ znamená zdržovat se věcí, které samy o sobě jsou dovolené, avšak přesto jsou z tohoto světa. Kdybychom chtěli užívat všeho, co nám je na této zemi k dispozici, bylo by tím zaujato všechno naše myšlení. Přirozeným výsledkem by bylo, že bychom ve svém duchovním životě neměli žádnou sílu. Proto nám Písmo říká: *„Vrchních věcí hleďte, kde Kristus jest... myslete na to, co je nahoře, ne na to, co je na zemi.“* (Kol. 3,1.2+)

Tato lekce, která nám ukazuje příčinu neschopnosti učedníků, je velice důležitá i pro nás. Jestliže jí nevyužijeme ve svůj prospěch, připravíme se o radost sloužit Pánu s mocí, neboť nám v tom bude bránit nedostatek modlitby a půstu. Světáctví bývá jednou z hlavních příčin naší neschopnosti konat pro Pána užitečnou práci.

Kdyby například někdo z nás si dovolil nějakou světskou radost, mohl by hned pak jít k někomu umírajícímu a mluvit mu přesvědčujícím způsobem o lásce Spasitele? Jeho svědomí by ho muselo odsuzovat, jeho obecenství s Bohem by bylo přerušeno. Boží slovo, které by se pokoušel předkládat, by bylo bez jakékoli moci, protože jeho srdce by se z něho neradovalo. Kéž nám Pán dá, abychom v každodenním životě nezanedbávali modlitbu a půst, aby se naše duše radovaly z obecenství s Ním. Pak bude naše služba užitečná a ponese ovoce a my, Jeho vykoupení, budeme očištěni, *„horliví k dobrým skutkům“* (Tit. 2,11-14). Potom, namísto aby byl Bohu neužitečný, se věřící stává *„Onezimem“* (= užitečným), tj. užitečným služebníkem, aby chodil v dobrých skutcích, které Bůh předem připravil (Ef. 2,10).

9. červen

Jemu (= Ježíši Kristu) všichni proroci svědectví vydávají, že odpuštění hříchů vezme skrze jméno jeho všeliký, kdokoli uvěřil by v něho.

Skutky ap. 10,43

Každý, kdo uvěří v Ježíše Krista, získá odpuštění hříchů. To slovo „všeliký“ patří každému, kdo toto čte.

Co však znamená slovo „uvěřit“? Písmo neříká, že musíme cítit, že jsme spaseni, nýbrž: „*Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen.*“ (Skut. 16,31+) Víra je důvěra, kterou člověk skládá v to, co Bůh říká ve Svém Slově; věřit znamená mít dost na Slovu Boha, jenž nemůže lhát. Věřit jednoduše znamená důvěřovat Ježíši.

„*Všeliký, kdokoli v něho uvěří.*“ Předmětem víry je On, Kristus. Jeho láska, Jeho milost, Jeho předrahá krev, dílo, které vykonal na kříži – zda ti to vše nedává plnou důvěru? Nechtěl bys Mu také věřit? Pak i ty budeš mít věčný život.

„*Kdož věří v Syna, má život věčný.*“ (Jan 3,36) Věřit nebo nevěřit – na tom záleží vše. Pocity s tím nemají nic společného. Věříš v Něho? Pak je pro tebe „odpuštění hříchů“ Bohem daná skutečnost, naprostá jistota. Nějaký omyl tu je nemožný. Boží slovo říká: „*Všeliký, kdokoli uvěřil by v něho,*“ vezme už nyní skutečnou, hotovou věc. A co obdrží ten, kdo uvěří? Odpuštění hříchů!

Na konci jednoho shromáždění s evangelizací jeden z posluchačů vstal a prohlásil: „Za dvaatřicet let jsem se naučil tři věci.“ „Nuže,“ přerušil ho kazatel, „jestliže se v několika minutách můžeme naučit něčemu, co jinému trvalo 42 let, než to pochopil, tedy jistě stojí za to, abychom si to poslechli.“

Onen muž pak pokračoval: „První věcí bylo, že pro své spasení nemohu udělat vůbec nic. Za druhé, že Bůh to na mně ani neřádá, abych pro to vůbec něco dělal. A za třetí, že všechno udělal Ježíš. Mé spasení je tedy hotová a jistá věc, a já je mám jenom vírou přijmout.“

Skutečně, já nemohu pro spasení své duše udělat nic. Jeho cena je příliš vysoká, než abych já, anebo kdokoli jiný, ji někdy mohl zaplatit.

Ostatně Bůh ani na mně neřádá, abych pro své spasení něco dělal. Když se Židé otázali Ježíše: „*Co budeme činiti, abychom dělali skutky (= dílo) Boží?*“, Ježíš jim odpověděl: „*Toto jest ten skutek (= to dílo) Boží, abyste věřili v toho, kteréhož on poslal.*“ (Jan 6,28.29)

Ano, Ježíš udělal vše. Na kříži, dokonává dílo našeho spasení, zvolal: „*Dokonáno jest!*“ (Jan 19,30) a Bůh ukázal Své plné uspokojení, které v tom díle nalézá, tím že Ho vzkřísil z mrtvých.

10. červen

Toto praví ten svatý, pravý (= pravdivý):... Znáám skutky tvé.

Zjevení 3,7.8

Ježíš, Svatý

Ježíš, Syn Boží, je jako dokonalý člověk a Boží svědek na zemi Svatý a Pravdivý. Sám se tak nazývá. Apoštol Petr ve své řeči k izraelským mužům Ho nazývá: „*Svatý a Spravedlivý*“, kterého oni se odepřeli a jež usmrtili (Skut. 3,14.15). V Epištole Židům o NĚm čteme, že byl „*svatý a nevinný*“: svatý ve Své bytosti a nevinný ve Svém praktickém životě (Žid. 7,26). Ano, byl „*to svaté*“. Tak byl nazván andělem ještě dříve, než se narodil (Luk. 1,35). Ježíš Kristus je Hospodin, „*Svatý izraelský*“, jak je tak často označován ve Starém zákoně. Čteme tam například: „*Vykupitel tvůj (je) Svatý izraelský.*“ (Iz. 41,14) A dále: „*Já Hospodin, Bůh tvůj, Svatý izraelský, jsem Spasitel tvůj.*“ (Iz. 43,3)

Ano, náš Vykupitel a Spasitel Ježíš Kristus – budiž chvála Jeho jménu! – je Svatý a Pravdivý. Kéž by celá naše bytost a celý praktický život nás, kteří v NĚho věříme a Jemu patříme, a každé z našich shromáždění nesly charakter toho Svatého a Pravdivého!

Třebaže v mnohých zemích světa je těmi, kteří tam vládou, zakazováno zvěstování drahého evangelia, Pán má všechno ve Své ruce. Mohu mít na srdci, aby evangelium bylo zvěstováno v určité zemi, avšak zdá se, že tam je příliš mnoho překážek, a přesto je potěšující, víme-li, že Kristus má klíče a že je Mu k dispozici veškerá Boží moc.

V Ev. Jana 10 čteme: „*Tomu vrátňý otevírá.*“ (3. v.) Sledujeme-li v Evangeliích cestu Pána, vidíme, že nikdo nebyl schopen bránit Mu ve svědectví. Žádná moc tohoto světa, farizeové, zákonníci, nejvyšší kněží, ani Pilát či Herodes – nikdo nemohl zabránit, aby třeba jen jedna ovce nezaslechla hlas toho dobrého Pastýře. Ani dnes při zvěstování evangelia nic neposiluje mou důvěru tolik, jako toto vědomí.

Při vši skutečné vnější svobodě, kterou právě máme v naší zemi, bych nemohl naplno počítat ani s jedním dnem, kdybych neměl zaslíbení: „*Aj, postavil jsem před tebou dveře otevřené, a žádný jich nemůže zavřít.*“ (Zjev. 3,8) A tak mohu bez obav konat tu službu, ať mne k ní Pán volá kamkoli. Vírou se smím opřít o Jeho rámě a ruku, která drží klíč. Jsou tu ovšem i zkoušky pro víru a Pán je dopouští, aby naše víra byla různými věcmi a situacemi zkoušena, abychom se učili a poznávali: „*Beze mne nic nemůžete učiniti.*“ (Jan 15,5)

11. červen

Co tedy říkáme k tomu? Když (je) Bůh pro nás, kdo proti nám?

Římanům 8,31+

Jestliže Bůh je pro nás a nás se zastává, můžeme být opravdu potěšeni. A proč se nás může zastávat a zavírat ústa každého žalobce? Odpovědí je Kristus, zemřevší, zmrtvýchvstalý a nyní po pravici Boží sedící Syn člověka. Satan je nazván „žalobník bratří“ (Zjev. 12,10), ale co může dělat, jestliže sám Soudce ospravedlňuje? Satan by byl svého času udělal lépe, kdyby byl nejvyššího kněze Jozue, zástupce hříšného města Jeruzaléma, neobžaloval (Zach. 3). Jeho útok skončil naprostou porážkou a výsledkem bylo oslavení Boží milosti a spravedlnosti. Vždy tomu tak bude. Cožpak Hospodin nevyvolil Jeruzalém? A zda Jozue nebyl jako ohořelé dřevo vychvácené z ohně? Co mohl satan namítnout, co říci, když anděl přikázal, aby Jozuovi bylo svlečeno jeho špinavé roucho, byl oděn v slavnostní roucho a na jeho hlavu byla vstavena čistá čepice? A přitom je ona úžasná událost jen slabým předobrazem dnešní skutečnosti.

Náš vztah k Bohu je mnohem užší a vroucnější, než jaký Izrael kdy pozná, a v našem případě se mnohem jasněji a zřetelněji zračí Boží milost a spravedlnost, poté co Kristus zemřel a byl vzkříšen z mrtvých a zaujal Svě místo po Boží pravici. Bůh je tedy ten, jenž ospravedlňuje, ano, my máme dokonce Boží spravedlnost, spravedlnost Soudce. Dále Ježíš Kristus, ten Spravedlivý, je vždycky po Boží pravici, aby za nás orodoval. A na zemi je to Duch Svatý, který za nás prosí. Naše dokonalá jistota a bezpečnost spočívá v tom, že vše závisí na Bohu.

Je známou skutečností, že jednotlivé výroky Bible, vytržené ze své souvislosti, byly vždy zneužívány, aby omlouvaly svévolné cesty člověka. Podobně i dnešní verš.

Příklad k tomu nám poskytuje izraelský lid za doby proroka Samuele. Když tento lid byl tenkrát v žalostném stavu, jsa bez živého modlitebního spojení s Bohem a bez závislosti na Něm, odvážil se sám napadnout své nepřátele (1. Sam. 4). Teprve po první porážce se rozpomenuli na Boha. Proto, aby Ho pokorně prosili? Nikoli, k tomu byli od Něho příliš vzdáleni. Spokojili se s tím, že přinesli do svého tábora truhlu smlouvy, zevní symbol Boha, a domnívali se, že takto mohou Boha donutit, aby byl s nimi a pomohl jim. Ale Bůh nedovolí lidem, aby Jím manipulovali. Jak často bývá zneužíváno jméno Krista lhostejným a ve svém srdci zatvrzelým křesťanstvem, aby byly ospravedlněny nekřesťanské činy. Avšak Bůh, který tenkrát dopustil, že Izraelité utrpěli porážku, ani dnes nenechá, aby si s Ním někdo zahrával: „*Odstup od nepravosti každý, kdo vyslovuje jméno Pána!*“ (2. Tim. 2,19+)

Každý věřící, který dbá na Boží svatost bohabojným chováním, bude také okoušet Jeho působící lásku. Takový si smí přivlastnit dnešní verš a bude se moci přesvědčovat, že Bůh ho bude na cestě poslušnosti podpírat a žehnat mu.

12. červen

Neboť každý ohněm bude solen, a všeliká oběť solí bude osolena.

Marek 9,49

Všichni žijeme ve světě, který leží ve zlém a jde vstříc záhubě. Je plný pokušení, jemuž je lidské srdce přístupné. Přirozený člověk nebojuje proti zlým žádostem, nýbrž vykonává jen vůli svého těla a svých myšlenek (Ef. 2,3). Jakmile však je přiveden k zamyšlení se nad koncem takové cesty, musí ho jímat strach. Ve verších, které předcházejí dnešnímu, Pán Ježíš vždy znovu mluví o pekle jako o neuhasitelném ohni, „*kde červ jejich neumírá, a oheň nehasne*“ (45.-46. v.). Této věčné záhubě můžeš ještě dnes ujít. Pojď s lítostí se svými hříchy k Spasiteli. On zemřel za hříšníky na kříži. Obdržíš úplné odpuštění a pokoj. Potom už ti nebude zatěžko své údy – svou ruku, svou nohu, své oko, které tě přiváděly ke klopýtání a chtěly svádět k hříchu – držet ve smrti.

Všichni máme co činit se svatým Bohem a všichni, jak hříšníci, tak i vykoupení, budeme soleni ohněm. Hříšníka zasáhne oheň věčného soudu, to znamená, že jeho podílem bude věčné zatracení. Naproti tomu u věřícího, který nebděl nad svými údy, oheň soudu nebo kázně z Boží strany sehltní jen porušitelné tělo. V 1. Kor. 11,32 je nám řečeno: „*Ale když býváme souzeni, ode Pána býváme poučováni (= kázněni), abychom se světem nebyli odsouzeni.*“ Apoštol Pavel nás v Řím. 12,1 napomíná, abychom svá těla vydávali v oběť živou, svatou, bohumilbou. Jestliže to děláme, Pán nám dá sílu, abychom zůstávali odděleni od zla. To je sůl, již bude každá oběť solena. Duchovní síla nás udržuje v obecenství s Otcem a se Synem Jeho Ježíšem Kristem.

„*Každý ohněm bude solen.*“ Boží soud je naprosto jistá věc a týká se všech lidí; Bůh nemůže bez přestání snášet zlo. Všichni lidé se musí dostat do styku s Boží svatostí, která soudí zlo – buď nyní, nebo na věčnosti. „*Uloženo je lidem jednou umřít, a potom (bude) soud.*“ (Žid. 9,27) Údělem těch, kteří nyní trvají v nekajícnosti, bude věčná smrt. Ale to není celá pravda. Jestliže vírou v Boží slovo uznávám, že jsem zasloužil spravedlivý hněv, poznávám též skrze ně, že můj Spasitel ho za mne podstoupil na kříži. Jím Jeho tělo a piji Jeho krev (Jan 6,53-55); přivlastňuji si soud, kterým On za mne prošel; uskutečňuji to ve své duši a tak se učím, že pro mne již není odsouzení, protože Boží spravedlnost byla uspokojena svatou obětí Beránka. Všichni, kteří přijmou Boží svědectví o Jeho Synu, mají věčný život a jsou vysvobozeni od odsouzení. Mají již zde na zemi volný přístup k Boží přízni a radují se z naděje Jeho slávy.

Když ale jde o oběť, není již řečeno, že „bude osolena ohněm“, neboť zde už nejde o člověka v jeho stavu hříchu, nýbrž o věřícího, který je příjemný Bohu skrze víru v oběť Krista, a který se má sám „*vydávat v oběť živou, svatou, Bohu libou*“ (Řím. 12,1). Věřící závisí na Otcí, který – bez přijímání osob – soudí každého podle jeho díla (1. Petr. 1,17). Proto se máme vystříhat příležitostí k pádu: kvůli sobě a zvláště kvůli dětem, bdíce nad sebou, abychom nekonali žádosti těla. Být solen solí představuje účinek zachovávající moci milosti spolu s jejími posvěcujícími účinky. „*Dobrá jest sůl.*“ – Ta slova: „*Všeliká oběť solí bude osolena*“ jsou jen v Ev. Marka a jistě v souvislosti se službou, která je hlavním předmětem tohoto Evangelia.

13. červen

Všeliký dar (suché) oběti své soli osolíš, a neodejmeš soli smlouvy Boha svého od (suché) oběti své. Při každé oběti své sůl obětovati budeš. 3. Mojžíšova 2,13

Sůl je silně působící prostředek, aby bylo jídlu dodáno žádané chuti. To poznali bohabojní starozákonní muži v souvislosti se smlouvou Božího zákona. Již Mojžíš poukazuje lidu na to, že žádný jiný národ neměl tak spravedlivá ustanovení a práva jako Izrael. A jak mnohé vyslovuje David ve 119. Žalmu o ceně Božího zákona! „*Jak miluji zákon tvůj! Každého dne (= přes celý den) on jest mé přemýšlení*“ (97. verš), a v Ž. 19,8-11 vyslovuje chválu, že tento zákon je žádostivější, vzácnější než zlato a sladší než med.

Jenže sůl také zabraňuje hnilobě, a toto měla působit ustanovení Boží smlouvy u lidu. Ale to, že právě uprostřed těch ustanovení o suché oběti je řeč o soli, má zvláštní význam. Víme, že suchá oběť je předobraz Pána Ježíše v Jeho dokonalém, Bohu se líbícím životě na zemi. A jistě, On nepotřeboval žádného napomenutí, aby měl sůl sám v sobě. Měl v sobě dokonalou sílu líbit se Bohu a vzhledem k lidem „*vydávat svědectví pravdě*“... Naproti tomu Jeho pozemský lid zapomínal na sůl Boží smlouvy. Chlubil se, že je lidem toho Boha, s Nímž má smlouvu, avšak jeho srdce bylo od Boha daleko vzdáleno (Mat. 15,8). Prorok Malachiáš nám sděluje, že kněží přinášeli na oltář dokonce nečistý chléb a obětovali slepá a chromá zvířata (Mal. 1,7.8). Vrcholu špatnosti a hniloby však dosáhl tento národ, když přibil Pána slávy na zlořečené dřevo.

Čím je Boží slovo nám? Jsme-li upřímní vůči Kristu, bude toto Slovo i nás uchovávat zdravé ve víře. Mějme pozor sami na sebe, a mějme sůl v sobě!

Podle Božího nařízení ve staré smlouvě sůl nesměla chybět u žádného obětního daru. Má to důležitý duchovní význam, kterého si musíme dobře povšimnout. Sůl představuje moc milosti a pravdy, anebo také působivou sílu Ducha Svatého proti všemu zlu v nás a kolem nás. Ono dobré, které Bůh v nás způsobil, má být působící a zůstávat jako svědectví pro Něho v tomto nečistém světě, který se staví proti Němu. Jako sůl brání hnilobě a chrání před ní, musí při nás dobré být odděleno, zůstávat odděleno od jakéhokoli zla.

Bůh působí skrze Svě slovo a skrze Svěho Ducha na svědomí obnoveného člověka, takže on zkouší a činí, co je libou Boží vůlí. V každé službě, kterou pro Něho konáme, a v každé oběti, kterou Mu přinášíme, musí být přítomná sůl, působnost Ducha Božího. Je nutná svatá bdělost proti jakémukoli zlu v myšlenkách, slovech a skutcích, nikdy nesmí chybět kázeň a sebeodsuzování. Potom budeme mít „*sůl sami v sobě*“, jak to řekl Pán Ježíš Svým učedníkům (Mk. 9,50). Pokud činíme zadost tomuto napomenutí Pána a máme tu sůl, uskutečňujeme též jiná slova, která vyslovil: „*Vy jste sůl země.*“ (Mat. 5,13) Jak snadno se u nás může vytratit vědomí, že náš život a naše služba může být Bohu příjemná jen tehdy, zůstáváme-li pod kázní Jeho Ducha! Pán s takovou vážností říká: „*Jestliže sůl zmařena bude, čím bude osolena? K ničemu se nehodí více, než aby byla vyvržena, a od lidí poslapána.*“ (Mat. 5,13)

14. červen

Srdce mé překypuje slovem dobrým; říkám, co jsem složil o králi;... Krásnější jsi nad syny lidské; rozlitá je milost na rtech tvých.
Žalm 45,2.3+

Tento Žalm popisuje slávu tisíciletého království a především krásu Krále. Je to zvláštní jásavý chvalozpěv, v němž všechno zpívá a zvučí. A zda nevyjdou jen vzácné věci, podaří-li se Duchu Svatému rozeznít harfu srdce a svědčit ústy šťastných vykoupených lidí o Tom, k Němuž není možné přirovnat nic na nebi ani na zemi? Zahříváme-li vodu, začne se pohybovat, vře, kypí, až přetéká. Podobně srdce, rozehřáté ohněm lásky, překypuje dobrým slovem. Nemůže držet city, které se v něm budí, které jsou „jako víno neotevřené“ (Job 32,19+) a musí se uvolnit. Co se odehrává v srdci, musí ven, a když se to děje pod vedením Ducha Svatého, mohou to být jen „dobrá“, požehnaná slova.

A Tohoto jedinečného, s nikým jiným nesrovnatelného, který je „odlesk slávy Boží a věrná podoba (otisk) Jeho podstaty“ (Žid. 1,3), jenž od jeslí až do kříže dokonale oslavil Otce – Toho nám Bůh daroval v celé plnosti Jeho osoby! V Něm k nám Bůh mluvil na konci dnů. Proto když se otevírá nebe a zaznívá Boží hlas: „*Tento jest ten můj milý Syn, v němž se mi dobře zalíbilo,*“ ustupují do pozadí všichni jiní: Mojžíš, Eliáš, Jan Křtitel. A mohlo by tomu být jinak? Hvězdy tratí svůj jas, když vychází slunce. Proto tak rádi zpíváme o Něm, jenž se nám stal vším, v Němž je „*všechna spása, moc*“, jehož sláva nikdy nevybledne a nezestárne. A brzo nová píseň, nejkrásnější a nejslavnější ze všech, bude v nebi zvěstovat Jeho slávu a věčně Mu bude zpíváno: „*Hoden jsi...*“ – a to jen Jemu.

Nejeden věřící si naříká, že při modlitbě a četbě Božího slova bývá tak málo soustředěn a také u stolu Páně často bývá tak málo schopen přinášet Pánu pravé velebení. Zdalipak příčinou většinou nebývá, že srdce se ve všedních dnech netěší obecenství s Pánem a že málo vyhledává ztišení u Jeho nohou, aby naslouchalo Jeho hlasu a sytilo se vzácností Jeho osoby? Potom se nelze divit, když v den Páně bývá vidět u Jeho stolu málo síly, málo děkovaní, málo radosti. Cožpak můžeme v Jeho den přinášet před Boha koš naplněný ovocem nebeské země, jestliže jsme po celý týden sotva vstoupili na nebeské nivy? (Přečti si 5. Mojž. 26,1-11.)

Betanská Maria si počínala naprosto jinak! Nemusela s nějakým úsilím soustřeďovat a držet své myšlenky, aby nebyly odváděny někam jinam. Celé její srdce bylo zaujato Spasitelem, nad Jehož hlavou se jako temné mraky stahovalo nepřátelství celého světa. Její srdce to nutilo vylít na milovaného Pána všechnu drahocennou vzácnou mast její lásky a oddanosti, jejího obdivu a velebení. Sedala u Jeho nohou a naslouchala Jeho vzácným naučením. Je pak divné, jestliže celé její srdce bylo naplněno jenom Jím?

Jak to musí Pána rmoutit, předstupujeme-li před Něho s prázdnými koši, s prázdným srdcem, protože jsme nehleděli na Jeho líbeznost a nezpytovali v Jeho svatém chrámu (Ž. 27,4)! „*On je zajisté Pán tvůj, proto klaň se jemu!*“ praví se ve 12. verši (+) dnešního Žalmu. Kéž by toho bylo při každém z nás více!

15. červen

Bože, děkuji tobě, že nejsem jako jiní lidé...

Lukáš 18,11

Tak zněla modlitba jednoho farizea. A zač vlastně Bohu děkoval? Říká: „*Děkuji tobě, že nejsem...*“ Jak divné! Neříká: „*Děkuji tobě, že jsem.*“ Nikdy nepomyslel na to, co skutečně byl. Kdyby se byl alespoň na chvíli podíval do sebe, musil by ihned zmlknout. Ale protože se obíral tím, čím nebyl, žil úplně mimo skutečnost, totiž mimo to, co o něm soudil Bůh. Vykoupení nepotřeboval, protože se porovnával s druhými lidmi. Kdo se měří nedokonalým měřítkem, má vždycky vyhlídku, že z toho vyjde dobře. Podle jeho názoru dvojí půst týdně a desátky z celého příjmu stačily vyhovět Božím požadavkům. A jestliže vůbec pomyslel na své hříchy, měl klamnou představu, že jeho dobré skutky to napraví. Jenže to vše byl velký sebeklam.

Ale ten farizeus v 18. kapitole Ev. Lukáše není sám. Tisíce, ba statisíce lidí žijí ve stejném omylu. Protože se neměří Božím měřítkem, uklidňují své svědomí a sami se klamou.

Ale Bible jistě a jasně říká, že každý člověk je před Bohem hříšník a potřebuje vykoupení skrze víru v Pána Ježíše Krista (Řím. 3,10-26).

Mnozí dobří lidé a kteří jsou šlechetného smýšlení, těžko chápou, že jsou před Bohem právě tak hříšníci jako například nějaký kriminálník. Je to tím, že se rádi porovnáваме s těmi, kteří v očích lidí žili hůře nežli my. Kdybychom však použili k měření požadavky svatého a spravedlivého Boha, věc by dopadla úplně jinak. Nám se tak často nedostává vědomí, co skutečně je hřích, a poučení o tom dosáhneme jen tím, že se budeme Boha ptát, co je v Jeho očích nepravé a zlé.

Mnoho lidí se domnívá, že má dobré svědomí, jen proto, že ve svém životě používají špatné osvětlení. Kdyby se postavili do Božího světla, ukázaly by se domnělé draho-kamy jejich „dobrých“ skutků brzy jako bezcenný brak. Jiní zase mají špatnou paměť a tím pak klidné svědomí. Příliš rychle zapominají, co všechno se už jako hřích dostalo do jejich života. Ale Bůh na to nezapomíná. Přejde den soudu, kdy budou otevřeny knihy a lidé budou souzeni „*podle toho, jak psáno bylo v knihách, totiž podle skutků svých*“ (Zjev. 20,12).

Nic není platné, budeme-li dále zůstávat v pološeru a snažit se na vše zapomínat a jít dále. Jenom ten, kdo se nyní setká s Bohem jako hříšník a vyzná Mu svou vinu, dosáhne od Něho odpuštění, protože Pán Ježíš všechnu tu vinu zaplatil Svým životem a krví. – V onen den soudu bude už jen neúprosné odsouzení a již žádná milost.

16. červen

Dobré myslí buďte, já jsem (to), nebojte se!

Matouš 14,27

Ježíš se přibližoval k lodi zmítané vlnami, ale učedníci, sami a v noci, jsou předěšeni, takže říkají: „*Přízrak jest*“, a strachem křičí. Ale hlas Ježíše jim znovu dodává jistotu, posiluje je.

„*Dobré myslí buďte, já jsem (to), nebojte se!*“ Na několik hodin je opustil, jako by je chtěl nechat samotné, avšak ve skutečnosti vystoupil na horu, aby se modlil. Přichází zkouška a zjevuje jejich velikou slabost, dokonce i v Jeho přítomnosti, když už slyšeli Jeho hlas! Jakmile vstupuje na loď, přestává vítr a oni se Mu klanějí.

Možná že tvá duše je jako loď zmítaná vlnami pochyb. Tvá cesta právě prochází úsekem plným bolestí, podobá se namáhavé plavbě nocí. Tvému srdci se možná zdá, jako by Ježíš byl nepřítomen, třebaže On tam nahoře za tebe nepřestává prosit. Všechno je v tomto světě proti tobě, rozvlněno jako stále neklidné moře. Kdo udělí tvému srdci pokoj?

Slyš Jeho hlas, když se k tobě blíží a říká: „*Buď dobré myslí, jsem to já, neboj se!*“ Tvé duši vzejde pokojné jitro, jakmile Ho přijmeš do své loďky. Svěř se Mu cele. Cožpak nechce být i tvým Spasitelem? Cožpak ti nenese záchranu? Hleď jen: moře se tiší, vítr se uklidňuje. Klaněj se svému božskému Vykupiteli. On chce být v tvém srdci, chce tě zbavit jakéhokoli strachu a zahnat všechnu pochybnost. Přijmi ho do své loďky; bude ti bezpečným průvodcem až do věčného přístavu.

Slovo Pána Ježíše mohlo být učedníkům zárukou, že dosáhnou protějšího břehu, avšak oni nedůvěřovali Jeho moci. On předem věděl, že budou vystaveni těžké zkoušce a jistě na ně myslel na modlitbě.

Jak často se v tom podobáme učedníkům i my! A přesto jakou útěchou i posilou může být každé duši, která prochází nějakým soužením, že v nebesích je pro ni živ veliký Kněz, vždy připraven jí pomáhat. Nikdy v soužení nezapomínejme připomínat si lásku a péči našeho Pána! Je nám tak blízko a zná pravý okamžik, kdy zasáhnout.

Když učedníci viděli Pána, jak jde po vlnách, lekali se a mysleli si, že vidí nějaký přízrak. Podobně se to stává i nám. Obvykle za vlnami těžkých situací a soužení nevidíme Pána, nýbrž nějaké zlé moci, a bojíme se, namísto abychom se posilili vědomím, že Pán je stále s námi, a byli v pokoji. Copak On neřekl: „*Aj, já s vámi jsem po všechny dny...*“? (Mat. 28,20) Je-li s námi On, může proti nám dorážet i vítr těžkých situací – my však smíme bez starostí a obav jít dále vpřed.

17. červen

Věrou Mojžíš, narodiv se, ukryt byl za tři měsíce od rodičů svých, protože viděli krásné pachelátko, a nebáli se rozkazu královského.

Židům 11,23

Krásný pro Boha

Někteří lidé se bojí mít děti. Jedna křesťanka nedávno řekla, že nechce mít děti, protože by byly pokušenými v dnešním světě zavedeny na scetství. Avšak třebaže dnes vyhlídky na vychování dítěte nejsou růžové, rozhodně nejsou horší než za doby Mojžíše, když každý narozený chlapec měl před sebou jako vyhlídku smrt v řece Nilu, a každá dcera život v otrocké službě (2. M. 1,14,22). – Ale oko víry se dívá přes současnou situaci dál: na Boží plán, který v případě Mojžíše byl dokonce vyjádřen ve jménech členů rodiny. Jochebed znamená: „Hospodin je sláva“, Amram značí: „národ je vyvýšen“, a Mojžíš: „vyňatý z vody“. Není v tom povzbuzení, že Bůh ty, kteří Ho „oslaví“, „vyjme“ a „vyvýší“?

Dnes se mnozí domnívají, že křesťanská výchova už nestačí na boj proti svodům světa. Avšak Mojžíšovi rodiče měli jen tři měsíce času, aby mohli působit na dítě svým vlivem. A přesto v tomto krátkém čase, o němž si řada lidí myslí, že v něm nějaká výchova ještě vůbec není možná, „ho ukrývali“ pro Krista, jak naznačuje Boží slovo. Toto ukrývání, k němuž se Bůh přiznal navrácením dítěte pro dobu odchování, ukázalo, že mělo větší vliv než všechny rozmary a kratochvíle Egypta. Mojžíš vyrostl a považoval pohanění Krista za větší bohatství než poklady světa. Jestliže naše děti budou také tak skryty v Kristu a vychovávány pro Něho, nebudeme pak moci vírou pro ně očekávat totéž?

Narodí-li se ve věřící rodině děťátko, stojíme tiše v údivu před Boží stvořitelskou mocí. On, který všem dává život a dýchání, povolal v existenci nový život. David o tom říká: „*Oslavuji tě, protože převelice divně zformován jsem. Divní (jsou) skutkové tvoji, a duše má zná je výborně.*“ (Ž. 139,14)

Velmi dobře tomu rozumíme, že matka se u svého novorozeňátka dívá nejprve na přirozenou krásu. Avšak jestliže Boží slovo mluví o kráse, rozumí se tím nejen vnější, nýbrž především vnitřní krásu. Oko víry vidí hlouběji a spatřuje krásu pro Boha. Tak tomu bylo u rodičů Mojžíše: viděli, že dítě bylo krásné, tj. krásné pro Boha. To je ovšem možné jen tehdy, je-li tu víra, a jestliže ona působí. Jen ona to mohla způsobit, že dítě bylo položeno do „*ošítky (skříňky z rákosí)*“ (2. M. 2,3+) a předáno řece Nilu. Láska hledala a našla cestu, jak to dítě vytrhnout z moci faraóna a tím z moci nepřitele, a víra touto cestou šla, důvěřujíc jedině Boží moci.

Také my můžeme své děti nejprve skrývat. V útlém mládí žijí v ústraní rodičovského domu. A když pak přijde okamžik, kdy je musíme „předat řece“, je dobré, když je vložíme do „*skříňky vytmelené smůlou*“. Vlivy na děti ve školách a v učilištích jsou dnes rozsáhlé. Naše modlitby je mohou před nimi chránit, ale i pro naše děti platí, že jsou Boží mocí a skrze víru ostříhány k spasení (1. Petr. 1,5).

18. červen

Proto, bratři svatí, povolání nebeského účastníci, spatřujte apoštola a nejvyššího kněze vyznání našeho, Ježíše!

Židům 3,1+

Jak slavným oslovením se zde Duch Svätý obrací na čtenáře Epištoly Židům! Jako bratři svatí, posvěcení krví Pána Ježíše, oddělení od světa a spojení s Ním, který je předešel, jdou vstříc slavné, nebeské budoucnosti.

To se týká právě tak i sester, neboť v postavení před Bohem, ve výsadách i v požehnaních tu není rozdíl (Gal. 3,28), třebaže v oslovení jsou uvedeni bratři. (Jinak je tomu ovšem, pokud jde o místo na zemi, kde úkoly a služba bratří a sester se vzájemně liší, a Písmo pak výslovně mluví o „mužích“ a „ženách“ – např. v 1. Tim. 2,8.12.)

Bratři svatí – jako Izraelité byli zvyklí nazývat se bratři, ale zde jsou věřící viděni na novém, mnohem vyšším základě. Jejich povolání už není spojeno s touto zemí, nýbrž je nebeské. Z tohoto hlediska se na ně dívá pisatel Epištoly.

Jak my se díváme na své bratry a sestry v Pánu? Když se setkáme s naším bratrem nebo sestrou – jaké v nás vyvstávají pocity a myšlenky? Je naše srdce pohnuto vědomím: „*Bratři svatí, povolání nebeského účastníci*“? Jistěže u mnohých, které dobře známe a s nimiž denně musíme nějak vycházet, to nebývá lehké. To ovšem není podle Boží vůle, abychom jejich slabosti a nedostatky přecházeli s nějakou neupřímností; měli bychom jim v tom být nápomocní. Ale nikdy nezapomínejme na vysoké postavení, které nás vzájemně spojuje!

Bůh poslal Pána Ježíše z nebe na tuto zem jako apoštola, a On se jako nejvyšší Kněz vrátil zpět k Bohu. Potřebujeme oboje. Abychom poznali Boha v Jeho slitovávající se lásce a milosti, ale také v Jeho spravedlnosti a svatosti, musel Boží Syn přijít z nebe na tuto zem. Jestliže provinilí hříšníci měli mít s Bohem obecenství, musel Syn přijít na tuto zem a dokonat veliké dílo smíření, aby pak jako nejvyšší Kněz vstoupil se Svou krví před Boží tvář.

V první kapitole Ep. Židům je nám Pán Ježíš představen jako apoštol a ve druhé kapitole jako nejvyšší Kněz. Jaký je to apoštol! A jaký nejvyšší Kněz! Boží vlastní Syn, Stvořitel nebe a země a Pán andělů se stal člověkem a sdělil nám Boží myšlenky, zjevil nám Jeho milující srdce a mluvil nám o věcech, které viděl a slyšel u Svého Otce. A je naším nejvyšším Knězem poté, co „*očistění hříchů našich skrze sebe samého učiniv, posadil se po pravici velebnosti na výsostech*“ (Žid. 1,3). Bůh Jeho dílo uznal a On na základě Své krve nás nyní jako nejvyšší Kněz vždycky zastupuje před Bohem. Protože sám procházel tímto světem a ve všem byl podobně pokoušen jako my, kromě hříchu, „*může pomáhati těm, kteří jsou pokoušeni*“ (kap. 2,18+). Proto nám Duch Svätý říká: Dívejte se na Něho! A zároveň nás povzbuzuje, abychom s plnou smělostí přistupovali před trůn milosti a nalézali tam milosrdenství a milost ku pomoci v pravý čas.

Hleďte, aby vás někdo neoloupil moudrostí světa (= neodvedl jako kořist filozofií) a marným oklamáním podle ustanovení lidských, podle živelů světa, a ne podle Krista.

Koloským 2,8+

Satan – lhář od počátku a úhlavní nepřítel člověka

Satan má spoustu metod, jak lidi zadržet, aby se nesetkali s Bohem. Skrže chytráky dává lidem říkat: „Žádný živý Bůh není, ani věčnost. Vůbec nezáleží na tom, jak žiješ.“ Jenomže tato metoda často selže, protože člověk má svědomí, které ho obviňuje, takže takovým falešným teoriím nemůže jen tak beze všeho věřit.

Jiným pokusem satana, jak odvádět lidi od Boha, je, že útočí proti Bibli. Chce lidem namluvit, že ta kniha je zastaralá, že je v ní mnoho nevěrohodného a falešného, takže prý nikdy není možné brát ji doslova. Ale je těžké začít si s tou knihou. Bible mluví sama za sebe. Nelze jí otřást, přečká všechny útoky.

Nejúspěšnější metodou satana je ale něco úplně jiného. Vůbec nebere lidem představu, že Bůh existuje, a rovněž ne, že mají nesmrtelnou duši. Dokonce i Bibli jim ponechá v rukách. Ale našeptává jim, že ještě mají dost času důkladně vše uvážit. Je to síť odkladů, do níž satan nachytá bezpočet lidí. Proč by se měl člověk obrátit, když ještě má život před sebou, když přece ještě vůbec nemusí myslet na smrt? Ale i kdyby tvá poslední hodinka ještě ležela velice daleko, může právě dnes skončit doba, kdy Bůh ještě přijímá hříšníky na milost. Může se stát, že zítra navěky zavře dveře milosti. Co ale potom?

„Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho, nezatvrzujtež srdcí svých!“ (Žid. 3,7.8)

Mnoho lidí sice věří v Boha, který stvořil všechny lidi, ale pozorují též, že mezi Ním a jimi je veliký odstup. To zjistili i lidé uplynulých staletí. Z hledání nějaké cesty k Bohu a z různých snah přiblížit se Mu vznikla početná náboženství světa. Přitom si člověk o Něm dělá svou vlastní představu. Představuje si Boha na vrcholu jakési hory, přičemž prý každé náboženství se pokouší dostat k Němu ze své strany hory. Všichni si myslí, že jsou na správné cestě a že nakonec se dostanou k vrcholu. Tato představa lidí však úplně pomíjí pravdu. Je to lež satana.

Bible, Boží slovo – v opaku k náboženstvím světa – učí, že nikoli člověk se musí pracovat vzhůru k Bohu, což ostatně ani nemůže, nýbrž že Bůh ve Své milosti a milosrdenství přišel k nám. V osobě Svého Syna, který se stal člověkem, Bůh přišel k lidem, k Svému stvoření, aby jim pomohl z jejich bíd. A Pán Ježíš, Boží Syn, řekl lidem: „*Já jsem ta cesta... Žádný nepřichází k Otci než skrze mne.*“ (Jan 14,6) Není tedy mnoho cest, které by vedly k Bohu – nýbrž je jen jediná cesta: osobní víra v Pána Ježíše a v Jeho dílo vykopení. To je pravda křesťanství, jak ji nalezneš v Bibli.

20. červen

Bože můj, přes (celý) den volám, a neodpovídáš, i v noci a nemám žádného odpočívnutí.

Žalm 22,3+

V Písmě svatém není příliš mnoho míst mluvících o utrpeních našeho drahého Pána na kříži. Ale jak hluboce na nás působí všechny ty jednotlivé zprávy, které nám o tom Bible podává!

Zatímco v 69. Žalmu nám jsou představena zvláště utrpení, která snášel od lidí, 22. Žalm nám ukazuje spíše ta utrpení, která strpěl z ruky spravedlivého a svatého Boha. On nejenom nesl hříchy mnohých, nýbrž byl také od Boha učiněn hříchem a podle toho byl souzen. S Pánem bylo na kříži jednáno, jako by byl pramenem a příčinou hříchu. Kdo by mohl změřit, co to znamenalo pro Něho, toho čistého a neposkrvněného! Sám Bůh Ho položil do prachu smrti. Musel jako spravedlivý zemřít za hříchy a vzít na sebe cizí vinu, musel se stát zástupcem těch, kteří Ho vírou přijali. Ten, který byl vždy rozkoší Otce a také ve Svém životě vícekrát obdržel toto Boží svědectví, tam byl v oněch třech hodinách temnosti Bohem opuštěn, aby vykonal dílo smíření. Nestačilo, že už Jeho lid, Jeho stvoření Ho nenávidělo a že Ho jako nějakého hrubého zločince přibili na kříž – sám Bůh se tam od Něho odvrátil, protože tam visel obtížen našimi hříchy.

Byl čistý a bez hříchu. Proto také dokonale cítil odpornost hříchu, neboť ho nenáviděl tak, jak jen Bůh ho může nenávidět. Na nás lidi více působí vnější utrpení, tělesná týrání, která Mu byla způsobena. Ale ačkoli On to vše cítil mnohem hlouběji, než jak my si obvykle ta utrpení představujeme, přesto nesrovnatelně hroznější bylo pro Něho přijít do styku se špínou našich hříchů. Nemohl toho být ušetřen, jestliže jsme měli být zachráněni a spaseni.

Tím, že Pán Ježíš přinesl oběť, učinil zadost nejvyšším Božím požadavkům a oslavil Ho na tom místě, kde byl tak velice zneuctěn. Tato oběť je jediným základem pro to, že Bůh ještě může s tak zlým světem jednat v milosti. Ačkoli to bezbožný člověk neví, dýchá a žije na základě té oběti. Jakmile však doba milosti uplyne, každého, kdo tou obětí pohrdl, stihne věčný Boží soud.

21. červen

Pokušení vás nezachvátilo, než lidské. Ale věrný jest Bůh, kterýž nedopustí vás pokušení nad vaši možnost, ale způsobí s pokušením také i vysvobození, abyste mohli snést.

1. Korintským 10,13

Každého věřícího jistě těší, že ví o Boží věrnosti a může si být jist, že pokušení nebude větší, než on snese. Nikdo není navštíven zkouškou, k níž by potřeboval nějakou nadlidskou sílu. Bůh příliš dobře zná nás i velikost naší víry, než aby toho na nás požadoval příliš mnoho. Je sice možné, že dojde až k samé hranici, avšak nikdy dále. Zná správný rozsah nejen vlastní těžkosti, ale i časové délky zkoušky. S pokušením je úzce spjaté i východisko – ukončení. Církvi v Smyrně bylo oznámeno soužení trvajícím deset dnů. S devíti dny by Bůh nedosáhl Svého cíle, který si u těch věřících předsevzal. A jedenáct dní by pro ně bylo příliš mnoho.

Soužení může být rozmanité. Může nastat v osobním životě, v rodině, s dětmi, v zaměstnání. Může postihnout i místní svědectví. Náš podíl na něm působí, že také musíme nést svou část soužení. Soužení může být také spjaté se službou, kterou chceme dělat pro Pána: jsme sklíčení, kritizováni.

Ale všem platí, že Bůh nejen může zjednat dobrý konec, nýbrž že ho také způsobí! Zda nás to nepovzbuzuje, abychom jen ještě trochu vytrvali?

Každá zkouška patří jaksí do rámce našich možností. Pro někoho to znamená trpět nouzi, nespravedlivé jednání nebo dokonce pomluvy, nehledě na utrpení, které věřící snášejí pro svědectví Ježíše.

Často se nám zdá příliš těžké trpět takové těžkosti. Být upoután na lůžko nebo nemožnost spát – jak zlé je to! Jak v takovém případě voláme k Bohu o pomoc a odstranění zkoušky! Přitom Mu smíme povědět všechno a obdržet nevýslovný pokoj.

Bůh jistě zkouší naši víru, kterou jsme třeba vyznali před druhými lidmi. A určitě to nedělá bez nějakého záměru a cíle. Chce naopak Svě děti utvrdit a dokonce odměnit (Jak. 1,12). Jak věrný je náš Bůh, že spolu se zkouškou, kterou používá k požehnání, způsobuje též vyjití z ní, třebaže po všech zkušenostech to nemusí být ihned nějaký „nouzový východ“. Světlo na konci tunelu nám však ukazuje, že tento jednou skončí. Boží příslibené východisko je nadějí pro každého, kdo ještě musí určitou dobu procházet sklíčovými tmou. Avšak náš dobrý Pán jde s námi.

22. červen

Poddání jsouce jedni druhým v bázni Krista.

Efezským 5,21+

Jak mnoho srdcí se před Pánem sklání
s hlubokou pokorou, bez zdráhání.
Málo však najdeš takových duší,
pokorných před bratry, jak v bázni sluší.

Snazší je klečct před Bohem v tichu
než umět odkládat hrdost a pýchu,
snáze je hřích svůj před Boha nésti,
nežli se se všemi bratřími snésti.

Tys, Jezu, tichý byl i vůči zlobě,
dej, bych se jen víc podobal Tobě.
O všem víš, Pane, a znáš všechnu bídu,
uč mne jen víc sloužit též Tvému lidu.

Jak pravdivá jsou slova básníka, a jak bychom si je měli brát k srdci! Poslušný věřící se vždy poddává Bohu, protože ví, že svévolnost je příčinou všeho zla na světě. Boží děti však mají být poddány nejen Bohu, nýbrž i mezi sebou navzájem. Jsou údy Kristova těla, jehož On je Hlavou, a mají s Ním obecenství, pokud činí Jeho vůli, tedy pokud jsou Jeho poslušni. Je-li náš poměr k Pánu správný, bude správný také náš poměr k věřícím. Žel že právě zde bývají často nedostatky, protože je v činnosti a prosazuje se vlastní vůle. Potom už nebýváme poddání Pánu Ježíši jako Hlavě a nevyhnutelným výsledkem je, že ani navzájem již nejsme sobě poddání v bázni Krista. Když je pak třeba upozornit toho či onoho bratra na nějakou chybu nebo ho napomenout, vzpírá se proti „slovu napomenutí“ a není schopen je snést. Srdce se proti sobě navzájem naplňují hořkostí a celé shromáždění zachvacuje nepokoj. Kéž by nás Pán učinil pokornými, abychom byli jedni druhým poddání v bázni Krista!

Je naším trvalým úkolem, abychom byli poddání našemu Pánu v poslušnosti a s pravou bohabojností. Je-li náš poměr k Němu v tomto směru v pořádku, bude takový i vůči všem ostatním. Naším poměrem k Pánu je ovládáno vše. Poddanost jedněch druhým je něco mimořádného, co lze uskutečňovat jenom v bázni Krista. Ježíšovu učedníku nebude zatěžko být poddán v jakémkoli vztahu, ať jde o poměr manželky k muži, dítěte k rodičům, mladšího k starším. Žijeme-li v bázni Krista a máme Jeho smýšlení, jsme pak všichni jedni vůči druhým dobře zahaleni v pokoru (1. Petr. 5,5+). Mladší budou poddání starším, protože je k tomu navodí bázeň Krista. Budou to dělat kvůli Němu a pro Něho. Kvůli Pánu budeme poslouchat své vůdce a budeme jim poddání (Žid. 13,17+). Jako Kristův služebník nalézající se v závislém postavení poslouchá svého pána, tak manželka poslouchá svého muže. V Pánu mají i děti poslouchat své rodiče. Požadujeme-li na nás někdo výše postavený něco, co je hřích proti Bohu, nemůžeme a nesmíme ho kvůli bázni Krista uposlechnout. Neboť je správné více poslouchat Boha než lidi. Ale ve všech jiných případech se musíme podřizovat, v první řadě i nadřizeným orgánům a úřadům. „Každá duše vrchnostem v moci postaveným poddána buď.“ (Řím. 13,1) Svévole by se u nás neměla projevovat. Je něčím jako věštění a modlářství (1. Sam. 15,23). Naše vlastní „já“ musí zůstat drženo v smrti. Zda tomu tak u nás skutečně je, se jistě bude projevovat i v tom, že budeme poddání jedni druhým v bázni Krista.

23. červen

Neboť ještě velmi, velmi maličko, (a aj,) ten, kterýž přijíti má, přijde, a nebude meškati.

Židům 10,37

Ještě velmi, velmi maličko!

Výše uvedený verš byl ubezpečujícím ujištěním Hospodina již proroku Abakukovi. Tento Boží muž žil v podobné těžké době, jako my. Musel být rovněž povzbuzován, aby vytrval ve víře. Bůh ho ujistil, že pro blízký soud stanovil určitý přesný čas, avšak že zlo napřed musí uzrát. Pakli by ohlášený soud ještě prodlel, prorok má vytrvat, neboť soud se jistě, zcela jistě dostaví.

Totéž platí pro nás, pokud jde o příchod Páně. I když Pán zdánlivě ještě dává na sebe dlouho čekat, je to jen potvrzení, že má ještě čas, dokud nenadejde hodina, stanovená Otcem. Jistě, uplynul již dlouhý čas od chvíle, co Pán dal zaslíbení o Svém opětovném příchodu, a tehdy byla sotva nějaká známka přiblížení se toho blahého očekávání. Ale dnes již lidstvo pokročilo na cestě zla k takovému vyvrcholení, že Pán už nebude se Svými soudy otálet. Jeho příchod k našemu vtržení do nebe bude úvodním dějem Jeho zákroku. Proto: *„Budte podobni lidem, očekávajícím Pána!“*

To slovo zaslíbení, napsané již před mnoha staletími, je i dnes před duší věřícího jako živá skutečnost a vždy znovu naplňuje jeho srdce radostí a blahem. Toto zaslíbení se brzy naplní a my uvidíme Toho, který za nás zaplatil Svou krví a vykoupil nás Bohu. On sám touží po tomto okamžiku, kdy bude moci spojit se sebou všechen Svůj lid. Kdysi řekl Otcí: *„Otče, kteréž jsi mi dal, chci, kdež jsem já, aby i oni byli se mnou.“* (Jan 17,24) Ale také do našich srdcí vložil touhu, abychom byli s Ním a viděli Ho, jaký jest. Proto nám vždy ve Svém slově říká: *Přijdu brzo, „ještě velmi, velmi maličko,“* a vezmu vás k sobě (porovnej Zjev. 3,11; 22,12.20; Žid. 10,37). Ten, *„který přijíti má“*, „přicházející“, je jaksí již na cestě, aby nás uvedl do Své slávy.

Jestliže tato blahoslavená naděje naplňuje naše srdce a my trpělivě a vytrvale čekáme na tento okamžik, skoncuje s pozemskými věcmi a budeme je dávat stranou. Neboť proti nim stojí to *„převelmi veliké věčné slávy brímě“* (2. Kor. 4,17). Vedle toho budeme také všechno, co je spojené s naším životem, seřizovat podle Božích myšlenek, aby Pán byl i tím, co zde po sobě zanecháme, ještě poctěn a oslaven. I kdyby svět našemu svědectví neuvěřil, přesto bude pak muset uznat, že jsme to brali i s všedními věcmi tohoto světa doopravdy. Co zde zanecháme, a jak to zde zanecháme, má být svědectvím o moci života z Boha, který je v nás, i když víme, že to v takovém případě pro tento svět bude nadarmo. *„Aj, přijdu brzo, a odplata má se mnou“* (Zjev. 22,12), praví Pán.

24. červen

Tedy řekl pán služebníku: Vyjdi na cesty a mezi ploty, a přinut' vjíti, ať se naplní dům můj. Neboť pravím vám, že žádný z mužů těch, kteříž pozváni byli, neokusí večeře mé.

Lukáš 14,23.24

Bůh chce, ale lidé nechtějí (I)

Pán Ježíš vyprávěl jednou podobenství, aby Svým posluchačům ukázal Boží pozvání a různý způsob, jak na ně lidé reagují. Jeden bohatý člověk uspořádal velikou hostinu a poslal své služebníky pro pozvané. Nikdo však nepřišel. Všichni měli nějakou omluvu. Aby však jeho práce s tou velikou slavnostní hostinou nebyla nadarmo, pozval ten pán chudáky, žebráky, bezdomovce, mrzáky, a tito přišli.

V přeneseném smyslu to byli nejprve vůdcové židovského národa, kteří odmítli Pána Ježíše a tím i Boží pozvání. Dnes je to veliký počet lidí v křesťanstvu, kteří nechtějí přijmout Pána Ježíše jako osobního Spasitele. Odmítají Boží spasení a tím i pozvání pro nebe. A jak roztodivně mívají výmluvy: „Co by tomu řekli přátelé a známí, kdybych se stal ‚pobožným‘? Cožpak je možné spojit rozhodný křesťanský život s mým místem v zaměstnání? A pak ještě bych se musel řídit Biblií, v níž je tolik zastaralých myšlenek, které už přece byly dávno překonány! Vždyť by mne v dnešní moderní společnosti měli za skutečného podivína! Později to snad udělám. Když je člověk starý, spíše se může zabývat takovými věcmi. Pak už mu na tom tolik nezáleží.“

Jak vážné je slovo Páně proti všem takovým vytáčkám a výmluvám! Zamysli se nad tím, jaké následky by měly tvé výmluvy, a přijmi Boží pozvání!

Když byl Pán Ježíš pozván k jídlu do domu jednoho předního z farizeů, viděl bohatě prostřený stůl a mnoho hostů, právě tolik, kolik jich bylo pozváno. V Jeho duchu jako by vyvstala myšlenka: Kdyby Bůh připravil takovou hostinu, zdalipak by také tak snadno shromáždil takový veliký počet hostů? Když uspořádá takovou hostinu člověk, budou se všichni pozvaní snažit přijít. Jestliže však připraví nějakou hostinu živý Bůh, nepřijde z pozvaných ani jeden. Jak bolestné muselo být toto pomyšlení pro našeho Pána! Kdyby se byl Bůh spokojil s touto skutečností, nepřišel by ani jeden člověk k radosti z Jeho požehnání. Ale nevěra člověka nikdy nezruší Boží rady a úmysly. Lidé dávají přednost jídlu z vlastního hrnce. Kus pole, spřežení volů nebo novomanželka (viz Luk. 14,18-20+) v nás dovedou umrtvit i ty nejlepší pohnutky a Pán života a slávy by pro Svou úžasnou hostinu nenalezl ani jednoho hosta, kdyby je sám nepřinutil a nepřivedl. Pouhé prosby, jak jsme viděli, nestačí. Ten, na jehož náklady se ta hostina pořádá, si musí dát práci a ony hosty vyhledat a shromáždit. Na stole je prostřeno mnoho jídla z Jeho volů a z Jeho tučného dobytka a Jeho služebníci musí vyjít na silnice a do ulic, na cesty a mezi ploty, aby hledali a našli některé, kteří by byli ochotni dát se k té hostině pozvat. Bylo snad někdy takto jednáno s některým hostitelem, a bylo některou hostinou tolik pohrdáno? Vzhledem k nevyzpytatelné Boží lásce a Jeho snížení se k člověku nás však neudivuje, že Jeho dům přesto bude naplněn.

25. červen

Tedy řekl pán služebníku: Vyjdi na cesty a mezi ploty, a přinut' vjíti, ať se naplní dům můj. Neboť pravím vám, že žádný z mužů těch, kteříž pozváni byli, neokusí večeře mé.

Lukáš 14,23.24

Bůh chce, ale lidé nechtějí (II)

Omluvy těch, kteří byli pozváni na velkou hostinu, nebyly špatné, ale z věčné stránky nelogické. Onen první koupil pole (v kral. překl.: „ves“) a chtěl pak jít, aby si ho prohlédl. Byla to prázdná výmluva, neboť chci-li koupit pole, prohlédnu si je napřed, nikoli potom. Druhý použil stejnou výmluvu; koupil patero spřežení volů, a chtěl je pak zkusit. A třetí uvádí jako omluvu, že se oženil. Copak nemohl vzít manželku s sebou?

Takto jednal Izrael. Všichni byli pozváni, ale všichni odmítli, aniž mohli uvést pravý důvod. Také dnes mají pozemské zájmy pro pozvané lidi často větší cenu než nebeská bohatství, která pro ně připravila milost. I dobré a oprávněné věci vyplňují jejich srdce natolik, že pohrdají nebeskými. A nepozorují, že to znamená jejich věčnou záhubu!

Odmítavý postoj Izraele otevřel přístup k oné úžasné hostině pohanům, všem bídným a potřebným. Jak hrozný duchovní stav člověka je tu Pánem vykreslen: chudý, zmrzačený, chromý, slepý! Bez rukou, aby mohl pracovat, bez nohou, aby mohl chodit, a bez očí, aby mohl vidět. I ty jsi pozván. Vše je připraveno, hotovo. Bůh nebe a země myslel i na tebe a vydal Svého Syna na smrt a na soud. Udělal vše, čeho bylo třeba k tvému spasení. Pojd' tedy, neboť si můžeš být jist, že i ty budeš laskavě přijat.

Také na nás, draží spoluvykoupení, se náš Pán a Spasitel obrací s výše uvedenou výzvou. Dbáme jí? On je přece náš Pán, jak říká slovo Žalmu (45,12), a je znakem vykoupených, že Ho respektují jako Pána. Všichni jsme povinni poslouchat Ho. A k tomu navíc ten, kdo je zachráněn, má také smysl pro zachraňování jiných.

Věřící se nalézají uvnitř domu Páně a okouší lásku, dobrotivost a milost Otce. Z tohoto místa bezpečí a radosti má vycházet, aby v tomto temném světě nechal svítit své světlo a nutkal neobrácené, aby přišli k Pánu. Obdržel od Boha tuto milost, aby pro Pána vydával svědectví a volal na ty, kteří jsou na cestě do zahynutí: „*Smiřte se s Bohem!*“ (2. Kor. 5,20)

Pán Ježíš kdysi zaměnil slávu nebe za toto jeviště hříchu a smrti. A neměli bychom nyní my, kteří okoušíme ovoce Jeho vítězství, s pilností, jak On to dělal, rozsévat to drahé símě, namísto odpočívání v tělesné, zavrženíhodné lhostejnosti? „*Aj, přijdu rychle, a odplata má se mnou, abych odplatil každému podle skutku (= díla) jeho.*“ (Zjev. 22,12)

26. červen

Zkusíš tedy sám sebe člověk a tak chléb ten jez, a z toho kalicha pij.

1. Korintským 11,28

Jíme tak a pijeme tak? Anebo se nám večere Páně stala natolik pravidelnou a stále opakovanou zvyklostí, že už jen málo pociťujeme její velikou vážnost? Je příčina k obávám, že často je tomu tak a že mnohý věřící po týdnu prožitém v lhostejnosti a přizpůsobování se světu přistupuje ke stolu Páně se špatným svědomím a srdcem plným světa, s částečně jen anebo s úplně nevyznaným hříchem. Ale neodsouzený hřích je překážkou jakéhokoli obecenství. Za takové situace naše přítomnost nejenže snižuje úroveň velebení celého shromáždění, nýbrž sami se dostáváme pod hrozný soud, o němž mluví 11. kapitola 1. Ep. Korintským.

Je pravdou, že smrt Krista odstranila hřích. Proto spojovat se zvěstováním té smrti hřích anebo lhostejnost znamená znesvěcování smrti Krista (viz 29. verš). Pán nemůže trpět, aby hřích byl přinášén do přítomnosti symbolu představujícího smrt, v níž On trpěl za hřích.

Je-li kolem stolu Páně více osob, které jedí a pijí nehodně, není divné, že památka Páně je chladná a nedostává se jí lásky a že velebení je jen slabé anebo že úplně chybí. Jak vážné je ono vybidnutí: „*Přistupme s pravým srdcem, v plné jistotě víry, očištěná majíce srdce od svědomí zlého, a umyté tělo vodou čistou!*“ (Žid. 10,22.23)

Pomysleme jen na Jeho „*oči jako plamen ohně*“ (Zjev. 1,14), které pozorují každého z nás! Kéž by mezi námi nebyl nikdo, kdo by jedl a pil sám sobě odsouzení! I náš Bůh je „*oheň spalující*“ (Žid. 12,29) a skrze Svého služebníka Pavla nám říká: „*Kdybychom se sami rozsuzovali, nebyli bychom souzeni.*“ (1. Kor. 11,31) Kéž nám Pán všem dá vytříbené, citlivé svědomí!

U stolu Páně se rozpomínáme na Jeho smrt, kterou vytrpěl za naše hříchy. On sám byl bez hříchu, zemřel za naše provinění a za náš hřích. Jestliže smrt Krista byla nutná, aby náš hřích mohl být shlazen, můžeme tu nahlédnout, jak ohavný je hřích před Bohem. Je hrozný v Jeho očích, které jsou příliš čisté, než aby se mohly dívat na zlo (Abak. 1,13). Jak vděční tedy máme být Bohu, že odsoudil hříchy a odpustil nám.

U stolu Páně vyjadřujeme svůj dík a kdykoli máme účast na lámání chleba, vyznáváme tím, že máme obecenství („společnost“) s krví Krista (1. Kor. 10,16). Jak hrozné však musí být, žije-li někdo ve zlu, a přesto jde ke stolu Páně a dělá, jako by všechno bylo v pořádku! Jestliže setrvá v takovém stavu, Bůh na něho uvede soud. Proto je třeba dbát výše uvedeného napomenutí: „*Zkusíš tedy sám sebe člověk*“ – nejen svůj praktický život, své skutky, nýbrž především také svůj stav, zda totiž je v souladu s Kristovou krví. V Korintu byli „*mnozí mdlí a nemocní, a spali mnozí*“ (1. Kor. 11,30), protože při stolu Páně jedli a pili nehodně. Jak vážné to je pro každého věřícího, který se účastní lámání chleba!

Když (je) Bůh pro nás, kdo proti nám?

Římanům 8,31

Pro vykoupeného, který si přeje projít tímto světem beze škody, je dobré, ba nutné, aby měl stále na zřeteli obě dvě moci: Boží moc, která pracuje pro něho, a moc nepřítel, která se staví proti němu.

Věřící nemá na tomto světě při různých pokušeních a nebezpečích, která mu hrozí, žádný klid, dokud nepozná a nenaučí se, že nade vším stojí Bůh, že všechno ovládá a řídí, a že vždy je s námi. Jenom toto vědomí působí, že se může s důvěrou dívat do budoucnosti a se šťastným srdcem procházet tímto světem, který je plný pokušení.

Na druhé straně však je třeba, abychom si byli stále vědomi, že zde je jedna zlá moc, nepřítel, který by nám chtěl škodit. Petr píše: „*Protivník váš ďábel jako lev řvoucí obchází, hledaje, koho by sehltil.*“ (1. Petr. 5,8) Jestliže nepřítele neznáme v jeho skutečném charakteru, anebo jestliže podceňujeme jeho moc a lstivost, budeme považovat za zbytečné mít se před ním na pozoru; a jistě, on nás pak při naší lhostejnosti a nebdělosti překvapí a nalezne nepřipravené. Náležitěho vědomí o moci nepřítel a o naší slabosti nabudeme jen tím, budeme-li se zdržovat a přebývat v Boží svaté přítomnosti. Tam se naučíme především znát Jeho moc a nevyčerpatelné zdroje milosti, s nimiž smíme počítat, a z nichž můžeme čerpat. Jaká to je milost, že Bůh je na naší straně!

Situace, jimiž procházíme, bývají někdy tak skličující, že ten či onen z nás je blízek tázat se Boha, jako Jozue: „*Jsi náš, nebo nepřítel našich?*“ (nebo: *Jsi pro nás, nebo pro naše nepřátele?*)“ (Joz. 5,13). Možná že i tebe napadly takové myšlenky. Je to však správné pochybovat, zda Bůh je pro nás? On nás předzvěděl, On nás předzřídil, On nás povolal, On nás ospravedlnil. A v našich každodenních úzkostech, těžkostech a bojích On je „*pro nás*“ – pro nás, kteří milujeme Boha a jsme podle Jeho předuložení povoláni. Takže smíme směle říkat: „*Pán pomocník můj, aniž se budu báti, (že) by mi co učinili mohl člověk.*“ (Žid. 13,6)

Je však ještě jiný důkaz, že Bůh je „*pro nás*“: On „*za nás*“ (pro nás) vydal Svého Syna. To je nejvznešenější svědectví o Jeho lásce. Boží dar, Jeho vlastní Syn, je měřítkem Jeho dávání, a v tomto Jeho daru jsou zahrnuty všechny věci. Apoštol Pavel mohl podle své vlastní zkušenosti říci: „*Mám všeho v plnosti a hojně (= nadbytek) mám.*“ (Fil. 4,18+) A tak tedy „*všechny věci*“, to znamená všechny události, všechny situace a okolnosti, jsou vlastně celou armádou služebníků, kteří pod Božím vrchním dohledem musí spolupůsobit nám k dobrému.

„Mohlo by tomu být jinak?“ táže se apoštol. Když Bůh Svého vlastního Syna neušetřil, ale vydal, Jej, který stvořil všechny věci, kterak by nám s Ním také všechno nedaroval? A tak nečínme Bohu neúctu domněním, že by nám snad chtěl něco odepřít (Ž. 84,12).

Abychom klidný a tichý život vedli ve vsí zbožnosti a důstojné vážnosti.

1. Timoteovi 2,2+

Tam, kde je do srdcí rozlita Boží láska, bude se také projevat duch evangelia, a každý se ve svém okolí stane svědectvím pro evangelium. Pravá, vroucí láska pracuje při duších s opravdovou vážností. Nikdy nezapomíná, že přeče jde o jejich život nebo smrt, o požehnutí nebo zlořečení. Při zvěstování evangelia je duším s plnou vážností představováno, co je očekává, a srdce věřících přitom pokorně prosí, aby žádná duše neodcházela nedotčena, bez požehnutí a nespasena. Ale jen skutečné obecenství s Pánem věřícího uschopňuje k požehnané službě pro Pána. Chceme-li být druhým lidem potrubím života a požehnutí, musíme se sami těšit obecenství se zdrojem všeho života a požehnutí. Sebevětší schopnost nestačí, chybí-li nám osobní obecenství. Jestliže se sami nenapájíme z původního zdroje, budou všechna naše úsilí bez pravé síly a bez skutečného úspěchu. Jde právě o to: vést život ve vsí zbožnosti a důstojné vážnosti.

Věřící jsou napomínáni, aby prosili za nadřízené orgány a autority. Prezidentové, předšedové vlád a všichni, kteří jsou na odpovědných místech vlády některého státu nebo podřízeného správního útvaru, mají těžký úkol a velikou odpovědnost. Věřící, namísto aby jejich rozhodnutí kritizoval, je má svou přímělnou prosbou podpírat v dobrém díle, „...*abychom klidný a tichý život vedli*“. Klidně žít můžeme jen tehdy, vládnou-li v zemi uspořádané poměry. Kdyby se rozmohl teror a bezvládní, utrpěl by tím i náš život víry. Kdyby např. bylo vyhlášeno stanné právo, nemohli by ani věřící už navštěvovat svá shromáždění. Navíc chaos a nepořádek nejsou dobrou půdou pro šíření evangelia. K přímělné prosbě za vládu bezpodmínečně patří, bychom měli dobré svědomí před Bohem a lidmi. Jak bychom mohli prosit za vládu, když ji zároveň na celnici nebo při daních oklamáváme anebo nedbáme na jiné směrnice své vlády, která se nestaví proti našemu životu víry.

Ďáblu velice záleží na zdržování věřících křesťanů od modliteb, protože ví, že modlitby často dosáhly větších vítězství než mnoho činnosti. Ti, kdo jako Mojžíš na hoře přímělně prosí, dělají pro věc Páně více než ti, kteří bojují jako Jozue. Jakmile modlitebníci polevují, bojovníci podléhají. My Boží děti máme plnou svobodu, volnost a smělost prosit našeho Boha a Otce. Toto místo blízkosti a důvěrné známosti nám získal Pán Ježíš Svým dílem na kříži. Kdysi jsme byli „*bez Boha na světě*“, ale nyní jakožto „*blízcí učinění skrze krev Kristovu*“ (Ef. 2,12.13) máme skrze Něho, našeho Vykupitele přístup k Otci, který je „*mocen... učiniti mnohem hojněji než my prosíme aneb rozumíme*“ (= chápeme, pomyslíme)“ (Ef. 3,20). Neměli bychom více využívat takového zdroje? „*Hojněji*“ anebo „*nadmíru více*“ znamená, že Boží možnosti daleko přesahují všechny lidské představy. Když se věřící modlí, Boží moc není nijak omezená. Kdybychom jen měli více ponětí o tom, jak jsou naše modlitby za vlády a vladaře v nebi slyšeny, nepletli bychom se už ani minutu na tomto světě do politiky, ale byli bychom na kolenou.

29. červen

I řekl učedníkům: ...Pomněte na Lotovu ženu!

Lukáš 17,32

Jak vážné napomenutí! Proč nám Pán připomíná právě Lotovu ženu? Proč před nás staví ze všech žen Bible právě ji jako varující příklad? Protože ona měla před tak mnohými ženami veliké výsady a přesto pak zahynula. Bylo za ni prošeno; byla varována; bylo jí ukázáno místo, kam mohla utéci, ale ona ho nedosáhla, zemřela již blízko toho místa záchranu pod Božím trestajícím soudem. Stala se obětí své vlastní nevěry a neposlušnosti. Nevěřila, že Bůh zahladí to hříšné město Sodomu. Ačkoli slyšela, že to bylo výslovně zakázáno, ona ve své nevěře a neposlušnosti „*ohlédla se... a obrácena jest v sloup solný*“ (1. M. 19,26).

Lotova žena navenek nezůstala ve světě jako její vysmívající se zeťové, opustila ono město, avšak zahynula stejně jako oni, protože její srdce zůstalo ve světě. Proto nám Pán tak vážně říká: „*Pomněte na Lotovu ženu!*“ K našemu spasení nestačí vyjít formálně ze světa a chodit s Božím lidem; při nás musí dojít k upřímnému obrácení k Bohu.

Možná že i ty jsi přesvědčen, že se musíš obrátit a nesmíš už déle žít tak, jako dosud, ale tvé srdce ještě lpí (jako srdce Lotovy ženy) na světě. Nezůstávej stát na poloviční cestě, ale vymaň se ze všech svazků, které tě chtějí dále k světu poutat. Uteč s pokáním a vírou k Pánu Ježíši, tomu jedinému útočišti, než tě dostihne smrt. Brzo dolehne na tento bezbožný svět Bohem ohlášený soud a každý, kdo není skryt v Pánu Ježíši, v něm zahyne. Pomni i ty na Lotovu ženu!

Lotova žena neopustila Sodomu z vlastního rozhodnutí, nýbrž andělé, uchopivše ji za ruku, ji z toho města museli násilně vyvést. Byla by unikla záhubě, kdyby byla věřila andělům a neohlédla se. Jenže její srdce zůstalo v Sodomě, kde musela zanechat všechno svůj blahobyť, a podívala se ještě jednou zpět.

Jako tato žena musíš i ty provést volbu mezi životem a smrtí. Musíš mít odpuštění svých hříchů, jak ti to Pán Ježíš z milosti nabízí. Uchop se s plnou rozhodností Jeho zachraňující ruky a neohlížej se na své přátele a známé, kteří tě chtějí zadržet zpět. Co myslíš, že ztratíš, když se obrátíš k Ježíši? Jenom své hříchy, které tě beztak činily nešťastným. A co získáš? Nepředstavitelně veliké štěstí v nebi. Chtěl by ses zříci svého věčného spasení jen proto, abys mohl „*mit časné a hříšné pohodlí*“ (Žid. 11,25)? Nebud' tak pošetilý! Ještě dnes můžeš být šťasten, jestliže se k světu obrátíš zády a vírou se obrátíš k Pánu Ježíši. Nikdy nebudeš tohoto kroku litovat.

30. červen

Národové ti... hadačům z oblaků a věštčům naslouchají, tobě však toho nedovolil Hospodin, Bůh tvůj.

5. Mojžíšova 18,14+

Dají se tato slova vztáhnout i na lidi, kteří vyznávají, že jsou křesťané? Žel ano! I mezi nimi jsou někteří, kteří se rádi zúčastňují produkcí věštců a různých provozovatelů temných umění (okultismu), obírají se stolečkem, jasnovidectvím, klepáním a dotazováním se duchů zemřelých lidí, anebo chodí ke kartářce a k vykladači z ruky. Kdokoli se takovými ďábelskými věcmi zabývá, vydává se tím do rukou satana, aby byl jeho lžemi oklamán a podveden.

K takovým i dnes s plnou vážností mluví nadepsaný verš Písma. Ale potřebují ti, kdo mají v rukou úplné Boží zjevení, hýbání stolečku nebo klepání ducha? Jistěže ne! Ovšem nejsou-li spokojeni s Božím slovem a obracejí se k duchům zemřelých lidí, nemohou čekat nic jiného, než že Bůh je v ty věci vydá, aby byli oslepeni a oklamáni zlými duchy, kteří se sice vydávají za duchy zemřelých, avšak předkládají hrubé lži.

Chtěli bychom vážně varovat každého, kdo je v nebezpečí, že propadne těmto věcem. Je nám velice třeba, abychom si ve svých srdcích uchovali, že nám dokonale postačí, co nám zjevil Bůh.

Někdo by si myslel, že lidé dnešní doby jsou natolik osvícení a „pokrokoví“, že na takové věci nenaletí. Jenže zkušenost ukazuje, že čím dále se člověk vzdaluje od Boha, tím více roste nevěra a pověra (vlastně: pavíra). A tak se lidé obracejí i k snářům a horoskopům, které jsou vesměs pohanského původu. (Pověra rozhodně není nevinná ani neškodná. Nepochází z přepjaté fantazie lidí, nýbrž je to výtvar d'ábbla, který pomocí ní lidi oslepuje, oklamává a dostává pod svůj vliv.)

V 2. Ep. Timoteovi čteme, že v posledních dnech lidé odvrátí uši od pravdy a přikloní se k bajkám. Shora uvedené věci jdou ještě dále. Znamenají vlastně návrat k praktikám pohanů v Kanánu, nad nimiž Bůh, když jejich nepravost dozrála, provedl soud.

Čím více mezi lidmi mizí Boží bázeň, tím více se ukazuje sklon věřit i nejhrubším lžím a podvodům satana. Proto nechod' k „zlým lidem a svůdcům, kteří dále pokračují ve zlém (= k horšímu), svodíce i jsouce svedeni“ (2. Tim. 3,13+), ale poslouvej neklamné Boží slovo, svatá Písma, která tě mohou učinit moudrým k spasení, které je v Kristu Ježíši (2. Tim. 3,15).

1. červenec

Rozsévejte sobě k spravedlnosti, žněte k milosrdenství, orťte sobě úhor, poněvadž čas jest k hledání Hospodina.

Ozeáš 10,12

Hleďte Hospodina, pokud může nalezen býti; vzývejte ho, pokud blízko jest.

Izaiáš 55,6

Byli a vždy ještě jsou lidé, kteří odkládají skutečné setkání s Pánem Ježíšem na pozdější dobu. Buď se cítí příliš mladí a veselí, než aby přemýšleli o smyslu života, o Bohu a věčnosti – anebo jsou příliš zaměstnaní, jsou příliš v proudu života, než aby si vzali čas na věci, o nichž se domnívají, že nemají nic společného s jejich všední tvrdou skutečností. Ale možná že se jim také zdá, že jsou příliš staří, než aby se zamyslili nad navyklým během svého života, anebo dokonce ho chtěli změnit. A proto pomýšlení na setkání s Bohem a s Pánem Ježíšem jednoduše odmítají.

Je nebezpečné odkládat takové vážné otázky na pozdější dobu. – Proč? Cožpak nestačí zařídít ty věci až před smrtí? – Nikoli, protože budoucnost není v naší moci. Bible říká: „*Ano, jednou mluví Bůh, i dvakrát, a nešetří (= nedbá) toho člověk.*“ „*Aj, všechno to dělá Bůh dvakrát i třikrát při člověku, aby odvrátil duši jeho od jámy.*“ (Job 33,14.29) „*Člověk, kterýž často kárán býváje, zatvrzuje šíji, rychle potřen bude, takže neprospěje lékařství.*“ (Přísl. 29,1) Cožpak člověk může vědět, kdy mu Bůh dá poslední možnost? – Smrt nás může zastihnout v každém okamžiku nejrůznějším způsobem. Může dojít k nějakému úrazu, kdy je porušena schopnost normálně myslet. A navíc všichni praví věřící očekávají opětovný příchod Božího Syna, aby s Ním odešli a navždy s Ním sdíleli slávu nebe. To však bude pro lidi pozůstalé na zemi znamenat, že už nikdy nebudou mít příležitost být smířeni s Bohem!

Každý člověk něco hledá. Milióny lidí na zemi hledají čest, úspěch, štěstí, zábavu a bohatství. Mnozí najdou, co hledali, a zdají se být spokojeni. Ale nakonec si uvědomí, že jim přece jen ještě něco chybí. Život tak rychle míjí a my si s sebou nemůžeme nic vzít. Je však ještě jiný život, život na věčnosti, život po smrti. Člověk byl stvořen k obrazu Božímu a má v sobě dechnutí života svého Stvořitele. Duše neumírá, nýbrž žije po smrti dál – buď v nebi, nebo v pekle! Kde jednou budeš? Měl by sis urychleně dát svou věc s Bohem do pořádku. Jde o tvé hříchy. Musí být odpuštěny a před Bohem odstraněny. To však může učinit jen Pán Ježíš. Na Golgotě učinil smíření za naše hříchy. Každý, kdo Ho v pokání a s vírou přijme, obdrží odpuštění všech svých vin, pokoj s Bohem a věčný život.

2. červenec

Odložte všechna utrhaní (= pomluvy).

1. Petra 2,1+

Jednoho umírajícího navštívil jeho dřívější přítel a prosil ho, aby mu odpustil všechny pomluvy, které o něm rozšířil. Šlo mu o to opravdu velice vážně a byl připraven učinit vše k napravení škod, k nimž pomluvami došlo. „Jsem hotov ti odpustit, ale musíš mi splnit poslední přání: Vezmi pytel prachového peří a rozházej ho z kostelní věže do všech stran.“ Onen muž to ihned udělal, protože si myslel, že umírající už ztrácí jasnou mysl. Když se vrátil a pověděl mu, že splnil jeho přání, umírající řekl: „To ale není všechno; nyní jdi a rozváté peří zase posbírej.“ Ubohý přítel odpověděl: „Ty přece víš, že to není možné, protože peří se rozletělo daleko.“ – „Vím to dobře,“ odpověděl umírající, „ale chtěl jsem tě jen poučit, že rozšířené pomluvy už se nedají napravit. Jako ono peří, ani rozšířená slova už nejsou v tvé moci. Proto jdi, a upozorni, po tom, co jsi sám zažil, své děti na to, že v životě není nic horšího než to, co už nelze napravit.“

Jak snadno se něco řekne o druhých, dokonce i o milých Božích dětech! Často to ani není zle míněno, ale staví to druhé lidi do pochybného světla. Může se stát, že je nám špatně porozuměno. Ale někdy jde i o vědomé utrhaní. Jak ošklivou úlohu přitom mívá závist, zloba a často dokonce i nenávisť! Je něco takového možné mezi Božími dětmi? Ze zkušenosti víme, že to možné je. Boží slovo říká: „*Odložte (to)!*“ Jak důležité je modlit se s žalmistou: „*Ať jsou slova úst mých příjemná, i přemýšlení srdce mého před tebou, Hospodine, skálo má, a Vykupiteli můj.*“ (Ž. 19,15)

Napomenutí dnešního verše adresované Božím dětem si zaslouží, abychom si ho pečlivě povšimli. Jak mnoho škod už natropily pomluvy a kolik pro ně teklo slz! Tam, kde se tento kvas rozmůže, bývá vnesen neklid do celých shromáždění, důvěrně známí bývají rozdvojeni a úzké svazky obecenství roztrhány. Jak zarmocující je, je-li pomluvou snížena dobrá pověst bratra či sestry jen proto, aby se pomlouvající sám postavil do příznivého světla. Často to bývají jen drobné narážky, které druhou osobu snižují, ale jak neblaze mohou působit! (Přečti si Ep. Jakuba 3,5.) Kdo nenalezne odvahu promluvit s osobou, které se to týká, měl by mlčet a učinit věc předmětem modlitby. Právě tak je zlé, jestliže někdo, ač slíbil, že bude mlčet, mluví o věcech, které mu byly svěřeny, s druhými lidmi. Jakékoli mluvení za zády druhých zatěžuje srdce a patří k oněm „*liškým maličkým, ježto škodu dělají na vinicích*“ (Pís. 2,15+).

Jak důležité je také, abychom při všech bratrských návštěvách dbali, aby předmětem našich hovorů nebyly chyby spoluvěřících, nýbrž abychom usilovali o to, „*což jest ku pokoji a k společnému vzdělání.*“ (Řím. 14,19). Vždy si budme vědomi toho, co Pán Ježíš říká o odsuzování a třísce (mrvě) v oku bratra! (Přečti si Mat. 7,1-5.) Kéž nám Pán dá milost, abychom utrhači anebo někomu, kdo „*rozsevá různice mezi bratřími*“ (Přísl. 6,19) nenastavovali sluch! Je naší povinností s rozhodností se stavět proti každé pomluvě, a kde je to třeba, hned věci zevrubně prozkoumat. Neuděláme-li to, budeme spoluvinní a Boží slovo nás nutně bude muset odsuzovat.

3. červenec

Okuste a vizte, že dobrý jest Hospodin! Blahoslavený člověk, kterýž doufá v něho!

Žalm 34,9

Má-li být cesta křesťana radostná a šťastná, musí svému Bohu a Otci bezpodmínečně důvěřovat a úplně se podřizovat Jeho slovu. Písmo říká: „*Spravedlivý z víry živ bude.*“ (Žid. 10,38) Věrný Bůh je tvůj Bůh a Pán a stačí na všechny situace a případy. Chceš-li Ho oslavit, tedy Mu důvěřuj! On i tobě, jako kdysi Svému pozemskému lidu, říká: „*Nebojž se, neboť já jsem s tebou; nestrachujž se, neboť já jsem Bůh tvůj. Posilním tě, a pomáhati budu tobě, a podpírati tě budu pravici spravedlnosti své.*“ (Iz. 41,10) Chceš-li mít radost na cestě tímto tmavým světem, tedy měj svou rozkoš v Něm a nezamítej svou smělou doufanlivost, která má velikou odplatu. Jakou ti to dá sílu a jak klidně a bez obav budeš moci procházet tímto nepřátelským, sobeckým světem, budeš-li si vědom: Bůh je tu pro mne, a nic mne nemůže odloučit od Jeho lásky (srov. s Řím. 8,31.39).

Ale žel, naše srdce tak velice důvěřují lidem a věcem, bez nichž, jak si myslíme, se neobejdeme. Proto také tak mnohá zklamání! Nestačí jen modlit se k Bohu, nýbrž musíme se také vzdávat svých sobeckých plánů, neboť v opačném případě by se nám vedlo jako praotci Jákobovi, který se dostával z jednoho nepokoje do druhého. Takový člověk, který nechodí v závislosti na Bohu a v důvěře v Něho, je kolísající a nestálý ve všech svých cestách. „*Ti, kteříž doufají v Hospodina, podobni jsou hoře Sionu, kteráž se nepohybuje, ale na věky zůstává.*“ (Ž. 125,1)

„Kde je vlastně v křesťanství pravda?“ – táže se možná někdo. „Jedna církev učí to, jiná zase ono. Mnohé z nich dokonce tvrdí, že jen ony poznaly pravdu. Čemu tedy mám věřit?“ Pilát položil podobnou otázku Pánu Ježíši, ale zdá se, že nečekal žádnou odpověď, neboť se otočil a odešel. Nedělejte to jako tento muž! Berte Bibli vážně a měřte všechno, co vám lidé říkají, výroky Bible, protože ona je Boží slovo, a tedy absolutní pravda.

V Bibli naleznete, že Ježíš Kristus je věčný Boží Syn. Skrze Něho poznáváme Boží dokonalou čistotu a svatost. Kristus přišel na tuto zem, aby nás, kteří jsme byli bez výjimky hříšníci, zachránil před věčným trestem. Bible je Boží dopis a říká nám věci, které si nemohl vymyslet žádný člověk. Ona je pravda. Pilátovi řekl Ježíš: „*Já jsem se k tomu narodil, a proto jsem na svět přišel, abych svědectví vydal pravdě.*“ (Jan 18,37)

V knize proroka Izaiáše, která je význačnou knihou Bible, stojí: „*Poslechněte, a bude živa duše vaše!*“ (Iz. 55,3) Pilát neuposlechl slov Pána Ježíše, Božího Syna. Nedělejte to jako on. Uposlechněte hlasu Pána, který k vám mluví v Bibli. On by vám tak rád dal skutečný pokoj, věčně trvajících radost a přibýtek v domě Svého Otce. K tomu však musíte přijmout Jeho smířčí dílo a věřit Jeho slovu! Pán Ježíš byl jediný člověk, který mohl sám sebe nazvat pravdou. Prosíme vás, věřte Mu!

4. červenec

Vizte, abyste neodmítali toho, jenž (tu) mluví! Neboť poněvadž oni neušli, kteří odmítli toho, jenž na zemi mluvil Boží výroky: oč více my, jestliže se odvrátíme od toho, který mluví z nebe!

Židům 12,25+

Jeden člověk mně nedávno řekl: „Vy si myslíte, že to je spravedlivé, že budu odsouzen, protože jeden člověk před šesti tisíci lety zhřešil? Ani trochu tomu nevěřím!“ – Kvůli hříchu Adama a Evy ovšem nezahyne nikdo. Pokusím se objasnit to příkladem.

Dejme tomu, že ležím s hroznými bolestmi na smrt nemocen. Lékaři prohlásili, že můj případ je beznadějný; říkají, že musím zemřít. Tu přijde nějaký známý, kterého už řadu let znám, a řekne mi: „Ty jsi na smrt nemocen!“ – Odpovím mu: „To vím, to už mi nikdo nemusí říkat.“ Ale on řekne: „Na tvou nemoc je přesto jeden lék.“ – „Tomu nevěřím. Zkusil jsem to se všemi možnými lékaři a ti prohlašují, že už není žádná naděje.“ – „Ale já ti říkám, že přesto je jeden lék. Před dvaceti lety mi bylo stejně zle jako nyní tobě a také mne se všichni lékaři vzdali; ale já jsem začal užívat tento lék (a ukáže mi ho), a uzdravil jsem se. Poslyš, to je lék, který tě nebude stát ani haléř, vezmi si ho, a také se uzdravíš!“ Ale já si ten lék nevezmu, ačkoli nemám příčinu nevěřit tomu muži. Samozřejmě že pak zemřu, ale svou smrt si zaviním sám, protože jsem nechtěl přijmout lék. A jestliže lidé budou umírat věčnou smrtí, nebude to Boží vina, ale jejich, že nepřijali lék, který jim Bůh nabízel. Zahynou, protože odmítli a zavrhli Spasitele.

Když izraelský národ obdržel u hory Sinaj zákon, stalo se to za hořícího ohně, tmy, mrákoty, bouře a zvuku trouby (Žid. 12,18.19). Příkázání v zákoně odpovídala Boží svatosti, ale příjemci nebyli schopni splnit Boží požadavky. Kdyby to byli uznali, mohl jim Bůh na základě oběti (jako předobrazu oběti Krista) s milostí vyjít vstříc. Oni se však vzepřeli proti tomu, který na místě Božím jim dal Boží slova. To mělo za následek, že jejich těla padla na poušti (Žid. 3,17). Žádný z Izraelitů, s výjimkou Jozue a Kálefa, kterému bylo při vyjití z Egypta více než 20 let, neušel Božímu soudu.

Boží výroky byly dány na zemi a také požehnání určená těm, kteří by je uposlechli, se vztahovala na tuto zem. Naproti tomu neposlušnost měla za následek zlořečení a tělesnou a věčnou smrt.

Ale Bůh v proroku Ezechielovi (33,11) prohlásil, že nemá zalíbení ve smrti bezbožného, a proto sám učinil opatření k záchraně hříšníka. Dal Svého jednorozeného Syna a nechal Ho nést soud za cizí hříchy. Více nemohl učinit. Na základě tohoto nejvyššího daru Bůh mluví z nebe a nabízí hříšníkovi nesmírnou milost a odpuštění. Blahoslavení všichni, kteří tuto nabídku přijmou! Obdrží, podobně jako opravdu věřící Židé, království nepohnutelné (Žid. 12,27), zatímco nebem i zemí bude jednou pohnuto a budou odstraněny.

Odmítnout nabídku Boží milosti a lásky je mnohem horší než nedbat požadavků zákona, neboť takovým odmítnutím člověk pošlapává Syna Božího (Žid. 10,29).

5. červenec

Aj, tajemství vám pravím: Ne všichni zajisté zesneme, ale všichni proměnění budeme, pojednou, v okamžení, k zatroubení posledního.

1. Korintským 15,51

Co je to za tajemství, které nám tu Pavel zvěštuje? Jde tu o tajemství proměnění našeho těla, rychle, v okamžení, až Pán Ježíš přijde, aby odvedl Svůj lid k Sobě (Jan 14,3). Pavel to potvrzuje ještě jednou v 1. Tes. 4,13-18. Říká to tam jako „slovo Páně“, které mu zjevil Pán Ježíš, jenž je vyvýšen v nebesích. Vzkříšení zesnulých věřících a proměnění živých věřících se stane v okamžiku, až On přijde, aby k Sobě vzal Svůj lid. My čekáme na toto příkazující zatroubení, na onu poslední troubu. Ta však nemá nic společného se sedmi troubami soudu v 8. a 9. kapitole Zjevení. Trouby v knize Zjevení přivolávají soud a mají symbolický charakter. Trouba v 1. Tes. 4 však volá k odchodu – do pravé vlasti, domů, k Pánu. Izrael na poušti, když zazněla trouba, se dával na pochod, aby putoval do Kanánu (4. M. 10,4.5). Podobně také všichni věřící dnes čekají na zvuk té trouby, která je odvolá k Pánu. Toto se může stát brzy. Očekáváme Toho, který má přijít, a který zaslíbil: „Přijdu rychle!“ (Zj. 22,12)?

Na Jamajce žil jeden starý věřící, který ztratil zrak, přišel o jednu nohu a žil úplně sám. Jednou jsme ho navštívili. Působilo to svěžím dojmem na srdce, když jsme viděli, jak miluje svého Spasitele a žije v naději na Jeho příchod. Řekl o Něm: „Já jsem nyní s radostí usedl do Jeho stínu, a až jednou budu v nebi, nebudu už slepý a jednohý Jiří; budiž chvála jménu Páně!“

Když Pán Ježíš opustil Své učedníky a tím i tuto zem, vrátil se k Svému Otci, odkud přišel (Jan 16,28). Svou smrtí a Svým zmrtevýchvstáním tam Svému lidu připravil místo. Odtamtud zase brzo přijde a zavolá k Sobě všechny věřící; mrtví v Kristu vstanou a žijící budou proměnění. Opatření novým tělem půjdou všichni s Ním, v okamžení budou přeneseni do Otcovského domu. A tak budou navždy s Pánem.

Tento den Jeho vítězné slávy je už v blízké budoucnosti. Svět je plný neklidu a kolísání. Spousta věcí ukazuje na to, že člověk se nalézá v slepé uličce a se vši svou moudrostí neví, jak dále. Mnoho lidí dnes má jakési nedobré tušení, asi jako když se blíží veliká bouře.

Každý by si tedy měl položit otázku a dát si na ni odpověď: „Jak je tomu se mnou? Jsem připraven na příchod Ježíše Krista?“ Jedni, věřící, budou s Ním vtrženi do nebe, zatímco ostatní lidé, kteří Ho zavrhlí a Jemu se vysmívali, budou zanecháni k soudu, který pak na ně nevyhnutelně přijde.

Každý čtenář si může položit otázku: Kdyby Pán přišel právě nyní, když čtu tuto stránku kalendáře, byl bych vzat anebo zanechán?

6. červenec

Ej, všichni žizniví, pojdte k vodám, i vy, kteříž nemáte peněz. Pojdte, kupujte a jezte, pojdte, kupujte bez peněz a bez zaplacení víno a mléko.

Izaiáš 55,1

I

I když se to na první pohled nezdá, mnoho mladých lidí hledá pravé štěstí. Svět jim sice dnes nabízí všechno možné, ale oni jsou v hloubi svého nitra nespokojeni. Jsou syti způsobů moderního života.

Jeden evangelista to před časem zjistil, když se setkal s jednou mladou ženou. Přišla k jeho autu naplněnému traktáty a knížkami, zaparkovanému na náměstí. Přiznávala se, jaký má pokažený život, že stále hledá nějaký jiný svět pomocí narkotických prostředků, které jí slibují uměle vytvořený ráj, a hovořila také o své neuspokojené touze po lásce a pokoji.

Evangelista s ní mluvil o milosti, o spasení, které nabízí Pán Ježíš, ano, i o Něm, který dovede potěšit unavené a obtížené srdce. Potom jí nabídl zdarma jeden Nový zákon. Ona ho však odmítla, ale využila okamžiku, kdy nedával pozor a odcizila mu celou Bibli. Onen muž však omluvil ten zlý čin, když se ukázalo, že ona dvacetiletá, stísněná tmou tohoto světa, hledala a chtěla si přivlastnit celou pravdu. Pouhá část jí nestačila.

Když se dověděla, že „*marná jest pomoc lidská*“ (Ž. 60,13), vytušila, že jen Bůh může skrze Své slovo uspokojit její touhu po pokoji, světle a lásce. Věříme, že srdce té mladé ženy bylo čtením Bible naplněno a uspokojeno.

Víš, proč nevěřící lidé, posměvači a popírači živého Boha nenechávají Bibli na pokoji? Protože Bible nenechává na pokoji je. Ano, ona je Boží slovo a Bůh Své slovo vystrojil zvláštní mocí. Jaké změny už Boží slovo způsobilo v životě lidí! Jak mnohý člověk četbou Bible našel nejen odpuštění svých hříchů a věčné spasení, ale také úplně nový smysl pro svůj život.

A ještě jedno znepokojuje nepřátele Bible. Jeden z nich to vyjádřil takto: „Je jakási obava, která mi kazí jakoukoli radost v mém životě.“ – „A prosím tě, co to je?“ – otázal se ho jeho známý. – „Obávám se, že Bible má pravdu.“ – Ano, jestliže ta kniha je pravdivá, pak mnohé věci v ní, o nichž se dosud lidé domnívali, že jsou zastaralé a překonané, jsou nejužší aktuální. Pak skutečně je živý Bůh, pak skutečně je nebe, ale také skutečné peklo; pak hřích je opět tím, čím je v Božích očích: zlo, které na sebe přivolává soud a trest.

Ale s pravdou Bible je také spojena osoba Pána Ježíše. On není jenom nějaký šlechetný člověk, který kdysi žil a zemřel za své ideály. Ne, je Syn Boží, který se stal člověkem, aby byl Spasitelem a Vykupitelem ztracených lidí. Jeho smrt nebyla smrtí mučedníka, nýbrž smírcí a obětní smrtí za ty, kteří své hříchy a viny vyznají před Bohem. Ano, Bible našťestí je skutečně pravé Boží slovo!

7. červenec

Ej, všichni žizniví, pojdte k vodám, i vy, kteříž nemáte peněz. Pojdte, kupujte a jezte, pojdte, kupujte bez peněz a bez zaplacení víno a mléko!

Izaiáš 55,1

II

Těmito slovy dal Bůh skrze proroka izraelskému lidu povědět: Chci vám bez jakýchkoli podmínek a zcela zdarma dát „*milosrdenství Davidova přepevná*“ (3. v.).

Lidé mají přísloví: „Zadarmo je jen smrt.“ Chtějí tím vyjádřit asi tolik: Na zemi nikdo člověku nic nedá; chce-li něco mít, musí si to napřed získat namáhavou prací, anebo zaplatit; zadarmo je jen smrt!

Zamyslíme-li se nad takovou řečí, musíme především říci, že je velice lehkomyšlná. Boží slovo takto nemluví, ale říká nejmíše vážně: „*Odplata za hřích jest smrt,*“ (Řím. 6,23) a jinde: „*Uloženo (je) lidem jednou umřít, a potom soud.*“ (Žid. 9,27) Neměl by se každý hříšník zhroutit a hledat spasení, záchranu pro svou duši?

Výše uvedené přísloví je dále lež. Smrt požaduje lidský život; tedy není zadarmo. Avšak bez jakýchkoliv podmínek a úplně zadarmo Bůh uděluje člověku to největší jmění, které může získat pro tento čas i pro věčnost. Boží slovo praví: „*Všichni zajisté zhřešili a nedostává se jim (= nedosahují) slávy Boží. Spravedliví pak učinění bývají zdarma, milostí Jeho, skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu Ježíši.*“ (Řím. 3,23.24) Pojď tedy k Ježíši! Pojď takový, jaký jsi, bez skutků, ale s pravým pokáním a vírou v Jeho obětní smrt, a nalezeš spasení a pokoj!

Ani v naší společnosti nic není zadarmo; vše musíme zaplatit, ba někdy dokonce velice draho. V Božím království je tomu naprosto jinak. Bůh dává všechno, co chce dát, zdarma a nepožaduje žádnou protihodnotu. Ospravedlňuje hříšníka, který činí pokání, zdarma „*milostí svou, skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu Ježíši*“. A i víra, kterou k tomu hříšník potřebuje, je Boží dar (Ef. 2,8).

Čarodějník Šimon (Skut. 8) se domníval, že je možné za peníze dosáhnout schopnosti udělovat druhým lidem Ducha Svatého. Také Námán, vrchní velitel syrské armády, chtěl zaplatit za očištění od svého malomocenství deseti tisíci hřivnami stříbra, šesti tisíci šekely zlata a deseti proměnnými rouchy, avšak marně. Očekával jaksí od proroka Elizea nějaký veliký obřad, který musí doprovázet jeho uzdravení, a rozhněval se, když mu prorok po svém služebníku vzkázal, že se má sedmkrát ponořit do Jordánu a že pak bude čist. Tak „levný“ prostředek k uzdravení se Námánovi nelíbil, zvláště když řeky v jeho vlasti byly čistší než Jordán. Není to s tebou trochu podobné? Možná že se už dlouho snažíš dobrým životem, dobročinností nebo navštěvováním bohoslužeb dosáhnout věčné blaženosti. Jenže na to tvé dobré skutky nestačí, a proto Pán ti Svě spasení nabízí zdarma. Může to udělat, protože cena za vykoupení provinilého člověka už dávno byla zaplacená: na golgotském kříži tekla drahá krev Ježíše Krista – jediný prostředek k smíření s Bohem.

8. červenec

Patřte na kvítí (= Pozorujte lilie), kterak rostou; nedělej, aniž předou. Pravím pak vám, že ani Šalomoun ve vsi slávě své nebyl oděn jako jedno z těchto.

Lukáš 12,27

Boží slovo je plné obrazů, které nám mají usnadnit pochopení toho, co „*na srdce lidské nevstoupilo, co připravil Bůh těm, kteříž jej milují.*“ (1. Kor. 2,9) Často těmto věcem nevěnujeme náležitou pozornost a je nám to škodou. V dnešním verši Pán říká: „*Pozorujte*“ – neboť nestačí jen letmo se podívat – „*pozorujte lilie, jak rostou.*“ Chce nás takto přivést k tomu, abychom Mu ve všem důvěřovali. „*Nebudte pečliví o život svůj.. Otec váš ví, že těch věcí potřebujete.*“ Živí havrany, kteří nemají žádnou zásobárnu, a žádný král nikdy neměl na trůně tak slavné roucho jako lilie, která je odkázána na svého Stvořitele.

Každý věřící, který následuje Pána Ježíše, důvěřuje dobrotivosti Otce a přenechává Mu všechnu péči o své záležitosti, je jako taková polní lilie. V očích Pána má větší krásu než všechny krásné věci této země, které člověk obdivuje. On má Svou rozkoš v chudých duchem, kteří jsou bohatí ve víře. Oni jsou dědicové Jeho království. „*Pase mezi liliemi,*“ (Pís. 2,16) tam nalézá Svou rozkoš a Svě osvěžení. Kéž by každý z nás byl uprostřed obklopující nevěry „*jako lilie mezi trním*“ (Pís. 2,2)! „*Blahoslavení všichni, kteříž očekávají na něj!*“ (Iz. 30,18)

Jak velice je nám třeba žít v tomto světě nevěry s plnou důvěrou v Pána! Jakým svědectvím bychom byli svému okolí, kdyby na nás bylo vidět neochvějnou důvěru v péči a věrnost našeho nebeského Otce!

Byli to chudí lidé, jimž Pán, který sám kvůli nám se stal chudým, zvěstoval evangelium. Jejich starostí ze dne na den bylo: Co budeme jíst a pít a čím se odívat? Pán tak láskyplně obrací oči Svých posluchačů na Boží péči i o nejmenší věci ve stvoření. Avšak na to je třeba myslet nejen věřícím v chudobě, nýbrž také těm, kteří mají nadbytek. Neboť oboje zpravidla udušuje účinek Božího slova. Myslíme-li třeba na svádějící nabídky módy a na všelijaké možnosti k uspokojení našich přání, tedy je dobré a potřebné ztišit se před Bohem a zamyslet se nad nejobyčejnějšími květinami v jejich tiché kráse a pozorovat je. Poučují nás, že Bůh miluje skrytou krásu srdce. Chce vidět ve Svém lidu Pána Ježíše. Kdo však povoluje marnosti a klade přehnaný význam na odívání a tím na zevnějšek, zapomíná, že ani nejnádhernější Šalomounova roucha se nedala srovnat s liliemi na polích. Jak by také bylo možné srovnávat to, co udělali lidé, s krásou toho, co stvořil Bůh?

Ať jde o starosti chudoby nebo o pokušení bohatství, myslíme na tu slávu, která má být zjevena na nás! Pán si získal určitou slávu, kterou chce s námi sdílet. Již nyní jsme skrze vykoupení oblečení v roucho spravedlnosti; nalézáme se před naším Bohem a Otcem v postavení dokonalé spravedlnosti. Boží láska je vlita do našich srdcí. Dbejme, aby naše srdce v tom žila, a vše ostatní skrze Boží bázeň najde svou správnou míru.

9. červenec

Bůh vědění (nebo: znalosti) jest Hospodin, a jím jsou zvažovány činy.

1. Samuelova 2,3

Bůh zná a zkouší slova lidí, a jejich činy jsou jím zvažovány. To platí dokonce o jejich myšlenkách, jak říká žalmista: „*Ty znáš sednutí mé i povstání mé, rozumíš myšlení mému zdaleka.*“ (Ž. 139) Že tomu tak skutečně je, se zvláště nápadně ukázalo u chaldejského krále Balsazara. Když učinil svým knížatům velikou hostinu a chválil přítomné bohy zlaté, stříbrné, měděné, železné, dřevěné a kamenné a s opovázlivostí při té hostině znesvětil nádoby z jeruzalémského chrámu, byl na stěnu napsán Boží rozsudek nad ním: „*Mene, mene, tekel, ufarsin*“, což znamená: „*Sečten, sečten, zvážen, a shledán příliš lehký*“ (nebo: rozdělen).“ (Dan. 5,25+) Hned nato ho postihl soud.

I když Bůh ve Svě shovívající trpělivosti takový soud neprovádí vždy hned, přesto mají lidé k očekávání konečný soud u velikého bílého trůnu. Budou tam odsouzeni pro své myšlenky, slova a skutky, podle toho, co je psáno v knihách, a uvrženi do jezera ohně. Tomuto soudu může každý ujít, jestliže se svými hříchy, které učinil v myšlenkách, slovech a skutcích, přijde s upřímnou lítostí a pokáním k Bohu, vyzná je a odsoudí a uvěří v Pána Ježíše. Takovému jsou odpuštěny, protože Pán Ježíš na golgotském kříži učinil smíření za hříchy a Jeho drahá krev očišťuje od všelikého hříchu. Blahoslavený každý, kdo má odpuštění svých hříchů a ví, že jeho jméno je napsané v knize života, a nemá už proto k očekávání žádný soud!

„*Bůh vědění je Pán.*“ Jestliže někdo pevně drží tuto skutečnost a respektuje ji, zařídí před Ním také svou cestu a bude šťastným člověkem. Bude spolu s Pavlem říkat: „*Bohu pak známi jsme* (= zjevnými jsme se stali).“ (2. Kor. 5,11) Ví o vině a hříchu, ale zná také odpuštění. Zná Boží svatost, neboť ví, že „*Bůh jest světlo, a tmy v něm ni žádná není.*“ (1. Jan. 1,5) Zná však také Pána Ježíše, který se jemu, dříve nesvatému a nespravedlivému, stal spravedlností a svatostí a vykopením. Tento Ježíš Kristus je základem pokoje, předmětem jeho srdce, jeho radosti a jeho děkovaní. Jeho život patří potom Jemu, a tento Pán je mu pro všechno měřítkem a směrnicí.

„*Jím jsou zvažovány činy.*“ Lidé všechno posuzují podle toho, co vidí. Pán zvažuje srdce a vše, co z nich vychází. Vidí věci takové, jaké skutečně jsou. Toto musíme mít jako lidé stále na zřeteli, protože od přirozenosti nám stále jde o to, skrývat před Bohem sebe a své činy. Chceš-li mít pokoj a odpočinutí, pojď se všim, co máš, a co jsi, do světla velikého Boha. Vyznej Mu celou svou vinu a poznáš, že „*Bůh jest hojný k odpuštění.*“ (Iz. 55,7) Ten, kdo zde na zemi s Ním, velikým, svatým a spravedlivým Bohem dá všechno do pořádku, se nemusí bát soudu; takový „*na soud nepřijde*“, říká Pán Ježíš v Ev. Jana 5,24. Kdo v nynější době odhalí před Bohem svůj život, který Bůh i tak dobře zná, nemusí se bát, že jeho život jednou bude zjeven před velikým bílým trůnem. Může z vděčného srdce říkat: „*Ty jsi odpustil nepravost hříchu mého.*“ (Ž. 32,5)

10. červenec

Zkoušejte, co se líbí Pánu.

Efezským 5,10+

I

Naše sklony a zájmy jdou určitými směry, a my jsme stále v nebezpečí, že nebudeme dbát na to, zda se naše úmysly líbí Pánu. Také věci, které nejsou přímo zlé, nás mohou odvádět od Pána a to nikdy nemůže být podle Jeho vůle, kterou o nás má.

Naše pohnutky musí být především čisté. V tom se snadno můžeme klamat. Proto bychom měli tuto věc vždy zvažovat na modlitbě před Pánem. Dále bychom se měli varovat otázek, jako: „Kde říká Boží slovo, že to, co chci udělat, je zakázané?“ – anebo: „Jak daleko se mohu pouštět do té věci, abych se neposkrnil?“ Takové otázky totiž leží ve směru naší vlastní vůle, a to je vždy špatný směr.

Čím bychom se spíše měli zabývat, je toto: Bude se Pánu líbit to, co zamýšlím? Tímto směrem musí být zaměřené naše otázky – tak nám to říká i náš dnešní verš. Jde tedy nejen o to odvrátit se od toho, co Pána zneuctuje, anebo co nám škodí, nýbrž toužit po tom, co je Jemu ke cti a našemu nitru k užitku.

Podle Fil. 1,10 máme zkoušet, co je znamenitější, lepší. Která z různých možností mi více pomáhá a utvrzuje mne ve víře a v zbožnosti? A jestliže se to o některé věci nedá říci – neboť i o takových věcech musíme ve svém životě často rozhodnout – pak je otázkou, zda takový záměr je vůbec nutný. Nikdy by však neměl být na škodu našemu obecenství s Pánem. A konečně nesmíme z takového přezkoumání vyloučit žádnou složku našeho života. „By v slovu, v skutku, v obcování byl Ježíš, a ne jiný k znání.“

Efezští, kteří kdysi byli temností, ale potom světlo v Pánu, byli vybízeni, aby chodili jako synové světla, jehož ovoce spočívá ve vši dobrotě a spravedlnosti a v pravdě (Ef. 5,8.9). To platí i pro věřící v dnešní době. Ony vzácné druhy ovoce světla mohou být nesený tehdy, jestliže svůj život opravdu zkoušíme, zda se líbí Pánu, nebo ne, a to i v drobných věcech cesty všedními dny. Jestliže to děláme, budeme se jistě často muset rmoutit a odsuzovat se, ale přitom budeme mít vzácné, blahé obecenství s naším Pánem. Budeme jako kdysi Enoch mít svědectví, že „se líbíme Pánu“. Uposlechněme tedy pobídky Ducha Svatého a dobře zkoušejme, zda v našem životě a v našich navykých věcech není něco, co se Pánu nemůže líbit. A jestliže On nám něco ukáže, pak to okamžitě odsudíme, bez odkladu s tím skončujeme, aby našemu obecenství s Ním, jenž je svatý, nebylo už nic v cestě.

Možná že v tvém životě není nic nějak zvlášť zlého, nic, co by tvému okolí bylo nápadné; ale tvé srdce se opravdu neraduje, tvé svědomí ve skutečnosti není ve světle; tys neskoncoval se vším, co se Pánu nelíbí: proto tvé křesťanství je chatrné, svědectví mdlé, a duše pak strádá.

11. červenec

Zkoušejte, co se líbí Pánu.

Efezským 5,10+

II

Co se Pánu líbí, známe z Jeho Slova a Duch Svatý, který v nás přebývá, nám dává moudrost, abychom to poznali, a sílu, abychom to mohli uskutečnit. „*Kterékoli věci jsou pravé, kterékoli poctivé (= důstojné), kterékoli spravedlivé, kterékoli čisté, kterékoli milé, kterékoli dobré pověsti, je-li která ctnost a je-li která chvála, o těch věcech přemýšlejte.*“ (Fil. 4,8) – Jak rozsáhlá je to stupnice věcí, které se Pánu líbí! Budeme-li chodit jako „synové světla“, bude při nás také vidět „ovoce světla“, které je „ve vší dobrotě, a spravedlnosti, a v pravdě“.

Ale položme si také otázku, zda v našem životě, v tom, co se zjevuje navenek, nejsou nějaké věci, které se Pánu nelíbí? Něco, co neklamné Boží slovo odsuzuje – věci, které nemůžeme uvést do souladu s „dobrotivostí, spravedlností a pravdou“?! Kdyby tomu tak mělo být, tedy takové věci odsudme, a to se stejnou rozhodností, kterou potřebujeme ke konání všeho dobrého. A udělejme to ihned, bez váhání! Neotálejte s tím ani okamžik, i když jde o nějaké návyky nebo nějaká spojení, které máme rádi. Nějaká šetrnost nebo ohleduplnost tu rozhodně není na místě. Čím bezohledněji se postavíme ke všemu, co Pán neuznává, tím lépe. Jak neradostný a prázdný je život takového křesťana, který musí jít svou cestou jaksi sám, protože Pán mu nemůže dát blahé vědomí o Svě přítomnosti a Svém zalíbení!

Nikde nejsme v Písmě vybízeni zkoumat, co je hřích a co nikoli, neboť odpověď na takovou otázku velice záleží na stavu našeho svědomí, které k tomu však nikdy nemůže být použito jako měřítko. Naproti tomu jsme napomínáni, abychom zkoušeli, co se líbí Pánu, a „*jaká by byla vůle Boží dobrá, a libá, a dokonalá*“ (Řím. 12,2). S touto libou Boží vůlí bychom vždy měli být v souladu a tudíž nestavět, jak se to často děje, otázku: „Cožpak je to něco zlého?“ V samotné té věci nemusí být nic zlého, ale pomýšlení na to ukazuje, že se už plně nezaměstnáváme tím, co je nebeské, a že to už není jenom Kristus, jenž vyplňuje srdce. Jestliže začneme zkoumat, zda to či ono je hřích, je už při nás sklon odchylovat se od Boží vůle, a to by nás mělo vážně varovat. Naproti tomu jsme-li naplněni Kristem a přáním líbit se Mu, budeme všechny ostatní věci považovat za „*smetí*“. Avšak budou-li nás řídit staré pohnutky, bude to jistým znamením, že jsme opustili první lásku. Úpadek mezi svatými se dnes neprojevuje tolik hrubými hříchy, ale spíše v drobných věcech každodenního života, jimž jsme dříve nevěnovali žádnou pozornost. Zkoušejme tedy svá přání ve světle Božího slova, zda se líbí Pánu a odpovídají Jeho vůli!

12. červenec

Co tedy říkáme k tomu? Když je Bůh pro nás, kdo proti nám? Který ani vlastního Syna svého neušetřil, ale za nás za všechny vydal jej, kterak by tedy nám s ním všech věcí nedaroval?

Římanům 8,31.32+

Toto je veliká, ústřední pravda milosti: Bůh je pro nás, tj. na naší straně. Je pro nás, tím že dává, tím že ospravedlňuje a je zárukou, aby nás ve všech těžkostech a tísnivých zkouškách nic neoddelilo od Jeho lásky. On nejdříve dává: „*Který ani vlastního Syna svého neušetřil, ale za nás za všechny vydal jej.*“ Jak nesmírný to je dar! Pak už nic není příliš veliké, aby nám to s Ním nedaroval. Takový Bůh, který dal Svého Syna – takový Bůh už neodepře nic. Vše, co nám dává, je přece jenom ovoce smrti Jeho milovaného Syna, kterého On vydal za nás. – Avšak On potom činí ještě něco: „*Bůh jest (to), kterýž ospravedlňuje.*“ Zde se nepraví, že jsme před Ním ospravedlněni, nýbrž že On sám nás ospravedlňuje. Proto vůbec nezáleží na tom, kdo nás odsuzuje. Bůh i v tom je na naší straně.

Ale co třeba, jestliže vystanou nějaké těžkosti, pokušení, nebezpečí na cestě, nebo dokonce smrt? Co se týče toho, vítězství je více než jisté (Řím. 8,37+). Kristus šel touž cestou, a On je ve Své moci a lásce s námi. Nic nás nemůže odloučit od lásky Kristovy. Bůh je pro nás, je s námi. Plně nám oznámil Svou lásku v Kristu Ježíši. Tam nahoře jsou ovšem veliké moci – andělé atd. Mohou nás ony oddělit od Boží lásky? Nikoli, neboť také ony jsou jen stvořené bytosti. Ať tedy jde o stvoření v moci nebo v slabosti – nic nás nemůže odloučit od Boží lásky. Ona je mnohem jistější, mnohem silnější než každé stvoření. Nemůžeme a neměli bychom této lásce plně důvěřovat?

Jedna věřící žena, která záhy ovdověla a měla ve své rodině mnoho těžkostí, byla v nebezpečí, že sklíčeností upadne do depresí. Pokorně prosila Pána, slovy: „Ty přece nechceš, aby Tvoji vykoupění byli takhle sklíčení; pomoz mi dostat se z toho.“ Když skončila modlitbu, bylo jí, jako by jí Pán odpověděl: „Vezmi si list papíru. Na jednu stranu napiš seznam všeho, co tě sklíčuje a odnímá ti odvalu a radost. Na druhou stranu napiš všechna zaslíbení, která znáš, která jsem ti dal ve Svém Slově.“

Udělala to. Ale tu se vynořila otázka: A nyní – na kterou stranu se budeš dívat: na onu první nebo na tu druhou? Pomoc obdržíme jenom tehdy, jestliže seznam starostí a těžkostí obrátíme směrem dolů a vezmeme si k srdci, co nám Bůh zaslubuje ve Svém Slovu, např.: „*Vykoupil jsem tě, a povolal jsem tě jménem tvým. Můj jsi ty.*“ (Iz. 43,1.2) – „*Nikoli nenechám tebe, aniž tě opustím.*“ (Žid. 13,5) – „*Milováním věčným miluji tě, pročež ustavičně činím tobě milosrdenství (= dobrotivost svou).*“ (Jer. 31,3)

Ona žena uposlechla pokynů Pána a mohla hrozivou sklíčenost přemoci. Neměli bychom si počínat také tak? Drž se pevně zaslíbení Páně a nedej se přemoci starostmi!

13. červenec

Ale bojím se, aby snad, jakž onen had svedl Evu chytrostí (= lstí) svou, tak nebyly porušeny (nebo: odvráceny) ***mysli vaše od prostoty, kteráž jest v*** (= jednoduchosti vůči) ***Kristu.*** 2. Korintským 11,3

I

Věřící je vysvobozen z moci a otroctví satana; tím více se však má mít na pozoru před jeho lstí. Neboť právě proto, že obrácený je milostí spasen a stal se Božím dítětem, snaží se satan, aby ho znovu zapletl do svých léček a přivedl k pádu. A podaří se mu to, jakmile přestaneme s prostým srdcem hledět na Pána a zůstávat v Jeho blízkosti. Zkoušejme tedy, co naplňuje naše srdce a čím se zaměstnává. Není-li před naší duší Kristus, jsme ve velikém nebezpečí, že podlehneme útokům nepřítele a nastavíme sluch jeho lákání. To nám uškodí, ba možná způsobíme i pohanu tomu drahému jménu, podle něhož jsme nazýváni, a které by nám mělo být nade vše vzácné. Pán nám opakovaně říká: „*Bděte a modlete se, abyste nevešli v pokušení.*“ (Mk. 14,38; 1. Petr. 5,8.9) Mnozí věřící byli jako mladí křesťané nesmírně šťastní v jednoduché víře v svého milovaného Pána a Spasitele. Měli stálé, vřelé obcenství s Bohem a vyjadřovali svou závislost na Něm modlitbou. Jakmile však svět, pozemské věci, čest a chvála od lidí, vyšší školy apod. začnou působit svými jedovatými vlivy, mění se dříve tak milý obraz věřícího v opak. Předtím tak šťastní lidé ztrácejí svou jednoduchost a ubohé srdce naplňují pochybnosti všeho druhu. Namísto, aby věřili, chválili a velebili – pochybují, stěžují si, stýskají, kritizují. Jejich mysl byla zkažena a odvrátila se od jednoduchosti vůči Kristu. A jakmile je jednou zrak odvrácen od Krista, je pro satana snadné obrátit ho k světu a naplnit takové srdce jeho věcmi. Jaká to je pak škoda a ztráta!

U pobřeží Irska ztroskotala kdysi z neznámých příčin loď a potopila se. Kapitán byl zkušený, prozíravý námořník, a ani počasí nebylo špatné, takže se nedalo vysvětlit, proč se loď odchýlila od správného směru plavby. Potápěč vyslaný k vraku lodi odtamtud vynesl kromě jiných věcí také kompas, při jehož bližší prohlídce se zjistilo, že uvnitř jeho krytu je nepatrný kousíček oceli – ulomená špička kapesního nože. Nějaký námořník zřejmě při čištění kompasu použil kapesního nože a přitom, aniž si toho povšiml, ulomil jeho hrot. Tento nepatrný kousek oceli stačil působit na jehlu kompasu a tím odvést loď od správného směru. Není v této události vážné varování nám všem? Drobná, nepatrná cizí věc v našem srdci je může odvést od Pána. Odklon může být nejprve velice nepatrný, ale čím déle pokračujeme v takové špatné cestě, tím více se budeme vzdalovat od našeho skutečného cíle. Vpusť jen maličký kousek světa do svého srdce a ztratíš ze zřetele Krista. Jestliže to cizí těleso ze svého srdce ihned neodstraníš, nemůžeš vědět, jak tvá cesta skončí. Je možné, že ztroskotáš ve víře (1. Tim. 1,19), protože tvým cílem už nebude Pán. Odstraň tedy a odlož „*všeliké břemeno, i snadno obkličující* (nebo: zaplétající) *nás hřích*“ (Žid. 12,1), aby jehla tvého kompasu ukazovala jenom správným směrem. /pokračování 22. 7. /

14. červenec

Bůh... nyní přikazuje lidem, aby všichni všude pokání činili, protože stanovil den, v kterém souditi bude všechen svět v spravedlnosti skrze toho muže, kterého k tomu určil, a všechněm o tom podal (zcela) jistý důkaz (anebo: všem nabídl víru, poskytl možnost uvěřit), *vzkřísiv jej z mrtvých.* *Skutky ap. 17,30.31+*

Zmrtvýchvstání Pána Ježíše také varuje!

Když první lidé zhřešili, stala se země místem, kde vládne lež, bezprávi, zlo a násilí. Každý, kdo chodí s otevřenýma očima, rozezná, že tzv. „pokrokový vývoj lidstva“ je pouhá pohádka. Nejsme s to potřít ani aspoň potlačit moc zla, které jsme sami rozpoutali. Protože kořeny zla nosí každý v sobě a „*všeliké myšlení srdce (člověka) jest jen zlé po celý den*“ (1. M. 6,5+). Na této zemi byl jen jeden člověk, jenž byl výjimkou: člověk Kristus Ježíš. Ale lidé Ho nechtěli přijmout, nýbrž snažili se zahladit tuto živou obžalobu, která svědčila proti nim. Proto Ho ukřižovali. Když byl rozsudek vykonán a On položil Svůj svatý život, dali Ho do hrobky ve skále. Vchod opatřili těžkým kamenem a mimo to ho ještě zapečetili a dali hlídat římskými vojáky. Ale Bůh vzkřísil Ježíše Krista z mrtvých. Došlo k zemětřesení, jeden anděl Páně sestoupil a odvalil kámen. Strážní byli jako mrtví. Ježíš skutečně vstal z mrtvých! Ježíš žije, zvítězil! To je ten důkaz, který Bůh dal lidem, že On, Boží Syn, je Bohem ustanoven, aby jednou soudil celý zemský okrsek, tj. všechny lidi. Tehdy usvědčí všechny bezbožné ze všech skutků jejich bezbožnosti, které lidé bezbožně páchali, a ze všech tvrdých slov, která proti Němu mluvili bezbožní hříšníci (Juda 15. v.). Dej se tedy varovat! Obrat se ještě dnes!

Nezapomínejme, že Bůh existuje. Je to Bůh lásky, ale též spravedlivý Soudce, před nímž budeme brzy muset skládat účty ze svého života (Řím. 2,5.6).

Nezapomeňme, že před Ním jsme vinni. Všichni lidé zhřešili, a proto se nemohou Bohu líbit (Řím. 3,23).

Nezapomínejme, že smrt jednou neodvratně skutečně přijde. A že po smrti bude soud. Jednoho dne musí každý opustit tuto zem. Ten, kdo není spasen, si nemůže s sebou vzít nic jiného než břemeno svých hříchů.

Nezapomínejme, že Bůh nyní přikazuje všem lidem, aby činili pokání. Toto musíme učinit dnes.

Především ale nezapomínejme, že Bůh nás miluje a že poslal Svého Syna, aby na kříži učinil smíření za naše hříchy. Miluje nás takové, jací jsme: bez ohledu na velikost naší viny a na délku a zatvrzelost našeho odporu proti Jeho pozváním a vybidnutím přijmout spasení. Dvou věcí je třeba, abychom mohli být spaseni a tím se stali Božími dětmi: uznání a vyznání své hříšnosti a viny, a víra v Pána Ježíše a v Jeho dílo vykoupení na Golgotě.

A my všichni, které Bůh vykoupil, Mu nezapomínejme děkovat a vzdávat Mu poctu a vypravovat lidem kolem sebe o našem Spasiteli a Pánu.

15. červenec

Aby se obrátili od temnoty ke světlu, a z moci satanovy k Bohu, aby hříchů odpuštění a díl s posvěcenými vzali skrze víru, kteráž jest ve mne.

Skutky ap. 26,18

Co je vlastně obrácení?

Je to v životě člověka obrat o 180 stupňů (tj. „čelem vzad!“). Člověk se obrací od svého dosavadního života bez Boha směrem k Pánu Ježíši. S obrácením je úzce spjaté pokání. Tím není míněno nějaké trýznění se, nýbrž změna smýšlení o Bohu a o sobě. Jakkmile dopadne do duše Boží světlo, člověk si rázem uvědomí, že nemá co činit s nějakým „milým“, nýbrž se svatým a spravedlivým Bohem. Cítí, jak jeho dosavadní život, i když se všelijak snažil, nemůže před Bohem obstát.

Jestliže se někdo obrátí k Bohu s takovým srdcem, Bůh mu odpustí jeho hříchy. Udělí mu spasení skrze víru v Pána Ježíše, který jako zástupce hříšníků vzal na sebe jejich trest a zemřel na kříži.

Pravé obrácení je věc viditelná. Okolí takového obráceného si povšimne určité změny v jeho myšlení. O nově obrácených křesťanech v Tesalonice se v Bibli praví, že se obrátili od model k Bohu, aby sloužili Bohu živému a pravému a očekávali Syna Jeho z nebe. V životě těchto bývalých pohanů bylo jasně vidět křesťanské ctnosti: víru, lásku a naději (1. Tes. 1,9.3).

Jedna stará Čiňanka, která se obrátila k Bohu, přinesla misionářovi desku svých předků – dřevěné prkno, na němž byla vyřezána jména jejích prarodičů až do šestého pokolení. Dříve před tou deskou pravidelně pálívala obětní kadidlo. Nyní však prosila misionáře, aby to dřevo spálil. Potom mu přinesla krásný kamenný hrnec, v němž kdysi bývalo ono kadidlo, a žádala misionáře, aby ho také zničil. „To snad není třeba,“ míní tento. „Vždyť ten pěkný hrnec můžete docela dobře používat jako vázu na květiny.“ Stará žena se na chvíli zamyslela, a pak řekla: „Ne, učiteli, to ne. Ten hrnec je poskvřeněn modlářstvím a já už nechci mít ve svém domě nic, co by bylo spojeno s modloslužbou. Můj dům musí být celý pro Ježíše.“ Vyšla pak s tím hrncem ven a rozbila ho na kusy.

Takhle rázně máme jednat i my. Naše srdce a náš dům musí patřit jenom Ježíši. Nemáme Mu dávat jenom půlku srdce a v druhé skrývat něco, co patří do říše hříchu. Se zlem musíme rázně skoncovat, neboť jinak se ono bude pokoušet znovu být nad námi pánem. „*Koupeni jste za mzdu (= /vysokou/ cenu, tj. byli jste draze vykoupeni)*“ prohláší Písmo (1. Kor. 6,20; 7,23). Ano, patříme tedy bezvýhradně, úplně Tomu, který za nás zaplatil vysokou cenu Svě krve.

16. červenec

Boží snášenlivost (= shovívavost) čekala za dnů Noe, zatímco byl připravován koráb.

1. Petra 3,20+

Nikdo rád nečeká. Čas jsou peníze, říká se. Čekáním se většinou nic nevydělá, ale může se jen ztratit. A trpělivost k čekání dnes lidé při napjatých nervech už také nemají. Nepřijede-li autobus na minutu přesně, bývají popuzeni. Jestliže se proud aut při změně signálu na zelenou ihned nedá do pohybu, někteří řidiči troubí. Zvláště obtížné bývá čekání při nějakém ujednání, jestliže druhá osoba nedodrží sjednaný čas.

My nedokážeme čekat, ale Bůh musí na nás lidi čekat často mnoho let. Noe kdysi kázal plných sto dvacet let, že přijde soud. Stavba korábu byla pro všechny nepřetržitým pozváním dostat se do bezpečí. Po této dlouhé době to bylo jen 8 lidí, rodina Noe, kteří přijali spasení, kteří byli zachráněni. A dnes?

„Pán... shovívá nám, nechtě, aby kteří zahynuli, ale všichni ku pokání se obrátili.“ (2. Petr. 3,9) Pán Ježíš ještě věrně a trpělivě čeká na nás všechny, veliké i malé, chudé i bohaté, domněle spravedlivé nebo hříšné, a to se srdcem, které je připraveno každého přijmout.

Ano, měli bychom se skutečně zhrozit, že jsme Pána nebe i země nechali tak dlouho čekat, že nám tak mnohé bylo důležitější než Pán Ježíš. Kéž bychom se už nikým a ničím nedali zdržet a šli k Němu! Jakmile Jeho trpělivá shovívavost skončí – a to může být už zítra – bude navěky pozdě.

Mnoho lidí klade otázku: Kdyby byl nějaký Bůh, jak by mohl dovolit takovou bídu, surovost, křivdy a prolévání krve? Tato otázka není neoprávněná, ale nebyla by kladena, kdyby lidé četli Bibli, svaté Boží slovo. Brzo by totiž poznali, že hříchem prvních lidí v ráji vznikla mezi Bohem a lidmi obrovská propast. Od té doby se člověk nalézá pod mocí satana, kterému věřil více než Bohu. Satan je nyní „kníže tohoto světa“. On je to, jenž rozpoutává války a vede lidi proti sobě. Je to krutý tyran a člověk je jeho otrok. Cukrový pamlsk a karabáč – sladký život v hříších a bezmezná bída, jsou jeho heslo.

Bůh nechává lidi, kteří se od Něho odvrátili, jít jejich cestou, ale přijde den, kdy všechny přivede na soud (Skut. 17,30.31). Přesto Mu však lidé nejsou lhostejní. *„Neboť tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“* (Jan 3,16) On nenávidí hřích, ale má rád hříšníka. Každého zve a žádá, aby vírou přijal Ježíše Krista Spasitele, Zachránce a Vykupitele. Jen tak může být člověk zproštěn soudu a dostane místo ve věčné Boží slávě. Je to Boží shovívavost, která dosud oddaluje soud, aby hříšníci ještě mohli být spaseni. Také před potopou Bůh čekal, zda se ke kázání Noe lidé obrátí. Žel že bylo zachráněno jen osm lidí – všichni ostatní zahynuli.

17. červenec

Žádného díla robotného (= služebného) nebudete dělati. Ale obětovati budete oběť ohnivou Hospodinu za sedm dní.

3. Mojžíšova 23,7.8

Lid je shromážděn kolem Hospodina v praktické svatosti založené na dokonaném vykoupení, a zatímco je takto shromážděn, libá vůně oběti vystupuje z izraelského oltáře k Izraelovu Bohu. Je to krásná ukázka svatosti, kterou Bůh očekává v životě Svého vykoupeného lidu. Je založena na oběti a vystupuje vzhůru v přímém spojení s líbeznou vůní Kristovy oběti. „*Žádného díla robotného (= služebného) nebudete dělati. Ale obětovati budete oběť ohnivou.*“ Jak ostrý je to rozdíl: služební práce lidských rukou a sladká vůně Kristovy oběti!

Praktickou svatostí Božího lidu není nějaká služebnícká práce, nýbrž jejich zjevování Krista životem skrze moc Ducha Svatého. „*Mně zajisté živu býti jest Kristus.*“ (Fil. 1,21) Tak je to nejvýstižněji vyjádřeno. Kristus je náš život a každé projevování toho života podle Božího úsudku dýchá plnou líbeznou vůní Krista. Podle lidského úsudku to může být velice nepatrná věc, ale protože to je projevování Krista, jenž je naším životem, je to Bohu nevýslovně vzácné. Vystupuje to vzhůru k Bohu a nikdy nemůže být zapomenuto. V životě věřícího se utváří „*ovoce spravedlnosti, nesené skrze Ježíše Krista*“ (Fil. 1,11) a žádná moc této země ani pekla nemůže zabránit jeho líbezné vůni, vystupující k Božímu trůnu.

Je třeba, abychom hluboce zvážili rozdíl mezi každou „služebníckou prací“ a projevováním života Krista. Ten předobraz je velice výstižný. V celém izraelském shromáždění úplně ustala práce rukou, ale vzácná vůně zápalné oběti vystupovala k Bohu. Toto měly být dva veliké charakteristické rysy slavnosti nekvašených chlebů. Práce rukou člověka se zastavila a vůně oběti vystupovala vzhůru – a to byl předobraz života věřícího v praktické svatosti. Jaká vítězoslavná odpověď je to jak zákonnickému člověku, tak popírači zákona! Ten první je umlčen slovy: „*žádného robotného díla*“, a druhý je zahanben slovy: „*obětovati budete oběť ohnivou*“. I ta nejvznešenější díla lidských rukou jsou jen „služebníckou prací“, ale sebemenší „ovoce spravedlnosti“ je k slávě a chvále Boží. Během celého života věřícího nesmí být žádná otrocká práce – nic, co by v sobě neslo ten odporový a snižující prvek zákonictví. Má tu být jen ustavičné zjevování Krista, působené a osvědčované mocí Ducha Svatého. V celém období těch „sedmi dnů“ druhé pravidelné izraelské slavnosti se nesměl vyskytovat žádný „kvas“. Namísto toho měla být Pánu obětována sladká vůně „oběti ohnivé“. Kež bychom plně pronikli do praktického naučení tohoto zvlášť pozoruhodného a poučného předobrazu!

18. červenec

A on (Samson) navrátiv se, oznámil otci svému a matce své, řka: Viděl jsem ženu v Tamna ze dcer filistinských, protože nyní vezměte mi ji za manželku... Tuto mi vezmi, neboť ona se mi líbí.

Soudců 14,2.3

Tato slova vyslovil muž, který byl zasvěcený (nazarej) Bohu. Samson se tu zřetelně postavil proti Boží vůli. Věděl, že si nesmí vzít za ženu tu, která je z cizího národa. Ale jemu to příliš nevadilo. Bylo mu také lhostejné, co si o tom budou myslet jeho rodiče. Ta žena se mu líbila, a tak se s ní chtěl oženit; nic jiného ho nezajímalo.

Zdalipak se my, věřící, také někdy nechováme podobně jako Samson? Známe v určité věci Boží myšlenky, ale jednoduše si jich nevšímáme, protože sami chceme něco jiného. V mnohých rozhodnutích každodenního života, ať v malých nebo velikých věcech, se pak projevuje naše svévole. Bůh však od nás očekává, že ve svém životě budeme všechno podřizovat Jeho vůli. Dal nám Své slovo, takže nejsme ponecháni v nevědomosti o Jeho myšlenkách. Odevzdáme-li se s plným vědomím Jeho rukám, budeme mít požehnaní. Naproti tomu půjdeme-li svou vlastní cestou a rozhodneme se podle svých vlastních přání a představ, budeme muset nést následky svého chování.

Samson velice brzo pocítil následky svévolnosti. Mohl si ve svém životě ušetřit mnohé utrpení a bídu, kdyby byl jednal tak, jak to odpovídalo jeho povolání jako Božího nazareje. On to však neudělal, a tak přišel den, kdy ho musela Boží síla opustit.

I s námi tomu tak bude. Bůh nám může žehnat a vystrojiti nás silou jen tehdy, jsme-li ochotní ve všem se podřizovat Jeho vůli.

Přání Samsona dokazuje, že Boží slovo pro něho nemělo skutečnou cenu. Jistěže věděl, že si nemá brát za manželku žádnou ženu z rodiny, která nepatří k Božímu lidu. Bůh přece řekl: „Nespřizníš se s nimi; dcery své nedáš synu jejich, a dcery jejich nevezmeš synu svému.“ (5. M. 7,3) Nevšímal si Božích nařízení; a také ho nezajímalo, jakou bolest a těžkost tím připraví svým rodičům. Rovněž nedbal na jejich napomenutí. Chtěl vidět naplněnu jen svou vlastní vůli. „Vezměte mi ji za manželku.“

Jak vážné je, jestliže mladí lidé právě v této tak nesmírně důležité otázce jednají podle vlastního názoru! Jaké dalekosáhlé následky pak z toho musí vzejít, jestliže muž při volbě své manželky (nebo žena při volbě svého manžela) nejen nedbají rady rodičů, nýbrž ani jasných výroků Písma svatého.

Neposlušnost bude mít vždy vážné následky. Samson se o tom přesvědčil velice brzo a i dnes platí zásada: „Cokoli rozséval by člověk, to bude i žiti (= sklízeti). Neboť kdož rozsévá tělu svému, z těla žiti bude porušení (= zkáza, záhubu).“ (Gal. 6,7.8.) Jak mnohá utrpení, bolesti a slzy a obtížená svědomí bychom si ušetřili, kdybychom cítili svou plnou závislost na Pánu a předávali Mu vedení ve všech otázkách svého života.

19. červenec

Kam se ubíráš, a odkud jdeš?

Soudců 19,17

Každý člověk se plaví se svou lodí života po oceánu času. K jakému cíli? Je celá řada míst, která bychom chtěli dosáhnout se svým člunem a většinou je také dosáhneme: dobré místo v zaměstnání, manželství a rodina, vlastní dům, dobří přátelé, úspěšné děti atd. Ale já mám nyní na mysli konečný cíl. Tam, kde oceán času přestane a začne břeh věčnosti, se dřívější dosažená místa stanou bezvýznamnými. Pak už zbývá jen otázka, ke kterému ze dvou přístavů jsme se plavili. Na břehu věčnosti totiž jsou jen dva přístavy: nebe a peklo.

A do jednoho z nich, do nebe, se se svou lodí života vlastním úsilím vůbec nedostaneme. Možná, že se mnou nesouhlasíš. Myslíš si asi, že všemožná námaha, kterou jsi až dosud vynakládal, přece nemůže být nadarmo. Naprosto tě chápu, ale přesto ti to k ničemu nepomůže. Neboť Bible říká: „*Všichni zajisté zhřešili, a nedostává se jim (= nedosahují) slávy Boží.*“ (Řím. 3,23)

Ale je tu přece jedna možnost. Je jeden kormidelník, který tě dovede zcela jistě do cíle, jestliže mu úplně přenecháš kormidlo své lodi. Je jím Ježíš Kristus. Jestliže Mu přímo, bez vytáček vyznáme svůj stav, že jsme ztracení hříšníci, přijde nám na pomoc. Vždyť řekl: „*Já jsem ta cesta... Žádný nepřichází k Otci, než skrze mne.*“ (Jan 14,6) Nechtěl by ses Mu cele svěřit?

Není rozdílu!

Při kontrole na poště v jednom menším městě se inspektor zeptal poštmistrové: „Seřizujete každé ráno poštovní hodiny podle časového znamení z rozhlasu?“ – „Ach, víte, pane,“ odpověděla, „od té doby, co u nás na kostele jsou nové hodiny, seřizují poštovní hodiny vždy jen podle nich.“ – Krátce poté, co vyšel z pošty, potkal inspektor kostelníka a řekl mu: „Vy ale máte na kostele krásné hodiny! Zdalipak jdou přesně?“ – „Zcela jistě!“ odpověděl tento s hlubokým tónem přesvědčení. „Já je stále kontrolovuji podle hodin na poště a ještě nikdy jsem nezjistil sebemenší rozdíl!“

Není tento příběh pro nás všechny velice poučný? Jak mnoho lidí se řídí podle svých spoluobčanů! Dělalí totéž, co oni, poněvadž se domnívají, že to tak asi bude správné a bude to bez problémů. Vůbec se neptají, zda cesta, po níž jdou, je správná. Slepě následují druhé lidi, až nakonec skončí tam, kam se vůbec nechtěli dostat.

Ještě je čas přezkoušet svou cestu a vyvodit patřičná rozhodnutí. Rozhodující otázkou je toto: vedla už tvá cesta přes Golgotu, kolem kříže Božího Syna? Jestliže ne, pak bys to měl nyní dohnat a v žádném případě to neodkládat. Jak vážné je, když Bůh musí o všech lidech říci: „*Všichni zajisté zhřešili...!*“ (Řím. 3,23)

20. červenec

Abyste chodili způsobem důstojným Boha, kterýž povolal vás do království svého a v slávu svou.

1. Tessalonickým 2,12+

Tessaloničtí nepřijali apoštolem zvěstované slovo evangelia jako lidské slovo, nýbrž, jak je pravda, jako Boží slovo. A toto Slovo pak dále působilo v oněch mladých obráčených tak, že v jejich životě se jasně ukazovaly skutky víry, úsilí lásky a vytrvalá trpělivost naděje. Celý jejich život spočíval na těchto třech sloupech: obrácení, služba Bohu a očekávání opětného příchodu Božího Syna z nebe. Tam, kde je oddaná láska k Pánu, není třeba mnoha pravidel a pokynů pro praktický život. V opaku k době zákona, kde Izraelita musel zachovávat veliké množství ustanovených pravidel a příkazů, křesťanský praktický život je shrnut ve slovech: „*způsobem důstojným*“. Jak obsáhlá jsou ta slova apoštola: „*způsobem důstojným Boha, kterýž povolal vás do království svého a v slávu svou*“! Zabývali jsme se už někdy blíže tímto vysokým povoláním?

Brzy nadejde okamžik, kdy Bůh ve Svém království všechno shromáždí pod nohy Pána Ježíše. Jemu, Králi králů a Pánu pánů bude pak podrobena všechno. Není to pro nás výsadou, že už nyní Ho smíme uznávat za Pána v našem životě? Jak vzácné Mu to musí být právě nyní, v době Jeho zavržení! Praktický život v zbožnosti a věrnosti Pánu bývá sice často spojen s utrpením a pronásledováním – tak to museli zakoušet i Tessaloničtí – ale víra uvádí utrpení nynější doby do spojení s budoucí slávou, která se má zjevit na nás. Brzy s Ním budeme moci sdílet nebeskou slávu a vladařské žezlo.

Za poslední války byla velice oblíbená kina. Pro mnohé byla téměř důležitější než každodenní chléb. Protože lidé prožívali tak mnoho tísnivého a smutného, utíkali se k jasů „stříbrného plátna“. Tam přece byla nádhera, smích, krása a sláva. – Dnes už lidé kino nepotřebují. Pomocí videofilmů se mohou doma utéci do jakéhokoliv vymyšleného světa, aby na čas unikli tvrdé, smutné a často beznadějně vypadající skutečnosti.

Poradím ti něco lepšího, než utíkat před skutečností. Přines svůj život Bohu a poslechni si, co ti nabízí. Zve tě, aby ses s Ním podílel na Jeho slávě. Ve Své lásce povolává hříšné lidi ke Své slávě. Vysvětlit ti to nemohu. Je to úžasné tajemství Jeho lásky. Ale to vím, že to není nic vymyšleného, žádné zdání, nýbrž skutečnost. Bůh sám nalezl způsob, jak provést Svůj plán. Bůh a hříšný člověk – to vlastně nejde dohromady. Ale On poslal Svého Syna, Pána Ježíše Krista, na tuto zem, aby na kříži zemřel za hříchy druhých. A Kristus tento těžký úkol splnil. Krátce před Svou smrtí ukřižovaný Spasitel zvolal: „*Dokonáno jest!*“ A nyní Bůh může každému, kdo k Němu přijde s upřímným vyznáním svých hříchů, odpustit. Ten, kdo uvěří, stane se Božím dítětem. A cílem této jeho cesty je „Boží sláva“. Jaký je to rozdíl od přeludů vymyšlených lidmi!

21. červenec

On je hlava těla, církve, kterýž jest počátek, prvorozený z mrtvých, aby on ve všem prvotnost držel.

Koloským 1,18

Pán a Jeho lid

Zde je nám ukázána osobní sláva Krista jako Pána nade vším, i nad Církví. A v Epištole Efezským čteme, že Církev je poddána Kristu (5,24; 4,5). Církev, kterou tvoří všichni vykoupení krví Krista, je Jeho Církev, Jeho dům, Jeho tělo; stůl uprostřed ní je Jeho stůl; pracovníci působící v Církvi jsou Jeho pracovníci. „*On dal některé (jako) apoštoly, a jiné (jako) proroky, a jiné (jako) evangelisty, a jiné (jako) pastýře a učitele.*“ (Ef. 4,11+) „*Rozdílná jsou přísluhování (= služby), ale tentýž Pán.*“ (1. Kor. 12,5) Zásady, jak se chovat, směrodatné pro všechny věřící, jsou v Jeho slovu. – Všichni znovuzrození věřící tvoří jedno tělo, jeden dům a mají tedy jen jednoho Pána, jednu Hlavu – Krista. Proto jsou všichni povinni uznávat Jeho autoritu. A jestliže to dělají, ostříhají jednotu Ducha. Všichni jsou shromážděni kolem jednoho stolu a vyjadřují tam svou jednotu, „*poněvadž jeden chléb, jedno tělo mnozí jsme*“ (1. Kor. 10,17). Všichni budou uznávat Pánem povolané pracovníky a budou jim poddáni a budou také vzájemně poddáni jedni druhým v bázni Krista (Ef. 5,21+).

U prvních křesťanů bylo takovéto uznávání autority Krista, neboť „*přišla na všelikou duši bázeň*“ (Skut. 2,43). Nebyla to nějaká bázeň služebníků, nýbrž spíše pramenila z živého vědomí, že Pán je přítomen v jejich středu. – Kéž bychom toužili uskutečňovat tyto věci i v nynějších dnech!

Dříve se mělo za to, že země je bez pohybu a že je středem, kolem něhož se otáčejí vesmírná tělesa. Avšak později se zjistilo, že země se otáčí kolem slunce a že ono je středem naší soustavy.

Podobně je možné mýlit se i v duchovním životě a dělat z člověka střed všeho stvoření, zatímco ve skutečnosti je to Kristus, jenž je středem všech Božích myšlenek a rad (plánů) a Pánem nade vším, co je stvořeno. Jestliže činíme oním středem člověka, olupujeme Boha a Jeho Pomazaného o čest a připravujeme se pro tento čas i pro věčnost o Jeho požehnání.

Také jako věřící se musíme učit, že Kristus musí mít vždy první místo. Kristus oslavil Boha v životě i v smrti, proto také Bůh Ho oslavil a vyvýšil po Své pravici nad všechny mocnosti, a dal Mu první, nejvyšší místo. Blahoslavený, kdo se z toho raduje; takový se klaní Bohu Otci skrze Ježíše Krista. Ano, je to úžasná milost! Jak krásné a požehnané, jestliže Kristus, Pán, tvoří stále více střed všech našich myšlenek, slov a skutků!

22. červenec

Ale bojím se, aby snad, jakž onen had svedl Evu chytrostí (= lstí) svou, tak nebyly porušeny (nebo: odvráceny) **mysli vaše od prostoty, kteráž jest v** (= od jednoduchosti vůči) **Kristu.** 2. Korintským 11,3

II

Srdce všech spasených by měla být s jednoduchostí (prostě) zaměřena na jejich Pána a Vykupitele a jejich každodenní život a cesta by se měly vyznačovat věrnou oddaností, ochotnou poslušností a radostnou vděčností. Ale žel, ve skutečnosti tomu někdy bývá jinak! Dáblu, tomu „starému hadu“ se podařilo uvést mezi věřící mnoho světského smýšlení, tíhnutí k viditelným věcem, přizpůsobování se světu, ba i hříchu a zkaženosti. Všeobecný duchovní stav je velice nízký. Pojmy o tom, co se sluší na křesťana, a co nikoli, jsou zmatené a daleko vzdálené od měřítko Božího slova.

Obava, kterou věrný apoštol Páně vyjádřil v dnešním verši, je dnes rozsáhlou měrou naplněna. Kníže tohoto světa nabízí všechno, aby věřící klidně dál pokračoval v takovém svěťáckém stylu. Stačí mu to. Více ani nežadá, neboť srdce takových jsou „odvrácena od jednoduchosti vůči Kristu“, který nás miloval a vydal sebe za nás. Kéž by mezi námi došlo k všeobecnému probuzení! Kéž by se oči otevřely a poznaly vzdálenost a ochladnutí, k němuž došlo mezi mnohými věřícími a jejich Spasitelem, který je tak věrně miluje! U Evy satan ve své lsti použil žádost očí, žádost těla a pýchu života, aby ji svedl k neposlušnosti. A podnes jsou to tytéž věci, které stále používá.

Když se Eva stala obětí satanova podvodu, ztratila svou jednoduchost či bezelstnost vůči Bohu. Namísto aby člověk byl jako Bůh, jeho mysl se zkazila a stala se přístupnou všem zlým vlivům. S jakou trpělivostí a shovíváním ho Bůh od té doby snášel, až nakonec, když se všechno úsilí ukázalo marné, provedl soud, který patřil hříšným lidem, na Svém vlastním Synu. Nyní každý, kdo se s lítostí uchopí Kristovy oběti, je „nové stvoření“ (2. Kor. 5,17). Je schopen jednoduše následovat hlasu dobrého Pastýře; kdyby šel za někým cizím, nebyla by to už „jednoduchost“.

U Korintňanů byly již při obdržení prvního dopisu nedostatky v „jednoduchosti vůči Kristu“. Došlo mezi nimi k roztržkám a svárům, protože se hlásili k různým osobám. Apoštol se v 1. a 3. kapitole snaží uzdravit je od toho. Jak vážná jsou ona tři slova: „Rozdělen-li jest Kristus?“ (1. Kor. 1,13) Ve 12. kapitole jim ukazuje, že všechny údy tvoří s oslavenou Hlavou jeden celek, Krista. Nad tím by se dnes měly zamyslet všechny Boží děti. Každá roztržka je namířena proti Pánu. Ale obava apoštola v dnešním verši se týká jedné ještě horší věci. Byli to falešní apoštolé, lstiví dělníci, služebníci satana, jejichž snahou bylo kazit svědectví. Korintští zřejmě neměli tolik chápavosti, aby toto rozeznali. K takovému stavu dojde, jestliže nejsme „(úplně) *spojeni jednotejnou myslí a jednotejným smýšlením*“ (1. Kor. 1,10+). Tam, kde není jednoduchost (přímost, rovnost), bývá mnoho nerovností a záhybů, a v nich může také být mnoho nečistoty. „Jednoduchost“ vůči Kristu toto nikdy nedovolí a nestrpí. /pokračování 30. 7. /

23. červenec

Bázeň Hospodina jest vyučování k moudrosti, a cti předchází pokora. Přísloví 15,33+

Každý výrok a každý úsudek Písma svatého je pravdivý a dokonalý na rozdíl od myšlenek a názorů lidí, kteří si myslí, že mohou všechno posuzovat a kritizovat. Proto je pro věřícího tak důležité řídit se výhradně Božím slovem. Jenom ono může opravdu utvářet naše srdce a činit nás použitelné pro Pána a Jeho věc. Věřící pokorný srdcem poznává vždy zřetelněji, že vzdor všemu, co ho obklopuje, Bůh provádí plány Své vůle a činí, že všechny věci spolupůsobí k blahu a ve prospěch těch, kteří Ho milují a jsou podle Jeho předuložení povoláni. Toto úplnější poznání Boha a Jeho cest působí pokoru a podřizování se.

Ačkoli ve svém duchu lká a truchlí nad zlomyšlností lidí, nad zavrhováním Krista těmi, které má rád, a také nad mnohými chybami těch, kteří nesou Kristovo jméno, muž víry je klidný a žije uprostřed toho všeho s Bohem a vše přenechává Jeho vůli. Při našeptávání nepřítele stejně jako při jeho nejhlasitějším zuření smí slyšet hlas svého Otce; při nepatrné krivdě, která se mu děje, stejně jako při hrubých urážkách a příkořích, která jsou mu činěna, může vidět Otcovu ruku.

Nezávidí světu jeho bohatství, ani zlým lidem jejich blahobyť. Všechna jeho síla a pomoc jsou v živém Bohu. Může se na Něho obracet, v Něm odpočívát, radovat se a s Ním chodit, jsa vyvýšen nad boje a nepokoje této země. Avšak můžeme si být jisti, že z takového stavu požehnání se radují jenom ti, kteří takto znají Boha a kteří vědí, že On provede skryté rady Své lásky, i když třeba zlo a bezbožné plány lidí se zdají nabývat převahy. Hlas Otce, ruka Otce, vůle Otce a předsevzetí Otce probouzejí a uchovávají tichou a pokornou mysl.

Geniální vynálezce telegrafu, Američan Samuel Morse (1791-1872) byl jednou dotázan, zda se při své práci také někdy dostal do situace, že nevěděl, jak dál. „Ovšemže,“ odpověděl, „a více než jedenkrát.“ – „A co jste tedy dělal?“ – „Povím Vám to důvěrně, protože veřejně jsem to ještě nikdy neřekl. Když jsem nevěděl, jak dál, prosil jsem Boha o světlo.“ – „A dostalo se vám pak skutečně světla, o které jste prosil?“ – „Ano,“ odpověděl Morse, „a mohu vám také říci, že se mi vůbec nezdálo, jako bych vykonal něco obzvláštního, i když mne v mé vlasti a v Evropě zahrnovali poctami. Je pravda, že jsem objevil cenné využití elektřiny, protože tento vynález Bůh chtěl lidem dát. Použil mne.“ Morseho první kniha o jeho vynálezu měla název: „Co učinil Bůh.“

Jak je krásné, že tento učený muž ve všem vzdával čest Bohu. Byl jistě bohobojný a svým smýšlením potvrdil pravdu Písma: „Cti předchází pokora.“

Dnes to vypadá naprosto jinak. Kde je ještě velikému Bohu vzdávána čest za veliké vynálezy a objevy v různých oborech? Často se naopak lidé povyšují nad Boha, pokud Ho vůbec ještě ve své mysli nechají existovat. Není pak divu, že člověk se stále víc a víc od Něho vzdaluje! Bázeň Boží je počátek moudrosti, i pokud jde o věčnost. Je hrozné, jestliže tu někdo chybuje za cenu své duše!

24. červenec

Proto obletež se jako vyvolení Boží, svatí, a milí, v srdečné milosrdenství, v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost (= mírnost), ***dlouhočekání*** (=trpělivost).

Koloským 3,12

Kdo jsou tito „vyvolení Boží, svatí a milovaní“? Snad jen oni první křesťané z doby apoštolů? Nikoli. Jsme to my všichni, kteří jsme byli evangeliem přivedeni ke Kristu a chceme v tomto zlém světě opravdu žít jako Jeho učedníci.

Jako věřící jsme vyvoleni pro slávu Jeho přítomnosti. Znovuzrozením jsme obdrželi přirozenost z Boha a tím jsme se stali svatými a milovanými. Nuže Bůh od nás nyní očekává, že budeme ukazovat navenek tytéž rysy, které se jevily na Pánu Ježíši. Vždyť jsme obdrželi stejný život z Boha, jako má On.

Pán Ježíš byl v hloubi nitra pohnut nad lidmi, měl lítost nad jejich bídným stavem. Je to vidět i na nás? Byl dobrotivý; to znamená dokonale dobrý a dokonale přívětivý ve Svém chování k lidem, i vůči těm, kteří k Němu přišli nelaskavě a s převrácenými názory. Byl dokonale pokorný – On, Stvořitel, jemuž sloužili andělé – takže dokonce požádal u studnice jednu hříšnou ženu o trochu vody. Byl dokonale mírný i tam, kde nějaký člověk k Němu přišel s nenávisť. Tam, kde my tak rychle ztrácíme trpělivost, byl ve všem dokonale shovívavý. Ukázal, co je Boží přirozenost a podstata.

Jenže Bůh dal nyní tuto přirozenost i nám. Ten nový život v nás je Ježíš Kristus. On, jenž takto žil, je tentýž, kdo ve mně přebývá a chce ve mně tyto věci rozvíjet. Na mně je, abych se pokládal za mrtvého hříchu. Potom bude Kristus v mém životě viditelný.

Bůh oslovuje ve Svém slově všechny, kteří srdcem uvěřili v Jeho Syna, jako „svaté“. – I kdyby jejich minulost před obrácením byla všelijaká, říká jim: „*Obmyti jste, posvěceni jste, ospravedlněni jste ve jménu Pána Ježíše Krista a v duchu* (= skrze Ducha) *Boha našeho.*“ (1. Kor. 6,11) Ale my nejsme jenom „posvěceni“, nýbrž v Žid. 3,1 jsme osloveni též jako: „*bratři svatí, povolání nebeského účastníci.*“ Boží napomenutí, abychom žili věrně, je zdůvodněno skutečností, že jsme „*oblékli toho nového člověka, podle Boha stvořeného, ve spravedlnosti a svatosti pravdy*“; naše činy a náš život tedy mají být takové, „*jakž sluší na svaté*“ (Ef. 4,24; 5,3). To, čím jsme se stali skrze Boží milost, že jsme „*svatí, a milí*“, máme prakticky dokazovat i v životě jako „*synové světla*“ a jako „*synové milí*“ (Ef. 5,1.8). Bůh nám říká: „*Svatí buďte, neboť já svatý jsem!*“ „*Pokoje následujte se všechněmi a svatosti, bez níž žádný neužije Pána.*“ (1. Petr. 1,15.16; Žid. 12,14) Kéž bychom všichni, kteří patříme Pánu Ježíši, den co den i každou hodinu dbali na to, že jsme svatí a Bohem milovaní! A jako kdysi bylo na přední straně čepice velekněze na plechu z ryzího zlata jasně a zřetelně napsáno: „*Svatost Hospodinu!*“ (2. M. 28,36), i my na základě Boží svatosti a spravedlnosti, již se nám dostalo, máme být světu v praktické spravedlnosti a svatosti jako svaté kněžstvo (1. Petr. 2,5) svědectvím o tom, že nejsme z tohoto světa (Jan 17,14). Držme se daleko od jakéhokoli druhu zla (1. Tes. 5,22+), konajíce posvěcení (= dokonávajíce svatost) v bázni Boží (2. Kor. 7,1+).

25. červenec

Kdo žízní, přijď, a kdo chce, naber vody života zdarma.

Zjevení 22,17

To je jistě přátelské a naléhavé pozvání. Je určeno každému, kdo skutečně cítí žízeň. A to, co je nabízeno, je nabízeno zdarma. Kdo by také mohl zaplatit cenu za vodu života? Jeden ji zaplatil, Ježíš Kristus, Boží Syn. Aby hříšný člověk mohl obdržet věčný život, On, Svatý, musel zemřít. Na golgotském kříži byl položen základ, na němž každý, kdo chce, může přijít a napít se. Tam bylo učiněno smíření za cizí vinu, plné a rozsáhlé smíření, které nás podnes opravňuje dále komukoli předávat to Boží pozvání.

Ale v Knize Zjevení je ještě jiné „*Pojď!*“. V 6. kapitole čteme, že je hromovým hlasem svoláno k čtyřem jezdcům. Na toto zvolání jezdci vyjíždějí, a co přinášejí, je smrt a zkáza. Vyjíždějí jeden za druhým, první na bílém, druhý na ohnivě červeném, třetí na černém (vraném), a čtvrtý na plavém koni. Již samy barvy jsou příznačné.

Běda lidem, kteří budou mít co činit s těmi jezdci! Běda všem, kteří budou postiženi soudy, popsanými v Knize Zjevení! A běda všem, kteří budou jednou zavoláni, aby se postavili před Soudce, který pak bude sedět na velikém bílém trůně a soudit všechny mrtvé, kteří se ve svém životě nikdy nenapili vody života a zemřeli ve svých hříších! Tehdy už nikomu nebude ta voda nabízena.

Dnes je však ještě čas příhodný, dnes ještě trvá den spasení. Proto: „*Dnes, uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých.*“ (Žid. 3,15)

Obrácení je skutečný čin. Nestačí vědět všechno možné o Kristu. Také přesvědčení, že On je Spasitel světa, nás nepřivede dále. Stejně tak nám nepomůže, uznáváme-li, že Pán Ježíš spasil jiné lidi. K spasení nepřijdeme dříve, dokud Mu nepředáme celý svůj život a nepřijmeme Ho za svého osobního Vykupitele.

Dejme tomu, že bychom chtěli letět tryaskovým letadlem z Prahy přes Atlantický oceán. Nejprve si zjistíme informace o letovém řádu a o letadle. V kanceláři nás jistě budou přesvědčovat, že to je spolehlivý dopravní prostředek, který už tisíce lidí bezpečně přepravil přes moře. K tomu, abychom se dostali za moře, je třeba vstoupit na palubu letadla a vyjádřit tak důvěru k tomu, co jsme slyšeli v kanceláři.

Podobně můžeme důvěru v Pána Ježíše dokázat jen tak, že Mu přineseme celý svůj dosavadní život a uznáme Ho za svého Spasitele. Udělej upřímně, co Bůh říká. Důvěřuj Mu a On se k tobě přízná a skloní, jak to ve Svém Slově zaslíbil.

26. červenec

Pošetilé a nesmyslné sporné otázky odmítej, neboť víš, že plodí sváry.

2. Timoteovi 2,23+

Již v 1. Epištole psal apoštol Timoteovi, aby některým v Efezu přikázal „*nezabývat se bajkami a nekonečnými rodokmeny, které působí spíše sporné otázky, než utvrzení správy Boží, která je u víře.*“ (1. Tim. 1,4+) Tam, kde Pán Ježíš prakticky již není středem, kde konec přikázání – láska ze srdce čistého a ze svědomí dobrého i z víry nepokrytecké – již není uskutečňován, se věřící – jako kdysi farizeové – tím horlivěji a intenzivněji obírají vedlejšími věcmi a neužitečnými okrajovými otázkami, které pak většinou ještě bývají předmětem prudkých sporů. „*Služebník Páně však se nemá přítí, nýbrž (má) být přívětivý ke všem, způsobilý vyučovat, trpělivý, v tichosti vyučující protivníky.*“ (kap.2,24+)

V obou Epištolách Timoteovi apoštol napomíná vystříhat se pošetilých sporných otázek, o nichž nám Boží slovo nic nesděluje. Vyvolávají jen neužitečné rozpory a dokonce i svár. Služebník Páně však se nemá přítí. Posílá ho Bůh, aby duším předkládal pravdu v duchu pokoje a lásky. Má být stále v takovém smýšlení, očekáváje, že Bůh ve Své milosti přivede k pokání ty, kteří se protíví pravdě, neboť ona chce dosáhnout k jejich srdci a svědomí, aby pak pravdu uznali a přijali.

Boží pravda není záležitostí lidské inteligence; je to zjevení Boží podstaty a Jeho uložení i rad. My však nemůžeme mít obecnství s Bohem, jestliže naše svědomí a srdce nejsou uvedeny do činnosti; jinak to, co rozum pochopí, není Boží zjevení. Věřící jsou uváděni do styku se samou Boží bytostí, a to v působeních, která mají zanechat hluboký účinek na srdci a svědomí. Jestliže Boží zjevení nemají tento účinek, je svědomí a srdce posluchače nebo čtenáře ve špatném stavu.

Služebník Páně má pevně držet pravdu proti všemu odporu, nesmí nikdy opouštět pevný základ pravdy, která mu byla jako svědku svěřena, kdyby se s ním dávali do sporů ti, kteří vnášejí pošetilé a nesmyslné otázky. Bude-li v něm Slovo Kristovo bohatě přebývat a on bude pod autoritou Boží pravdy, může i uprostřed všech nejasností, vznikajících lidskými sváry, zůstat uchráněn před takovými spory. Má být schopen vyučovat, tj. má nejen Boží myšlenky znát a rozumět jim, nýbrž má je také vhodnou formou předkládat posluchačům. Ale tato schopnost vyučovat musí být spojena s přívětivostí a trpělivostí, a jak se dále ještě uvádí, i s tichostí.

27. červenec

Ten, jenž přebývá (= trůní) v nebesích, směje se, Pán posmívá se jim.

Žalm 2,4

Tento Žalm obsahuje prorocké události. Mluví o vítězství Pána nad všemi Jeho nepřáteli. On, jenž trpěl a zemřel, avšak vítězně vstal z mrtvých, nyní trůní ve Své nebeské slávě. Ale opět přijde, aby vykonal soud. Bůh slovy tohoto Žalmu varuje vysoce postavené osobnosti světa a vybízí je, aby se poddaly. Dosud trvá Jeho trpělivost a milost.

Jako kdysi Pilát, Herodes, Židé i pohané osnovali plány proti Pánu, bude tomu mnohem větší měrou, až vykoupení lidé opustí tuto zem. Zdalipak se už dnes nesetkáváme s duchem, který se staví proti Bohu s pohrůžkami a popouzí Ho? Mnozí vědomě povstávají proti Bohu. Zpyšněli pokrokem, vynálezy a technikou vyzývají Boha, aby dokázal Svou existenci. Ale i když družice a rakety krouží kolem země, i když člověk chtěl dobýt vesmír – veliký Bůh trůní v nebi, směje se, Pán posmívá se jim. Pozoruje, jak člověk, pouhý červ, nepatrný červíček (Job 25,6), se pokouší pronikat do oblastí, které mu jsou zapovězeny. Bůh k němu bude brzy „mluviti v hněvě svém, a v prchlivosti své předěsí je“ (5. v.). Potom dolehnou na celý svět hrozné soudy. Avšak tím nejhroznějším bude ohnivě jezero, neuhasitelný oheň, nekončící, věčné trápení!

Nyní je ještě doba milosti! Kéž by se ještě mnozí dali varovat a dosáhli skrze Pána Ježíše odpuštění svých hříchů. Pak budou v naprostém bezpečí. „Kdož věří v Syna (Božího), má život věčný... a na soud nepřijde.“ (Jan 3,36; 5,24)

Za dnů francouzské revoluce zakončil jeden mluvčí Božích nepřátel svou chvástavou řeč v chrámu Notre Dame takto: „Mrtvé bohy jsme vyměnili za zdravý rozum.“ A vskutku, ve Francii se tenkrát snažili vzít to s bezbožnictvím doopravdy. Pařížská obecní rada prohlásila 14. října 1793 všemohoucího Boha za sesazeného. Všechny znaky křesťanství na kostelech a hřbitovech byly odstraněny, křesťanské bohoslužby, prodej Biblí, křesťanských spisů a veršů byl zakázán.

Jeden křesťan, když se tenkrát kdesi mluvilo o tom, že musí zmizet každé znamení, které připomíná Boha, střízlivě poznamenal: „Inu, hvězdy na nebi zatím asi budete ještě muset ponechat!“

Hrozné krveprolití v oněch dnech, které se nezastavovalo před ničím, proudy slz, dosud nevídaný nářek národa porobeného v úzkost a bídu, trosky nesčetných rodin – to vše varovným hlasem mluví k pokolením všech věků o tom, co se stane s národem, který se zřekne Boha. „Ale ten, jenž přebývá v nebesích, směje se, Pán posmívá se jim.“

28. červenec

Nečiním Boží milost neplatnou; neboť jestliže spravedlnost jest skrze zákon, tedy Kristus nadarmo zemřel.

Galatským 2,21+

Mnoho lidí, dokonce i věřících, se nemůže smířit s myšlenkou, že by věčné spasení mělo být naprosto nezávislé na našich činech. Ale vykoupení a věčný život, který od Boha obdrží každý, kdo k Němu přijde v pokání nad svým hříšným životem a osobně se pro sebe uchopí nabídnutého díla Pána Ježíše na kříži, jsou jen a jen dar Boží milosti. My nijak nemůžeme Bohu napomáhat, pokud jde o naše spasení. On zaplatil plnou cenu, která byla třeba, aby se hříšník vůbec dostal do nebe. Dává nám věčný život z pouhé milosti.

Heslo, jímž se dnes řídí mnoho lidí: „Dělám, co mohu, a Bůh mi jistě odpustí mé chatrnosti a chyby“, je v rozporu s Božím slovem. Do takového omylu upadali galatští věřící. Domnívali se totiž, že k spasitelnému dílu Krista musejí ještě přidat doslovné zachovávaní částí zákona, obsaženého ve Starém zákoně v pěti Mojžíšových knihách. Apoštol Pavel, který jim napsal dopis, používá velice ostrá slova, jako třeba: „*vypadli jste z milosti*“ (5,4). Nezapomínejme, že oni nezavrhli Krista a Jeho dílo, ale chtěli k němu ještě přidat své osobní zásluhy, což je naprosto nemožné.

A ještě něco. On nám ten dar Boží milosti již nikdy nevezme. My své věčné spasení již nikdy neztratíme.

Falešní apoštolé v Galácii ničili evangelium o Kristu, anebo se snažili je zničit, říkajíce: „*Nebudete-li obřezáni podle způsobu Mojžíšova, nebudete moci spasení býti.*“ (Skut. 15,1+) Tím, jak říká apoštol, ve skutečnosti činili „Boží milost neplatnou“, a Kristus pak „nadarmo zemřel“. Kristus byl buď dokonalý, anebo vůbec nebyl Spasitel. Jakmile někdo říká: „Dokud nejste toto nebo ono, nemůžete být spaseni,“ převrací křesťanství od samého základu. Byl jsem provinilý, ztracený, skrze sebe sama k záhubě odsouzený hříšník a Bůh sestoupil, aby mne z tohoto světa dokonale vysvobodil. Muselo k tomu být vykonáno dílo na kříži. Jestliže mi tedy někdo řekne: „Musíš být takový nebo onaký, abys byl spasen“, okrádá tím kříž o jeho slávu a mne o můj pokoj, neboť jestliže spasení závisí na tom, co „jsme“ anebo co „děláme“, tedy jsme ztraceni. Ale není tomu tak. Veliká zásada evangelia zní: Všechno vykonal Bůh a člověk nemůže učinit nic. Zde není žádné směšování toho, co je Boží s tím, co je lidské. Pokoj způsobený skrze evangelium není založen částečně na díle Krista a částečně na díle člověka, nýbrž úplně na díle Krista, protože toto dílo je navěky dokonalé a všechny, kteří v ně složili svou důvěru, činí stejně dokonalými, jako je ono samo.

29. červenec

Vždycky se radujte, bez přestání se modlete, ze všeho díky činite; neboť ta jest vůle Boží v Kristu Ježíši při vás.

1. Tessalonickým 5,16-18

Ustavičně se modlit? – To ano. Ale děkovat v každé situaci: je to vůbec možné? Když třeba jsem nemocen, když rostou starosti o rodinu, když musím každý den do práce, která mne nebaví – když už napřed vím, co vše mne zase bude skličovat a tížit – je možné při tom všem ještě děkovat?

Ale nestálo by za to zamyslet se třeba nad tím, že by to vše přece mohlo být ještě mnohem horší, že Bůh nedopustil, aby ses dostal do ještě tíživější situace, že těžkosti některých tvých bratří a sester v Kristu jsou ještě větší? Možná že pak přece jen začneš děkovat. A pak si také uvědomíš, že každý den okoušíš Boží pomoc. Začínáš-li dnes tento den, víš už, že máš ten včerejší za sebou: také tam jsi poznal Jeho dobrotivost!

Proč ale je v souvislosti s děkováním řeč o Boží vůli? Protože Bůh také chce, abychom se vždycky radovali: chce do našeho srdce vkládat radost. Nikdo to nevydrží jít trvale životem bez radosti. Bůh to ví. A proto nám říká, že „*milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému*“ (Řím. 8,28). A přijmeme-li toto skutečně jako své hluboké přesvědčení (jak nám to ale často bývá zatěžko!), pak budeme schopni děkovat i v nejrůznějších situacích a poměrech a pak se také budeme radovat.

A tak ti pro dnešní den přeji, abys přesto při všech těžkostech našel příčinu k děkování! „*Dobrořeč, duše má, Hospodinu, a nezapomínej se na všechna dobrodiní jeho.*“ (Ž. 103,2) V Novém i Starém zákoně Duch Svatý vede věřící, kteří se bojí Boha, k tomu, aby radostně chválili Boha a děkovali Mu. Právě tehdy, když jsme Mu „*oznámili naše prosby*“ (Fil. 4,6), nemáme zapomínat na děkování. Jinak se totiž snadno může stát, že při připomínání našich záležitostí zapomeneme na to, s kým máme co činit. Naše potřeby, těžkosti a starosti nás mohou tolik zaměstnávat a zaneprázdnit, že už nemyslíme na Boží velikost a slávu a na dobrotivost a lásku našeho Otce.

Prvořadou věcí v modlitbě, již Pán učil Svě učedníky, bylo: „*Posvěť se jméno tvé!*“ Také my musíme ve svých modlitbách myslet nejprve na svatost Toho, s nímž mluvíme. Takto si vírou uvědomujeme Jeho přítomnost. Na modlitbě před tím Věčným, Svatým a Všemohoucím klečíme. A pak by vždycky měla být před naším srdcem také Jeho dobrotivost. On je láska, a to i tehdy, když nás vede po namáhavých cestách, skrze údolí stínu smrti, zármutku, těžkostmi pouště. Vždy tu je Jeho láska a nikdy nepřestává. A ctíme Ho, jestliže si ji uvědomujeme právě v těžkostech, a je to důkazem, že Mu důvěřujeme. Nezapomínejme též na všechna Jeho dobrodiní, aby nám tíže poměrů nezastírala výhled na Jeho lásku a věrnost! „*Svou nemožnost bez Tebe znám a proto sil a braň mne sám, ... Dej ať zář sladké lásky Tvé, na cestě pusté blaží mne.*“ Jestliže Mu ve všem děkujeme, ukazujeme tím, že ve všem souhlasíme s Boží vůlí a chceme ji naplňovat.

30. červenec

Ale bojím se, aby snad, jakž onen had svedl Evu chytrostí (= lstí) svou, tak nebyly porušeny (nebo: odvráceny) ***mysli vaše od prostoty, kteráž jest v*** (= jednoduchosti vůči) ***Kristu***.

2. Korintským 11,3

III

V době zmatku a nestřízlivosti v celém okruhu křesťanství nabývají tato slova zvláštního významu. Do korintského shromáždění se snažili vloudit falešní apoštolé a lstiví dělníci. Pavel rozeznal toto nebezpečí, které jim hrozilo, a v moci Ducha Božího varoval korintské před pronikáním cizích učení a s tím spojeného překrucování evangelia. Horlil o ně s Boží horlivostí a „*zasnoubil je jednomu muži*“, aby je jako „*čistou pannu představitel Kristu*“ (2. v.+). Nyní se však obával, aby satanovou lstí nebyly jejich mysli zkaženy a odvráceny od jednoduchosti vůči Kristu. Kéž bychom si z toho vzali ponaučení! Zdalipak dnes nepronikají k našim uším mnohé „cizí hlasy“? Zda nejsou ze všech stran vychvalovány „nové poznatky“, které nemají biblický podklad? Buďme na stráži! Je skutečné nebezpečí, že budou přijímány a šířeny protibiblické myšlenky. Kolik škody už tím bylo způsobeno celkovému svědectví pro Pána!

Příčinou všeobecného nízkého duchovního stavu Božího lidu je v neposlední řadě to, že mnohým jde více o poznávání Božího slova rozumem, než aby je prakticky uskutečňovali a žili ve svém životě, a aby byli vkořeněni a pevně založeni v lásce Krista. Jaký se tu ukazuje nedostatek jednoduchosti srdce! Rozmáhající se rozdvojenost smýšlení plodí slovní spory a neústupnost. Bděme a budme střízliví! Jakmile se uchýlíme od skálopevného základu Božího slova, budeme se ztrácet v syčkém písku bludu a tápat ve tmě.

Jeden Evropan se dal na cestě indickou vesnicí do hovoru s místním vesničanem a opíral se přitom o zeď domu. V tom vyběhla ven nějaká žena a vzrušeně volala: „Ustupte rychle!“ – „Pročpak?“, tázal se udiveně cizinec. – „Vidíte onu trhlínu ve zdi? Za chvíli odtud vyleze kobra vypít misku mléka, kterou jsem jí připravila. Je to svaté zvíře.“ Návštěvník se nedal dvakrát pobízet a odstoupil o několik kroků zpět. Brzo se objevila hlava a dlouhé tělo hada. Vypil mléko a potom zase klidně zalezl do skrýše.

Za několik týdnů onen cizinec zase zavítal do té vesnice. Viděl, že majitel onoho „hadího domu“ je velice zarmoucen. „Zemřela mi manželka,“ vysvětloval s očima plnými slz. „Kobra ji zabila. Pila jako obvykle mléko, když tu manželka o ni nedopatřením zakopla. Zvíře se bleskurychle otočilo, uštklo mou ženu a ta za několik minut skonala.“

Nepokoušejme se krotit jedovaté hady, a střežme se živit je. Ani s ďáblem, ani s hříchem není radno si zahrávat! Sklidili bychom jen porážku a pád. Věřícímu je výslovně řečeno, že ďáblu se má vzepřít a před žádostí a pýchou má utíkat. Budeme-li se zdržovat v těsné blízkosti Krista, vítěze nad satanem, budeme v bezpečí.

/pokračování 7. 8. /

31. červenec

Sotva jest kročej mezi mnou a mezi smrtí.

1. Samuelova 20,3

V jednom městě se konaly evangelizační přednášky. Dvě ženy se potkaly na rohu ulice a mluvily o tom. Jedna z nich, křesťanka, ukazovala oné druhé, že musí přijmout Krista jako svého Spasitele. Ta však nechtěla uznat, že její skutečný stav je beznadějný, ztracený. „Uznávám ovšem,“ řekla, „že musím obrátit list v knize svého života a začít nový život.“ – „Jenomže,“ odvětila ona první, „cožpak můžete vědět, že jste třeba už nedošla ke konci své knihy? A zda vůbec ještě máte nějaký list obrátit?“ – Následovalo rozpačité mlčení. Na to ona ještě nikdy nepomyslela.

Zítřejší den nám skutečně nepatří. Náš život je jako pára, která se na maličko ukáže, a potom mizí (srov. s Jak. 4,13-15). Je tedy rozhodně pošetilé odkládat nutné spasení na nějakou nejistou pozdější dobu. Kdo může říci, zda se ještě naskytne příhodný okamžik? Ale i kdyby nám bylo dáno znovu začít život od začátku, co potom s našimi minulými hříchy? Ani jeden z nich nemůže člověk zrušit anebo vymazat. Je ostatně bláhové domnívat se, že by bylo možné z dneška na zítřek změnit svůj život tak radikálně, že bychom mohli list svého života v budoucí době uchovat neposkvřený a bez hříchu. Co se ti nepodařilo v minulosti, nedokážeš uskutečnit ani v budoucnosti. To, co potřebuješ, je Spasitel, který by nejen vymazal skvrny hanby tvého uplynulého života, nýbrž který by také vzal do Svě ruky tvůj budoucí život a vedl tě podle Božího zaslíbení. Tohoto Spasitele můžeš nalézt ještě dnes. Je to Pán Ježíš, který na kříži na Golgotě zemřel za ztracené hříšníky.

Jeden velice nadaný avšak nevěřící student náhle vážně onemocněl. Lékař zjistil těžký zánět plic a dodal, že nemocný vydrží na živu už jen asi 12 hodin. Bylo to sděleno i nemocnému. „Já že mám zemřít?“ zvolal zděšeně. „To není možné!“ a zoufale lomil rukama... Jeho svědomí se probudilo ze spánku smrti a lhostejnosti. „Jestliže jsem se mýlil,“ řekl si sám u sebe, „jestliže pokání, obrácení a znovuzrození jsou skutečná fakta, která má duše nepoznala, – co mi zbývá?“

Nepokojně sebou mládenec zmítal z boku na bok, ale svírající úzkost jeho duše se nedala zapudit. Na mysl mu však vstupovalo často slýchané Boží slovo a působením Ducha Svatého mu počalo ukazovat na to, že musí jako ztracený hříšník přijít k Ježíši Kristu a že Jím musí být očištěn a obnoven. Ale ani tu ještě nedošel hledaného pokoje. Zemden a vyčerpán složil svou zemdenou ruku na podušku a v témž okamžiku dal též své sklíčené duši uchýlit se do náruče Pána Ježíše. Uvěřil Jeho slovu, předal se Mu na milost a našel pokoj. Krátce před svým skolem řekl svému příteli: „Loučím se s tebou; jdu k Ježíši!“

1. srpen

Neboť odsouzení bez milosrdenství stane se tomu, kdo nečinil milosrdenství. Milosrdenství se chlubí proti soudu.

Jakuba 2,13+

Slitování nad invalidy, slabými nebo starými lidmi? Ano, takové věci se ještě dějí a můžeme zato být Bohu vděční. Dosud jsou na světě lidé, kteří jednají z přirozeného soucitu. Dnešní biblický verš říká také něco o způsobu, jak oni usuzují. Bůh je velice spravedlivý. – Ale je to vlastnost, která by převládala ve světě? Vyznačují se jí třeba naše děti?

Pohnutky naší staré přirozenosti se v ničem neliší od pohnutek jiných lidí. Toto slovo Páně je napsané i pro nás: „*Milosrdenství chci a ne oběti.*“ (Mat. 12,7)

Možná že se nad tím musíme zamyslet. A možná že dokonce budeme muset učinit nové závěry, pokud jde o náš společný život jako manželů, rodičů a dětí, věřících v určitém místě, o vzájemný život jako bratří, anebo jako sousedů či známých. Je snad někdo, komu bychom směli odepřít milosrdenství?

„Protož oblect se jako vyvolení Boží, svatí a milí v srdečné milosrdenství, v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost (= mírnost), dlouhočekání (= shovívavost), snášejíce jeden druhého a vzájemně si odpouštějíce sobě vespolek, měl-li by kdo proti komu žalobu (= stížnost).“ (Kol. 3,12.13)

Ten, kdo se sám uviděl tak, jak Bůh vidí člověka, že totiž je: ztracený, hříšný a neschopný přijít k Němu bez Spasitele – může poznat, že jen Boží milosrdenství ho může zachránit z jeho stavu, darovat mu odpuštění a učinit ho šťastným. Bůh jako svatý a spravedlivý by musel každého z nás odsoudit. Ale Jeho milosrdenství našlo cestu, jak uhájit Svou svatost a přitom zachránit, spasit hříšníka, který činí pokání. Vydal za něho na smrt a na soud Svého milovaného Syna, Pána Ježíše Krista.

Kdo osobně poznal toto Boží milosrdenství, je schopen sám také projevat milosrdenství vůči svému bližnímu. Stane-li se, že jeho bližní se proti němu prohřeší, urazí ho nebo jinak poškodí, věřící mu může skutečně srdcem odpustit, protože si vzpomíná, jak mnoho Bůh jemu samému odpustil. Nepřeje svému bližnímu nic zlého, nesnaží se mstít, nehrozí mu, ani neprosí Boha, aby toho druhého potrestal, nýbrž naopak mu prokazuje milost, protože i jemu Bůh prokázal milost.

Takové chování se Bohu a Pánu Ježíši velice líbí. Jestliže však vidí, že Jím omilostnění jsou samospravedliví a tvrdého srdce, bývá nucen chopit se výchovných opatření. Nedělá to však v hněvu, ale laskavě jim ukazuje, jak oni sami potřebují Jeho milosrdenství, aby pak také sami mohli milosrdenství prokazovat.

2. srpen

Protož ty, synu můj, posilň se v milosti, kteráž jest v Kristu Ježíši.

2. Timoteovi 2,1

Když je Boží svědectví v těžkých dobách napadáno nepřitelem ze všech stran, když zleva i zprava hrozí nebezpečí, že se hráze protrhnou – co máme v takovém případě dělat? Máme snad – jako to udělal Petr – tasit meč, udeřit a zjednat tak pořádek? Máme pevně utáhnout otěže a bránit pronikání zla tvrdou kázní a nastolením různých příkázání? Apoštol ukazuje Timoteovi jinou, Boží cestu: „*Protož ty... posilň se v milosti, kteráž jest v Kristu Ježíši.*“ Když se v tomto světě všechno zdálo být ztraceno a zlo triumfovalo, zjevila se Boží milost přinášející spásu všem lidem. Když se v našich posledních dnech rozmáhá zlo a hrozí, že získá převahu, je záchrana a lék proti tomu opět jen na půdě Boží milosti. „*Zákon skrze Mojžíše dán jest, milost a pravda skrze Ježíše Krista stala se.*“ (Jan 1,17) Timoteus měl být silný (zesílit) v uvědomování si Boží milosti. Ona nám byla „*daná v Kristu Ježíši před časy věčnými, nyní pak zjevená skrze příští (= zjevení se) Spasitele našeho Ježíše Krista...*“ (kap. 1,9.10). Jenom milost, která je v Kristu Ježíši, může přemoci vliv zla a také posilnit samého služebníka pro jeho službu.

Nad život věřícího by bylo možné napsat nápis: Boží milost. Až jednou před Kristovou soudnou stolicí vše uvidíme v Božím světle, teprve si uvědomíme velikost Jeho milosti.

S jakou milostí se s námi Bůh setkal, když jsme ještě byli hříšníci! Hřích v našem životě se rozmohl hroznou měrou, ale ještě více se rozmohla milost. „*Neboť milostí spaseni jste skrze víru, a to ne sami ze sebe, dar jest to Boží.*“ (Ef. 2,8) Vykoupení krví Pána Ježíše, odpuštění našich přestoupení je „*podle bohatství milosti jeho*“ (Ef. 1,7).

A nyní stačí Jeho milost na všechny životní situace, do nichž se věřící může dostat na cestě tímto světem: „*Dosti máš na mé milosti.*“ (2. Kor. 12,9) Máme dokonce zaslíbení Božího slova, že Bůh dává větší milost, vyžadují-li to okolnosti (Jak. 4,5.6).

Ale co se stane, když třeba okolnosti a situace úplně vyčerpají zásobu Jeho milosti? Něco takového je naprosto nemožné. Takový Bůh, který se sám nazývá Bůh veškeré milosti, má nevyčerpitelná bohatství. Omezení bývá jen na naší straně, nikdy ne u Něho. My býváme opakovaně nakloněni domnívat se, že pro určitý malý krůček, pro nějaký drobný úkol Jeho milost nepotřebujeme. ON by nám tak rád dal k dispozici celé Své bohatství. Naším úkolem je brát je a používat.

3. srpen

Dokudž kulhati budete na obě strany?

1. Královská 18,21

Chytráctví – nebo skutečná moudrost?

Vypráví se, že papež Alexandr VII (zastával svůj úřad 1655-67) se jednou otázel slavného Řeka Allatia, proč nechce vstoupit do kláštera. Allatius odpověděl: „Protože mám možnost, kdykoli chci, oženit se.“ – „Nuže,“ vyzvídal dále papež, „proč se tedy neožeň?“ – Allatius na to stroze: „Protože chci mít zachovanou možnost, kdybych chtěl, vstoupit do kláštera.“

Spousta lidí jedná naprosto stejně, když jde o otázku, co mají učinit s Ježíšem. – Přijmout Krista? Ne, to tak ještě! To bych se zbavil možnosti mít něco z tohoto života. Jsem ještě mladý a na světě je toho ještě tolik, co bych chtěl užít. Kdybych se rozhodl pro Krista, byl bych vázán. Ne, to ne! Aspoň teď ještě ne.

Odmítnout Krista? To ne! Já přece skutečně nejsem proti Němu. Byl to dobrý člověk, dokonalý vzor. Člověk se od Něho může něčemu naučit. Rozhodnout se proti Němu? Nejsem přece žádný pohan! Budu o svém obrácení ještě přemýšlet.

Přijmout Pána Ježíše znamená obdržet od Boha odpuštění hříchů a stát se Jeho dítětem. Odmítnout Ho znamená život bez pravého cíle a bez pravé radosti a nakonec věčný Boží rozsudek kvůli tvým hříchům. Zdá se ti to rozhodnutí těžké? Jak dlouho chceš ještě otálet? Zvol si ještě dnes, komu budeš sloužit. Zítra by už mohlo být příliš pozdě. – Pán Ježíš řekl: „*Kdož není se mnou, proti mně jest.*“ (Mat. 12,30)

Byla to vážná doba, v níž byla prorokem vyslovena nadepsaná slova! „*Dokudž kulhati budete na obě strany?*“ Tato otázka platí i nám.

Buď – anebo: volba je jenom mezi Bohem a světem. Pro oboje totiž není v srdci místo. Jestliže někdo miluje svět, nemůže milovat Boha. A miluje-li Boha, nemůže milovat svět. Kdo hledal a našel u Ježíše Krista, Spasitele světa, odpuštění svých hříchů, nepatří už světu – a svět už nepatří jemu; Bůh tu udělal ostrou hranici, a proto ani my se nikdy nemáme snažit o nějaké spojení těch dvou opačných pólů. Bůh si činí nároky na celé naše srdce.

Buď – anebo! Komu patří tvé srdce?

4. srpen

Náš Spasitel – Bůh... chce, aby všichni lidé spaseni byli a k známosti (= poznání) pravdy přišli.

1. Timoteovi 2,3.4

Bůh je nejen všemohoucí a svatý, je také Spasitel-Bůh. Jeho přáním je, aby všichni lidé byli spaseni a přišli k poznání pravdy o sobě a o Bohu. Svému izraelskému lidu kdysi řekl: „Živ jsem já, dí Pán, Hospodin, že nemám libosti ve smrti bezbožného, ale aby se odvrátil bezbožný od cesty své a živ byl!“ (Ezech. 33,11) A vidíme, že Bůh se v tom nezměnil.

Bůh říká: „Já chci“, ale velká část lidí odpovídá: „Já nechci!“ Jak smutné to je! V pekle, v tom místě věčného trápení jednou budou jenom ti, kteří nechtěli. Nikdo z těch, kdo upřímně chtějí přijít ke kříži na Golgotě, nezahyne. Jestliže Bůh říká: „Já chci“, neobstojí a je naprosto neplatná výmluva: „Já nemohu věřit.“ Co by to bylo za Boha, jenž by nedodržel Své slovo?

Žel že je mnoho lidí, kteří se pokoušejí schovat se za tzv. učení o vyvolení. „Kdopak prý to může vědět, zda je vyvolen?“ – táží se. Jiní jdou ještě dále a chtěli by vědět, co je s těmi, kteří prý jsou vyvoleni k zahynutí. Zde je jedna jasná a velice jednoduchá odpověď: kdo chce uznat Boží rozsudek, Boží pravdu o sobě, a uchopí se Jeho spasení v Pánu Ježíši, patří mezi vyvolené.

Bůh chce. Neměli bychom tedy chtít i my?

Jakou lásku má Bůh k ztraceným lidem, o nichž je psáno: „Všichni zajisté zhřešili, a nedostává se jim (= nedosahují) slávy Boží“ (Řím. 3,23)! Jak je tomu s tebou, milý čtenáři? I ty jsi Jemu plně odpovědný za své hříchy a za každé odmítnutí nabídnuté milosti. Bůh staví každého člověka před jasné rozhodnutí. Na světě není nikdo, k němuž by Bůh nemluvil. Ovšem způsob, jak s každým člověkem mluví, se může velice lišit. Tak třeba u Joba 33,29.30 čteme: „Aj, všechno to dělá Bůh (silný) dvakrát i třikrát při člověku, aby odvrátil duši jeho od jámy, a aby osvícen byl světlem živých.“ A tak každý nese plnou a neomezenou odpovědnost za následky svého rozhodnutí.

Bůh žádá jasné rozhodnutí i od tebe: „Chceš-li zdrav býti?“ (Jan 5,6) „Kdo chce, naber vody života zdarma.“ (Zj. 22,17) Musíš říci Bohu na Jeho nabídku milosti: „Ano,“ anebo „Ne“. Chceš opravdu odmítnout nabízenou ruku záchrany a spasení? Nenazval bys bláznem každého, kdo by tonul na moři a odmítl by záchranný pás? Bůh nestaví hříšníkovi do cesty žádnou překážku. „Kdež se rozhojnil hřích, tu ještě více rozhojnila se milost.“ (Řím. 5,20) A: „V nebi je radost nad jedním hříšníkem pokání činícím.“ (Luk. 15,7)

Rozhodni se ještě dnes. Jde o tvůj věčný úděl: nebe – nebo peklo!

5. srpen

Jednou obětí dokonalé učinil na vždycky ty, kteříž posvěcení bývají.

Židům 10,14

Jedna dívka se po zvěstování evangelia obrátila. Po roce evangelista opět zavítal na ono místo a setkal se s ní. Řekla mu se slzami: „Čím to je, že už nejsem tak šťastná jako loni? – On se jí zeptal: „Ty jsi jistě zklamaná sama sebou, že?“ – „Ano,“ řekla, a plakala ještě více. – Tu evangelista dodal: „Zamysli se trochu. Když jsi loni přišla k Pánu Ježíši, On už věděl, jak to s tebou bude v letošním roce, či snad ne? Ty jsi sice zklamaná sama sebou, ale Pán nikoli. On věděl, jaká budeš, a přesto tě přijal.“ Tu se její obličej rozjasnil. Něco podobného ji nenapadlo.

Které z mých hříchů nesl Pán na kříži? Byly to ty, které jsem učinil do svého obrácení? Jistě, přirozeně, ale také všechny ty, které jsem učinil potom, a dokonce i ty, které ještě učiním až do příchodu Pána Ježíše. A kdy vzal Pán mé hříchy na sebe? Ještě dříve, než jsem vůbec nějaké učinil. On je Bůh a věděl, které hříchy učiním, a to od počátku až do konce svého života. A všechny mé hříchy nesl na Svém těle na dřevě kříže. Proto je nemožné, aby věřící byl pro ně ještě jednou souzen. Raduješ se z takového dokonalého spasení?

Jsou lidé, kteří odsoudili své hříchy a uvěřili v Krista, avšak příliš mnoho se dívají na sebe místo na Kristovo dokonané dílo. A tak již vlastně nikdy nepřicházejí k úplné a blažené jistotě spasení, nepřicházejí ke skutečnému pokoji s Bohem. Nuže v 10. kapitole Epištoly Židům nalézáme co do smyslu opakovaně výraz „již nikdy“. Ve 2. verši: „*již žádné svědomí z hříchů*“; pak v 17. verši: „*Na jejich hříchy... nikoli nevzpomenu více*“, a v 18. verši: „*není více oběti za hřích*“.

Pán Ježíš Kristus přinesl na Golgotě dokonalou oběť. Proto není třeba nějaká další oběť za hřích, která ostatně ani není možná. Bůh onu jednou provždy učiněnou Kristovu oběť přijal a na jejím základě ospravedlňuje každého, kdo k Němu v pokání a s vírou přijde.

Potom slyšíme, že Bůh na hříchy těch, kdo věří v Krista, Jeho Syna, „*nikoli nevzpomene více*“. A nakonec Boží slovo osvědčuje, že věřící už nemá žádné svědomí z hříchů. Dejme tomu, že v nebi by byl veliký seznam všech mých hříchů, jak je Bůh zná – byla by to tedy Boží paměť. Oněch málo hříchů, které jsou v mé paměti, tvoří mé „svědomí z hříchů“. Ale Bůh je všechny odpouští. Pak je ovšem odpuštěn i onen malý počet hříchů, které my máme ve svém svědomí a paměti, tvořící mé „svědomí z hříchů“. On však odpouští všechny, které On má ve Svě paměti, takže pak je odpuštěno i oněch málo, které my jsme měli v paměti. „*Dokonalé učinil na vždycky (tj. nepřetržitě)*“ – toto je nezměrné pozhelnání.

6. srpen

(On) těší nás ve všelikém soužení našem, abychom mohli potěšovati těch, kteříž by byli v jakémkoli soužení, tím potěšením, kterýmž i my potěšeni jsme od Boha.

2. Korintským 1,4

Všechno, co nás Boží děti potkává na cestě tímto světem, přichází z milující ruky Otce. Jeho moudrým úmyslem je přitahovat nás blíže k sobě, abychom se stávali účastnými Jeho svatosti. Otec sleduje zkouškami různé cíle, ale vždy tak, aby tím sám byl oslaven. Jedním z Jeho úmyslů je například, aby v nás bylo vzbuzeno porozumění pro zármutek a utrpení spoluvěřících. Takové srdce, které samo prožilo nějakou těžkou situaci, nějaké těžké utrpení a zakusilo v něm Boží slitování a potěšení, dovede naprosto jinak radit, spolucítit a potěšovat, než někdo, kdo až dosud byl takových zkoušek ušetřen. Sám Pán, původce našeho spasení, má jako veliký nejvyšší Kněz dokonalou účast na všem, co se děje Jeho lidu. „*Neboť že sám trpěl, pokoušen byv, může také pokušení trpícím pomáhati.*“ (Žid. 2,18)

„Každou bolest neseš s námi,
každý žal náš dobře znáš...“

Pro nás všechny je důležité, abychom v souženích a zkouškách přinášeli Bohu poddané srdce a zlomenou vůli. On nikdy nepotěšuje svévolnost, ani nepozdvihuje nečisté nebo nepokořené srdce. Jenom když se v pokoře nevzdalujeme Jeho světlu a Jeho vůli, může nám udělovat potěšení a může nás uzpůsobit, abychom i my mohli druhým dávat něco z toho potěšení. Bůh nás tomu chce naučit, neboť žádné jiné než Bohem udělené potěšení nemůže opravdu potěšit. „*Oběti Boží (jsou) duch zkroušený; srdcem zkroušeným a potřeným, Bože, nepohrdneš.*“ (Ž. 51,19)

Jeden muž se na nádraží setkal s chlapcem, který plakal, protože neměl dost peněz k zakoupení jízdenky domů. Tu si vzpomněl, že před mnoha lety se octl v podobných rozpacích, a jak mu nějaký neznámý dobrodinec pomohl. Umínil si tenkrát, že jednou prokáže podobné dobrodiní někomu jinému. Nyní se mu k tomu naskytl vhodná příležitost. Vzal plačícího hochu stranou, pověděl mu svůj příběh a zaplatil mu jízdenku. Když se s ním loučil, řekl mu: „Možná že se ti někdy naskytné příležitost a budeš moci pomoci někomu, kdo se také octne v takové tísní.“

Tak je tomu i s potěšeními, která jsme obdrželi od Boha. Dnes procházíš soužením a utrpením, jsi sklíčený a pláčeš, ale Bůh tě chce potěšit. Vezmi z Jeho ruky oboje – utrpení i potěšení! Brzo najdeš na cestě k slávě spolupoutníky, kteří budou také v takové těžkosti jako ty dnes a kteří budou potřebovat stejné potěšení. Pak budeš mít úžasnou výsadu potěšit je týmž potěšením, kterým jsi byl sám od Boha potěšen. Kéž by tě tato vyhlídka už nyní potěšovala v tvém utrpení! Zamysli se také nad tím, že Bůh ti dal podstoupit toto utrpení možná proto, aby tě učinil schopným potěšovat jiné, kteří procházejí podobnými zkouškami. Právě potěšení může udělovat jenom někdo, kdo je sám na sobě zakusil.

7. srpen

Ale bojím se, aby snad, jako onen had svedl Evu chytrostí (= lstí) svou, tak nebyly porušeny (nebo: odvráceny) myslí vaše od prostoty, kteráž jest v (= jednoduchosti vůči) Kristu.

2. Korintským 11,3

IV

Apoštolu Pavlovi nešlo o to, aby Korintští obdivovali jeho moudrost, nýbrž předkládal jim Ježíše Krista, a to jako ukřižovaného (1. Kor. 2,2). Mezi nimi však působily osoby, které se vydávaly za apoštoly a jimž šlo o vlastní prospěch. Pavel je ironicky nazývá: „*velicí* (= nejznamenitější) *apoštolé*“, avšak potom též: „*služebníci satana*“ (5. a 15. verš). Korintským se, žel, nedostávala schopnost rozeznání. Apoštol v dnešním verši připomíná Evu v ráji. Nebyla tenkrát jednoduchá, prostá k zlému, nýbrž nastavila ucho klamání hada. Viděla, že „*dobrá jest strom k jídlu, i příjemný (= rozkoš) očím, a k nabytí rozumnosti strom žádostivý.*“ (1. M. 3,6) Neštěstí, které bylo výsledkem tohoto jednoho hříchu, je nezměrně veliké.

Pavel se horlivě snažil představit Korintské Kristu jako čistou (cudnou) pannu. Nyní však byl v obavách, že budou lstivými dělníky odvráceni od jednoduchosti vůči Kristu. Obviňuje je, že by mohli snést, kdyby jim byl kázán jiný Kristus, anebo kdyby přijali jiného ducha nebo jiné evangelium. Jako byly obavy apoštola tenkrát oprávněné, jsou takové i dnes. Jak mnoho se dnes dělá a učí nestřízlivých a nezdravých věcí! I v takových případech, kdy nám Boží slovo dává naprosto jasné a směrodatné pokyny, na ně není dbáno. Bludy přicházející od nevěřících, můžeme odmítnout, ale jak smutné, nalézáme-li lhovost nebo nedostatečnou poddanost vůči zjevené Boží vůli i mezi opravdovými věřícími! To není jednoduchost vůči Kristu.

Věřící, kteří si přejí poslušně a v závislosti následovat Pána Ježíše, nejsou na své cestě víry prosti těžkostí a problémů. Právě oni jsou satanem a jeho nástroji napadáni, neboť nikdo mu v jeho plánech tolik nepřekáží, jako křesťané, kteří jdou svou cestou v plné svěžesti, nalézají svůj každodenní zdroj síly a potraviny v Pánu Ježíši, snaží se poznat Jeho vůli a také ji chtějí uskutečňovat. Proto se pokouší zabrat pro sebe jejich myslí, tj. jejich myšlenky a city, jako to udělal u Evy v ráji. Fotografie, vyprávění, zážitky, hříchy v myšlenkách a vášně mají jejich svět myšlenek pošpinit a tím je odvrátit od jednoduché, upřímné oddanosti Kristu.

Vírou a plnou důvěrou doprovázené hledění ke Kristu a čekání na Něho a na Jeho slovo má být vystřídáno klamem, který satan chytře připravil. Výsledkem pak je, že horlivost učedníka je potlačena a on ztrácí ze zřetele pravý cíl. Přesto však Bůh ukazuje jednu cestu, jak je možné utéci útokům satana: Máme svůj zrak obracet k samému Bohu, neboť On nás chce poučit a vyučit cestě, po níž máme jít (Ž. 32,8). Hledění na Něho a poslušnost Jeho slova jsou jediné zbraně, jimiž může být satan odražen.

8. srpen

V ten čas odpověděv Ježíš, řekl: Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi skryl tyto věci před moudrými a opatrnými, a zjevil jsi je nemluvnátkům.

Matouš 11,25

Tato chvíle byla pro Pána Ježíše zcela zvláštním okamžikem. Dlouhou dobu působil mezi Svým pozemským lidem, snažil se jej vyučovat, ale ten lid neměl pochopení pro tak mnohá láskyplná a obsahem bohatá naučení našeho Pána. Byla to doba, kdy musel s bolestí zjistit, že je Svým pozemským národem zavržen. Všechno úsilí o získání toho lidu zůstalo bez výsledku. Jak často je Pán chtěl shromáždit, jako kvočna shromažďuje svá kuřátka, ale oni nechtěli. Pod vedením svých moudrých a rozumných dospěli až k takovému zarmucujícímu stavu. Vzhledem k této skutečnosti Pán oslavuje Otce, že milost a s ní spojená požehnání se nyní mají dostat jiným, a to „nemluvnátkům“. Kdyby spasení v Kristu bylo dostupné jenom chytrým lidem, mnozí by ho nemohli dosáhnout. Ale spasení je pro ty, kteří naprosto jednoduše uvěří Slovu Pána. Spasení je tak jednoduché a zároveň tak předivné; a přesto je těžké pro lidi dnešní doby, kteří se nechávají vést svou chytrostí a rozumem.

Moudrost, studia, kariéra v tomto světě bývají velkou překážkou, aby se tací uchopili spasení obyčejnou vírou, a aby pak pokračovali ve víře a v závislosti na Bohu. Pomysleme na to, co nám říká Písmo v 1. Kor. 1,26-31, kde nám je ukázáno, co má pro Boha cenu. Kéž bychom se těmito myšlenkami často obírali a ony nás doprovázely. Také jako Boží děti jsme v nebezpečí, že budeme plout s proudem doby, protože to je tak pohodlné. Chtějme si brát za vzor samého Pána, který procházel tímto světem v ponížení a pokoře.

Pán Ježíš říká slovy dnešního verše jasně, ke komu se obrací Jeho spasení, pokoj pro svědomí (28. verš). Nejsou to přemoudřelí a vychytralí lidé. Lidem, kteří mají „své náboženství“, anebo si myslí, že „Ježíš byl jen mimořádně pobožný člověk“, anebo vůbec mají své vlastní názory o Bohu, o nebi a o sobě, jsou dveře k Pánu Ježíši jako Spasiteli a Vykupiteli zavřené.

Ale možná, že se někdo zeptá: Cožpak tedy musíme být hloupí a nemoudří, abychom to mohli pochopit? – Rozhodně ne! Pán Ježíš mluví o „malých dětech“ v opaku k rozumným. Úplně malé děti a velice staří lidé se nemohou obejít bez cizí pomoci. Patříme k nim?

Pán Ježíš nám může pomoci teprve tehdy, když jsme v koncích sami se sebou. Dokud se domníváme, že se vlastní silou můžeme dostat do dobrého světla před Bohem anebo sami nějak napomoci Jeho spasení, zůstávají nám dveře k nebi zavřené. Ať už to pozorujeme nebo ne, je tomu tak. Kéž bychom se konečně vzdali své pýchy a své-myslnosti a uznali před Bohem svou nicotnost. Poznáme pak, že Pán Ježíš přišel právě pro takové, kteří jsou před Bohem provinilí, a že je hledá a chce spasit.

9. srpen

Budíž tedy táž mysl při vás, kteráž i při Kristu Ježíši byla.

Filipským 2,5

I

U člověka bývá zpravidla rozhodující jeho smýšlení: to, nač jsou zaměřeny jeho myšlenky a jeho úsilí. Když onen první člověk uposlechl hlasu svůdce, vystalo v něm přání, aby byl jako Bůh – tj. roven Bohu. Nebyl spokojen s údělem a postavením, které mu Bůh dal. Chtěl se dostat dále, výše. A, drazí, zda to není podnes hlavní snahou světa? Člověk tohoto světa se chce vyšínout, vyvýšit, a tak pýcha srdce spolu se zlou žádostí jsou význačné rysy světa bez Boha. Všechno úsilí padlých Adamových synů je zaměřeno na to: být něčím víc a stát výše než druzí. Jak zlá je to snaha lidí tohoto světa! A jak snadno mohou být něčím podobným nakaženy i Boží děti!

Nadepsaný výrok Písma nám ukazuje něco úplně jiného, totiž vznešený příklad našeho Pána, který se sám ponížil. On, jenž byl ve způsobu Božím, to nepokládal za kořist být rovný Bohu – On Jím skutečně byl – nýbrž sám sebe zmařil, opustiv božskou slávu a stav se člověkem. Dobrovolně zaujal nejnižší místo a byl připraven vzít na sebe všechna utrpení, spojená s takovým postavením. Ano, takové bylo smýšlení, jež bylo v Kristu Ježíši. Taková mysl má být i v nás. Mezi těmi, kdo jsou ochotni zaujmout nejposlednější místo, nebude nikdy závist nebo svár, i když jich bude velice mnoho. Naproti tomu ti, kteří chtějí zaujímat nějaké vysoké místo, budou mezi sebou vždycky v nepřátelství a v žárlivosti, i když jich třeba bude jen málo. Křesťan se však smí řídit svým vznešeným Vzorem a usilovat být jako On. A bude přitom šťasten.

Jak vzácnou květinou je nízké smýšlení o sobě. Ze staré přirozenosti nikdy nevyroste – roste jen na hrobě vlastního „já“. Ale věřící má (a je k tomu také způsobilý) chodit v nízkém smýšlení o sobě. Učí se tomu při následování Pána, který řekl: „*Vezměte jho mé na sebe, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.*“ (Mat. 11,29) Jestliže některý křesťan nedbá na výše uvedené napomenutí, brzo ztratí radost v Pánu. Bude zaujatý sám sebou a bude se urážet na všech možných věcech kolem sebe.

Jak je ale možné tohoto smýšlení dosáhnout? Jenom hleděním na Ježíše Krista. On sám sebe zmařil, „*ponížil se, poslušný byv až do smrti, a to smrti kříže*“ (Fil. 2,8). Díváme-li se na Něho v tomto Jeho hlubokém ponížení, nebudeme už myslet na sebe a tak budeme schopni zaujímat nízké místo. Bůh se usiluje vzbudit v nás takové smýšlení, a tím nás uzpůsobit k službě druhým. Neměli bychom se tedy snažit oslavovat Pána takovým smýšlením a sloužit druhým? On to Svým časem odmění.

Díváme-li se na to, jak Pán umýval nohy učedníků, uvidíme hluboké ponížení se našeho tak vyvýšeného Pána. A říká-li On pak: „*Poněvadž tedy já umyl jsem nohy vaše, Pán a Mistr, i vy máte jeden druhému nohy umývatí. Příklad zajisté dal jsem vám*“ – mluví to k našim srdcím. Jenom v takovém smýšlení můžeme mezi sebou konat užitečnou službu. Kéž bychom se v tom smýšlení cvičili a vždy se Mu v tom chtěli podobat!

10. srpen

Budiž tedy táž mysl při vás, kteráž i při Kristu Ježíši byla, kterýž... samého sebe zmařil,... ponížil se.

Filipským 2,5-8

II

Jaké to bylo u Pána Ježíše smýšlení, čteme ve výše uvedených verších. On, jenž byl „*Bůh požehnaný navěky*“, se stal člověkem, vzal na sebe podobu služebníka a stal se poslušným až do smrti na kříži. Jeho láska k nám, zahynulým a ztraceným, Ho nutila jít takovou ojedinělou cestou nejhlubšího ponížení. Jak veliká je milost našeho Pána Ježíše Krista, že pro nás je učiněn chudý, abychom my Jeho chudobou zbohatli. (Viz 2. Kor. 8,9.) Budiž Mu za to věčná chvála a dík!

Nuže toto smýšlení našeho drahého Pána má být vzorem i našemu smýšlení. Jestliže On to učinil dobrovolně pro nás, my to nyní máme činit v poslušnosti víry. Z lásky k Němu. Náš starý člověk se vždy usiluje sám se vyvýšit; nemá rád, má-li se ponížovat. My nesnášíme, když z nás někdo dělá něco méně, než zač jsme se považovali, ale náš Pán sám sebe „za nic“ položil. Co to znamená, naprosto nejsme schopni změřit. Vždyť jak často nám jde o to, aby naše domnělá čest nebyla nějak dotčena, namísto co by nám mělo jít o čest Toho, o Němž vyznáváme, že Ho následujeme. Odkud pocházejí tak mnohé těžkosti mezi věřícími? Zda ne odtud, že se nechtějí ponížovat a pokořovat? Ano, nám se tak často nedostává smýšlení Pána, které by bylo ochotné jít kvůli Němu třeba tou nejnižší cestou. Kéž bychom se od Něho více učili a více zjevovali Jeho smýšlení. On se k tomu přiznává. Budeme-li se sami ponížovat, On nás Svým časem povýší, neboť i Pán Ježíš byl, protože se sám ponížil, Bohem „*vysoce vyvýšen*“ (Fil.2,9+). „*Vyvede... naše právo jako (jas) poledne*“ (viz Ž. 37,6+).

V různých situacích, jak je s sebou přináší život, se až příliš často stává, že dva lidé se pro nějakou malichernost dostanou proti sobě. Takové střety, k nimž může dojít každého dne, nám dávají příležitost ukázat naše pravé smýšlení. Jak často se i mezi věřícími přihodí, že zapomínáme zjevovat naši mírnost všem lidem (Fil. 4,5). A rozladění býváme zvláště tehdy, když jsme přesvědčeni, že druzí s námi jednali naprosto nespravedlivě. V takovém případě pomůže jen jedno: Rozpomenout se na Pána Ježíše! On, ten skutečně nevinný, byl hotov vzít na sebe všechnu vinu, a tím způsobit pokoj: pokoj mezi námi a Bohem, ale i vzájemný pokoj mezi námi věřícími. Jaké bylo Jeho smýšlení! Našemu rozumu a našim přirozeným citům se může zdát hrozné, nechat na sobě nějakou křivdu, zatímco pravý viník vyjde ze všeho jakoby nic. Jediné požehnané řešení takového konfliktu spočívá v tom, že hledíme na Pána. Poněvadž On tak jednal, můžeme tak jednat ty i já, a je to tak správné. On svolil k tomu, aby byl počten za zločince a zemřel mezi dvěma lotry (Luk. 22,37; Mat. 27,38). Toto smýšlení budiž při vás! „*Znáte-li tyto věci, blahoslavení jste, budete-li je činiti.*“ (Jan 13,17)

11. srpen

Co prospěje, bratři moji, praví-li někdo, že má víru, ale nemá skutků? Zdali jej ta víra může spasiti?

Jakuba 2,14+

Víra nebo skutky?

Na první pohled se zdá, jako by Epištola Jakuba byla v rozporu s Epištolou Římanům, kde proti onomu verši stojí: „*Protož za to máme, že člověk bývá spravedliv učiněn vírou, bez skutků zákona.*“ (Řím. 3,28) Ve skutečnosti však je mezi oběma Epištolami dokonalý soulad, neboť opravdovost víry musí být dokázána skutky. Tam, kde žádné skutky nejsou, bývá víra bezcenná.

Jak mnozí lidé v křesťanstvu se domnívají, že mají víru! Jenže pouhá víra, že Bůh existuje a že Pán Ježíš zemřel na gologotském kříži – je před Bohem naprosto bezcenná. Bůh by musel zapřít sám sebe, kdyby měl na základě Kristova díla jednoduše každému člověku vystavit odpouštěcí list. Boží spravedlnost nutně požaduje jako odplatu za hřích smrt člověka. Ale protože Bůh nás miluje a nepřeje si, abychom museli zahynout, nechal Svého Syna zemřít za cizí hříchy. Smrt Krista nám však nebude nic platná, jestliže svých hříchů nikdy nebudeme litovat, a jestliže Mu je s pokáním a lítostí nevyznáme, neboť právě tyto hříchy to přece byly, které způsobily Jeho smrt. K vykoupení od našich hříchů není jiná cesta než lítost, vyznání a víra. Jen tak dosáhneme pokoje s Bohem a klidu pro svědomí. Podle 2. kapitoly Ep. Efezským jsou vykoupení Boží dílo, jsouce stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům. Tam, kde chybí takový poznávací znak víry, zpravidla dosud není život z Boha.

Mrtvá víra je v hlavě, ale nemění ani srdce, ani vůli člověka. Taková víra nemá žádnou cenu, ale je to klam. Takový člověk klame sám sebe. Co je platné pouhé uznání skutečnosti? Bez vnitřního obrácení k Bohu, bez pravého pokání, jak je požaduje Bůh, není pravá víra, přinášející spasení. Skutečná víra se prokazuje jako určitá božská moc, která nás na této zemi povede v dobrých skutcích. Víra bez takových skutků je mrtvá (Jak. 2,17). Podobá se tělu bez ducha, slupce bez jádra. Mrtvá víra neodnímá strach před soudem a nedává žádnou jistotu spasení. Vždyť i ďáblové (démoni) věří a třesou se. Jak by mohla taková víra spasit? Jenom opravdová víra srdcem, která se nezakládá na vlastních skutcích samospravedlnosti, nýbrž na skutečnosti vykoupení, které je v Kristu Ježíši, spasí člověka. Jen drahá krev Spasitele může vykoupit, nic jiného. Jestliže někdo dosáhl skrze víru Boží spravedlnosti, následují pak i skutky víry.

Jak mnoho dětí věřících rodičů, třebaže navštěvují shromáždění, může být bez pravé víry! Není na nich vidět ovoce nového života, života z Boha. A po ovoci přece bývá poznán strom. Říkat, že mám víru, není k ničemu. Pravé víry musí být dosaženo v upřímném pokání, sebeodsouzení, poznání se a vyznání hříchů a v uznání Boží svatosti. Taková víra nebude bez ovoce, nýbrž bude tu ovoce Ducha: „*láska, radost, pokoj, shovívavost, přívětivost, dobrotivost, věrnost, mírnost, zdrženlivost*“ (Gal. 5,22+). Kde jsou tyto druhy ovoce, je i pravá víra.

12. srpen

I budu vypravovati (zvěstovati) bratřím svým o jménu tvém, uprostřed shromáždění chváliti tě budu.

Žalm 22,23

Jako živý svědek skutečnosti, že všechno bylo dokonáno, Pán tu oznamuje Svému lidu jejich nové postavení. První poselství Jeho učedníkům skrze Marii Magdalenu znělo: „*Jdi k bratřím svým, a pověz jim: Vstupuji k Otci svému, a k Otci vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu.*“ (Jan 20,17) Předtím takto nikdy nemluvil. Vždyť jak by také mohl? Sice Svým učedníkům oznámil jméno Otce, ale nazvat je v obecenství se sebou dětmi tohoto Otce mohl teprve tehdy, když dílo bylo dokonáno a hřích odstraněn.

Věřící jsou nyní k Bohu vzkříšení v poměru, jenž nemůže být vyšší ani užší: Otec Pána je jejich Otec a Jeho Bůh jejich Bůh; a On sám se nestydí nazývat je bratry. Vše, čím je pro Něho Bůh jakožto Otec, jako by nyní spočinulo na těch, za něž On zemřel a jejichž hříchy zahladil Svou krví prolitou na kříži. Nejenže na nás nyní spočívá Otcova láska, nýbrž podle Boží spravedlnosti, která byla na kříži oslavena, jsme nyní uvedeni do stejného poměru k Otci, jako sám Kristus. Plná radost a rozkoš, kterou má Bůh v Kristu, se týká i nás, neboť jsme byli přijati v Kristu Ježíši, našem Pánu. Zda by tedy náš život neměl být živým svědectvím o tom vysokém postavení, do něhož jsme byli uvedeni? Kéž bychom to prakticky v životě uskutečňovali a okoušeli k vlastní radosti a k Jeho slávě!

Jak snadno se stává, že s vírou související věci se nám stávají zvyklostí, jako třeba modlitba, čtení Božího slova, navštěvování shromáždění, a i lámání chleba a chvalozpěvy u stolu Páně! Je to nenáležitě a Pána to zarmucuje, jestliže ve všech těch činnostech už nepůsobí skutečný duchovní život. Kdo každou neděli zvěstuje smrt Páně, je v nebezpečí, že se mu to stane formalitou. Měli bychom se tedy k tomu účelu shromažďovat méně často? Rozhodně ne. Zdá se, že v prvních dnech křesťanství to věřící činili denně (Skut. 2,46), a ze Skut. 20,7 se ukazuje, že to činili „*prvního dne po sobotě*“, tj. v den Páně. Važme si vysoce této výsady! Avšak přicházejme ke stolu Páně se soustředěným srdcem, aby Duch Boží nám mohl ukazovat Pána a Jeho slavné dílo vždy novým a zvláštním způsobem!

Nuže kdo jsou ti, kteří smí Boha chválit a oslavovat? Jsou to vykoupení, které On si tak draze získal. Jen tací, kteří se na základě Božího slova těší tomuto vysokému a slavnému postavení, jsou schopni vpadat společně do chvalozpěvu, který začíná sám Pán. Budeme-li si vědomi této cti, zůstaneme uchráněni před formálností a lhovostí. Bude-li upřímnou potřebou našeho srdce přinášet Pánu chválu a velebení za Jeho tak velikou lásku, bude obírání se Jeho osobou a Jeho nezměrnými utrpeními hluboce působit na naše srdce.

13. srpen

Aj, po tři léta přicházím, hledaje ovoce na tom fíku, ale nenalézám. Vytni jej.

Lukáš 13,7

Fíkový strom (smokvoň), na němž Pán marně hledal ovoce, obrazně představuje izraelský národ. Také v Mat. 21,19 Pán Ježíš našel na jednom fíkovém stromu místo plodů jenom listy. Dnes tentýž Pán nabízí milost tobě. Podívej se na sebe a do sebe, zda bys tam snad našel něco, co by tě uzpůsobilo, abys mohl směle předstoupit před tvář svatého Boha. Boží slovo říká: „*Není rozdíl. Všichni zajisté zhřešili.*“ (Řím. 3,23) Avšak Pán Ježíš si nepřeje, abys zahynul. Jak dlouho už asi u tebe hledá nějaké ovoce, které by Ho uspokojilo? Jak by se zaradoval, kdyby u tebe našel první ovoce, tj. lítost nad vlastními hříchy. Anebo ti snad stačí, že máš pyšný oděv listů?

Po listech se pozná strom, jako u výše uvedeného stromu lidé poznali, že to je fíkovník. Tak i ty můžeš být podle svého vyznání považován za křesťana, jenže ještě nikdy nebyl skutečný křesťan, který by byl bez ovoce. Tvé pouhé vyznání, i když třeba spojené s různými křesťanskými úkony anebo ozdobené pilným navštěvováním bohoslužeb, je tedy bezcenné, jako jsou takové i pouhé listy fíkového stromu.

Pán Ježíš, sám čistý a svatý, zemřel z lásky k tobě na kříži. Je to důkazem, že jsi vlastně zasloužil smrt, neboť odplata za hřích je smrt (Řím. 6,23). Vyznej tedy se zarmoucením a pokáním tomuto Pánu své hříchy a zakusíš, že tě neodmítne. Jeho krev, která vytekla na kříži, očišťuje od všelikého hříchu. Nalezneš a poznáš pokoj, jaký jsi nikdy předtím nepoznal, a pak budeš také schopen nést ovoce k radosti Pána.

Po tři léta pán vinice přicházel a hledal ovoce. Podobně Pán Ježíš plná tři léta sloužil Svému izraelskému národu s milostí, láskou a trpělivostí, prokazoval se co pravý Mesiáš znamením a divy, avšak byl zavržen. Izrael nenesl žádné ovoce, nečinil pokání a Bůh rozhodl, že na tento nevěrný národ uvede soud.

Všechno Boží úsilí o Izrael – fíkový strom – zůstalo bez výsledku. Namísto aby byl mezi národy k Boží cti a k Božímu oslavení, Boží jméno bylo kvůli nim v porouhání (Řím. 2,24). Nakonec přibili na kříž Božího Syna, který také nadarmo a pro nic svou sílu strávil (Iz. 49,4). Proto bylo řečeno: vysekni jej, k čemu zbytečně využívá zem?

Přesto byla tomuto národu poskytnuta lhůta milosti, podle výroku vinaře: Ponechej ho ještě tento rok. A Petr nabízí Židům ve Skut. ap. 3,19 ještě jednou odpuštění jejich hříchů, říká: „*Protož činite pokání, a obraťte se, aby byli shlazeni hřichové vaši, aby přišli časové rozvrazení od tváře Páně.*“ Ale v případě Štěpána, který viděl Syna Božího ještě stojícího, poslali Židé za svým Králem poselství s konečným rozhodnutím: „*Nechceme, aby tento kraloval nad námi.*“ (Luk. 19,14) Na Izrael pak přišel soud.

Boží spasení je připraveno. Není třeba s námahou je hledat, není možné získat je vlastním úsilím anebo koupit obětováním vlastního času či peněz. Bůh je nabízí bez jakýchkoli podmínek a úplně zdarma. Kdo je připraven přijmout je?

14. srpen

Pakli díme, že hříchu nemáme, sami se svodíme, a pravdy v nás není.

1. Janova 1,8

Je mnoho Božích dětí, které jsou zneklidněny, když zjistí, že v nich ještě je zlo. Měly za to, že při svém obrácení se samy v sobě staly dokonalými, takže už nikdy více nebudou hřešit, ale zkušenost jim ukázala něco jiného. Dnešní verš Písma nám říká, že v nás ještě je hřích. Pramen zla je tedy ještě v nás, ale neměl by z nás tryskat a ukazovat se navenek. Ještě jsme schopni hřešit, ačkoli hřešit nemáme. Kdysi jsme byli otroci hříchu, podrobeni zákonu hříchu. Skrze znovuzrození jsme ale obdrželi Ducha Božího a jsme vysvobozeni od moci hříchu. Jestliže v nás působí a proudí nový život, jestliže chodíme v světle, potom v moci Ducha Svatého nevykonáme žádost těla.

Jak pošetilé a odporující Písmu je učení, že existuje jakýsi stav bezhříšnosti. Takzvaní perfekcionista (= učitelé o dokonalosti člověka) tvrdí, že na této zemi je možné dosáhnout takového stavu, v němž už není žádný sklon k hřešení. Uvedený verš Písma to odsuzuje, nazývá takové tvrzení sebeklamem, a osvědčuje, že při takovém tvrzení v nás není pravda. Střežme se, draží, před takovou neupřímností.

Učení Božího slova zní jinak. Hřích, zdroj zla, v nás je, a to po celou dobu, dokud putujeme po této zemi. Nemůže být polepšen ani napraven – zůstává tím, čím je. Ale před Bohem je přikryt Kristovou krví. Hřích nás tedy nemá co zneklidňovat, ale když toto víme, budeme bdít nad pohnutkami naší staré přirozenosti a budeme ji držet v smrti. Proto také Jan říká: „*Synáčkové moji, toto vám píši, abyste nehřešili!*“ Nemáme tedy říkat, že „hřích nemáme“, ale rovněž nemáme hřešit. Proto choďme v světle a mějme obecenství s Pánem. Tak budeme zachováni před zlem.

Protože i po obrácení zůstáváme v starém těle, v němž jsme byli v hříších počati a žili, a proto jsme podrobeni smrti, jsme ještě vystaveni pokušení k hříchu a k hřešení. Skrze vítězství Krista máme moc přemáhat hřích. Stane-li se, že přesto ještě zhřešíme, ukazuje nám 1. Jan. 1,9 cestu, jak dosáhnout plného ujištění, že i tento učiněný hřích je nám pak odpuštěn. Jestliže totiž se skutečnou lítostí a sebeodsouzením svůj hřích před Bohem vyznáme, On nám ho podle Svě nezměnitelné věrnosti a spravedlnosti odpustí: základem k tomu je Kristova drahá krev, prolitá na golgotském kříži, která učinila smíření za všechny hříchy toho, kdo uvěří, třebaže tenkrát některé z nich ještě ležely v budoucnosti. To ovšem neznamená, že bychom znovu museli „přijít pod krev Ježíše“, neboť toto se stalo jednou provždy při našem obrácení. Jde jen o to, abychom své hříchy před Bohem skutečně jako hříchy poznali, vyznali je a odsoudili. „*Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.*“

15. srpen

Tak také i ženy, aby se oděvem slušným se stydlivostí a se střídmostí ozdobovaly, ne splétáním (= províjením) sobě vlasů, neb zlatem, aneb perlami, aneb předrahým rouchem, ale (jak sluší ženám, které dokazují při sobě /= se přiznávají k/ zbožnosti), dobrými skutky.

1. Timoteovi 2,9.10

Dnes více než kdy jindy je kladena veliká váha na ozdobu a drahé šaty. A zvláště ženám a dívkám je tak blízké zdobit se a zdůrazňovat osobní marnivost vnější ozdobou, moderními, nestřízlivými účesy a oděvem podle poslední módy. Často se tvrdí, že toto si každý musí zařídít podle svého svědomí. Ale ve světle výše uvedeného místa z Písma takové tvrzení neobstojí. Naopak, navenek se přece ukazuje, co je v srdci. Jestliže to je Pán Ježíš, jenž vyplňuje mé srdce a můj život, nebudu cítit potřebu nosit na sobě znaky Egypta. Věřící přece byl vyveden z Egypta (ze světa), aby tu žil ke cti svého Pána.

Když jsme shromážděni kolem Jeho stolu a připomínáme si Jeho utrpení a smrt, jsme také upamatováváni na to, že jsme spolu s Ním zemřeli. Skrze Něho je mi svět ukřižován a já světu (Gal. 6,14). Jak zarmocující musí být pro Pána, vidí-li někoho, kdo sice vyznává, že je venku za stany, nesa Jeho pohanění, jenž ale skrze projevy světského smýšlení v odívání a ozdobování dokazuje, že vlastně ještě žije „ve světě“.

To ovšem neznamená, že bychom měli zanedbávat způsob, jak se odíváme. Apoštol Pavel píše: „oděvem slušným“, což lze také překládat: „patřičným“, „vhodným“. Kde však najdeme mezi „lidmi 21. století“ ještě stud a mravnost? Kéž by nám sám Pán ukázal, jaké o tom má myšlenky, a my byli jejich činiteli. Kde se ještě najde opravdová Boží bázeň? Zda se nestala skutečně ojedinělou věcí? Ale tam, kde ještě je, to poznáš už na zevnějšku. Takový člověk se nechce líbit lidem, ale Pánu; chce Mu být stále podobnější a chce být stále více proměňován v Jeho obraz. Kde je toto přání srdce, nebude se ukazovat snaha po vnější ozdobě, zlatu, stříbru, perlách, nápadném účesu atd.

Jinou, pro Boha mnohem cennější ozdobou je „ten skrytý srdce člověk, záležející v neporušitelnosti krotkého (= mírného) a pokojného ducha, kterýž před obličejem Božím velmi drahý jest“ (1. Petr. 3,4). Takováto „ozdoba“ je viditelná navenek, aniž se o to její nositel(ka) musí nějak mimořádně usilovat. Tam potom samo sebou bývá v souladu s celou bytostí i odívání – a to k Páně cti.

Tam není třeba otázek: „Mohu?“, „Smím?“, anebo výmluv: „Vždyť jiní to také dělají!“ – ne, tam se srdce zaměstnává jen jednou otázkou: „Co by tomu řekl můj Spasitel? Co se líbí Jemu?“ Stojí to za to zamyslet se v přítomnosti Páně nad všemi místy Písma, která se vztahují k tomuto předmětu. Výsledkem pak jistě bude čest a oslavení našeho drahého Pána. I svět pak uvidí, že žijeme podle jiných zásad. Podle „dobrých skutků“ pozná, že máme na srdci čest našeho Pána. To pak nebudou „skutky těla“, které jsou před Bohem bezcenné, nýbrž to, co by Duch Boží při nás tak rád způsobil – z lásky k našemu drahému Pánu. Kolik „dobrých skutků“ by mohlo být učiněno, kdyby s Ním naše srdce zůstávala úzce spjata!

16. srpen

V bázni Hospodinově jest doufání silné, kterýž synům svým útočištěm bude.

Příslaví 14,26

V těžkostech a zkouškách potřebujeme silnou důvěru v Boha, abychom mohli zůstat klidní a šťastní. Náš dnešní verš nám říká, že tato důvěra závisí na Boží bázni. Jestliže nechodíme v světle, nejsme odděleni od všeho zla, nemáme ani obecnství s Bohem, a našim srdcím se nedaří počítat ve zkoušce s Božím soucitem a očekávat s plnou důvěrou Jeho pomoc. Jestliže svým srdcem neusilujeme o chození v čistotě, nikdy nemůžeme ani mít potěšující vědomí, že Bůh je pro nás, na naší straně.

Jestliže však u sebe stále odsuzujeme zlo, vlačnost a přízpůsobování se světu, a toužíme ve všem se líbit Pánu, budeme se ve zkouškách s radostí opírat o darovaná nám zaslíbení. Srdce pak bude v obecnství s Bohem a nalézat v tom velikou doufanlivost. U Něho mají Jeho děti útočiště. Bezpečně skryti smíme odpočívat na Jeho Otcovském srdci, kde starost, úzkost a neklid nemají místo. On pomáhá jak v mnohém, tak v malém počtu. – David vyjadřuje tuto důvěru ve 27. Žalmu, když hledí na Hospodina a nikoli na okolnosti, říká: „*Neboť (tu) mne ukryje ve stánku svém, v den zlý schová mne ve skryší stanu svého, a na skálu vyzdvihne mne.*“ (5. verš)

Důvěra v Boha a Boží bázeň jsou dvě důležité věci pro život věřícího v tomto světě, který je plný pokušení a zkoušek. Silnou důvěrou, pravou důvěrou v Boha není bezstarostnost, pokud se v ní projevuje lhůstojnost. „*Všelikou svou péči uvrhněte na něj,*“ (viz 1. Petr. 5,7) je řečeno těm, kteří jsou daleci toho, aby byli bezstarostní a leniví, například pokud jde o každodenní chléb pro ně a pro jejich rodinu. Pro křesťana je nenáležitě, aby byl, pokud jde o hmotné potřeby jeho domu, lhůstojný a nedbalý. „*Jestliže pak kdo o své, a zvláště o domácí péče nemá, zapřel víru, a jest horší než nevěřící.*“ (1. Tim. 5,8) Kdo to v tomto směru bere na lehkou váhu, je asi také lehkomyšlný v děláni dluhů a nedodržování slibů; oboje je v přímém odporu k Boží vůli.

Starost mohu na Boha uvrhnout jen tehdy, chodím-li po Jeho cestách a činím-li Jeho vůli. S pravou důvěrou v Boha vždy bývá spojena bohobojnost a pilnost i věrnost v povolání. Mohu tedy počítat s Boží péčí pro sebe i svou rodinu jen tehdy, jestliže věrně a v čistotě zastávám své místo v rodině a v povolání. K uskutečňování toho je nutná pravá bohobojnost, každodenně živená Božím slovem. Pak tu také bude pravá důvěra v Boha. „*Blahoslavení, kteříž jsou ctného obcování, kteříž chodí v zákoně Hospodinově! Blahoslavení, kteříž ostříhají svědectví jeho, a kteříž ho celým srdcem hledají. Nečiní zajisté nepravosti, ale krácejí po cestách jeho!*“ (Ž. 119,1-3)

17. srpen

Nebudete-li pokání činiti, všichni podobně zahynete.

Lukáš 13,5

Nutnost pokání

V celém Písmě čteme o tom, že pokání je naprosto nutná věc. Je to základní Boží pravda.

Bývalý dávný svět nechtěl činit pokání a vody potopy ho zahladily. Sodoma s Gomorou nechtěly činit pokání a zničil je oheň a síra. Ninive činilo pokání a Bůh ušetřil lid toho města od soudu, který už byl ohlášen. Petr v den letnic kázal evangelium pokání a mnohá srdce byla dotčena Duchem Božím. Z úst těch lidí bylo slyšet zoufalé volání: „*Co máme činiti (muži) bratří?*“ A Petr jim odpověděl: „*Pokání čňte, a pokřti se (= nechtě je pokřtěn) každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů, a přijmete dar Ducha Svatého.*“ (Skut. 2,37.38) A mnozí činili pokání a byli pokřtěni a onoho dne bylo připojeno na tři tisíce duší.

Činil jsi už pokání? Jestliže ne, slyš, co říká sám Pán Ježíš: „*Nebudete-li pokání činiti, všichni podobně zahynete.*“ (Luk. 13,5)

Mnoho lidí má sice krásné vyznání, ale ve skutečnosti dosud nikdy nečinili před Bohem upřímné pokání, a proto neobdrželi život z Boha. Podobají se stromu, který má krásné listy, ale žádné ovoce. Takový strom nezaslouží nic jiného, než aby byl skácen a uvržen na oheň. Co byla platná pošetilým pannám lampa bez oleje? Nemohly vejít na svatbu (Mat. 25,1-13). Něco podobného se stane všem, kteří mají „*způsob (= formu) zbožnosti, ale moc její zapírají*“ (2. Tim. 3,5). Dostanou se do věčného zahynutí.

Je možné, aby někdo obětoval jako Kain (1. M. 4), plakal jako Ezau (1. M. 27), účastnil se bohoslužby jako Chóre (4. M. 16), přál si zemřít blaženě jako Balám (4. M. 23), měl místo k velebení jako Mícha (Soud. 17), prorokoval jako Saul (1. Sam. 10), sloužil jako Gézi (2. Král. 5), byl vychováván v bázni Boží jako Joas (2. Par. 22), byl už blízko království jako onen bohatý mládenec (Mat. 19) anebo jako král Agrippa (Skut. 26), aby měl lampu jako ony pošetilé panny (Mat. 25), konal dlouhé modlitby jako zákonníci (Mk. 12), byl naplněn bázní jako Felix (Skut. 24), horlil pro Boha jako Izrael (Řím. 10), – a přesto nakonec zahynul! Ne, je třeba dobře si povšimnout, že je psáno: „*Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže viděti království Boží.*“ (Jan 3,3)

18. srpen

Až by se ochladil den a utekly by stíny, odejdu k hoře myrhové a k pahrbku kadidlovému.
Píseň Šal. 4,6+

Tento svět je údolí slz. Mnoho utrpení a soužení postihuje i vykoupené Páně. Ještě trochu trpělivosti, draží, brzy všechny stíny zmizí a horko soužení navěky pomine!

Uprostřed „nynějších utrpení“ smíme hledět na Něho, „*muže bolestí a obeznámeného s utrpením*“ (Iz. 53,3+). Smíme přicházet k „hoře myrhové“ a k „pahrbku kadidlovému“.

Celý život našeho Pána byla „myrha“. Ta je totiž hořká, a překlad toho slova je „hořkost“. Mudrci z Východu přinesli kdysi onomu děťátku v Betlémě zlato, kadidlo a myrhu. Po Jeho obětní smrti na kříži přinesl Josef z Arimatie a Nikodém kolem sta liber směsi myrhy a aloe. V Písni písní je sedmkrát řeč o myrze, a to vždy v souvislosti s tím Milovaným. Celý Jeho život byl jeden řetěz hořkých utrpení. Trpěl co spravedlivý mezi nespravedlivými. Trpěl ze soucitu, když viděl, co vše natropil hřích. Trpěl, protože před Jeho zraky byl kříž, kde On – svatý a čistý – musel být učiněn hříchem.

Dívejme se tedy, milý věřící spolupoutníče, na tu „myrhovou horu“, a více se obírejme Jeho utrpeními. Ale jděme také k „pahrbku kadidlovému“ a pozorujme tam Jeho naprostou oddanost a odevzdání se Bohu. Zvláště pak tam, v hodinách temnosti, kde musel zvolat: „*Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?*“ (Ž. 22,1; Mat. 27,46). Kdo by mohl proniknout do hlubin Jeho utrpení? Ale kdo by také mohl změřit Jeho oddanost a poslušnost, dokonalou odevzdanost k naplnění vůle Jeho Boha a Otce? On dokonal! Sklánějme svá kolena a klanějme se Mu. Jemu patří díky a klanění!

Kadidlo a myrha předobrazně mluví o tom, co Bůh spatřoval v dokonalém životě Pána Ježíše. Všechno, co Pán Ježíš činil na této zemi, všechno co mluvil, bylo k radosti a zalíbení Otce. Sám Bůh nad Ním otevřel nebe, aby o tom podal veřejné svědectví: „*Tento jest ten můj milý Syn, v němž se mi dobře zalíbilo.*“ (Mat. 3,17) V očích lidí mohl být pohrdaný, mohli před Ním skrývat svou tvář, ale pro Boha nebylo v Jeho životě nic, co by Jemu nebylo vzácné a libé.

Kadidlo je libovonné koření a mluví o zasvěcení a oddanosti Pána. Celý Jeho život byl zasvěcen Bohu a od počátku Jeho cesty až k jejímu hořkému konci se Bůh z této oddanosti radoval.

Myrha chutná hořce, avšak líbezně voní. Jak hořká byla utrpení našeho drahého Pána Jemu, ale jaká líbezná vůně z toho vystupovala k Bohu!

Lidé tohoto světa neviděli nic, avšak my dnes smíme očima víry něco z toho poznávat. Spolu s Otcem hledíme na dílo na Golgotě, kde utrpení Pána vyvrcholila, ale kde zároveň vystupovala k nebi ta dokonalá líbezná vůně. Bůh nebyl nikde tolik oslaven, jako právě na kříži. To místo nejhlubšího pohanění, největší hanby a nejhroznějších utrpení bylo zároveň horou myrhovou a pahrbkem kadidlovým. Smíme se tam, abychom tak řekli, ubírat zvláště prvního dne v týdnu obdivovat Toho, který toto dílo naplnil.

19. srpen

Proto napomínám vás, bratři, skrze slitování Boží, abyste vydávali těla svá v oběť živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu svou.

Římanům 12,1+

Kdo by mohl znát Boží slitování v celém jejich rozsahu? Proto naše děkování a velebení bývá neúplné a často tak slabé. Čím více se však zabýváme Božími slitováními, tím více poznáváme Jeho nekonečnou lásku. On nás, kteří jsme byli dalecí, skrze Svého milovaného Syna přivedl do Své blízkosti. Vyvrcholení Jeho božské lásky poznáváme v tom, že Ho poslal na tuto zem. Na Golgotě Pán Ježíš zjevil Boží lásku zvláštním způsobem. Vydal sebe, aby nás smířil s Bohem. Neměla by tedy naše láska a srdečné city patřit jenom Bohu, poněvadž za nás dal v soud a smrt to největší a nejvzácnější, co měl? Napomíná nás, abychom se Mu pro Jeho slitování cele oddávali a jenom Jemu dávali k dispozici.

Vykoupil a spasil nejen naši duši, nýbrž patří Mu také náš duch a naše tělo (1. Tes. 5,23). Celá ta trojice „*ku příchodu Pána našeho Ježíše Krista zachována budiž*“ – tak si to přeje apoštol. Kéž bychom se tedy vystříhali „*všeliké poskvrny těla i ducha*“ (2. Kor. 7,1)! Máme svá těla, v nichž přebývá Duch Svatý, vydávat v živou oběť. Nový život se musí projevovat – pak tu nebude nějaké mrtvé křesťanství, ale pulzující život. Svatá oběť znamená oddělení od jakéhokoli druhu zla. Oběť byla obětována na oltáři. Kládeme sebe vědomě na Jeho oltář, cele Jemu? Zkoušejme se v tom!

O proslulém hudebním skladateli Felixu Mendelssohnovi (1809-1847) se vypráví, že při cestě do Freiburgu si chtěl poslechnout proslulé varhany v tamější katedrále. Po úvodní hře vystoupil na varhanní kůr a požádal varhaníka, zda by mu nedovolil trochu si zahrát na tom nástroji. Varhaník, starý muž, se nejprve zdráhal dovolit mu to, neboť se obával, že by se varhany mohly poškodit, kdyby se na ně nehrálo správným způsobem. Nakonec mu však dovolil zahrát si na tom složitém nástroji s podmínkou, že bude přítomen. Varhany se rozezněly v úžasných harmoniích, jaké mohl vytvořit jen opravdový umělec. Nakonec onen starý varhaník položil skladateli ruce na ramena a nadšeně řekl: „Kdo jste, prosím vás? Jak se jmenujete?“ – „Mendelssohn,“ odpověděl neznámý návštěvník. „Je to možné?“ zděšeně zvolal varhaník, „a já jsem téměř odmítl dovolit Mendelssohnovi dotknout se varhan!“

Zdalipak právě toto není způsob, jak řada křesťanů jedná se svým Pánem a Mistrem? Skrze víru a pokání dosáhli v Něm nového života. Stali se, abychom tak řekli, nástrojem pro Mistra, aby na nich vytvářel Boží harmonii ke cti Toho, jemuž patří a jemuž slouží. Ale žel, namísto aby nechali Mistra, aby sám používal ten nástroj, namísto aby své životy s plnou důvěrou a bez výhrad svěřili Bohu a cele se Mu odevzdali, pokoušejí se dělat své vlastní plány a uskutečňovat své nápady. Výsledkem bývá pak jen disharmonie a jakákoli užitečná služba je nemožná!

20. srpen

I řekl jemu jeden ze zástupu: Mistře, řekni bratru mému, ať rozdělí se mnou dědictví.

Lukáš 12,13

Pán Ježíš právě vykládá nebeské zásady království. Pojednou do toho vpadá jeden syn tohoto světa s majetkovým sporem. Jak málo ten člověk věděl o osobě Toho, jenž před Ním stál! Nevěděl nic o tajemství Jeho bytosti ani o cíli Jeho nebeského poslání. Cožpak sestoupil s nebe proto, aby řešil spory o dědictví anebo byl rozhodčím mezi dvěma lakomci? Lakomství zřejmě ovládalo jak žalobce, tak obžalovaného: jeden si přál udržet z majetku co možná nejvíce a druhý zase chtěl z toho co nejvíce dostat. „*A on řekl jemu: Človče, kdo mne ustanovil soudcem aneb děličem nad vámi?*“ V takovéto věci nejde o to, kdo je v právu nebo v nepravu. Podle Kristova učení byli v nepravu oba. A k tomu jakou cenu má nějaké pozemské dědictví ve světle věčnosti? Kristus nepřišel, aby byl rozhodčím nad dědictvími. Vždyť byl „dědicem všech věcí“. Vinice Izrael, Davíkův trůn, ba celé stvoření Mu patřilo, ale vinaři řekli: „*Tento jest dědic, pojďte, zabijme jej, aby naše bylo dědictví!*“ (Luk. 20,14) On se ve Své dokonalé trpělivosti podrobil a skrze toto ponížení až na smrt zničil moc satana. A tak v učení i v životě tohoto nebeského člověka vidíme vyjádření zásad Božího království. Jak to musí Pána rmoutit a jakou Mu působí nečest, jestliže ti, kdo vyznávají, že jsou Jeho lid, projevují při dělení dědictví tak málo nebeského smýšlení. Satanu se často podařilo takovýmto způsobem rozdvojit lidi, mnohdy až do konce života. Každý měl za to, že je v právu, a zatím všichni činili nepravě. O dva verše dále Pán Ježíš řekl: „*Viztež a vystříhejte se lakomství; neboť ne v rozhojnění statku něčího život jeho záleží.*“ (Luk. 12,15) – Jak velice vážné je toto napomenutí Páně. Jak těžké je popsat přesně, čím vším je „lakomství“, jak je obtížné vykreslit tento kořen všeho zla ve všech jeho nejrozmanitějších projevech a odstínech! Vyskytuje se, jak kdosi pověděl o světáctví, ve všech barvách: „od bělavé až do černé jako uhel“; a jen tehdy, jsme-li naplněni nebeským smýšlením a vedeni zásadami věčnosti, jsme schopni jít na kloub tomuto zlu a jeho projevům a účinkům. Lakomství bývá často také pramenem pokrytectví. Bylo tomu tak u farizeů a podobně tomu může být i u nás. V Luk. 16 čteme: „*Slyšeli pak toto všechno i farizeové, kteří byli milovníci peněz, a posmívali se jemu.*“ (14. v.) Podobně je tomu s těmi, kteří jsou dnes zajatci lakomství. Snaží se vyhnout působení pravdy na své svědomí, hledí otupit ostří Božího slova. Snaží se dát pravdě takový výklad, aby k nim nedosáhla a nezasáhla jejich svědomí. Tak se ale vždy více připravují o schopnost vnímat a cítit, co je čisté, spravedlivé a dobré, a dostávají se tak stále více pod moc nepřítele. Jiná cesta není možná. Buď jsem řízen čistým učením Božího slova, anebo mne vedou nečisté zásady světa, které připravil satan. Ve 3. kap. Koloským (5.-6. v.) se praví: „*Protož mrtvěte údy své zemské, smilstvo, nečistotu, chlipnost (= vášeň), žádost zlou i lakomství, jenž jest modloslužba, pro kteréž věci přichází hněv Boží na syny vzpurné (= nepoddané).*“ Jak vážné je také jiné místo Písma: „*Nyní pak psal jsem vám, abyste se nestýkali (s tím), kdo, má jméno bratr, (ale) je smilník, nebo lakomec... s takovým ani nejzte.*“ (1. Kor. 5,11+)

21. srpen

Zjevila se zajisté milost Boží, přinášející spasení, všem lidem.

Titovi 2,11+

Když člověk zhřešil, upadal do stále větší tmy. Velice brzo se úplně odvrátil od svého Stvořitele, jeho srdce se zatmělo a on se začal klanět dřevu a kameni jako svému bohu. Bůh však chtěl člověka zachránit, jak o tom rozhodl již dříve. Zaměřil nejprve Svou náklonnost a pozornost k jednomu národu na zemi. Byl jím izraelský národ. My, pohané, jsme neměli žádné právo na Boží milost. Ale Izrael se ukázal být nehoden lásky svého Boha a odvrátil se od Něho k jiným bohům, takže Bůh ho musel vydat do zajetí. Ještě jednou se však Bůh slitoval nad jedním pokolením tohoto národa, nad Judou, přivedl je zpět a nechal je bydlet v jejich zemi. Poslal jim k jejich spasení zaslíbeného Mesiáše, ale oni Ho zavrhli. A tu namísto aby byl proveden soud nad Židy a národy, které se ukázaly být stejně zkažené, obrátila se Boží milost k celému světu.

Ukřižování Krista se stalo podnětem, aby všem národům bylo zvěstováno evangelium. Boží milost nezná žádná omezení. Zjevila se v Kristu Ježíši, přinášející spasení pro všechny lidi, i pro tebe osobně, milý čtenáři. Kdo studuje dějiny křesťanstva až do dnešní doby, ví, že i národy jako celek odmítly Spasitele Ježíše Krista. Přesto však po všechna staletí jednotlivci z každého pokolení a národu se utíkali k Spasiteli světa a obdrželi odpuštění svých hříchů. Boží milost je opravdu veliká, neboť když se ukázalo, že člověk je neschopen sloužit Bohu, On snížil Své požadavky na člověka na nejmenší míru, kterou člověk může splnit: uznat svou vinu (to je pokání) a přijmout jako Pána a Spasitele Krista, jenž byl ukřižován a vstal z mrtvých (to je víra).

Je to jedinečná milost! Nikdo není vyňat, jestliže s pravým pokáním touží po spasení a uteče se k té milosti. Pozváni jsou všichni, všem je oznamována ona dobrá zvěst – evangelium, všichni mohou přijít. *„Kdo chce, naber vody života zdarma!“* (Zjev. 22,17) *„Kde se rozhojnil hřích, tu ještě více rozhojnila se milost.“* (Řím. 5,20) Vzhledem k oběti, kterou přinesl Jeho Syn, Bůh může zvolat: *„Pojďte, neboť již připraveno jest všechno.“* *„Budou-li hříchy vaše jako červc dvakrát barvený, jako sníh zbělejší.“* (Luk. 14,17; Iz. 1,18)

Jestliže dosud nepatříš k blaženému zástupu těch, jejichž hříchy byly smyty krví Beránka, zastav se, zvaž svou dosavadní cestu a uchop se té Boží milosti, přinášející spasení, abys byl navěky spasen. Nalezneš tak pokoj, pokoj pro svou duši.

22. srpen

Dvou věcí žádám od tebe, neoslýchej mne, dříve než umřu: Marnost a slovo lživé vzdal ode mne, chudoby neb bohatství nedávej mi, živ mne pokrmem podle potřeby mé.

Přísloví 30,7.8

V těchto verších je vyjádřeno velice vážné přání. Jak se pisatel bojí lži, která je v Božích očích také hříchem! Ve Zjev. 21,8 čteme, že lháři jednou budou ve věčném zatracení. Jak důležité tedy je střežit svůj jazyk, bdít nad tím, co mluví. Ten maličký úd může působit ke cti, ale i k necti Boží. Velice vážné je také pomýšlení, že jednou budeme muset skládat účty z každého neužitečného slova. Kéž bychom se tedy vždy dávali řídit Duchem Božím a prosba Agura byla i naším přáním ke cti a oslavení našeho drahého Pána! On nám udělí milost k chtění i vykonání. Agur vyslovuje dvě přání: 1) „*Marnost a lživé slovo vzdal ode mne*“ a 2) „*Chudoby neb bohatství nedávej mi.*“ Nikdo nechce být chudý, proto lidé usilují o bohatství. Ale i k tomu Boží slovo mluví vážnou řečí. Říká, že ti, kteří o to usilují, upadají v různá pokušení a ďáblovy léčky. V chudobě Boží děti lnou více k Pánu a více cítí svou závislost na NĚm. Mohou pak získávat povzbuzující zkušenosti. A je-li někomu dopřáno bohatství, potřebuje mnohou milost a moudrost, aby správně zacházel se svěřeným majetkem. Jak mnoho potřeb je v díle Páně a také mezi svatými a milovanými! Kéž by nikdo nezapomínal využívat Bohem svěřené prostředky i v tomto směru. Chudoba i bohatství mohou zatvrdit srdce člověka. Proto Agur říká: „*Živ mne pokrmem podle potřeby mé.*“ Budme s tím spokojeni a vděčni za to, co nám Pán každému dává! Zbožnost se spokojeností je veliký zisk! (1. Tim. 6,6) Agur si vlastně přál být vysvobozen od čtyř věcí, protože v nich viděl veliká nebezpečí pro svou cestu víry. Také nám by ty věci mohly být překážkou při našem následování Pána Ježíše a v stálé závislosti na Bohu. Mějme se tedy i my před nimi na pozoru!

Marnost nebo samolibost. Kdo je sám se sebou spokojen, bývá lehkomyšlný a pyšný. A rychle si pak můžeme myslet, že jsme lepší než druzí, ačkoli přece nic nejsme. Bůh se vždycky musí stavět proti pýše.

Slovo lživé nebo neupřímnost. Také my věřící máme sklon, že se chceme lidem zdát být něčím víc, než ve skutečnosti jsme. Kéž bychom se denně cvičili, abychom byli opravdoví a upřímní před Bohem i před lidmi.

Chudoba. Nadměrné starosti o každodenní chléb nás mohou zaměstnávat natolik, že to je na újmu našemu duchovnímu životu. A jak snadno se stává, že se v takových situacích podobáme izraelskému lidu na poušti, který už při sebemenším nedostatku vyjadřoval svou nespokojenost reptáním.

Bohatství. Také opak chudoby je nám křesťanům nebezpečný. „*Statku (= majetku, jmění) přibývalo-li by, nepřikládejte srdce!*“ (Ž. 62,11) Jak snadno bývá při stoupajícím blahobytu opouštěna závislost na Pánu! Varujme se milování peněz! (1. Tim. 6,10)

Usoudí-li Bůh za dobré přemístit nás do poměrů chudoby či bohatství, jistě nám dá také potřebnou milost, abychom zůstávali závislí na NĚm a trpělivě na Něho čekali.

23. srpen

I řekl jsem já v srdci svém: Bude Bůh spravedlivého i bezbožného souditi; neboť bude (též: uložil) čas každému předsevzetí i každému skutku.

Věz, že tě s tím se vším přivede Bůh na soud.

Kazatel 3,17; 11,9

Jednou přijde sklizeň

V pevném řádu Stvořitele je to tak, že po době setí uplyne několik měsíců, než nastane doba žně. Sklizeň však vždy odpovídá tomu, co bylo zaseto. Totéž platí i pro náš život. Co člověk rozsévá, to také sklídí (Gal. 6,7). Den té závěrečné sklizně je ještě před námi. Je to den soudu. Protože však přijde tak dlouho po rozsévání, sotva kdo se o něj stará. Člověk chce jednat podle své vlastní vůle. Rád by, aby mu nikdo do ničeho nemluvil a aby ho nevolal k odpovědnosti. Proto také vylučuje Boha ze svých myšlenek. Myslí si, že žádný Bůh není. Anebo aspoň: že Bůh nevidí a neslyší – že je příliš daleko a nebude po určité věci pátrat. Jenže Bůh Svým časem každý skutek – ať dobrý či zlý – přivede na soud, kde budou zjeveny i nejskrytější věci (Kaz. 12,14). Až se budou muset všichni, kteří zemřeli v nevěře, postavit před velikým bílým trůnem Soudce světů, budou tu také Boží „knihy“, v nichž je bez jakéhokoli opomenutí zaznamenáno všechno. Který člověk by tam ještě mohl něco ukrýt nebo zapřít? *„Všechny věci jsou nahé a odkryté očím toho, o kterémž jest řeč naše (= s nímž máme co činit).“* (Žid. 4,13)

Proto Bůh dnes člověka vybízí, aby s Ním dal vše do pořádku. *„Čiňte pokání a věřte evangeliu.“* (Mk. 1,15) Kdo uposlechne tohoto volání, rozsévá k nebeské sklizni a nikoli k soudu. Dnes ještě je den spasení. V den soudu nebude již možné nějak uniknout.

Lidé ustanovují k vyřizování svých sporných věcí soudce. Jsou to lidé omylní, kteří se navíc dají snadno ovlivnit a často dokonce i podplatit. Také zásady lidské spravedlnosti se časem mění. Co bylo před několika lety ještě zlé, se dnes dovoluje, co je v jedné zemi přestupkem, zákon v jiné zemi netrestá.

S Boží spravedlností, jak je nám představena v neklamném Božím slově, je tomu naprosto jinak. Bůh je spravedlivý soudce a je též spravedlivý ve všech Svých cestách. Všechno je Mu známé a nemůže se mýlit.

Jeho spravedlnost trvá, sahá až do nejvyšších míst (Ž. 71,19+). Platí vždy a nalézá se všude: je univerzální. Také ty podléháš této spravedlnosti jako i všichni tvoji spoluobčané a budeš se muset před Bohem odpovídat.

24. srpen

Milovaný, žádám, aby se ti ve všem dobře vedlo a byls zdrav, tak jako se duše tvá dobře má.

3. Janova 2+

Zdraví

Toto přání píše apoštol „*milovanému Gájovi*“, kterého miloval „*v pravdě*“ (1. verš). Stav duše tohoto věřícího byl tak dobrý, že apoštol mu mohl jenom přát, aby také jeho tělesné zdraví bylo tak dobré.

Nemáme se tu nad něčím zamyslet? Cožpak totiž u nás věřících většinou nestojí na prvním místě tělesné zdraví, takže si vlastně musíme přát, aby se také naší duši vedlo stejně dobře jako našemu tělu?

Naše tělo je ovšem Boží dar, za nějž Mu jsme osobně odpovědní, a měli bychom se jistě snažit správným způsobem si zdraví uchovat. Písmo nám jasně ukazuje, že tělesné zdraví je něco, zač máme být Bohu bezpodmínečně vděční. Není to nic samozřejmého, jestliže nám Bůh dává zdraví.

Položme si však otázku: jak to vypadá se zdravím naší duše, s naším vnitřním člověkem?! Mohlo by být o nás vydáno stejné svědectví jako o Gájovi, že také naší duši se dobře daří? Položme si sami upřímně otázku: nač myslíme více: na svůj tělesný nebo duchovní dobrý stav? Jako rodiče dbají, aby jejich malé děti rostly, také Bůh čeká, že budeme vnitřně růst a zdárně prospívat. Božím cílem v našem životě je duchovní růst a dobrý stav. Samo sebou se to nestane. Je tomu jako v přirozeném životě. Špatná potrava a zlé životní návyky vedou k nemocem. Jestliže se po duchovní stránce sytíme špatně a děláme věci, které se nemohou Bohu líbit, jistě se i naší duši nepovede dobře.

Milovaný Gájus měl dělat něco důležitějšího, než jen pěstovat své tělo. „*Chodil v pravdě*“ – to znamená, že v jeho praktickém životě se projevovalo působení života z Boha, který obdržel. Nemiloval „*slovem ani jazykem, ale skutkem a pravdou*“. Bylo v tom ustavičně vidět důkaz nového života, vždyť „*víme, že jsme přešli ze smrti do života, neboť milujeme bratří*“, a „*každý, kdož miluje toho, který zplodil, miluje i toho, kterýž zplozen jest z něho*“ (1. Jan. 3,14.18; 5,1).

Jak potěšující je setkat se s takovými věřícími. Můžeme se z nich radovat a mít k nim plnou důvěru jako apoštol ke Gájovi. Vidí nás naši spoluvěřící také takové?

25. srpen

On musí růsti, já pak menšiti se.

Jan 3,30

Růst v Krista (I)

Nadepsaný verš je výrokem Jana Křtitele. Slovem „On“ je míněn Pán Ježíš, jehož příchod Jan Křtitel připravoval. Jakmile však Kristus, kterého ohlašoval, vystoupil na veřejnost, chce Jan ustoupit do pozadí. Když slovy: „Aj, *Beránek Boží!*“ ukázal na Pána Ježíše, opouští ho dokonce dva z jeho učedníků, aby se stali následovníky Pána Ježíše. Jan byl připraven zůstat úplně v pozadí, aby Pánu Ježíši uvolnil první místo.

Zdalipak by se také náš život neměl vyznačovat takovým osobním postojem? Je to vlastně vysvědčení chudoby, jestliže věřící křesťan mluví o svém obrácení jako o nejvyšším bodu svého života. Den našeho obrácení by měl být začátkem našeho růstu v poznávání Pána Ježíše a v chápání Jeho úžasného spasitelného díla na Golgotě. Jak málo toho člověk ještě ví o slávě osoby svého Spasitele a o velikosti vlastní viny před Bohem, když jako ztracený hříšník se uteče s vírou k Spasiteli!

Pravidelným čtením a studováním Bible zjišťujeme stále více, čím je v Božích očích hřích. Přitom se nám bude milost, která nás spasila, jevit stále větší. Především ale budeme stále více poznávat, jak úžasný a slavný je Pán Ježíš. Je věčný Boží Syn, Syn Otcovy lásky. Ale jako pokorný a závislý člověk tu žil na zemi a vykonal dílo vykoupení. Kéž by zaujímal vždy více první a ústřední místo v našem životě!

Jeden malý chlapec přišel k mamince a řekl: „Mami, já už jsem skoro tak veliký jako Goliáš, měřím skoro tři metry!“ – „Co to povídáš!“ odvětila udivená matka, „jak jen jsi na to přišel?“ – „Víš, mami, já jsem si vyrobil své měřítko, a když jsem se jím změřil, byly to téměř tři metry!“

Neděláme to tak často i my? Pavel označuje za „nerozumné“ ty Korintské, kteří „sami sebou sebe měřili, a přirovnávali sebe sobě“ (2. Kor. 10,12). Chtějme raději hledět na slavnou velikost našeho Pána a usilujme růst ve všem „v Něho“!

Jeden služebník Páně kdysi řekl: „Mohu dobře zjistit, zda některý křesťan roste. Podle toho, jak duchovně roste v milosti, bude vyvyšovat svého Pána a Mistra, méně mluvit o tom, co sám dělá, a bude se sám u sebe stávat stále menším a menším, až – jako jitřenka – bude úplně přezářen vzešlým sluncem.“

26. srpen

Nepřišel jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání.

Matouš 9,13

„*Blahoslavení chudí v duchu*“ – tak to kdysi řekl Pán Ježíš v kázání na hoře (Mat. 5,3+). Co je to za lidi tito „*chudí v duchu*“? Takový ztracený (marnotratný) syn leží v náručí otce a s těžkostí říká: „*Otče, zhřešil jsem... nejsem více hoden slouti synem tvým.*“ (Luk. 15) A tam zase jedna ubohá žena v domě Šimona, farizea: „*Stojíc zezadu u noh jeho s pláčem, počala slzami smáčeti nohy jeho.*“ (Luk. 7,38) Anebo celník (publikán) v chrámě, který se bil v prsa a modlil se: „*Bože, buď milostiv mně hříšnému.*“ (Luk. 18,13) Tři ubozí zlomení, zkroušení, nehodní leží pro své hříchy v prachu; každý došel ke konci sám se sebou. Onen „ztracený“ (marnotratný) se vrhá do rukou milujícího otce; „hříšnice“, jak ji pohrdavě nazval pyšný farizeus, se vrhá k nohám Ježíše, Spasitele hříšníků; a všemi počestnými lidmi opovrhovaný celník (publikán) se bije v prsa v chrámě, v Boží přítomnosti, pln odporu k sobě. Všichni se uchýlili k veliké Boží milosti a k lásce Spasitele hříšníků.

Vedle nich stojí s hrdě pozdvíženou hlavou tři „bohatí“ v duchu. Farizeus Šimon – pyšný, samospravedlivý a nepokořený. Vůbec netouží po Spasiteli-Bohu, který je mu tak blízko. Stejně tak bratr „ztraceného syna“: stojí venku a nemůže sdílet s otcem jeho radost. A uvnitř chrámu stojí jeden zbožný muž, rovněž farizeus, přímo v Boží blízkosti – a přesto tak daleko od Něho! Bohatý v duchu nepotřebuje žádného Spasitele.

G. Champlain byl evangelista, který měl i správné pochopení pro humor. Ve svých přednáškách byl vždy velice přímý a často se dotkl posluchačů. Poselství evangelia přednášel přímo, bez okolků. Ne každému se to líbilo.

Po jednom takovém proslovu k němu přišlo několik posluchačů, kteří si mu stěžovali, že je příliš osobní a kritický. „Cožpak nevíte, že to lidem není zrovna příjemné, když se jich tak přímo dotýkáte?“ Champlain se na ně podíval a řekl: „Ach, to je mi líto, že jsem snad některé lidi tak nemile zasáhl. Rozhodně jsem to neměl v úmyslu. Víte, já když mluvím, snažím se vždy mířit přímo na ďábla. Jestliže se však někdo zdržuje příliš blízko ďábla, je v nebezpečí, že také bude zasažen.“

Proč se mnozí lidé rozčilují, když jim někdo řekne, že jsou hříšníci? Zda ne proto, že v tom je kus pravdy a jejich svědomí se to nelíbí? Ale nezapomínejme, že Bůh nezkrášluje pravdu o skutečném stavu člověka, protože mu chce pomoci. Ale se Svým spasením může vyjít vstříc jenom tomu, kdo se před Ním pozná jako hříšník. Jak by mohl pomoci nějakému samospravedlivému?

27. srpen

Tyto věci psal jsem vám, abyste věděli, že máte věčný život, kteří věříte ve jméno Syna Božího.

1. Janova 5,13+

Bůh se snaží Svým slovem ujistit nás, Své vykoupené, že naše spasení je navěky jisté a že je nemůžeme ztratit.

Je sice možné, že nevěrností, neposlušností a hříchem ztrácíme ve svém životě pokoj a radost ze spasení. Stáváme se nejistými ohledně svého spasení. Ale Bůh nám i tu ukazuje východisko: „*Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrný jest (Bůh) a spravedlivý, aby nám odpustil naše hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.*“ (1. Jan. 1,9)

Bůh nikdy nevezme zpět Své slovo, které jednou dal. Skrze víru je každý vykoupený navěky v bezpečí a nerozlučně spojen s Kristem. „*Protož není již žádného odsouzení těm, kteříž jsou v Kristu Ježíši.*“ (Řím. 8,1 – další slova uvedená v kralickém textu chybí v nejstarších rukopisech.) Nic a nikdo nemůže Božím dětem vyrvat spasení. Jeho Slovo je toho zárukou: „*Ovce mé hlas můj slyší, a já je znám, a následují mne. A já život věčný dávám jim, a nezahynou navěky, aniž jich kdo vytrhne z ruky mé.*“ (Jan 10,27.28)

Jistoty spasení nedosáhneme nějakými citovými prožitky; rovněž ne tím, co tvrdí lidé, nýbrž: vírou v Boha a v to, co On ve Svém slově říká:

„Amen, amen pravím vám: Kdož slovo mé slyší, a věří tomu, kterýž mne poslal, má život věčný, a na soud nepřijde, ale přešel jest ze smrti do života.“ (Jan 5,24)

Je to už způsob inspirovaného pisatele Jana, že do středu všeho staví osobu Božího Syna. Dnešní verš souvisí se svědectvím, které je postaveno proti svědectví lidí. Lidé přijímají bez jakýchkoli pochybností svědectví od jiného člověka. Zde však jde o Boží svědectví, které On vydal o Svém Synu, a které je větší než svědectví lidí, neboť z boku zemřelého Krista tekla voda k očištění jako důkaz skutečnosti, že život nelze získat v prvním Adamovi. Zato však starý člověk nalezl v smrti Krista svůj konec, a my, učinění s Ním zajedno v smrti a vzkříšení, máme věčný život.

Ale nejen voda, nýbrž také krev, která tekla z boku zemřelého, vydává svědectví. Bylo rovněž nutné smíření za naše hříchy a my je máme skrze krev. A tak voda svědčí o tom, že v Něm máme věčný život.

Ale k tomu přistupuje třetí svědek, který v určitém smyslu je první: je to Duch Svatý. Máme Ho, a skrze Něho a Jeho moc známe obě dvě další věci v jejich ceně. Jeho přítomnost v nás nás činí schopné oceňovat význam vody a krve a bez Něho bychom nikdy nerozuměli praktickému významu smrti Krista. Pán, když vstoupil na nebe, seslal Ducha Svatého, a skrze to víme, že máme v Synu věčný život.

Svědectví těchto tří svědků navzájem souhlasí v tom, že sám Bůh ve Své milosti nám dal věčný život a že ten život je v Jeho Synu. Je to tedy svědectví samého Boha.

Bůh se pyšným protiví.

Jakuba 4,6

Pýcha je největší ze všech druhů zla. Je to skutečné zlo, které na nás ustavičně čihá. Ze všech našich nepřátel je pýcha tím nejhouževnatějším, jenž nejpomaleji umírá. Dokonce i synové tohoto světa jsou schopni toto poznat. Bůh nenávidí pýchu více než cokoli jiného, protože ona dává člověku to místo, které patří jen Bohu, Jemu, jenž jedině je nade vše vyvýšený. Pýcha brání obecenství s Bohem a přivolává na sebe Jeho soud, neboť Bůh se pyšnému protiví. Vyhladí jméno pyšného, ano, je psáno, že Bůh určil den, kdy *„sehnuta bude pýcha člověka a snížena bude vysokost lidská“* (Iz. 2,17).

Nemůžeme si navzájem způsobit větší škodu, než když jeden druhému lichotíme. To je nejlepší potrava pro pýchu. *„Člověk, kterýž pochlebuje příteli svému, rozprostírá síť před nohama jeho.“* (Přísl. 29,5) My jsme navíc také až příliš krátkozrací, než abychom mohli posoudit stupeň zbožnosti našeho bratra; bez váhy svatyně nejsme schopni správně posuzovat a ta váha se nalézá v ruce Toho, jenž je zpytatel srdcí.

Nejlepším křesťanem je asi ten, o němž není nikdy nic slyšet, třeba nějaký chudý dělník nebo sluha, kterému je Kristus vším a který všechno dělá pro oko Pána, ano, jenom pro Jeho oko. Neboť jenom Pán je toho hoden, aby byl slaven, ctěn a vyvyšován. (J. N. D.)

„Bůh se pyšným protiví, ale pokorným dává milost. Poddejtež se tedy Bohu...“ Toto je jistě konečný cíl Božích cest s námi. A dokud toho není dosaženo, nemá člověk ve svém srdci pokoj. Podobá se vzpurnému tažnému zvířeti, které se vzpíná proti ostnu, a tím si vlastně samo způsobuje jen ještě hlubší a bolestnější zranění. Podobně to čteme i v 1. Petr. 5,5.6: *„Bůh zajisté pyšným se protiví, ale pokorným dává milost. Pokořtež se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil časem svým.“*

A je to snad skutečně tak těžké podrobit se Bohu, který nás přece tak nevýslovně miloval, že za nás vydal Svého jednorozeného Syna, a který se dnes nestydí nazývat nás Svými dětmi? – poddávat se Bohu, jehož moudrost a prozíravost jsou stejně dokonalé jako Jeho dobrotivost a přívětivost – a konečně Bohu, bez jehož vůle nepadá se střechy ani jeden vrabec, a v jehož počtu jsou všechny vlasy na naší hlavě? – Právě naopak! Nic není blaženější než předávat se s dětskou důvěrou srdci a ruce takového Otce, dbát na Jeho vedení a poddávat se Jeho vůli. Boží dítě vždycky může být potěšeno a šťastné. Nepotřebuje se o nic úzkostlivě starat; může svou vůli klidně podřizovat Boží vůli, neboť Bůh, který Své děti tak nevýslovně miluje, pro ně přece má ve všech věcech dobrou a dokonalou vůli (Řím. 12,1).

29. srpen

Osvědčuji s vážností (nebo: zapřisahám tě) ***před Bohem a Kristem Ježíšem a vyvolenými anděly, abys ostříhal těchto věcí bez předsudku, nečině nic podle náklonnosti.***

1. Timoteovi 5,21+

V dnešním verši nám Bůh dává důležitá napomenutí pro náš praktický život. Jak snadno zapomínáme, že se odehrává před zrakem Božím a Pána Ježíše a svatí andělé jsou stálými přihlížejícími diváky. My často vidíme jen spoluobčany, řídíme se jejich úsudkem a myslíme si, že to, co lidé neviděli, je skryté, utajeno. Kéž bychom si jako věřící byli vědomi, před čí tváří stojíme a kdo je naší nejvyšší autoritou.

Dále jsme varováni před dvěma nebezpečími, která se týkají našich myšlenek a našich činů: před předsudky a před jednáním podle náklonnosti (se straněním někomu). Máme tedy bdít nad svým srdcem, aby nás neoklamalo, když něco posuzujeme. Většinou míváme rychle hotový úsudek. Ale zda jsme přitom zvážili všechny činitele, především rozdílnost zvyků a obyčejů různých krajů nebo zemí nebo dokonce světdílů, je další věcí.

Jednání se straněním, podle náklonnosti, je pak zvláštním nebezpečím, jde-li o naše příbuzenské vztahy. Začíná to už u dětí. Zda se nám ještě nikdy nestalo, že jsme své děti brali pod svou ochranu proti učiteli anebo sousedovi a že jsme jejich chování posuzovali méně přísně, než když cizí dítě udělalo stejnou věc? Boží slovo nás napomíná, abychom bděli nad svým srdcem, byli při posuzování opatrní a zdrženliví, jsouce si stále vědomi, před kým se náš život odehrává.

Apoštol zavazuje Timotea a tím i nás, abychom dbali na tyto věci. Vždy bychom měli mít na mysli, že oni svědkové jsou stále informováni o všech podrobnostech života Církve, že jsou tu stále, našemu zraku sice neviditelní, ale pozorující vše, co se děje, a že také znají stav našich srdcí. Ustavičně by nám mělo jít o to prakticky počítat s Boží přítomností, a všechny otázky by měly být zaměřeny k tomuto bodu: Co usuzuje Bůh? Co požaduje Boží čest? Budeme-li žít v Jeho přítomnosti, bude to působit mravní čestnost, svatou bázeň, schopnost rozeznávání a mravní váhu, které nás budou chránit, abychom neposuzovali věci se straněním. K tomu je třeba víra, zkoušení srdce, zbožnost a soud nad sebou. Stranění, stranickost (Fil. 2,3+) a přihlížení k osobám už zničily nejedno svědectví.

Jestliže se v některém shromáždění činí té či oné osobě ústupky, jestliže se trpí ta či ona věc, protože vychází z určitého bratra, nedbá se na Boží čest a Církev už není sloupem a utvrzením pravdy. Je k tomu třeba mravní odvaha, aby se nic nedělo z náklonnosti, se straněním. Máme příklad našeho Pána, který držel pravdu až do smrti. Jaká duchovní síla a jaký pořádek podle Boha by byl ve shromážděních, kdyby bratři a sestry ve svém životě více uskutečňovali Boží přítomnost, která by je chránila před všemi vlivy, jež nejsou podle Boha, před vším, co není podle vůle Pána.

30. srpen

Ale Daniel uložil v srdci svém, aby se neposkrvňoval pokrmem ze stolu královského.

Daniel 1,8

Danielovi bylo nesmírně důležité, aby Boha nezneuctil, kdyby jedl královo jídlo a pil víno Babylonu. Tuto myšlenku ale napřed choval ve svém srdci. Vyžádal si na vrchním správci nad komorníky dovolení, aby se nemusel poskrvňovat takovým jídlem a pitím. Potom dále hovořil s dozorcem, aby mohl své předsevzetí provést a tím dosáhnout hlavní věci, o níž mu šlo. Prostuduj si pečlivě tento oddílek a nech na sebe působit Danielovu taktnost a nápaditost. Rozhodnutí v srdci ho neučinilo samospravedlivým nebo cizím světu. Spíše naopak! Bůh mohl skrytě působit a vyvést ho z této těžké situace.

Daniel měl také dobrý poměr ke svým společníkům v utrpení. Celá událost nás poučuje, že si je sám nemohl vybrat. Ale přesto se stali jeho přáteli. Sdíleli s ním jeho úmysly a také se společně modlili.

Možná že toto je něco, v čem my křesťané často selháváme, totiž v navazování a udržování vzájemných dobrých styků. A mohou tu být i skutečné důvody takového nedostatku. Čím více se navzájem známe, tím více také známe své chyby a nedostatky. Přesto však nějaké ješitné stranění se a vzdalování do izolace není Boží cestou. Nový zákon je plný milých označení pro věřící: svatí, milovaní, spolupracovníci, spolumužníci, děti – jak často apoštol takto označuje Boží děti! Tyto výroky svědčí o úzkých vztazích lásky, důvěry a přátelství; a to jsou i dnes věci hodné následování, o které by nám mělo jít a které bychom měli pěstovat.

Srdce Daniele bylo naplněno bázni Hospodina; proto v každé situaci a za každou cenu volil cestu poslušnosti víry, cestu oddělení od zla. Byl sice, jako i ostatní z izraelského národa, v daleké, cizí zemi, ale vzdor tomu mu Boží slovo bylo velice blízké, bylo „v ústech jeho a v srdci jeho, aby je činil“ (por. s 5. M. 30,14), a tak měla jeho víra k dispozici bohaté zdroje Boží milosti a dobrotivosti. Uprostřed tmy, která ho obklopovala, Hospodin zůstával jeho světlem a silou; všechna jeho pomoc byla v Něm.

Jak je tomu s naším srdcem? Jsme i my jako Daniel naplněni Boží bázni, anebo se v nás uhostil duch tohoto světa? Stejně jako Daniel i my se pohybujeme uprostřed cizího, Bohu znepřáteleného světa. Jak veliká tu jsou nebezpečí! A jak snadno se stává, že Boží děti se poskrvní tím, co jim nabízí svět. Chodme proto věrně po cestě víry a oddělení od jakéhokoli zla, k oslavení a radosti našeho drahého Pána!

31. srpen

(On) těší nás ve všelikém soužení našem, abychom mohli potěšovat těch, kteříž by byli v jakémkoli soužení, tím potěšením, kterýmž i my potěšeni jsme od Boha.

2. Korintským 1,4

Jestliže Bůh dává Svým dětem něco trpět, sleduje tím různé cíle. Jedním z nich je, aby byly učiněny chápacími a soucitnými pro bolesti a utrpení druhých. Mají být také v tomto směru „přípodobněni obrazu Syna jeho“ (Řím. 8,29), o Němž prorok Izaiáš svědčí: „*Jistě, On utrpení naše nesl, a bolesti naše vlastní na sebe vzal*“ (srov. s Iz. 53,4+; Mat. 8,16.17; 9,36 a 20,34). Když proděláme nějaké těžké utrpení, situaci, zármutek a bolest, a zakoušíme v tom Boží slitování a potěšení, jsme schopni naprosto jinak spoclitit, potěšovat či radit než někdo, kdo takové zkoušky neprožil. Ale pro každého z nás je důležité, abychom v takových souženích měli srdce poddané Bohu a vlastní vůli zlomenou. Neboť jenom do pokořené duše, která se sklání před Jeho vůlí a podvoluje se jí, On vlévá balzám Svého potěšení a uschopňuje ji, aby později mohla z tohoto potěšení něco udělovat. U pisatele dnešního verše, apoštola Pavla, tomu tak bylo, takže také mohl skutečné potěšení (které sám obdržel od Boha) udělovat jiným, kteří je potřebovali. Není ostatně žádné jiné účinné potěšení nad to, které dává Bůh, který se nazývá: „*Otec milosrdenství (= slitování), a Bůh všelikého potěšení.*“ (2. Kor. 1,3)

Jak je dobré, že známe zdroj potěšení, otcovské srdce, které nás miluje a potěšuje! Kromě toho máme Jemu po boku na Jeho trůně také Toho, který na Svě cestě tímto světem trpěl, jako nikdo jiný před Ním i po Něm. Proto On má dokonalé porozumění a soucit se všemi, kteří musejí procházet utrpeními, a může pomáhat těm, kteří jsou ve zkouškách. V Novém zákoně začínají tři Epištoly po úvodních slovech pozdravu slavným zvoláním: „*Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista!*“

V 1. Ep. Petra se chvalořečení týká spasení. Můžeme vůbec dost děkovat Bohu za to, že „*podle mnohého milosrdenství svého znovu zplodil nás*“? On se sklonil až k nám, kteří jsme se beznadějně nalézali v bídě hříchu, a učinil nás Svými dětmi. S živou nadějí v srdci jsme nyní na cestě k Němu domů.

V 2. Ep. Korintským apoštol oslavuje Boha za to, že se Svému lidu prokazuje jako Otec slitování a Bůh veškerého potěšení. Nikdo nedovede tak potěšit jako náš Bůh a Otec! Pro každé soužení, do něhož se může dostat některé z Jeho dětí, má zvláštní, pravé slovo, správné potěšení, potřebné povzbuzení. Jestliže v Starém zákoně zaslíbil: „*Jako toho, kteréhož matka jeho těší, tak já vás těšiti budu*“ (Iz. 66,13), tedy to platí i dnes.

Potřetí nalézáme toto chvalořečení v Efezským 1. a to v souvislosti s požehnáními, která nám Bůh daroval. V Pánu Ježíši nám požehnal všelikým duchovním požehnáním. Vše, co jednou budeme okoušet v nebi, je už dnes naším podílem: že jsme Božími dětmi, naše synovství, okoušení Boží lásky, obecenství s Bohem a naším Spasitelem, radost z Pána Ježíše, naše společné postavení jako Kristova nevěsta a nesmírně mnoho dalších věcí. – Kéž by jen naše srdce více chválila a méně si stýskala a bědovala.

1. září

Věrný je Bůh.

2. Korintským 1,18+

I řekl mu pán jeho: To dobře, služebníče dobrý a věrný; nad málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím.

Matouš 25,21

Boží věrnost a naše věrnost

Obě tyto věci – Boží věrnost, a naši věrnost, bychom nikdy neměli zaměňovat. Když jde o spasení našeho ducha, duše a těla, tedy o naše věčné blaho, je to spojeno jen s Boží věrností. Zde není žádná podmínka, kterou bychom napřed měli splnit, jako třeba: „zůstat věrnými“. Jde tu jen o to, co Bůh udělal a co činí: „*Kteréž pak předzřídil, těch i povolal; a kterýchž povolal, ty i ospravedlnil; a kteréž ospravedlnil, ty i oslavil.*“ (Řím. 8,30) Byl by to jistě pošetilý lodník, který by vrhal kotvu do své vlastní lodi! Pevný Boží základ pro kotvu leží mimo mne: v Boží věrnosti.

A přesto Bible mluví také o naší věrnosti jakožto věřících, když jde o naši odpovědnost jako služebníků vůči našemu Mistru, Pánu Ježíši. On si povšimne každé neposlušnosti, ale i věrnosti v malém vůči Sobě a Svému slovu. Ano, až jednou budeme u Něho, odmění nás za každou věrnost i v nejmenších věcech. Na konci Bible Pán spojuje naši naději s odplatou: „*Aj, přijdu rychle, a odplata má se mnou, abych odplatil každému podle skutků jeho.*“ (Zjev. 22,12) Potom všechno, co jsme žili pro Něho, dojde odměny; ale to, co jsme žili jen pro sebe, vyjde naprázdno.

My tak rádi toužíme po velikých věcech a s určitou úctou vzhlížíme k těm služebníkům, jimž bylo mnoho svěřeno. Ale Písmo mluví úplně jinak, a to na různých místech! Proto je dobré zamyslet se nad tím, že v Božím království nejde o něco, co je mnohé nebo veliké, co konáme, nýbrž o věrnost, s níž děláme to, co Bůh nám svěřil. Podobenství, z něhož jsou vzata výše uvedená slova z Ev. Matouše, mluví o člověku, který dal svým služebníkům hřivny, očekáváje, že jimi budou těžit. Dvakrát slyšíme, že říká: „*Nad málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím.*“ Nad málem věrný! Bude to odměněno již v tomto čase a oč více pak v budoucnosti. Kdo je věrný nad málem, bude dosazen nad mnohé. Ve světě je dnes věrnost velice ojedinělou ctností, takže Boží děti by se jí měly tím více vyznačovat. Jakou odměnou bude věrnému, až mu Mistr bude moci říci: „*To dobře, služebníče dobrý a věrný!*“ Tuto chválu můžeme obdržet i my, i když naše práce se děje téměř bez povšimnutí lidí. Jsme-li věrní i v nejmenších a nejnepatrnějších věcech, k nimž nás Pán ve Svě službě povolal, bude nám způsobeno bohaté vejítí do věčného království našeho Spasitele Ježíše Krista. Budeme přijati do věčných stánků a budeme smět vejít do radosti našeho Pána (Mat. 25,14-30; Luk. 16,9; 2. Petr. 1,11). Nezáleží tolik na tom, co jsme dělali, nýbrž jak jsme to dělali. „*Dále pak (= ostatně) u šafářů (= správců) se vyhledává, aby každý věrný nalezen byl.*“ (1. Kor. 4,2)

2. září

Dí jemu mládenec: Všeho toho ostříhal jsem. Co mi ještě chybí?

Matouš 19,20+

Kdysi se jeden mladý muž otázel Pána Ježíše: „*Mistře (= Učiteli), co dobrého budu činiti, abych měl život věčný?*“ (16. v.+). Mistr ho odkázal na zachovávání přikázání. Ten mladík mohl odpovědět: „*Všeho toho ostříhal jsem. Co mi ještě chybí?*“ Pán Ježíš pak pokračuje a doporučuje mu: „*Prodej statek (= majetek) svůj, a rozdej chudým*“, a ten mladík zarmoucen odešel. Pán Ježíš se právě dotkl bolavého bodu v jeho životě, a ukázalo se, že onen mladý člověk nebyl ochoten předat Mistru hlavní klíč svého života.

Předal jsi Pánu Ježíši všechny klíče svého života?

Má již klíč k tvé knihovně, anebo čteš všechno, co sám chceš? Má už klíč k tvé kutilské dílně, anebo se ve svém volném čase zabýváš věcmi, které se líbí tobě? Vydal jsi už Pánu Ježíši hlavní klíč k svému životu? Anebo v domě tvého života jsou ještě pokoje, kde Duch Svátý nemůže bydlet, protože ses až dosud zdráhal vydat Mu všechny klíče od sklepa až po půdu?

Onen mladík opustil Pána Ježíše zarmoucen a se smutným srdcem. Měl sice ještě svůj majetek, ale jak tomu bylo s jeho vnitřní radostí? Opravdu šťastný je člověk teprve tehdy, když Pánu Ježíši řekne úplné „ano“.

Zdá se, že touha onoho bohatého mladíka byla opravdová, že si vážně přál dosáhnout věčný život. Byl bohatý pozemskými statky, ale ty nemohou uhasit žízeň duše. Tím že šel k Ježíši, obrátil se na správnou adresu, ale nevěděl, kdo je v osobě Pána přítomen. Už jeho otázka zjevuje, jaký byl stav jeho srdce. Zákon zaslíboval život tomu, kdo ho ve všem splní. Když mu Pán jmenoval jednotlivá přikázání, tedy to jistě nečinil proto, aby mu je ukázal jako cestu života, nýbrž aby se dotkl jeho svědomí a ukázal mu na jeho selhání. Jistě, můžeme mít za to, že nikdy nekradl, nezabil a nedopustil se cizoložství, že také byl dobrým synem a přívětivým sousedem. Ale byl tím splněn Boží svatý zákon? Miloval skutečně Boha nade všechno a bližního svého jako sebe sama? Jak málo znal své vlastní srdce, neboť jinak by se byl neodvážil říci: „*Všeho toho ostříhal jsem.*“

Jak mnozí se mu i dnes podobají, protože spoléhají na sebe. Jsi také jedním z nich? Pojď k Ježíši, protože i ty Ho potřebuješ. Ale neříkej Mu, co všechno děláš, nýbrž mluv Mu jen o svých hříších, a tak budeš spasen a obdržíš věčný život. Ale nemeškej, protože nemůžeš jít k Němu, až to sám budeš chtít. Den milosti se rychle chýlí ke konci!

3. září

On musí růsti, já pak menšiti se.

Jan 3,30

Růst v Krista (II)

Jakmile člověk pozná svou vinu a skrze víru v Ježíšovu obětní smrt dosáhne odpuštění a pokoje s Bohem, okouší skutečnou radost; poznal, že Spasitel za něho zemřel na kříži. Ale to je teprve začátek pravého života. Pán nám dává Svě Slovo, bez něhož není možné správně pokračovat a růst. K tomu má spasený dále Ducha, který je z Boha, aby poznával věci, které nám jsou Bohem darovány (1. Kor. 2,12). Je to Duch, o Němž Pán Ježíš v Ev. Jana 16,14 říká: „*On mne oslaví.*“ Čím více se věřící, vyučovaný Duchem Svatým a Božím slovem, dívá na Pána, tím větší slávy v Něm nalézá. Učí se stále více poznávat úzká spojení Syna s Otcem, Jeho nikdy nekolísající poslušnost jako Syna člověka, ale také Jeho božskou lásku a moc vůči hříšníkovi.

Duch Svatý také vyučuje věřícího o věčných Božích uloženíh, týkajících se Syna, nad jehož ctí a oslavením s horlivostí bdí. Přeje si, aby všichni ctili Syna, jako ctí Otce. A skutečně, ať se na Syna díváme z kterékoli strany: jako na pravého člověka a současně pravého Boha, anebo v naplnění předobrazů, jakými byly zápalná oběť, suchá oběť, pokojná oběť, oběť za hřích a oběť za vinu – všude objevujeme Jeho slávy. Z toho přirozeně plyne, že věřící se sám u sebe stává stále menším a Pán Ježíš se mu stává stále větším. Pavlovi byl životem Kristus, avšak Galatským musel říci: „*Zdá-li se komu, že by něco byl, nic nejso, takového vlastní mysl jeho svodí.*“ (Gal. 6,3) Kéž by tedy Boží Syn měl v našem srdci vždy první místo! V nebi už vůbec nebudeme mluvit o sobě.

Máš se snad ještě tolik rád, že se dokážeš celý den nebo možná trochu kratší dobu zlobit na někoho, kdo tě přehlížel, namísto aby s tebou jednal pěkně přívětivě? Máš se ještě tolik rád, že tvé srdce a tvůj obličej, podoben citlivému tlakoměru, ihned ukáže, zda s tebou někdo jednal vřeleji nebo chladněji? Máš se ještě tolik rád, že se stýkáš jenom s těmi, kteří ti jsou milí a kteří tě mají v úctě, zatímco se zdržuješ daleko od těch, kteří jsou k tobě méně ohleduplní a příležitostně ti říkají pravdu?

Tak veliký ještě jsi sám u sebe, že se dokážeš celým srdcem zlobit, když se ti nedá za pravdu, ačkoli ji přece máš? Za tak velikého se ještě pokládáš, že v takových případech nenalézáš klid, dokud s velikou houževnatostí nedosáhneš uznání svého názoru? Jsi ještě tak veliký sám u sebe, že někomu, kdo ti jednou řekl pravdu, to nikdy nezapomeň? Nazýváš se Božím dítětem, ale ještě se máš tolik rád, že by si tě někdo mohl splést s nějakým neznovuzrozeným světským člověkem, který má před sebou jenom své já?

Jak dlouho, myslíš, že to ještě bude trvat, než se staneš tak malým ve svých očích, že ti bude úplně jedno, jak si tě váží? Kdo má v srdci vřelé přání stále lépe poznávat Pána Ježíše, aby Jej mohl vždy více obdivovat, ztratí lásku k sobě a bude se podobat svému Mistru. Sebeláska je ovoce staré, zlé přirozenosti a význačný rys lidí posledních dnů (2. Tim. 3,2). Uč se od Davida, muže podle Božího srdce. Když jím Míkol pohrdla, David odpověděl: „*Ještě více se opovrhu nežli tuto, a ponížím se sám u sebe.*“ (2. Sam. 6,22+)

4. září

Dnes, uslyšíte-li hlas jeho (= Boží), nezatvrzujte srdcí svých!

Židům 3,7.8

Dnes (I)

Mnoho lidí říká: „Na smrtelné posteli budu mít ještě dost času obrátit se. Mohu být přece spasen ještě v poslední hodině jako onen lotr na kříži.“

Jak osudným se může stát takové myšlení! V Písmě sice je příklad jednoho obrácení v poslední hodině, aby si někdo nezoufal. Ale Bible se nezmiňuje o žádných jiných případech toho druhu, a to proto, aby nikdo ohledně svého spasení nespoléhal na budoucnost. Může se stát, že náhle zemřeš; můžeš v nemoci upadnout do bezvědomí; bolesti mohou být v posledních hodinách tak veliké, že už nejsi schopen uvažovat normálně a jasně myslet. A ostatně jsi si tak jist, že v oněch posledních okamžicích ještě budeš hledat Ježíše? Jestliže nyní zacházíš se spasením své duše tak lehkovážně, budeš se asi v poslední hodině spokojovat nějakou falešnou nadějí.

DNES je příhodný čas, den spasení. Je to satan, který tě navádí, abys obrácení stále odkládal. On totiž dobře ví, že čím déle s tím budeš otálet, tím těžší ti bude rozhodnout se. Odkládáním můžeš jen ztratit a satan získat. Bůh však říká: „*DNES, uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých!*“ Pojd' k Ježíši; uvěř v Něho, a budeš mít věčný život!

Jedno fotbalové mužstvo bylo na zájezdu v blízkém městě. V neděli večer jeden z unavených hráčů při zpáteční cestě vlakem usnul. Pojednou, následkem chybného nastavení výhybky došlo k srážce vlaku! Bylo napočítáno 11 zraněných a jeden mrtvý: onen spící fotbalista přešel z časnosti do věčnosti.

Jak asi? Měl ještě mezi spánkem a smrtí aspoň krátký okamžik, kdy byl při plných smyslech? Mohl v tom okamžiku ještě pohlédnout na golgotský kříž s Kristem? – Nevíme. Ale toto pomýšlení je hrozné: Usnout a probudit se pak se všemi svými hříchy v místě muk musí být skutečně hrozné!

Mnozí lidé asi řeknou: Ten ale měl krásnou smrt! Nemusel mít žádný strach a nemusel trpět! – Žel, že pro mnohé toto bývá nejdůležitější. Ale jak tomu bude při onom velkém probuzení, až mrtví, kteří zemřeli nesmíření s Bohem, budou před Soudcem světa Ježíšem Kristem, souzeni podle svých skutků, a pak uvrženi do jezera hořícího ohněm? Je zbytečné potřásat nad tím hlavou. Ať té skutečnosti rozumíš či ne, zde jde o Boží slovo. A měl by ses Božího slova uchopit, protože pak budeš připraven na věčnost. Dnešní verš tě volá i varuje!

5. září

Neboj se, neboť jsem já s tebou; nestrachuj se, neboť já jsem Bůh tvůj. Posilním tě, a pomáhati budu tobě, a podpíratí tě budu pravící spravedlnosti své.

Izaiáš 41,10

Věřící může procházet tisícerými bídami, starostmi, těžkostmi nebo útoky nepřítele – vždy ale je s ním Boží povzbuzení: „*Neboj se!*“ Vždyť kdo by se nás také mohl dotknout, jsme-li skryti pod Božím štítem? Sám Bůh je tím štítem. Vyzbrojuje nás Svou silou, neboť o tom, že v nás samých není žádná síla, jsme se jistě s bolestí již častokrát přesvědčili. On je také „*ve všelikém soužení pomoc vždycky hotová* (= snadná k nalezení)“ (Ž. 46,2). Ale k tomu se ještě pojí něco velikého: On nás podpírá „*pravící spravedlnosti své*“.

„*Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Ježíše Krista.*“ (Řím. 5,1) Ano, v tom drahém jménu Ježíš jsme našli vše: odpuštění tak velkého množství svých hříchů, pokoj s Bohem, přístup k milosti a naprosto jistou naději na slávu. Něco většího nám Bůh už nemohl a nemůže dát, a méně toho být nemělo. Raduj se tedy, srdce mé, a ztiš se u Ježíšových nohou, ztiš se na Jeho srdci. Následuj příkladu Marie a Jana. Když tě Bůh ujišťuje svou milostí, nemusíš se vůbec lekat. On bude tvou silou, pomocí i oporou. A tak můžeš v životě vítězit, neboť Bůh je s tebou.

Asi před 150 lety pracoval Švýcar Samuel Gobat (1799 - 1879) jako misionář v Habeši (Etiopii). Několik let tam hlásal evangelium, ale neviděl žádné výsledky. Zdálo se, jako by všechno bylo proti němu; těžkostí přibývalo a zmocňovala se ho sklíčenost. V srdci se mu začala usazovat zlá myšlenka: Bůh tě opustil!

Při jedné cestě, kdy byl mimořádně unaven, se uchýlil do jedné jeskyně. Chtěl se tam trochu zdržet a povědět Pánu modlitbou celou svou těžkost. Modlil se dlouho. Když skončil, jeho zrak, který si mezitím zvykl na přitímí, si pojednou všiml hyeny, která ležela s mláďaty jen několik kroků od něho. Ani se nepohnula, ale očima ho ustavičně sledovala. Chvěje se strachem, uprchl misionář z jeskyně. Ona hyena ho mohla v několika okamžicích roztrhat. Jeho srdce se pozdvihlo s hlubokou vděčností k Bohu: Ne, Bůh tě nikdy neopustí!

David řekl na základě vlastní zkušenosti: „*(Nikdy) jsem neviděl spravedlivého opuštěného.*“ (Ž. 37,25) Za celý svůj život nikdy nebyl Bohem opuštěn. Sám se sice vícekrát vzdálil od Boha, ale Bůh se ho přesto nikdy nevzdal. Jenom jeden musel ve své bolesti zvolat: „*Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?*“ (Ž. 22,2) S klaněním smíme na to odpovědět: Protože Ty, Pane Ježíši, jsi chtěl učinit smíření za mou vinu a chtěl jsi nést trest za mé hříchy.

6. září

Toto vám píše, abyste nehřešili. Pakli by kdo zhřešil, přímlyuce máme u Otce, Ježíše Krista, spravedlivého.

1. Janova 2,1

Není to divné, že tentýž apoštol v téže Epištole říká, že ten, kdo se narodil z Boha, nemůže hřešit (kap. 3,9)? Nuže Jan vidí věřícího v jeho pravém postavení před Bohem, a tam už starý člověk s jeho činy neexistuje. Věřící je, jak i Pavel říká ve 2. Kor. 5,17, nové stvoření. Bůh musel to staré úplně odstranit, protože ho nemohl použít. Podobá se dvanácti kamenům v Jordánu, které byly přikryty vodami smrti (Joz. 4,9).

Jestliže jsme přesto napomínáni, abychom nehřešili, je to k našemu velikému zahanbení. Pán Ježíš nás vykoupil Bohu za velikou cenu a vytrhl z přítomného zlého věku. Jako noví lidé stojíme na úplně nové půdě. Jestliže však hřešíme, stavíme se opět na bývalou půdu, kde věřící nemá co hledat. Tím urážíme Toho, který za nás na kříži zemřel.

Jestliže jsme při našem obrácení správně cítili své hříchy a svůj hříšný stav, pak vědomí o tom, co náš drahý Pán musel pro nás trpět, bude působit, že se vyvarujeme lehkomyslně urážet našeho Spasitele. Ženě v domě Šimona (Luk. 7,44-50) Pán nemusel říkat: „Jdi a nehřeš více;“ nebylo toho třeba ani u celníka v Luk. 19. Ale musel to říci takovým, u nichž nevidíme žádnou lítost, např. muži od rybníku Bethesda (Jan 5) a ženě v 8. kap. Ev. Jana, která byla přivedena k Pánu kvůli jednomu těžkému hříchu. Tací lidé musejí nejprve poznat, co je hřích v Božích očích.

Ježíš, který je naším nejvyšším Knězem u Boha, je zároveň také naším Přímlyvcem u Otce. Jako nejvyšší Kněz udržuje slavné vztahy, do nichž nás, věřící, k Bohu jako lidi uvedla Jeho dokonalá oběť. Udílí nám poutníkům potěšení, sílu a milosrdenství na cestě k věčnému sobotnímu odpočinutí.

Ale jako Přímlyuce u Svého a našeho Otce umývá naše nohy, tj. zabývá se naším praktickým životem. Prosí za nás, aby nepřestala naše víra, jako to činil u Petra, a napravuje nás, když jsme chybili. On, Spravedlivý, Čistý, který nás miluje až do konce, touží po tom, abychom se s Ním stále podíleli na lásce Otce, kterou vždy okoušel a okouší. Svým orodováním jako Přímlyuce u Otce nás uchovává v této lásce a působením Božího slova na naše srdce a svědomí nás přivádí zpátky, když jsme chybili. Odsoudíme-li se a všechno vyznáme, opět nám dá okoušet Svůj plný pokoj. Jak požehnaná je Jeho práce!

7. září

Amen, amen pravím vám: Přejde hodina, a nyní jest, kdy mrtví uslyší hlas Syna Božího, a kteříž uslyší, živi budou.

Jan 5,25

Hodina, která nyní jest

Hodina, o níž tu mluví Ježíš Kristus, Boží Syn, označuje celé rozsáhlé období milosti, které začalo Jeho tehdejšími působením na zemi a potrvá až do Jeho opětného příchodu k vtržení Jeho vykoupených do nebe. Je to dnešní doba, o níž apoštol Pavel říká: „*Aj, nyní jest čas příhodný, aj, nyní den spasení.*“ (2. Kor. 6,2) Těmi mrtvými však máme rozumět všechny lidi, kteří ještě neuvěřili v Pána Ježíše. Jsou duchovně „*mrtví ve věnách a hříších*“ (Ef. 2,1).

Proč to můžeme takhle říci? Přečtěme si souvislost v Evangelii Jana! Pán tam těsně předtím říká: „*Kdo slovo mé slyší, a věří tomu, kterýž mne poslal, má život věčný a na soud nepřijde, ale přešel jest ze smrti do života.*“ (kap. 5,24) Nejde tady o tělesnou, fyzickou smrt, nýbrž o smrt věčnou, které je možné nyní utéci vírou. Nechtě tedy nikdo nevěří lidem, kteří tvrdí, že dnes ještě nemůžeme vědět, zda máme věčný život! Jak vidíme, Bible mluví zcela jinak.

Ale jenom ti, „kteří uslyšeli“, budou žít. Mnozí lidé zavírají své uši a svá srdce před poselstvím o spasení v Kristu. O nich Pán říká: „*Ale kdo jest nevěřící Synu, neuzří života, ale hněv Boží zůstává na něm.*“ (Jan 3,36)

Jednou musí každý člověk uslyšet hlas Pána Ježíše: buď nyní, v době milosti, k věčnému životu, anebo jednou k věčnému soudu. „*Neboť přijde hodina, ve kterouž všichni, kteříž v hrobech jsou, uslyší hlas jeho, a vyjdou.*“ (28. a 29. verš) Jako dcera Jairova uslyšela Jeho hlas a její duch se do ní znovu navrátil, takže mohla povstat ze své smrtelné postele, anebo jako Lazar, který už ležel čtyři dny v hrobce, k Jeho zavolání: „*Lazare, pojď ven!*“ vyšel z hrobky – tak všichni, kteří za svého života na této zemi nechtěli slyšet Jeho hlas, potom vyjdou. Budou postaveni před Soudce a budou muset slyšet Jeho slova: „*Jděte ode mne, zlořečení, do ohně věčného, kterýž jest připraven ďáblu i andělům jeho.*“ (Mat. 25,41)

Proto, milý, dosud neobrácený čtenáři, chtěj nyní slyšet zvoucí hlas dobrého Pastýře, uposlechni Ho a následuj Ho. Není žádný jiný prostředek, jak dosáhnout života, než slyšet Jeho hlas a uposlechnout. A tento hlas je plný lásky a milosti, ale také plný božské moci. Žádná moc Mu nemůže vzdorovat, nic nemůže zabránit Jeho působení. On „*skrze smrt zahladil toho, kterýž má vladařství smrti, to jest ďábla,*“ (Žid. 2,14) a Jeho smrtí nám byly otevřeny dveře k životu. Pán už není na zemi, vstoupil na nebe. Ale přesto je Jeho hlas slyšet, protože nyní mluví „z nebe“. S jakou láskou k sobě volá ještě dnes všechny unavené a obtížené! Slyš tedy Jeho laskavý hlas a uposlechni – obdržíš odpuštění a věčný život.

8. září

Nedivte se tomu; neboť přijde hodina, ve kterou všichni, kteříž v hrobech jsou, uslyší hlas jeho, a vyjdou ti, kteříž dobré věci činili, na vzkříšení života, kteříž pak zlé věci činili, na vzkříšení soudu.

Jan 5,28.29

Hodina budoucí

Včera jsme četli o jedné hodině, která začala ve chvíli, kdy o ní mluvil Pán Ježíš. Dnes je řeč o jiné hodině, která dosud nezačala. Tentokrát jde o všechny, „kteří jsou v hrobech“. Jsou to všichni lidé, kteří do té doby tělesně zemřeli. A dobře si toho povšimněme, že všichni jednou uslyší hlas Pána a vyjdou z hrobů ven. Pak už nikdo nebude moci neslyšet nebo odmítnout.

Nuže kdo jsou „*ti, kteříž dobré věci činili*“? Zasloužili si nebe dobrými skutky? Nikoli, ale, jak to jednou vyjádřil i Pán: „*Toto jest ten skutek Boží, abyste věřili v toho, kteréhož on poslal.*“ (Jan 6,28.29) – Je to též odpověď nám! Jenom ti, kteří za svého života „uslyšeli hlas Syna Božího“ a tím obdrželi věčný život, mají podíl na „*vzkříšení života*“. – „*To jest první vzkříšení. Blahoslavený a svatý, kdo má díl v prvním vzkříšení! Nad těmi ta druhá smrt nemá moci.*“ (Zjev. 20,5.6)

Ale o těch, kteří nemají podíl na prvním vzkříšení, čteme v souvislosti se „vzkříšením soudu“: „*I viděl jsem mrtvé, malé i veliké, stojící před trůnem... i souzeni jsou každý podle skutků svých.*“ (Viz Zjev. 20,11-15+.)

O těchto věcech bychom si rozhodně měli zjednat jasno!

Jsou různé důvody, proč se mnozí lidé zlobí nebo rozhoří, je-li řeč o vzkříšení.

Předně lidský rozum nechce přijmout skutečnost, že bude vzkříšení. To přece je nemožné, říkají tací, aby lidé, kteří už jsou tisíce let mrtví, opět dostali nějaké tělo. Co je mrtvé, je mrtvé, tělo se rozpadlo a nemůže už povstat z prachu.

Za druhé to je svědomí, které bývá podnětem, že lidé si myslí: „Vzkříšení nesmí být.“ Každý totiž ví, že v jeho životě nebylo vše dobré. Kdyby byl smrtí všemu konec, člověk by se už nemusel odpovídat za svá slova a činy. Jestliže však po smrti dojde k zúčtování, pak opět vyjdou na světlo všechny hříšné myšlenky, slova a skutky.

Za třetí je to ďábel, který pobízí lidi, aby popírali vzkříšení, aby je tím ukolébal v klamně jistotě, a byla jim ve vzkříšení zastřena jeho vlastní porážka.

Ale jednoho dne bude skutečně každý hrob prázdný, protože všichni mrtví vstanou z hrobů – jedni při vzkříšení, aby se radovali z věčného života – a ostatní v poslední den, aby trpěli věčný soud.

Ježíš Kristus vstal z mrtvých a žije nyní po Boží pravici. Všichni, kdo v Něho věří, budou s Ním tam nahoře sdílet Jeho slávu (Řím. 10,9).

9. září

Bděte, stůjte (pevně) u víře, zmužile sobě počínejte, buďte silní. 1. Korintským 16,13

Jistě nebude věřící, který by popíral, že žijeme ve velmi vážné a významné době. Připomíná každému jednotlivému křesťanu jako i celé Církvi Páně ono důležité: *Bděte – Pán blízko!* Nevěra a mravní zkaženost rostou obrovským tempem, ačkoli Bůh chce mohutnými událostmi v přírodě, katastrofami, hladomory apod. lidmi otrást a probudit jejich svědomí. Jestliže někdy, tedy dnes plně platí výrok Písma: „*Přibližuje se příští (= příchod) Páně... Aj, Soudce přede dveřmi stojí.*“ (Jak. 5,8.9) Také pro věřícího je pomyslení na to velice vážné, třebaže on nečeká soud, nýbrž slavnou budoucnost – světlost, slavnou věčnost s Kristem, svým milovaným Pánem. Povolání křesťana má cíl v nebesích, neboť křesťan je na zemi pouhým poutníkem a cizincem. Všechna jeho očekávání a naděje jsou nahoře. Odpovědnost křesťana je ovšem nesrovnatelně větší než člověka tohoto světa, neboť všichni musíme být zjeveni před soudnou stolicí Krista, abychom vzali podle toho, jaká byla cí práce. Proto se křesťan usiluje líbit svému Pánu.

Jak je tomu s námi? Chtěli bychom snad pokulhávat a zůstávat pozadu, anebo budít třeba jen dojem, že jsme unavení a zemdlení? Kéž bychom naopak s apoštolem říkali: „*My se neobracíme jinam k zahynutí.*“ (Žid. 10,39) Ano, drazí, chtějme „*činit přímé kroky nohama svýma*“ (Žid. 12,13)! Patříme přece k nevěstě Krista, spoludědičce Jeho slávy, k nebeskému lidu, putujícímu k Otcovskému domovu. Jsme přece Jeho služebníky a služebnicemi, a jako tací Mu máme sloužit a svědčit o NĚm. Jeho oběť nás jednou provždy očistila, posvětila a oddělila – byl nám dán Jeho Duch, skrze Něž smíme volat: „*Abba, Otče!*“ Nemělo by nám to být pobídkou, abychom před Ním žili jedno-duše a věrně – k Božímu zalíbení?

O jedné matce se vypráví, že často něco uvařila pro chudé ve své vesnici, a potom poslala své syny, odrůstající chlapce, aby to roznесли po domech. Jejich stejně staří spolužáci, kteří se s nimi potkali, se jim posmívali, protože si mysleli, že „správní kluci“ by přece měli dělat něco jiného než roznášet jídlo lidem, kterých si jinak v té vsi nikdo nevnímal. Ona matka však byla jiného názoru, totiž že pravá zmužilost se neprojevuje v činech, které druzí vychvalují, nýbrž v tom, že se obracíme zády k těm, kteří se druhým vysmívají. A neměla pravdu?

A tak můžeme rozumět tomu, co apoštol měl na mysli, když, veden Duchem Svatým, vybízí Korintské: „*Zmužile sobě počínejte.*“ Jde o to, abychom bděli a v plném vědomí, co všechno skrze víru vlastníme, projevovali tolik potřebnou pevnost. Apoštol jistě neměl na mysli jen muže v Korintu. Ne, ona ctnost je nepostradatelná pro každého věřícího, a to zvláště dnes, kdy se kolem nás rozmáhá odmítání všeho, co je Boží, a stále důležitější se stává odvaha dělat něco, čemu se jiní vysmívají.

Nikdy nezapomínejme, že stojíme po boku toho „Silnějšího“, Pána Ježíše, který porazil onoho „silného“ (Luk. 11,21.22). Brzy přijde okamžik, kdy budou „*všeliká ústa zacpána*“ (Řím. 3,19) a také zmlknou jazyky rouhačů, kteří nás dnes někdy zneklidňují!

10. září

Dnes, uslyšíte-li hlas jeho (= Boží), nezatvrzujte srdcí svých.

Židům 3,7.8

Dnes (II)

Naše země, na níž žijeme, je jako bomba s časovanou roznětkou. Možná že se tážete, odkud mám toto tvrzení. Nuže z Bible, té naprosté Boží pravdy. Tam např. v 2. Ep. Petra 3,10 stojí: „*Přijde pak ten den Páně jako zloděj v noci, v kterémž nebesa jako v prudkosti vichru pominou, a živlové pálivostí ohně rozplynou se, země pak i ty věci, kteréž jsou na ní, vypáleny budou.*“ Časovaná bomba tiká. Přivádí nás stále blíže onomu „dni Páně“.

Ale dříve než to dospěje tak daleko, musí se ještě na zemi stát několik jiných událostí. Také o tom nás Bible jasně a zřetelně informuje. Nejbližší velkou událostí je příchod Pána Ježíše, aby vzal k sobě z této země do nebe všechny Svě vykoupené. Je to radostná naděje všech věřících. – Tím definitivně skončí nynější doba milosti, kdy jsou všichni lidé zváni, aby přišli k Spasiteli, aby u Něho došli odpuštění všech svých hříchů a našli pro své neklidné srdce pokoj. Potom bude následovat časové období Božích soudů nad všemi nevěřícími lidmi. Žádný, kdo předtím zameškal obrátit se, to pak už nebude moci dohonit. Pro takového potom již uplynula předem stanovená doba.

Jsou však nebojácní lidé, říkající: „Ale co, já žádný strach nemám. Žiji si dál jako dosud. Počkám, a uvidím, zda to vůbec je pravda.“ Takoví lidé nejsou stateční, ale hloupí; protože „*jest hrozné upadnouti v ruce Boha živého*“ (Žid. 10,31).

Nastoupil jsem do vozu pouliční dráhy. Když mi průvodčí podal lístek, dal jsem mu traktát. Ten mladý muž se usmál a řekl: „Vy mně pořád dáváte to náboženské čtení! Asi si myslíte, že jsem velice špatný člověk. Jenže já jsem právě tak dobrý jako jiní lidé.“

Ukázal jsem na svou Bibli a zeptal jsem se ho: „Znáte tuto knihu? Je v ní napsáno: „*Nejlstivější jest srdce nade všechno, a nejpřevrácenější. Kdo vyrozumí jemu?*“ Tím jsou míněna naše srdce – mé i vaše. Proto máme malý důvod chlubit se, nemyslíte?“ – „Inu,“ odpověděl, „já mám ještě dost času přemýšlet o těchto věcech. Jsem ještě poměrně mladý.“ – „Jistě, jste ještě mladý,“ namítl jsem, „ale lidé umírají v každé době a v každém věku. Proto je tolik třeba, abyste už nyní měl pokoj s Bohem!“ – „Možná! Ale tak naspěch snad ještě nemám!“

Když jsem vystupoval, řekl jsem mu ještě: „Čas je krátký. Jestliže zemřete bez odpuštění hříchů, bez Ježíše Krista, jste navěky ztracen!“

Nazítří jsem jel stejnou tramvají, ale marně jsem se ohlížel po tom mladém průvodčím. Byl jsem zděšený, když mi jeho kolega vyprávěl, že večer předtím při řazení vozu utrpěl smrtelný úraz, protože se dostal pod kola vozu. Žil prý ještě několik hodin. – Zemřel ve svých hříších, bez odpuštění? Nevíme. Jestliže ano, je navěky ztracen.

11. září

Mnohé budou bolesti těch, kteří chvátají za někým jiným.

Žalm 16,4+

Pán Ježíš, náš Spasitel, procházel kdysi tímto světem jako dokonalý člověk. Byl jako ty i já, avšak bez hříchu. Byl zplozen z Ducha Svatého. Proto anděl mluví Marii o „*tom svatém, co se (z ní) narodí*“ (Luk. 1,35). Pán Ježíš nikdy nepřišel do styku s dědičným hříchem, tím zlým kořenem, který je jinak v každém člověku. V Něm nebyl. Sledovat Pána na této cestě závislosti na Bohu vždy potěší naše srdce.

16. Žalm popisuje vyrovnanou cestu tohoto člověka, u Něhož se neukazuje žádná chyba. Všechno je dokonalé: bezpodmínečná důvěra, pravá závislost na Bohu, naprostá poslušnost, k tomu praktická spravedlnost a božská svatost v tomto jednom člověku, neochvějná víra a neoslabená naděje až do konce. Rozjímání o tom nás vede ke klanění.

Byl dokonale závislým člověkem, poslušným Božím služebníkem. Nikdy se neuchýlil od Svého předsevzetí: ve všem konat Boží vůli. Vzdor lidské bídě, která Ho obklopovala, i všemu nepochopení ze strany Svých učedníků, činil vždy to, co se líbilo Bohu. Během celého Svého života se prokazoval jako „Svatý“. Zůstal čistý a neposkvrněný.

Tak nám Pán Ježíš zanechal dokonalý příklad, abychom mohli jít v Jeho šlépějích. Máme Jeho život, Jeho samého, a On nám chce dávat sílu, abychom Ho následovali. Budeme-li hledět na Něho, nalezneme sílu k praktickému životu, kdy On bude skrze nás v tomto světě oslaven.

Tento Žalm nám prorocky ukazuje celou Jeho cestu jako člověka až k návratu do slávy, když říká: „*Plnost radostí jest před obličejem tvým, líbezné věci v (nebo: po) pravici tvé navěky.*“ (11. v.+)

Onen ve 4. verši zmíněný „někdo jiný“ dává tušit antikrista, o němž Pán Ježíš říká: „*Já jsem přišel ve jménu Otce svého, a nepřijímáte mne. Kdyby jiný přišel ve jménu svém, toho přijmete.*“ (Jan 5,43) V budoucnosti se toto naplní, až množství Židů přijme Antikrista. Potom budou jejich bolesti skutečně mnohé, až – příliš pozdě – poznají svůj omyl.

Také věřící musí udělat tuto zkušenost v cestách Boží vlády, totiž že musí nést následky, vydá-li se po převrácené cestě. Tím samozřejmě není zpochybněno jeho spasení, ale všechno, co jsme rozsévati jako Boží děti, jednou také sklídíme. Tato zásada platí pro všechny!

Jak osudné však bývá pospíchání za něčím jiným pro nevěřícího! S velikými sliby a oslnivými nabídkami svádí satan i děti věřících rodičů. Ty pak, jím svedeny, pospíchají za hříchem, odcházejí do světa, aby se veselily, a možná si myslí, že se budou moci obrátit později, až trochu „užijí“ světa. S takovým předsevzetím už nejedno dítě věřících rodičů šlo do věčného zahynutí a samo si i na zemi již způsobilo mnoho bolestí. Jak hrozný pro ně jednou bude soud!

12. září

Vyzpytuj mne, Bože (silný), a poznej srdce mé; zkus mne, a poznej myšlení má.

Žalm 139,23

I

Pro hříšníka je trýzní vědět, že nad námi je Bůh. Proto raději nevěří a popírá Boží existenci; neboť velice dobře ví, že jestliže Bůh je, bude jednou také odplata. Tato skutečnost je mu při špatném svědomí velice nemilá. Ale jenom blázen říká: „*Není Boha!*“ (Ž. 14,1; 53,2)

Naproti tomu věřící se obrací k Bohu a prosí Ho, aby Jím byl cele osvícen. Bůh, jak říká žalmista, zná naše „*sednutí i povstání*“. Zná i nejtajnější pohnutky srdce, naše chození i ležení – všechno je před Ním zjevné, a tak můžeme jen pokorně prosit, aby nás Bůh řídil a vedl tak, jak On to podle Své vůle chce. Jemu nemůžeme utéci ani se před Ním skrýt, avšak věřícímu srdci je vzácné vědět: vede mne ruka Páně; Jeho pravice je mou silou a mým potěšením. Tu se nemusím bát ani klesat na mysli, neboť ve světle Páně jsme sami světly, abychom svědčili a svítili pro Jeho jméno.

Sedmero dobrých rad

- 1) Žij před Boží tváří. Abraham to dělal. Enoch chodil s Bohem a měl svědectví, že se líbí Bohu. Oba žili na zemi nebeský život.
- 2) Nedělej nic, co by sis nepřál, aby to Bůh viděl.
- 3) Neříkej nic, co by sis nepřál, aby to Bůh slyšel.
- 4) Nepiš nic, co bys nechtěl dát přečíst Bohu.
- 5) Nechoď nikam, kde by sis nepřál setkat se s Bohem.
- 6) Nečti žádný tisk, žádnou knihu, již bys nemohl ukázat Bohu.
- 7) Nikdy nepoužívej svůj čas k něčemu, na co by se tě Bůh zeptal: „Co to děláš?“

Milí bratři a sestry, hledme na Ježíše, člověka podle zalíbení Božího srdce. Jaká sláva září z Jeho dokonalého života! On mohl říci: „*Zkusils srdce mého, navštívil je v noci; ohněm jsi mne zpruboval, aniž jsi co shledal; to, což myslím, nepředstihá úst mých.*“ (Ž. 17,3) Nechť je On naším jediným vzorem, Jeho slovo jediným pravidlem našeho chování zde na zemi. Tento svět není naším domovem, nepatříme sem. Naše cesta vede nepřátelskou zemí, kde jsme obklopeni tisícerými pokušeními. Naše srdce je zkažené a lstivé. Proto musíme bdít a modlit se, stále se sami odsuzovat, aby bylo udržováno naše obecnství s Otcem a se Synem a my chodili jako poslušné děti.

13. září

Vyzpytuj mne, Bože (silný), a poznej srdce mé; zkus mne, a poznej myšlení má.

Žalm 139,23

II

I dnes ještě, po třech tisících letech, je stále na místě prosit tak, jak prosil žalmista. „*Vyzpytuj mne, Bože!*“, prozkoumej mne. Jaká hluboce vážná je to prosba, jaká svatá modlitba! Boží oči jsou příliš čisté, než aby mohly trpět zlo, které vidí, a v žádném případě nepovažují za nevinného toho, kdo se provinil (Abak. 1,13; 2. Mojž. 34,7+).

Někomu se může zdát, že toto je tvrdá řeč. Ale kdo zná Boží svatost, ví, že hřích je před Ním něco hrozného. Hřích odděluje srdce od Boha, takže modlitbu žalmisty můžeme dobře chápat. Cítil, že naléhavou potřebou jeho srdce je být před Bohem čistý, aby s Ním mohl mít nerušené obecenství. „*Zkus mne!*“ Naše myšlenky někdy bývají marnivé a pošetilé, často bezbožné a roztržité. Proto žalmista na jiném místě praví: „*Ustav srdce mé v bázni jména svého!*“ (Ž. 86,11) Ano, Bůh chce, abychom se sami sebe lekali a znali propastné hloubky svých srdcí. Zhroutil ses již, milý čtenáři, s odsouzením se a s pokáním před Pánem a prosil jsi Ho již o milost? Dostane se ti jí přehojnou měrou a dojdeš smíření a Boží spravedlnosti!

Jeden věřící Francouz se při práci na poli setkal se svým nevěřícím sousedem. Ten mu hned začal vytýkat mnohé věci. Věřící celou dobu mlčky naslouchal a pak, dívaje se vážně sousedovi do očí, řekl: „Příteli, kdybyste mne znal tak, jak mne zná Bůh, řekl byste toho mnohem, mnohem více.“ Tohle nevěřící soused nečekal. Bez odpovědi odešel, ale od toho dne věřícího zdaleka zdravil.

Nevíme, zda klidná křesťanská odpověď přesvědčila onoho nevěřícího o tom, že jenom Bůh zná i nejskrytější myšlenky našich srdcí. Avšak musíme se zeptat našich čtenářů: „Počítáte s Bohem, který vidí a zná všechny věci? Myslíte, že byste vyšli dobře, kdyby vás Bůh posoudil? (Job 13,9) Anebo byste před Ním raději utekli? (Ž. 139,7-12) Možná že se pokoušíte nemyslet na Něho a uspokojujete se bláhovou myšlenkou, že On neexistuje. Ale Boží oko vidí i do nejskrytějších zákoutí vašeho nitra, sleduje vás a zpytuje. Místo útěku před Ním byste se měli k Němu obrátit. Zná vás dokonale, ale má vás rád a proto vás hledá. Aby vás mohl spasit, zachránit, vydal na smrt Svého milovaného Syna.

14. září

Všemu se pak přibližuje konec. A proto buďte strážliví a bdějí k modlitbám.

1. Petra 4,7.8+

Petr viděl Pána Ježíše, Božího Syna, přicházejícího v Jeho království (Mat. 16,28 a 17,1). To na něho tak hluboce zapůsobilo, že ještě po desetiletích (v 2. Petr., 1. kap. v 16. verši) se na to odvolává jako na důkaz, že podává svědectví o skutečnostech a že tedy nenásledoval nějakých bajek. Proto ve své 1. Epištole spojuje svá napomenutí k svatému životu a k trpělivosti čtyřikrát s tou budoucí událostí (1,7.13; 4,13; 5,1), aby dal těm, kteří uvěřili, v souvislosti s oním zjevením mocný podnět a zvláštní radost.

Petr však jde ještě dál, než sahá to zjevení slávy a tisíciletého království, a ukazuje v obou dopisech na konec všech věcí a jejich zánik. Jak na nás působí pomyšlení na tyto věci? Neměli bychom být stále víc a víc oproštěni od všeho pozemského, když to vše brzy skončí? A neměli bychom zbývající nám ještě darovaný čas využít k tomu, abychom těmto věcem a tomu, co potom bude následovat, přizpůsobili svůj život? (2. Petr. 3,11-14) To je totiž význam onoho „být strážlivý“. A s takovým vědomím jistě též nabudeme jasno o tom, co je náležité a co ne, a podle toho se budeme chovat. Jsme-li si stále vědomi, že vše, v čem tělo může skládat důvěru, brzo skončí, nebudou naše srdce v zajetí viditelných věcí. Zato budeme „*strážliví a bdějí k modlitbě*“, k ustavičnému pohybování se v Boží přítomnosti. Modlitba – spolu s Božím slovem – dává našim nohám pevný základ.

Zda nám toto připomenutí neukazuje, že při modlitbě může být i nebdělost? Kdo z nás se již nepřistihl v takovém stavu, když se modlí a byl pak nucen vyznat to Bohu?

Pravý křesťan je zvyklý modlit se, a jistě je dobrým obyčejem modlit se pravidelně. Také o „*muži velmi milém*“, Danielovi, čteme, že měl ve zvyku třikrát denně se modlit k Bohu. Že však jeho modlitby byly něčím více než pouhým dobrým zvykem, vidíme z jeho chování v den zkoušky. Písmo říká: „*Ukážeš-li se mdlý v den soužení, malá je síla tvá.*“ (Přísl. 24,10+) Daniel měl v takový den sílu, protože byl zvyklý modlitbě víry. Jeho víra vytrvala, i když se mu stala údělem jáma se lvy. Víra také vidí brzký konec všech věcí a utíká se před zhoubou k jedinému bezpečnému místu: do svaté Boží blízkosti.

15. září

A toto jest to smělé doufání, kteréž máme k němu, že za cokoli bychom prosili podle vůle jeho, slyší nás.

1. Jana 5,14

Prosby podle Jeho vůle mohou vycházet jen z takových srdcí, která jsou v obecenství s Božími myšlenkami. Eliáš znal Boží varování: „*Vystříhejte se tedy, aby nebylo svedeno srdce vaše, abyste, odstupující, nesloužili bohům cizím (= jiným), a neklaněli se jim.*“ (5. M. 11,16.17) Věděl, co Bůh zamýšlí učinit Svému odpadlému lidu a „*modlitbou (= vážně) modlil se, aby nepršelo*“ (Jak. 5,17). Také Elizeus se modlil se stejným smýšlením srdce nejprve za svého služebníka: „*Hospodine, otevři, prosím, oči jeho, aby viděl!*“, potom ohledně svých nepřátel: „*Poraz, prosím, národ tento slepotou!*“, ale nakonec volá: „*Hospodine, otevři oči těchto, ať vidí.*“ (2. Král. 6,17.18.20) Jak u Eliáše, tak u Elizea byly ony modlitby skutečně podle Boha.

Pán Ježíš mohl říci: „*Otče, děkuji tobě, že jsi mne slyšel. Já zajisté vím, že mne vždycky slyšíš (= vyslyšíš).*“ (Jan 11,41.42) V Ev. Jana 16 říká Svým učedníkům: „*V ten den ve jménu mém prositi budete, a nepravím vám, že já budu prositi Otce za vás.*“ (26. verš) Když vstal z mrtvých, vzkázal jim po Marii Magdaléně: „*Vstupuji k Otci svému, a k Otci vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu.*“ (Jan 20,17) Tím byli informováni o svém novém postavení: Pán je uvedl do Svého vlastního poměru k Otci. A tak byli schopni (a spolu s nimi jsme i my) prosit v Jeho jménu. Děje-li se to, budeme vědět a cítit, které prosby jsou podle Jeho vůle, a ty On pak může vyslyšet.

Apoštol tu mluví o praktické důvěře v Boha, která vyzáruje z celého obsahu jeho dopisu. Tato důvěra se projevuje při všech našich potřebách na zemi, u všeho, co si naše srdce přejí na Bohu vyprositi. Víme, že vždy vyslychá všechny naše prosby, když prosíme v souladu s Jeho vůlí. Jak vzácná je to výsada! Křesťan si nikdy nebude přát nebo chtít dostat něco, co by bylo proti Boží vůli. Avšak k tomu, co odpovídá Boží vůli, je Boží ucho vždy otevřené, vždy pozorné. Bůh si vždy všímá našeho hlasu. Není jako člověk, který bývá často tolik zaneprázdněn a zaměstnán, že ani nemůže slyšet, anebo je tak lhostejný, že slyšet nechce. Bůh nás vždycky slyší. Pozornost, kterou nám věnuje, je důkazem Jeho přízně. Proto se nám dostává to, oč Ho prosíme; Bůh vyslychá naše prosby. Je to jistě výsada, jíž smíme také používat z lásky k druhým.

Všimněme si ale, že takové smělé doufání můžeme mít jenom tehdy, není-li naše svědomí něčím obtíženo. Neboť v opačném případě, tedy jestliže máme v praktickém smyslu slova zlé svědomí, nemáme smělost přistupovat k Bohu s modlitbou, protože Bůh je vždycky světlo, a vždy je svatý. Naproti tomu obdržíme vše, zač jsme prosili, chodíme-li před Ním v lásce, a činíme-li to, co se Mu líbí. „*Zůstanete-li ve mně, a slova má zůstanou-li ve vás, cožkoli byste chtěli, proste, a stane se vám.*“ (Jan 15,7).

16. září

Dnes, uslyšíte-li hlas jeho (= Boží), nezatvrzujte srdcí svých.

Židům 3,7.8

Dnes (III)

Věřící křesťané vědí, že nejbližší velikou událostí pro ně je příchod Pána Ježíše, aby je vzal z této země. Zaslíbil přece, že opět přijde a v okamžení vezme k sobě do nebe všechny věřící. Jeho příslib zní: „*Přijdu brzo!*“ Mohlo by se to stát již dnes.

Příchodem Pána Ježíše pro Jeho lid skončí doba milosti. Lidé, kteří odmítli spasení v Kristu, nebudou už pak mít žádnou příležitost obrátit se k Pánu a uvěřit v Něho. Sama Bible potvrzuje tuto vážnou skutečnost.

Až budou věřící z této země vzati, povstane jeden člověk, který bude napodobovat Krista, a to „*se vsí mocí a znameními i zázraky živými*“ (2. Tes. 2,9) Obrovské množství lidí ho bude považovat za Krista. Bude to však antikrist. Dále čteme, že Bůh těm, kteří „*lásku k pravdě nepřijali,*“ tj. kteří nechtěli v době milosti uvěřit, „*pošle mocné dílo podvodu, aby věřili lži*“ – Kdo nyní, kdy Bůh se snaží vést lidi k pokání a spasení, odkládá rozhodnutí a myslí si, že ještě později se bude moci obrátit, se nesmírně mýlí. Pod antikristem bude moc svodu tak silná, že lidé už nebudou moci jinak, než věřit lži. Nechtě si nikdo nenamlouvá, že pod tak obrovským vlivem zla bude ještě moci uvěřit. Bude to nemožné.

Smrt sklízí každého dne bohatou žeň. Tisíce a tisíce lidí bývají náhle vyrvány z tohoto světa zemětřeseními, záplavami, neštěstími v dolech, smrtštěmi, hladem a epidemiemi, nemluví o těch, kteří se každého dne musí rozloučit s životem při dopravních nehodách nebo při výkonu povolání. Ty ještě zůstáváš naživu. Poděkoval jsi už za to Bohu a zamyslel ses zároveň nad tím, kam by šla tvá duše, kdyby tě náhle postihla smrt? Anebo si jdeš lhostejně dál svou cestou, jako by se nic zvláštního nestalo? Boží vážné cesty s lidmi by měly neobrácené podnítit, aby se odvrátili od své zlé cesty a šli k Ježíši, aby, kdyby smrt u nich pomalu či náhle zaklepala, neodešli na věčnost nesmiřeni s Bohem.

Mnozí říkají: „Nejprve si musíme trochu užít života. Na věčnosti bude přece ještě dost času obrátit se.“ Boží slovo však osvědčuje, že po smrti přijde soud. To tedy znamená, že po smrti už nebude dána žádná lhůta milosti ani možnost a čas k záchraně. Jiní si zase myslí: „Obrátíme se na smrtelné posteli; do té doby je ještě čas.“ Ale jak můžete vědět, že takto budete umírat? Jak mnozí, kteří se spoléhali na takovou naději, byli náhle překvapeni smrtí! Jak osudným se může stát každý odklad!

17. září

Zdali nevíte, že chrám Boží jste, a Duch Boží ve vás přebývá? Jestliže kdo chrám Boží kazí, toho zkazí Bůh; neboť chrám Boží svatý jest, jenž (= a takoví) jste vy.

1. Korintským 3,16.17

Chrám Boží (1)

„Na němž i vy spolu vzděláváte (= vzdělávání jste) v příbytek Boží v Duchu.“ (Ef. 2,22)

V den letnic byli věřící skrze Ducha Svatého pokřtěni v jedno tělo, v tělo Kristovo, jehož Hlavou je oslavený Pán v nebi (Ef. 1,20-23). Ve výše uvedených verších máme jinou pravdu: vykoupení tvoří společně chrám Boží, příbytek Boží v Duchu. V této stavbě je *„úhelný kámen sám Ježíš Kristus, na němž všechno stavení, příslušně vzdělané (= pevně spojené), roste v chrám svatý v Pánu, na němž i vy spolu vzděláváte se (= vzdělávání jste) v příbytek Boží v Duchu.“ (Ef. 2,20-22)*

Tyto pravdy patří k sobě, neboť obě se obírají Církví, třebaže z různého hlediska. Tak v Ef. 1,22 se mluví o Církvi jako Jeho těle a v 1. Tim. 3,15 o *„domu Božím, kterýž jest církev Boha živého“*. Křesťanství se vyznačuje oslaveným Pánem v nebi a Duchem Svatým přebývajícím na zemi. „Tělo Kristovo“ nám především představuje obecnství s Kristem jako oslavenou Hlavou v nebi. Ale jako příbytek Boží v Duchu je Církev také nazvána chrámem Ducha Svatého. Obě stránky této pravdy nám potvrzují, že Církev před dnem letnic neexistovala. Do té doby nebylo nic, co by se podobalo tělu Krista nebo příbytku Božímu v Duchu. Nejprve musel být na kříži odstraněn hřích, Pán Ježíš musel být v nebi oslaven a Duch Svatý musel sestoupit na zem. Vědět toto má pro nás nesmírnou praktickou cenu. Proto také Pán Ježíš v Mat. 16 řekl, že vzdělá Církev Svou. Jsme-li shromážděni ve jménu Pána Ježíše, měli bychom mít vždy na paměti, že sám Pán je přítomen v našem středu a že Duch Svatý přebývá uprostřed Církve. Je-li pro nás přítomnost našeho Pána jako středu shromáždění skutečností a dáváme-li plnou volnost vedení Ducha Svatého, bude takové shromáždění mít zvláštní vysokou cenu a Boží charakter. Zda to tedy není nevážnost k osobě Pána Ježíše, jestliže někdo v takovém shromáždění k Jeho jménu lehkomyšlně chybí, kde přece Pán chce skrze Svého Ducha působit a žehnat?

Vedení Duchem Svatým je však předpokladem pro klanění v Duchu a v pravdě (Jan 4,24) a pro slovo prorocství (1. Kor. 14,3.4), jímž je Církev vzdělávána, napomínána a potěšována. Jestliže shromáždění už nerozeznávají vedení Duchem Svatým, měli by se pro to všichni přítomní kořit. Je sice pravdou, že se často shromažďujeme ve veliké slabosti a že žijeme ve dnech malé síly, ale toto nás rozhodně nezbavuje povinnosti pevně se držet zásad našeho shromažďování a uskutečňovat tuto část Boží pravdy zvláště ve dnech úpadku. Jestliže kvůli našemu praktickému stavu a kvůli naší lhostejnosti vedení Duchem Svatým není možné, anebo je možné jen malou měrou, měli bychom se hluboce kořit. Je-li vedení Duchem Svatým brzděno, postaví se nevyhnutelně na Jeho místo tělo, a jak smutné to pak bude!

18. září

Jak by mohl člověk spravedliv býti před Bohem (silným)?

Job 9,2

To je jistě vážná otázka, na niž žádný člověk nemůže dát uspokojivou odpověď, a tak duše, která opravdu touží po spasení, upadá do ustavičných, téměř nikdy nekončících obav. Možná, že se pak usiluje utlumit své zoufalství a trápení náboženskými cvičeními anebo na to chce zapomenout v světských zábavách – leč nadarmo: vlastní „já“ zůstává neodsouzeno, svědomí nečisté a Bůh nepoznán. Kristus bývá takové duši jen jakýmsi přídavkem, pomůckou, anebo pouhým nikdy nedosažitelným příkladem. Také evangelium se stává takovému člověku zákonem, a to dokonce tvrdším, než byl zákon s hory Sinaj. Mnozí upadají do beznaděje, někdy ale i do lhostejnosti, zatímco ostatní na sebe navěšují hadry vlastní spravedlnosti (Iz. 64,6), aby nakonec se zděšením poznali, že před Bohem jsou nazí (1. M. 3,10).

Kam se v takovém případě utéci o pomoc? Jedině Kristus, Spasitel hříšníků na to stačí. Skrze Něho se každému člověku zvěstuje ještě dnes odpuštění všech jeho hříchů. V Něm může každý obdržet oděv dokonalé, Boží spravedlnosti, neboť na golgotském kříži „*dobrotivost a pravda potkaly se spolu, spravedlnost a pokoj daly sobě políbení*“ (Ž. 85,11+).

Smutné rozloučení u smrtelné postele, zápas se smrtí, chlad mrtvého těla, hrob, v němž ono brzo zetlí – jsou jistě věci, které člověku nahánějí hrůzu. Je to ale vše? Nikoli. Potom totiž bude ještě něco následovat. Člověk sám nemůže poodhrnout záclonu a podívat se do temna daleké budoucnosti. Ale Bůh nám umožňuje nahlédnout tam. Boží slovo nám říká: „*Potom (ale) bude soud*“ (Žid. 9,27) – a svědomí člověka ten výrok potvrzuje.

Patříš k lidem, kterým tato skutečnost působí rozpaky a kteří se jich snaží zbavit tvrzením, že po smrti nic nebude? Jenže říká to Bůh a On nemůže lhát: „*Po smrti bude soud.*“ Proti této pravdě můžeš postavit jen neodůvodněné, nepodložené tvrzení a jenom pomocí důvodů klamajícího rozumu se můžeš snažit přehlušit varující hlas svého svědomí. Neúprosná skutečnost trvá dál. I ty budeš jednou muset stanout na prahu, kde bude přestřižena nit tvého života. Co však potom? Sám se přesvědčíš: potom bude následovat soud.

Potom budeš sám, bez jakékoli ochrany, bez pomoci stát před spravedlivým a svatým Bohem, jehož oči jsou příliš čisté, než aby se mohl dívat na zlo, a který nemůže považovat provinilého člověka za nevinného. Jestliže nebudeš mít Spasitele, jsi ztracen.

19. září

Budte k sobě vespolek dobrotiví, milosrdní (= soucitní), odpouštějící sobě vespolek, jako i Bůh v Kristu odpustil vám... Budte tedy následovníci Boží. Efezským 4,32; 5,1

Když se Petr otázel Pána: „*Pane, kolikrát zhřeší proti mně bratr můj, a odpustím jemu? Do sedmikrát?“,* Pán mu odpověděl: „*Nepravím tobě, až do sedmikrát, ale až do sedmdesátikrát sedmkrát.*“ (Mat. 18,21.22) Chtěl tím Petrovi jasně ukázat, že pohotovost k odpuštění by měla být neomezená. Pavel to zdůrazňuje ve své Epištole Efezským, neboť uvádí naši připravenost a ochotu k odpouštění do souvislosti s tím odpuštěním, které jsme sami zakusili z Boží strany. Právě tak jako Bůh nám odpustil nesčíslné množství našich hříchů, měli bychom i my být připraveni odpustit svému bratru a sestře. Právě v tomto smyslu můžeme být „následovníky Božími“.

Tu a tam slyšíme mezi Božími dětmi, že někdo sice je ochoten odpustit, jenže prý „nemůže zapomenout“ na křivdu, která mu byla způsobena. Ve skutečnosti vůbec nejde o to vymazat z paměti, co se stalo (to je naprosto nemožné), nýbrž Pán by rád, abychom se k té věci již nevraceli, abychom ji jaksi považovali za vyřízenou, a také abychom už nechovali žádnou nedůvěru vůči tomu, kdo nám ukřivdil. To je mnohem více, než jen „zapomenout“. V Jerem. 31,34 čteme: „*Milostiv budu nepravosti (= odpustím nepravost) jejich, a na hřích jejich nevzpomenu více.*“ Jestliže veliký Bůh nechce více vzpomínat na naše hříchy (tedy nechce znovu navozovat otázku hříchů), zda bychom i my neměli být připraveni zapuzovat ze svého srdce jakýkoli kořen hořkosti? Jsme-li v tomto smyslu Božími následovníky, bude to k Jeho oslavení a k trvalému požehnání a pokoju mezi spoluvěřícími.

Ve větším závodě se ukázalo, že jeden zaměstnanec bral úplatky. Musel se hlásit u ředitele a neměl k očekávání jiné, než že bude propuštěn a celá věc bude předána soudu. Ředitel se ho zeptal, zda svou vinu uznává, anebo může uvést nějakou polehčující okolnost. Onen mladý muž se ke všemu přiznal, nic nezatajil a nijak se neomlouval a nevymlouval, a nyní čekal, co se s ním stane. „Kvůli vašim rodičům vás nepředám soudu. Měl bych povinnost ihned vás propustit, neboť ponechám-li vás v práci, jakou mi dáte záruku, abych vám mohl v budoucnosti opravdu věřit?“, tázal se ředitel. Mladý muž se zhroutil a s pláčem ujišťoval svého představeného, že se to už nikdy nestane. Než odešel z kanceláře, řekl ředitel hluboce pohnut: „Jste druhý, který v tomto podniku bral úplatky, a bylo mu odpuštěno. Ten první jsem byl já, a milost, již se vám dostalo, byla tenkrát prokázána i mně. Jenom Boží milost nás oba může dále chránit.“

Jak snadno se může stát, že zapomínáme, že nám, kteří jsme spaseni, byla udělena milost. „*Ne podle hříchů našich nakládá s námi, ani podle nepravostí našich odplácí nám. Lítostivý a milostivý jest Hospodin, dlouhoshovívající (= pomalý k hněvu) a mnohého milosrdenství (= veliký v dobrotivosti).*“ (Ž. 103,10.8) Vzhledem k tomu, co všechno nám Bůh odpustil, měli bychom i my být připraveni druhým odpouštět. Byla to Kristova mysl, která za nás na kříži prosila: „*Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.*“ (Luk. 23,34) Učme se od Něho!

20. září

***Neboť neviditelné věci jeho, od stvoření světa, po věcech učiněných rozumem pocho-
pené, se vidí, totiž ta jeho věčná moc a Božství.***

Římanům 1,20

Boha žádný neviděl, ale poznat Ho může každý

Na jednom z mnoha oltářů ve starověkých Aténách byl nápis: „*Neznámému bohu.*“ (Skut. 17,23) Apoštol Pavel na to navázal a v přítomnosti řeckých filozofů zvěstoval toho jediného živého Boha. Použil přitom výroku jednoho řeckého básníka: „*Neboť i rodina jeho jsme*“ a řekl: „*Jím živi jsme, a hýbeme se, i trváme.*“ Náš život, naše existence tedy závisí na Bohu a je nemyslitelná bez Jeho stvořitelské moci.

Nesvědčí tedy o inteligenci nebo o moudrosti, jestliže někdo říká: „Nemohu Boha vidět, proto v biblického Boha nevěřím.“ V nadepsaném verši je pak dodáno: „*aby byli bez výmluvy.*“ (Řím. 1,20) Není tedy omluvou, jestliže někdo nepoznal, co je na Bohu neviditelné, protože to lze poznat ve stvoření. V den soudu tedy můžeš právem čekat jen hněv a odsouzení. Máš svědectví stvoření (přírody), svědectví svého svědomí a svědectví Písma svatého, abys Boha mohl poznat a nalézt.

Problém, že někdo nemůže Boha poznat, má naprosto jinou příčinu. Kdosi jednou případně řekl: „Těžkostí té otázky není, že někdo nemůže Boha nalézt, nýbrž to, že se Ho chce zbavit.“ Každému, kdo Ho upřímně hledá, Bůh vyjde s láskou a milostí vstříc. Chce v tvém srdci vzbudit touhu po pokoji a odpuštění hříchů a chce tě vést k pokání, abys byl spasen a šťasten s Bohem v tomto čase i navěky.

Kdo se sám neobelhává a vědomě neklame, musí přiznat, že vše, co je živé a pohybuje se, vzešlo z Boží ruky. Bez Něho by na zemi nebyl žádný život, vždyť už staří a moudří Řekové poznali: „*Jím živi jsme, a hýbeme se, i trváme.*“ (Skut. 17,28) A čím více poznáváme, jak nesmírně mocný je Bůh ve stvoření, tím více budeme poznávat, že jsme prach, jako třepetající se motýl, který dnes vesele poletuje v slunečním jasu a zítra bude někde ležet ve stínu umírající.

Bůh se zjevil nejen ve stvoření, nýbrž také ve Svém vzácném Slově. Boží majestát a moc by nám mohly nahánět strach, ale my z Bible, Jeho svatého slova, víme: „*Bůh láska jest.*“ (1. Jan. 4,8) To není nějaký vysněný obraz lidské fantazie, nýbrž Boží zjevení v Pánu Ježíši, Jeho milovaném Synu. „*V tom jest láska..., že on miloval nás, a poslal Syna svého (jako) oběť slitování za hříchy naše.*“ (1. Jan. 4,10) Mohl Bůh podat ještě větší důkaz Své lásky? – Znáš takto Boha?

21. září

Spravedlivý z víry živ bude.

Abakuk 2,4

Na koho se ten výrok vztahuje? Patří snad několika málo služebníkům Páně, kteří nemají žádné jmění nebo nějaký příjem? Jistě ne. Je určen každému, kdo patří k Božímu lidu. „Žít z víry“ je vysokou a blahou výsadou všech, kdo mají právo na požehnané jméno „spravedlivý“. Bylo by hrubou chybou, kdybychom chtěli tuto výsadu nějak omezovat. Od počátku až do konce je velikou zásadou života z Boha víra. Skrze víru jsme ospravedlněni, vírou žijeme, stojíme i putujeme. Od začátku křesťanského běhu až k samému jeho cíli je vše „skrze víru“.

Kéž by tedy křesťan, jenž toto čte – ať je kdokoli a v jakémkoli postavení – jasně chápal, že je jeho blahou výsadou žít život víry, a to v celé hloubce a plnosti toho slova! Kéž by se nedal ničím o tuto svatou výsadu oloupit. A musíme-li s hanbou vyznat, že často býváme daleko od takového života, pak to před Bohem vyznejme a neustaňme, dokud nebudeme moci srdcem souhlasně s apoštolem zvolat slova v Gal. 2,20: „*S Kristem ukřižován jsem. Živ jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus. Že (= což) pak nyní živ jsem v těle, u víře v Syna Božího živ jsem, kterýž zamiloval mne, a vydal sebe samého za mne.*“

Věřící mají žít z víry. Boží slovo, používané mocí Ducha Svatého na srdce, je ve všem základem víry a důvěry, v časných i věčných věcech. Duch Svatý nám mluví o dokonalé oběti Krista a my skrze milost věříme a stavíme své duše pod působící účinky této oběti, věduce, že nikdy nemůžeme být zahanbeni. Mluví nám o velikém nejvyšším Knězi, který pronikl nebesa, o Synu Božím, jehož přímluvné prosby mají všechnu moc. Mluví nám o žijící Hlavě, s níž jsme spojeni v moci života vzkříšení a od níž ničím a nikým, ani anděly nebo lidmi, ba ani samým ďáblem nebudeme moci být odděleni. Skrze milost věříme, jednoduchou vírou lneme k této požehnané Hlavě a víme, že nikdy nezahyneme. Mluví nám o slavném zjevení se Syna Božího z nebe a my vírou trpělivě a vytrvale čekáme. Věříme tomu skrze milost, hledáme očišťující moc této „blahoslavené naděje“ a víme, že nikdy nebudeme zklamáni. Mluví nám o „*dědictví neporušitelném a neposkrvněném a neuvadlém, kteréž se chová v nebesích*“ nám, kteří jsme „*mocí Boží ostříhání skrze víru ke spasení*“ (1. Petr. 1,4.5). A pokud jde o náš praktický život, tedy žít z víry znamená chodit s Bohem, lnout k Němu, opírat se o Něho, čerpat z Jeho nevyčerpatelných zdrojů, mít všechnu pomoc v Něm jako předmětu, který dokonale uspokojuje naše srdce.

22. září

Ucho, kteréž slyší, a oko, kteréž vidí, oboje to (také) učinil Hospodin.

Příslaví 20,12

Už v přirozeném životě jsou oko a ucho důležité orgány, které Bůh dal člověku. Jako Boží děti máme každého dne děkovat za to, že máme ještě zachován zrak a sluch. Jsou bratři a sestry, kteří jedno či druhé už nemají a potřebují přimluvných proseb na své cestě, aby se nestávali nešťastnými a netrápily je ponuré myšlenky. Proto je dobré, aby nám ve všem zůstalo zachováno oko a sluch srdce. „*Kdo má ucho*“, jsme vybízeni, „*slyš, co Duch praví církvim!*“ (Zjev. 2+) Laodiceji je dávana rada, aby si koupila mast na oči (kollyrium), aby „*mohla vidět*“. Bude-li naše oko a ucho obráceno k Božimu slovu, bude oboje utvářeno tak, že budeme mít pocvičené oko a vytříbený sluch pro věci života, zda totiž odpovídají Božím myšlenkám či nikoli.

Sám Pán mohl říci: „*Probouzí každého jitra, probouzí mi uši, abych slyšel, tak jako pilně se učící.*“ (Iz. 50,4b) Jak velice nám je třeba v současné době každého jitra číst Boží slovo! Pak naše oko zůstane prosté a celé naše tělo bude světlé. Budeme mít rozeznávací a posuzovací schopnost, abychom pro nějaký účel, byť byl jakkoli dobrý, neposvěcovali prostředky, nýbrž ve všem nechávali rozhodovat Boží slovo a Boží zásady. Jak snadno býváme slepí ohledně sebe nebo ohledně cesty oddělení, po níž máme jít. Nepocvičené oko přehlédne mnohé, jako také lenivé ucho mnohé přeslechne. O statečné ženě v Příslaví 31 se praví: „*Bdí nad událostmi ve svém domě.*“ (27. verš+) Nemělo by to být povzbuzením sestrám, aby měly oko a ucho pro to, co podle Božího slova neodpovídá „*studu a mravnosti*“ (1. Tim. 2,9)? Budme tedy následovníci dobrého!

Vidící oko a slyšící ucho jsou v duchovním smyslu pro křesťana nesmírně cenné věci. Označují stav vnitřní bdělosti a důvěrného obecenství s Pánem, čeho může být dosaženo a oboje pak udržováno jen v skrytém obecenství s Ním. Cvičme se v tom tedy: slyšet Jeho hlas a prodlévat v Jeho přítomnosti, abychom všechno viděli v Jeho světle! Pán je tentýž: včera, dnes i navěky. U Něho není možná nějaká změna v myšlenkách nebo v smýšlení. Jeho úsudek je dokonalý a nepotřebuje žádnou revizi, má konečnou platnost. Kéž bychom tedy vše zkoušeli ve světle Jeho Slova a Jeho přítomnosti, abychom se nemýlili!

V dnešní době plné obchodního ruchu a hluku, kdy svět nabízí vše, aby upoutal naše oko a ucho a úplně je zaujal pro sebe, se může stát, že ztrácíme duchovní sluch a jasný zrak. Je k tomu třeba zvláštní milosti a rozhodnosti i síly víry, abychom si našli čas a klid k vyhledávání přítomnosti Pána a k slyšení Jeho hlasu. Uvažme, jak je požehnané říkat s Davidem: „*Sílo má, na tebe pozor míti budu!*“ (Ž. 59,10b+) Pán Ježíš nám jako závislý člověk na této zemi dal příklad a mluví o tom v prorockém slovu (Iz. 50,4). Chodit v takové závislosti je dnes nutnější než kdykoli jindy. Jak snadno můžeme i my být strženi proudem doby, takže necháme vstoupit do našich domů a dokonce i do shromáždění věci, které by duchovní oko a ucho nedovolilo! Pokořme se tedy, aby nám Pán opět mohl dát oko, které vidí, a ucho, které slyší!

23. září

Již tedy nejste hosté a příchozí, ale (jste) spoluměšťané svatých a domácí Boží.

Efezským 2,19

Chrám Boží (2)

Dokud hřích nebyl odsouzen na kříži a Duch Svatý nesestoupil na tuto zem, aby utvářel Církev, nikdy na této zemi neexistovalo něco jako tělo Kristovo nebo příbytek Boží v Duchu. Vědět toto má pro srdce velikou praktickou cenu. Mnoho věřících se sice domnívá, že Církev existovala i před dnem letnic, dokonce prý už počínaje Adamem. To však neodpovídá tomu, čemu nás učí Boží slovo.

Ep. Efezským je adresována jenom křesťanům, „*věrným v Kristu Ježíši*“. Duch Svatý jim chce dokázat, že židovský systém byl dán stranou a namísto něho nastoupilo něco úplně nového. Kristův kříž dokazuje, že člověk je mrtvý v přestoupeních a hříšcích a že tedy není žádného rozdílu mezi Židy a pohany. Proto nemůže dále trvat nějaké rozdělení na základě pozemských výsad. Naopak, Kristus Svou smrtí zbořil zeď ohrazení, rozdělující narůzno, a skrze Svou krev učinil blízkými věřící z národů (pohanů). Protože jsou očištěni Jeho krví, smíření s Bohem skrze Jeho oběť na kříži, není již více rozdílu. V Něm jsou všichni stvořeni v jednoho nového člověka: v Církev, ať už ji vidíme jako „*tělo Kristovo*“ nebo jako „*příbytek Boží v Duchu*“.

V předcházejících verších nám apoštol ukazuje, jak my – kdysi pohané – jsme nyní v Kristu učiněni „*v jednoho nového člověka*“, když byla zbořena dělicí zeď ohrazení (zákon). I my, kdysi dalecí, jsme se stali skrze krev Krista blízkými. Jsme nyní, stejně jako věřící Židé, „*účastníci Krista*“ (Žid. 3,14). Jako tací máme právoplatný podíl na všem, co má Syn. Láska i přízeň Otce patří Synu, ale i nám. Jsme ovšem, jak to říká Jan ve Zjev. 1,9, nejen „*spoluúčastníci v království*“, ale také „*v soužení... i v trpělivosti Ježíše*“.

Podle nadepsaného verše jsme domácí Boží. Jako takoví máme s Bohem Otcem jeden a týž předmět pro svá srdce. Pro srdce Otce není nic vzácnějšího než Syn; na Něho máme patřit i my jako účastníci nebeského povolání (Žid. 3,1). Již v době Starého zákona kněží, tím že jedli ze zabitých obětí, byli v obecenství s oltářem. Nejvýbornější část oběti byla sice pro Boha, avšak On ji sdílel s knězem.

Pán Ježíš, který nás učinil domácími Božími, nás však učinil také úzce spjatými společníky těch, kteří Mu už zde chtějí věrně sloužit, a také všech, jejichž údělem je procházet soužením. Proto jsme napomínáni, abychom na ně pamatovali jako ti, kteří také jsme v těle (Žid. 13,3). To znamená, že máme cítit s takovými, kteří na tomto světě procházejí utrpeními a že na ně máme myslet v přímlyvných prosbách.

24. září

A pamatuj na stvořitele svého ve dnech mladosti své, první (= dříve) než nastanou nové zlé, a přiblíží se léta, o nichž říkáš: Nemám v nich zalíbení. Kazatel 12,1

„Máme jen jeden život – žijeme jen jednou.“ To je snad samozřejmé, řekneš! Ale pocítil jsi celou závažnost té věty pro Boží dítě, pro vykoupeného Páně? Dnes není ničím mimořádným, že některý člověk ukončí své odborné povolání v určitém odvětví a začne pak pracovat v naprosto jiném. Je to někdy obtížné, ale nikoli nemožné.

Ale pokud jde o naše křesťanské poslání, jestliže dospějeme ke konci svého života, není už možné začít jej znovu, pakliže jsme zanedbávali sloužit Pánu! Jakou trpkost pocítuje mnoho věřících, když zvažují uplynulé roky! Všichni to sice neřeknou, ale je jich mnoho, kteří litují, že svůj život ztratili, když si uvědomují, jak málo zájmu věnovali Božím věcem. Pán nesvěřuje každému stejnou službu. Rozděluje ji ve své svrchovanosti, jak komu chce, ale vždy těm, kdo Ho prosí a chtějí Mu sloužit. Všichni nemají službu na předních místech, ale každý má přinejmenším úkol být věrným svědkem na tom místě ve světě, kde je postaven, a každý také obdrží nějakou službu pro růst Jeho těla, Jeho Církve. Nejde o nějaký úkol, který máme konat jako z přinucení, ale o poslání, které, jak si náš Pán přeje, máme pro Něho plnit s radostí, dnes i po všechny další dny, až do Jeho návratu.

Necháme míjet dny, měsíce a léta a přitom se budeme více starat o zajištění svého blahobytu než o to, abychom uposlechli volání našeho Pána a následovali Ho a sloužili Mu? Neobráceným lidem říkáme: „Zítřka už možná bude příliš pozdě, abyste mohli přijít k Pánu. Uvěřte v Něho dnes!“ Také já, vykoupený Páně, si dnes mám uvědomit, co ode mne můj Spasitel čeká, a s pomocí Jeho milosti se mám pokorně a z lásky k Němu vydat stezkou poslušnosti.

V knize Kazatel jsou zevrubně zkoumány všechny úseky pozemského života – od narození člověka až do vysokého stáří. Jeho naděje a snahy, jeho namáhavá úsilí a úzkosti, jeho zklamání, jeho cíle, jeho přání – vše vede nakonec k stejnému výsledku: marnost! Pozemské štěstí – pokud ho vůbec někdo někdy dosáhne – mívá krátké trvání. Dokud je člověk ještě plný fyzické síly a duševních schopností, klade si stále nové cíle, a dosáhne-li je, přesto bývá nespokojený, protože na této zemi je všechno neuspokojující a plné nedostatků. Proto je pošetilý každý, kdo hledá své uspokojení jen v tomto světě. Aniž s tím člověk počítá, dostaví se nemoci, úraz a oslabení, a obtíže stáří. Jak mnohý si pak položí otázku: Čemu jsem vlastně žil?

Myslel jsi už někdy na svého Stvořitele? Procházel jsi svou cestu života s Bohem, anebo ses k Němu stavěl lhotejně? Život bez Boha není jen pošetilost, nýbrž je to také život hříchu a svévole. Právě takzvaní počestní lidé jsou ve zvlášť velkém nebezpečí, protože si za celý život zvykli umlčovat své svědomí, které je napomínalo, konáním „mrtvých skutků“. Bůh může uzнат jen takové skutky, které pocházejí z očistěného svědomí. Dej svou věc s Bohem ještě dnes do pořádku, „*neboť (on) jest hojný k odpuštění*“ (Iz. 55,7).

25. září

Neboť toto nynější lehoučké soužení naše převelmi veliké věčné břímě slávy nám působí.

2. Korintským 4,17

Tento verš nám připomíná váhy se dvěma miskami. Na jedné straně leží naše úzkost, bezradnost a protivenství ze strany světa. Jak těžká se nám často zdá tato miska vah! Ovšem dokud na druhé straně nic neleží, má ona první stále převahu. Jenže nyní nám apoštol říká, co máme položit na druhou misku vah: budoucí slávu, která nás očekává. Potom se váhy vychýlí k druhé straně, protože nesmírná, věčná tíže slávy je „*převelmi veliká*“.

Ať jsou naše těžkosti jakkoli veliké, ať se nám zdá naše břemeno přetěžké, ať se před námi zdvihají celé hory překážek: ve srovnání s budoucí slávou to vše ztrácí váhu.

Apoštol se svými spolupracovníky trpěl soužením pro evangelium a věděl, že Bůh to ne nechá bez odměny. Čím větší je soužení, tím větší bude uznání Pána „*v onen den*“. Proto mohl mluvit o tom, že to soužení jim „*působí*“ onu tíži slávy.

Také my prožíváme těžkosti, i když často ne pro evangelium, nýbrž třeba jako následky našeho nedostatku víry, naší malé síly a naší nevěrnosti. Je to však Boží zásada, abychom utrpením byli vedeni k slávě. Proto si smíme přivlastnit i důvěru apoštola a při pomýšlení na nezměrnou velikost budoucí slávy můžeme vždy znovu nabývat nové odvahy.

Může být soužení lehké? Když pomyslíme na všechno, co apoštol Pavel strpěl pro Pána a pro evangelium, takže o sobě a svých spolupracovnících říká: „*byli jsme nad míru přetížení a nad možnost, takže jsme již i o svém životě pochybovali*“ (2. Kor. 1,8), pak to přece byla soužení, která musíme zcela jistě označit za „*těžká*“! Jak tedy může apoštol v téže Epištole nazývat takové věci „*lehkými*“?

Inu záleží na tom, jakou mírou se měří. Jde-li o vlastní sílu a schopnost, pak to bylo „*nad možnost*“ a nebyla žádná vyhlídka, jak vyváznout životem. Ale apoštol nikdy nepochyboval o velikosti a věrnosti svého Pána, který měl moc vysvobodit ho ze všech soužení. Jestliže však apoštol vzal v úvahu „*převelmi veliké věčné břímě slávy*“, aby ta soužení změřil, ukázala se mu být „*lehká*“.

Milé Boží dítě, jsi nemocné a jsi už dlouho upoutáno na lůžko? Procházíš soužením a hledáš radu a pomoc? Neměj pozemskými mírami a závažími! Udělej to jako Azaf, který „*všel do svatyní Boha*“ a viděl věci z tohoto hlediska. Předtím jenom viděl, že byl trýzněn „*přes celý den, a po všechna jitra na něho přicházela kázeň*“. (Ž. 73,14+) Avšak z hlediska svatyně viděl všechno v pravém poměru a mohl říci: „*Koho bych měl na nebi? A mimo tebe v žádném libosti nemám na zemi.*“ (25. verš) „*Neodhazujte tedy svou doufanlivost, která má velikou odplatu.*“ (Žid. 10,35+)

26. září

Země zajisté, kteráž často na sebe přicházející dešť pije, a rodí bylinu příhodnou (= užitečnou)..., dochází požehnání od Boha. Ale vydávající trní a bodláčí, zavržená (= neosvědčená) jest, a blízká zlořečení, jejížto konec bývá spálení.

Židům 6,7.8

Země vydávající jen trní a bodláčí

Tomuto výroku lze snadno rozumět. Boží dobrotivost by tak ráda přivedla všechny lidi k pokání a viděla u nich duchovní ovoce. Bůh jim dává, podobně jako dešť na zem, skrze Svého Ducha a Své Slovo dostatek poučení o Svých věčných myšlenkách, týkajících se spasení lidí. Ukazuje jim Svou lásku, která na základě Kristovy oběti může odpuště všechny hříchy. Jestliže Boží úsilí o hříšníka padne na úrodnou půdu, člověk se skloní, uzná Boží rozsudek a uchopí se nabídnuté Ježíšovy spasitelné ruky, dostane se mu pak věčných požehnání. Přivedla tě již Boží dobrotivost do takového požehnaného postavení?

Jak nesmírně vážné však je, jestliže úsilí Boží lásky, zvěstování evangelia, které jsi už možná slyšel mnohokrát, a působení Ducha Božího vyznělo v tvém srdci dosud naprázdno! K Božímu zarmoucení, a ovšem také k své věčné škodě, namísto abys Bohu nesl ovoce, plodíš jenom trní a bodláčí. Boží shovívavost je sice větší než shovívavost lidí, ale také jednou skončí. A víš snad, kdy skončí s tebou? Což kdyby to bylo ještě dnes? Pak se octneš před zavřenými dveřmi a budeš možná říkat: „Pane, já jsem přece byl tolikrát na evangelizačních shromážděních a nikdy jsem se k Tobě nechoval jako nějaký nepřítel. Pane, otevři mně přece!“ – Ale budeš volat nadarmo. Co je ti platné, že jsi přijal tolik deště Jeho Slova, ale nepřinesl Bohu žádné ovoce? Jestliže na všechna láskyplná anebo i vážná slova Páně odpovídáš jen nesením trní a bodláčí? V tom případě se nad tím zamysli, jsi už blízko zlořečení a zatracení! Unikni ještě tomu hroznému údělu!

Jako půda obdělávaná s veškerou péčí, také každý člověk, který už „často“ slyšel (nebo četl) evangelium, je odpovědný nést Bohu ovoce. Tím ovocem ovšem nejsou „dobré skutky“, aby si spasení své duše „zasloužil“. Je jím naopak upřímné pokání před Bohem ze svých hříchů. Bůh možná i tobě už „častokrát“ řekl, že jsi hříšník, a proto navěky ztracen. I ty jsi již „často pil“ dešť evangelia. Duch Boží ti vždy znovu osvědčoval, a i ty sám to víš, že tvé snahy polepšit se tě nemohou zabezpečit před soudem svatého Boha. Toto může jenom jeden prostředek, který dal sám Bůh: krev Ježíše Krista, která na golgotském kříži tekla i za tebe, jestliže ji vírou přijmeš. „*Kdo nevěří Bohu, lhářem jej učinil, neboť neuvěřil tomu svědectví, kteréž vysvědčil Bůh o Synu svém.*“ (1. Jan. 5,10)

27. září

Já dám žiznivému ze studnice vody života zdarma.

Zjevení 21,6

Pouhá všeobecná víra nám nebude nic platná, dokud osobně v Pána Ježíše neuvěříme jako ve svého Vykupitele a nepředáme Mu celý svůj život.

Jeden provazolezec právě dokončil svou krkolomnou produkci, když tu dole mezi diváky spatřil jednoho chlapce, který se na něho díval s němým úžasem. Sestoupil k němu a před všemi se ho zeptal: „Viděl jsi, jak jsem nesl po provaze toho velkého muže? Věříš tomu, že bych dokázal přenést i tebe?“ – „Jistě byste to dovedl,“ odpověděl chlapec, „ten pán byl velký a těžký, a já jsem jen malý kluk.“ – „Dobrá. Sedni si mi tedy na záda.“ S těmito slovy si sedl do dřepu, aby si mu chlapec mohl sednout na záda. „Ne, ne! Mockrát děkuji!“ zvolal hoch a rychle zmizel.

Podobně to dělá mnoho lidí s Pánem Ježíšem. Sice v Něho „věří“, ale nechtějí Mu předat svůj život. Jenže toto není víra, jak jí rozumí Bible. Opravdu věřit znamená opřít se o Pána a spolehnout se na Něj, co se týče minulosti, přítomnosti i budoucnosti, a cele se Mu svěřit. Podívám-li se zpátky, věřím, že Pán Ježíš na kříži nesl mé hříchy a učinil za ně smíření. Věřím, že každý den je při mně a se mnou. A pokud jde o budoucnost, jsem pevně přesvědčen, že mne dovede až do cíle a že už se nemusím bát soudu.

Jeden evangelista se kdysi zeptal sedláka: „Nalezl jste už v Kristu spasení?“ – „Ne,“ odvětil, „my s manželkou ale po tom velice toužíme. Denně si čteme Bibli a prosíme, aby nám Bůh dal spasení.“

„Cože, vy prosíte Boha, aby vám dal spasení? Cožpak nevíte, že vám to už dávno nabízí? Máte to jednoduše vzít a přijmout, a ne o to pořád prosit. Založte své spasení na díle Krista a vezměte Boha s Jeho zaslíbeními za slovo.“ – „Vy si opravdu myslíte, že o to nemusíme prosit?“ – „Ano. Cožpak nečtete, že Bůh Svého jednorozeného Syna už DAL...? (Jan 3,16) Bůh od vás jen očekává, že uvěříte, že Ježíšova na kříži prolitá krev působí smíření, a že očistí i vaše hříchy.“ (Řím. 3,25; 1. Jan. 1,7.9) – „Takhle jsem to ještě nikdy neviděl. Ale, prosím vás, je ten Boží dar opravdu tak zadarmo, že ho máme pouze přijmout a nemusíme o něj prosit? – Já tomu věřím, ano, věřím, že smrt Ježíše učinila smíření za naše hříchy, ale...“ – „Věřte jen plně Božímu slovu. Cožpak neříká: „Kdo věří v Syna, má život věčný“ (Jan 3,36)?“

O několik měsíců později šel opět evangelista kolem a s radostí zjistil, že onen sedlák se stal šťastným křesťanem. Konečně uchopil a přijal to, za co se svou manželkou předtím tak dlouho prosil, a jeho paní to udělala stejně jako on.

Zde na světě On má moc každý hřích ti odpustiti,
v Něm je světlo – vůkol noc, záchrana v Něm, spása, žití!
Proto pojď! Kdo věří, má: Ježíš hříšné přijímá!

28. září

(On) těší nás ve všelikém soužení našem, abychom (i my) mohli potěšovat těch, kteříž by byli v jakémkoli soužení, tím potěšením, kterýmž (i) my potěšeni jsme od Boha.

2. Korintským 1,4

Když apoštol vyslovil své chvalořečení Bohu (3. v.), nalézal se ve zvláště těžké situaci. Zakoušel ve své službě pro Pána veliké odpory od Židů. Nemohli snést, že apoštol kázal zmrtvýchvstalého a oslaveného Pána, v Němž všichni, kteří činili pokání a obrátili se – bez ohledu na svůj původ – měli nalézt spasení a vykoupení. V Efezu kvůli tomu došlo k velkému nepokoji, takže apoštol se musel obávat o svůj život. Ale nalézal se ještě v jiných souženích, která byla spíše vnitřního rázu. V prvním dopise musel Korintským odhalit jejich nízký mravní a duchovní stav. Vybídl je, aby ony zlé věci vyřídili podle Boha, a aby odsoudili zlo. Nyní byl ve velkých vnitřních zkouškách a úzkostech, zda se Korintští skutečně vydají Boží cestou. Ve všech těchto souženích nalézal potěšení u samého Boha.

Dnes je mnoho věřících, kteří musejí procházet těžkými okolnostmi a velkými zkouškami. Ale Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista je podnes tentýž. On je původ a zdroj slitování. Nikdo s námi nemůže cítit tak jako On, nikdo nám nemůže ve všech těžkostech rozumět tak jako On. Ale On nejenže má s námi slitování, nýbrž u Něho také můžeme nalézt potěšení, tj. podporu, posilu a pomoc. Je Bůh všelikého potěšení. Ano, netěší nás jednostranně ani nedostatečně. Pro Svě děti má připraveny všechny druhy potěšení. A tak jen s vírou a častěji spěchejme k Otcovskému srdci našeho Boha, jenž nás tolik miluje a chce nás potěšit. A jestliže Jeho potěšení naplní naši duši „rozkoší“ a my tak odpočíváme v „Bohu všelikého potěšení“, můžeme něco udělovat druhým z tohoto bohatství!

Náš nebeský Otec je Otec slitování. Dokonale ví o našich těžkostech a my smíme okoušet soucit Jeho srdce. Pak se už necítíme ve své těžkosti sami. On je s námi. Ale je také Bůh všelikého potěšení. Nezůstává nečinný, ale pracuje, aby nás posilnil a pomohl nám. Často se stává, že ony těžkosti hned neodnímá, ale podpírá nás a posiluje, abychom nezatrpkli.

Jak rozmanitá bývají utrpení křesťanů! Jeden je nemocen, jiný truchlí. Mnozí zakoušejí pohrdání a posměch, jestliže to se svým křesťanstvím berou vážně. Jiní trpí zvláště pro nejednotnost mezi věřícími. Každý z nich potřebuje zvláštní potěšení, které odpovídá právě jeho potřebě. Ale Bůh veškerého potěšení má připravena povzbuzení všeho druhu. Může těšit zarmoucené, pomáhat nemocným a pozdvihovat sklíčené a malomyslné. Naše těžkost Ho nikdy nepřivede do rozpaků. „*Nepřestávají zajisté slitování jeho... nová jsou každého jitra; preveliká jest pravda (= věrnost) tvá.*“ (Pláč Jer. 3,22.23) – Jenom ten, kdo nikdy neprožil něco těžkého, neví, jak Bůh dovede potěšit.

29. září

Neboť on jest pokoj náš, kterýž učinil oboje jedno, zbořiv dělicí zed' ohrady.

Efezským 2,14

Chrám Boží (3)

Na tom základě, na němž je zbudována Církev, nelze již nalézt nějaký rozdíl mezi Židy a pohany, ačkoli v dřívějších dobách Bůh sám tento rozdíl stanovil a potvrdil. Církev sice nalézáme v mnoha starozákonních předobrazech, např. jako manželku v Evě (viz Ef. 5,31.32) a jako chrám Boží. Avšak pravda o Církvi samé nebyla zjevena. Toto bylo tajemství, které bylo oznámeno teprve skrze apoštoly a proroky Nového zákona (3,5). A o Církvi jako těle Krista, spojené s její nebeskou Hlavou, nenalézáme ani jeden předobraz.

Apoštolé a proroci položili tento základ. Kapitola 3,5 ukazuje, že jde o proroky Nového zákona a nikoli o proroky Starého zákona. Již sám způsob řeči vylučuje takovou myšlenku, neboť apoštolé jsou jmenováni napřed a jsou viděni spolu s proroky jako jedna skupina. Kdy byl položen ten základ? Již když člověk zhřešil? Nikoli, nýbrž o 4.000 let později, když přišel Kristus, zemřel za hříchy, byl vzkríšen z mrtvých a vstoupil na nebe.

Kristus je můj pokoj – smí říkat každý, kdo jednoduše uvěřil Božím svědectví o Jeho Synu. Toto svědectví zní: „*Život věčný dal nám Bůh, a ten život v Synu jeho jest.*“ (1. Jan. 5,11.12) A na čem je založeno toto svědectví? Na věčně platné skutečnosti, že Kristus „*učinil pokoj skrze krev (svého) kříže.*“ (Kol. 1,20) Ani naše víra, ani naše láska nebo naše radost nemůže být základem našeho pokoje s Bohem, nýbrž jenom Kristus. A co nás vede k vědomému okoušení tohoto pokoje? Ani city nebo rozpoležení duše, ani vzácné druhy ovoce, které v nás chce utvářet Duch Svatý. Třebaže jsou tyto věci tolik krásné a žádoucí, jenom Boží svědectví o Pánu Ježíši může dát našim srdcím pokoj.

Není to tedy tak těžké říci: „Kristus je můj pokoj, spočívám na Božím svědectví,“ jestliže srdce je šťastné a naplněné Božím pokojem. Co ale, jestliže štěstí jednou ochabne, a do nitra se vkrádá chlad a temnota? V tom případě se, milý bratře, milá sestro, varuj našeptávání satana, který se snaží vzbudit v tobě pochybnosti o Bohu a Jeho Slovu. Neposlouchej toho pokušitele! Zklame Bůh někdy někoho, kdo uvěřil Jeho svědectví? Nikdy! Drž se tedy pevně Jeho Slova, odmítej každé pochybování a hledej příčinu té změny v sobě, protože v Bohu ona není. Možná že jsi zanedbával modlitbu a četbu Božího slova, že jsi v tom či onom nebděl, anebo jsi více důvěřoval svým radostným citům než Bohu. Vyznej Mu svou pošetilost a pros Ho: „*Navrať mi radost (ze) spasení svého.*“ (Ž. 51,14)

30. září

Každý, kdo přestupuje (= jde dále, zachází dále), **a nezůstává v učení Kristovu, nemá Boha; kdo zůstává v učení (Kristovu), ten i Otce i Syna má.**

2. Janova 9

„Vyšel jsem od Otce, a přišel jsem na svět; a opět opouštím svět, a jdu k Otcí,“ říká Pán Ježíš v Ev. Jana 16,28. – „Slovo to tělem učiněno jest, a přebývalo mezi námi,“ čteme v Ev. Jana 1,14, zatímco v 1. Tim. 3,16 se praví: „*Bůh zjeven jest v těle.*“ Po Svém zmrtvýchvstání Pán řekl Svým učedníkům: „*Tak jest psáno, a tak musel Kristus trpěti, a třetího dne z mrtvých vstáti.*“ (Luk. 24,46) Víře jsou všechny tyto pravdy nezvratné, tvoří „učení Kristovo“. Na nich spočívá naše spasení a naše jistota. Jaká by to byla pošetilost, kdybychom chtěli nastavit ucho svůdcům, kteří kritizují svatosvatou osobu našeho Pána! Ježíš pouze jako zakladatel nějakého náboženství nám nic neprospěje, stejně tak jako kdyby tu na zemi mezi lidmi nežil jako „Bůh zjevený v těle“; a i naše víra by byla marná, kdyby ten, v Němž přebývá všechna plnost Božství tělesně, za nás dobrovolně nezemřel a nevstal z mrtvých. Taková učení, která odporují jednoduchým pravdám Božího slova a snižují osobu našeho Pána, jsou nesena duchem antikrista.

K takovým lidem, kteří ta učení přinášejí, apoštol nezná ani mírnost, ani snášenlivost. Nepřijímejte je do domu a nepozdravujte je, říká pak dále. Jsme vůči našemu Pánu povinni odmítat takovým lidem vstup do našich bytů. Ani jim nesmíme podat ruku, protože bychom tím měli účast na jejich zlých skutcích. Již to by bylo převrácené, kdybychom se s nimi dávali do hovoru. Máme pevně držet učení Kristovo a zůstávat v něm.

Kristovo učení není možné uspokojivě vyjádřit několika slovy. Jako nejdůležitější základ apoštol uvádí pravdu, že Ježíš Kristus, Boží Syn, přišel v těle. Tato skutečnost, jako i Jeho utrpení a smrt za hříšníky, dostatečně dokazuje, že lidé jsou mrtví ve vinách a hříšících a neschopní sami se svým úsilím dostat do spojení se svatým Bohem. Je to jasně ukázáno při setkání Pána s Nikodémem (Jan 3), s ženou u Jákobovy studnice (Jan 4) a s hříšnicí (Luk. 7).

Chce-li mít člověk pokoj s Bohem, musí se znovuzrodit. Pán mu ale také ukáže, že jakmile toho pokoje dosáhne, tvoří se všemi, kteří skrze pokání a víru jsou smířeni s Bohem, jeden celek, sbor vykoupených, tělo, jehož oslavená Hlava je v nebesích. Mnohé Boží děti tuto pravdu znají a uznávají, avšak chybí jim její uskutečňování v praxi. Je to, žel, vidět v různých pojmenováních, „jednotách“, sdruženích a lidských organizacích. „*Rozdělen-li je Kristus?*“ ptá se apoštol věřících v Korintu (1. Kor. 1,13). Jaké by to bylo mocné svědectví světu, kdyby všichni, kteří znají pravdu o jednom těle, ji také dokazovali skutkem!

Jinak je tomu s lidmi, kteří popírají, že Ježíš je Syn Boží, vidí v Něm jen člověka, možná nějakého zakladatele náboženství, a kteří popírají otázku vykoupení. Nebeský charakter Církve je jim cizí, ačkoli to je něco, co také patří ke Kristovu učení, jako i její budoucí věčné přebývání v domě Otce.

1. říjen

Neříkej: Odplatím za zlo; očekávej na Hospodina, a vysvobodí tě.

Přísl. 20,21+

Všichni jsme vystaveni velikému nebezpečí, že se rozhněváme a budeme chtít oplatit zlo zlem. Ale Boží slovo říká, že „*hněv muže nenaplňuje (nebo: nepůsobí) spravedlnost Boží*“ (Jak. 1,20+), tj. nepůsobí to, co je před Bohem správné a spravedlivé, a jinde nás napomíná: „*Nemstěte se sami, milovaní.*“ (Řím. 12,19+)

Učme se od našeho Pána a Spasitele, „*který, když mu zlořečili, nezlořečil zase; trpěv, nehrozil, ale poroučel (= předával se) rukám toho, který spravedlivě soudí*“ (1. Petr. 2,23+)! „*Považte, jaký je ten, kterýž snášel od hříšníků taková proti sobě odmlouvání (= tak velké odpory), abyste neustávali, v duších svých hynouce (= v myslích svých jsouce sklíčení).*“ (Žid. 12,3)

Pán vždy zasáhne v pravý čas ve prospěch těch, kteří Mu předají svou věc: „*Očekávej na Hospodina, a vysvobodí tě*“ (Přísl. 20,22). „*Mlčelivě se měj K Hospodinu, a očekávej na něj pečlivě!*“ (Ž. 37,7) A jak je to vzácné, že pak můžeme vidět ruku Páně jednající v pravý čas a pravým způsobem a způsobené vysvobození. Jak mnohem lepší bývá Jeho cesta než východisko podle našich myšlenek.

Ale právě trpělivé čekání a tichost jsou věci, těžké pro naši starou přirozenost. Trpělivosti a tichosti se můžeme naučit jen v Boží škole. A přesto Pán může být jen takto s námi a oslavit se. Když se však rozhněváme a sami si chceme zjednat právo, zvětšíme jen své břemeno a k způsobené křivdě přičiníme ještě další vinu, kterou budeme mnohem obtížněji snášet.

Věřící v Korintu měli mezi sebou soudní spory; jeden působil druhému křivdu. Pavel, věrný Boží služebník a následovatel Pána, se snažil ukázat jim, jak velice se v tom lišili od svého Pána a Vykupitele; On nečinil pohrůžky ani tehdy, když se na Něm lidé dopouštěli hrubých nespravedlností, ale předával Svou věc Tomu, který soudí spravedlivě. Ano, On se modlil za Své nepřátele a vrahy.

I pro nás je moudré a požeňnané hledět na Pána a nemít spory s lidmi. Jestliže nedbají našich láskyplných napomenutí, trpělivě čekejme na Boha našeho spasení, neboť On nás vyslyší. Bude se o nás starat tím laskavěji a něžněji pro nelaskavost a soužení, které nám lidé působí. A brzy budeme mít příčinu chválit Jeho zákrok, upustíme-li od toho, abychom si sami zjednali právo. Kdo však se sám brání, ztrácí tím svůj charakter křesťana, Bohu činí neúctu a svému bližnímu působí škodu. My tak snadno zapomínáme, že jsme povoláni trpět a snášet. „*Milujte nepřátele své, dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, dobře čiňte nenávidícím vás, a modlete se za ty, kteříž vás hanějí a vám se protiví (= vás urážejí a pronásledují).*“ (Mat. 5,44) Abychom takovými mohli být, musíme se zdržovat blízko Pána a prakticky uskutečňovat, že jsme spolu s Ním zemřeli.

2. říjen

Zdali nejsou lepší Abana a Farfar, řeky damašské, nad všechny vody izraelské?

2. Královská 5,12

Tak mluvil rozhněvaný Náman, malomocný vrchní velitel syrské armády, když mu Elizeus dal pokyn: „*Jdi a umyj se (= vykoupej se) sedmkrát v Jordánu, a uzdraveno bude tělo tvé, a čist budeš.*“ (2. Král. 5,10) Pyšnému srdci člověka je kříž Krista pohoršením a bláznovstvím. Raději se obrací k zdrojům lidského vzdělání a morálky, spoléhá na vlastní nábožnost a na své dobré skutky, třebaže takto ještě nikdo nenalezl pokoj s Bohem, vykoupení od hříchů a jistotu spasení. Ale Náman se nakonec dal přemluvit svými služebníky a uposlechl řeč proroka. Sestoupil a podle pokynu Božího muže se sedmkrát ponořil v Jordánu. „*I učiněno jest tělo jeho jako tělo dítěte malého, a očištěn jest.*“ (14. verš) Vidíme v tom předobrazně ukázanu smrt i vzkříšení, obě velké pravdy křesťanství. Smrt Pána Ježíše Krista je soud a konec hříchu, „*shlazení hřícha skrze jeho oběť*“ (Žid. 9,26), a Jeho vzkříšení je základ a počátek úplně nového stavu. Starý, hříšný člověk sestupuje jako malomocný do smrti, je pohřben s Kristem, a objevuje se nový člověk v plné svěžesti znovuzrozeného dítěte. „*A očištěn jest.*“ Jak bezvadné je „*nové stvoření!*“ Toto je jediné očištění, které pochází od Boha, a které má před Ním platnost.

Také dnes je mnoho lidí, kteří pohrdají jediným Božím prostředkem k očištění od malomocenství hříchu. Myslí si, že znají lepší prostředky, které však až dosud nemohly omýt a odstranit ani jeden hřích.

„*Neboť slovo kříže těm, kteříž hynou, bláznovstvím jest, ale nám, kteříž spasení dosahujeme, moc Boží jest.*“ (1. Kor. 1,18)

Náman měl mnohé, co by si lidé tolik přáli, ale byl malomocný, a to mění vše. Takovému člověku není co závidět, je spíše k politování.

V Písmě je malomocenství obrazem hříchu; hřích úplně změnil stav člověka. Jako Námanovi, i nám všem je určeno zemřít, a všechny naše pozemské možnosti, tituly a výsady jsou v tomto směru bezcenné. Je to jistě obávaný a bídný stav, z něhož se sami nemůžeme vymanit. Jedna cesta úniku však přesto existuje. Prorok v Izraeli ji zná: „*Jdi a vykoupej se sedmkrát v Jordáně*“ – tak zněl jeho vzkaz Námanovi.

Řeka Jordán je obrazem Kristovy smrti. Hříšník musí zemřít s Kristem v Jeho smrti na kříži. Soud, který tam Pán strpěl, byl naším odsouzením. Vyžaduje to pokoření, něco, čemu se naše přirozená pýcha vzpírá, jako tomu bylo u Námana, který se rozhněval. Není to s tebou podobné? Pravou radost však nikdy nepoznáš, dokud se před Bohem nepokoríš a nepřivlastníš si, že Pán Ježíš Kristus byl souzen kvůli tvým hříchům a zemřel namísto tebe, a že touto jedinou cestou můžeš ujít Božímu soudu. Velký vojevůdce Náman se nakonec dal přesvědčit, aby uposlechl prorokovy rady, a nikdy toho nelitoval. Podobně dnes všichni, kteří přijmou Pána Ježíše a Jeho zástupné utrpení a smrt, jsou očištěni od všeho hříchu a učiněni způsobilými být v přítomnosti svatého Boha.

3. říjen

Obecenství naše jest s Otcem i se Synem jeho Ježíšem Kristem.

1. Jana 1,3+

První Epištola Jana není určena nějakému místnímu shromáždění nebo nějaké jednotlivé osobě, nýbrž nám všem. Tentýž pisatel řekl o Pánu Ježíši: „*Viděli jsme slávu jeho, slávu jakožto jednorozeného od Otce.*“ (Jan 1,14) A ve Skut. 4 vydává spolu s Petrem před židovskou radou (synedriem) toto svědectví: „*My nemůžeme nemluvití toho, co jsme viděli a slyšeli.*“ (20. v.) Apoštolé žili se svým oslaveným Pánem v úzkém, živém obecenství a toto obecenství apoštol přeje i nám. Na zemi není nikdo a nic, co by bylo možné přirovnat Božímu Synu, a žít s Ním v praktickém obecenství dává duši odpočívání a radost.

Nesčíslné divy Ježíšovy lásky, Jeho slitování nad souženými a trpícími lidmi, Jeho slova potěšení, Jeho řeči, slovem: celá Jeho bytost zanechala v Janovi trvalý dojem. Tomuto Pánu patřil jeho život a on nám sděluje, co viděl a slyšel, aby také naše srdce se mohla radovat z obecenství s Otcem a Synem. Syn nám byl zjeven jako věčný život. Skrze Něho a Jeho dílo vykoupení nám, kteří jsme kdysi kvůli hříchu byli pro Boha naprosto bezcenní, Bůh daroval nedozírná požehnání. Tak třeba v kap. 3,1(+) se praví: „*Pohlédte, jakou lásku daroval nám Otec, abychom se nazývali Boží děti!*“ Patříme do Boží rodiny a Pán se nestydí nazývat nás bratry. Do tohoto poměru nás uvedl Pán Ježíš, který je veškerou rozkoší Otce.

Neseme znaky tohoto obecenství?

Jakmile se nepříteli našich duší podaří oloupit nás o radost obecenství s Bohem tím, že myšlenkami, slovy nebo skutky hřešíme, obírá se námi milost, aby nás opět napravila a přivedla zpět na naše původní místo. I když milost je srdci nesmírně drahá a vzácná a všichni víme, že ji potřebujeme vždy znovu, přesto takový stav není obecenství.

Mít obecenství s Otcem znamená chodit s Bohem, jak je to dvakrát uvedeno o Enochovi (1. M. 5; Žid. 11); znamená to dávat se vést mocí Ducha Svatého. Jestliže Ducha nezarmucujeme, On nás vyučuje věcem, které nám jsou darovány Bohem (1. Kor. 2,12). Tím nás udržuje v obecenství s Otcem i se Synem Jeho Ježíšem Kristem. Okoušíme pak plnou radost v Bohu, neboť Bůh je pravým zdrojem věčné radosti.

Mnozí křesťané se domnívají, že na tu radost musí čekat, až budou u Pána. Ale Boží slovo mluví vždy znovu o této radosti jako o našem podílu, který máme již nyní. Jsme-li věrní, není-li žádná překážka mezi Ním, naším velkým Spasitelem, a námi, pak je Jeho pokoj a Jeho radost naší požehnanou výsadou a Jeho a naši duši obcerstvuje obecenství s Ním.

4. říjen

Skrze moře byla cesta tvá, a stezky tvé skrze vody veliké, avšak šlépějí tvých nebylo znáti.

Žalm 77,20

Boží cesty

Bůh často vede Své milované děti podivnými, nám nepochopitelnými cestami. Veliké vody zaplavují Jeho šlépěje a my je nemůžeme rozeznat. Měli bychom tedy být nespokojeni s Jeho vedením a řízením? Jak pošetilé by to bylo, kdybychom se chtěli přít s Tím, o Němž se praví: „*Nemůže býti vystižena jeho moudrost*“ (Iz. 40,28), „*Kdo vystihl Ducha Hospodinova a rádcem jeho byl, že by mu oznámil? S kým se radil, že by mu přidal srozumění?*“ (Iz. 40,13.14)

Luther říká: „V Božích přikázáních a věcech máme odkládat svou moudrost a smýšlet takto: Vypadám-li pošetile, pak příčinou toho je jen to, že jsem velký pošetilec, který nemůže uchopit ani pochopit Boží moudrost.“

Proto, Boží dítě, nedopusť, aby v tvém srdci vyvstala nějaká zatrpkllost proti Bohu, i když se ti Jeho cesty zdají být tak záhadné. Myslí to s tebou dobře a ví lépe než ty, co ti prospěje. Podívej se na takového Joba: jakým zvláštním způsobem byl veden tento zbožný muž! Boží cestě vůbec nerozuměl. A přesto jak slavně skončila! „*O trpělivosti Jobově slýchali jste, a dokonání Páně viděli jste; neboť velmi jest milosrdný Pán a lítostivý.*“ (Jak. 5,11) Důvěřujme Mu tedy!

Jeden kazatel Božího slova použil kdysi velice názorný a srozumitelný obraz, aby vysvětlil Boží cestu s Jeho dětmi. Příklad naš život k velkému koberci, který je stále tkán. Je tu spousta různých nití a barev, z nichž se nakonec vytvoří úžasný vzor.

Je to Bůh, jenž vytváří tento „koberec“ – připravovaný z toho, co je v našem životě k Jeho oslavení. Pro nás je to těžkou otázkou, protože onen „koberec“ vidíme po celý pozemský život jenom „zdola“ a ona spodní strana se nám mnohdy zdá velice divná. Je to změt nejrůznějších nití bez ladu a skladu, barvy jako by k sobě nepatřily a po nějakém vzoru není ani památky. Někdo by si mohl myslet, že z takového koberce nemůže být nic účelného.

Mnohdy i my stojíme před otázkou: Ach, Bože, proč? A často na této zemi na takovou otázku nenalezneme odpověď. Až ale budeme u Pána, bude nám, jako by nám s očí spadly šupiny. Potom pojednou ve světle věčnosti uvidíme „koberec našeho života“ z „horní strany“. Všechna ošklivost „dolní strany“ bude zapomenuta, všechny otázky s různým „proč“ umlknou. Před námi bude slavný vzor, který jsme zde na zemi nemohli vidět.

Přijde den, kdy uvidíme, že vše, s čím jsme se na zemi setkali, byly jen cesty k Božímu slavnému cíli. Všechna spleť nití se jednou rozuzlí. Toto pomýšlení nám dodává odvahu vytrvat i ve svízelných situacích. Pavel píše: „*Víme pak, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému.*“ (Řím. 8,28)

5. říjen

Na němž všechna stavba, dobře navzájem spojená, roste v chrám svatý v Pánu.

Efezským 2,21+

Chrám Boží (4)

Druhá kapitola Efezským nám v prvních verších ukazuje hrozný stav člověka. Potom nalézáme vykoupení, na jehož základě Bůh chce s námi bydlet. Dokud nebylo zjeveno spasení, nikde v Písmě nenajdeme, že by Bůh bydlel s lidmi. Bůh nebydlel s Adamem před jeho zhřešením, ani s Enochem, Noem či Abrahamem. Copak to nebyli věřící, kteří měli život z Boha? O tom není pochyb; byli to opravdoví věřící! Ale teprve od 2. M. 15 je řeč o Božím přebývání s lidmi, a od 25. kapitoly vidíme zřízení příbytku. Až když bylo úplně zjeveno spasení, může být mluveno o „*příbytku Božím*“ na zemi. Vskutku nikde ve Starém zákoně nenajdeme tak úplný obraz spasení jako v 2. M. 12-15.

Jakmile bylo spasení ukázáno v předobrazu velikonočního beránka v Egyptě a v Rudém moři, mohl Bůh přebývat uprostřed Svého pozemského lidu. Řekl: „*I udělají mi svatyni, abych bydlil uprostřed nich.*“ (2. M. 25,8) Stánek úmluvy byl postaven podle vzoru, ukázaného Mojžíšovi na hoře. Oblak pak přikryl stánek a sláva Hospodinova naplnila příbytek (2. M. 40,34). Totéž se opakovalo po dokončení chrámu Šalomounem (2. Par. 5,13.14). Ale Bůh musel později tuto svatyni opustit pro hroznou ohavnost, které tam byly páčány. Jakou mu to bylo bolestí a jak vážný soud to znamenalo pro Jeho lid! „*Ale když přišla plnost času, poslal Bůh Syna svého.*“ (Gal. 4,4) Pán Ježíš řekl Židům: „*Zrušte chrám tento, a ve třech dnech vzdělám jej... Ale on mluvil o chrámu těla svého.*“ (Jan 2,19.21) Pán Ježíš byl ten pravý chrám. Zemřel a vstal z mrtvých. Vykoupení bylo dokonáno. Bůh nyní mohl ve své svatosti a spravedlnosti učinit příbytek ve svých vykoupených. Ne proto, že by toho byli věřící Nového zákona sami v sobě více hodni než věřící Starého zákona, nýbrž jen na základě dokonaného díla, skrze vykoupení a skrze krev Beránka. Všechny Boží děti jsou Božím příbytkem a brzy jím budou ve slávě.

V Novém zákoně jsou použity tři předobrazy Církve. Je představena jako „dům“, dále v postavení „nevěsty“, a konečně jako „tělo“. Skrze světlo Ducha Svatého lze rozeznat, že již mnohé starozákonné ženy znázorňovaly nevěstu, ale jako tělo tam není nastíněna. Zjevení této pravdy bylo dáno až ap. Pavlovi, a ona se nalézá také výhradně v jeho dopisech. Jak v 1. Korintským, tak i v Efezským je Církev představena nejen jako tělo, nýbrž též jako stavba nebo chrám, s tím rozdílem, že v 1. Korintským nese jako stavějící svou odpovědnost člověk, zatímco v Efezským všechno vychází od Boha. Pán Ježíš je úhelným kamenem té budovy, apoštolé a proroci Nového zákona tvoří její základ a každý věřící – jak to vyjadřuje i Petr ve své 1. Epištole – je v ní živým kamenem, a takto roste ona stavba v „*chrám svatý v Pánu*“. Je to pokračující a stále rostoucí dílo, při němž Pán Ježíš není jen úhelným kamenem, nýbrž také stavitelem, jak sám řekl: „*Na té skále vzdělám (= postavím, zbuduji) církev svou, a brány pekelné (hades) nepřemohou ji.*“ (Mat. 16,18) Církev je jako Boží dům na zemi příbytkem Ducha Svatého. Jaký blahý podíl a jak nezměrná výsada je patřit jako živý kámen k této úžasné stavbě!

6. říjen

Každá duše vrchnostem v moci postaveným poddána bud; neboť není vrchnosti, jedině od Boha, a kteréž vrchnosti jsou, od Boha zřízené jsou.

Římanům 13,1

Nadřizené autority

Jak je dobré, že v Božím slově máme toto poučení! Vždyť jinak by si křesťan mohl třeba myslet, že se nemusí podřizovat takové vrchnosti, která jedná málo podle myšlenek Páně.

Právě dnes je třeba dbát tohoto napomenutí Božího slova. Protože nadřizené autority dnes tak málo vládnu podle Božích myšlenek, ba často obracejí Boží zjevenou vůli v opak, mohli bychom si myslet, že je nemusíme poslouchat. Jakmile však pochopíme, že není vrchnost, leč od Boha, je vše jednoduché a jasné: Podřizujeme se nadřizeným autoritám. Jenom když ony požadují něco, co je proti výslovnému Božímu příkazu, platí vyšší zásada, že více sluší poslouchat Boha než lidi (Skut. 5,29).

Uvedený verš říká, že má být poddána „*každá duše*“, tj. každý člověk, a my v současné době vidíme, jak by nepřítel chtěl svrhnout všechno právo a pořádek a nastolit nepořádek a chaotický zmatek. Křesťan, který je obeznámen s prorockými knihami, ví, že taková situace nastane na počátku doby soužení, kdy lidé budou utíkat do jeskyň a do skal v horách.

Již dnes na nás dopadají stíny těch událostí, protože duch vzpoury a nepoddanosti se veřejně ukazuje stále víc a víc. Bůh od nás vyžaduje poslušnost vůči vrchnostem, které „jsou“, nikoli vůči takovým, které by měly podle našeho názoru být. Lidé tohoto světa neznají Boží zásady. Jim je přirozeně těžké poslouchat, takže povstávají proti vládě, která se jim nelíbí a dostávají se i do střetu se zákony. Je smutné, jestliže křesťan se v tomto směru staví na stejnou půdu odporu s nevěřícími proti autoritám, které dal Bůh. Pak se nelze divit, jestliže musí trpět jako ten, „*kdo se plete v cizí věci*“ (1. Petr. 4,15).

Věřící mají prosit za lidi, kteří jsou v nadřizených místech, „*za všechny v moci postavené*“ (1. Tim. 2,2), jednak aby byli spaseni, ale také aby Bůh jim dával moudrost pro jejich těžké úkoly. Kéž bychom to jen více dělali! Tím budeme svědectvím pro Pána a požehnáním a solí svému okolí.

Nový zákon vybízí křesťana, aby se s dobrou vůlí podřizoval nadřizeným vládním mocem, nikdy však nepředpokládá, že sám zaujme takové místo vrchnosti nebo moci. Máme podrobná naučení pro křesťana v postavení manžela, otce, nadřizeného pána nebo služebníka, ale vůbec žádná pro nějakého křesťanského krále anebo nějakou křesťanskou vládnoucí moc. Dobře si toho povšimněme.

7. říjen

Pakli by kdo chodil v noci, urazí se (= klopýtne); neboť světla není v něm.

Jan 11,10

Tímto jednoduchým obrazem Pán podává Svým učedníkům důležité naučení. Kdo chodí v noci, tápe kolem sebe ve tmě, namísto aby šel svou cestou správně a určitě. Pro věřícího tu je varování. Není-li jeho oko prosté a jeho srdce ochotné poddávat se Boží vůli, nechodí „ve dne“, „není v něm světlo“. Chybí mu Duchem Svatým působené přesvědčení, že jeho cesta je podle Boží vůle. Jak nejistá a nestálá bývá cesta takového věřícího! Kolik tu je kolísání a bloudění sem a tam!

Jestliže však někdo chce a je připraven poznat Boží vůli a jít Jeho cestou, bude Boží slovo svítit jeho nohám. K tomu je ovšem třeba mnohé bdělosti a modliteb a také opravdového sebezkoušení a střízlivosti. Býváme totiž snadno nakloněni považovat něco za Boží vůli, protože to odpovídá našim přáním a plánům, a to zvláště tehdy, jestliže situace nebo určité podmínky, které jsme si sami zvolili, se zdají tomu nasvědčovat. Střežme se před takovým sebeklamem a především budme každý sám k sobě opravdový a upřímný! Jedno je jisté: budeme-li čestní a půjde-li nám bez jakýchkoli postranních úmyslů o poznání Boží vůle, budeme jistě s opravdovými a vytrvalými modlitbami a pokornými prosbami na Něho čekat. Pak ale také budeme ujištění, že On nás nenechá na pochybách, protože nám může a chce ve všem jasně zjevit Svou vůli. Především ale nenazýváme „dnem“ něco, o čem On říká, že to je „noc“!

Pán řekl výše uvedená slova na káravou námitku Svých učedníků: „*Nyní hledali tě Židé kamenovati, a zase tam chceš jíti?*“ Znal jejich strach. Nikdo Mu nemohl uškodit, pokud by to sám nedovolil. On chodil nejen „ve dne“, nýbrž také byl to „*pravé světlo*“ (kap. 1,9).

Co Pán řekl učedníkům, platilo ve všech dobách a platí to i nám. My jsme také obklopeni světem a nepřáteli Pána Ježíše a jsme v podobném postavení, jako kdysi Abraham, když přišel do zaslíbené země, kde „*tehdáž Kananejští byli v zemi*“ (1. M. 12,6). Abraham se choval tak, že svět mu řekl: „*Kníže boží jsi uprostřed nás!*“ (1. M. 23,6) Máme chodit ke cti Pána a nedávat nepříteli žádný podnět k rouhání.

V 1. Tessalonickým 5,5 apoštol říká: „*Nejsme noci, ani tmy.*“ (5,5b) Chodíme-li jako synové světla a synové dne, neurazíme se (neklopýtne) a nezraníme se. Právě tak říká David v Žalmu 36,10: „*Ve světle tvém světlo vidíme*“ – poznáváme tedy Boží vůli a Boží myšlenky. Ostatně v 1. Ep. Jana 1,7 čteme: „*Pakli chodíme ve světle, jako on jest ve světle, obecenství máme vespolek.*“ Toto si Bůh od nás přeje.

Je zarmucující, jestliže Boží děti se podobají lidem, kteří „chodí v noci“. Vědomí toho, co se líbí Pánu, totiž ve tmě stále více slábne. Člověk se zraní a nejednou se stává, že pro to ani necítí bolest. Pán je tím zneuctován, ale člověk si to téměř ani neuvědomuje. Apoštol říká v Řím. 13,13: „*Jako ve dne poctivě (= čestně, řádně, jak sluší) chod'me.*“

8. říjen

Stežka spravedlivých (je) **jako světlo jasné** (jitřní), **kteréž rozmáhá se, a svítí až do pravého** (plného) **dne**.

Příslaví 4,18

V celém Božím slově můžeme sledovat stežku spravedlivých, kteří ačkoli byli obklopeni světem nepravosti, byli od něj odděleni a „*činili spravedlnost*“ (Žid. 11,33). Chodili po té stežce, kterou „*nezná dravý pták, aniž ji spatřilo oko jestřába, na kterou nevstupuje divoká zvěř, aniž šel po ní lev.*“ (Job 28,7.8+). Prostý věřící tuto stežku zná a chodí po ní.

My jsme okusili Boží milost mnohem větší měrou než oni muži dávných dnů a jsme postaveni na tutéž stežku. Máme po ní kráčet „*oblečení jsouce v pancíř spravedlnosti*“ (Ef. 6,14), „*ve slovu pravdy, v moci Boží, skrze odění (= výzbroj) spravedlnosti na pravo i na levo*“ (2. Kor. 6,7). Uprostřed tohoto světa, z něhož nás Pán každým okamžikem může vytrhnout, a na který pak dolehne neodvratný soud, máme svědčit: nejsme z tohoto světa – naše obcování je v nebesích. Jedině pak budeme moci na konci své cesty s Pavlem zvolat: „*Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval. Za tím (= pro budoucnost) odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterouž dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý soudce.*“ (2. Tim. 4,7.8)

Ona stále jasněji svítící stežka věřícího začala při jeho obrácení. Nejprve Bůh dal zazářit světlu z temnosti, které zasvítilo do našeho srdce. To nebyla žádná milá zkušenost. Co všechno Boží světlo v našem srdci a v našem životě odhalilo a postavilo do pravého světla! Ale toto světlo také upoutalo náš zrak na Pána Ježíše, který na kříži za všechny ty hříchy a za náš hříšný stav zemřel.

Potom to světlo zazářilo do našich srdcí „*k osvícení známosti slávy Boží ve tváři Ježíše Krista*“ (2. Kor. 4,6). V našem životě pak dále působí růst v poznávání našeho Spasitele a všech Božích myšlenek s námi. Bůh nejenže nám chtěl odpustit naše hříchy, ale také nás uvést do zvláštního poměru lásky k Jeho Synu: On je Ženich, všichni vykoupení jsou Jeho nevěsta. Bůh nás chce mít před sebou jako syny, kteří budou jednou moci být spoludědici s Jeho Jednorozeným.

Svítí to světlo v našem životě stále jasněji? Vidí z toho něco i naše okolí? Anebo od našeho obrácení spíše zesláblo? „*Vy jste světlo světa. Nemůže město na hoře ležící skryto býti.*“ (Mat. 5,14)

9. říjen

Musíte se znovuzrodit!

Jan 3,7

Je úplně zbytečné, jestliže karoserii auta, u níž rez už proráží lakem, chceme jen znovu opravit novým nátěrem. Tím se závada neodstraní. – Jestliže podlaha nějaké chalupy anebo stanu je z upěchované hlíny, bylo by nesmyslné chtít ji umýt vodou a rýžákem. Voda by ji udělala ještě špinavější. – Často se stává, že školák se snaží nešikovně odstranit v sešitě inkoustovou skvrnu, ale jenom ji rozmaže a skvrna je ještě horší!

Podobně je tomu s naší přirozeností. Všichni jsme od svých prarodičů zdělili hřích. Vězí v nás a svádí nás k hříšným činům. Klame se, kdo věří v nějaké „dobré jádro“ anebo „zdravý kořen“ v člověku. Nic takového v něm není. Tisíce let už se lidé snaží o polepšení člověka, ale výsledkem je, že dnes jsou na tom lidé hůře než kdykoli předtím. Naše zlé činy nejsou jen viditelné, povrchní skvrny, které by se daly vyčistit. Vycházejí ze zkaženého, nenapravitelného a nepolepšitelného jádra v nás.

Bůh se nikdy nepokouší polepšit přirozeného člověka! Odepsal ho. Chce z hříšníka udělat něco naprosto nového. Člověk musí být od svého zlého původu oproštěn novým narozením – znovuzrozením. Prostředkem k tomu je Boží slovo, které na nás uplatní očišťující moc a cenu Kristovy smrti. Jednající osobou je v té věci Bůh Duch Svatý. Kdo upřímně uzná Boží rozsudek nad člověkem a přijde se svými hříchy k Pánu Ježíši, tomu On daruje nový, věčný život.

Často se tvrdí, že Bůh je otec všech lidí, takže všichni lidé jsou Jeho děti. To je ale výmysl ďábla, který lidem vykresluje úplně jiného Boha, než jakého jim představuje Bible. Lidem se velice líbí myšlenka, že je nějaký „milý Pán Bůh“, který to nebude brát tak úplně přesně, a bude-li třeba, jedno oko přimhouří, k Němuž však můžeme volat, jakmile se dostaneme do nějaké těžkosti, a který nám ihned pomůže. Proto jsou tyto převrácené názory tolik rozšířené.

Co však říká Bible? Co je pravda? V 8. kapitole Ev. Jana Pán Ježíš prohlašuje Svým odpůrcům: „*Kdyby Bůh Otec váš byl, milovali byste mne... Proč mluvení mého (= řeči mé) nechápete? Protože slyšeti nemůžete řeči mé. Vy z otce ďábla jste, a žádosti otce svého chcete činiti.*“ (42. - 44. verš) Jsou tedy dvě rodiny: ďáblova rodina a Boží rodina. Od přirozenosti, jak jsme se narodili, patříme všichni k té první. Božím dítětem, údem oné nebeské rodiny, se člověk stane jen znovuzrozením. „*Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže viděti království Božího.*“ (Jan 3,3) „*Kteřížkoli však přijali jej, těm on dal právo stát se Božími dětmi, těm, kteří věří ve jméno jeho.*“ (Jan 1,12+)

10. říjen

Neboť nemožné jest těm, kteří jednou osvíceni byli... a stali se účastníky Ducha Svatého... a odpadli, znovu se obnoviti k pokání.

Židům 6,4-6+

Tyto verše byly již nejednou předmětem úvah, zda vůbec je možné, aby někdo, kdo byl osvícen a účasten Ducha Svatého, mohl opět zahynout. Jde-li o Ducha Svatého, kterého jsme jako Boží děti obdrželi jako závdavek a pomazání, je samozřejmě nemožné, aby takový věřící zahynul. V Ep. Židům jsou osloveni věřící ze Židů, a bylo možné, že se mezi nimi nalézaly osoby, které vstoupily na půdu křesťanství jen povrchně, formálně, a neměly život z Boha. Přesto však i takoví byli osvíceni (nikoli spaseni) a spoluprožívali mocné působení Ducha Svatého, když tenkrát přišel na tuto zem. Viděli také projevy působení Ducha Svatého mezi věřícími, mezi nimiž se zdržovali, a přesto se znovu navrátili k židovství. Jiný prostředek spasení, než ten, který jim byl nabízen v Kristu, neexistoval, neboť na půdě zákona, na niž se znovu stavěli, nemohli být obnoveni k pokání a spasení.

Toto je vážné poučení pro děti věřících rodičů. Také ony prožily v shromážděných mocná působení Ducha Svatého (a možná že i v domě svých rodičů), byli obeznámeni s mnohým, jistě též slyšely, že se musí obrátit a být spaseny, a přesto, abychom tak řekli, odpadly. Udělaly nesmírně vážné rozhodnutí. Zda je všechno, co prožily a slyšely, nemělo vést k pokání? Ještě se však mohou vrátit. „*Dnes uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých.*“ (Žid. 3,7.8) Dosud trvá úžasná doba milosti!

Že se člověk sám nemůže vysvobodit ze svého zkaženého stavu, o němž by bez Božího zjevení (tj. bez Jeho Slova) vůbec ani nevěděl, je jen jedna, a to smutná stránka pravdy. Druhou, slavnou stránkou pravdy je, že Bůh působí na člověka upadlého do temnoty: u pohanů skrze svědectví stvoření a svědomí – u Židů a především u křesťanů skrze Své Slovo. Nadto Duch Svatý přebývá v době křesťanství na zemi a předkládá srdci a svědomí lidí svědectví Písma svatého. Bůh tedy činí všechno, aby otevřel člověku oči k poznání jeho zkaženého stavu. Protože člověk často nechce slyšet, Všemohoucí mu sesílá těžkosti a soužení, „*aby zachoval duši jeho od jámy, a život jeho aby netrefil na meč.*“ (Job 33,18) Také různá neštěstí a přírodní katastrofy slouží tomuto Božímu úsilí.

Proto je člověk odpovědný za to, aby s pokornou myslí přijal nabízené spasení v Kristu. Bůh přikazuje činit pokání, to znamená přiznat svou vinu, vyznat hříchy. Jestliže mnoho lidí bude Bohem odsouzeno, bude to, jak je vidět, následek jejich vlastního, dobrovolného rozhodnutí. Ačkoli plně znali svůj zkažený stav i Boží nabídku milosti, sami se rozhodli ji nepřijmout, takže pro ně už nezbývá žádná možnost, aby unikli Božímu soudu. Jak hrozné pomýšlení!

11. říjen

Neboť vy jste chrám Boha živého, jak pověděl Bůh: Přebývatí budu mezi nimi a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.

2. Korintským 6,16+

Chrám Boží (5)

V prvních kapitolách 2. Mojžíšovy knihy, stejně tak jako v Ef. 2, nalézáme hrozný stav lidu. Potom čteme o Božím spravedlivém soudu a o krvi na veřejích domů, která chránila před soudem. Ve 14. kapitole čteme o přechodu Rudým mořem, v němž zahynul faraón s celou svou vojenskou mocí, zatímco Izrael dosáhl bez jakékoli újmy druhého břehu, byv vysvobozen od svých nepřátel – což je obraz smrti a vzkříšení. Proto také teprve zde je řeč o vykoupení. Věřící pozná plné spasení, až když zná vysvobození v Kristu, jak nám je představeno v Řím. 5 od 12. verše až do 8. kapitoly, a tedy může říci, že zemřel a vstal s Kristem z mrtvých. A Bůh může bydlet jenom se spaseným.

Na druhém břehu Rudého moře, v bezpečí před soudem a vysvobozen z Egypta, Izrael zpívá o spasení. Zde je poprvé v Bibli slyšet zpěv, poprvé se mluví o spasení, poprvé o Božím příbytku a poprvé je ukázána Boží svatost. To jsou velice důležité věci. „*Příbytek Boží v Duchu*“ je založen na spasení a Boží svatost je tu uváděna v úzké souvislosti s Jeho přebýváním. Je to „*chrám svatý v Pánu*“ (Ef. 2,21). „*Neboť chrám Boží svatý jest.*“ (1. Kor. 3,17)

Svatá výsada sloužit Bohu a klanět se Mu patří jen těm, kteří byli Bohem vykoupeni za cenu krve Jeho Jednorozeného. Neexistuje tu nějaká společná půda, na níž by věřící a nevěřící mohli stát vedle sebe. Jestliže jsme byli milostí spaseni, tedy se to stalo proto, abychom uprostřed tohoto hříšného světa byli odděleni Bohu a byli pro Něj svědectvím. Pán Ježíš za nás z lásky zemřel, z lásky nás spasil a z bezmezné lásky Svého srdce se postaral o to, abychom jako Jeho velebicí lid, odděleni od světa, se mohli shromažďovat kolem Něho.

Jak mnoho Božích dětí ztratilo na cestě tímto světem jedno ze svých největších pozhánání, které Pán připravil pro Svůj lid! Zanedbávají svou vysokou výsadu řídit se ve společném svědectví věřících na této zemi vůlí Pána a oslavovat Ho. Jakou přitažlivou moc by mělo mít pro každé Boží dítě Jeho jméno a Jeho přítomnost! Jak důležité a vzácné by nám mělo být, shromažďovat se tam, kde On je „uprostřed“! Žalmista kdysi řekl: „*Velice touží duše má po síních Hospodinových.*“ (Ž. 84,3) Když už se vyskytovaly takové city v souvislosti s „*pozemským stánkem*“, oč vroucnější a hlubší by měly být při nás, kteří máme jako vlastnictví duchovní a nebeské věci! Bude to přítomnost Pána, jež bude základem radosti v nebi, a náš drahý Pán by rád, abychom už zde na zemi předem okoušeli tuto radost.

12. říjen

Synáčkové moji, toto vám píši, abyste nehřešili. Pakli by kdo zhřešil, přímiluvce máme u Otce, Ježíše Krista, spravedlivého.

1. Jana 2,1

Někteří lidé říkají, že skutečný křesťan nehřeší. Ať už to myslí sebelépe, nevědí, čemu nás Bible učí o hříchu u Božího dítěte. První Ep. Jana 1,8 říká jasně: „*Pakli díme, že hříchu nemáme, sami se svodíme, a pravdy v nás není.*“ Ale i když souhlasíme s pravdou, že všichni věřící hřeší, jestliže nebdí, váháme možná pokorně vyznat: Zhřešil jsem. Často se stává, že mnozí křesťané ve svém životě proto nevíteží, že své nově učiněné hříchy každého dne nevyznávají Bohu, a je-li toho třeba, i lidem. Dovol mi otázku: Jak je to dlouho, co jsi šel naposledy k spoluvěřícímu a řekls mu: „Je mi líto..., odpusť mi.“? Jakou úlevu přinášejí taková slova srdci Božího dítěte!

Když Pán Ježíš umýval nohy Svých učedníků, učil je vzácné pravdě. Petrovi, který se zdráhal, řekl: „*Neumyji-li tebe, nemáš (= nebudeš mít) dílu se mnou.*“ (Jan 13,8) Tím mu vlastně řekl: „Petře, jestliže mi nedovolíš, abych tě očistil od tvých hříchů, nemůžeš mít se Mnou obecenství.“ To, co Pán řekl Petrovi, říká též každému z nás. Chceme-li ve svém životě vítězit a okoušet obecenství s Pánem, musí být naše nohy denně očišťovány „*obmytím vody skrze Slovo*“ (Ef. 5,26).

Pán Ježíš po dokonání díle prošel nebesy a byl nazván od Boha nejvyšším Knězem, aby pro věřící udržoval ustavičně otevřen přístup k trůnu milosti a oni mohli dosahovat milosrdenství a nalézat milost k pomoci v pravý čas (Žid. 4,14-16; 5,10). Má soucit s našimi mdlobami, protože byl ve všem podobně zkušěn jako my – kromě hříchu. Jako Přímiluvce však je činný u Svého Otce a zastupuje Svůj lid, když zhřeší. Věřící už sice nemusí zhřešit, avšak ještě se může stát, že zhřeší. V tom případě nedržel vírou skrze moc Ducha Svatého starou přirozenost ve smrti. Tu Pán Ježíš jaksi Otcí říká: „Pohleď, tento, jenž zhřešil, je přece Tvé dítě a já jsem Spravedlivý a učinil jsem smíření za jeho hříchy.“

Cílem Pána Ježíše je, aby ten, jenž zhřešil, byl přiveden k vyznání hříchu. Pán k tomu používá Boží slovo a působí jím v moci Ducha Svatého na srdce a svědomí. Jestliže pak ten, kdo zhřešil, svůj hřích před Bohem vyzná, dostane se mu odpuštění, neboť předtím (1. Jan. 1,9) čteme: „*Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.*“ Obecenství je pak obnoveno. – Jak můžeme být vděčni, že Bůh ve Své moudrosti učinil opatření, abychom byli prakticky uchovávaní v obecenství s Ním, tím že Pán Ježíš pro nás působí u Otce jako náš Přímiluvce (Zástupce)!

13. říjen

Jestliže se vám za dobré vidí, dejte mzdu mou; pakli nic, nechte tak. I odvážili mzdu mou třiceti stříbrných.

Zachariáš 11,12

Když přišel dobrý Pastýř k Svému stádu, pozemskému Božimu lidu, nebyl to nikdo menší než Pán slávy, skrze Něhož byly stvořeny všechny světy. Dřívějším pastýřům nešlo o blaho stáda, nýbrž hledali svůj prospěch. Na konci Svě věrné služby musel ten dobrý Pastýř seznat, že všechna Jeho námaha byla nadarmo (viz Iz. 49,4), a stádo už Ho nechtělo. Proto přenechává stádu, zda Mu chtějí dát mzdu, anebo ne. A jak vysoká byla ona cena, kterou byl Pán oceněn – Ten, který, ačkoli byl pravý Bůh, sám se ponížil, aby sloužil? Třicet stříbrných! „*Vrhni je před hrnčiče,*“ řekl Bůh, „*znamenitou mzdu (= slavnou cenu), kterouž jsem tak proceněn od nich!*“ (Zach. 11,13)

Jaké pohrdání projevil člověk tím oceněním! Jak hrozně nenáviděli vůdcové národa Toho, jenž prokazoval jen lásku a slitování, avšak jenž také vydal svědectví pravdě! Podobně jednali i bratři Josefa, když plni nenávisti prodali svého bratra za dvacet stříbrných šekelů. Dvaadvacet let zamlčovali svému otci tento čin, jako i Izrael podnes nečinil pokání. Josef je předobrazem Pána jak v Jeho zavržení, tak i v Jeho pozdějším vyvýšení. Náš drahý Pán trpěl více než on. Jeden z Jeho vlastních učedníků Ho prodal za 30 stříbrných, ale přinesl je zpět do chrámu se slovy: „*Zhřešil jsem.*“ (Mat. 27,4) Viděl výsledek svého činu, avšak jeho vyznání mu pro věčnost nebylo nic platné. Náš Pán ochotně snášel všechno to utrpení jak od lidí, tak i rány z Boží ruky pro cizí vinu: pro naše hříchy.

Při různých příležitostech, při častých rozhodováních se při nás, Božích dětech, ukazuje, jakou cenu má pro nás náš drahý Pán. Není odřeknutí se věcí a oddělení od světa příliš vysokou cenou pro naše sobecká srdce? U Jidáše milování peněz udusilo jakýkoli cit pro jeho Pána, takže za svou zradu neznal vyšší cenu než třicet stříbrných. Avšak Nikodém, který přišel k Ježíšovi v noci (Jan 3), přinesl směs myrhy a aloe, vážící kolem 100 liber, aby pomazal tělo Toho, který za něho zemřel na kříži. Jak oceňoval svého Pána Petr? Třebaže Ho třikrát zapřel před služkou, později, když byl napraven, napsal: „*Ne stříbrem neb zlatem vykoupení jste..., ale drahou krví Krista.*“ (1. Petr. 1,18.19)

A Maria, která Ho přijala do svého domu a sedávala u Jeho nohou, pomazala Jeho nohy drahocennou mastí, nardem, jejíž hodnota byla vyčíslena 300 penězi, což představovalo celoroční mzdu jednoho dělníka (Mat. 20,10). Potom osušila Jeho nohy svými vlasy, ctí ženy. Jakou cenu měl Pán pro její srdce!

K těm příkladům bychom mohli přidat další. Ale vždy jde o otázku: Jakou cenu přisuzujeme Pánu ty a já ve svém každodenním praktickém životě?

14. říjen

Duchem chodte.

Galatským 5,16

Neboť my jsme obřízka, kteří skrze Ducha Božího sloužíme a chlubíme se Kristem Ježíšem, a nedůvěřujeme tělu.

Filipským 3,3+

Jako je jednotlivý věřící stále v nebezpečí, že bude důvěřovat tělu, a tak může být oklamán, může i místní shromáždění, když nebdí a nedbá na vedení Duchem Svatým, být oklamáno tělem. Vskutku již nejedno shromáždění pro nedostatek bdělosti v tomto směru utrpělo velice vážnou škodu. A mohlo by tomu být jinak? Tělo vždycky brzdí působení Ducha, a proto tam, kde Duch Svatý je zarmucován, se v srdcích ukazuje suchopár, vlažnost, lenivost a přizpůsobování se světu. Jakmile se však takové věci dostanou do srdce a nejsou s rozhodností odsouzeny, projeví se ve skutcích. Ukáže se závist, žárlivost, hádka a nesvornost a potom se v hrozném rozsahu dostaví úpadek – který není ke cti našeho Pána a působí zkázu jednotlivých údů.

Je nesmírně důležité, abychom při shromážděních k lámání chleba, k modlitbám či k uvažování Božího slova s veškerou vážností dbali na vedení Duchem Svatým. Vždy bychom měli zkoušet, zda všechno, co je činěno v přítomnosti Pána, je vzbuzeno působením Ducha Svatého. Jako je působení našeho těla v našem osobním životě zavržením náhodná věc, která kazí, může i ve shromáždění tělesná služba mít jen kazící účinek. Nejkrásnější dary, nejlepší řečnický talent, jakkoli veliká známost, ano všechny tyto věci nejsou k ničemu, jestliže je používá tělo.

Apoštol Pavel se mohl chlubit mnohými přednostmi, týkajícími se jeho bezúhonného původu, jeho ctností i schopností. Ale všechny tyto přednosti položil jakoby do Kristova hrobu. Od té doby, co poznal Pána, mu bylo jasné, že před Jeho velikostí a slávou nemá žádný člověk nic, čím by se mohl vykázat, ba ani své náboženské zásluhy. Jenom „*vyvýšenost známosti Krista Ježíše*“ (Fil. 3,8) se mu stala mírou hodnoty pro jeho další život, a protože si o sobě sám nic nemyslel, Pán ho mohl použít jako „*vyvolenou nádobu*“ k šíření evangelia jako žádného jiného člověka.

Avšak byli i jiní. Rozvíjeli svoji náboženskou činnost pro svou vlastní slávu. Apoštol je nazývá „*zlí dělníci*“. Ti se chlubili přednostmi židovství, ačkoli k tomu měli mnohem méně důvodu nežli on a odvolávali se na obřezání, znamení smlouvy, kterou Bůh uzavřel s Abrahamem. Tím působili kažení evangelia, což apoštol označuje slovem „*rozřízka*“ (v kral. překl.: „*roztržka*“ – Fil. 3,2+).

Ne, pravá obřízka dnes už není nějaký rituální úkon, nýbrž duchovní pojem. Znamená, že jako věřící nejen vyznáváme, že jsme, co se týče starého člověka, zemřeli s Kristem, nýbrž že to je také vidět na našem životě – že si o sobě už nic nemyslíme, nepřičítáme si nějakou důležitost či cenu, nýbrž – jsouce vedeni Duchem Svatým – ve všem hledáme jen oslavení Krista.

15. říjen

Neboť není rozdílu. Všichni zajisté zhřešili a nedostává se jim (= nedosahují) slávy Boží.

Římanům 3,23

Nedostatek

Máme před sebou „správného“ mladého člověka. Kdybychom se na něho zeptali, jistě bychom se dověděli, že to je vzorný manžel, něžně milující otec, dobrý soused, možná i abstinent, čestný a pracovitý zaměstnanec nebo zdatný obchodník – slovem: jedinečný, ideální člověk! Ano, dokonce má zájem i o Boží věci a doufá, že po smrti se dostane do nebe.

Ale na druhé straně zjistíme něco hrozného a zarmucujícího. Ten člověk stojí na žebříku, který nesahá až do nebe, a tedy mu tam ani nedopomůže – žebřík je příliš krátký. Je jistě pevný a dobrý, jedinečný tam, kam až dosahuje, jenže nedosahuje dost daleko. – Nebe je mnohem dál. On sice o něm slyšel a věří tomu, ale mezi ním a nebem je ještě velká vzdálenost, obrovská, propastná.

Milý příteli, chceš se dostat do nebe? Nač se chceš odvolat, až nadejde tvá poslední hodina? A až se budeš muset postavit před Boha...? Je možná pravda, že jsi vedl spořádaný život, jenže Bůh říká: „*Jako roucho ohyzdné jsou všechny spravedlnosti naše.*“ (Iz. 64,6) Cožpak by mohla tvá vlastní spravedlnost překlenout onu hlubokou, propastnou vzdálenost a zjednat ti vstup do toho města, o němž se v Písmu svatém praví, že „*nevejde do něho nic poskvřujícího*“ (Zjev. 21,27)? Čím chceš omluvit své mnohé hříchy, i kdyby to byly jen hříchy z nedopatření? Může je zahladit tvůj spořádaný život? Člověk může být nevím jak dokonalý, ale před Bohem je pouze hříšník a nemůže se dostat tam, kde všechno je svaté a čisté. Myslím, že uznáváš, že to s tebou vypadá jinak, než sis myslel.

Onen velmi dokonalý mladík, o němž hovoří Písmo (Marek 10,17-22), se odvolával na svůj bezúhonný život, ale Pán Ježíš mu řekl: „*Jednoho se tobě nedostává.*“ I kdyby ses dopustil jenom jednoho jediného hříchu, byl bys vinen a musel bys jít do zahynutí. Ty však stále ještě věříš, že tvá počestnost a spořádanost ti otevře brány nebe? Jak osudný by to byl omyl! – Ale ještě není příliš pozdě, chceš-li se obrátit a poznat, že jsi vinen a ztracený. Tvůj život se může zdát zraku lidí dobrý, a přesto patří pod zlořečení, protože Bůh říká: „*Kdokoli by celého zákona ostříhal, přestoupil by však jediné, všemněmi jest vinen.*“ (Jak. 2,10)

Uznej tedy, že jsi hříšník, volej k Bohu a slož důvěru jenom v toto: Ježíš zemřel i za mne a Jeho „*krev očišťuje od všelikého hříchu.*“ (1. Jan. 1,7b) Přijmeš-li Ježíše Krista jako svého Pána, vyznáš-li Bohu své hříchy a uvěříš-li Jeho Slovu (Řím. 10,9.10), budeš spasen a budeš moci s Pavlem říci: „*Syn Boží... zamiloval mne, a vydal sebe samého za mne.*“ (Gal. 2,20b) Jenom tak budeš moci přijít do nebe – jinak nikoli!

16. říjen

Hleděli na něho a byli rozveseleni (nebo: rozjasnění) **a nebyly zahanbeny tváře jejich.**

Žalm 34,6+

Každému věřícímu, který si přál chodit v obecnství s Bohem, byl tento svět vždy cizí zemí, pouští. Viditelnými znaky takového správného stavu byly u Abrahama stan a oltář. Jak zřetelně zjevoval takové rysy i Daniel a jeho druzi. Dostali se tím do velkých těžkostí, ale oni hleděli k Bohu a důvěřovali Mu a nebyli zahanbeni. Stejnou zkušenost mohou učinit i dnes všichni věřící, ledaže by jako kdysi Lot trápili svou spravedlivou duši tím, že by nedbali dělící hranice mezi světlem a tmou.

U věřících, jimž psal Petr, bylo oddělení tak nápadně pozorovatelné, že to na svět působilo jako něco cizího a divného a vyvolávalo to i utržení a rouhání. Avšak všechna ta příkoří jim nemohla zabránit vzhlížet k Pánu; a hledění na Něho vždy dává srdci odpočinutí a pokoj. Cožpak On nestrpěl kvůli nám mnohem víc, než my můžeme na sebe brát kvůli Němu?

Jsou ovšem i jiné věci, které nám činí cestu pouští obtížnou, neboť „*mnohé jsou úzkosti* (= nesnáze) *spravedlivého*“, praví dnešní Žalm ve 20. verši. Jak mnoho slz už teklo v zármutku, nemoci, bolesti a hoří, ale ve všem tom smíme i my hledět na Pána s vědomím, že On nejen každé bolesti rozumí, ale že je také plný vroucího soucitu a milosrdný (Jak. 5,11). A zda osoba našeho Pána není tak vzácná, že v Něm můžeme nalézat plně uspokojení?

Utrpení pomínou, On však zůstane a my jednou, až Ho budeme vidět svým zrakem, budeme „*nasyceni obrazem jeho*“ (Ž. 17,15).

Možná, že mezi čtenáři je někdo, kdo se na dnešní den dívá s obavami a úzkostí, anebo už musel něco zažít, a je mu proto těžko a je sklíčený. Co se dá v takovém případě dělat?

David, muž podle Božího srdce, napsal 34. Žalm v době, kdy jeho víra byla na nejnižším stupni. Ztratil v té chvíli ze zřetele Boží moc a věrnost, utekl před Saulem k Filistincům a dostal se do hluboce pokořující situace. Jak to, že takové zážitky daly v jeho nitru uzrát tak krásným slovům Žalmu? Ano, právě tu, kdy David byl u konce se svou silou víry, se jím Bůh obzvláště zabýval. Znovu mu otevřel prameny síly, přivedl ho zpět na cestu a dal mu na svědectví o tom napsat ta slova.

Milý spolupoutníku, voda pramene vždycky vyvěrá z hlubin. Proto nás Bůh někdy uvádí do hlubokých údolí, abychom se učili poznávat Jeho skryté zdroje pomoci. Odvaž se jen znovu vzhlídnout, a i tvé nitro se rozveselí a rozjasní jako nebe po bouři. Svět má své vlastní představy o veselí, ale ten, kdo velkého Boha nazývá svým Otcem, nepotřebuje takový povrchní sebeklam, který vede jen k většímu zahanbení. Tvář věřícího zahanbena nebude!

17. říjen

Uvedeš je a vštípíš je na horu dědictví svého, (na) místo, které jsi, Hospodine, učinil za svůj příbytek, svatyni, Pane, kterou připravily ruce tvé.

2. Mojžíšova 15,17+

Chrám Boží (6)

Jak se stává Církev chrámem Božím? Jenom přítomností Ducha Svatého. Nejsou to jen zjevení, nýbrž skutečnosti, které nás s vážností nabádají k svatosti. Je tu jedna Osoba, skutečný žijící člověk, narozený a zjevený v tomto světě, který zemřel, vstal z mrtvých a vstoupil na nebe. A tato Osoba nejen oznámila pravdu, nýbrž ona sama je tou pravdou, kterou oznámila. A protože je nyní v nebi, jiná skutečná božská Osoba, Duch Svatý, sestoupila a je nyní tou mocí, z níž známe oslaveného Pána. Je to pro nás skutečně živá skutečnost anebo jen pouhé vědění? Na koho je při našich shromážděních upřen náš zrak: na bratry, anebo Pána, tu božskou Osobu, která je v našem středu? Jsme si vědomi nesmírného významu této skutečnosti?

Není to naše víra, ani to, že máme život z Boha, co z nás tvoří Boží Církev. Ten podíl měli i věřící Starého zákona. Jenom přítomnost Ducha Svatého z nás činí chrám Boží (1. Kor. 3,16). A toto je natolik pravda, že to není změněno ani skutečností, že se vloučili lidé, kteří nemají život z Boha.

Izrael byl skrze krev velikonočního beránka vyproštěn od Božího soudu a Rudé moře je definitivně vysvobodilo z moci faraóna. Také my, věřící, jsme našli ve smrti Krista vysvobození od Božího soudu a úplné osvobození z moci satana.

Plni díky zpívali tenkrát Mojžíš a izraelští synové píseň Hospodinu, svému Bohu a mocnému Vykupiteli. Osvíceni Duchem Božím viděli lid v užívání dědictví, které mu Bůh určil; viděli horu, vysoce položené místo, a tam svatyni, příbytek jejich Boha. Opravdové naplnění tohoto slova na základě dokonání díla našeho Pána a pod Jeho vládou se ukáže v tisíciletém království.

Na základě téhož díla vykoupění je nám, věřícím současné doby, podobně dán mnohem vyšší, nebeský podíl: Již nyní je nám požehnáno všelikým požehnáním duchovním na nebeských místech v Kristu; Bůh nás vzkřísil a posadil spolu s Ním na nebeských místech v Kristu Ježíši (Ef. 1,3; 2,6). Duch Boží by rád naplnil i naše srdce písněmi chval a díky.

18. říjen

Jak daleko jest východ od západu, tak vzdálil od nás přestoupení naše. Žalm 103,12

Jak uniknout výčtkám svědomí?

Proslulý skotský hrdina Robert Bruce (1274-1329) byl pronásledován Angličany. Ti na něho dokonce pošvali jeho vlastní smečku slídicích psů, aby vypátrali jeho skrýš v horách. Malá skupina Bruceových věrných považovala už celou situaci za ztracenou. Jak by mohli ujít takovým pronásledovatelům? Ale Bruce nedával najevo vůbec žádnou úzkost. Znal takřka každý metr své země. Přišli k jedné řece. Rychle rozhodnut vběhl do ní a ostatní učinili totéž. Určitou dobu se nechali unášet proudem, a teprve pak vystoupili na protějším břehu na pevninu. Psi, kteří se štěkáním sledovali stopy svého pána, přišli také k řece, ale zůstali nerozhodně stát... voda přerušila stopu.

Zdalipak se naše svědomí nepodobá nemilosrdné a kruté smečce takových slídicích psů? Zda se nám vzpomínka na naše hříchy nelepí na paty a nepronásleduje nás všude? A protože nejsme schopni ubránit se těmto pronásledovatelům, jímá naši duši hluboká sklíčenost. Kdo nás vysvobodí? Bohu buď chvála a dík! Je jedna řeka, do níž se můžeme ponořit, v níž se naprosto ztratí ty stopy, které na nás žalují. Je to drahá Kristova krev, která nás omyje a očistí od všech našich přestoupení. Na základě té krve Bůh může tomu, kdo už byl tak blízko zoufalství, odpustit a prohlásit ho za zachráněného, spaseného. O těch, kteří spoléhají na Jeho Slovo, říká: *„Na hříchy jejich i na nepravosti jejich nikoli nevzpomenu více.“* (Žid. 10,17)

Výše uvedená slova Písma bude jednou v budoucnosti skrze Boží dobrotivost a Jeho slitování říkat věřící ostatek z Izraele. Ale i nám Bůh vyšel ve Svém slitování vstříc a máme mnoho příčin vyvyšovat Ho a oslavovat Jeho jméno. Vždyť přestoupení, která nás od Něho dělila, vzdálil od nás tak daleko, jak je východ od západu. Jako tyto protilehlé póly není možné spojit, tak ani naše hříchy již nikdy nepřijdou na Boží paměť.

Víš jistě o zhřešení dvojice prvních lidí, jak přestoupili Boží příkaz, měli pak zlé svědomí a skrývali se před Bohem. Nuže v takovém postavení jsme vlastně všichni. Všichni jsme ve svém životě dělali mnoho nepravého, nedovoleného, takže máme před Bohem velkou vinu, která se každého dne ještě více zvětšuje. Sice je možné potlačovat vědomí té viny a zatvrdit vlastní svědomí. Tím se ale v našem poměru k Bohu nic nevyřeší a nezmění. Jediná cesta, jak se zbavit viny před Bohem, vede pokáním, tj. uznáním, že jsme hřešili, a vyznáním veškeré viny před Ním, a je-li to nutné, i před lidmi. Potom nám Bůh ve Své milosti odpustí. Může to učinit, protože někdo Jiný, Pán Ježíš, zaplatil celý náš dluh, odčinil celou naši vinu. A co činí Bůh s odpuštěnou vinou? V Jeho Slově je napsáno: *„Na hříchy jejich a na nepravosti jejich nikoli nevzpomenu více.“* (Žid. 10,17) *„Uvrhneš do hlubin mořských všechny nepravosti jejich.“* (Mich. 7,19) *„Zavrhl jsi za záda svá všechny hříchy mé.“* (Iz. 38,17)

Tato slova Písma udělují srdci každého, kdo své hříchy vyznal a obdržel odpuštění, hluboký pokoj a věčnou jistotu.

Radujte se s radujícími, a plačte s plačícími.

Římanům 12,15

Když Pán Ježíš chodil po této zemi, dával lidem Svým životem příklad dokonalého soucitu. Hluboce s nimi sdílel jejich radostné i bolestné věci. Vidíme Ho jako hosta na svatbě, ale i jako truchlíciho u hrobu jednoho z Jeho milých. Jestliže jednal ve Své božské moci, nikdy se to nedělo bez hlubokého soucitu dokonalého člověka. Jeho naprostá známost všech věcí uváděla i Jeho city do hloubek, které sotva můžeme vytušit.

Jeho přáním je, aby dnes ti, kdo jsou Jeho vlastnictvím, v tomto směru také zjevovali něco z Jeho bytosti, protože obdrželi Jeho život. Patří k tomu moudrost a schopnost vcítit se do situace druhých lidí, protože jinak by tu bylo nebezpečí, že budeme druhým lidem své city vnucovat, „*zpívat písně srdci smutnému*“ (Přísl. 25,20). V takovém případě to sice myslíme dobře, ale působíme jen škodu.

Radovat se s jinými často není lehké, jak by se zdálo. Jestliže třeba to, z čeho se raduje náš přítel, je nám odepřeno, skutečné radování spolu s ním vyžaduje úplnou nesobecnost. Učme se od Pána Ježíše, který nikdy nežádal nic pro sebe, a poznáme, že toto je cesta i k větší vlastní radosti.

Plakat s druhými neznamena vždy projevovat to viditelnými slzami; avšak ten, kdo truchlí, bude vždy rozumět řeči srdce. Možná že jen mlčky stiskneme ruku, nebo snad budeme mít nějaké potěšující slovo, anebo třeba skutečné slzy. Poznáme, že i to může být ziskem, neboť „*smutná tvář polepšuje srdce*“ (Kaz. 7,3).

Zeptáme-li se lidí, co je opakem pláče, většina jich asi odpoví: smích. Jenže Boží slovo nás nepobízí, abychom se smáli s těmi, kteří se smějí. Smích nemá u Boha vysokou hodnotu. V Bibli se s ním sice příležitostně setkáváme jako s průvodním jevem radosti, ve zvláštních případech též jako s výrazem vítězství nad protivníkem. Avšak pravá radost podle Božích myšlenek není nic povrchního, nýbrž něco, co sídlí hluboko v srdci. Takováto radost způsobila, že Pán Ježíš se i na této zemi, kde pro Něho, důstojného nebeského cizince jistě nebyl žádný důvod k smíchu, velice radoval.

Upřímně se radovat s těmi, kteří mají důvod k radosti, vyžaduje určitou nezištnost a ochotu dávat, neboť s radostí je tomu jako s láskou: je třeba dávat jí; jenom tak se rozhojní. Poznáme to zvláště, máme-li se s někým blízkým radovat z něčeho, co sami nemáme. Učme se to od Pána Ježíše, který nikdy neznal vyšší radost než činit Boží vůli a žehnat Svému lidu. Jeho Duch by v nás rád působil stejné ovoce: „*lásku, radost, pokoj, tichost* (= trpělivost, shovívavost), *dobrotivost* (= přívětivost, laskavost), *dobrotu*.“ (Gal. 5,22)

Také k pláči s plačícími je třeba zvláštní schopnosti umět se vžít do stejných citů. Pravé povzbuzení vždy začíná tím, že se vžijeme do situace, v níž se nalézá ten, kdo trpí. Teprve pak máme klíč k jeho srdci. Přátelé Joba v tom velice chybili. Dělejme to lépe! Kdo by nás přitom mohl lépe vést než náš Pán, který kdysi sám marně očekával, zda „*by kdo politoval* (= měl soucit)“ (Ž. 69,21).

20. říjen

I ustanovil jich dvanácte, aby s ním byli, a aby je poslal kázati... a uzdravovati.

Marek 3,14.15

Všimněme si v našem verši, k čemu Pán především povolává Svě svědky: měli být s Ním a potom, Jím vysláni, měli zvěstovat Jeho Slovo a přinášet uzdravení. Jak důležité je dbát tohoto pořadí a neměnit uvedený pořádek věcí.

Naší práci pro Pána musí předcházet obecenství s Ním. Jenom praktická svatost a spojení s Ním, zdrojem života, blaženosti a síly, může být požehnaným východiskem činnosti navenek. Již izraelští synové museli na svém putování nejprve brzo ráno, ještě před východem slunce nasbírat každodenní potřebnou dávku manny, než mohli zastávat svou službu ve svatyni nebo ve stanech, a také pokračovat v cestě.

Podobně i my musíme na cestě k nebeskému Kanánu a ve službě Pána „*uprostřed pokolení převráceného a zlého*“ vyhledávat tvář našeho Pána, neboť On je ten chléb, který přišel z nebe. Také máme zůstávat s Ním a v Něm, máme ze sebe nechat vycházet světlo a život, „*proudy vody živé*“. A pak také budeme v tom, co budeme dělat, šťastni.

Je jistě krásné, jestliže v srdci věřících je přání a hotovost sloužit Pánu. Ale varujme se, když se v nás takové přání vynoří, jít do té práce podle svých vlastních myšlenek.

Je to Pán, který povolává služebníka. V dnešních verších jich bylo dvanáct, a každý je uveden jménem. U Pána je všechno osobní, nic není paušální, povšechné, všeobecné. Zda nám to nepřipomíná, že každý služebník musí příslušné pokyny a pomoc očekávat přímo a osobně od svého Mistra?

On je ustanovil, „*aby s Ním byli*“. Každá služba začíná v přítomnosti Pána Ježíše. Zdržování se u Něho je nezbytnou podmínkou, po níž teprve následuje vysláni do služby. Jak by někdo mohl zastávat a plnit nějakou službu, kdyby napřed nedostal příslušné pokyny? V takovém případě by to byla svévolná služba jako za doby proroka Jeremiáše: „*Neposílal jsem těch proroků, ale sami běželi; nemluvil jsem k nim, avšak oni prorokovali. Neboť kdyby byli stáli v radě mé, jistěže by byli ohlašovali slova má lidu mému.*“ (Jer. 23,21.22) V přítomnosti Pána mizí falešné představy, které máme o sobě a o svém významu. Před Ním je odhalené i nejhlubší nitro našeho srdce. Často bývá třeba soudu nad sebou. Tam se učíme lépe znát Jeho osobu a vše posuzovat podle Jeho světla. Budeme pak vyprázdněni od svého „já“ a namísto toho naplněni Jím a Jeho Duchem. Teprve pak můžeme být svědky pro Něho.

Ale naše svědectví se musí ukazovat jak v našich slovech, tak i v našem životě. Je poměrně snadné osvojit si křesťanskou řeč; mnohem těžší však je křesťanský žít. K tomu se navíc svět na nás dívá mnohem ostřeji a mnohem více kriticky, než si myslíme. Kdykoli v našem chování vidí nějaké věci, které nesouhlasí s našimi slovy, ostře nás odsuzuje – a právem. Bylo by například užitečné, kdybychom někomu nuznému mluvili o Pánu Ježíši a přitom drželi peněženku zavřenou? Jako byla v pozemském životě našeho Pána vidět láska, měla by být také pohnutkou našeho každodenního jednání.

21. říjen

Agrippa řekl Pavlovi: Téměř bys mne naklonil, abych byl křesťanem.

Skutky ap. 26,28

„Téměř“ křesťané

Jsou lidé, kteří se nestaví proti zvěstování evangelia, ale podobně jako Agrippa jsou jen „téměř křesťané“. Ten se totiž apoštolu Pavlovi po jeho svědectví k tomu přiznal. Co jim brání, že nepřijdou až k opravdové spasitelné víře?

Jednou překážkou je lidská moudrost. Chytrí a studovaní lidé by chtěli, aby jim někdo Boha vysvětlil a objasnil, nějak tak, jako v životě všechno ostatní chápou rozumem. To je nemožné. Byl by Bůh ještě Bohem, kdyby Jeho stvoření Ho mohlo vysvětlit?

Jinou takovou překážkou je nemoudrost. I když jsou jasné důkazy o jejich vině a hříšnosti před Bohem, lidé se nechťejí nechat usvědčit. Snaží se onu skutečnost oslabit a srovnávají se s těmi, o nichž se domnívají, že jsou na tom daleko hůře. Jenže Bůh nikdy nepřizpůsobí Svě spravedlivé měřítko lidem.

Také hřích může někomu bránit, aby přišel k spasení. Takový člověk nechce skoncovat se starým životem, třebaže dobře ví, že to je hřích, když povoluje žádostem očí a těla.

Možná že tě překvapí, že i nábožnost může být překážkou. A přesto i takový člověk, který se má za příliš dobrého, než aby skrze pokání a lítost nad spáchanými hříchy přišel k věčnému spasení, jde do zahynutí. Neboť pohrdá Boží obětí, která jediná může odstranit před Bohem naši vinu. Je jen jedna cesta k spasení, a ta vede přes Golgotu.

Boží slovo nám nedává žádnou příčinu domnívat se, že Agrippa se skutečně stal křesťanem. Jak mnoho lidí dospěje až tak daleko, že pod vlivem zvěstovaného Božího slova řeknou: „Málem...“ – a přesto navždy promeškají vhodnou příležitost!

Přirozený člověk, a takový byl Agrippa, dává přednost váženému postavení ve světě. Stát se křesťanem se mu nezdá být atraktivní, protože jeho myšlenky nesahají dále než k pozemským věcem.

Pavel mu mistrným způsobem představil, jak Kristus ve Svém narození, ve Svých utrpeních a ve Svém zmrtvýchvstání naplnil starozákonní proroctví. Tím byl Agrippa, pokud šlo o Ježíše, postaven před osobní rozhodnutí. Bude činit pokání a obrátí se k Bohu, když přece věří prorokům? Jak smutná byla odpověď toho krále! Byl už téměř přesvědčen a téměř se chtěl stát křesťanem. – Pavel i Agrippa věděli, že k tomu, aby se někdo stal křesťanem, patří obrácení – zcela určitá změna života, ano, obrácení způsobené v nitru. U Pavla se to skutečně stalo, u Agrippy jen „téměř“. Pavel byl křesťan; Agrippa křesťanem nebyl.

„Téměř zachráněn – blíž cíle sic,
téměř zachráněn – napolovic.

Téměř nic neznačí, tam jenom to stačí:
spasen být zcela, či věčně zhytnout.“

22. říjen

Neboť není rozdílu. Všichni zajisté zhřešili, a nedostává se jim (= nedosahují) slávy Boží. Spravedliví pak učinění bývají zdarma milostí jeho.

Římanům 3,23.24

Epištola Římanům nám ukazuje, že člověk je pro Boha naprosto nepoužitelný. Mnozí lidé se s tím těžko smiřují, zvláště ti, kteří jsou nábožensky založení. Avšak také tito musí uznat, že jsou neschopni uspokojit Boha vlastním přičiněním a ze své síly dříve, než Bůh je omilostní. Vždyť by to ostatně nebyla žádná milost, kdyby někdo mohl přijít k Bohu vlastním úsilím. V 5. kapitole je ona nepoužitelnost ukázána čtyřikrát:

1. Jsme z přirozenosti bezmocní (bez síly – 6. v.). Toto jistě snadno uznají lidé spoutaní, propadlí nějaké neřesti anebo náruživé vášni. Těžkosti tu bude spíše mít vyhraněná povaha se silnou vůlí. A přesto se všichni musíme kořit pro tuto skutečnost.
2. Jsme z přirozenosti bezbožní (6. v.). Položme si otázku: Byly to vždy Boží zájmy, které byly pohnutkou našich činů? Ptali jsme se vždy na Boží vůli?
3. Jsme z přirozenosti hříšníci (8. v.). Mladí lidé to často přiznají, neboť se na své hříchy ještě dobře pamatují. Čím je však člověk starší, tím více se jeho svědomí zatvrzuje, ale jeho hříchy tím nemizí.
4. Jsme z přirozenosti Boží nepřátelé (10. v.). Je to sice hrozné, ale je to naprostá pravda. Cožpak již první lidé nechtěli být „jako Bůh“?

Jak je dobré, uzná-li člověk, že je odkázán na Boží milost! Pro takového tu je evangelium.

Patříš snad také ještě k těm, kterých se výše uvedený Boží úsudek dotýká jako nějaký ostrý hrot? Možná že se odvoláváš na své domnělé dobré skutky a pokoušíš se ospravedlnit se tím před Bohem. Nuže, milý příteli, poslechni si následující příběh:

Jeden vojevůdce procházel kdysi zemí, chtěje získat do své osobní stráže námezdné vojáky. Za podmínku stanovil, že výška postavy odvedence nesmí být nižší než 170 cm. Přišel jeden, který byl vysoký jen 169 cm a s ním jiný, který měřil pouze 150 cm. Je samozřejmé, že onen vyšší měl před tím menším podstatný náskok, ale pokud šlo o přijetí za vojáka, byli na tom oba stejně; žádný z nich nedosahoval předepsané míry.

Neříká ti to něco? Spoluobčané tě možná považují za velice počestného člověka, avšak pokud ses ještě neuchopil spasení v Kristu, před Bohem se nalézáš se svými mravně poněkud níže stojícími známými na stejné úrovni. Nedosahuješ Boží slávy. Pojď proto k Ježíši, Spasiteli hříšníků!

23. říjen

Neboť někteří lidé se vloudili (mezi věřící), již dávno poznamenaní k tomu odsouzení..., kteří... zapírají našeho jediného Vládce (nebo: Příkazce) a Pána Ježíše Krista.

Juda 4+

Chrám Boží (7)

Je to pro nás zarmucující skutečnost, že jsme měli tak malou schopnost rozeznání, takže se stalo, že do Církve mohli být připuštěni lidé, kteří nejsou znovuzrozeni. Přesto však platí, že Bůh přebývá ve Svém domě. A toto je slavnou útěchou pro nás, kteří žijeme v dobách úpadku. Smíme pevně držet, že Duch Svatý přebývá i v našem středu. Ale na druhé straně tu je veliká odpovědnost. Je nám to představeno ve třetí kapitole 1. Ep. Korintským. Základ domu je položen, ale my na něm musíme stavět. Zlato, stříbro a drahokamy jsou materiály, které snesou Boží soud a obstojí. Ale je možné stavět také s dřevem, senem a strništěm, které Boží soud spálí. A i sám Boží chrám, jenž je svatý, může být kažen.

A zda se to nestalo? Zda nebyl napadán onen základ, jímž je sám Ježíš Kristus? V Církvi vyvstala učení, která se dotýkají Jeho osoby a díla. Výsledek toho vidíme v 2. Tim. 2. Apoštol mluví o osobách, které pobloudily od pravdy. *„Avšak pevný základ Boží stojí a má tuto pečeť: Zná Pán ty, kdo jsou jeho, a: Odstup od nepravosti každý, kdo vyslovuje jméno Páně.“* (19. v.+)

Boží slovo nám představuje Pána Ježíše jako Pána trojím způsobem. Jako Stvořitel je On předně Pán a Vládce všech lidí. Stvořil lidi pro sebe, a proto na ně má právo. Avšak je jen málo těch, jimiž je uznáván.

Za druhé je Pánem všech těch, kteří se k Němu přiznávají. V Božím království má autoritu a je Pánem všech křesťanů. Dalo by se čekat, že každý, kdo se podle Něho jmenuje, Ho též uznává za Pána. Na počátku křesťanství tomu tak skutečně bylo. Avšak brzo se ukázal úpadek a připojili se lidé, kteří se sice nazývali křesťané a budili dojem, že následují Pána, ale ve skutečnosti byli nástroji satana. O nich mluví ve své epištole Juda, když popisuje poslední dobu křesťanského svědectví na této zemi. A měl pravdu, neboť pozorujeme-li lidi kolem sebe, u mnohých vidíme, že sice ještě mají jakýsi „náboženský nátěr“, avšak ve skutečnosti zapírají autoritu Páně. Dělalí, co se jim líbí, a vůbec se neptají na vůli Pána. Jakou Mu tím působí újmu na cti!

Za třetí je Pán Ježíš Pánem všech, kteří Ho přijali jako Spasitele. Na nás, které vykoupil Svou krví, má zvláštní práva. Očekává, že ve svém životě budeme Jeho práva a Jeho autoritu uznávat. Rád by, abychom Mu tak dávali odpověď na Jeho velikou lásku a ctili Ho svou poslušností.

24. říjen

Ze skutků zákona nebude ospravedlněno žádné tělo (= člověk) ***před obličejem jeho*** (tj. Božím).

Římanům 3,20

Ospravedlnění z víry je něco, co je člověku něčím naprosto cizím. Nechce totiž uznat, že vše, co může Bohu nabídnout, je pro Něho zcela nepoužitelné. Myslí si, že Bůh ho spíše přijme, když se mu podaří odložit ten či onen zvyk nebo náklonnost, nebo budou-li se více modlit, anebo když uzná tu či onu chybu. Řekneme-li lidem, že to je naprosto marné, chceme-li sami něco dělat, abychom se přiblížili k Bohu, obvykle odpoví: „Je to tedy zbytečné chtít vést čestný a správný život?“ – Toto přirozeně má svou cenu a veliký význam – ale nestačí to, aby naše věci mohly být před Bohem dány do pořádku.

Jiní bez váhání vyznávají, že přijali ospravedlnění z víry, ale celé jejich chování a jejich myšlení je s tím v rozporu. V hloubi jejich srdce je stále živé přesvědčení, že svým chováním mohou svou bytost polepšit, že tím budou moci Boha ještě více uspokojit a něco dělat, aby u Něho dosáhli přízně. Není však nic, co by bylo ve větším rozporu s učením Božího slova, než takový názor. Poznáváme to především ze života Joba. Tento muž totiž vedl příkladný život, avšak zakládal si na vlastní spravedlnosti. Neznal se, tím méně pak Boha – Jeho, který „*zná lidskou marnost, a vidí nepravost*“ (Job 11,11). Ale tento Bůh nabízí lidem spasení skrze víru v dílo vykonané Pánem Ježíšem na kříži.

Ďáblu se stále daří našeptávat miliónům lidí, že naše spasení závisí víceméně na tom, co děláme, na našich dobrých skutcích. Existuje velice rozšířený názor, že u brány do nebe jsou postaveny veliké váhy. Každý, kdo tam přijde, prý nejprve položí na jednu misku vah své dobré skutky a své hříchy na druhou. Co převáží, to prý rozhodne o jeho budoucnosti. Jak nesmyslné jsou však takové myšlenky!

Je to nepřítel, který jednak chce udržet lidi v nejistotě a úzkosti, jednak chce jejich zrak odvracet od toho, co Pán Ježíš vykonal na kříži. A co dělají lidé? Názor, že by mohli něco udělat pro své spasení, se jim náramně hodí a líbí. Snažit se a být pak za to odměněn je něco, co se přirozenému člověku zamlouvá. Jenže co o tom soudí Bůh?

Boží slovo říká: „*Toto jest ten skutek Boží* (tj. skutek, který Bůh od vás chce), *abyste věřili v toho, kteréhož on poslal.*“ (Jan 6,29) Chceš-li něco dělat, tedy věř v Pána Ježíše. Aby však někdo v Něho opravdu mohl věřit – nejen, že On existuje, nýbrž že jako Spasitel hříšníků přišel na tento svět a zemřel na kříži také kvůli mně – musí pochopit, že je ztracen. Já musím poznat, že jsem hříšník a naprosto nevhodný pro nebe. Ano, můj dosavadní život na mne může jen přivolávat Boží hněv a svatý soud. Když toto poznáme a před Bohem vyznáme, pak On řekne: Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen, spasen pro nebe!

„Vlastní skutky duši znaví, svědomí hlas neztiší,
Ježíš dobyl pokoj pravý. Ó jdi proň si k Ježíši!
Jenom Ježíš dá ti klid, k Němu proň i ty máš jít.

25. říjen

Chlubíme se i Bohem (nebo: v Bohu) *skrže Pána našeho Ježíše Krista, skrže něhož nyní smíření jsme došli.* Římanům 5,11

Před smířením vždy bývá nepřátelství. My jsme byli Boží nepřátelé, a na našich zlých skutcích, na hříchu spočívalo zlořečení. Nevyhnutelným následkem pak byla smrt. Jestliže mělo dojít k nějakému smíření, musela být se zřetelem k Boží spravedlnosti zaplacená odplata za hřích. Proto když se v Novém zákoně mluví o hříchu, bývá vždy řeč o smrti Pána v Jeho těle. Tak čteme i v Řím. 5,10: „*Poněvadž byvše nepřátelé, smíření jsme (byli) s Bohem skrže smrt Syna jeho.*“ V Ef. 2,16 (+) se praví, že Pán „*oboje* (tj. Židy i pohany) *v jednom těle smířil s Bohem*“. Podle Kolos. 1,21.22(+) On nás, kdysi odcizené a nepřátele, „*nyní již smířil v těle (lidského) těla svého skrže smrt*“.

Závěr 2. Kor. 5 nám ukazuje, že Bůh byl v Kristu s úmyslem smířit svět se sebou (19. v.). Pán Ježíš tedy vzal na sebe odplatu za hřích (mzdu hříchu). Nesl naše hříchy na Svém těle na dřevě kříže (1. Petr. 2,24). Ba ještě více než to: byl učiněn hříchem, tedy tím, čím je člověk z přirozenosti. Tím bylo to, co tvořilo naše nepřátelství proti Bohu, odsouzeno a odstraněno a my, kdysi nepřátelé, jsme obdrželi smíření. Toto vše je ovšem Boží dílo v Kristu Ježíši; ničím jsme k tomu nepřispěli, a také sami od sebe jsme se nemohli s Bohem smířit. Jaká milost, že Bůh nám nyní nečiní ani nejmenší výtku, pokud jde o náš dřívější život: naopak, dal nám „*Ducha toho, kterýž jest z Boha, abychom věděli, které věci od Boha darovány jsou nám.*“ (1. Kor. 2,12) Ano, On i nám tím říká, jako kdysi Abrahamovi: „*Vstaň, projdi tu zemi po její šířce a délce, neboť tobě ji dám.*“ (1. M. 13,17)

Jaká je to požehnaná skutečnost, že nejen smíme znát Otce a radovat se z Něho, nýbrž že také, jak říká dnešní verš, se smíme chlubit Bohem. Protože jsme s Ním smíření skrže dílo Pána Ježíše, a skrže Ducha Svatého známe a okoušíme Jeho lásku, chlubíme se nyní Bohem.

Po dokonání díla, kterým bylo učiněno smíření za naše hříchy, nás Pán Ježíš uvedl do jeho tolik požehnaných výsledků. Byli jsme přivedeni nejen k Otci nýbrž i k Bohu. Všechno, co odpovídalo Boží přirozenosti a kdysi bylo proti nám – Jeho spravedlnost a svatost – je nyní pro nás.

Výsledkem díla vykoupení není tedy jen, že jsme uvedeni do poměru k Bohu jako děti k Otci, nýbrž že jako účastníci přirozenosti z Boha máme nyní také obecenství s Bohem. Protože hřích byl na kříži úplně odsouzen, není už mezi Bohem a námi ani nejmenší stín. Jeho spravedlnost je nyní naší spravedlností. On samozřejmě pro nás zůstává svatý a spravedlivý Bůh, ale Jeho svatost už pro nás není hrozná, ba dokonce se v Jeho přítomnosti cítíme dobře. Proto se také smíme chlubit Bohem, který je také náš Otec. Čím více známe tento vzácný poměr a okoušíme ho, tím větší bude naše radost a vděčnost. Radujeme se i z Boha skrže našeho Pána Ježíše Krista a skrže Ducha Svatého, který nám Boha zjevuje. Zda skutečně nemáme všechnu příčinu chlubit se Bohem?

26. říjen

Na věky, ó Hospodine, slovo tvé trvanlivé je v nebesích.

Žalm 119,89

Nebe a země pomínou, ale slova má nikoli nepomínou.

Matouš 24,35

Co Bůh říká v Písmu svatém, vždy budilo hněv a odpor mnoha lidí a z téže příčiny bývá označováno za lež nebo lidský výmysl, bývá odmítáno a veden proti němu boj. Ale třebaže nepřítel podnikal proti Bibli ve všech dobách nejprudší útoky, ona vždy obstála a je tu dosud. Písmo svaté nikdy nedošlo nějakého masového uznání od lidí, založeného na víře, ale vždy to byly jednotlivé duše, které se před ním sklonily a bezvýhradně se mu podrobily. Ale bez ohledu na to, jaké stanovisko je zaujímano k tomu, co Bůh řekl – Jeho Slovo obstálo, nadále je pravdou a vítězně se ukáže jako pravda i při skonání věků.

Boží slovo neztrácí na důležitosti, i když mu ji někteří lidé upírají a pohrdají jím. Spíše by se dalo říci, že nenávisť a odpor lidí proti Bibli pomáhá prokazovat její božský původ. Boží lid ví, čím je mu tato svatá Kniha, a vírou se jí chápe. Vždyť je stále naší útěchou, silou, naším světlem, potravou našich duší až do okamžiku, kdy vejdemo tam, kde již nebude nepřátel a posměvačů Písma svatého. Nepřestávejme v něm tedy zpytovat a o něm přemýšlet, a zvláště o Tom, kterého naše duše miluje: o Ježíši, který byl, který je a který přijítí má!

Jaké to je svědectví z úst žalmisty! Blaze tomu, kdo může s přesvědčením opakovat tato slova! Je to Boží svědectví o Jeho slovu, a Pán Ježíš to potvrzuje: Nebe a země pomínou, ale slovo Páně zůstává navěky (1. Petr. 1,25).

Bůh ve Své věrnosti bděl nad tím, aby se nepříteli nepodařilo odstranit Jeho slovo. Máme je v rukou stále ještě takové, jak Bůh je dal. Jeho děti zakusily moc Jeho slova, nejprve tím, že byly znovuzrozeny, nikoli z porušitelného semene, ale z neporušitelného, skrze živé a navěky zůstávající Boží slovo (1. Petr. 1,23). „*On, protože chtěl, zplodil nás slovem pravdy,*“ píše Jakub v kap. 1,18. Bůh skrze věrné služebníky bděl nad tím, aby Jeho slovo nebylo překrouceno, takže podnes máme nezkeslené celé Boží slovo, Jeho myšlenky od věčnosti k věčnosti. Jaká je to milost!

Ale Božímu svědectví hrozí v dnešních dnech zvláštní nebezpečí v tzv. „moderních“ překladech Bible. Poznáváme v tom jasně lest nepřítel, který tím chce zatemnit pravdy a hrubými slovy odejmout Božímu slovu jeho důstojnost a moc. Podle vlastních výkladů překladatelů mezi verši usuzujeme, že navíc jsou tím šířena falešná učení. Odmítejme všechno, co sice má poutavost něčeho nového, avšak co už není Božím slovem, nýbrž vzpomínejme na své vůdce, kteří nám je mluvili, a spatřujíc vyústění jejich praktického života, následujme jejich víry (Žid. 13,7+).

27. říjen

Roztrhněte srdce vaše, a ne roucha vaše, a navraťte se k Hospodinu, Bohu vašemu; neboť jest on milosrdný a lítostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství. Joel 2,13

Srdce je symbolem lidského „nitra“, zatímco šaty představují lidský zevnějšek. Před Bohem jsme všichni jako otevřená kniha, a „*všechny věci jsou nahé a odkryté očima toho, s nímž máme co činit*“ (Žid. 4,13+). Pokud jde o tvé hříchy, máš co činit se svatým Bohem. Kdybys jen věděl, co to znamená: muset se setkat s tím neúplatným Soudcem nechráněným Kristovou krví, byl bys jistě sevřen hlubokou úzkostí a zoufalstvím.

Ale dnes je Bůh ještě „Spasitel-Bůh“, který ti chce odpustit, spasit tě a dát smíření na základě Kristovy oběti na Golgotě. Blahoslavení jsou všichni, kdo uposlechnou toho Božího volání! „*Roztrhněte srdce vaše, a ne roucha vaše!*“ Takovým „roztrhnutím srdce“ je: uznat Boží rozsudek nad sebou jako hříšným člověkem. Pán Ježíš strpěl na Golgotě namísto tebe smrt. Uvěříš-li, má ti být Jeho smrt z milosti přičtena a má ti být k odpuštění, k pokoji s Bohem a věčnému životu.

Nespokojuj se tedy „roztržením šatů“. Zdánlivě to je totéž, ale přesto je to jen povrchní, „navenek“, protože v srdci se tím vůbec nic nezmění. Možná, že se vzdáš nějakých zjevných špatných návyků, zřekneš se snad i hrubých hříchů, proti dřívějšímu se „polepšíš“ anebo dokonce se staneš „pobožným“. V takovém případě jsi vlastně jen roztrhl „staré roucho“, ale v srdci jsi neprožil žádnou obnovu, kterou působí Bůh a kterou jedině může uznat. Bůh miluje pravdu v nitru (Ž. 51,8), něco jen povrchního Mu nestačí: „*Aj, nově všechno učiněno jest!*“ (2. Kor. 5,17) Pojd' tedy do Božího světla. Roztrhni své srdce a Bůh tě přijme.

Mnoho lidí si představuje Boha jako hrozného boha pomsty. Odůvodňují svá slova těžkými soudy a válkami, zaznamenanými ve Starém zákoně, které Bůh provedl anebo dal provést. Tito lidé však čtou Bibli velice povrchně. Ten, kdo sleduje věci pozorněji, shledá, že Bůh nikdy nepospíchá, jde-li o soud. Teprve když vyčerpal všechny Svě zdroje milosti, rozhodne se jednat v soudu.

Pohanským národům, které bydlily v Kanánu, dal lhůtu 400 let, aby se odvrátily od svých model a obrátily se k živému Bohu. Teprve když dovršily svou nepravost, nechal je skrze izraelský národ vyhnat a zahladit.

Židovskému národu, který se dopustil nejhoršího zločinu v dějinách světa – neboť protiprávně ukřižovali toho „*Svatého a Spravedlivého*“ – dal ještě 40 let, aby poznali a uznali svou vinu. Teprve r. 70 dal Bůh zničit Jeruzalém skrze Římany a pozůstalé Židy dal rozptýlit po celém světě.

A také s křesťanstvem má trpělivost. Mnozí lidé mají jméno křesťanů, avšak nemají žádný osobní poměr k Pánu Ježíši jako svému osobnímu Spasiteli. Pán Ježíš, pravý Bůh a pravý, bezhříšný člověk v jedné osobě, je napadán ze všech stran. A Bůh stále ještě zdržuje Svůj soud, protože ještě chce dát hříšníkům milost. Jednou však, a to brzo, dolehne soud i na křesťanstvo.

28. říjen

Tyto věci psal jsem vám věřícím ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život, kteří věříte ve jméno Syna Božího.

1. Janova 5,13+

Proč tak mnoho Božích dětí nemůže odpovědět radostným „ano“, když se jich někdo zeptá, zda mají jistotu spasení? Protože tu jistotu zakládají na svých pocitech, místo na dokonaném výkupném díle Ježíše Krista a na jednoduchém, jasném Božím slovu. Když v noci fáze (veliká noc) anděl zhoubce procházel egyptskou zemí, aby na Boží příkaz zabíjel všechno prvorozené, zůstali izraelští ušetřeni, protože uposlechli Božího příkazu a natřeli veřeje svých domů krví obětního beránka. Ta krev byla jejich ochranou. V čem spočívala jejich bezpečnost? Snad v jejich pocitech? Nikoli, nýbrž jen v Božím slovu a v ceně krve obětního beránka.

Stejně tak je tomu se spasením hříšníků a s jistotou našeho vykoupení. Vykoupení je skálopevně založeno na oběti učiněné na Golgotě. Přijmeme-li vírou, že za nás tekla krev Božího Beránka, jsme vykoupeni pro stávající čas i pro věčnost. Máme pak smíření s Bohem a věčný život (1. Jan. 4,9.10). Avšak Bůh nechtěl, abychom jenom měli věčný život, nýbrž abychom také věděli, že ho máme. Proto jsou v Božím slově jasné Boží výroky, které nám dávají tu jistotu. Naše city s tím nemají nic společného. Jak je to dobře! Ty se totiž mění a kolísají, takže na ně se nemůžeme spolehnout. Rozhodující je jenom dílo na Golgotě a Slovo našeho Boha. Chtějme tedy bezpečnost a jistotu svého spasení zakládat na tom, co Bůh pro nás učinil na kříži, a na tom, co nám říká ve Svém věčném Slově! Jiné ubezpečení nepotřebujeme a nějaký lepší základ pro naši víru ani nemůže být, než to jednou provždy dokonané dílo vykoupení a neklamné Slovo našeho Boha!

Na otázku, zda jsou spaseni, lidé většinou odpovídají: „Já si myslím, že mám správné náboženství, a doufám, že přijdu do nebe.“ Slyšels už někdy někoho, že by řekl: „Doufám, že mám v kapse peníze, ale docela přesně to nevím“? Náboženství, které mi nemůže dát naprostou jistotu o spasení mé duše, nemá větší cenu než nejistá naděje, že mám v kapse peníze. Jak vzácné, zcela jisté vědění září však z dnešního biblického verše! Každý, kdo věří ve jméno Syna Božího, může spolehlivě vědět, že má věčný život. Apoštol Pavel mohl s přesvědčením v srdci říci: „*Vím, komu jsem uvěřil*“ (2. Tim. 1,12), a jinde: „*Jist jsem zajisté, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížectvo, ani mocnosti, ani přítomné věci, ani budoucí, ani vysokost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoření nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.*“ (Řím. 8,38.39) Ano, všichni, kteří s plnou důvěrou přišli se svými hříchy k Pánu Ježíši, mohou mluvit jako Pavel, smí mít plnou jistotu, že jejich hříchy jsou odpuštěny. Víra se může opírat o neklamné Boží slovo, o němž Pán Ježíš říká: „*Nebe a země pomínou, ale slova má nepominou.*“ (Luk. 21,33) Věříš tomu slovu? Utekl ses už k dílu Krista na Golgotě? Je-li tomu tak, můžeš spolehlivě vědět, že máš věčný život a nepřijdeš na soud.

29. říjen

V domě pak velikém netoliko jsou nádoby zlaté a stříbrné, ale také dřevěné i hliněné, některé zajisté ke cti, některé pak k necti.

2. Timoteovi 2,20

Chrám Boží (8)

Ve 2. Timoteovi 2,20.21 je nám vylíčen stav, v němž v současné době žijeme. Dočítáme se, že dnes je tu veliký dům, v němž se nalézají nádoby ke cti a nádoby k necti. A co má činit ten, kdo vyslovuje jméno Páně? Musí odstupovat od nepravosti a oddělovat se od nádob k necti, aby byl nádobou ke cti, užitečnou Pánu domu, hotovou ke každému dobrému skutku. Pán se nemůže vzdát Svého jména. Jde tu o jediné zjevení postavení na zemi, které je dobré. Avšak musíme se očisťovat od všeho, co odporuje Jeho vůli. Zůstávat v obecenství se zjevným zlem je totéž, jako říkat, že Kristus má obecenství s Beliálem! Přitom vůbec nezáleží na tom, zda jde o zlo ve skutcích anebo v učení.

Často bývá příčinou i lhostejnost, jíž bývá přítomnost Ducha Svatého ve shromáždění zapírána a brzděno Jeho působení. Jestliže osoby, které vzývají jméno Páně, se spojí s hříchem, jsou nádobami k necti a křesťan je povinen oddělit se od nich. Není ani jedna okolnost, jež by křesťanu umožňovala mít obecenství s něčím, co je proti Boží vůli. Máme jistě být shovívaví, ale nikoli vůči zlu. Ne velikost zla, nýbrž vědomé držení a zastávání zla kazí charakter Božího chrámu.

Křesťanství je v úpadku. Ale Boží dům přesto stále trvá až do příchodu Pána. Je přirovnán k rozměrnému domu, v němž jsou nádoby používané k nejrůznějším účelům. Co míní apoštol „velikým domem“? Bezpochyby to, co je na zemi spojováno se jménem Krista. Dny, kdy se ke křesťanům nikdo neodvážil připojit (Skut. 5,13), netrvaly dlouho. Ep. Galatským (2,4) a Judy (4. v.) se zmiňují o některých, kteří se vloudili, podešli. „Z vás samých,“ říká Pavel, „povstanou muži, kteříž budou mluvití převrácené věci.“ (Skut. 20,30)

Jsi-li Boží dítě, Bůh tě učinil zlatou a stříbrnou nádobou. Uznáváš to? Nejde o to, aby ses za takovou nádobu považoval, nýbrž aby ses podle toho choval, tj. byl oddělen od jakéhokoli druhu zla. Jestliže ti, které Bůh v Kristu učinil dokonalými, toto neuznávají, jestliže – namísto aby následovali Boží slovo – se řídí příkazy a učením lidí, sami ze sebe dělají nádoby k necti. Boha ctí jen ten, kdo činí Jeho vůli.

Máme odstupovat od „nepravosti“. Jak mnoho věcí v křesťanstvu, co se týče Božího domu, je v zřejmém rozporu s Boží vůlí. To však je nepravost. S lidmi, kteří takovou nepravost schvalují anebo ji zastávají, se nesmíme činit zajedno, a to ani tehdy ne, jsou-li to Boží děti. Jinak bychom sami ztráceli charakter nádob ke cti, které Pán může kdykoli použít.

30. říjen

Ježíš pak, obrátiv se, a uzřev ji, řekl: Doufej (= dobré myslí bud), dcero, víra tvá tě uzdravila.
Matouš 9,22

Povědět celou pravdu (1)

Plných dvanáct let trápila onu politováníhodnou ženu její nemoc. Vyhledala již mnoho lékařů, mnoho od nich i vytrpěla a utratila na léčení všechny své peníze, ale namísto, aby jí to prospělo, měla se stále hůře. Když byla úplně v koncích, dověděla se o Ježíši. Věřila, že má úžasnou, předivnou moc. Ale jak může ona, nečistá, přijít k Němu – čistému a svatému? A tak se k Němu chce přiblížit ze zadu a jen se dotknout okraje Jeho oděvu. Toto jí jistě uzdraví. A pak se rychle vzdálí.

Jakmile to s plnou vírou udělala, ihned poznala na celém těle, že ozdravěla. Jenže ona šla a neznala Ježíše, a znát Ho znamená znát Jeho srdce, Jeho lásku, která zahání jakoukoli bázeň. Už poznala, že o Něm plně platí, co o Mesiášovi řekl prorok: že je „*Předivný, Rádce, Bůh silný*“ (Iz. 9,6). Jako takový už se jí zjevil. Tam, kde si již žádný nevěděl rady, on pomohl, a to božskou, předivnou mocí. Ale zdalipak se jí prokáže také jako „*Kníže pokoje*“? Co asi tomu řekne, že se Ho dotkla, a to ještě tajně, ze zadu? S úzkostí padá na zem a říká Mu „*všechnu pravdu*“. A tu je zbavena všeho strachu laskavým slovem Spasitele: „*Dobré myslí bud, dcero, víra tvá tě uzdravila... Jdi v pokoji.*“ (Mat. 9,22+; Mk. 5,33)

Mezi těmi, kdo se vírou chápou Ježíše, jsou vždy i tací, kteří jdou svou cestou se strachem a obavami a pochybují, zda budou či byli přijati. Patříš také mezi ně? Padni také před Ním a pověz Mu o sobě celou pravdu! Pověz Mu též, že pochybuješ (což je vlastně nevěra) o Jeho lásce k tobě! On tvá pochybování odstraní a naplní tvé srdce pokojem. A co jiného může tvému srdci dát pokoj než příslib samého Pána: „*Dobré myslí bud, ... víra tvá tě uzdravila*“?

Proč mnozí lidé nikdy nepřicházejí k pravé, spasitelné víře? Protože neřekli Pánu Ježíši celou pravdu.

Byl jeden syn, který lehkomyšlným životem nadělal mnoho dluhů. Nakonec, když věřitelé na něho velice naléhali, to pověděl svému otci. Byla to velice trapná chvíle. Otec viděl lítost a sklíčenost syna a chtěl mu pomoci: „Pověz mi všechno, co jsi dlužen a dej mi účty. Já je zaplatím.“ Ale syn se styděl. Otec se přece nesmí dovědět všechno. A tak mu několik účtů nedal. Jenže také tito věřitelé chtěli dostat své peníze. Pohrozili mu, že se obrátí na jeho otce. Jen to ne, protože potom by se otec dověděl, že jsem ho obelhal! Ten ubožák nakonec nevěděl kudy kam. Těsně před poslední lhůtou, kterou mu věřitelé určili, ukončil násilně svůj život. Otec stál zdrcen u jeho mrtvolky. „Kdybys mně byl jen důvěřoval a pověděl mi všechno!“

Jsou lidé, kteří to dělají s Pánem Ježíšem právě tak. Jenomže polovičaté, neupřímné pokání nevede k spasení a k vysvobození z moci satana.

31. říjen

Ježíš pak, obrátiv se, a uzřev ji, řekl: Doufej (= dobré myslí bud), dcero, víra tvá tě uzdravila.

Matouš 9,22

Povědět celou pravdu (2)

Ona žena z Evangelia, tak dlouho a těžce nemocná, jasně poznala naprostou beznadějnost svého stavu. Vždyť už vynaložila na lékaře veškerý majetek, ale nic jí to neprospělo, nýbrž měla se stále hůře. Uvědomila si vážnost své situace, ale také, že nikdo z lidí jí nemůže pomoci.

Tu však potkala někoho, kdo jí mohl pomoci: Pána Ježíše – a byla uzdravena. Nejraději by se byla nepozorovaně vytratila, když tam kolem Pána bylo tak mnoho lidí, jenže On to nedovolil. Měl pro ni připraveno mnohem víc než pouhé uzdravení jejího těla. Chtěl ji odeslat do dalšího života „v pokoji“. Proto ji přivádí až k tomu, že Mu „pověděla všechnu pravdu“.

Z tohoto příběhu se můžeme naučit dvěma věcem:

- 1) Ta žena měla víru. Byla si jista, že Pán Ježíš ji už při pouhém doteku uzdraví. I dnes musí každý člověk, který hluboce cítí svou hříšnost, jít k Pánu Ježíši s vědomím, že On může pomoci tam, kde vlastní, sebelépe míněné úsilí by všechno udělalo jen ještě horším.
- 2) Člověk může obdržet skutečný pokoj jenom tehdy, jestliže před Ním skutečně upřímně a plně vyzná „celou pravdu“, i když to je pro něho velice těžké. Každému, kdo před Ním vyzná všechno a nic nepřikrášluje, platí i dnes: „*Jdi v pokoj, a buď zproštěn(a) od trápení svého,*“ jak to zakusila ona žena.

Jednoho evangelistu navštívila kdysi žena a vyprávěla mu, že už deset let hledá pro svou duši pokoj, ale nadarmo. Řekl jí: „Zde něco nesouhlasí. Hledající Spasitel a hledající duše přece nepotřebují deset let, aby se mohli setkat.“ Ona žena navštěvovala kázání proslulých evangelistů i mnoho jiných shromáždění a přečetla mnoho doporučených vynikajících knih, ale nadarmo.

„Nic takového vám nepomůže,“ řekl evangelista. „Dejte to vše stranou a jděte na nějaké tiché místo a zavřete za sebou dveře. Vyznejte se Bohu ze svých hříchů. Ani kázání, ani shromáždění, ani knihy to nejsou, co vy potřebujete; vy se potřebujete setkat s Bohem. Jděte k Pánu Ježíši jako ona nemocná v Evangeliu, která se dotkla okraje Jeho roucha, – potom naleznete pokoj.“ Zařídila se podle této dobré rady a skutečně našla pokoj, který tak dlouho hledala.

1. listopad

Amen, amen, pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže viděti království Božího... Nediv se, že jsem řekl tobě: Musíte se znovuzroditi.

Jan 3,3.7

Jedině Bůh může vyplnit hroznou prázdnotu člověka. Jen v Jeho přízni je život, jen v Jeho přítomnosti je radost. „*Sytost hajného veselí jest před obličejem tvým, a dokonalé utěšení po pravici tvé až na věky.*“ (Ž. 16,11) – Proto Pán Ježíš řekl Nikodémovi: „*Musíte se znovuzroditi.*“ Kdybys byl (jako Nikodém) „*mistrem* (tj. učitelem) v Izraeli“, ale nebyl znovuzrozen, nic by ti to nebylo platné. Nikomu není v Písmu svatém ohlášen těžší soud než „*hříšníkům na Sionu*“. „*Zdělali se na Sionu hříšníci, podjala hrůza pokrytce, řkoucí: Kdož by z nás mohl obstáti před ohněm zžirajícím? Kdož by z nás mohl obstáti před plamenem věčným?*“ (Iz. 33,14)

Takový je a bude hrozný konec těch, kdo odmítají spasení skrze víru v Ježíše Krista. Navždy budou odstraněni z Jeho přítomnosti a zaujímat místo opuštěných Bohem. Jak hrozné slovo! Tisíc způsobů by mohlo být použito k vykreslení ponuré beznaděje onoho stavu, ale jeden tah Božího pera shrnuje celou tu bídu v jednom jediném slově: „*opuštěn*“. (Co toto slovo znamená, vidíme na golgotském kříži v nepopsatelných utrpeních Toho, který z lásky k nám strpěl takový stav opuštěnosti Bohem.) Bez Boha na tomto světě, a pak věčně Bohem opuštěn! Utěšuješ se snad myšlenkou, že onen čas je ještě daleko? Milióny lidí to tak dělají; klamná naděje je drží, užívají života, dokud to jde, a zdají se být šťastní a spokojení. Ale jak to ve skutečnosti vypadá v jejich nitru?! Přitom každý další den je přivádí blíže k cíli. Ano, je „*uloženo lidem jednou umřít, a potom (bude) soud*“ (Žid. 9,27).

Je nemožné, aby člověk mohl něčím přispět k spasení své duše. Co by také Bůh mohl přijmout od hříšného člověka? Mnozí, kteří jsou znepokojeni ohledně svého spasení, se domnívají, že začnou-li psát nový list během svého hříšného života, anebo vyženou-li ze svého stromu života nějaký nový výhonek, že by vše mohlo být dobré. Chyba lávky! Nehledě k tomu, že tyto pokusy o polepšení nemají před Bohem žádnou cenu, přinášejí člověku vždy nová zklamání. Dobrá předsevzetí nemohou přivést k pokoji svědomí, které se probudilo. Jak pošetilé by bylo, kdyby někdo chtěl zakrýt ošklivou skvrnu na ubruse tím, že by na ni postavil vázu s květinami! Také obchodník, který upadl do dluhů, nemůže vyrovnat své manko tím, že si pořídí nové účetní knihy.

Právě tak jsou k ničemu všechny snahy klamat sebe nebo jiné lidi předstíráním něčeho jiného, než je skutečnost. I kdyby se nám to u lidí určitou dobu dařilo, velikému, živému Bohu nemůžeme nic předstírat. On nastavuje naší duši ve Svém Slově, Bibli, zrcadlo a dává nám jasně poznat, kdo a co jsme ve skutečnosti: ubozí, ztracení hříšníci. Abychom se z tohoto stavu vymanili, musíme být znovuzrozeni. Tak to musel Pán Ježíš říci přednĕmu ze Židů, Nikodémovi. Kdyby cesta sebepolepšovánĕ mohla vést k nebeskému cíli, nemusel by Bůh posílat Svého Syna na svět, aby zaplatil obětnĕ smrtĕ na golgotském kříži výkupné za tvou a mou duši? Jenom přijmeme-li spasení v Kristu, budou zahlazeny všechny naše hřĕchy a dojde k pravému znovuzrozenĕ.

2. listopad

Ale ty, když by ses modlil, vejdí do pokojíka svého, a zavra dveře své, modlí se Otci svému, který je v skrytosti, a Otec tvůj, který vidí v skrytosti, odplatí tobě zjevně.

Matouš 6,6

Modlitba v tichém ústraní (1)

Naše modlitba nabude nové síly a vroucnosti, uvědomíme-li si, jak je Bůh veliký a slavný. Pomysli jen na věřící dávných dob, jak reagovali, jestliže mohli jen letmo zahlédnout něco z Všemohoucího. Byli naplněni hlubokou úctou a bází. Job volá: „*To-liko jsem uchem slýchal o tobě, nyní pak i oko mé tě vidí. Pročez mrzí mne to (= ošklivím si sám sebe) a želim toho v prachu a v popelu.*“ (Job 42,5) Vidění, které měl prorok Izaiáš o Bohu, ho nutí k zvolání: „*Běda mně, neboť zahynu!*“ (Iz. 6,5) A když apoštol Jan viděl Pána Ježíše jako soudce, padl k Jeho nohám jako mrtvý (Zjev. 1,17).

U všech těch mužů působilo to, co spatřili z Boží velikosti a slávy, hluboké uvědomění, jak jsou slabí a špatní. A přesto nás Bůh zve, abychom s Ním mluvili v modlitbě. Ano, všichni, kdo vírou v Pána Ježíše našli spasení a pokoj, Ho smí dokonce nazývat Otcem. Jaká to výsada, ale též jaká odpovědnost!

Jít do svého pokojíku a zavřít dveře, to je, co tolik potřebujeme – tichou modlitbu. Je to důležitý pilíř, na němž stojí vše. A přesto míváme tolik omluv a říkáme, že nemáme čas. Jestliže však nenalzáme čas pro takovou tichou modlitbu, znamená to ve skutečnosti, že Pán je krácen, i když si třeba dovedeme najít čas pro veřejnou práci v Jeho díle.

Dovedeme si najít čas na všechno, jen ne jít do své komůrky v ústraní a být tam sami s Bohem. Máme-li tam jít, hned se nám postaví do cesty spousta těžkostí a zdrží nás. „Deset tisíc nepřátel povstává“ a nechce nás pustit do toho posvěcujícího místa v tichém ústraní. Zdá se, jako by satanu nevadilo, co děláme, jen když nevyhledáváme tvář našeho Otce; ten velký svůdce totiž dobře ví, že nás oslabí, může-li zabránit obočství mezi námi a Bohem. Vždy to je pro nás velkou škodou. Je-li zanedbávána modlitba, stává se „*celá hlava neduživá a celé srdce chřadnoucí*“ (porov. s Iz. 1,5+). A často pak následuje ztráta radosti a ztrpklost, nepoddanost a svévolnost. Jaká to je ztráta pro nás i pro druhé a jaké zarmoučení pro našeho Boha a Otce, který nás tak miluje!

3. listopad

Studnice zkalená a pramen zkažený jest spravedlivý, kolísající před bezbožným.

Přísl. 25,26+

I

Teprve v parných dnech, a když bývá velké sucho, může člověk na cestách opravdu poznat, jak cenná je u cesty studánka s čistou vodou. Zvláště v jižních zemích je tak osvěžující, můžeme-li usednout na okraji nějaké studně a uhasit palčivou žížeň. Proto bývá tento svět právem označován za pustou a vyprahlou poušť, kde není žádné ovoce ani pramen pro žíznivého. Věřícímu nemůže tento svět nabídnout nic, co by mohlo opravdu potěšit a oživit jeho srdce. Ale i nevěřící velice často cítí, že studně tohoto světa nemohou uspokojit hlubokou žížeň v nitru duše, protože každý, kdo se napije takové vody, znovu pocítí žížeň. Radovánky tohoto světa plodí jenom zármutek a nechávají touhu duše po pravém štěstí a pokoji neuspokojenou.

Mezi těmito nešťastnými lidmi, kteří jsou bez pokoje, bychom se měli jakožto Boží děti podobat nezkalenému prameni a čisté studni. Při každém rozhovoru by si lidé měli všimnout, že naše tvář září radostí a že v našich srdcích bydlí pokoj. Nic nemůže působit na nevěřící více, než takové osobní svědectví. Přitom nezáleží tolik na našich slovech, na naší výřečnosti, nýbrž na mírném a tichém duchu, jehož si ti nešťastní musí povšimnout. Jak důležité tedy bývá takové osobní svědectví tam, kde jsme Pánem postaveni! Tak snadno se totiž stává, že toužíme po nějakých velikých věcech a domníváme se, že musíme ovlivnit a strhnout ty, kteří poznali cenu tichého osobního svědectví. Přitom nám často chybí i správný, vytrýbený cit k rozeznání světských zásad, jež někdy bývají trpěné v našich domech.

Jak snadno se může stát, že si toho nevšímáme a vidíme svůj hlavní předmět ve zvěstování evangelia! Jestliže zvěstujeme evangelium, ale způsob našeho života se prakticky neliší od způsobu života nevěřících, jsme pro toho, kdo hledá oporu a pomoc jen „studnice zkalená a pramen zkažený“. Jaká to je škoda, když se kdysi čistá studánka skrytými, nečistými vlivy pokazí a svěží, čirý pramen zkalí! A jaká teprve je to ztráta a bolest pro Boha, a jakou škodou to je pro Jeho věc, jestliže takový věřící už není jasným a věrným Božím svědkem vůči světu. A co teprve když obavy z lidí způsobí, že ve svém svědectví pro Pána oněmí, anebo jakmile zalíbení viditelných věcí přivodí, že jeho praktický život se přizpůsobí světu a hřích ho znovu zaplétá svou sítí! Namísto, aby přemáhal svět, kolísá a ustupuje pak před lidmi tohoto světa.

4. listopad

Studnice zkalená a pramen zkažený jest spravedlivý, kolísající před bezbožným.

Přísl. 25,26+

II

„*Voda studená duši ustalé jest novina dobrá ze země daleké*“, praví se v předcházejícím verši (Přísl. 25,25). Jakým opakem je „čerstvá, studená voda“ ve srovnání se „zkalenou studní“ a „zkaženým pramenem“! Žel, že takový bývá spravedlivý, není-li ve svém postoji mezi bezbožnými pevný a věrný. Měli bychom být, každý na svém místě, prameny požehnání v zemi žíznivé a vyprahlé. Jsme k tomu uzpůsobeni, protože jsme uvedeni do spojení s Pánem Ježíšem, zdrojem života, a máme Ducha Svatého, který se chce projevovat jako proud živé vody.

Vyznávající křesťanstvo jako celek neodpovídá svému povolání. „*Jsou oblakové bez vody... stromové uvadlí, bez ovoce, dvakrát mrtví a vykořeneční.*“ (Juda 12) Stále více se podobají „*solí, která se stala neslanou*“, která bude „*od lidí pošlapána*“ (Mk. 9,50; Mat. 5,13). Jaká však je to škoda, jestliže skutečný věřící se podobá takovému zkaženému prameni a zkalené studni!

Musíme zůstat ve spojení, v stálém obecenství s Pánem, abychom byli uchráněni před kalícemi vlivy a radovali se v Pánu. Jak mnoho je kolem nás škodlivých věcí, jichž satan používá, aby nás jimi sváděl. Jestliže nebdíme a jemu se to podaří, býváme oloupeni o sílu k svědectví. Dokud Samson jako nazarejský měl dlouhé vlasy jako odznak svého zasvěcení a tajemství své síly, chodil v plné moci a síle. Jakmile byl sveden, ztratil svou sílu. Tajemstvím naší síly je zasvěcení a oddanost Pánu a oddělení od všeho, co naši sílu oslabuje. Jenom tak budeme též schopni být bezbožným lidem mocným a radostným svědectvím.

Jak mnohý mezi námi, jenž byl z počátku šťastný a rozhodně stál na straně Pána, ztratil sílu skrytého obecenství s Pánem a nemá už smělost vyznat před svými neobrácenými sousedy, příbuznými nebo kolegy na pracovišti Pána Ježíše! Nový život je udušován, Duch Svatý zarmucován, srdce už není volné a šťastné před Pánem a v Něm. Jestliže spravedlivý kolísá před bezbožným, tj. nechá-li se jím ovlivňovat, ztrácí před ním nejen mravní vyrovnanost, nýbrž stává se „zkaženým pramenem“ a „zkalenou studnicí“, od níž se žíznící lidé s odporem odvrátí.

Je-li tomu tak i s tebou, vrať se zpět! Pán tak rád uzdravuje a dává novou milost. Vyznějme to jen hned našemu Otci a On nám pak podle 1. Ep. Jana 1,9 odpustí. David, když všechno bez zatajování vyznal, mohl pak říci: „*A ty, ty jsi odpustil nepravost hříchu mého.*“ (Ž. 32,5) Ano, Bůh je věrný a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy; věrný Svému příslibu, Svému Slovu, a spravedlivý vůči dílu Krista a vůči ceně Jeho draho-cenné krve.

5. listopad

Kristus zajisté, když jsme my ještě mdlí (= bez síly) byli, v čas příhodný za bezbožně umřel.

Římanům 5,6

Proč Bůh dnes mlčí?

Cestujeme-li dnes s otevřenými očima v tzv. křesťanských zemích, děsíme se nad bezbožností dnešní doby. Zdá se mi, že ta je horší než nenávisť vůči Pánu Ježíši v uplynulých dobách. Lidé, kteří nenáviděli Krista a pronásledovali a vraždili Jeho vyznavače, Ho ještě brali vážně. I nenávisť je projevem opravdovosti. Dnešní doba však s úsměškem smetá evangelium ze stolu a říká: „Tohle nás nezajímá! My opravdu nevíme, co si máme s tím Ježíšem počít!“

A Bůh mlčí. Proč? On nám, lidem, už nemá co říci. Pán Ježíš, Jeho Syn, který přišel na tuto zemi jako člověk, je poslední Boží řečí k nám (Žid. 1,1)! Místo toho, aby Bůh s námi vstoupil v soud, jak jsme to plně zasloužili, vydal Svého milovaného Syna na soud a kříž. A Bible pak zvěstuje to úžasné poselství: „*Trest k našemu pokoji byl na něm (= na Pánu Ježíši)*“ (Iz. 53,5b+). Syn Boží se tam za nás vydal na smrt... Člověk však prohlašuje: „To mne nezajímá! Tomu vůbec nechci rozumět! A vůbec, k čemu je mi to vše?“

Bůh jednou vezme všechny lidi k odpovědnosti a na soud. Dnes ale ještě všechny vybízí, aby přijali Jeho Syna – to poslední Boží poselství k nám skrze Spasitele.

Bůh mluvil! Jak vděční můžeme být, že člověka o sobě informoval! Vždyť jinak bychom o Něm nic nevěděli. Pohanům se Bůh zjevil skrze svědectví stvoření a skrze svědomí, Abrahamovi dal zaslíbení, izraelskému národu zákon. Nestačilo, že Bůh „*mluvíval otčům*“ židovského národa, protože tím, že mluvil, se jen ukázalo, že člověk je neschopen Bohu odpovídat; nesloužil svému Stvořiteli. Vždyť byl hříšník, a aby mohl mluvit s Bohem o něčem jiném než o svých hříších, musel být nejprve od svých hříchů očištěn. K tomu však nestačilo slovo Boží moci (jako třeba při stvoření, kdy „*Bůh řekl, a stalo se, on rozkázal a postavilo se*“ – Ž. 33,9). V tomto případě musel přijít Boží Syn, aby jako skutečný člověk způsobil očištění hříchů. Skrze Syna, totiž skrze Jeho život, Jeho smrt, Jeho zmrtvýchvstání a Jeho nanebevstoupení k nám Bůh znovu mluvil, a to jednou provždy a definitivně. Rozumíš Jeho hlasu a uposlechl jsi ho?

6. listopad

Doufanlivé pak myslí vždycky jsme... (neboť skrze víru chodíme, ne skrze vidění,) doufanlivé pak myslí jsme, a oblíbujeme raději vyjítí (ven z domova) z těla, a býti (doma) u Pána.

2. Korintským 5,6.8+

Satan se vždy znovu a nejrůznějšími způsoby snaží skličovat a malomyslněť věřící. Avšak nemusíme se ani lekat, ani nechat zastrašit, neboť Bůh je na naší straně. Dokázal to tím, že Svého Syna, Pána Ježíše, neušetřil, ale vydal za nás na kříž a v smrt. Vložil tam všechnu naši vinu na Něho, toho Nevinného, a Kristus všechno zaplatil. Učinil zadost všem spravedlivým Božím požadavkům. Bůh je nyní dokonale uspokojen. Vzkřísil Svého Syna z mrtvých a nás, kteří v Něho věříme, omilostnil. Toto je základ, na němž se můžeme směle postavit proti útočícímu nepříteli.

„Kdo bude žalovati na vyvolené Boží? Bůh jest, kterýž ospravedlňuje. Kdo jest, ježto by odsoudil? Kristus jest, kterýž umřel, nýbrž i z mrtvých vstal, kterýž i na pravici Boží jest, kterýž i oroduje za nás.“ (Řím. 8,33.34)

Náš Spasitel zase brzy přijde, aby nás vzal k sobě. Jeho milost nás učinila způsobilými pro Jeho přítomnost. *„A tak vždycky s Pánem budeme.“* (1. Tes. 4,17) Rozhodně to už nebude dlouho trvat a naše oči, jejichž hledění bylo tak často zastřeno slzami, uzří slávu našeho Pána Ježíše. Naše tak často stíněná srdce se rozbuší ve svaté radosti, a naše jazyky, které, žel, si tak často stýskaly a reptaly, budou oslavovat Toho, který všechno tak dobře učinil.

V tomto světě pomíjivosti a smrti máme slavnou naději: obdržíme tělo, nazvané stavením od Boha, dům, který nebyl učiněn rukama, věčný, v nebesích. Naše pozemské tělo je pro nás jen dočasným, přechodným příbytkem. Až Pán Ježíš přijde, vstanou mrtví neporušitelní a my budeme proměněni. To, co kdysi bylo stánkem pro pobyt na této zemi, se pak stane příbytkem, který není z tohoto stvoření, nýbrž pro věčnost v nebi. Nechtěli bychom být svlečeni, nýbrž přioděni. Jsme k tomu Bohem připraveni, protože Bůh nám dal jako závdavek Svého Ducha.

Dokud jsme ještě na světě, máme co činit s únavou a těžkostmi; naše tělo je podrobeno následkům hříchu. Avšak vírou můžeme žít v očekávání návratu našeho Pána pro nás a okoušet ve svých srdcích radost z této blahoslavené naděje. Jsme tedy vždycky dobré myslí. Vždycky! Obklopeni pomíjivostí, jsouce v utrpeních, v boji a v těžkostech, ano, i když cítíme, že naše tělo hyne, jsme přesto dobré, doufanlivé myslí. Ne všichni z nás se dočkají příchodu našeho Pána. Tak mnozí odloží své poutnické roucho a vyjdou z domova těla. Potom však budou u Krista, což je, jak Pavel říká, mnohem lepší. A proto jsme dobré myslí i tehdy, opouštíme-li svůj pozemský dům.

7. listopad

Ale ty, když by ses modlil, vejdi do pokojíka svého, a zavra dveře své, modli se Otci svému, kterýž je v skrytosti, a Otec tvůj, kterýž vidí v skrytosti, odplatí tobě zjevně.

Matouš 6,6

Modlitba v tichém ústraní (2)

Na vše jiné si dovedeme najít čas, možná i pro kázání evangelia a pro službu věřícím. To vše můžeme dělat, zatímco naše duše jsou vyprahlé a bez života, protože nám chybí tichá modlitba a obecenství s Bohem. Jak nábožní se často jevíme očím lidí! Příroze-
nost, kterou máme z Adama, je tak vychytralá! Jdeme-li do své komůrky a zavřeme dveře, nevidí nás a neslyší nikdo jiný než Bůh. Tam není místo, kde bychom si mohli přičítat nějaké pěkné zdání. Není tam přítomen nikdo, komu bychom mohli ukázat svou zbožnost, nikdo, kdo by si povšiml naší horlivosti pro Pána. Není tam nikdo jiný, než Bůh, a my víme, že Jemu nemůžeme namluvit, že jsme něco jiného, než co skutečně jsme. Cítíme, že nás prohlédá a zpytuje až do nejhlubšího nitra, a že u Něho nemůže prodlévat zlo (Ž. 5,5+).

Jistě, je to místo určité zkoušky – být tak sám v Boží přítomnosti. A není tedy divu, že se proto tak mnoho věřících omlouvá. Jenže, draží, právě zanedbávání modlitby je vysvětlením, proč se pak vyskytuje tak málo duchovního života a tak mnoho tělesného smýšlení. Modlitební shromáždění nestačí, třebaže je slavnou výsadou, že se ho můžeme zúčastňovat.

„Mám nyní malou světničku pro sebe,“ řekl jeden bratr jinému a obličej mu přitom zářil radostí. „A k čemu, prosím tě?“ tázal se onen. „Je to pokojík, kam mohu jít a být tam jenom s Pánem.“ Mluvil, jako by dosáhl něčeho velikého, ačkoli to byla jen malá, podkrovní světnička. Ale jemu k tomu účelu plně stačila. Její dveře vylučovaly svět a uzavíraly ho s Bohem. Nalezl místo, kde s Ním mohl být nerušen, a to mu působilo takovou radost. Chodilo k němu totiž mnoho lidí a stále tu bylo něco, co mu překáželo. Nyní měl místnůstku, kde mohl mít Pána úplně pro sebe.

Zdalipak to není právě toto, co Bůh si přeje pro všechny Svě děti, totiž aby hledaly a našly příležitost mít Ho pro sebe?

„Ale ty, když by ses modlil, vejdi do pokojíka svého, a... modli se!“ Tato pobídka platí zcela osobně každému z nás. A zda právě taková modlitba v ústraní není největší potřebou současných dnů? Je to lék na všechny možné druhy zla, a přesto k tomu nalézáme tak málo času. Jsme-li v nějaké osobní těžkosti nebo tísní, tu jistě takovou cestu do ztišení před Bohem najdeme. Ale neměly by nás k modlitbě pudit také mnohé naléhavé věci a těžkosti mezi Božími dětmi? Jak mnohá zauzlená věc by zmizela, jak mnohá těžkost by se rozplynula, kdybychom ji s vytrvalou, osobní modlitbou přinášeli před Boha!

8. listopad

Símě jest slovo Boží. A kteréž padlo podle cesty, jsou ti, kteříž slyší, a potom přichází ďábel, a vyjímá slovo ze srdce jejich, aby nevěřice, spaseni nebyli.

Lukáš 8,11.12

Ďábel má pět prstů

Je to staré přísloví. Dvou prstů používá, aby zakryl oči svých obětí, a ony dělaly převrácené věci. Dvěma dalšími prsty jim zacpává uši, aby byli hluchí k hlasu dobrého Pastýře. A tím posledním prstem jim zavírá ústa, aby se už nemohli modlit.

Ten, kdo ono přísloví vymyslel, aspoň věřil v existenci ďábla, a varování, které nám z něho plyne, si jistě můžeme vzít k srdci.

V současné době už mnoho lidí nevěří, že ďábel skutečně existuje. Je to mistrné dílo onoho arcilháře. Nepřítele, který neexistuje, se přece nikdo nemusí bát a mít se před ním na pozoru! Tím nerušeněji on pak může zasazovat své úderky a tím větší je pak počet jeho obětí. Mějme se před tímto skutečným nepřítelem Boha a lidí na pozoru. Otvírejme zrak světlu Božího slova (Ž. 119,130) a své uši tomu, co říká Bůh (Ž. 85,9)! Otevřme svá ústa, aby je Bůh mohl naplnit (Ž. 81,11)!

Podobenství o rozsévači je jedno z neznámějších v evangeliích. Dá se mu snadno rozumět, protože sám Pán Ježíš k němu podal výklad.

To símě, jak On říká, je Boží slovo. Jakmile s ním některá duše přijde do styku, ať už ústně nebo písemně – a také prostřednictvím tohoto listu kalendáře – tu jako by ten Boží rozsévač do ní vhodil několik zrnků živého semene. Jeho přáním je, aby ta zrnka vzešla a přinesla úrodu k oslavení Boha a k věčné blaženosti Jeho stvoření.

Zamyslel ses už někdy nad tím, milý čtenáři, že jsi skrze Boží slovo uveden do styku s Bohem? Bibli není možné srovnávat s literaturou psanou lidmi, do níž se vloudila, i když třeba neúmyslně, spousta chyb a omylů. Bible je zjevení Boha, jenž nemůže lhát (Tit. 1,2) lidem, které stvořil. Je to tedy pravda, před níž se máme sklonit. „*Slova Hospodinova jsou slova čistá, jako stříbro přehnané v tavném kotlíku, tekoucí na zem, sedmkrát přečištěné.*“ (Ž. 12,7+)

Měl bys tu opovážlivost pohrdat, kritizovat nebo dokonce soudit Slovo Toho, který má na tebe všechna práva a nad tebou všechnu moc? Zamysli se nad tím, neboť se skutečně nalézáš ve vážném nebezpečí, že budeš svým největším nepřítelem, ďáblem, který je lhář a otec lži (Jan 8,44), na celou věčnost stržen do jeho vlastní záhuby.

9. listopad

Páni, co musím činit, abych spasen byl?

Skutky ap. 16,30+

Dobrá předsevzetí nestačí

Nadepsaná slova Písma zvolal kdysi žalářník ve Filippi. Úzkost, která naplnila jeho srdce, když poznal svůj ztracený stav, je možná i v tvém srdci. Dobře víš, že se to s tebou musí změnit, a pevně ses rozhodl, že svůj život změníš. Jenomže toto nestačí. Jedno přísloví říká, že cesta k peklu je vydlážděna dobrými předsevzetími. Všechna podobná předsevzetí, přání a naděje jsou naprosto nedostačující – nemohou dát ani sílu k novému životu, ani nemohou zjednat pokoj. Potřebuješ něco více nežli to. Potřebuješ smíření s Bohem.

Jsi přece hříšník, Boží nepřítel, a něco jiného ze sebe nemůžeš udělat. Mezi svatým Bohem a provinilým hříšníkem není žádný pokoj, ale mezi Spasitelem-Bohem a člověkem, který věří v Krista, pokoj je. Je to možné proto, že Pán Ježíš učinil pokoj skrze krev Svého kříže (Kol. 1,20). Poslechni si jen, co Pán říká po dokonaném díle Svým skleslým učedníkům: „*Pokoj vám!*“ – a ukazav jim na Své probodené ruce a nohy, objasnil jim, jak byl ten pokoj zjednan (Jan 20,19.20). Ten, jenž způsobil pokoj, tu nyní zvěštoval pokoj.

Věříš v Něho? Jsi očištěn od všech svých hříchů Jeho drahou krví, která tekla i za tebe? Neodmítej tuto otázku, ale chtěj si ji upřímně zodpovědět. Jde o tvé věčné spasení. „*Kdož věří v Syna, má život věčný; ale kdož jest nevěřící Synu, neuzří života, ale hněv Boží zůstává na něm.*“ (Jan 3,36)

Jedna žena vážně onemocněla a byla zneklidněna stavem své duše. Tázala se již mnoha lidí na jejich úsudek, jak se dostat do nebe, a dostala nejrůznější odpovědi. Co se naprosila a nausilovala, aby žila co možná nejlépe, a byla přesvědčena, že tím Boha obměkčí. Ale nic z toho jí nedalo pokoj.

Když ji navštívil jeden známý, věřící křesťan, zeptala se také jeho, co o tom soudí. Ten však klidně odpověděl: „Nesoudím o tom nic.“ Překvapilo ji to. „Divíte se?“ pokračoval návštěvník, „vždyť co by vám prospělo slyšet, co o tom soudí člověk, stejně chatrný a hříšný, jako jste vy? Mohu vám však povědět, co o tom soudí Bůh. A pak jí vyprávěl, že v Bibli je napsáno, že jenom Pán Ježíš je tou cestou, pravdou i životem, a že jinak není možné přijít k Otci (Jan 14,6). Na otázku: „Co musím dělat, abych byl spasen“, zní správná odpověď: „*Věř v Pána Ježíše Krista, a budeš spasen!*“

„*Vyznáš-li ústy svými Ježíše jako (svého) Pána, a srdcem svým uvěříš-li, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, spasen budeš.*“ (Řím. 10,9+)

10. listopad

Přede vším pak lásku jedni ke druhým opravdovou mějte; neboť láska přikryje množství hříchů.

1. Petra 4,8

Láska bratrská at' zůstává.

Židům 13,1

Láska je znakem pravého křesťanství, důkazem, že člověk je v obecenství s Bohem, neboť „*Bůh láska jest*“ (1. Jan. 4,8.16). Kdo nemiluje, nepoznal Boha. Proto v Božím slově opakovaně slyšíme napomenutí k lásce: „*Nemilujme slovem, ani jazykem, ale skutkem a pravdou.*“ (1. Jan. 3,18)

Člověk má v nejlepší případě jen přirozenou lásku, jakou například může mít matka k svým dětem, nebo děti k svým rodičům a sourozencům. Ten, kdo je vykoupen, má však ve svém srdci Boží lásku podle výroku Písma: „*Láska Boží rozlita jest v srdcích našich skrze Ducha Svatého.*“ (Řím. 5,5)

Nechme tuto lásku působit! Lásku k Pánu lze navenek poznat jen podle toho, že milujeme Jeho lid, vzdor všem jejich chybám a vadám. Bude nám to snadné, budeme-li se na ně dívat jako na předměty lásky Jeho srdce, které On tak draze vykoupil. Ale nezapomínejme také, že máme svou lásku prokazovat i všem lidem. Již mnozí byli takto získáni pro Pána!

Dnešní biblické verše uvádějí dva krásné rysy lásky a bratrské lásky: vroucnost a stálost. Sám Bůh nás miluje „*velikou (= mnohou) láskou*“ (Ef. 2,4), Pán Ježíš láskou „*přenesmírnou (= která přesahuje všechno poznání)*“ (Ef. 3,19). Jak „*srdeční*“ bychom proto také měli být „*v lásce bratrské jedni ke druhým*“ (Řím. 12,10)! Boží láska se nepťá, jak vypadá předmět, jímž se zaměstnává; na nás nebylo nic hodného lásky. Právě naše bída pohnula Boha, aby se k nám naklonil Svou láskou.

Jak vznešený to je pro nás příklad! „*Budte tedy následovníci Boží, jako milované děti*“ (Ef. 5,1+) – jsme napomínáni. Kdybychom si to brali více k srdci, byla by odstraněna nejedna těžkost, mnohá bolest utištěna a řadě neblahých věcí by bylo zabráněno. Duch Boží dal kdysi Tessaloničtým napsat: „*Vás pak ten Pán rač rozmnožiti a rozhojnití v lásce k sobě vespolek.*“ (1. Tes. 3,12) A po určité době jim mohl vystavit svědectví, že láska bratrská každého z nich se velmi rozrostla (2. Tes. 1,3). Tessaloničtí si totiž to napomenutí vzali k srdci. Kéž by tomu tak bylo i s námi!

Jak důležité je také druhé dnešní napomenutí, abychom v lásce byli stálí, zůstávali v ní. Naše srdce mohou velmi lehko ochladnout, vidíme-li, že ten či onen bratr či sestra má a dělá chyby, nebo nám působí bolest a křivdu. Ach, draží, nikdy nezapomínejme, co je napsáno o lásce, o pravé lásce: láska se neroztrpčí, nepřičítá zlé... vše snáší... vše strpí. Láska nikdy nepomíjí (1. Kor. 13+). Dívejme se bedlivě na Pána Ježíše. Jeho láska se nikdy nezmenšuje a nemizí!

11. listopad

Amen, amen pravím vám: Nebudete-li jísti těla Syna člověka a pítí krve jeho, nemáte života v sobě.

Jan 6,53

U jezera v Galileji Pán Ježíš nasytil zázračným způsobem veliký zástup lidí (1.-13. verš). Tolik to na ně zapůsobilo, že Ho uznávali za proroka, který měl přijít na tento svět, tedy za Mesiáše, a chtěli Ho učinit králem (14.-15. v.). Nato jim Pán Ježíš unikl, ale zástup Ho znovu našel (25. v.).

Nyní jim musel objasnit, že nestačí, aby přijali žijícího Mesiáše, nýbrž že kvůli jejich hříšnému stavu a jejich hříchům je třeba, aby On položil Svůj život – že musí přijmout Toho, který sestoupil z nebe jako živý chléb, aby dal Svě tělo, ostatně nejen za ně, Židy, nýbrž „za život světa“ (51. v.), tj. pro všechno lidstvo.

Takto Jej přijmout značí „*jísti tělo Syna člověka*“ a „*pítí krev jeho*“. Kdyby Ho vírou takto nepřijali, neměli by v sobě život. Avšak kdo by v tomto smyslu „jedl jeho tělo“ a „pil jeho krev“, dosáhne věčného života, života, který se projevil v Jeho vzkříšení ze smrti, tedy života vzkříšení.

Mnozí ze Židů nepoznali svůj špatný stav a tím ani nutnost smrti svého Mesiáše. Proto se jim to, co jim říkal Ježíš, zdálo tvrdé a opustili Ho (60. a 66. verš). Dnes má mnoho lidí proti Němu podobné výhrady. Přestože jen Jeho smrt a Jeho vzkříšení může dát hříšníkům život.

Mnoho křesťanů, žel, vztahuje nadepsaná a následující slova Pána Ježíše na večeři Páně. Z tohoto naprosto nesprávného názoru pak odvozují, že účast na večeři Páně jim uděluje pomoc a posílnění pro cestu víry. Je to mylné. Večeře Páně nám sice také připomíná Jeho smrt, avšak v žádném případě v nás nepůsobí život a odpuštění hříchů.

Pán Ježíš Svým výrokem ukazuje na Svou smrt. Kristus přišel na tuto zem jako člověk – aby zemřel! Jeho svatý život by nám, kteří jsme byli ztraceni ve svých hříších a zasluhovali jsme peklo, nebyl nic platný. On musel zemřít. Chce-li některý člověk obdržet nový život, musí uvěřit, že smrt Božího Syna byla osobně pro něho jako ztraceného hříšníka bezpodmínečně nutná. V nadepsaném verši je vyjádřena právě tato skutečnost. Když ale Pán říká: „*Kdo jí mé tělo a pije mou krev, ve mně přebývá, a já v něm,*“ (56. v.) zní to sice podobně, ale ukazuje to jinou stránku Jeho smrti. On zemřel nejen proto, aby způsobil smíření za naše hříchy. Jeho smrt je také potravou pro srdce spasených. Abychom s Ním mohli mít obecenství, musíme si vždy znovu připomínat vše, co je založeno na smrti Krista:

- 1) Kříž jasně ukazuje, že přirozený člověk naprosto selhal. Nelze ho polepšit a pro Boha je nepotřebný.
- 2) Kříž dále jasně ukázal pravou tvář světa.
- 3) Dábel utrpěl křížem definitivní porážku. Máme s ním co činit jako s poraženým nepřitelem.
- 4) Protože Kristus zemřel, naplní se všechna Boží uložení a plány.

12. listopad

Ale ty, když by ses modlil, vejdí do pokojíka svého, a zavra dveře své, modlí se Otci svému, kterýž je v skrytosti, a Otec tvůj, kterýž vidí v skrytosti, odplatí tobě (zjevně).

Matouš 6,6

Modlitba v tichém ústraní (3)

Chce-li někdo volat z telefonní budky, musí dbát, aby dveře byly zavřené. Síla okolního hluku totiž bývá tak velká, že při otevřených dveřích není ničemu rozumět.

Tak se to stává i mnoha lidem, když se modlí. Volají k Bohu a zdánlivě nedostávají žádnou odpověď, protože jí nerozumějí. Přičítají vinu Bohu a vůbec nepozorují, že zapomněli „zavřít dveře“. Jejich vlastní neklid a ruch a shon kolem nich působí, že se nemohou soustředit a jsou roztržiti. Chce-li někdo mluvit s Bohem, musí mít klid. Avšak Bůh chce potom také mluvit s námi. Jak? Skrže Své svaté Slovo – Bibli.

V uspěchanosti dnešní doby je třeba určitého úsilí, abychom se uklidnili a našli si čas k modlitbě a slyšení Jeho hlasu. A vyplatí se to. Když Bohu povíme své starosti a těžkosti, ukáže nám, proč jsme se do takové situace dostali: protože jsme hříšníci. Ale potom – a to je jistě štěstí pro nás – nám také ukáže východisko ze všeho toho. Je jím Pán Ježíš, který na kříži zemřel namísto každého hříšníka, činícího pokání, a tím se pro něj stal cestou k Bohu a do nebe.

Modlitba je ovzduší, v němž žije věřící. Je stejně potřebná pro nový život, jako vzduch pro přirozený život. V nadepsaném verši Pán mluví o modlitbě jednotlivce v tiché komůrce. Je to praktické východisko pro život ve svatosti (srov. se Skut. 9,11). Bez modlitby není myslitelný život pro Boha. V takovém pokojíku, sami s Bohem, máme úzké spojení s Otcem; tam smíme vnímat něco, co je určeno jenom našim duším. Zda tu nejde o podobnost s bílým kaménkem ze Zjev. 2,17 – kaménkem s novým jménem, které nezná nikdo jiný než ten, kdo ho obdrží? S jakou silou můžeme pak jít vstříc nejrůznějším věcem a proměňám každého dne, když jsme ráno vyhledali přítomnost Boha Otce a obecenství s Ním a okusili skrytou mannu! To je opravdu každodenní chléb pro naše duše.

Většinu našich chyb a omylů lze vysvětlit zanedbáváním soukromé tiché modlitby. Lenivost v této věci jako by otevírala dveře srdce všemu možnému zlu zvenčí, které se pak spojí s neodsouzenou přirozeností v našem nitru. A výsledek, kdyby nezasáhla Boží milost, by byl přímo osudný. Sebevětší horlivost, sebevětší činnost ve službě nemůže nahradit ztrátu, která plyne ze zanedbávání skryté modlitby. Neboť horlivost bez modlitby jen odpuzuje, protože se jí nedostává milosti, a činnost bez modlitby je pouhou silou těla.

A tak skrytá modlitba jednotlivce je zásadním předpokladem svatého života a má nesmírný význam.

13. listopad

Kdož skutky činí, tomu odplata nebývá počtena podle milosti, ale podle dluhu. Tomu pak, kdož nečiní skutků, ale věří v toho, kterýž spravedlivého činí bezbožníka, bývá počtena víra jeho za spravedlnost.

Římanům 4,4.5

Kdo opravdu bude v nebi?

Jednoho těžce nemocného navštívil jeho známý, věřící člověk. Ten nemocný věděl, že už nebude dlouho živ, a tak předmětem hovoru brzy byly věčné věci. Onen muž věřil, že nebe i peklo skutečně existují a řekl toto: „Já si myslím, že to s mou vyhlídkou, že přijdu do nebe, je velice dobré.“

„Proč si to myslíte?“ otázal se návštěvník. – „Víte, já jsem byl vždy hodný na svou manželku i děti a lidem kolem sebe jsem nikdy vědomě nekřivdil.“ – „To všechno je velice pěkné, ale jak si vlastně představujete nebe?“ otázal se návštěvník. – „Tam už nebude žádný hřích a žádné starosti. Musí to být požehnané, šťastné místo, kde se jistě hojně zpívá.“ – „Ano, to je pravda,“ odušil ten známý, otevřel svou Bibli a přečetl ze Zjev. 1,5(+) obsah jedné takové písně: *„Tomu, který nás miluje, a umyl nás od hříchů našich krví svou... jemu buď sláva a moc na věky věků. Amen.“* „Všiml jste si, jak ti vykoupení oslavují svého Vykupitele, a co On pro ně udělal? Ale nezmiňují se ani jedním slovem o tom, co oni udělali. Kdyby vás vaše nejlepší vyhlídky opravdu přivedly až do nebe, nemohl byste zpívat s těmi nebešťany onu píseň. Vy byste pro Pána Ježíše neměl vůbec žádnou píseň, protože byste si všechno zjednal svou prací a svými skutky.“

Tato myšlenka otrásla jeho jistotou. Poznal, že i on je hříšník a přijal Spasitele. Tu se ona nebeská píseň stala i jeho písni.

Jakmile člověk pozná, že potřebuje spasení, nejprve si myslí, že by měl „něco dělat“, že by měl „konat nějaké dobré skutky“. Když pozná svůj ztracený stav, cítí, že potřebuje milost. Avšak namísto aby jednoduše milost, tak jak je mu nabízena (neomezeně a zdarma), přijal, snaží se napřed si ji nějak zasloužit. Možná že i ty ses vydal takovou cestou, chceš se polepšit a chodit před Bohem způsobem, který by se Mu více líbil, abys pak dosáhl milosti. Nezapomínej však, že potom by už milost nebyla milostí, kdyby hříšník mohl něčím přispět k svému spasení, a že v díle spasení jedině Bůh chce a musí mít všechnu čest. Setrváš-li na své cestě, brzy poznáš, že takovým „polepšováním“ nedosáhneš ničeho a že vlastní činy nestačí. Opusť tedy své myšlenky a plány, zanech vlastního usilování o to a hled' jednoduše na to, co Bůh už dávno učinil a připravil. Jeho Slovo jasně říká: *„Kristus jednou za hříchy trpěl, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu“*, a dále: *„Všichni zajisté zhřešili a nedostává se jim (= nedosahují) slávy Boží. Spravedliví však učinění bývají zdarma, milostí jeho, skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu Ježíši.“* (1. Petr. 3,18; Řím. 3,23.24)

14. listopad

Víme zajisté, že byl-li by zemský náš příbytek (= dům) tohoto stánku zbořen, stavení od Boha máme, příbytek (= dům) ne rukou udělaný, věčný v nebesích.

2. Korintským 5,1

Nebeské věci (1)

Jeden evangelista byl na cestě do shromáždění svým průvodcem dotázán, o čem bude mluvit. „O nebi!“ odvětil. Nato průvodce: „To je škoda; já jsem si myslel, že budete mluvit o něčem praktickém. O nebi se toho dozvíme ještě dost, až opustíme tento svět!“ Evangelista však namítl: „Kdybyste chtěl cestovat do neznámé, vám zcela cizí země, cožpak byste se napřed neinformoval a netázal, jak je možné se tam dostat? Nuže podobně jestliže vám jde o to, strávit celou věčnost v nebi, musíte se opravdu snažit poznat nebe i cestu, která tam vede. Nic není důležitější a praktičtější nad důkladné poznání nebeského světa. Muži jako Mojžíš, Daniel, Pavel, Jan a mnozí jiní byli nebeští lidé, a přece to byli lidé rozvážní, zdatní a praktičtí. Nezapomínejte, že dnes je doba rozsévání a že v nebi se budeme těšit ze žně té setby; teprve to činí život bohatým a cenným. Poněvadž Bible mluví tak mnoho o nebi, je to jistě Boží vůle, abychom se o něm dávali počít.“

Bůh kdysi stvořil člověka z prachu hlíny a vdechl do jeho chřípí dechnutí života (1. M. 2,7). Tím tedy člověk (duše živá) přebýval v tom, co apoštol nazývá „zemský příbytek, stánek“; tento příbytek nebo stánek je podle dalších veršů naše „odění“. Avšak pádem člověka do hříchu se tento stánek stal porušitelný a nesčíslné množství těch stánků už bylo zbořeno a každého dne jsou bořeny další.

Třebaže je tato skutečnost tragická a bolestná, apoštol (a spolu s ním každý, kdo skrze víru v Ježíše dosáhl odpuštění hříchů), může říci: „Víme, že Bůh nám namísto našeho pozemského těla dá nebeské tělo.“ (Srov. s 1. Kor. 15,40.) Bude to „*stavení od Boha, příbytek (= dům) věčný v nebesích.*“ Toto nové tělo už nikdy nebude porušitelné, a v něm už také nikdy nebude slyšet nějaké sténání a lkání, jak je tomu dosud v pozemském.

Při opětném příchodu Pána budou ti věřící, kteří již zesnuli, k Němu vtržení s tím „příbytkem s nebe“ (por. s 1. Kor. 15,44), zatímco ti, kteří ještě budou „oblečení“, tj. kteří ještě budou žít v tom pozemském stánku, budou přioděni „nebeským příbytkem“, pokud nebudou, jak apoštol říká – ačkoli ještě „odění“ pozemským tělem – nalezeni nazí. Jak hrozné však bude, jestliže někdo nebude moci mít účast na vtržení svatých do nebe, zato však bude muset později stanout před velikým bílým trůnem (Zjev. 20,11-15) a vyslechnout tam odsouzení k věčnému zatracení.

Apoštol mohl říci: „*Doufanlivé myslí jsme... a oblibujeme raději... býti (doma) u Pána.*“ (8.verš+)

15. listopad

Víme zajisté, že byl-li by zemský náš příbytek (= dům) tohoto stánku zbořen, stavení od Boha máme, příbytek (= dům) ne rukou udělaný, věčný v nebesích.

2. Korintským 5,1

Nebeské věci (2)

Taková je řeč víry, řeč skutečného křesťana. Všechno je jasné a jisté, protože všechno je od Boha. Pokud jde o „zemský příbytek, stánek“, může ještě být nějaké „jestliže“, neboť tento může být zbořen (zrušen) a rozpadnout se v prach. Všechno, co patří k této zemi, na sobě nese pečeť smrti, mění se a skutečně pomíjí, zatímco slovo Páně trvá navěky, a víra, která se tohoto slova chápe a pevně je drží, je jím upevněna. Činí člověka schopným říkat: Víím, že mám. Jenom víra může takto mluvit.

Nevěřící kazatel řekl kdysi umírající ženě, které dlouhá léta vštěpoval své zlé učení: „Jen se, paní N., pevně držte!“ A víte, co mu ta ubožačka odpověděla? „Já se nemohu pevně držet, protože vy jste mi nedal nic, čeho bych se mohla pevně držet.“ Jaká to byla výtka! On tu ženu učil pochybovat, ale nedal jí nic, čemu by mohla věřit; a když jí ubývalo sil a vážná skutečnost věčnosti naplňovala její duši hrůzou, ukázaly se všechny argumenty nevěry bezmocné a bezcenné, nemohly jí vzhledem k smrti a soudu dát pokoj a klid.

Jak zcela jinak je tomu s věřícím člověkem, který se naprosto jednoduše srdcem a s pokornou myslí opírá o neochvějnou skálu věčnosti! Takový může s naprostým klidem říci: „*Čas rozdělení mého nastává. Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval. Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti.*“ (2. Tim. 4,6-8) – Můžeš to také říci?

Jestliže některý přirozený člověk leží na smrtelné posteli, blíží-li se k němu smrt a věčnost před ním otevírá své brány, bývá v jeho srdci neklid a nejistota, ba dokonce i hrůza a zoufalství. I nejsilnější rozumové důvody k potěšení, nejsmělejší tvrzení nevěry selhávají před smrtí – královnou hrůz. Člověk vidí, že je úplně sám postaven před temnou věčností – bez Boha a bez naděje.

Co je naproti tomu v srdci věřícího, má-li na této zemi uzavřít svou poutnickou dráhu a přejít na věčnost? Naprostá, vítězoslavná jistota, neochvějný pokoj, hluboký, blahý klid. Brzy již odejde tam, kde je jeho pravý domov. A ovšem není sám. Je s ním jeho Spasitel a věřící ví, že tam nahore má stavení, které není udělané rukama, nýbrž má svůj původ v Bohu, dům, který v žádném směru nemá spojení s touto zemí, nýbrž je spjat s nebem, se slávou a se vzkříšeným Pánem po Boží pravici. Neboť Bůh, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, oživí i naše smrtelná těla pro Jeho Duchu, přebývajícího v nás (Řím. 8,11). Postaví nás bezúhonné a bez poskvrny před trůnem Svě slávy, podobné Jemu, který za nás zemřel a opět vstal z mrtvých, oděné tělem slávy, které má sám Pán Ježíš. – Milý čtenáři, máš také takovou blahou jistotu?

16. listopad

Jestliže pak budeme vyznávatí hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy a očistil nás od všeliké nepravosti.

1. Jana 1,9

Způsob, jak se Písmo v tomto místě vyjadřuje, je pozoruhodný. Že odpuštění hříchů je v každém případě čin milosti, je nesporné, a my bychom čekali, že bude napsáno: On je milostivý. Věřící však je ujišťován: Bůh je věrný a spravedlivý, že odpouští. Boží věrnost a spravedlnost je tu jasně uvedena jako základ Jeho odpuštění, zatímco o milosti zde není zmínka. Co asi je příčinou zdůraznění Boží věrnosti a spravedlnosti? Možná že toto: Snahou satana je vyvést z rovnováhy toho, kdo pobloudil a je sklíčený v mysli a necítí už žádnou pevnou půdu pod nohama. Trápí ho myšlenkami jako: Když jsi v nepravosti opustil půdu milosti, na níž jsi stál, není ti už žádná pomoc.

Bůh však naproti tomu osvědčuje, že je věrný a spravedlivý, aby odpustil – věrný, protože za všech okolností stojí za Svým jednou daným slovem, a spravedlivý, protože přece „*Kristus jednou za hříchy trpěl*“ (1. Petr. 3,18). Na této veliké, a ve svých účincích věčně neochvějně skutečnosti, nevěrnost člověka nezmění nic. A právě pro tuto skutečnost Boží spravedlnost odpouští. Skutečného, pevně založeného pokoje se může sklíčenému v mysli dostat jen v poznání, že Boží odpuštění v každém případě, i v tom nejzoufalejším, se děje na spravedlivém základě. Není to Boží slitování vůči schýlenému, z poblouzení se vracejícímu dítěti, když je ujišťuje, že je to Jeho věrnost a spravedlnost, které jsou příčinou, aby odpustil? Jak veliký je náš Bůh!

Nedávno byl ve schránce daňového úřadu v Chicagu nalezen tlustý dopis. Když ho úředník otevřel, s údivem zjistil, že je v něm 22 stodolarových a 36 padesátidolarových bankovek. V obálce bylo dále krátké sdělení: „Tento obnos je určen k vyrovnání částek, které jsem v minulých letech odňal státní pokladně.“ Jenže nikde nebylo možné nalézt nějaký podpis nebo adresu odesílatele. Svědomí toho muže, který poslal onen dopis, se asi trochu ulehčilo, ale celá ta věc vyřízena nebyla – odesílatel nebyl čist. K tomu je totiž třeba něčeho více.

Především měl své hříchy vyznat nejen lidem, ale také Bohu. A za druhé, Bůh nemůže přijmout žádné anonymní vyznání. Co Bůh na nás žádá (a rád by to také viděl u tebe) je, abychom Mu své hříchy vyznali bez jakéhokoli zastírání, abychom doznali, že jsme hříšníci – a abychom pak pod to připojili „své jméno a svou adresu“. Potom On je připraven odpustit nám na základě krve Ježíše Krista. Proto v Božím slově čteme: „*Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se jemu šťastně; ale kdo je vyznává a opouští, milosrdenství dojde.*“ (Přísl. 28,13) Jeden hříšník, mluvě o sobě, vyznává: „*Hřích svůj oznámil jsem tobě, a nepravosti své jsem neukryl. Řekl jsem: Vyznám na sebe Hospodinu přestoupení svá; a ty jsi odpustil nepravost hříchu mého.*“ (Ž. 32,5) A na jiném místě dokládá: „*Tobě, tobě samému zhřešil jsem, a zlého se před očima tvýma dopustil...*“ (Ž. 51,6)

17. listopad

A nezarmucujte Ducha Svatého Božího, kterýmž znamenáni (= zapečetění) jste ke dni vykopení,... ale naplnění buďte Duchem. *Efezským 4,30; 5,18*

I

V každé kapitole Ep. Efezským je řeč o Duchu Svatém. Vybrali jsme dva výroky ze dvou za sebou následujících kapitol, které obsahují důležitá naučení. Všichni, kteří živou vírou přijali evangelium spasení, byli „*znamenáni* (= zapečetění) *zaslíbeným Duchem Svatým*“ (Ef. 1,13). On v nás přebývá a „*svědčí spolu s naším duchem, že jsme dítky Boží*“ (Řím. 8,16+). Nuže skrze Něho nás Bůh chce jako Svě milované děti řídit a vést v tom, co děláme, co myslíme, v našich cílech a proměňovat nás stále více v obraz Ježíše. Jestliže však nedbáme hlasu Ducha Svatého a příkladu našeho Pána, zarmucujeme Ho.

Ačkoli Duch Svatý přebývá v každém věřícím, ne každé Boží dítě je Duchem Svatým naplněno. K stavu naplnění dochází jen tehdy, jestliže se Mu v nás nestaví do cesty nějaká překážka a jestliže Ho nezarmucujeme nevěrností. Posloucháme-li Ho a následujeme, naplní naše srdce pokojem a radostí.

Potom můžeme Bohu, našemu Otci, ve jménu našeho Pána Ježíše za všechno děkovat a můžeme být poddáni jedni druhým v bázni Krista. Jak požehnaný je to stav a jak blahý podíl, je-li tomu tak s námi! Chodíme tedy v bázni Pána a dbejme hlasu Ducha Svatého! Jak smutné ale, jestliže působení Ducha Svatého v nás omezujeme na to, aby „žádal proti tělu“, protože ono v nás působí. Tím je Duch Svatý zarmucován a nemůže nás uvádět do požehnání, která máme v Kristu.

Měl snad někdo z nás už úmysl zarmoutit Ducha Svatého? A přesto se v našem životě stává, že Ho zarmucujeme, a to častěji, než si myslíme. A víme proč? Písmo svaté nám to objasňuje nadepsaným veršem. Spojka „A“ naznačuje, že s veršem souvisí něco, co předchází, a tam je vrženo mnoho světla na naše chování. Je tam řeč o mrzké, ošklivé řeči (v kral. překl.: „*mrzutá*“), která je pro věřícího naprosto nemístná, protože u posluchačů působí jenom škodu a rozklad. Je to sice běžné v řeči a v psaném slovu ve světě kolem nás – a svět má na nás velký vliv – ale my musíme bdít nad tím, co každého dne říkáme! Bezmyšlenkovité výroky bývají výsledkem působení naší zkažené přirozenosti, těla, které se často projevuje neslušně nebo dokonce vyvolává rozpor a hádku.

Takové řeči zcela jistě zarmucují Ducha Svatého, který je nám zde představen v celé Svě autoritě, svým plným titulem. Že hořkost, rozzlobení se a hněv (31. verš) působí totéž, je nám jistě jasné. Avšak upustit od toho nedokážeme vlastní silou. Přesto bychom se nad těmi věcmi měli důkladně zamyslet. Nezapomínejme, že hořkost a špatné řeči se mohou vyskytnout u každého z nás, i když je to už dávno, co jsme byli Duchem Božím „*zapečetění*“.

Všichni skuteční křesťané jsou Božím osobním vlastnictvím a jako tací mají před sebou úžasnou věc, na kterou mají čekat: úplné vykopení svého těla.

18. listopad

A nezarmucujte Ducha Svatého Božího, kterýmž znamenáni (= zapečetění) jste ke dni vykopení,... ale naplnění buďte Duchem. *Efezským 4,30; 5,18*

II

Duch Svatý zaujal příbytek ve všech věřících, v celé Církvi. Ale bydlí i v každém jednotlivém Božím dítěti, takže naše tělo je chrámem Ducha Svatého. Jsme-li nevěrní, On tento příbytek neopouští, avšak protože to je Osoba, je zarmoucen a nemůže nás vést po naší cestě nevěrnosti, nýbrž svědčí proti nám. Jak vážná je tato skutečnost! Zda bychom si vždy neměli být vědomi, že Duch Svatý v nás přebývá, a dokazovat, že si tohoto vznešeného hosta vážíme? Lhostejnost věřícího v tomto směru je dobrou půdou pro nepřitele, aby zaséval všelijaký plevel. „*Kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží.*“ (Řím. 8,14)

Zarmoutit někoho je už i mezi lidmi něco, co by se nemělo vyskytovat. Co to musí být pro Ducha Svatého, jestliže Ho svým chováním zarmucujeme! Zda nemáme všechnu příčinu žít k radosti Boha, Pána Ježíše i Ducha Svatého? Jakých poct se v lidské společnosti dostává nějakému velice vznešenému hostu! A my máme v našem smrtelném těle jako hosta z nebe seslaného Ducha Svatého! Předáme-li Mu ve svém životě vedení, budeme činit úžasné zkušenosti. Nikdy pak nesejdeme z úzké cesty víry a pravdy, ale naopak budeme světlem a svědectvím. Potom také budeme moci být uváděni do celé pravdy a osoba Pána Ježíše bude našim srdcím veliká a drahá. Zvláštním úkolem Ducha Svatého je představovat nám Krista v celé Jeho slávě. Nezarmucujme Ho tedy, abychom se o toto bohatství nepřipravovali.

Je to skutečnost nesmírného dosahu, že v každém pravém věřícím přebývá Duch Svatý. Byl vylit na věřící v den letnic a od té doby jako božská Osoba zaujímá příbytek v každém, kdo uvěřil. Písmo svaté jasně dokládá, že toto přebývání ve věřícím, stejně jako znovuzrození, je něco, co se stalo jednou provždy, takže myšlenka na nějaké opakování tu vůbec nepřichází v úvahu. Je-li tomu tak, mnohý možná položí otázku, proč jsme tedy jako věřící vybízeni: „Naplnění buďte Duchem?“ Nuže představme si nějaký veliký, nádherný dům s mnoha okny, vhodný, aby svému urozenému majiteli připravil radost a čest. Půjdeme jednou večer kolem a uvidíme, že všechna okna jsou ve tmě až na jedno, jehož slabé osvětlení jen stěží dává rozeznat, že tam je přítomen, kdo tam bydlí. Po druhé uvidíme všechna okna plně ozářená a uslyšíme slavnostní hudbu; pán toho domu prochází místnostmi, zdraví se se svými hosty a lze ho všude zastihnout. Je to stále tentýž obyvatel, avšak tentokrát „naplňuje“ ten dům.

Dávejme Duchu Svatému, který v nás přebývá, všechno místo, tím že se nedáme zahalovat škodlivými vlivy světa, ale ve všem, co budeme konat a myslet, se necháme střízlivě posuzovat Božím slovem (Žid. 4,12). Potom celá naše bytost bude zrcadlit působení a projevy Ducha Svatého. Náš život nabude charakteru jakési „slavnosti“ pro Boha a bude působit osvěžujícím vlivem na celé naše okolí.

19. listopad

Blahoslavení chudí duchem (= v duchu), neboť jejich jest království nebes!

Matouš 5,3+

Tento výrok o „chudých v duchu“ bývá někdy zneužíván, tím že se ho používá o lidech se sníženou schopností odpovědnosti, protože např. nemají úplné duševní schopnosti. Takové politováníhodné osoby bývají ovšem zvláště přístupné pro Boží lásku a milost a mohou tedy spíše než jiní lidé přijmout spasení, které Bůh nabízí v Pánu Ježíši všem lidem. Ale Boží slovo se tu v první řadě obrací na normálně myslící lidi, schopné poznat svou odpovědnost před Bohem. A to jsou dnes například všichni, kteří se nazývají křesťané.

Tato slova rozhodně také nejsou nějakým heslem pro lidi, kteří v tomto světě mají jen málo majetku. Ponecháme stranou, že „královstvím nebes“ vůbec není míněno nebe. Půjde nám jen o „blahoslavené“. Josef z Arimatie, který pohřbil tělo Pána Ježíše ve své nové hrobce, byl bohatý muž, a přesto patřil k blahoslaveným. Stejně tak jeden z obou zločinců, kterému Pán řekl: „*Dnes budeš se mnou v ráji!*“ (Luk. 23,43) Zato onen druhý, který byl právě tak chudý a bezmocný, nebyl vůbec blahoslavený, nýbrž v pravém smyslu slova bez blaha, nešťastný.

Blahoslavenými jsou nazváni ti, kteří stojí před svatým a spravedlivým Bohem s prázdnými rukama jako potřební, kteří vědí, že tak, jak jsou, se svými hříchy, nemohou před Bohem obstát, a také to uznávají. Přicházejí k Bohu jako onen celník (publikán) v Luk. 18,13: „*Bože, buď milostiv mně, hříšnému.*“ Stát před Ním jako prosící, nevypočítávat před Ním nic, co by ho zavazovalo k nějaké oplátce – to má být, čím se vyznačují blahoslavení, a oni obdrží, po čem touží.

Bez opravdové chudoby duchem (= v duchu) nelze být bohatým v Ježíši. Pravý Ježíšův učedník by měl zůstat i po obrácení chudým v duchu, jinak nemůže být účasten blahoslavenství, které je k tomu připojeno. A nemůže být tato chudoba opět ztracena? Pohled do zkušeností to potvrzuje. Poznávání Ježíše je opravdu výbornější než všechna jiná vědění. Avšak poznávání, které zůstává jenom věděním a není součástí života, není tím pravým bohatstvím. Takový se stává bohatým a nikoho nepotřebuje – a neví, že je slepý a nahý. Proto by nás každé slovo pravdy mělo vést k pokoře.

Samotná známost nadýmá, stáváme se jí sami u sebe velikými, snadno se vypínajícími a tím i neschopnými sloužit bližním podle Kristovy myslí. V tom případě pochlebujeme sám sobě, svým schopnostem, okolí tebe i tvé činy obdivuje – a velice blízko bývá pád! Cožpak máme něco, co bychom napřed neobdrželi jako dar? (1. Kor. 4,7) Zdali vše není pouhá milost? Stane se třeba, že k nám přijde někdo, aby nám sloužil. Možná že to je nástroj s chybami a slabostmi. Poslala ho láska Pána Ježíše. My ho však nepřijmeme. Pán očekává upřímnost. Ale samospravedlnost, moudrost u sebe a vědění zavírají naše srdce. Jde o naši čest. Nejsme schopni se sehnout a povědět: „Chybil jsem.“ Pán Ježíš je tím však velice zarmucován.

20. listopad

Na to tedy samo všechnu snažnost vynaložíte, přičinějte (nebo: připojujte)... **k zbožnosti lásku bratrskou, a k lásce bratrské lásku.**
2. Petra 1,5.7+

Pán Ježíš řekl Svým učedníkům krátce před Svým utrpením a Svou smrtí: „*Příkázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek, jakož já miloval jsem vás, abyste i vy milovali jeden druhého.*“ (Jan 13,34) A v 1. Ep. Jana 4,11 je Boží láska k nám uvedena jako pohnutka k bratrské lásce: „*Nejmilejší (= milovaní), poněvadž tak miloval nás Bůh, i my máme jedni druhé milovati.*“ Měřítkem pro naši lásku je tedy Boží láska a Kristova láska: „*Po tomto jsme poznali lásku, že on duši svou za nás položil; i my tedy máme za bratry duše klásti.*“ (1. Jan. 3,16) Čím více naše srdce rozumějí této lásce a okoušejí ji, tím více se bude rozvíjet naše láska k našim bratrům a bude prakticky činná ve všem dobrém. Je to zároveň cesta k našemu vlastnímu požehnání a k jistotě našich srdcí před Bohem, jak to čteme v 1. Jan. 3,19: „*A potom (totiž když skutečně a opravdu milujeme bratry) poznáváme, že z pravdy jsme, a před obličejem jeho spokojíme* (nebo: ujistíme, přesvědčíme) *srdce svá.*“

Lehko se může stát, že bratrská láska je ovlivněna osobními sklony, milými vlastnostmi některého bratra či sestry. Bůh nás miloval, když na nás ještě nebylo vidět ani možné nalézt něco milého nebo přitažlivého. Proto i my jsme vybízeni, abychom k bratrské lásce připojovali lásku, Boží lásku, která je nám vlita do srdce a není ovlivněna sympatií, ani nepožaduje opětovanou lásku. Tuto lásku máme přičinit. To je možné jen tehdy, jestliže se mnoho zdržujeme v přítomnosti Boha lásky. Pak jí budeme naplnění a budeme ji moci nechat působit v skutku a v pravdě.

Všichni víceméně toužíme po lásce, ať vědomě či nevědomě. Ona je něčím podobným jako olej v soukolí stroje. Maličká kapka oleje použitá na správném místě způsobí skutečný div. Zabrání škodě, ušetří nervy a vše bude běžet doslova bez třenic, hladce.

Bůh nás ve Svém svatém slově často vybízí k prokazování lásky. Ale musíme se v tom také cvičit. Není vlastností naší přirozenosti chovat se vždy přívětivě a laskavě. Spíše se rychle cítíme uraženi, kvapně míváme v ústech nějaké tvrdé slovo – než abychom vyzářovali lásku, a z té lásky, která nás milovala, předávali něco dále. A přesto bratrská láska je jedním znakem života z Boha. Pán Ježíš přítom od nás nečeká nějaké nezbytně veliké činy lásky. Avšak každého dne nám dává nejprve v nejmenším, nejužším kruhu, v naší rodině, příležitosti uplatňovat lásku. Jestliže jsme v tom byli věrní, budeme pak moci i v širším okruhu, mimo své čtyři stěny, být svědectvím o Jeho lásce.

Jsmo si vědomi, že dříve, než můžeme očekávat lásku, musíme ji prokazovat, dávat? Neměli bychom se domnívat, že od spoluvěřících obdržíme něco, co sami nejsme ochotni dávat. Láska není sobecká, jinak by to nebyla láska.

Cvičme se v tom a nepřehlédněme každodenní příležitosti, a pak s Páně pomocí, v Jeho síle, vycházejme vstříc s láskou svým příbuzným, sousedům, bratrům a sestrám, slovem: všem, s nimiž jsme ve styku.

21. listopad

Kteroužto uzřev Pán, milosrdenstvím hnut jest k ní, a řekl jí: Neplač!

Lukáš 7,13

Tato slova řekl Pán jedné vdově v Naim. Její jediný syn zemřel a veliký zástup lidí šel za truchlící matkou v pohřebním průvodu. Nikdo nemohl osušit slzy té vdovy. Nikdo také neměl právo říci jí: „Neplač!“ Jedině Pán Ježíš, který přišel z nebe do tohoto údolí slz, aby za nás zemřel, který s námi cítí v našem utrpení hlouběji než všichni jiní, který byl „*milosrdenstvím* (anebo: „*ve svém nitru*“) *pohnut*“ jako nikdo jiný, když se octneme v nějakém zármutku, se může otázat: „*Ženo, co pláčeš?*“ (Jan 20,13) Ale On také každému truchlícímu říká: „*Neplač!*“

Milý čtenáři, možná že i ty jsi zarmoucen pro nějakou velikou ztrátu, která tě postihla. Jenom On, jenž dopustil rány, má moc zahojit je. Ty se možná pln bolesti tážeš, proč to muselo být a proč to postihlo právě tebe. Zamysli se nad tím, že Pán Ježíš musel říci Svému učedníku Petrovi: „*Co já činím, ty nevíš nyní, ale potom zviš.*“ (Jan 13,7) V našem životě je toho mnoho, co zatím nemůžeme pochopit. Ale Boží děti mohou pevně věřit tomu, že Pán nedělá žádné chyby. Vždyť přece konečně všechno jsou cesty Jeho božské lásky. To dává potěšení a sílu k vytrvání v každé zkoušce.

Boží Syn ještě dříve, než se přiblížil k onomu městu, věděl o potřebách té matky, která oplakávala jediného syna a navíc byla vdova. Nikdo jí v její veliké zkoušce nemohl pomoci, nikdo ji nemohl potěšit; to může jen Ten, jenž je Pánem nad životem i smrtí! Pán Ježíš, jenž vidí slzy lidí (srov. Iz. 38,5) a sám kdysi plakal nad Jeruzalémem, městem toho velikého krále, a jenž plakal u hrobu Svého přítele Lazara, byl v nitru hluboce pohnut nad touto ustaranou duší.

Takovou účast pozorujeme u Pána také, když viděl unavené zástupy a ony dva slepce u cesty z Jericha a rovněž onoho malomocného v 1. kap. Ev. Marka. – Lásky a dobroti-vost plynou ze srdce Spasitele, který je plný vřelého soucitu a milosrdenství. S plným vědomím toho, co chce učinit, říká té vdově: „*Neplač!*“ Tato slova z úst Toho, který jednou setře všelikou slzu s našich očí, mohou posilnit v těžkých situacích i nás. Odhalují nám něco z Jeho moci a slávy jako Božího Syna. Jak slavný je ve Své osobě!

Jakou útěchou je, že i vdovy jsou předmětem Jeho lásky! Jim jsou v Božím slově k jejich potěšení dána zaslíbení o jejich ostříhání, ochraně a zabezpečení, takže mohou vírou důvěřovat Pánu (Ž. 146,9; Jer. 49,11). Ale tato láskyplná péče našeho Pána nás na druhé straně nezprošťuje onoho „*náboženství* (nebo: bohoslužby) *čistého a neposkvř-něného před Bohem a Otcem: navštěvovati sirotky a vdovy v jejich soužení*“ (Jak. 1,27).

22. listopad

Není zajisté rozdílu mezi Židem a Řekem; neboť tentýž Pán všech, bohatý jest ke všechněm vzývajícím jej. Každý zajisté, kdokoli vzýval by jméno Páně, spasen bude.

Římanům 10,12.13

Jaké je to úžasné slovo v Knize našeho Boha. Jestliže některý člověk chce být spasen, nehraje přitom vůbec žádnou roli ani jeho původ, ani stav, ani velikost jeho viny. Milost Pána je tak veliká, že zahrnuje každého, kdo upřímně vzývá Jeho jméno. Pán Ježíš ze Své spásitelské lásky nevylučuje nikoho, kdo by chtěl být spasen.

V těžé kapitole jsou použity ještě dva další výrazy, úzce spojené s tím slůvkem „vzývat“: věřit a vyznat. „*Srdcem se zajisté věří ke spravedlnosti, a ústy vyznání se děje (= se vyznává) ke spasení.*“ (10. verš)

Tu by však někdo mohl říci: „Já ve svém srdci věřím, ale nejsem pro to, vyznávat a mít stále v ústech své náboženské přesvědčení. Náboženství je věc mezi mnou a Bohem, a já si to nechávám pro sebe. Nepovažuji za správné vnucovat to druhým lidem.“

Taková řeč je veskrze špatná. Vyznání ústy je nevyhnutelně nutné. Mnozí by rádi chtěli být Kristem spasení, ale lekají se pohanění, které je spojené s vyznáním Jeho jména. Rádi by, až zemřou, šli do nebe, ale nechtějí se učinit zajedno se zavřeným Kristem. Bůh takové neuznává. Od těch, kteří uvěřili, očekává jasné vyznání a přiznání se k Pánu Ježíši před světem, který k Němu stojí nepřátelsky.

Anglický spisovatel Henry Drummond (1851-1897) jel kdysi po venkově s kočím, který byl notorický opilec. Seděl vedle něho na kozlíku a snažil se otevřít mu oči nad jeho neřestí. Ale kočí odpověděl: „Ach, pane profesore, z toho nic nebude; zvyk a pokušení jsou příliš veliké!“

O chvíli později se koně něčeho ulekli a kočí je mohl jen s největší námahou udržet na uzdě. Když se zase uklidnili, řekl profesor: „Kdybyste ty koně na uzdě neudržel, ale věděl byste, že já to dokážu, co byste udělal?“ „Předal bych vám otěže, pane profesore,“ odpověděl čestně ten muž. „Nuže,“ řekl tento vážně, „jestliže nemůžete být pánem nad pokušením k pití, proč nepředáte otěže Pánu Ježíši Kristu? On to dokáže!“

Tato slova hluboce zapůsobila na onoho vozku. Přemýšlel o nich, a pak to udělal tak, jak mu to Drummond poradil: Vložil otěže svého života do rukou Pána Ježíše, který ho od opilství vysvobodil, a učinil z něho nového člověka.

Tomu kočímu bylo možné pomoci. Věděl něco, co mnoho lidí neví, totiž že je naprosto bezmocný. Proto mu také mohlo být pomoženo. Avšak většina lidí si myslí pravý opak. Sami se vůbec neznají, a přesto je to sebepoznání, které zruší sebedůvěru a způsobí, že takový člověk začne vyhlížet po pomoci odjinud. Jenom ten, kdo uzná, že je spoután, může být osvobozen, a je jenom Jeden, který skutečně může vysvobodit, a to je Pán Ježíš. Obrát se k Němu!

23. listopad

Když jsou bořeny základy, co (potom) učiní spravedlivý? Hospodin jest ve svém svatém paláci (nebo: chrámě). Hospodin má svůj trůn v nebi.

Žalm 11,3.4+

I

Dům Boží, Církev Boha živého, je „*sloup a utvrzení pravdy.*“ (1. Tim. 3,15) Základem té stavby je Petrovo vyznání: „*Ty jsi Kristus, ten Syn Boha živého.*“ (Mat. 16,16) Pán Ježíš byl „*prokázán Synem Božím v moci podle Ducha svatosti skrze zmrtvýchvstání*“ (Řím. 1,4+).

Satan, Boží odpůrce, se vždy snažil mařit Boží dílo. V dobách pronásledování otevíral do široka brány podsvětí (hades), aby pohltily věřící. Ale Církev nepřemohl. Naše dny připadly do doby úpadku. Dnes se otevřeně popírá, že Ježíš je Boží Syn. Kdyby Pán Ježíš byl jenom člověk a nikoli také „*Bůh zjevený v těle*“, celá stavba Božího domu by se zhroutila. – Nevěří se ve vzkříšení z mrtvých. Kdyby toho nebylo, vyvozuje Pavel v 1. Kor. 15,13, nebyl vzkříšen ani Kristus.

Není to hrozné, že bídní lidé se opovažují sahat na tyto Boží pilíře? Jsou-li ovšem tyto zbořeny, tělesné, hříšné žádosti člověka pak mají volnou cestu, a potom by platilo: „*Jezme a pijme, neboť zítra zemřeme.*“ (1. Kor. 15,32) A skutečně vidíme dnes lidi, kteří bezmyšlenkovitě vstupují do nečistých věcí. Co však dělá spravedlivý? Má pevné ujištění ve vědomí, že trůn jeho Boha a Otce je v nebesích. Bůh řekl mému Pánu, když tento se k Němu navrátil po dokonaném díle: „*Sed' po pravici mé, dokud nepoložím nepřátele tvých za podnož noh tvých.*“ (Žid. 1,13) Podílem spravedlivého je věčná sláva.

Jestliže na této zemi je všechno převráceno a v neklidu, Bůh tím není nijak dotčen, neboť je ve Svém paláci v nebesích, kam nic z pozemských katastrof nemůže proniknout. On, Všemohoucí, nemůže být znepokojen ani překvapen věcmi na této zemi, protože se nedějí bez Jeho vědomí. Sedí na Svém trůně. Jenom ten, kdo vládne, sedí na trůně, a Bůh vládne. Satan je sice kníže tohoto světa, avšak může něco dělat, jen pokud to Bůh dovolí, a i jeho zlé působení musí nakonec přispět k naplnění Božích uložení a rad. Násilí a pustošení už nikdy nebudou moci být, až Pán Ježíš zřídí Své království pokoje – to bude ve všem odpovídat Jeho charakteru.

V nebi se tedy vládne. Tam je Boží stavědlo; ale výhybky, které jsou odtud ovládnuty, jsou na této zemi. Milý spolupoutníče, možná že jsi právě ve zkouškách. Rozvaž, že všechno přichází shůry, od Otce světla, od našeho Pána, který miluje i tebe! Nesmíš vidět příčinu svých těžkostí v nepříznivých situacích nebo v chybování lidí, protože v tom případě by ses díval křivě – je to milující Otec, který ti je ve Své moudrosti sesílá. Jak utěšující je to pomýšlení. Nemůže se ti stát nic, co On předem nevyhlédl. „*Neboť velmi jest milosrdný Pán a lítostivý*“ a chce ti dát tou zkouškou požehnání.

24. listopad

Když jsou bořeny základy, co (potom) učiní spravedlivý? Hospodin jest ve svém svatém paláci (nebo: chrámě). Hospodin má svůj trůn v nebi. *Žalm 11,3.4+*

II

Na výše uvedenou otázku, která zpytuje srdce i svědomí, dává žalmista uklidňující a potěšující odpověď. Ano, Hospodin, tj. Věčný, Neměnicí se, zůstává. Trůn ve Svém svatém paláci a Jeho trůn ve věčném chrámě v nebesích je neochvějný. Nikdy nezakolísá, ani kdyby se hory pohybovaly a pahrbky ustupovaly. V tomto neochvějném trůně je během plavby po rozbouřeném moři světa upevněna kotva loďky, v níž se spravedlivý, každý opravdový věřící, plaví k přístavu. Ano, on sám spočívá na srdci Toho, který sedí na trůně. Je to otcovské Boží srdce:

„Tam smíme mít mír, sladký klid, kde vše je jasno, jisto, kde starost nemá místo“ – zpíváme. A tak zatímco zatrplost, pokud ne dokonce zoufalství naplňuje srdce těch, kteří neznají Boží otcovské srdce, natož aby tam odpočívali, spravedlivý smí okoušet vzácný Boží pokoj. I když jsou časné bídy a těžkosti jakkoli veliké, věřící přesto může být dobré mysli, potěšen a klidný. Ví, že „všechny jeho vlasy na hlavě jsou sečteny“ (Mat. 10,30), a že mu „všechny věci napomáhají (= spolupůsobí) k dobrému“ (Řím. 8,28)! Ale spravedlivý má potěšení nejen pokud jde o těžkosti na cestě v tomto časném životě. Chlubí se také, pokud jde o věčnost, Boží slávou, s níž současná utrpení nejsou hodná srovnání (Řím. 5,2; 8,18). Milý spolupoutníče, stojíme na přepevném základě, na skále věčností, která nekolísá ani se nepohybuje, která je věčně táž – je to:

JEŽÍŠ KRISTUS!

Během dlouhých dějin lidstva byly častokrát činěny náporů na základní pilíře. Vedla k tomu vždy pýcha člověka a jeho vzpoura proti Bohu. Současné dny se však vyznačují tím, že lidstvo opouští všechna Boží měřítká hodnocení. Základní principy, které dosud byly oporou našeho společenského pořádku a našeho osobního života, jsou podkopávány a úmyslně měněny. Respekt před autoritami, snažení o pilnost, čestnost a spolehlivost, stud a pořádek, jak si ho přeje Bůh, pokud jde o manželství a rodinu – byly považovány za pevný základ soužití v tomto světě. Tyto pojmy jsou dnes mnohými lidmi uváděny do pochybností a odmítány. Jsou vyvíjeny snahy o „novou“ společnost, která by spočívala na jiných principech. Také zákonodárství vychází stále více vstřícně těmto snahám a tím vytváří základ pro širší a hlubší rozmach těchto protikřesťanských zásad.

Co v takovém případě dělá spravedlivý? Musí bezmocně a bez jakékoli pomoci přihlížet k takovému vývoji věcí? Bohu díky, nikoli! Trůn našeho Boha stojí pevně dál a Jeho svaté Slovo potrvá navěky. Nikoli ve vědeckých a filozofických dílech tohoto světa, nýbrž v Slovu pravdy nalézá křesťan neochvějný základ pro svou víru. I když tu stojí podle všeobecného mínění osamocen, může se s plnou důvěrou opírat o neklamné Slovo, které je i v mravním směru podnes stejně aktuální, jako v době, kdy bylo napsáno.

25. listopad

Mocen jest pak Bůh všelikou milost rozhojnití ve vás, abyste ve všem všudy všeliký dostatek majíce, hojní byli ke všelikému skutku dobrému.

2. Korintským 9,8

V tomto světě lze sotva dostat něco bez zaplacení. Bývá-li něco dáváno zdarma, je to většinou bezcenné. U našeho Boha je tomu však naprosto jinak. Je veliký Dárce. Nic neprodává; všechno jen dává.

Největším ze všech darů, který nám dal, je Jeho milovaný Syn. Vydal Ho na kříž, aby se stal obětí za hřích pro každého, kdo měl v Něho uvěřit. Bůh nám takto nabízí věčný život, aniž za to od nás žádá nějaké zaplacení. Po celou věčnost Mu budeme my, spasení, za to děkovat.

Ale Bůh je také největší Dárce tomuto stvoření. Čteme o živém Bohu, „*kterýž učinil nebe i zemi, i moře, i všechno, což v nich jest*“, že „*dobře činí, dáváje... déšť z nebe a časy úrodné, naplňuje pokrmem a potěšením srdce (lidí)*“ (Skut. 14,15.17).

Ale On nevidí lidi jen všeobecně jako celek, o který se ve Svě pění stará, nýbrž je zvláštním Dárce Svým dětem. On, „*který vlastního Syna svého neušetřil, ale za nás za všechny vydal jej, kterak by tedy nám s ním všech věcí nedaroval?*“ (Řím. 8,32+)

Naše naděje se opírá o živého Boha, „*který je spasitel (= zachovatel) všech lidí, a zvláště věřících.*“ (1. Tim. 4,10) Chybí ti něco? Obrát se v té věci s dětskou důvěrou na Boha, svého Otce. Rád ti dá, co potřebuješ. A jestliže nám nedá právě to, zač jsme Ho prosili, má pro nás připraveno něco lepšího.

Když apoštol Pavel psal výše uvedená slova věřícím v Korintu, mělo mezi nimi dojít ke sbírce na strádající chudé svaté v Judsku. Proto je povzbuzuje, aby při té sbírce byli štedří a měli otevřené ruce. Mluví k nim, avšak nikoli aby vzbudil lidský soucit k trpícím – toto nemělo být jedinou pohnutkou – nýbrž nejprve zaměřuje jejich srdce na Boha. Měli se v této věci rozpomenout na to, že Bůh miluje ochotného (radostného) dárce.

To však nestačilo. Měli si ještě více být vědomi, že Bůh je mocen každý dar nebo dobrodiní bohatě odplatit. Bůh nikdy nebude naším dlužníkem, neboť děláme-li něco se zřetelem k Němu, dáme-li Mu něco, dá nám to opět s velikým požehnáním. Jestliže štědře rozséváme, budeme též štědře sklízet, neboť tak to máme přislíbeno, takže pak budeme mít nejen ve všem plný dostatek, nýbrž budeme navíc schopni konat další dobré skutky. Jak povzbuzující jsou jistě ona tolik obsažná slova: „*Mocen jest pak Bůh*“, nejen vzhledem k dobročinnosti a udílení, nýbrž ve všech věcech našeho křesťanského života!

Kéž bychom si to hluboce vštíplili do svých srdcí a myslí: „*Mocen jest pak Bůh.*“ Má moc učinit všechno, co se Mu líbí, a nikdo Mu v tom nezabrání.

26. listopad

Ale já pravím vám: Milujte nepřátele své, dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, dobře činite nenávidícím vás, a modlete se za ty, kteříž vás utiskují a vám se protiví (= vás pronásledují).
Matouš 5,44+

Milovat nepřátele (1)

Prosit za své nepřátele neznamená říkat: „Pane, ukaž mu, prosím Tě, že mi ukřivdil. Dej, aby poznal mou nevinu a měl mě zase rád!“ Modlit se za nepřítel, znamená prosit Boha o to, co je pro dotyčného dobré a prospěšné. Nebývá to vždy lehké dělat to s opravdovým srdcem. Avšak musí se to stát, a proto to také je možné. Prosme tedy skutečně za toho, kdo nás třeba urazil, aby mu Bůh udělil Svou milost a požehnal mu! A nedbejme na projevy našeho těla, které se tomu chce vzpírat! Přesvědčíme se pak, že když jsme se takto pomodlili, onen nepřítel nebude už nadále nepřitelem. „Je velikou věcí odpustit nepříteli, ale ještě větší věcí je nechat si jím odpustit“ – řekl jeden z velikánů tohoto světa a jeho výrok obsahuje jednu velikou pravdu. Připomíná nám výrok Pána z výše uvedené kapitoly: „*Protož obětoval-li bys dar svůj na oltář, a tu by ses rozpomenu, že bratr tvůj má něco proti tobě: Nechej tu daru svého před oltářem, a odejdi; nejprve smiř se s bratrem svým, a potom přijď, obětuj dar svůj.*“ (23.-24. v.) Často slyšíme stesk: „Já proti tomu bratrovi nic nemám, ale on má něco proti mně.“ V takovém případě nemůžeme udělat nic jiného, než uposlechnout rady Písma. Jestliže nám přesto onen bratr nebude chtít odpustit a upustit od své zášti, nezbude nám, než předat tu věc Pánu a přesto toho bratra milovat. K tomu ovšem potřebujeme smýšlení Pána Ježíše, které si od Něho musíme vyprosit.

Jak těžké bývá uskutečnění výroku Pána Ježíše, ukazuje následující příběh.

Lékařka J. Ilanová prožila vpád Japonců na ostrovy Filipíny. Od té doby znala z vlastní zkušenosti, co je to „pochod smrti“, věděla, co znamená ztratit své příbuzné pod útokem bodáků a letadel. Byla to věřící křesťanka a těmi hroznými událostmi byla přivedena k tomu, že ještě více přilnula k Pánu Ježíši, svému Spasiteli.

Roku 1946 cestovala ještě s dvěma jinými věřícími křesťankami do Ameriky. Jedna byla Čínanka a druhá Japonka. Lékařce Ilanové bylo zvlášť těžké hovořit a stýkat se s onou japonskou křesťankou. Vždy znovu jí přicházelo na mysl, co páchali japonští vojáci na jejich příbuzných i na ní samé. Jednoho dne ji však na palubě lodi její japonská přítelkyně oslovila: „Doktorko Ilanová, chtěla byste mně i mému národu odpustit, že jsme na Filipínách způsobili tolik hrozných věcí?“ Ihned – vypráví ona lékařka – jsme obě poklekly a společně jsme prosily, jak jen Boží děti mohou prosit skrze lásku Krista. Od té chvíle jsme se spřátelily. Jejím prostřednictvím jsem se naučila odpouštět a – milovat.

Jak těžké nám bývá odpustit! A ještě těžší milovat ty, kdo nám způsobili nějaké zlo. Pán Ježíš prosil ještě na kříži za Své nepřátele. Vydal se za nás. Cožpak jsme nebyli Jeho nepřáteli?

27. listopad

Ale já pravím vám: Milujte nepřátele své, dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, dobře číňte nenávidícím vás, a modlete se za ty, kteříž vás utiskují a vám se protiví (= vás pronásledují).

Matouš 5,44 +

Milovat nepřátele (2)

Většinou se ke svým spoluobčanům chováme tak, jak oni se chovají k nám: k přivítavým stejně laskavě, ale tomu, kdo s námi jedná nespravedlivě, to dáme pocítit. Jenže Bůh boří takovou logiku a jedná naprosto jinak. A my křesťané bychom se měli řídit křesťanskými zásadami.

Jak vděční můžeme být, že Bůh s námi nejedná tak, jak my jsme se k Němu chovali. S jakým odporováním, vzpurností a hněvivostí jsme se proti Němu stavěli ve své nevěře! A On nás přesto miloval a hledal nás. Ano a dělá to podnes se všemi, kteří s Ním dosud nejsou smířeni. A jak je tomu s námi po našem obrácení? Prokazuje nám Svou péči, milosrdenství a milost, nejen jsou-li naše city vůči Němu vřelé. Neodtahuje od nás Svou dobrotivou ruku ani tehdy, když Ho zarmocujeme nevěrností.

V jedné staré knize jsem četl pozoruhodný příběh, který bych vám tu chtěl vyprávět:

V jednom holandském městě vypuklo povstání. Starosta musel z města uprchnout a zaklepal na dveře jedné chudé vdovy. Otevřela mu a on ji úpěnlivě prosil, aby ho někde v domě ukryla před pronásledovateli. Žena ho uvedla do skrytého zákoutí domu – komory na odkládání nepotřebných věcí. „Ale budu zde opravdu v bezpečí?“ otázal se úzkostlivě uprchlík. „Zcela jistě,“ odpověděla vdova. „Budete tu v naprostém bezpečí. Právě v této komoře se ukrýval můj muž, když jste, pane starosto, po něm pátral a chtěl jste ho pro jeho křesťanskou víru dostat na šibenici. Vy jste ho tenkrát nenašel, ani vaši pochopové. Klidně si lehněte tamhle za ten sud. Zakryji vás a půjdu se za vás modlit!“ S tím odešla a dala Bohu příležitost, aby v hodinách úzkosti mluvil k srdci toho muže.

Žádné náboženství světa nepožaduje na svých stoupencích, aby se modlili za své nepřátele. Kristus může od Svých učedníků očekávat zdánlivě nemožné, neboť sám přišel, aby na kříži obětoval Svůj život za ztracené hříšníky a Boží nepřátele. Kdo před Bohem činil pokání ze svých hříchů a vírou v Spasitele obdržel odpuštění hříchů, tomu není těžké milovat i ty, kteří ho urážejí a pronásledují. Obrát se též k Spasiteli, dříve než přijde den Boží pomsty!

28. listopad

Bůh není (Bůh) mrtvých, ale živých, neboť všichni jsou jemu živi.

Lukáš 20,38

Když Bůh vzdělal člověka z hlíny, vdechl do něho dechnutí života. Tím se člověk stal duší „živou“. Ale hřích zkazil toto dílo Stvořitele a konečným výsledkem se stala smrt, která tělo opět navrácí do země, to znamená, že ono se zase rozpadá v prach. Co ale duch člověka? Kniha Kazatel nás poučuje, že „*duch navrácí se k Bohu, který jej dal*“. (Kaz. 12,7) Před Bohem je tedy každý duch, který opustil své tělo, živý. Smrt se vztahuje jen na tělo a na určitý čas. Jak mylný je tedy názor mnohých lidí, říkajících, že smrtí je všemu konec. A jak velice se klamou všichni, kteří chtějí svému životu učinit rychlý konec, aby – jak se domnívají – se již zbavili všech těžkostí a běd!

Hodina zmrtvýchvstání, tj. okamžik, kdy se duch a duše ve zmrtvýchvstalém těle znovu spojí v úplnou osobnost člověka, nadejde pro každého zemřelého člověka. „*Nedivte se tomu,*“ říká Pán Ježíš, „*neboť přijde hodina, ve kterouž všichni, kteříž v hrobech jsou, uslyší hlas jeho, a vyjdou: ti, kteříž dobré věci činili, na vzkříšení života, kteříž pak zlé věci činili, na vzkříšení soudu.*“ (Jan 5,28.29) Ty „*dobré věci*“ jsou podle Božích myšlenek: víra v Toho, kterého On poslal na tuto zem jako Spasitele – Pána Ježíše Krista.

„*Bůh povýšil ho nade vše, a dal Jemu jméno, kteréž jest nad každé jméno, aby ve jménu Ježíše každé koleno klekalo, těch, kteříž jsou na nebesích, a těch, kteříž jsou na zemi, i těch, kteříž jsou pod zemí, a každý jazyk aby vyznával, že Ježíš Kristus jest Pánem ke slávě Boha Otce.*“ (Fil. 2,9-11) „*Jemu se klaněti budou všichni sestupující do prachu, a kteříž duše své nemohou při životu zachovati.*“ (Ž. 22,30b)

Je život i po smrti? Mnozí to popírají. Proč? Co jim dává takovou jistotu k záporné odpovědi? Oni to ve skutečnosti nevědí, ale jenom si přejí, aby to bylo podle nich, protože jestliže po smrti život pokračuje, musí počítat s tím, že budou ze svého života skládat účty. Proto buď popírají existenci Boha, anebo pokračování života po smrti, ponejvíce ale oboje. Jak by takový postoj člověka mohl zrušit vážný výhled na budoucí soud? Kdyby někdo zavřel oči a prohlásil, že nic neexistuje, protože on nic nevidí, bylo by to krajně pošestilé. Mnozí však, žel, mají takové názory na věčnost. Jedna stará průpověď říká, že „*přání je otcem myšlenky*“. Myslíme tak, jak jsme zvyklí, abychom mohli pokračovat ve své hříšné cestě.

W. v. Braun, vynálezce rakety, řekl: „*Věřím v nesmrtelnost duše. Věda dokázala, že neexistuje vůbec nic, co by se mohlo rozpadnout v niveč. A tak život a duše se nemohou rozplynout v nic; jsou tedy nesmrtelné.*“ Člověk se při stvoření vdechnutím Božího dechu stal „*duší živou*“ (1. M. 2,7). Boháč i Lazar zemřeli a ocitli se v místě mrtvých /hades/ (Luk. 16,19-31). „*Všichni jsou jemu živi,*“ říká dnešní text; takže si musí být vědomi své existence. Netrvej tedy v omylu: Ti, kteří zemřeli nesmířeni s Bohem, musí očekávat věčný soud, kde už nebude žádná možnost přijít k spasení. Kéž by každý čtenář, který dosud neobdržel odpuštění hříchů skrze krev Ježíše Krista, se k Němu ještě dnes obrátil s pravým pokáním!

29. listopad

Každý své břímě ponese.

Galatským 6,5

Jednomu misionáři v Indii byla v přítomnosti většího počtu Indů hinduistickým knězem položena otázka: „Cožpak vy nekázete, že ďábel svádí lidi k hříchu?“ – „Kážu,“ odpověděl tento. – „Pak ale všechna vina za hřích musí padnout na ďábla a lidé jsou viny a tím i trestu zproštěni,“ pokračoval hinduistický kněz.

Obličeje přítomných se rozzářily radostí, když uslyšeli tuto „moudrost“ kněze. Ve stejné chvíli misionář zahlédl loď, která plula opodál s různými cestujícími na palubě. „Vidíte onu loď?“ zeptal se misionář kněze. „Kdybych teď poslal několik známých za tou lodí, aby ony cestující oloupili a zabili, kdo potom bude před zákonem vinen? Já, který jsem ten zločin osnoval, anebo lidé, kteří můj příkaz provedli?“

„Zákon určitě potrestá vás i pachatele,“ řekl hinduistický kněz.

„Správně,“ odvětil misionář. „Proto také člověk, který hřeší s ďáblem, bude s ďáblem potrestán!“

A to je jistě závěr, který platí nejen pro Indii, ale plně i pro naši zemi.

„I viděl jsem mrtvé, malé i veliké, stojící před obličejem Božím, a knihy otevřeny jsou... i souzení jsou mrtví podle toho, jak psáno bylo ve knihách, totiž podle skutků svých.“ (Zjev. 20,12) Soud před velikým bílým trůnem, na němž bude sedět Ježíš Kristus již jen jako Soudce, bude bez slitování a okamžitý: vše, co bylo zapsáno v Božích knihách, vyjde na světlo. Každý, kdo zemřel ve svých hříších, protože neuvěřil, se tam sám přesvědčí, že Bůh jeho vinu dokonale zná. Doba milosti však pro něho už dávno a nenávratně minula.

Současně tam bude otevřena také jiná kniha – kniha života. Obsahuje jména všech, kteří uvěřili a skrze oběť Krista tak unikli soudu. Tato kniha bude otevřena proto, aby všem odsouzeným bylo ukázáno, že jejich jména v ní nejsou zaznamenána. „*Kdo není nalezen ve knize života zapsán, uvržen jest do jezera ohnivého.*“ (Zjev. 20,15) Tam odsouzení nebudou zničeni, nýbrž „*dým muk jejich vystupuje na věky věků, a nebudou míti odpočínutí dnem i nocí.*“ (Zjev. 14,11+) Je jednou ze satanových lží, tvrdí-li se, že bezbožní tam budou zničeni.

Je možné uvést všechno to do souladu s Boží láskou? Třebaže Jeho láska a milost je pro nás nepředstavitelně veliká, Jeho svatost a spravedlnost nemůže utrpět újmu. Podívej se na kříž, kde Kristus musel trpět, a uvidíš, jak požadavky Jeho spravedlnosti byly spojené s milostí a láskou, když trestal Svého Syna namísto hříšníků.

30. listopad

Kteréhokoli dne strach mne obkličuje, já v tebe doufám. Boha chváliti budu ze slova jeho.
Žalm 56,4.5

Copak se i u Božích dětí vyskytují dny, kdy i ony se bojí? Tomu, kdo se tak ptá, klademe otázku: A ty se někdy nebojíš? Blaze každému, kdo se čestně přizná, a komu už se nadepsané verše staly nebo ještě stanou prožitou zkušeností. Bude pak moci s Davidem povědět: „*V den, kdy jsem volal, odpověděls mi; dodals mi odvahu: v duši mé byla síla.*“ (Ž. 138,3+)

Při návštěvě byla starší sestře položena otázka, jak se jí daří. Rychle a bez rozmýšlení vyšla z jejích úst odpověď doprovázená mávnutím ruky: „*S Pánem vždycky dobře!*“ To je jistě pravda, jenže návštěvníci pak byli bolestně překvapeni. Z dalšího rozhovoru se totiž ukázalo, že v srdci oné ženy byla určitá břemena a že tedy měla příčinu bát se a s vážností prosit. Jaký sklon míváme klamat sebe i druhé! To rozhodně není dobré.

Znakem křesťana nemá ovšem být úzkost, nýbrž pokoj a radost. Avšak i křesťané jsou lidé a jimi zůstávají. Proto jistě ne zbytečně nalézáme v Písmu tolikrát: „*Neboj se!*“ Má to obracet náš zrak k Tomu, který má moc odejmout jakoukoli bázeň, takže duše se pak může radovat: „*Vím, že Bůh při mně stojí... V Boha doufám; nebudu se báti... tobě vzdám chvály.*“ (Ž. 56,10.12.13)

Uprostřed současného světa, který je plný nebezpečí a utrpení, doufá bohabojný věřící den co den v Boží dobrotivost a sílu. „*Dobrotivost Boží trvá po celý den.*“ (Ž. 52,3+)

I když bývají také dny, kdy hrozí zvláštní nebezpečí, a kdy bývá důvod k větší bázni, přesto Mu srdce důvěřuje tím více, jak je psáno: „*Kdo jest, ježto chodí v temnostech, a nemá světla? Doufej ve jméno Hospodinovo, a spolehni na Boha svého.*“ (Iz. 50,10) Taková duše je jistá, že skrze Boží dobrotivost a věrnost ještě bude oslavovat Jeho slovo, tj. Jeho zaslíbení, jak to říkají i dnešní verše. Ví, že Bůh Svě slovo uskuteční a že se oslaví. Proto slyšíme, jak David potom v dnešním Žalmu říká: „*V Boha doufám; nebudu se báti; co by mi měl učiniti člověk?*“ (12. v.+) Ano, jde se svou důvěrou ještě dále a předem již říká: „*Tobě splatím oběti díků. Neboť jsi vytrhl duši mou od smrti, ano, nohy mé od pádu, abych chodil před obličejem Božím ve světle živých.*“ (13.-14. v.+) Jistěže „*spasení spravedlivých jest od Hospodina, on jest síla jejich v času soužení*“ (Ž. 37,39). Kéž bys i ty, milý zkoušený spolupoutníče, ve své zvláštní situaci vždy znovu okoušel dobrotivost a sílu Pána, a to až do blízkého, blaženého cíle! Pán, plný slitování a soucitu, má v počtu každý tvůj vzdech, každou bezesnou hodinu, každý návrat nemoci, každou slzu. Všechny tvé slzy jsou v Jeho knize, Jím zaznamenány. Buď tedy ještě trpělivý a čekej!

Vždyť brzy již pouť svou ukončíš
až ze zemské strasti vejdeš v slávy říš,
kde po vši bídě i bolu všem
najdeš věčnou radost tam v Pánu svém!

1. prosinec

Marto, Marto, pečlivá jsi, a rmoutíš (= znepokojuješ) se při mnohých věcech. Ale jednoho jest potřeba. Maria dobrou stránku vyvolila, kteráž nebude odjata od ní.

Lukáš 10,41.42

Jednoho je třeba!

Když jsem byl ještě mladý, bylo mi říkáno: „Člověk je stvořen pro práci“. Přijímal jsem to bez vlastního prozkoumání jako pravdu, ale brzo jsem musel poznat, že takové pojetí, vezmeme-li si je jako životní pravidlo, z nás udělá spíše tažná zvířata než šťastné lidi. Později jsem skrze milost pochopil, že věřící člověk byl stvořen pro Krista. Toto poznání nám může dát nalézt správný poměr k práci.

Marta byla žena, ustaraná kvůli „mnohým věcem“. Zcela jistě milovala Pána, ale pro samou práci neměla ani chvíli, aby jako její sestra Maria usedla u Jeho nohou a naslouchala Jeho slovům. Jak ošklivě zní její žaloba na sestru: „*Pane, ty se o to nestaráš, že sestra má nechala mne samotnou sloužiti?*“ (40. v.+). A stejně nemístné bylo, když vybídlá Pána: Proto jí řekni, ať mi pomůže. Pán Ježíš se tím však nenechá roztrpčit, ale laskavým způsobem ji poučuje.

Zdalipak i my nebýváme často ustaraní a znepokojovali kvůli „mnohým věcem“, které nejenže nám nepřinášejí žádný užitek, ale naopak škodu, protože nás okrádají o čas k zaměstnávání se Pánem a Jeho slovem? Jak rychle se stává, že přílišnou prací ztrácíme obecenství s Pánem, tu „dobrou stránku (= dobrý díl)“, z něhož se mohla radovat Maria! Sedět u nohou Pána Ježíše, číst Jeho Slovo a uvažovat o Něm, o Jeho milosti, lásce a laskavosti skutečně není žádné maření času, nýbrž právě ono „jedno“, čeho se nám tolik nedostává. Obecenství s Pánem bude mít vliv i na naši práci.

Maria sedící u nohou Pána byla naplněna potěšením a posilněním, zatímco srdce Marty zůstalo prázdné – byla bez pokoje a bez radosti. Maria čerpala z vody života. Její vroucí touha po Bohu byla utišena. Načerpala moudrost a sílu, aby mohla jednat k zalíbení Pána a později učinit „dobrý skutek“.

Milí bratři a sestry, komu my se podobáme? Jsme plni starostí a znepokojovali „mnohými věcmi“, které nám nepřinášejí ani užitek, ani požehnání, ale vždy spíše škodu – anebo využíváme svůj čas k usedání u nohou Páně a k rozjímání Jeho Slova? Před soudnou stolicí Krista bude zjeveno, jak jsme měli rádi Boží slovo, jak nám bylo vzácné a jak jsme jím nabyli zisku pro celou věčnost.

2. prosinec

Aj, zvěstuji vám radost velikou, kteráž bude všemu lidu.

Lukáš 2,10

Radost ve světě, který je plný naříkání a žalu! Blaze každému, kdo zná a má pravou radost! Je mnohem cennější než všechna sláva světa. A jak dobré, že Bůh ji chce darovat každému člověku!

Možná že řekneš: „To je hezké a pěkně se to poslouchá, jenže já na světě z této radosti nic nevidím. Kolem sebe vidím spíše utrpení, bolest, těžkosti a strach nežli radost.“

Jistěže, ale toto ještě není důkazem, že by to tak muselo být. Mohlo by tomu vskutku být jinak, protože Bůh chce dát radost. Nepovolal stvoření v existenci proto, aby trpělo; všechno stvoření se mělo radovat. Satanovým podvodem však pronikl na svět hřích a s ním přišlo utrpení. Hřích oddělil člověka od Boha, od věčného zdroje všech skutečných radostí. Nyní na zemi vládne smrt a utrpení, zoufalý pláč, zármutek a bolest. V Kristu nám však bylo přineseno vykoupení. Pán pro všechny, kteří v Něho uvěřili, odňal Svou smrtí na kříži příčinu všeho utrpení: hřích. Tam, kde v srdcích bydlí Kristus, jsou pro tento čas i pro věčnost zajištěny pokoj a radost. Máš už Spasitele, zdroj radosti?

V naprostém tichu se naplnilo největší zaslíbení Starého zákona: Syn Boží přišel na tuto zem jako člověk, narozený z panny Marie. Svět neměl ani tušení o této nesmírně důležité události, ale nebe ano.

Andělé, kteří až do té doby stále museli zakrývat svou tvář před Boží svatostí, nyní viděli svého Příkazce a Pána ležícího v jesličkách jako bezmocné děťátko. Jeden z nich byl poslán k lidem se slavným poselstvím radosti o této události. Ke komu? K vladařům této země? Nikoli. K náboženským vůdcům Božího lidu? Nikoli. K slabým, neurozeným a pohrdaným tohoto světa? Ano, jim, chudým pastýřům na betlémských nivách, bylo určeno ono poselství anděla.

Pastýři, střežící svá stáda se nejprve báli. Musíme zapomenout na falešné představy a obrázky andělů a myslet na to, že to jsou nezhřešivší bytosti, služebníci nesmírně svatého Boha; potom pochopíme, proč se pastýři báli. Jak by se k sobě mohli hodit andělé a hříšníci?! Avšak bylo tu poselství anděla, aby je zbavilo strachu a namísto toho jim udělilo radost; vždyť právě pro ně se narodil Spasitel. Přišel na tento svět, aby spasil hříšníky, k nimž patřili i pastýři. Celé nebe bylo uvedeno do pohybu touto jedinečnou a nesmírně zvláštní událostí. Nebeské zástupy mohly jen chválit: „*Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, v lidech zalíbení!*“ (Luk. 2,14)

3. prosinec

Živá jest zajisté řeč (= slovo) **Boží a mocná** (= působivá), **a ostřejší nad všeliký meč na obě strany ostrý.**

Židům 4,12

Boží slovo (I)

Poutnická cesta křesťana vede pouští k nebeskému Kanánu, k místu Božího odpočívání. Ve světě je boj a utrpení. Abychom tedy bezpečně a dobře dosáhli cíle, dal nám Bůh na pomoc Svě živé Slovo. Ono je posuzovatelem myšlenek a smýšlení našeho srdce a vede nás ke zkoušení pohnutek srdce v Božím světle. Pro upřímného křesťana je takové posuzování pohnutek srdce velice užitečné. Boží slovo mu zde dává možnost rozeznat vše, co pochází z těla, a co z Ducha.

Odsuzuje v našem srdci všechno, co není z Boha a co nám brání v duchovním růstu. Je pronikavější a ostřejší nad jakýkoli dvojsečný meč. Protože je živé a působící, rozděluje všechno, co je v našich myslích třeba i velice úzce spojeno. Tam, kde se naše přirozenost (duše a její city) mísí s tím, co je duchovní, proniká ostří živého Božího slova a rozděluje, posuzuje a soudí skryté pohnutky srdce. Staví vše na pravé místo.

Jak výborný nástroj nám tím Bůh dal do ruky, a my bychom ho měli vděčně a se svatou horlivostí vždy na sebe používat. Boží slovo krotí a drží na uzdě svévoli a činí nás schopnými žít bohudobý život, tím že nám brání uskutečňovat své vlastní myšlenky. Kéž bychom všichni znali každodenní, požehnané používání Božího slova, abychom na cestě touto pouští byli ostříhání, co se týče ducha, duše i těla, než přejdeme z víry do vidění! Kdo chce přijímat Boží slovo a mít z něho skutečný užitek, nesmí přehlížet, že ono posuzuje nás a ne my máme posuzovat je. Mnozí lidé se dopouštějí chyby, protože mají za to, že si sami mohou udělat o Božím slovu svůj úsudek. Na jedné straně jsou mezi nimi tací, kteří úplně odmítají Bibli a stavějí se proti ní nepřátelsky, zatímco na druhé straně jiní v zásadě uznávají její platnost, ale vykládají si ji po svém. Ano i praví věřící ztrácejí mnoho požehnaní a jejich život víry chřadne, jestliže se ustavičně nevystavují zkoumajícímu a posuzujícímu světlu Božího slova.

Je to v naprostém souladu i s takovými místy Písma, jako je třeba 1. Kor. 10,15+, kde apoštol Pavel říká: „*Jakožto opatrným (= rozumným) mluvím. Vy (po)sudte, co pravím.*“ Zde se apeluje na rozumnost Korintských, avšak to, co Písmo říká, není v žádném směru činěno závislým na jejich úsudku.

Boží slovo je živé a působivé. Bůh mluvil nejen tenkrát, když je dal zaznamenat; mluví i dnes ještě, pokaždé když je čteno nebo slyšeno. Je ostřejší než kterákoli jiná zbraň. Proč? Protože se obrací na svědomí. Někdy to sice bolí, ale nelekejme se toho, nýbrž dejme do pořádku, co nám odhaluje v našem životě jako nedostatek či chybu! A když Písmo posuzuje naše nejskrytější pohnutky? Uposlechněme jen, co nám říká! Skladatel 139. Žalmu chápal, jak požehnané to je, když Boha takto prosí: „*A popatř, zda při mně (nebo: ve mně) není nějaká cesta trápení (nebo: zármutku, bolesti)*“ (24. v.+).

4. prosinec

Živá jest zajisté řeč (= slovo) **Boží a mocná** (= působivá), **a ostřejší nad všeliký meč na obě strany ostrý.**

Židům 4,12

Boží slovo (II)

Boží slovo, Bibli, nelze srovnat s žádnou lidskou knihou, neboť nejenže mluví jinak, než jak lidé vůbec někdy mohli mluvit či myslet, nýbrž je to Slovo Toho, který kdysi příkazem Svých úst povolal v existenci všechno stvoření. Je tedy stejně jako ona Stvořitelova slova živá a působící život; moc Toho, jenž skrze ně mluví, uchvacuje a působí na srdce.

To musí doznat i nepřátelé Bible. Ve Venezuele se poslové Bible setkali s tímto příznačným oficiálním varováním: „Varuj se opatřit si od těch lidí části Bible! Je v nich hrozná moc. Vezmeš-li to jednou do ruky, budeš to zcela jistě muset všechno číst, a budeš-li to dělat, budeš také muset všemu, co tam říkají, věřit, a tím pak také budeš změněn!“

Ano, takové je Boží slovo; má vsutku zvláštní, podmanivou moc, naprosto jinou, než jakou mají obyčejné knihy. Ale právě proto musíš Bibli číst, neboť budeš-li v tom upřímný, přivede tě k pravému štěstí.

Význam Božího slova nikdy nemůžeme dost vysoko oceňovat. V mnohých místech Písma o tom najdeme zvláštní svědectví. Ono bude trvat dál, i když už nebesa a země přestanou existovat, a vždy vyřídí to, k čemu je posláno. Nadepsaný verš Písma souvisí se stavem srdce příjemců toho dopisu. Byli to věřící z židovstva, kteří přijali křesťanskou víru a snášeli mnohá utrpení a pronásledování. Byli v nebezpečí, že kvůli utrpením se vzdají nastoupené cesty. I když jejich nohy dosud stály na cestě víry, přesto v jejich srdci mohly vyvstat myšlenky, zda by se neměli vrátit zpět k židovství a tím se vyhnout pronásledování. Pisatelem dopisu jim byly představeny dva prostředky: Boží slovo a nejvyšší kněžství Krista. Tam se měli dívat, aby zůstali uchráněni před špatným rozhodnutím. Před Bohem a Jeho Slovem nemohli tito Židé skrýt, co se odehrávalo v jejich srdci, a pohled na vyvýšeného Pána jim připomínal, že On kdysi vším tím prošel a může tedy mít dokonalý soucit s těmi, kteří takto trpí.

Také pro nás jsou ty dvě věci opravdu důležité. I když třeba dnes nemusíme procházet utrpeními jako tehdejší věřící Židé, jsou zase jiné věci, které nás mohou podněcovat, abychom opustili úzkou cestu věrnosti. S bolestí myslíme na ty, kteří s námi kdysi šli cestou pravdy, ale opustili ji, protože se jim zdálo, že je plná odříkání. Boží slovo je i dnes posuzovatelem našich myšlenek a před Bohem nezůstávají skryté ani naše nejtajnější pohnutky.

5. prosinec

Jakož vyvolil nás v něm před ustanovením (= založením) světa, abychom byli svatí a neposkvrnění (= bezúhonní) před obličejem jeho v lásce.

Efezským 1,4

Mnoho Božích dětí se dívá na spasení jako na to nejvyšší, co jim Bůh dal. Ide-li o věřící, kteří před svým obrácením žili v hlubokých hříších, je možné té myšlence rozumět. Mnozí dokonce jdou tak daleko, že říkají: Byl jsem takový špatný člověk, a proto budu spokojen i s tím nejskromnějším místečkem v nebi. Jenže Bůh není s něčím takovým spokojen. Jeho nevyzpytatelná láska a milost toho pro tebe předzvěděla mnohem víc: Bůh tě v Kristu vyvolil před založením světa. S tím vyvolením jsou spojeny tři věci, k nimž jsme „*předzřízeni*“. Skrze znovuzrození jsme obdrželi život Pána Ježíše, život z Boha, jsme svatí a bezúhonní před Bohem v lásce. Bůh a Otec Pána Ježíše je také náš Bůh a Otec, a jako Boží děti jsme účastni přirozenosti z Boha. Již tato skutečnost sama znamená něco více než jen být spasen. Okoušet lásku Otce, tutéž lásku, kterou On má k Synu – můžeš tomu rozumět?

Ale ještě něco: On nás také předurčil k synovství. Vztah synovství sahá dále než poměr dítěte a je dodatečným Božím darem. On nás učinil syny pro sebe v tom Milovaném, a to k Svému zalíbení a k chvále Své milosti. A je třeba zmínit se ještě o třetí a poslední skutečnosti: jsme vyvoleni, abychom s Pánem Ježíšem panovali na zemi. Bůh si předsevzal v uložení plnosti časů, totiž pro onu budoucí říši pokoje, všechno shromáždit pod jednu Hlavu v Kristu (Ef. 1,10). Až Pán Ježíš nastoupí dědictví, budeme spolu s Ním vládnout. A tak tedy jsme děti i dědicové.

„... abychom byli svatí a bezúhonní před obličejem jeho v lásce.“ Takový byl Pán Ježíš na každém kroku a s každou myšlenkou a slovem před Svým Bohem a Otcem, když jako člověk chodil po této zemi. Avšak zde nám je řečeno, že právě tací jsme před Bohem, co se týče našeho postavení v Kristu, našem milovaném Pánu. Sami jsme k tomu nemohli ničím přispět. Je to dar milosti od našeho Boha. On nás vidí ve Svém milovaném Synu. Co k tomu řekneme? Kdysi jsme byli provinilí, odsouzení hodní hříšníci – a nyní jsme před Ním svatí a bezúhonní. Jaká to je nesmírná milost! Pro toto slavné místo nás Boží láska vyvolila před založením světa a my je nyní smíme skrze Boží milost zaujímat, protože skrze Kristovu krev máme vykoupení, odpuštění našich přestoupení. Musíme být Jemu podobní, abychom s Ním mohli být. Proto nám v Kristu daroval všechno, čeho je k tomu třeba.

To nám dává poznat, jak úplně spolu souhlasí svatost a láska a jak jdou spolu. Podstata svatého Boha, láska, nemůže ve Své blízkosti trpět a nemůže si přát něco jiného, než co jí odpovídá. Proto tím více obdivujeme velikost Boží lásky, která se nad námi, hříšníky a Božími nepřáteli, slitovala a učinila nás svatými a bezúhonnými, uzpůsobenými pro Boží přítomnost. Jestliže okoušíme takové místo v Jeho blízkosti, nemůžeme si přát jiné, než co odpovídá svatosti a lásce.

6. prosinec

Buďte k sobě navzájem opásání pokorou. Bůh zajisté pyšným se protiví, ale pokorným dává milost.

1. Petra 5,5+

Pokora (I)

Pravá pokora je jenom tam, kde věřící v Božím světle poznává svou nicotnost a následuje Pána Ježíše, Toho srdcem pokorného, po cestě sebezapírání. Avšak dokud ještě jsme v tomto zlovolném a zlém světě, musíme se v Boží škole učit a budeme při sobě k vlastnímu zahanbení nalézat stopy své přirozené pýchy a rmoutit se nad tím. Ale kdo se opravdu chce stát pokorným, nemusí klesat na mysl. Pán Ježíš nám dá milost, abychom na cestě pokory činili pokroky.

Pýcha je nám všem od přirozenosti vlastní, ale pokoře se musíme učit, a to od Něho, který byl vždy pokorného srdce. A protože skrze milost jsme se stali účastníky přirozenosti z Boha, jsme schopni učit se tomu. Pokorný křesťan jedná se spoluvěřícími s vědomím, že sám není nic, a nic pro sebe nehledá. Považuje i toho nejslabšího bratra za vyššího než je sám, protože se sám lépe zná ve své přirozené zkaženosti, bezmocnosti a neschopnosti, než kdokoli jiný. Hledá a vidí v každém Kristovu údu charakterové rysy Krista a s vděčností je uznává, kdekoli se vyskytují.

Ale žel, jak snadno se stává, že nám nějaká bouře strhne plášť pokory, a naše přirozená pýcha se ukáže znovu. Petr to zakusil, a proto nám doporučuje, abychom byli opásání pokorou a mohli vítězně a s požehnáním pro druhé pokračovat v cestě vpřed. Právem bylo řečeno, že pokora vyrůstá na hrobě pýchy. Proč se stala tak vzácnou rostlinou? Ustavičná snaha nějak se uplatnit a vyniknout má kořeny v naší staré přirozenosti a je živena pýchou. Nová přirozenost touží ve všem se více podobat Kristu, který byl tichý a pokorný srdcem. Pokorným Bůh dává milost, ale je odpůrcem pyšných (Jak. 4,6).

Bůh se musí stavět proti pyšným. Jestliže však člověk před Ním zaujme své pravé místo, Bůh nenalézá nic, co by musel potírat; jakákoli překážka pro Jeho milost je odstraněna a plný proud Jeho dobrotivosti se může vlévat do pokorného srdce. Může tu být velká slabost a chudoba, ano, třeba tu není vůbec nic přitažlivého; ale Bůh může v takovém srdci bydlet. S pýchou, domýšlivostí, namyšleností a vychloubáčností však nemůže jít ruku v ruce. Jestliže u někoho ty věci najdeme, můžeme si být jisti, že Bůh s ním nebydlí. Takový člověk sice může být spasen, ale netěší se vzácné výsadě, že Bůh s ním přebývá, a jenom toto přece činí naši cestu požehnanou a dává nám jistotu. Kéž bychom v době, kdy se rozmáhá lidská domýšlivost, znali to blaho z vlastní zkušenosti.

„Neboť takto dí ten důstojný a vyvýšený, kterýž u věčnosti přebývá, jehož jméno jest Svätý: Na výsosti a v místě svätém bydlím, ano i s tím, kterýž jest zkroušeného (= potřeného) a poníženého ducha přebývám, obživuje (= abych oživil) ducha ponížených obživuje také srdce zkroušených.“ (Iz. 57,15)

7. prosinec

Buďte k sobě navzájem opásání pokorou. Bůh zajisté pyšným se protiví, ale pokorným dává milost.

1. Petra 5,5+

Pokora (II)

„Před setřením bývá pýcha, a před pádem pozdvižení ducha.“ (Přísl. 16,18) Toto nalézáme potvrzeno všude, kamkoli se podíváme. Satanova pýcha byla příčinou jeho odpadnutí od Boha a způsobila jeho pád (Iz. 14,12-15; Ezech. 28,11-19). Tato pýcha se stala podílem člověka. Vypudila Adama a Evu z ráje (1. M. 3,5.6). Pro pýchu přišlo na stavitele babylonské věže zmatení (1. M. 11,4 a n.). Absolon pro ni uvázl na velkém stromě (2. Sam. 18,9). Pýcha to byla, jež přivedla Amana na šibenici (Est. 7,9). Nabuchodonozor se kvůli pýše dostal na úroveň zvířat (Dan. 4,30).

Není to závratná výše postavení, kterého člověk dosáhne, jež je pro něj nebezpečná, nýbrž pyšné shlížení s pohrdáním na ty, kteří stojí dole pod ním. Pýcha je šířící oheň, kdo ho zadrží závorou? Je jako vichřice, kdo ji změří? Je jako propast, kdo může udat její hloubky a předem říci, co z ní vzejde? Jeden moudrý řekl: „Je možné nalézt nitro země, probádat hlubiny oceánu, změřit největší výšky: jenom pro pýchu v srdci člověka nelze nalézt žádné hranice.“ Ale přece jsou, neboť: *„Bůh zajisté pyšným se protiví, ale pokorným dává milost.“*

Být pokorný před Bohem anebo být Jím pokořen, jsou dvě naprosto odlišné věci. Býváme Bohem pokořen, jestliže jsem nebyl pokorný. Budu pokořen pro nějaký svůj hřích. Kdybych býval pokorný, dostalo by se mi skrze milost síly, aby se tělo nemohlo projevit. Nadepsaný verš to jasně říká.

Nuže jediné místo, kde se učíme pokoře, je Boží přítomnost. Jakmile to místo opustím, jsem v nebezpečí, že se budu povyšovat. Mnozí si myslí, že je nebezpečné být na výši šťastného obecnství s Bohem. Je však jisté, že nejsme v nebezpečí, dokud se na té výši nalézáme, ale teprve tehdy, když z té výše sestupujeme. Neboť sestupujeme-li, rádi myslíme na to, kde jsme byli, a to je nebezpečné. Dokud Pavel byl v třetím nebi, nepotřeboval trn v těle, nýbrž teprve když sestoupil.

Není to pravá pokora, když o sobě nedobře smýšlíme. Pokora není v tom, že na sebe – i když třeba s odporem – myslíme, nýbrž že už na sebe vůbec nemyslíme. Měli bychom se stále snažit dosahovat tohoto cíle. U nás většinou platí: Já, já, já a je třeba veliké milosti, aby toto „já“ bylo vypuzeno z okruhu našich myšlenek. Jak propastně hluboká jsou naše lstivá srdce, ale Bůh je zkouší! Zkouší pohnutky a před Ním není nic skrytého. Kéž by nám Pán dal o nás světlo, abychom nepovažovali za pokoru něco, co ve skutečnosti je pýcha a zaslepenost.

8. prosinec

Zármutek, kterýž jest podle Boha, pokání ke spasení působí, jehož nikdy líto nebývá.

2. Korintským 7,10

Zarmoucení podle Boha

Dnes je mnoho velice zarmoucených lidí. Avšak příčina a druh zármutku nejsou vždy stejné. Liší se tolik, že například zármutek v jednom případě působí požehnání a spasení, zatímco v jiném případě smrt. Nadepsaný verš pokračuje: „*Zármutek světa smrt způsobuje.*“ Člověk, který se svým hořem a těžkostmi nejde k Bohu, ba možná se s Ním pře, může být nějakým břemenem sklíčen až k smrti. A přesto v Božím srdci bylo dost místa i pro jeho břemeno a jeho utrpení.

Je-li to břemeno hříchů, které tě tlačí a rmoutí, pak slyš: Bůh je bohatý k odpuštění, a „*kev Krista Ježíše, Syna jeho, očisťuje... od všelikého hříchu*“ (1. Jan. 1,7). Vyznej Mu svou vinu, On tě ve jménu Ježíše přijme a ty vírou v Něho nalezneš pokoj a věčné spasení. Je-li to však nějaká jiná velká bolest nebo břemeno starostí, přenes to s plnou důvěrou na Boží srdce! Jeho slovo nás přece povzbuzuje: Všelikou péči svou uvrhňte na něj (1. Petr. 5,7). Nechtě se tedy Bůh stane tvým zachráncem a potěшитelem k tvému spasení a požehnání. Pak bude za tvým dočasným zármutkem následovat věčný zisk.

Nezanedbávej přinášet Pánu Ježíši své každodenní starosti.

„Zná Pán, co tě tíží, zná tvé prosby hlas, / s pomocí Svou v kříži dostaví se včas.

Sunce v zlatém lesku vyjde poznovu, / ozáří tvou stezku k nebes domovu!“

Ať si ale nikdo nemyslí, že mu Bůh daruje věčné spasení, když jen tak sám nějak změnil své smýšlení. To udělalo již mnoho lidí. Tak třeba někteří opilci, když poznali, že ta neřest ničí jejich tělo i životní štěstí, zanechali pití. Jiní zase, kteří předtím vyhledávali jen samé zábavy, začali vést spořádanější život, protože se obávali, že by dalším plýtváním peněz a sil přišli o výhodné zaměstnání. Taková rozhodnutí a polepšení ovšem jsou dobrá a přinášejí změnu k lepšímu pro pozemský život – jenže nemohou zachránit duši před soudem a věčnou smrtí. Nestačí, aby člověk jen formálně vyznal své hříchy. V Bibli se dočteme, že to udělal faraón, král Saul, Balám i Jidáš. Ti všichni řekli: „Zhřešil jsem,“ ale přesto jejich vyznání nebylo opravdové. Oni se báli následků svých hříchů a chtěli jim uniknout. Přesto však zahynuli.

Ten, kdo spatří své hříchy v Božím světle (tj. ve světle Božího slova – Bible), se nejprve velice zhrozí. Ale nemusí si proto zoufat. Právě takový, jenž s opravdovou bolestí naříká nad svou vinou před Bohem a vyznává ji, najde otevřenou Boží náruč. Pro takového je připraveno úžasné odpuštění. Bůh nám chce odpustit všechno! Dokonce chce na naše hříchy a nepravosti navěky zapomenout! Každému člověku, jehož pokání je opravdové, dá Bůh spasitelnou víru ve smířčí dílo vykoupení, vykonané Jeho Synem – Ježíšem Kristem, dá pokoj pro svědomí a věčné štěstí pro srdce. Mohl by Bůh učinit ještě něco více?

Duchem chod'te, a žádosti těla nevykonáte.

Galatským 5,16

Chození Duchem (1)

Jako Galatští, potřebujeme tuto směrnicí i my, protože jsme v nebezpečí, že budeme zákoníční, anebo že svobodu, kterou máme, použijeme za podnět pro tělo. Obě nebezpečí jsou veliká. Apoštol jim čelí slovy: „*Duchem chod'te!*“. Protože budeme-li se řídit tímto pokynem, neupadneme pod zákon, kdy bychom pro všechno, co se může v životě přihodit, a pro všechny plány našeho srdce chtěli mít nějaké výslovné zdůvodňující místo v Písmě.

Budeme-li chodit Duchem, budeme snadno ve všech věcech rozeznávat Boží vůli, protože Duch Svatý by nás vždycky rád řídil tak, aby Pán byl skrze nás ctěn a oslaven. Tam, kde je nebezpečí, že svoboda bude použita pro vůli těla, často slýcháme otázku: „Kde je to napsáno?“ Je to vždy naše stará přirozenost, která by se chtěla řídit literou zákona, anebo u nějakého svévolného činu přijímá pokárání jenom tehdy, stojí-li ono skutečně doslova v Písmu.

„*Bude-li kdo chtít vůli jeho (= Boha Otce) činiti, ten bude umět rozeznati, je-li to učení z Boha.*“ (Jan 7,17) Takto musel Pán Ježíš mluvit k Židům, kteří nebyli ochotni Ho následovat. Jak nesmírně vážné je, musíme-li dnes toto slovo Písma nechat mluvit k nám, věřícím! Někteří křesťané se nestydí ospravedlňovat cizí věci, které vnášejí do našeho domu svět, protože prý tam bývají dobré a křesťanské programy, ba dokonce zvěstování evangelia.

Jednoduchému, věrnému křesťanovi, který je ochoten nechat se řídit a chodit Duchem Svatým, jsou takové věci cizí. Jemu vůbec není otázkou: Mohu ten přístroj mít či ne? Máme nevystihlá bohatství v Kristu – potřebujeme tedy něco více?

Největším nepřítelem věřícího je jistě žádost těla. Obvykle se k nám plíží nepozorovaně, a jestliže nebdíme, přivede nás nevyhnutelně k ztrátě obecenství s Pánem anebo dokonce k pádu. Je mnoho Božích dětí, které vyčerpávají své síly v boji proti žádosti těla. Kéž by si všichni takoví povšimli toho verše: „*Duchem chod'te.*“

Jaký pokoj prožívá věřící, jenž si přivlastní tato slova apoštola Pavla a v každodenním životě je uplatňuje! V Epištole Římanům 13,14 čteme: „*Oblect se v Pána Ježíše Krista, a nepečujte o tělo podle žádosti jeho.*“ Oblečme se v Pána Ježíše, tím že budeme na Něho hledět, na Něho myslet a činit Ho středem svého života! Za působení Ducha Svatého budeme pak na Pána Ježíši vidět tolik poutavých, úžasných věcí, že se sami odvrátíme od toho, co by nějak mohlo rušit naše obecenství s Pánem a tím i chození Duchem.

10. prosinec

Až jsem všel do svatyní Boha (silného), tu jsem srozuměl poslední věci jejich.

Žalm 73,17

Často se stává, že Bůh Svě děti provádí cestami, které vůbec neodpovídají jejich přáním a tělu jsou bolestné. Ale mají původ v Božím srdci a podle Jeho moudré rady jsou určeny k dobrým cílům: k jejich výchově a růstu. Avšak ustavičné stesky mnohých věřících až příliš jasně dokazují, že Bůh u nich Svého cíle dosud nedosáhl. Jejich vlastní vůle ještě není zlomena a ještě u nich není dosaženo trpělivosti. Jinak by totiž své utrpení nesli bez reptání, tiše a odevzdaně před Boha. Vylévali by před Ním své srdce a cítili by ulehčení, okoušejíce Jeho blízkost, Jeho slitování a potěšení. Jak vzácné je ovoce, je-li srdce v Boží přítomnosti a těší se pokoji, klidu svatyně! Dostává se mu pak potěšení od Otce, který nás nevýslovně miluje, s námi cítí a osušuje naše slzy.

Ono místo ve svatyni bychom měli dobře znát a nikdy, ani v nejtěžších zkouškách se ho nevzdávat. Azaf nebyl od své rozmrzelosti v 73. Žalmu osvobozen dříve, dokud „(ne)všel do svatyní Boha“. Teprve tam všechno viděl v Božím světle, v pravé skutečnosti a podstatě a od té chvíle pak mluví úplně jinak. Namísto aby reptal a stýskal si na blahobyť bezbožníků, odsuzuje svou pošetilost a nalézá všechno ve svém Pánu. Také David znal tuto svatyni a nalézal tam sílu, když byl v nejtěžší zkoušce a jeho vlastní lid ho chtěl ukamenovat. Z oné doby bylo o něm zapsáno: „(A)však posilnil se David v Hospodinu, Bohu svém.“ (1. Sam. 30,6) Jak velice je i nám třeba jednat podobně!

Skladatel Žalmu Azaf zaměřil svůj zrak na to, co se dělo kolem něho. Viděl bezbožné, kteří chodili podle svých žádostí, pohrdali Bohem, a přesto měli zdar a dobře se jim vedlo, zatímco on, který se držel daleko od zla a sloužil Bohu, okoušel každého jitra Boží kázeň. Bylo mu to nepochopitelné. Nemohl rozumět tomu, proč Bůh tak jedná. Ať o tom sebevíce přemýšlel, nenalezl žádné vysvětlení. Byl tím naprosto zmaten, takže jeho srdce nakonec zatrpkl a on začal bezbožným závidět, že se mají dobře. Byl to jistě nebezpečný stav! V 5. M. 28,1-14 čteme, jaká pozemská zaslíbení byla dána věřícím Starého zákona, budou-li chodit po Božích cestách. Takže můžeme rozumět Azafovým myšlenkám.

Novozákonní věřící nemají žádná pozemská zaslíbení; zato je jim řečeno, že musejí skrze mnohá soužení vejít do království Božího. Také jim, dívají-li se dolů, na své okolí a na vše, co se děje pod sluncem, bývá mnohé záhadou, kterou nemohou rozřešit. Na tak mnohých Božích cestách s Jeho lidem zůstává neprohlédnutelné zastření; Jeho činy nám často bývají naprosto nepochopitelné. Vidíme, jak se bezbožným daří, jak jsou zdraví, mají ve svém podnikání úspěchy, jejich majetek se zvětšuje, zatímco možná některý věřící tráví své dny v chudobě a nemoci, v bolesti a bídě. Kdybychom to chtěli rozumem vystihnout, bylo by to i nám „pracné“. Jestliže však vejdem do svatyně, uvidíme Boží cesty v naprosto jiném světle a budeme zticha. „Bože, tvá cesta je v svatyni.“ (Ž. 77,14+) Tam jsou činěna rozhodnutí o Jeho cestách, a ty jsou všechny správné.

11. prosinec

Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i na věky.

Židům 13,8

Žádný člověk nevydrží nejistotu. Sžírání ho a trápí. Všichni potřebujeme jistotu, něco spolehlivého, oč se můžeme opřít. A jestliže nic takového neexistuje, pokoušíme se sami si pro sebe něco takového vytvořit. Otázkou je jen: V čem jsou zakotveny tvé „jistoty“?

Spoléháš na nějakou hmotnou oporu, majetek? Pak ale jistě víš, že ho můžeš ztratit. – Opíráš se o svou příjemnost, o svůj dobrý charakter, o svou lásku k lidem a dobročinnost? Tato kotva možná vydrží trochu déle, ale každopádně selže, až na konci svého života se budeš muset odpovídat Bohu. *„Není zajisté (mezi lidmi) člověka spravedlivého na zemi, kterýž by činil dobře, a nehřešil.“* (Kaz. 7,20)

Spoléháš na své náboženství, na svou pobožnost? Taková kotva povolí, začne-li to v tvém životě bouřit. A rozhodně taková „jistota“ neobstojí před Bohem.

Spolehni se plně na Krista! Je jediný, který ti v tomto světě plném neklidu a nepokoje, nejistoty a proměn může dát skutečnou jistotu. Kdo v Něho, Spasitele hříšníků, uvěří, nalezne pokoj, odpočnutí, bezpečí a jistotu. Takový může s apoštolem Pavlem říkat: *„Jist jsem zajisté, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížectvo, ani přítomné věci, ani budoucí, ani mocnosti, ani vysokost ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoření nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, která jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.“* (Řím. 8,38.39+)

My jsme Pána Ježíše ještě neviděli, ale známe Ho jako Toho, který kdysi založil zemi a jehož rukou dílo jsou nebesa (Ž. 102,26). Písmo Mu přisvojuje více jmen, a také jméno „Tentýž“ (viz 5. M 32,39+ – *„Pohledte, že já, já jsem tentýž...“*). Slovo „včera“ tedy jde zpět do věčnosti, kde On ve Své božské moci povolal v existenci „věci, které nebyly“. Když se v plnosti času sám ponížil a přijal způsob služebníka, zjevil, třebaže byl „ve způsobu nalezen jako člověk“, tutéž moc, tím že křísil mrtvé, očišťoval malomocné, vymítal démony (dábly) a uzdravoval nemocné. Toto může být ono „dnes“. Dříve než se navrátil k Otcí, kde je Jeho věčné místo, mohl říci učedníkům: *„Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi“* (Mat. 28,18).

Avšak my známe nejen božskou všemohoucnost Pána, nýbrž také Jeho s ničím nesrovnatelnou lásku a Jeho slitování. Vezmeme-li za slovo „včera“ dobu Jeho působení na zemi, poznáváme v ní Jeho vroucí soucit se slabými, nemocnými a truchlícími lidmi, ale také Jeho neměnní se věrnost na cestě poslušnosti vůči Otcí, jíž se ubíral. V tomto případě pak slovo „dnes“ znamená dobu našeho putování, zatímco Pán trůní po pravici Otce. Věřící smí v plné důvěře ve všech situacích počítat s Jeho láskou a s Jeho soucitem. On nám pomáhá nést každou bolest, může rozumět každému utrpení. Také ve Své věrnosti se Pán nemění, jak v přítomnosti, tak i pokud jde o Jeho příslib, že nás brzo vezme z tohoto dějiště utrpení a slz. Potom budeme věčně okoušet Jeho lásku a věčně se Mu klanět.

12. prosinec

Zpruboval jsi nás, Ó Bože, přečistil jsi nás, jako přečistěno bývá stříbro... vešli jsme byli do ohně i do vody, avšak jsi nás vyvedl do rozvlažení.

Žalm 66,10.12

V ohni zkoušky

Veliké dílo Pána Ježíše k Božímu oslavení a k našemu věčnému spasení je dokonaná, hotová skutečnost. Základ, který Pán položil na golgotském kříži, je neochvějně pevný. Dílo Ducha Svatého v nás ale pokračuje dál a bude tak pokračovat, dokud nedosáhne cíle. Jak dobré, že tentýž Bůh, který učinil všechno, čeho bylo třeba k našemu spasení, nyní v nás koná Své dílo na cestě k slávě! Chce nás zachovat k svému oslavení a učiní to. „*Věrnýť jest ten, kterýž volá (= povolává) vás, kterýž také i učiní to.*“ (1. Tes. 5,24)

Jeho milost a moc stačí ochránit před jakýmkoli nebezpečím a pokušením kolem nás a Jeho úmyslem je přečišťovat nás, aby takto On sám byl skrze nás oslaven. Jak mnohé strusky musíme být možná zbaveni, a to nejde bez ohně soužení. Ale Duch Svatý, který v nás přebývá, zaměřuje náš zrak i za dnů nemoci a zkoušek vždy znovu na budoucí slávu, již spějeme vsťíc. Chce utvářet naše srdce a svědomí, jsme-li v nebezpečí zhlouštěnit nebo klesat pod tíživým tlakem okolností. Kéž bychom měli více pochopení pro dílo Ducha Božího v nás, abychom nepřidávali práci Tomu, který pro nás všechno tak dobře učinil! Boží věrnost je nezměnitelná. „*Tomu pak, kterýž mocen jest zachovati vás bez úrazu (= klopýtnutí), a postaviti před obličejem slávy své s veselím (= před svou slávou s plesáním),... budiz sláva a velebnost, síla i moc.*“ (Juda 24.25)

Mluví-li Bůh ve Svém slově o Svém jednání s námi, kteří jsme Jeho lidem, často používá obrazu přečišťování. On sám je takovým tavičem. – Aby tomu lépe porozuměli, navštívili někteří věřící jednoho stříbrotepce s prosbou, aby jim onen postup blíže objasnil. – „To musíte při přečišťování stále u toho sedět?“ otázal se jeden přihlížející. – „Ano,“ odpověděl tavič, „musím se stále upřeně dívat do kotlíku. Sebemenší překročení doby přečišťování by poškodilo stříbro.“

Podobně je tomu s námi. Když na nás Pán uvede žár nějaké zkoušky, protože by nás chtěl oprostít od nečistot a učinit podobnějšími Jemu, Jeho zrak nás stále sleduje. Jeho moudrost a láska tu dokonalým způsobem pracují v náš prospěch. Jeho zkoušky nepřicházejí náhodou: „*I vlasy hlavy vaší všechny sečteny jsou.*“ (Luk. 12,7) Ona zvláštní práce končí, jakmile se tekutá struska, která plave na hladině drahého kovu, naplaví na okraj kotlíku a tavič spatří v tekutém stříbre zrcadlit svoji tvář (1. Petr. 1,6.7; Řím. 8,28.29).

Chození Duchem (2)

Dokud je věřící ještě v tomto těle, jsou v něm Duch a tělo dvě nepřátelské moci, které mezi sebou ustavičně vedou boj. Ale cožpak mezi těmi dvěma nesmiřitelnými protivníky není nějaké neutrální území – „země nikoho“, kde bychom si mohli klidně žít? Odpověď je jednoduchá: Mohu činit jenom dobrou, libou a dokonalou Boží vůli, anebo sledovat svou vlastní vůli. Mezi poslušností a neposlušností není pro mne žádná třetí možnost. Mohu obětovat Bohu zápalnou oběť jako Saul. Ale jestliže to není v souladu s Božím slovem, které On mi přikázal, je to před Bohem hřích vzpoury a svévolnosti (1. Sam. 13.13). Mohu se zdržovat „mezi ohradami“ jako Ruben a „naslouchat pískání (píšťalky) u stád“ v domnění, že to není nic zlého. Ale jestliže vím, že v zemi je nepřítel a spouště lidí hrozí smrt, věčná smrt, tedy má nečinnost je trestuhodnou neposlušností (Soud. 5,16+).

Ne, mezi polem působení „Ducha“ v mém životě a dějištěm činnosti „těla“ ve mně není žádná „země nikoho“. A jestliže takovou „zemi nikoho“ stále ještě hledám, je to důkazem, že jsem svůj život Pánu ještě cele nevydal. Apoštol Pavel chodil velice věrně „Duchem“. Proto s veškerou silou snažně běžel k cíli, k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši. Avšak Démas, který určitou dobu bok po boku běžel vpřed s apoštolem, nejenže zůstal stát, nýbrž šel zpět. Zamiloval si tento svět (2. Tim. 4,10). Vzdálenost mezi nimi se rychle zvětšovala! Jak smutné!

Jak mohu rozeznat, co je z Ducha Božího a co je z těla? Není to vždy jednoduché! Vejce kukačky se velice podobá vejci konipasa a i pocvičené oko je těžko rozezná. Podobně pro toho, kdo ještě nechodí dlouho cestou víry, často může být těžké rozeznat, co je „z těla“ a co je „z Ducha“, zvláště blíží-li se k nám taková věc teprve v zárodku a ještě nejsou vidět její zralé plody. Ale i když taková rozlišovací schopnost může být v jistém, smyslu věcí zkušenosti, přesto je mnohem důležitější mít nerozdělené srdce, které je zaměřené na Krista ve slávě, jako je měl Pavel (Fil. 3. kap.), a jednoduché, prosté oko, jaké měl uzdravený člověk, který byl od narození slepý (Jan 9). I starší křesťan, který má nedostatky v duchovním růstu, může být v tomto směru zahanben dítětem ve víře, které však má obě ty věci.

Boží slovo říká, že „*oči Hospodinovy probíhají celou zemí, aby se mocně prokázoval u těch, kteří se ho bojí, jejichž srdce je nerozděleně zaměřeno na něho*“ (2. Par. 16,9+) a „*Svíce těla jest oko. Kdyby tedy oko tvé prosté bylo, i tělo tvé všechno bude světlé; a pakli bude nešlechetné (=zlé), i tělo tvé tmavé bude*“ (Luk. 11,34). Z toho plyne, že jestliže celé tvé tělo není světlé, tvé oko není prosté. Několik jednoduchých otázek nám může usnadnit ono rozeznávání: Přivádí mne určitá věc blíže k Pánu Ježíši, anebo mne od Něho vede pryč? Je mi užitečná v Jeho službě?

14. prosinec

Kterak my utečeme, takového (= tak velikého) zanedbávající spasení?

Židům 2,3

Patříš k lidem, kteří jen neradi slyší takové otázky a nechtějí, aby jim byla připomínána vážnost věčnosti, protože pomýšlení na smrt je jim velice nemilé? Jenže Bůh vložil člověku věčnost do srdce, jak nám to říká Jeho Slovo (Kaz. 3,11), a žádný člověk nemůže učinit tuto skutečnost neplatnou nebo neúčinnou, i když se o to všemožně snaží.

Člověk je vždy znovu upozorňován na smrt a věčnost. Ona otázka: Co bude potom? Vystává před ním vždy znovu, i když se snaží uklidňovat své svědomí a konejšit se bláhovou myšlenkou, že nebe a peklo neexistuje, anebo že po smrti už žádný život nebude. Jestliže Bůh ve Svém dlouhém shovívání se dnes znovu na tebe obrací těmito řádky, aby tě zadržel před dalším během na cestě do věčné záhuby, není to pak od tebe velice nerozumné a vzhledem k tobě nemilosrdné, jestliže odmítáš to veliké spasení, které ti Bůh zdarma nabízí v Pánu Ježíši? A když Pán ve Svě hledající lásce znovu k tobě vztahuje Svou záchrannou ruku, chceš ji znovu odmítnout? A když Duch Svatý ve Svě tiché, vytrvalé činnosti chce ještě milostivě působit, chceš snad dále zatvrzovat své srdce? Můžeš se opravdu uzavřít před takovou slitovávající se láskou trojjediného Boha? Má tvé místo opravdu být se všemi neposlušnými lidmi navěky tam, „*kde červ* (tj. hryzájící svědomí) *jejich neumírá, a oheň* (tj. oheň věčného soudu) *nehasne*“ (Marek 9,44.46.48)? Ještě nikdo kdo opravdu uposlechl Boží slovo, toho nelitoval.

Ta vážná otázka je adresována i tobě. Myslíš si, že unikneš soudu svatého a spravedlivého Boha, jestliže zanedbáš tak veliké spasení, které Bůh připravil i pro tebe ve Svém milém jednorozeném Synu Ježíši Kristu? Možná že patříš mezi ty, kteří o tom ještě vůbec nepřemýšleli a dosud se vyhýbali pravdě o věčnosti.

Většina lidí se staví k spasení své nesmrtelné duše lhotejně, jiní v pýše svého srdce nechtějí přiznat, že jsou ztracení hříšníci a že potřebují Spasitele, nemluvě o těch, kteří se v nepřátelství a zřejmé nenávisti Božímu Synu rouhají a vědomě odmítají poselství milosti. Do které skupiny patříš? K lhotejným, pyšným nebo dokonce k nepřátelům Kristova kříže?

Je psáno, že každý člověk propadne Božímu odsouzení, jestliže včas, v době milosti se neuteče k Ježíši Kristu a neobdrží v Něm odpuštění hříchů a věčný život. „*Domníváš se..., že soudu Božímu ujdeš? Anebo bohatstvím dobrotivosti jeho a snášení i dlouhočekaní pohrdáš, nevěda, že dobrotivost Boží ku pokání tebe vede?*“ (Řím. 2,3.4) Dej se ještě jednou v lásce varovat a vírou se ještě dnes uchop nabídnutého spasení v Kristu. Jenom tak můžeš ujít Božímu soudu nad hříchem a věčnému odsouzení. Nezanedbávej už déle to „*veliké spasení*“. Cožpak víš, zda budeš mít ještě zítra možnost rozhodnout se pro Krista? Ale co bude potom? „*Hrozněť jest upadnouti v ruce Boha živého!*“ (Žid. 10,31)

15. prosinec

Neboť všichni musíme být zjeveni před soudnou stolicí Kristovou, aby každý přijal to, co v těle (nebo: skrze tělo) působil, podle toho, jak pracoval, buď dobré, neb zlé.

2. Korintským 5,10+

Všechno, co jsem učinil pro Krista a bylo to ovoce Jeho milosti, která ve mně působila, On uzná a odmění, zatímco to, co vzešlo ze síly a horlivosti pouhé přirozenosti, zůstane bez odměny. Pán zcela jistě a nesmírně štědře odmění vše dobré, ano, dokonce mnohé předsevzetí, jež mělo za předmět Jeho oslavení, ale nebylo provedeno, dojde tam v nebeském světle pravého posouzení. Naproti tomu mnohé jiné věci, které se nám zdály veliké a krásné, se tam scvrknou v pouhé nic. Ani jedna, byť i malá službička pro Pána, učiněná zde na zemi z lásky k Němu, nebude onoho dne přehlédnuta. „*Kdokoli by zajisté dal vám pítí číši vody ve jménu mém, protože jste Kristovi, amen, pravím vám, neztratí nikoli odplaty své.*“ (Mk. 9,41)

Všechno, co v nás způsobil Duch Kristův, bude se slavně skvíť ve světle Jeho soudné stolice, oprostěno od jakéhokoli lidského úsudku. Naproti tomu mnohá služba, vykonaná třeba s nejlepším úmyslem, ale s prostředky, které Boží slovo nemůže schválit, bude s Boží přesností a spravedlností zkušena a rozčleněna. Onoho dne se také zjeví, co nám bránilo, abychom konali více dobra, třebaže jsme měli tolik světla a obdrželi tolik milosti. Ale každý jednotlivec bude mít své, Otcem připravené místo, a všichni tam plně poznáme, za co všechno vděčíme našemu drahému Pánu, co pro nás byl a kolik lásky, trpělivosti a dobrotivosti nám prokázal.

„Neboť nic není skrytého, co by nemělo býti zjeveno; aniž jest co tajného, ježto by nemělo být zvěděno.“ (Luk. 12,2) Před soudnou stolicí Krista bude jednou zjeven každý člověk a každá myšlenka bude uvedena na světlo. To, co by nyní mohla učinit pravda, vykoná pak ona soudná stolice. Sám Pán „*osvítí to, co skrytého jest ve tmě, a zjeví rady srdcí*“ (1. Kor. 4,5).

Před onou soudnou stolicí spadne každá maska, forma a přetvářka; nic nebude moci ujít pronikajícímu světlu, které tam bude zářit. Dnes ještě může být nevímjak mnoho zdání a klamu, tam však bude všechno skutečnost. Dnes ještě můžeme označovat věci, jak chceme, tam ale všechno bude nazváno pravým jménem. Zda tedy není u Kristova učedníka skutečnou moudrostí, jestliže už nyní chodí ve světle onoho dne a usiluje se mít dobré svědomí před Bohem i před lidmi?

Pavel říká: „*Proto i usilujeme... jemu se líbiti.*“ (9. v.) A může-li někdo s apoštolem říci: „*Bohu pak známi (= zjevní) jsme. A naději mám, že i svědomí vašemu známi (= zjevní) jsme*“ (11. v.), nebude jeho mysl zneklidněna při pohledu na ono zjevení před soudnou stolicí. Chtějme tedy jen stále chodit v jejím světle!

16. prosinec

To světlo v temnostech svítí... Dokud světlo máte, věřte ve světlo, abyste synové světla byli.

Jan 1,5; 12,36

Pán vynaložil všechno úsilí, aby u Jeho pozemského lidu vzešlo ovoce, které by bylo podle Boha. Jeho námaha však ztroskotávala zvláště na sobectví, závisti a nenávisti předních mužů toho národa. Kněží, kteří měli být Božími posly (Mal. 2,7), a farizeové byli největšími nepřáteli Pána slávy. Pán Ježíš přišel na tento svět jako světlo, ale lidé milovali více tmu než světlo. Zda tomu tak není i dnes? I dnes je jen málo těch, kteří se ochotně vystaví tomu světlu, které zjeví jejich skutky, takže činí pokání.

Ve 12. kap. Evangelia Jana, z níž je vzat jeden z dnešních veršů, Pán Ježíš stál již velice blízko Své smrti na kříži. „*Ještě na malý čas světlo s vámi jest. Chodte, dokud světlo máte.*“ (35. v.) Když Pán na kříži zemřel, zachvátila odpovědné muže toho národa úplná temnota. 24. a 25. verš 69. Žalmu nám dávají poznat, že ani jeden z nich neunikl věčné záhubě. Téměř dva tisíce let již trpí nevýslovnou trýzeň a nemají sebemenší výhled, že by se jejich situace mohla nějak změnit k lepšímu. Po celou věčnost (pro nás to je nepředstavitelné) bude jejich podílem zatracení.

Chtěl bys sdílet takový úděl? Jistěže ne. Ovšem pak se musíš bez zdráhání vystavit Božímu světlu. Ještě dnes svítí světlo odpouštějící milosti, ačkoli Pán, to pravé Světlo, se navrátil k Otcí. Dnes jsou ti, kteří v Něho věří, „*světlo světa*“; svědčí o Boží lásce, která tě hledá. Otevři té lásce své srdce, vezmi v opovržení a vyznej Pánu své hříchy, a i tvé srdce bude vyzařovat světelnou zář poznání slávy Boží ve tváři Krista (srov. s 2. Kor. 4,6+). Ale neváhej; brzo bude příliš pozdě.

Fyzika nás poučuje, že světlo je vlastně elektromagnetické vlnění. Jeho spektrum sahá od nejmenších kmitočtů až k nejvyšším u kosmického záření. Mezi tím pak jsou rádiové vlny, záření tepelné, světelné, ultrafialové a rentgenové paprsky a paprsky gamma. Mezi infračervenými a ultrafialovými paprsky je velice úzký okruh, který může vnímat naše oko. Naše zrakové schopnosti tedy jsou velice omezené. Proto člověk používá k rozšíření schopnosti svých smyslů různých pomocných zařízení, jako osciloskopů, drobnohledů nebo dalekohledů. – Podobně je tomu na duchovním poli.

Od přirozenosti jsme duchovně téměř slepí. Ale Bůh by nám tak rád daroval víru a otevřel náš zrak pro obrovské pole, o němž jsme dosud neměli ani tušení. To první, co nám chce ukázat, je: sebe sama jako všemohoucího Boha, a Svůj úsudek o nás, jako o stvořených bytostech, které zhřešily. Jestliže k tomu řekneme upřímné ano, dá nám víru v dokonané spasitelné dílo Svého Syna – Ježíše Krista, a zjeví nám skrze Své Slovo a skrze víru myšlenky Svého srdce, které On má s námi lidmi. Začněme jen upřímně číst Bibli! Objevíme v ní úžasné věci.

17. prosinec

Duchem chod'te, a žádosti těla nevykonáte.

Galatským 5,16

Chození Duchem (3)

Chodíme-li Duchem (nebo: v Duchu), ve víře ve vzkříšeného Krista, můžeme být opravdu klidní; Duch pak každého dne bude sklízet nová vítězství nad tělem. Tajemstvím našeho vítězství je, že zůstáváme skryti v Kristu a jednoduše s plnou jistotou důvěřujeme Jeho Duchu, který v nás vítězí nad tělem a jeho žádostmi.

Nikdy nesmíme zapomínat, že nová přirozenost ve věřícím je v závislém postavení. Závisí na Duchu Svatém, co se týče síly, a závisí na Božím slovu, pokud jde o vedení. Síla se může zjevovat jenom tam, kde je Duch Svatý. Ale může se stát, že On je zarmocován a že jsou Mu činěny překážky. Jestliže však chodíme Duchem, bude tím dobytو jisté a zůstávající vítězství nad tělem.

Jsmo-li v pokušení oddávat se myšlenkám, pocitům a slovům, které nejsou podle Boha, jak mocným prostředkem ochrany nám tu může být vědomí, že Duch Svatý přebývá v našem těle jako ve Svém chrámu! Kdybychom na to vždy mysleli, nedocházelo by k mnohým nekontrolovaným myšlenkám, lehkovážným a prázdným řečem a k nepatřičným činům.

Opravdový věřící už není „v těle“, neboť Ep. Římanům 8,9(+) říká: „*Vy pak nejste v těle, ale v Duchu, poněvadž (= jestliže ovšem) Duch Boží ve vás přebývá.*“ Dokud však věřící je na zemi, je v něm ještě tělo a to má své žádosti. Tyto žádosti jasně ukazují, co je tělo, že totiž je zlé, hříšné a nepřátelsky zaměřené proti Bohu a v tomto směru se nedá změnit, protože „*zákonu Božímu není poddáno, neboť ani nemůže (býti)*“ (8,7+). Jestliže tedy naplním žádosti těla, nejsem již ve svobodě, do níž mne povolal Kristus, nýbrž jsem otrok hříchu. Co tedy mám dělat? Ve mně je tělo – musím proti němu bojovat?

Sedmá kapitola Ep. Římanům ukazuje, že v tom případě zcela jistě budu poražen, protože vůbec nemám sílu, abych je mohl přemoci. Dnešní verš nás vybízí k chození Duchem. Skuteční křesťané, v nichž přebývá Duch Boží, mohou v každodenním životě chodit Duchem a neuskuteční pak žádosti staré přirozenosti. Já nemám sílu k přemáhání těla, ale má ji Duch Svatý. Tento Duch se staví proti tělu a vítězí nad ním. A dělá to proto, abychom nedělali, co sami chceme, nýbrž abychom chodili podle Boží vůle, aby – třebaže malou měrou – při nás bylo viděno, co mohl říci Pán Ježíš: „*Co jest jemu (= Otcí) libého, já činím vždycky.*“ (Jan 8,29)

18. prosinec

Naděje nemající, a bez Boha na světě.

Efezským 2,12

Jaký je to bídný život být v tomto světě bez naděje, bez Boha! Být bez Boha – jaká opuštěnost! Je to ale stav každého člověka, který pro sebe dosud nemá ten Boží dar – Pána Ježíše, neboť On je naděje věčného života. Jak mnoho lidí tu jde vstříc věčnosti, a vůbec si nejsou vědomi této své bídy!

Mohou být i takoví, kteří se celá léta, ba desítky let shromažďují s Božími dětmi, a přesto nevědí nic o osobním znovuzrození, o obnovení své mysli, nepoznali osobní odpuštění hříchů. Slyšeli sice poselství evangelia, ale nepřiklonili k tomu své srdce. Pouhý způsob (forma) zbožnosti, příslušnost k nějakému křesťanskému vyznání nám však nedá žádnou živou naději. Jenom plné vědomí, že mé hříchy jsou odpuštěny, že Kristus zemřel namísto mne, mne opravňuje nazývat se Božím dítětem.

Pověz, přišel jsi už skutečně někdy k Ježíši, Spasiteli, s přesvědčením, že takový, jaký jsi od přirozenosti, a jak jsi žil a dosud v tomto světě žiješ, nemůžeš obstát před svatým Bohem, který ve Svě přítomnosti nemůže trpět hřích? Přinesl jsi Mu už někdy celý svůj ztracený a beznadějný život, tíží svých hříchů? Udělej to s plnou vírou ještě dnes! I nepřátelé Pána Ježíše Krista o Něm svého času říkali: „*Tento hříšníky přijímá, a jí s nimi.*“ (Luk. 15,2) Ano, On je přijímá a má s nimi obecnství. Avšak špínu, nečistotu a hřích Mu musíš vyznat, aby ti mohl všechno odpustit. Proto On trpěl na golgotském kříži jako Zástupce za tebe i za mne a splnil spravedlivé Boží požadavky vůči provinilému hříšníku.

Bez naděje a bez Boha na světě – v tomto stavu se nalézají všichni lidé, kteří vědomě odmítají evangelium o Boží lásce, zjevené v Ježíši Kristu, a vůbec je nenapadne zamyslet se nad tím, kde jednou skončí jejich životní cesta. Domnívají se, že to nějak dobře dopadne, protože sice nejsou lepší, ale také ne horší než ostatní lidé. Stanovisko, že bez Boha se dá žít na světě lépe, dosáhlo všeobecného, hrozného rozšíření; ano, mnozí se dokonce opovažují pochybovat o existenci živého Boha. Nejen Bible, nýbrž také víra v Syna Božího je pro moderního člověka dávno překonaný pojem. Lidé chtějí být volní, svobodní, ale netuší, že tato volnost – odpoutání od Boha vede stále hlouběji do satanova otroctví.

Písmo svaté jasně učí, že takový život skončí ve věčném odsouzení. Proto si všimni biblického ukazatele cesty k nebi! Má tento nápis: „*Čiňte pokání, a obraťte se!*“ – Doba je vážná, Boží soudy jsou už za dveřmi. Je psáno: „*Poněvadž spravedlivý sotva k spasení přichází, bezbožný a hříšník kde se ukáže?*“ (1. Petr. 4,18)

Jedni druhých břemena neste, a tak plňte zákon Kristův.

Galatským 6,2

Nesení břemen druhých lidí (I)

Při pohřbu jednoho křesťana bylo řečeno: „Nesl s námi břemena; bral na své srdce těžkosti, které tížily naše srdce!“ – Takové svědectví je jistě krásné a nevšední. Ale nemuselo by být tak ojedinělé, protože břemena na srdcích věřících jsou a byla ve všech dobách. Jak krásné, je-li někdo láskou připraven a hotov nést spolu taková břemena! A jakým požehnáním může být!

Nezapomínejme, že to je naše výsada brát na sebe břemena druhých a tím ulehčit jejich srdci, usnadňovat jim jejich zkoušku, potěšit je a povzbudit! Tím se stáváme podobnějšími Pánu Ježíši. Vždyť toto bylo zákonem, tj. směrnicí, jež Ho vedla, touhou, která Ho ponoukala, aby snímal břemena unaveným a obtíženým. A byla to břemena svědomí a srdce, která snímal sklíčeným a schýleným. Tisíce tisíců lidí mohlo o Něm od té doby s radostí povědět: „*On nemoci (= utrpení) naše vzal, a bolesti naše vlastní nesl.*“ (Iz. 53,4) A kdo to už trochu zkusil, brát na své srdce břemena jiných, jako to dokonale dělal a dělá Pán Ježíš, bude to stále více považovat za zvláštní výsadu, že se Mu v tom smí podobat. Ale jaká milost, že vždy smíme říkat: „*Požehnaný Pán, den co den nese naše břímě!*“ (Ž. 68,20+)

Nadepsaný verš zaměřuje zrak všech, kteří se dosud snažili zachovávat desatero přikázání, jiným směrem. Je nám tu představen sám Kristus a Jeho život, jenž byl prokazováním Boží lásky.

Úžasný život našeho Pána nám ukazuje v praktickém působení jiný zákon. Pán nemohl jít kolem něčí těžkosti, aby na ní neměl účast. Ať to byli slepí, chromí nebo všelijak pokřivení, Jeho srdce i ruka byly vždy připraveny sloužit. Jemu bylo radostí pomáhat druhým, nést jejich břemena. Jeho oku neušly ani vnitřní těžkosti – pomáhal všem obtíženým, kteří potřebovali Jeho pomoc. Mohli bychom uvést řadu dalších příkladů Jeho neobyčejné sloužící lásky, abychom si ujasnili, co je „*zákon Kristův*“, ale čtenář jistě dobře ví, oč jde.

Díváme-li se na Pána z této stránky a vidíme Jeho lásku, vždy ochotnou pomoci, ale především když si připomeneme, že nás vykoupil ze zlořečenství zákona, poznáme také svůj úkol. Obecenství a spojení s věřícími jsou vzácné věci, které se projevují bohatým požehnáním, snažíme-li se nést břemena druhých. Ale jako se na příliš vydatné půdě nedaří stromům, jejichž dřevo by se později hodilo na nosné trámy, i my býváme málo způsobilí a často nepřipraveni nést břemena jiných, jestliže jsme „bezstarostným odpočíváním“ a „sytostí chleba“ otupeni a tím necitliví k potřebám našich spolupoutníků. Lze se pak divit, slyšíme-li mezi sebou tolik nářků, vzdechů a bédování a vidíme-li tak často nespokojenost? Jsme opravdu nosiči břemen? Kéž nám Pán dá, abychom se učili v obecenství s Ním nést břemena druhých a tak plnit „*zákon Kristův*“!

20. prosinec

Stalo se pak, když šli, že řekl jemu na cestě jeden: Pane, půjdu za tebou, kamkoli se obrátíš.

Lukáš 9,57

Jsou lidé, kteří žijí jako křesťané jen v neděli, a od pondělka žijí zase víceméně bez Krista a dělají, co sami pokládají za dobré. Ale pozor! Nemáme všichni tak trochu sklon nebrat to během týdne s naším křesťanstvím tak vážně?

Cožpak nevíš, že Bůh s tím nemůže být spokojen, jestliže máš pro Něho čas jen v neděli, zatímco ostatní dny žiješ pro sebe? On, který tě vykoupil za cenu Svého milovaného Syna a učinil tě Svým dítětem, si na tebe činí úplný nárok. Vykoupil tě cele a chce tedy mít celého člověka. Postav se proto celým srdcem na stranu svého Pána a Spasitele!

Jak by to bylo smutné, kdyby např. některý obchodník dělal něco, s čím jako křesťán nemůže souhlasit. Máme se přece jako křesťané chovat vždy a všude. Nezapomeň na to, až budeš příště plánovat svou dovolenou. Nejezdí tam, kde svody světa jsou veliké a kde bys byl v nebezpečí zapírat svého Pána. Nezapomínej také, že jsi křesťan (nebo křesťanka), až půjdeš nakupovat do oděvního domu. Zeptej se svého Pána, co by pro tebe jako Ježíšova učedníka bylo nejvhodnější. Chceš-li Ho následovat, vyjde ti vstříc a pomůže.

Jeden francouzský důstojník, jehož loď byla dobytá v bitvě u Trafalgaru admirálem Nelsonem, byl přiveden na jeho vlajkovou loď. Pospíchal k velkému admirálovi a podával mu ruku. „Ne,“ odmítl Nelson, „nejprve žádám váš meč.“

Dnes je řada lidí, kteří by rádi podali ruku Kristu. „Ježíš je tak obdivuhodná osoba,“ říkají, „vážíme si Ho a rádi bychom Ho následovali.“ – Jenže takhle to nejde. „Nejprve váš meč!“ Nejprve se musíš vzdát své vzpurné svévole. Nejprve tu musí být vyznání viny a obrácení, jak to nazývá Bible. Teprve potom Kristus uchopí tvou ruku, aby ji už nikdy nepustil. Musíš Ho nejprve poznat jako svého Spasitele, a také jako Pána, jenž musí v tvém životě všechno řídit. Teprve potom pocítíš stisk ruky Jeho lásky.

Mnohdy je nám zatěžko uznat Ho za svého Pána. Naše domýšlivost se tomu vzpírá. Avšak učiníme-li to, bude následovat veliké požehnání. Je to rozhodnutí, které se v našem životě vždy a nejvíce vyplatí!

21. prosinec

Za všechny umřel, aby ti, kteříž živi jsou, již ne sami sobě živi byli, ale tomu, kterýž za ně umřel i z mrtvých vstal. 2. Korintským 5,15

Podle učení Ep. Efezským jsme kdysi byli všichni mrtví v přestoupeních a hříších. Zde pak je smrtí Ježíše „za všechny“ dokázáno, že všichni lidé byli rovněž ve smrti. Protože by ale Bůh dal rád „všem“ věčný život, musel Pán Ježíš zemřít „za všechny“. To však rozhodně neznamená, že by tedy všichni lidé skrze smrt Krista dosáhli věčného života. Všichni ale mají možnost toho dosáhnout. Přesto by však samotná smrt Ježíše nestačila. Bez Jeho vzkříšení bychom všichni ještě vězeli ve svých hříších (1. Kor. 15,17). Také v Ep. Římanům čteme, že Pán „vydán jest pro hříchy (= přestoupení) naše, a vstal z mrtvých pro ospravedlnění naše“ (Řím. 4,25).

Jestliže je řeč o Jeho vzkříšení Bohem, tedy tím Bůh potvrzuje, že co se týče hříchu, všechno je vyřízeno k Jeho naprosté spokojenosti. Když ale čteme o Pánu, že měl moc duši Svou (život Svůj) položit a zase ji vzít, tak nám tím ukazuje, že sám je pravý Bůh a věčný život. Jako vítěz nad mocí satana a smrti vyšel z hrobu ve vlastní, božské moci.

Všechno, co Syn činil nebo mluvil na zemi, bylo v dokonalém a zjevném souladu s Otcem. On byl v Otcí a Otec v Něm. Měli bychom nyní my, kteří jsme skrze Jeho smrt dosáhli života, dovolovat svému tělu všechno možné, namísto abychom žili Tomu, který pro nás dokonal tak veliké a těžké dílo? Nezapomeňme, co Pán kvůli nám vytrpěl, a mějme také na paměti vznešené postavení, do něhož nás uvedl!

Když Gádští, aby se oddělili a dostali k Davidovi, se chtěli dostat přes Jordán, byly „všechny jeho břehy zaplavené“ (1. Paral. 12,15+). Co se asi odehrávalo v srdci Davida, když viděl, jak tito muži se nedali odradit těžkostmi, aby se dostali k Němu! Věděl, že kvůli němu opustili všechno. Oč více jistě potěší Pána, když dnes vycházíme k Němu ven ze stanů, pohanění Jeho nesouce! Davidova radost je jistě obrazem radosti Pána, vidí-li, jak Ho následujeme. Kéž by všichni, kteří věří v Pána Ježíše, Mu byli tak oddaní, jako kdysi Davidovi hrdinové svému králi!

David, ačkoli už byl „pomazaný Hospodinův“, byl mnoho let zavržen a Saulem pronásledován, a všichni, kteří milovali Davida, vycházeli k němu ven. Bylo k tomu třeba víry a nerozděleného srdce. Byl tu určitý počet mužů, kteří s vírou v jeho budoucí slávu s ním sdíleli všechny útrapy a strádání a všechnu svou sílu, své tělo i život mu s radostí dávali do služby. V 1. Paralipomenon 12 nám jsou nejprve jmenováni tři hrdinové, kteří byli „vyzbrojení“ a „vycvičení“ vrhat prakem kameny pravíci i levíci, což kdysi přivodilo pád obra Goliáše. Používali tytéž zbraně, jako kdysi David, takže to byli vycvičení, nebojácní bojovníci a skuteční hrdinové.

Takové hledá i dnes ten pravý David, Pán Ježíš. Od lidí zavržen a skryt světu, sedí již nyní po Boží pravici. Tam Ho vidí víra jako Pána, kterému je „dána všeliká moc na nebi i na zemi“ (Mat. 28,18). Stojíme všichni s rozhodností po Jeho boku i v současných dnech, kdy je zavržen? On má právo na celou naši lásku, ano, na náš život.

22. prosinec

Víra (je) **z kázání** (= zvěstování), **kázání pak skrze slovo Boží**.

Římanům 10,17

Živá víra se opírá jenom o skutečnosti. Sice není bez pocitů, ale o pocity se neopírá. Tak i Bůh odpovídá na modlitbu víry o pomoc v pozemských věcech skutečným, praktickým vyslyšením. Posílá nám na stůl chléb, uzdravení z nemoci, odnímá bolesti, přivádí zpátky zbloudilé syny a dcery. Skuteční věřící křesťané, Boží děti, zcela jistě dobře cítí své štěstí, svůj pokoj, a mohou v tom být nesmírně šťastni. Pociťují také svou lásku k Pánu Ježíši. Dobře také cítí bolest, když Pána nějak zarmoutí, anebo když jiným Božím dětem způsobí nějakou bolest.

Ale tyto pocity nejsou základem jejich spasení, jejich radosti, nýbrž důsledky víry. Takové pocity se mohou měnit, ale víra se opírá o nezměnitelné, věčně platné Boží slovo a Boží činy. Je založena na neochvějném základě, na skále věčnosti: na samém Bohu. Tento základ je neotřesitelný, neochvějný; bude pevně stát i po celou věčnost.

Na otázku: Odkud to tak jistě víš, že ti jsou odpuštěny všechny tvé hříchy a že budeš vidět Pána ve slávě? Víra odpovídá: protože to říká Bůh. Živá víra se opírá jen o Boží slovo. Ne dívá se do sebe, ne dívá se na své pocity, nýbrž odvolává se na to, co řekl Bůh. Když se nepřítel – ďábel bude snažit zneklidňovat tě nějakými pochybnostmi, obrať se jednoduše k Božímu slovu. „*Psáno jest*“ – je ten nejlepší prostředek, jak zahnat nepřítele na útek. Také Pán Ježíš zvítězil nad nepřítelem věčně platným Božím slovem. Opírá se o ně také.

Lidé mají sklon ztotožňovat evangelium s určitými pocity. Tak třeba vinu uznávají jen tehdy, jestliže ji cítí. Ale vina je opravdu skutečnost, že jsme přestoupili Boží přikázání anebo že jsme nedbali na Boží nařízení. Co nás činí vinnými, je skutečnost, že jsme zhřešili proti Bohu.

Rovněž pokání není jen pocit. Je to cítěná a vědomá odpověď na to, co Bůh odkryl v našem životě. Pokání je skutečné zhroucení naší pýchy a všeho, co jsme si o sobě mysleli. Všechno, co je menší než toto, je pouhé vzrušení citů, vzbuzené možná pod dojmem nějaké přednášky, avšak není to žádné pokání.

Kdo se před Bohem zhroutl pod tíží své viny a učiní před Ním pravé pokání, zakusí, že ani odpuštění není pouhý pocit. Bůh slíbil ve Svém Slově odpuštění a stanovil podmínku, kterou je ono vázáno. Kdo učiní pokání a upřímně své hříchy vyzná Bohu, má právo věřit, že Pán Ježíš i za něho zemřel na kříži a že Bůh mu na základě prolité krve tohoto Zástupce odpustil hříchy.

S vírou v Pána Ježíše a v Jeho slovo začnou zkušenosti; avšak zkušenosti nikdy nezpůsobí víru; tak nás tomu učí Bible.

23. prosinec

Přede vším, co je třeba ostříhati, ostříhej srdce své, neboť z něho jsou východy života.

Přísl. 4,23+

Srdce (I)

Jestliže Bůh mluví k lidem, dělá to tak, aby tomu také mohli rozumět. Proto v Bibli nalézáme tolik přirovnání, jimiž nám jsou duchovní pojmy vysvětlovány pomocí známých, viditelných věcí. Jako příklad můžeme uvést symbolický význam takových útrojů, jako je srdce, ledviny nebo játra.

Srdce svou ústřední polohou v těle jako hnací síla proudu krve, která udržuje život, představuje symbolicky mravní střed naší bytosti. I když také mozek a nervový systém řídí vnější funkce našeho těla, musí být v našem nitru ještě jiné místo, kde se rodí naše rozhodnutí, odkud pocházejí naše hluboké city a náklonnost, a kam se obrací Bůh, mluví-li k nám skrze Svého Ducha. Toto místo má na zřeteli Boží slovo, když mluví o našem srdci.

„Z něho jsou východy života“; tam se jaksí nastavují výhybky a všechny naše životní projevy tam mají svůj původ. Jak lépe bychom mohli ochránit srdce, než když je úplně předáme Pánu? *„Dej mi, synu můj, srdce své!“* (Přísl. 23,26) To znamená podřídit Mu celou svou vůli.

Ezdráš kdysi *„uložil v srdci svém, aby zpytoval zákon Hospodinův i plnil jej“* (Ezd. 7,10), a Barnabáš napomínal učedníky, aby *„v úmyslu (= s rozhodnutím) srdce trvali v Pánu“* (Skut. 11,23). Jak je požehnané, když Boží slovo se dostane až do našeho srdce a utváří tam naši vůli! Jen tak se také skutečně stáváme jeho *„činiteli“* (Jak. 1,22).

Ve starověku se každý válečník snažil obléknutím pancíře chránit v boji své srdce před zraněním. Dnes jsme vybízeni oblékat nejen *„pancíř spravedlnosti“*, nýbrž *„celou zbroj Boží“*, abychom v boji, který máme vést při okoušení svých nebeských požehnaní, mohli obstát (Ef. 6,10-12). Vždyť jsme vystaveni tak mnohým zhoubným vlivům zvenčí! Braňme se, aby tyto vlivy v nás nezanechávaly dojmy a nepronikaly do našeho srdce! Dveře našeho srdce musí být pevně zavřené, aby neproniklo nic, co pro nás není dobré a užitečné.

Slova *„přede vším“* (tj. „nade všechno“) používá ohledně srdce také prorok Jeremiáš (17,9). Říká tam: *„Nejlstivější jest srdce nade všechno, a nejneduživější (též: nejpřevrácenější, zkažené). Kdo vyrozumí jemu? Já, Hospodin, kterýž zpytuji srdce a zkouším ledví, abych odplatil každému podle cesty jeho, podle ovoce skutků jeho.“*

24. prosinec

Přede vším, co je třeba ostříhati, ostříhej srdce své, neboť z něho jsou východy života.

Přísl. 4,23+

Srdce (II)

Nic neovlivňuje člověka tolik, jako jeho srdce. V tom, co si srdce přeje a co si žádá, se vlastně projevuje osobnost člověka. Je tedy jasné, že vůle člověka je rozhodující pro to, jakou cestou jde. Podle toho, jak smýšlí, jde cestou smrti nebo cestou života. Říká to jasně i dnešní verš: „... *neboť z něho (ze srdce) jsou východy života.*“ Srdce většinou sleduje jen to, co se mu zdá být správné, vše ostatní nechává bez povšimnutí. Jak nebezpečné je to! Bez Boha, bez světla Božího slova mohou být cesty člověka jen cestami smrti.

Naproti tomu věřící křesťan, v jehož nitru přebývá Duch Svatý, může vše posuzovat podle toho, jak Jím je poučován. Jaká je to výsada! Duch Boží chce naše myšlenky upoutávat na Pána, na Jeho pravdu a Jeho přikázání a tím utvářet křesťana, ano, dělat z něho opravdu duchovního člověka. Naše vůle přitom musí být stejná jako Boží vůle. Proto je tolik třeba bdít nad vlastním srdcem. Pokud totiž je v činnosti naše vůle, máme Boží vůli proti sobě. Ostříhat své srdce, je totéž jako v Novém zákoně přepásat svá bedra. Ještě se nalézáme na jevišti zla a nečistoty, kde je nám třeba přepásávat své náklonnosti pásem pravdy (Ef. 6,14). Naše srdce mají stále sklon nechat se přitahovat tím, co je ve světě. Jestliže tomuto sklonu povolíme a necháme se světem ovlivnit, velmi snadno se stane, že se znečistíme. Písmo říká: „*Nemilujte světa, ani těch věcí, kteréž na světě jsou.*“ (1. Jan. 2,15) My jistě sami své srdce ostříhat nemůžeme, ale ten výše uvedený verš nám vážným způsobem připomíná naši odpovědnost. Když se například modlíme: „Pane, ostříhej nás před zlem,“ musíme si také přát jednat podle Božího slova: „*Od všeliké zlé tvárnosti (= formy zla) se varujte (= zdržujte).*“ (1. Tes. 5,22). Když se modlíme, aby Pán odpoutával naše srdce od vlivů světa a působil, abychom se více zaměstnávali Jím samým, jistě nás nenapadne číst světské knihy nebo časopisy, anebo udržovat ještě nějaká přátelství se světem.

Jde-li nám opravdu o to, abychom zůstávali „*ostříháni Boží mocí*“ (1. Petr. 1,5), jistě se budeme snažit lnout k Pánu celým srdcem. Ovšemže to vše může být působeno jen milostí, ale ona v nás chce působit a probouzet v nás touhu následovat Pána celým (to znamená nerozděleným) srdcem. Satan by tak rád uvedl do našeho srdce něco, co by nás odvádělo od Pána Ježíše. Proto tak velice potřebujeme vzít si k srdci výše uvedeně napomenutí. Rovněž je třeba mít se na pozoru a bdít také, aby z našich srdcí nevycházela „*zlá myšlení, vraždy, cizoložstva, smilstva, krádeže, křivá svědectví, rouhání*“ a mnoho dalších zlých věcí (Mat. 15,19) a my nebyli znečištěni. Je třeba, abychom se stále odsuzovali, aby nás pak naše srdce neodsuzovalo a my mohli mít smělost v plné jistotě víry prodlévat v Boží přítomnosti. A jak můžeme být nejbezpečněji ochráněni před pohnutkami našich lstivých, svévolných srdcí? Tím, že v nich budeme uchovávat Jeho slovo, neboť pak nezhřešíme (Ž. 119,11).

25. prosinec

Ani ty se Boha nebojíš, ježto jsi v témž odsouzení? A my zajisté spravedlivě, neboť hodnou pomstu za skutky své bereme, ale tento nic zlého neučinil.

Lukáš 23,40.41

Těmito slovy, která řekl kající se lotr na kříži svému spoluviníku, odsoudil celý svůj hříšný život a ospravedlnil Pána. Mnoho lidí to dělá právě opačně: ospravedlňují sebe a své činy a odsuzují Boha. Říkají: „Přece nejsem tak špatný, neboť se snažím žít správně. Chyby ovšem máme všichni, ale já jsem ještě nikoho neoklamal a nikoho jsem nezabil. Ostatně proč nás Bůh učinil takové a proč dovolil, aby člověk zhřešil?“

Mluvíš snad také tak, milý čtenáři? Pak ses ještě neviděl v Božím světle, jsi slepý ohledně sebe i svého života. Onen lotr na kříži volal k Pánu Ježíši jako usvědčený, ztracený hříšník a právě proto, že měl za sebou tak smutný život, dospěl snáze k poznání své viny než někdo jiný, kdo vedl ctihodný, počestný život. Zároveň se radoval, že tu byl v milosti přítomen Pán Ježíš a že byl připraven všechno mu odpustit. Spolehl se na tuto milost a byl spasen.

Nechť nikdo netvrdí, že ještě nic zlého neudělal. I když z hlediska velikosti viny jsou rozdíly, přesto nikdo není bez hříchu. Boží slovo jasně říká: „*Není rozdílu. Všichni zajisté zhřešili, a nedostává se jim slávy Boží.*“ (Řím. 3,23) K těmto „všechněm“ patříš i ty. Ale všichni, kteří zhřešili, také mohou být zachráněni: „*Spravedliví pak učinění bývají zdarma, milostí jeho, skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu Ježíši*“ (Řím. 3,24). Nechtěl bys to slavné poselství přijmout a ještě dnes jít se svou vinou k Pánu Ježíši?

Pro toho kajícího se lotra na kříži byla naděje. Proč? Protože bez jakýchkoli vytáček uznal, že je provinilý. Směl pak slyšet z úst Spasitele slova: „*Dnes budeš se mnou v ráji*“ (43. v.).

Ale takových lidí, kteří přiznají, že jsou před Bohem vinni a že zaslouží své spravedlivé odsouzení, je velice málo. Cožpak není mezi lidmi běžné, že každý hřích, i ten nejhorší bývá omlouván? Kdo nechce věřit Bohu, říká: „V křesťanech jsem se zklamal.“ Lidé, kteří rozbili manželství, říkají: „Můj manžel (má manželka) mi nerozumí.“ Podvodník prohlašuje: „Zákony mne nutí podvádět.“ Lidé ve sváru se omlouvají: „To začali ti druzí!“ A zloděj za to nemůže, že krade, „protože prý k tomu má vrozené kleptomanské sklony“.

Avšak Bůh nám nemůže pomoci, dokud svou vinu skutečně neuznáme a před Ním nevyznáme. „*Kristus Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil*“ (1. Tim. 1,15); nikoli samospravedlivé anebo takové, kteří se pokoušejí stavět se do lepšího světla. „*Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.*“ (1. Jan. 1,9)

26. prosinec

Dík Bohu za jeho nevýslovný dar!

2. Korintským 9,15+

Jak často bývá lidem zatěžko poděkovat. Nebývá to vždy lehké, je-li nám něco dáváno, jednoduše to s poděkováním přijmout. Častokrát bychom se takovému dárci chtěli za to, co nám dal, nějak odvděčit. Pak bychom se aspoň mohli domnívat, že ta věc je nějak vyrovnána. Právě tak je tomu se spasením naší duše, které by nám Bůh chtěl tak rád dát na základě díla Pána Ježíše. My bychom byli raději, kdybychom mohli něco udělat, kdybychom nějakým svým úsilím nebo prací mohli Boha uspokojit, než bychom řekli pouhé „ano“ k tomu, co On o nás myslí, a co nám chce zdarma dát jako pouhý dar. Jenže spasení, které nám Bůh nabízí, je tak veliké a nevyčíslitelné, že žádný člověk na světě si je nemůže koupit. I milióny našich korun by byly příliš malou částkou. Nikdo z nás by si nemohl vydělat tak veliký obnos. A nikdo z nás není tak dobrý, aby si mohl spasení zasloužit. Boha to stálo krev Jeho jednorozeného Syna, aby nám mohl otevřít cestu do nebe. A kdyby někdo byl živ třeba i milión let a strávil je v samých kajicnických cvičeních, na poutnických cestách a v činění dobrých skutků, nemohl by si tím zasloužit vstup do nebe.

Jediné, co můžeme učinit, je: přijmout to nevyčíslitelné jako důkaz Boží lásky k nám hříšným. Neměli bychom ten velký Boží dar s hlubokou pokorou přijmout, vědouce, že Ho to stálo smrt Jeho milého Syna, než nám jej mohl nabídnout? *„Kristus zajisté, když jsme my ještě mdlí (= bez síly) byli, v čas příhodný za bezbožné umřel, ježto sotva kdo za spravedlivého umře, ač za dobrého by někdo snad i umřítí směl. Dokazuje pak Bůh lásky své k nám, neboť když jsme ještě hříšníci byli, Kristus umřel za nás.“* (Řím. 5,6-8)

Člověk je tak pošetilý, že i pokud jde o náboženské věci, by chtěl Boha učinit příjemcem a sebe dárcem. Nechápe, že se před Ním nemůže prokázat ničím jiným než svými hříchy, a ty jsou Bohu ohavností. – Aby se člověk dostal do správného poměru k Bohu, aby mohl být vykoupen, nemůže ze své strany nic učinit a nic nemůže přinést. V tomto případě může být dárcem jedině Bůh. A On učinil vše, čeho bylo třeba k spasení člověka. Vždyť *„tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný“* (Jan 3,16).

Jaký to byl dar, jaký úžasný, nevýslovný dar, který Bůh měl připraven pro provinilého člověka, jenž se staví proti Němu! V tomto případě Bůh nemohl vyslovit Své slovo moci, jako při stvoření, nýbrž musel „dát“, aby člověk byl vysvobozen z moci ďábla. A co dal? To nejvyšší, co měl: Svého jednorozeného, tolik milovaného Syna! Musel Ho poslat na tuto zem, připraviv Mu tělo. *„Když přišla plnost času, poslal Bůh Syna svého narozeného z ženy.“* (Gal. 4,4) Jak hluboko se Syn ponížil, že se stal člověkem, aby na této zemi trpěl a zemřel, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu! Bůh předem věděl, že člověk bude s Jeho Synem tak potupně nakládat a že Ho přibije na kříž – a přesto Ho dal. Vskutku nemůžeme Boha dost chválit a Jemu děkovat za takovou lásku, ukázanou v tak drahém, nevýslovném daru!

Ledviny

Ledviny, které jako ústrojí řídí vylučování cizích látek z těla, označují v symbolické řeči Bible svědomí, udržované Bohem v činnosti. Zatímco srdce představuje sídlo, kde se utváří vůle, jsou ledviny symbolicky jakýmsi místem kontroly, které citlivě reaguje na sebemenší poruchy v našem poměru k Bohu. Takové místo skutečně potřebujeme, neboť naše přirozené svědomí je velice nespolehlivý vůdce. Adamovi ukázalo špatný směr: pryč od Boha, a vždy je schopné být otupováno, dokonce až k úplné necitlivosti. Když Azaf, pěvec svatyně, se jednou rozhořčil nad blahobytem a zdarem bezbožných lidí, zakusil, že „*ledví (jeho) bodena byla*“ (Ž. 73,21), a přišel k uklidnění teprve tehdy, když opět uviděl věci z Božího pohledu.

Jak nerušené bylo u Pána Ježíše v Jeho dokonalém člověčenství Jeho obecenství s Bohem! O Něm je řečeno: „*...i v noci vyučují mne ledví má*“ (Ž. 16,7). Jeho dokonalá čistota byla základem, na němž se to obecenství naplňovalo.

Jsme pak schopni vytušit něco, co zakoušel na kříži, když Ho zasáhly šípy soudu z Božího toulce a On musí tesknit: „*Postřelil ledví má střelami toulu svého*“ (Pláč Jer. 3,13)? Milé Boží dítě, On, který žádného hříchu nepoznal, cítil tvé hříchy tak, jako by to byly Jeho vlastní hříchy! David říká: „*Aj, ty libuješ pravdu v nitru* (doslova: v ledvinách)“ (Ž. 51,8). Neměli bychom si tedy rádi dávat Bohem přezkoušet svá „*srdce a ledví*“?

Kdo z nás se ve svém životě ještě nikdy nebál nějaké zkoušky? Vždyť na jejím výsledku někdy závisí celý další průběh osobního života nebo zaměstnání. Člověk dělá, co jen může, aby v takové zkoušce dobře obstál. Anebo jsi snad už procházel nějakou zkouškou, o níž jsi předem věděl, že ji neuděláš?

Jak dobré však, jsme-li dobře připraveni na onu ze všech nejdůležitější zkoušku, kterou musíme bez výjimky všichni podstoupit! Cožpak Bůh nemá právo přezkoušet důkladně všechny, které chce vzít do slávy, zda jsou způsobilí pro Jeho svatou přítomnost?

Jak to vypadá s tvou přípravou na tuto zkoušku? Boží „zkouška“ se naprosto liší od všech lidských zkoušek. Vůbec v ní nejde o to dokázat své schopnosti nebo přednosti. Člověk přece během svých tisíciletých dějin dostatečně dokázal, že je neschopen splnit spravedlivé požadavky, které Bůh na něho klade. Ale každý, kdo uzná, že je naprosto nezpůsobilý a neschopný splnit Boží požadavky, má nejlepší šanci obstát v Boží přijímací zkoušce. Takovému Bůh může ukázat Pána Ježíše, Svého milovaného Syna, který dokonale učinil zadost všem Božím požadavkům, a to zvláště pokud jde o hřích člověka. U Něho nebylo nic, co by nemohlo obstát a vydržet Boží zkoušku – On chce také za tebe předstoupit před Boha a dovést před Ním tvou věc k dobrému konci. Přines všechnu svou vinu před Pána Ježíše. Chce ti odpustit a být tvým Prostředníkem před Bohem.

Čistý jako On!

„Každý, kdo má tuto naději v něm.“ A jaká je to naděje? Že bude jednou rychle vzat z této země a bude se těšit slávě nebe? Nikoli, ale že bude podoben svému Pánu a že Ho bude vidět takového, jaký On je. Jak úžasná to je naděje! Mé oči Ho mají vidět v celé Jeho kráse, Jej, toho oslaveného člověka Krista Ježíše – Jej, který mne miloval a vydal sebe sama za mne – Jej, rozkoš Božího srdce a předmět velebícího údivu všech nebeských zástupů. Být Mu podoben – jak velebeníhodná to milost! Je to příliš pro chatrné srdce člověka, ale nikoli příliš pro Boží srdce, není to příliš vysoké a příliš údivné pro plány věčné lásky. „Každý, kdo má tuto naději v něm“ – nikoli ten, kdo o ní slyšel, nýbrž ten, kdo ji má, kdo ji vlastní jako živou pravdu ve svém nitru. A co dělá takový? „Očišťuje se, jako i on čistý jest.“ Sám Kristus je měřítkem, podle něhož se očišťuje. Věřící odstraňuje ze svého praktického života a ze svých způsobů chování vše, co působí pohoršení, očišťuje se a vzorem k tomu je mu sám Kristus ve Své čistotě. Jeho milujícímu a vděčnému srdci nemůže stačit nějaký menší vzor. Ví, že bude Kristu připodobněn, a proto si přeje, aby tomu tak bylo – třebaže jen slabou měrou – již nyní. Kéž by tomu tak bylo s pisatelem i čtenářem těchto řádků!

Ano, drazí, choďme ve světle toho budoucího dne, k zalíbení našeho drahého Pána a k oslavení našeho Boha a Otce! Pak budeme schopni se šťastným a vděčným srdcem velebit a upřímně Ho očekávat, když „jaký jest on, (takový) i my jsme na tomto světě“ (1. Jan. 4,17). Proto „očišťujme se od všeliké poskvrny těla i ducha“ (2. Kor. 7,1).

Srdce, které skutečně patří Pánu, je rozhodnuto „usilovat o posvěcení (nebo: svatost)“ (Žid. 12,14), zapírá samo sebe a cele se dává k dispozici Jemu a Jeho věci. Vroucně touží po tom, aby bylo prakticky stále více proměňováno v Jeho obraz a skrze Boží milost rostlo v Něho. Takový křesťan není spokojen s tím, že se Pánu zatím ještě málo podobá, nýbrž spěje vpřed, hodinu co hodinu, den co den. Při sledování tohoto svého cíle věrně používá prostředky, které mu dal Pán: modlitby a Boží slovo. Ve všem hledá vedení a osvěcování Duchem Božím. Rozmnožování rozumové známosti pravdy, i když si jí cení a snažně si ji přeje, je mu jenom vstupní branou, aby pak prodléval v přítomnosti Pána a objevoval na Něm nové slávy.

Hledění na toho Čistého a Svatého, spolu s vědomím: brzy budu Jemu podoben a budu Ho vidět takového, jaký On je, probouzí v takovém srdci stále mocnější touhu, aby Mu byl již nyní co nejvíce podoben a odstraňoval vše, co neodpovídá Jeho čistotě. A čím déle a pilněji pokračuje v takovém hledění na Něho, tím jasnější a bystřejší se také stává jeho zrak jak pro svatost Pána, tak i pro vlastní praktický stav.

A zatímco na Něho tak upřeně hledí, je proměňován v tentýž obraz. Výsledkem je praktická čistota, oddělení od jakéhokoli zla a posvěcené, nebeské smýšlení. Naděje, že už brzo Pána uvidí a že Mu bude podoben, působí, že „se očišťuje, jako i on čistý jest“.

29. prosinec

Kterak my utečeme, takového (= tak velikého) zanedbávající spasení?

Židům 2,3

Roku 1892 byli dva poštovní lupiči, Wilson a Porter, ve Spojených státech odsouzeni k trestu smrti provazem. Porter byl popraven, zatímco Wilson dostal na základě jedné žádosti milost. Tento odsouzený však udělenou milost odmítl. Nato soudce nejvyššího soudu, John Marshall, vynesl následující rozhodnutí: „Milost je čin, jehož provedení závisí na tom, zda osoba, která dostala milost, ho přijme. Kdyby osoba, jíž se dostalo milosti, ji odmítla, nevidí soudní senát žádnou možnost, jak donutit odsouzeného k přijetí milosti.“ A tak byl popraven i Wilson, třebaže mu byla vymožena milost.

Jako onomu muži, stane se i mnoha lidem, kteří v dnešní době zanedbají přijmout nabídku Boží milosti v Pánu Ježíši Kristu. První věcí, proč lidé budou muset stanout před Boží soudnou stolicí, nebude jejich osobní vina hříchů, nýbrž to, že pohrdli obětí Ježíše Krista na Golgotě, na jejímž základě jim Bůh chtěl darovat milost.

Jeden muž, jemuž bylo nabízeno spasení v Kristu, odvětil: „Nemohu snést pomýšlení, že někdo jiný by měl zemřít za mou vinu.“ Jak ty si stojíš k osobě Ježíše Krista? Považuješ Jeho zástupné dílo na kříži za pošetilost? Dej se varovat! K tomu, aby ses dostal do zahynutí, se nemusíš napřed stát zločincem. Stačí už, půjdeš-li dále svou cestou života tak lhostejně, jako dosud. Neboť tím pohrdneš Boží láskou a v porovnání s tímto hříchem jsou všechny hříchy, které jsi až dosud učinil, malé.

Nechtěli bychom diskutovat o tom, zda existuje peklo či nikoli. Bible o tom místě mluví naprosto jasnou řečí. A protože Boží slovo je pravda, neboť pochází od všemohoucího Boha, je jakákoli taková diskuse zbytečná.

Chtěli bychom však připomenout, že jsou různé cesty, které vedou k tomu místu. Nejprímější cestou tam je rozhodné odmítnutí všeho, co je od Boha. Někteří lidé popírají Jeho existenci, nenávidí Bibli a odmítají ty, kteří zvěstují poselství Bible – spasení duše, které Bůh nabízí člověku.

Poněkud delší cesta se jmenuje „odkládání“. Mnozí lidé vědí, že by měli dát svou věc s Bohem do pořádku. Jejich svědomí je k tomu vždy znovu nabádá. Mají zcela určitý nedobry pocit, když pomyslí na smrt a věčnost. Avšak odkládají rozhodnutí na pozdější dobu. Kdo jim však zaručí, že z takového „pozdějí“ se nestane „nikdy“ anebo „příliš pozdě“?

Nejnebezpečnější cesta do pekla se jmenuje „lhostejnost“. Vždyť ono už to nějak dopadne. Tak zlý snad milý Pán Bůh nebude, aby lidi navěky zatratil? A ostatně já si myslím, že na smrt mám ještě dlouho čas. – Taková a podobná slova jsou slova bezstarostných. Jak hrozné to bude pro ně probuzení, až zjistí, že tomu není tak, jak si to namlouvali.

Opusť cestu do pekla dříve, než bude příliš pozdě!

30. prosinec

Dobrořeč, duše má, Hospodinu, a nezapomínej (se) na všechna dobrodiní jeho.

Žalm 103,2

Uplynulý rok přinesl možná nejednomu z nás těžké zkoušky. Někdo vážně onemocněl, ale zase ozdravěl, jiný procházel finančními těžkostmi nebo dokonce nezaměstnaností, a jeho pevná víra začala kolísat. Avšak věrný Bůh mu nečekaným způsobem pomohl z tísně, takže srdce bylo znovu uzpůsobeno k chvále a děkování.

Ale neměli by být mnohem vděčnější ti mnozí, kteří byli stále zdraví a nemuseli prodělavat žádné vážné zkoušky? Pokud jsme – skrze Boží dobrotivost a přívětivost – vůbec nebyli postiženi souženými, nemělo by nás to přinejmenším právě tak podnítit k chválení a děkování, jako těžkosti, z nichž nás Bůh vysvobodil? Jak býváme často nevšímaví a nevděční! Zda takové dobrodiní není mnohem větší?

Jaká je to milost, že patříme k těm, kteří nekonají krok přes práh nového roku v hlučné světské zábavě, nýbrž s vážnými myšlenkami a s modlitbou! Jsme si vědomi pomíjivosti času a díváme se na cestu, kterou jsme v minulém roce urazili, ve světle věčnosti. Možná, že mnohé odsuzujeme a koříme se před svatým Bohem, jsouce si zároveň vědomi své bezmocnosti a závislosti, pokud jde o nový rok, jenž leží před námi.

Nemělo by nás vlastně celý rok pronikat vědomí o pomíjivosti času a o svaté vážnosti každé nám darované hodiny? Život je jen krátký, ale vzácná je každá z jeho chvil. Čas je jaksi jako prázdná nádoba, která nám byla předána, abychom ji během naší cesty po této zemi naplnili. Zvažme to ve svých srdcích a prosme s žalmistou: „*Nauč nás tedy počítati dnů našich!*“ (Ž. 90,12)

Nevděčnost je zvláštním znakem dnů, v nichž žijeme. Ani mezi křesťany se vděčnost – jedna z ctností – rozhodně nevyskytuje tak často, jak bychom se oprávněně domnívali. Skutečně vděčných srdcí nalezneme málo. Jak mnohý se v nemoci nebo těžkosti obrátil na Boha a všelicos slíbil pro případ, že by jeho modlitba byla vyslyšena, avšak potom svůj slib nedodržel. Člověk na to může zapomenout, ale Bůh to nezapomene. On slyšel, vyslyšel, pomohl, uzdravil, a čeká za to poděkování. „*Obětuj Bohu chválu, a plň (= zaplať) Nejvyššímu své sliby!*“ (Ž. 50,14) Lépe je neslibovat, než slíbit a nedodržet.

Stav srdce devíti uzdravených z malomocenství byl smutný a hluboce zarmoutil Pána. On učinil podle jejich prosby a slitoval se nad nimi, ale je ani nenapadlo, aby Jemu, jenž jim pomohl, poděkovali. Jenom desátý vzdal Bohu čest, potěšil Pána, a také sám Jím byl potěšen, když mu řekl ona vzácná slova: „*Jdi, víra tvá tě uzdravila (= zachránila).*“ (Luk. 17)

Jak je tomu v tomto směru, milý čtenáři, s tebou? Chováš se také tak nevděčně a sobecky, jako oněch devět? Pán Ježíš, ten veliký lékář a pomocník v nouzi se ptá: „*Kde však je (těch) devět?*“ (17. v.+)

V chválení a děkování zůstáváme všichni Božími dlužníky, protože nám každého dne prokazuje stonásobně Svá milosrdenství a laskavosti, jež si sotva uvědomujeme.

31. prosinec

Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i na věky.

Židům 13,8

Jakou milost nám Bůh dal, že Ježíš Kristus, Jeho Syn, přišel na tento svět jako náš Spasitel. Přinesl nám Svou smrtí na kříži věčné vykoupení.

Jestliže patříš mezi ty, kteří v Něho srdcem věří a mají skrze Něho pokoj s Bohem, máš všechnu příčinu vstoupit do nového roku s plnou důvěrou a radostnou myslí.

Ježíš Kristus, tvůj Vykupitel a Pán, který za tebe zemřel, je pro tebe také živ. Tak mnozí, kteří nám byli blízcí a oporou, už mezi námi nejsou a zanechali po sobě bolestnou mezeru. Ale Ježíš Kristus žije, zůstal nám.

Věrní vůdcové, kteří nám mluvili Boží slovo, zesnuli (Žid. 13,7), avšak Ježíš Kristus je stále tentýž. Je a zůstane tentýž i v budoucnosti, jaký byl vždy a je podnes ve Své lásce, moci a věrnosti. On, jenž za tebe zemřel, vstal z mrtvých a trůní po Boží pravici. Prosí tam za tebe (Řím. 8,34). Hleď na Něho den co den! Tak budeš mít požehnaní, ať už ti nový rok přinese cokoli radostného nebo i něco, co bolí, a také sám budeš požehnaným.

Jak potěšující je dnešní verš při proměnách věcí a časů! Jaké požehnaní pro nás, slabé, že Ježíš Kristus je v proudu času „skála věčnosti“ (Iz.26,4+). On je a zůstává tentýž. My všichni se měníme, a všechno kolem nás pomíjí a mizí. Jak mnoho našich příbuzných, našich bratří v Kristu a přátel nás v uplynulých letech opustilo, a jak mnozí nám byli vzati i v uplynulém roce. Ale Pán Ježíš zůstal. A zůstává.

Kdo však je Tento, který „včera“, tj. v minulosti, „dnes“, tj. v přítomnosti, a „navěky“ zůstává tentýž? Jestliže v Něho srdcem věříš, tedy Ho znáš jako svého Vykupitele a Pána, svůj nejvyšší poklad pro tento čas i pro věčnost. Písmo svaté vyvyšuje Jeho jméno a bohatství, Jeho milost a slávu ve Starém i Novém zákoně. Právě Ep. Židům, kde nalézáme dnešní vzácný verš, je plná líbezná vůně Jeho jména a slávy Jeho osoby, – Jeho díla a požehnaní, Jeho dále pokračující služby.

Protože On zůstává tentýž, zůstává i Jeho věčně plně platná oběť v plné ceně pro nás. A Jeho požehnaná služba pro nás, a Jeho nepřetržitá činnost pro nás jako našeho velikého, věrného a tolik s námi cítícího nejvyššího Kněze bude dále trvat. Proto On zůstává také jako „veliký Pastýř“ Svých ovcí, jak je nazván v Ep. Židům, a jako náš věrný Strážce tentýž.

Jestliže jsi Jeho vlastnictvím, hleď na Něho! On zůstává. Zůstává i pro tebe ve Své věrnosti, velikosti a vzácnosti. V Něm jsi skrytý a chráněn před všemi bouřemi; s Ním spojen, jsi šťasten a máš potěšení. Smíš říkat: Od tohoto Pána mne nic neodloučí!

